Minunile Maicii Domnului

preot Nicodim Măndiță (1889-1975)

Maica Domnului Kazanskaia

Se tipăreşte cu binecuvântarea Preasfinţitului GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura Agapis, 2007

Îndemnăm pe toţi, cei care au primit ajutor sau vindecare de la Maica Domnului, să nu tăinuiască minunile ei ci, spre slava lui Dumnezeu, să o consemneze în scris şi să trimită pe adresa de email: editura.agapis@gmail.com, spre publicare în cărţile cu minuni ale Maicii Domnului care vor mai fi editate.

SĂ NU UITĂM DE SFINȚII NOI MUCENICI MĂRTURISITORI AI ÎNCHISORILOR COMUNISTE ROMÂNE

Realizat cu **ABBYY FineReader** 11 și **ABBYY PDF Transformer** 3

Descarcă PDF: https://archive.org/details/MinunileMaiciiDomnului-PreotNicodimMandita1889-1975

CUPRINS

a

aa

aaa

Precuvântare

Nicodim Măndiţă

Cu ajutorul şi binecuvântarea Domnului Dumnezeului nostru, Cel preamărit pururea în cer şi pe pământ: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, ne silim a aduna şi a da poporului nostru ortodox cartea aceasta cu „Minunile Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul”.

Primele istorisiri ale Minunilor Maicii Domnului se înfiripează odată cu apariţia creştinismului. Lângă cultul şi adorarea Domnului nostru Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, s-a născut şi cultul supravenerării Preasfintei pururea Fecioarei Maria, care s-a învrednicit a deveni, a fi şi a rămâne Maica lui Hristos-Dumnezeu. După feluritele hule ale ereticilor, în frunte cu patriarhul Nestorie, că Maria a născut pe Hristos-Omul, şi - după hotărârea Sfântului Sinod din Efes (431) prezidat de Sfântul Chiril - ereticii nestorieni au fost anatematizaţi, iar în Biserică s-a statornicit formula: „Născătoarea de Dumnezeu şi Pururea Fecioara Maria”, evlavia adunărilor creştine pentru Maica Domnului a crescut uimitor. Minunile făcute de dânsa s-au povestit şi răspândit prin multe ţinuturi. Scriitori de seamă au adunat acele istorisiri în cărţi şi le-au semănat în lumea mare. Astfel de colecţii s-au aflat prin secolul 10, chiar şi în al 7-lea după Hristos, sub numirea de „Legenda aurea” şi „Carmen aura cum”.

Minunile Maicii Domnului, în număr de şaizeci şi nouă, s-au adunat şi tipărit în Veneţia în anul 1641-1642 dimpreună cu „Carte foarte folositoare de suflet”, „Mântuirea păcătoşilor”, în prima jumătate a secolului 18, de marele dascăl Agapie Criteanul, vieţuitor în Sfântul Munte Athos, care a lăsat şi alte scrieri de mare însemnătate. Minunile Maicii Domnului formau partea a treia în cartea: „Mântuirea păcătoşilor”, în care era scrisă şi tipărită adeseori.

La noi, românii, s-a tipărit o ediţie a Minunilor Maicii Domnului în a doua jumătate a secolului 18 (după menţionarea istoricului Şubter) din care nu s-au aflat exemplare nici pe la particulari, nici la Academia Română. Astfel n-avem siguranţă că publicaţia de care scrie Şubter, nu erau cele peste 400 minuni adunate de ieromonahul Ioanichie Glavatovschi după un manuscris din 1696, şi tipărite după 225 ani (anul 1921).

Tipărirea Minunilor Maicii Domnului s-a făcut în mai multe ediţii, începând cu secolul 19. Ieromonahul protosinghel Rafail din Râmnicu-Vâlcea, traduce din greceşte în româneşte şi tipăreşte la Craiova cele „69 Minuni ale Maicii Domnului" în anul 1820, la tipografia Dumitru Mihăilă.

După 21 de ani (1847), arhimandritul Neonil, stareţul mănăstirii Neamţul şi Secu, văzând epuizarea cărţilor cu „Minunile Maicii Domnului", folosul şi luminarea multor creştini, prin citirea şi povestirea lor în adunări, a retipărit această carte, după ce a îndreptat multe greşeli, în anul 1847.

Paharnicul Geanolu (cunoscut sub numele de „Lesviodax") a tipărit în anul 1852 o colecţie de povestiri, cu titlul: „Minunile Maicii Domnului" făcute la izvorul ei. Aceasta n-a avut nici un răsunet, din cauza traducerii foarte încâlcite.

Mai târziu cu vreo 30 de ani (1877), librăria Steinberg din Bucureşti, va retipări „Minunile Maicii Domnului" după retipăritura protosinghelului Rafail. La fel se va retipări iarăşi în anii: 1892, 1921, dar cu foarte multe greşeli. Piosul creştin Iorgu Dumitrescu, din comuna Răcari, județul Dâmboviţa, după sfatul P.S. arhiereu Nifon, Vicarul Sfintei Mitropolii a Bucureştiului, a retipărit „Minunile Maicii Domnului" în 1890, după tipăritura stareţului Neonil.

O altă lucrare cu Minunile Maicii Domnului prin sfânta icoană de la Prodrom, săvârşite în vremuri apropiate de noi, a ieşit de sub tipar în anul 1902. Aceste minuni sunt cu totul altele, nu din cele 69 tipărite de Agapie, nici din cele 400 de I. Glavatovschi. Minunile Maicii Domnului, acestea de care vorbim şi alte multele

(presărate prin cărţile bisericeşti), deşi sunt redate sub diferite forme, au într-însele acelaşi scop: luminarea şi mântuirea sufletelor.

Mai târziu, în anul 1924, Mănăstirea Neamţului tipăreşte iarăşi „Minunile Maicii Domnului” şi o pune la îndemâna binecredincioşilor creştini pentru a se folosi de ea.

Minunile Maicii Domnului s-au citit şi se citesc mult de poporul nostru român, după care mulţi au devenit mai luminaţi, mai blânzi, mai ataşaţi binelui obştesc, fii mai buni ai Bisericii lui Dumnezeu, cetăţeni mai devotaţi ai patriei pământeşti şi cereşti. Cartea aceasta este un minunat dascăl, care edifică pe cititorii atenţi, îi clarifică în mai multe nelămuriri, îi îndrumă minunat, pentru a deveni mai buni, mai devotaţi binelui, stele călăuzitoare pe calea vieţii şi a mântuirii. În lumina citirii şi istorisirii acestor minuni, mulţi necredincioşi disperaţi şi urători ai binelui, îmbrăţişează credinţa vie, speranţa, dragostea Sfântă, cei mândri îmbrăţişează smerenia, hulitorii slavoslavia, zgârciţii mila, necuraţii curăţia, mânioşii blândeţea, zavistnicii bunătatea, lenevoşii hărnicia, lacomii cumpătarea, sufletul întristat îşi află imediat felurite pilde de mângâiere şi încurajare sufletească.

Când un bolnav greu, în agonia morţii, aude de un doctor iscusit care-l poate vindeca, sau câte un om copleşit de păcate, lepădat de societate, aude de un duhovnic iscusit, care a îndreptat şi însănătoşit pe mulţi sufleteşte, sacrifică tot ce are, pentru a scăpa de pierzare, se veseleşte şi saltă, bucurându-se. Tot astfel şi voi, ortodocșilor, păstori şi păstoriţi, care aveţi vreo boală trupească sau sufletească, bucuraţi-vă, prăznuiţi şi săltaţi, veselindu-vă că am aflat un foarte minunat doctor, care vindecă fără de arginţi, toate neputinţele şi bolile trupeşti şi sufleteşti.

Vreţi să ştiţi cine este acest minunat şi milostiv doctor, mare şi vestit? Este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. Aceasta este nădejdea tuturor ortodocșilor, limanul celor înviforaţi, izbăvirea celor robiţi, încurajarea celor scârbiţi, mângâierea celor ce plâng, ridicarea slăbănogilor, nădejdea celor disperaţi,

mântuirea desăvârşită a celor căzuţi şi a lipsiţilor. Aceasta este Maica Domnului, cea mai cinstită şi mai Sfântă decât toate creaturile din toată lumea, împărăteasa îngerilor şi Mama cea mai bună a tuturor creştinilor.

Voiţi să ştiţi ce mare bine a făcut, acest minunat doctor, lumii suferinde şi necăjite? Ascultaţi: Aceasta pe mulţi ologi şi mulţimi de slăbănogi a vindecat, pe mulţi morţi i-a înviat, pe mulţi întemniţaţi i-a slobozit, pe mulţi torturaţi de multe boli i-a însănătoşit, pe mulţi de felurite duhuri rele i-a scăpat, pe mulţi prin spovedanie şi pocăinţă, de grele păcate (Matei 3, 8; Luca 7, 36- 50; 19, 1-10; Ioan 5, 1-14; 8, 2-11) i-a uşurat, cu darul Fiului Ei preaiubit.

Văzând cu ochii sufleteşti noianul binefacerilor făcute de-a lungul vremurilor de Maica Domnului şi pe de altă parte, mulţimea suferinţelor omeneşti, alcătuim din cele 69, din cele 400 şi alte multe minunii ce le putem afla şi culege de prin felurite cărţi bisericeşti, lucrarea de faţă, pentru folosul trupesc şi sufletesc al tuturor celor care o vor citi şi folosi cu evlavie.

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar dacă reuşim să lăsăm urmaşilor cât mai multe cărţi sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei şi pentru cei care vor veni după ei.

Mântuitorul nostru Hristos, Dumnezeu-Omul (care cu cinci pâini, a săturat 5000 de bărbaţi, plus femeile şi copiii, după care au luat 12 coşuri pline cu fărâmituri, aşijderea cu şapte pâini a săturat 4000 de bărbaţi, plus femeile şi copiii, după care a mai luat şapte coşuri pline de fărâmituri) să dea bogăţie de har cărţii acesteia şi felurite binefaceri pentru folosirea celor ce o vor citi cu credinţă bună, încredere tare şi dragoste sfântă.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl şi împărtăşirea Sfântului Duh, să fie cu noi toţi. Amin (2 Corinteni 13, 13).

Minunile Maicii Domnului în profețiile Vechiului Testament

MINUNEA 1 - Făgăduința Răscumpărătorului

După căderea în greşeală a protopărinţilor noştri, Adam şi Eva, Dumnezeu văzându-i groaznic de înfricoşaţi, îndureraţi şi ruşinaţi, le-a făgăduit pe universalul Răscumpărător. A blestemat pe şarpe, zicând: „Pentru că ai făcut aceasta (amăgind pe Eva şi pe Adam), blestemat să fii tu între toate animalele şi fiarele câmpului, pe pământ să te târăşti şi ţărână să mănânci în toate zilele tale”. Apoi, încurajând pe protopărinţii noştri, a hotărât şarpelui-diavol: „Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul; iar tu îi vei înţepa călcâiul ei” (Facerea 3, 14-15). Prin aceste cuvinte, Domnul Dumnezeu a spus lui Adam şi Evei că din sămânţa lor se va naşte Preacurata pururea Fecioară Maria, pierzătoarea blestemului lor. Apoi, prin Preasfânta Fecioară Maria se va naşte Hristos Dumnezeu-Omul care, cu jertfa Sa de pe Cruce, îi va răscumpăra pe ei şi tot neamul omenesc din robia vrăjmaşului. Acest Mântuitor şi Răscumpărător îi va scoate din legăturile iadului. El le va reda iarăşi Raiului, şi îi va învrednici Cereştilor locaşuri; iar satanicescul cap al şarpelui-diavol îl va călca şi-l va zdrobi pentru totdeauna. Aceasta a fost făgăduinţa adevărată despre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, despre Fiul lui Dumnezeu care avea să se zămislească de la Duhul Sfânt, să se întrupeze în pântecele ei pururea fecioresc, să nască şi să sfărâme capul şarpelui-diavol. Stabilirea aducerilor de jertfe animalice, preînchipuiau junghierea universalului Miel al lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii (Ioan 1, 29; Ieșirea 12, 3; Isaia 53, 7-11).

MINUNEA 2 - Scara la ceruri

Patriarhul Iacob a pornit într-o călătorie, pe un drum de 60 km spre Mesopotamia. Într-o seară, fiind obosit de mers, s-a culcat şi a adormit cu capul pe o piatră de Jertfelnic. Atunci a văzut în vis o scară mare sprijinită pe pământ, iar vârful îi atingea cerul. Îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe ea. Deasupra capului scării se arăta Domnul Dumnezeu, care i-a vorbi şi l-a binecuvântat (Facerea 28, 11-15).

Scara întărită între cer şi pământ, preînchipuia întruparea Domnului nostru Iisus Hristos ca Om din pururea Fecioara Maria. Cel ce vorbea şi binecuvânta de deasupra scării era Dumnezeu întrupat, Care a fost pe pământ cu trupul, în ceruri cu Dumnezeirea şi împărăţeşte pururea cu Tatăl şi cu Duhul. Îngerii care se suiau şi se coborau pe scară, preînchipuiau pe îngerii trupeşti care, după proslăvirea, înălţarea la ceruri a lui Hristos şi şederea Lui de-a dreapta Tatălui, se suiau cu duhul la Dumnezeu Tatăl şi coborau la pământeni cu binecuvântări divine.

Scara aceasta văzută de Iacob era o icoană a mai înaintei închipuiri a întrupării lui Hristos Mântuitorul şi a naşterii Sale din Preasfânta Fecioară Maria. Acesta, ieşind din seminţia lui Iacob, avea a se pogorî ca pe nişte trepte din strămoşescul neam începând de la Adam şi continuând până la Iosif logodnicul şi Maica Preacurată.

Biserica lui Dumnezeu de pretutindeni, cunoscând acestea, o laudă pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, cântând şi zicând:

Bucură-te, scara cerului pe care s-a pogorât Dumnezeu.

Bucură-te, podul care trece pe cei de pe pământ la cer.

Bucură-te, ceea ce ai împreunat fecioria cu naşterea.

Bucură-te, ceea ce din fecioare, numai tu singură una ai fost bună hrănitoare de Prunc.

Bucură-te, Maică pururea Fecioară.

MINUNEA 3 - Rugul aprins nu se mistuia

Într-o zi, Moise păştea oile socrului său Iotor pe lângă muntele Horeb. Acolo i s-a arătat lui îngerul Domnului într-o mare pară de foc ieşind dintr-un rug, care ardea şi nu se mistuia. Moise s-a apropiat îndată să vadă mai de-aproape minunea aceea. Atunci Domnul a strigat pe Moise din mijlocul rugului care ardea, dar nu se mistuia: „Moise, Moise! Nu te apropia. Dezleagă-ţi încălţămintele de la picioarele tale, căci locul pe care stai este sfânt. Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacob". Moise şi-a acoperit faţa, ferindu-se a privi înainte drept la Dumnezeu (Ieșirea 3; 4).

Rugul acesta, care ardea în flăcări mari, fără a se mistui, era o minunată preînchipuire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, care a purtat în pântecele ei pe Hristos-Dumnezeu-Omul, care-I foc mistuitor, fără a se arde sau mistui. Aceasta ne-o adevereşte şi Sfânta Biserică Ortodoxă, zicând: „Trecut-a umbra legii vechi şi darul a venit. Precum rugul n-a ars, fiind aprins, aşa Fecioara a născut şi Fecioară a rămas. În locul stâlpului de foc, a răsărit Soarele Dreptăţii; în locul lui Moise, Hristos - mântuirea sufletelor noastre" (Penticostar 83).

MINUNEA 4 - Marea a rămas neumblată şi Fecioara nestricată

Auzind Faraon că mulţimea israeliţilor a plecat din Egipt, i-a părut foarte rău că i-a lăsat. Îndată şi-a adunat 600 de care alese pentru război şi toată călărimea egipteană, şi s-a luat după israeliţi să-i aducă înapoi. El i-a ajuns la ţărmul Mării Roşii. Israelitenii, văzându-se urmăriţi, s-au înspăimântat groaznic. Moise îi încuraja mereu, zicând: „Îndrăzniţi, staţi liniştiţi şi veţi vedea mântuirea Domnului Dumnezeu, pe care o

va face nouă astăzi. Egiptenii aceştia pe care i-aţi văzut astăzi, nu-i veţi mai vedea în veci... Domnul va duce război pentru voi cu oştirea egipteană şi voi veţi fi în linişte". Acestea zicând Moise, s-a depărtat puţin de tabără, şi s-a închinat lui Dumnezeu să-i ajute. Apoi s-a apropiat de mare şi a lovit-o cu toiagul său. Apa s-a desfăcut în două, de sus până jos în adâncurile ei, formând într-o parte şi în alta doi pereţi uriaşi de apă. Israelitenii au trecut prin ea ca pe uscat de cealaltă parte. Faraon cu oastea lui i-a urmărit. Pe când însă erau în mijlocul mării, Domnul a poruncit lui Moise: „Întinde mâna ta cu toiagul spre mare ca să se aşeze apele la locul lor şi să-i acopere pe egipteni". Moise a făcut aşa, a lovit din nou cu toiagul în mare, apele mari s-au împreunat la locul lor, și au acoperit cele 600 care de război ale lui Faraon, călărimea şi toată oastea lui. Faraon cu toată oştirea lui puternică, s-au înecat în fundul mării şi aşa au pierit cu toţii. Israeliţii de pe ţărm au văzut pe egipteni morţi pe lângă malurile mării. Israelitenii au văzut puterea cea mare a lui Dumnezeu, s-au temut de Domnul, s-au încrezut în El şi în sluga Sa, Moise (Ieșirea 14; 15).

Aici, Marea Roşie preînchipuia pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, prin care a trecut, zămislit, întrupat şi născut Hristos, Dumnezeu-Omul. Poporul israelit care a trecut prin marea neumblată, după care apele ei despărţite s-au împreunat iarăşi la loc, preînchipuia pe Maria pururea Fecioară care înainte de naştere a fost Fecioară, în naştere Fecioară şi după naştere a rămas iarăşi Fecioară. Aceasta ne adevereşte şi Biserica lui Dumnezeu, zicând: „În Marea Roşie, chipul Maicii celei neispitite de nuntă, s-a scris oarecând. Acolo Moise - despărţitor al apei; iar aici Gavriil - slujitor al minunii. Atunci adâncul l-a trecut pedestru, neudat, Israil; iar acum pe Hristos L-a născut fără sământă, Fecioara. Marea, după trecerea lui Israil a rămas neumblată; iar cea fără prihană, după naşterea lui Hristos a rămas nestricată" (Penticostar 33).

MINUNEA 5 - Maica Domnului preînchipuită prin toiagul lui Aaron

După răzvrătirea lui Core, Datan şi Aviron cu 250 căpitani cu familiile, casele şi vitele lor, după care au fost arşi şi mistuiţi de un foc mare ieşit de la Domnul; aşijderea după răscoala celor 147.000 de oameni pe care i-au ars focul, Domnul Dumnezeu adevereşte preoţia lui Aaron printr-o mare şi minunată minune.

Domnul Dumnezeu a poruncit lui Moise: „Ia, de la cei 12 mai-mari ai fiilor lui Israil, douăsprezece toiege, câte un toiag de la fiecare seminţie şi trib al lui Israil. Scrie pe fiecare toiag numele tribului; iar pe toiagul lui Levi scrie Aaron. Toiegele acestea le vei pune în cortul mărturiei, înaintea chivotului Sfânt, unde Eu mă arăt ţie. Şi va fi când toiagul bărbatului pe care îl voi alege va odrăsli. Astfel voi potoli cârtirea israelitenilor care cârtesc împotriva voastră”.

Moise ascultând, a făcut drept aşa. A luat câte un toiag de la fiecare seminţie de trib, adică 12 toiege, le-a pus în cortul adunării, înaintea Domnului. A doua zi, Moise cu Aaron şi 11 căpetenii ale poporului au intrat în cortul sfânt. Acolo toţi văd plini de mirare toiagul lui Aaron, din casa lui Levi, înverzit, odrăslit, înmugurit, înflorit şi rodit. Făcuse migdale. Moise a luat toate toiegele căpeteniilor lui Israiel şi a dat fiecărei căpetenii toiagul său. După aceea, Domnul a zis lui Moise: „Ia toiagul lui Aaron şi pune-l înaintea chivotului Sfânt spre păstrare ca semn pentru fiii neascultători, spre a conteni a mai cârti asupra Mea, ca să nu moară”. Moise şi Aaron au făcut aşa cum le-a poruncit Domnul... (Numerii 17).

Mare şi minunată a fost minunea săvârşită de Domnul cu toiagul lui Aaron; dar mai mare, nespus de mare şi preaminunată a fost minunea zămislirii, întrupării şi naşterii Pruncului Hristos Dumnezeu-Omul din Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria.

MINUNEA 6 - Maică pururea Fecioară

Împăratul Ahaz cu tot Ierusalimul şi Iudeea, era în mare strâmtoare şi primejduire. Împăratul Rezin al Sirienilor, însoţit de Pecub, împăratul lui Israel, se suise să cuprindă Ierusalimul.

Vestea aceasta s-a răspândit ca fulgerul în tot Ierusalimul şi în toată Iudeea. Inima împăratului, a căpeteniilor şi a poporului, tremura de spaimă în acea zi, precum tremură frunzele şi crengile copacilor pădurii din pricina vânturilor. Atunci Domnul Dumnezeu, văzând acestea, i-a poruncit Proorocului Său, Isaia, zicând: „Ieşi în întâmpinarea lui Ahaz şi-i spune: „Ia aminte, fii liniştit şi nu te teme. Inima ta să nu slăbească, din pricina acelor tăciuni care fumegă... Ceea ce vor ei, nu va fi şi nu se va împlini”.

După aceste cuvinte încurajatoare, Proorocul îi zise iarăşi: „Cere un semn de la Domnul Dumnezeul tău, în adâncurile iadului, sau în înălţimile cerurilor”. Ahaz, nedumerit, răspunse: „Nu voi cere şi nu voi ispiti pe Domnul. Atunci Isaia îi vorbi profetic: „Ascultă casa lui David! Oare puţin e pentru voi că obosiţi poporul şi daţi de lucru Domnului Dumnezeului nostru? Deci, Însuşi Domnul vă va da un semn: Iată fecioara va lua în pântece şi va naşte Fiu, şi-I vor pune numele Emanoil” (Isaia 7, 1-14).

Această adevărată prezicere profetică o adevereşte şi Sfântul Apostol şi Evanghelist Matei, zicând: „Naşterea lui Iisus Hristos aşa a fost: Maria, Mama Lui, fiind logodită cu Iosif, mai nainte de a fi ei împreună, s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt. Iosif, bărbatul ei, fiind om drept şi nevrând să o vădească, şi-a pus în minte să o lase în ascuns. Acestea cugetând el, îngerul Domnului i se arătă, în vis, zicându-i: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, femeia ta, pentru că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte fiu şi va chema numele Lui Iisus, căci El va mântui poporul său de păcate. Acestea toate s-au făcut, ca să se plinească ceea ce s-a zis de Domnul prin Proorocul, care zice: „Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu, şi i

se va pune numele Emanoil, care înseamnă: „Cu noi este Dumnezeu”. Iosif, sculându-se din somn, a făcut cum i-a poruncit îngerul Domnului. A luat pe femeia sa. Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut pe Fiul său, Cel întâi născut, şi I-a pus numele Iisus... (Matei 1, 18-25).

Acestea ştiindu-le Biserica lui Hristos Dumnezeu, de pretutindenea, laudă minunea aceasta a Maicii pururea Fecioarei, zicând: „Fecioară ai fost mai-nainte de naştere, întru naştere ai fost Fecioară, şi după Naşterea (Unicului tău Fiu) iarăşi ai rămas Fecioară...” (Paraclisul al 2-lea al Maicii Domnului, Cântarea 7).

MINUNEA 7 - Unii păgâni se închinau Maicii pururea Fecioară

Proorocul Ieremia, după moartea lui Godolien, s-a dus în Egipt şi a spus egiptenilor cum că idolii lor au să cadă şi au să se sfărâme când va naşte Fecioara Prunc. Pentru aceasta, popii egiptenilor au făcut un chip de fecioară ţinând pruncul în braţe, şi se rugau ei. După aceea, împăratul Egiptului, Ptolemeu a întrebat pe popii egipteni, ce înseamnă chipul acela? Iar ei au răspuns că moşii lor au luat această învăţătură de la Ieremia Proorocul lui Dumnezeu. Pentru aceea Dumnezeu a mărit pe Preacurata Fecioară între păgâni, care încă nu cunoşteau pe Dumnezeu, deoarece acestea se petreceau înainte de venirea ei pe pământ.

MINUNEA 8 - Poarta închisă a Răsăritului

Uşa încuiată, văzută de Iezechiel, arată luminat pe Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. „Bărbatul acela luminat, m-a dus - zice el - la uşa (poarta) cea de afară a Bisericii care căuta spre răsărit, şi aceasta era încuiată. Atunci mi-a zis Domnul: „Uşa aceasta va fi încuiată şi nu se va deschide şi nimeni nu va trece printr-însa, căci Domnul Dumnezeu va trece printr-însa şi ea va fi încuiată" (Iezechiel 44, 1-2). Uşa aceasta nedeschisă şi încuiată, prin care nimeni n-a trecut fără numai Domnul Dumnezeu, arată pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioria Sa, care n-a ştiut de bărbat, dar prin pogorârea Duhului Sfânt şi umbrirea puterii Tatălui Ceresc, a conceput pe Dumnezeu-Cuvântul şi L-a născut fără nici o stricăciune, rămânând astfel: Fecioară în zămislire, Fecioară în naştere şi Fecioară după naştere. Uşa aceasta încuiată arată luminat pururea-fecioria Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu.

Acestea ştiindu-le noi, lăudăm pe Maica Sfântă şi pururea Fecioara Maria, zicând: „Bucură-te, Uşa Domnului cea neumblată; Bucură-te, Uşa Tainei celei cinstite; Bucură-te, deschiderea uşilor Raiului; Bucură-te, Maică pururea Fecioară".

Minunile despre zămislirea şi naşterea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea fecioarei Maria

MINUNEA 9 - Sfinții Părinți Ioachim şi Ana

Sfântul şi dreptul Ioachim, tatăl Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a fost din seminţia patriarhului Iuda şi a marelui prooroc împărat David, prin Natan proorocul şi seminţia acestuia. Sfânta Ana a fost fiica preotului Aaron, fratele lui Moise, din seminţia patriarhului Levi. Ei duceau o viaţă curată, sfântă şi duhovnicească, fiind plini de fapte bune, milostenii şi binefaceri. Iubeau pe Dumnezeu din toată fiinţa lor, împlinind cu căldură şi cucernicie toate bunele rânduieli prescrise în Legea Sfântă.

MINUNEA 10 - Întristarea Sfinților Părinți Ioachim şi Ana

Cu toate că erau bineplăcuţi lui Dumnezeu, pentru credinţa şi faptele lor cele bune, totuşi, ei treceau printr-o mare încercare şi aveau o mare mâhnire, pentru faptul că ajunseseră în pragul bătrâneţii şi nu aveau nici un fiu sau fiică, fiind sterpi. Pentru aceasta ei înălţau neîncetat rugăciuni la Dumnezeu şi aduceau jertfe la Templul din Ierusalim, ca Dumnezeu să se milostivească spre dânşii şi să-i binecuvinteze prin dezlegarea stârpiciunii. Dar, cererea lor întârzia să fie împlinită.

Văzând că rugăciunile, postul şi milosteniile lor nu au fost ascultate şi primite de Dumnezeu, Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana s-au hotărât să facă rugăciuni şi mai

stăruitoare, cu post foarte aspru, iar pentru aceasta s-au hotărât să se retragă în locuri tăinuite, şi acolo să se roage, până ce Dumnezeu va auzi rugăciunea lor.

MINUNEA 11 - Rugăciunea Sfintei Ana

Mergând într-un loc tăinuit, Sfânta Ana s-a rugat lui Dumnezeu cu tânguire şi cu lacrimi fierbinţi, rostind următoarele: „Doamne Dumnezeule Atotţiitorule, Cel ce numai cu cuvântul Tău ai făcut cerul şi pământul cu toate cele ce sunt într-însele; Dumnezeule, Cel ce ai zis făpturilor Tale să crească şi să se înmulţească, Tu cel ce ai binecuvântat pe Sarra, soţia lui Avraam, şi la bătrâneţile ei a născut pe Isaac, şi ai dăruit Anei, ce era stearpă, pe Samuil Proorocul şi alţi copii, dă-mi şi mie roadă pântecelui meu, şi nu mă lăsa să rămân pururea de ocară şi urgie oamenilor. Adonai, Doamne Savaot, Tu care ştii ocara nerodirii mele, dezleagă-mi durerea inimii mele, deschide pântecele meu, şi pe cea neroditoare arată-o roditoare cu Atotputernicia Ta... Şi orice voi naşte: fecior ori fecioară, o voi închina Sfinţiei Tale cu toată inima, dăruindu-o Bisericii Tale pentru a-ţi sluji pururea acolo”.

Acestea şi multe altele grăindu-le dreapta Ana cu mare tânguire, i s-a arătat îngerul Domnului, zicându-i: „Ano! Ano! S-a auzit rugăciunea ta. Suspinurile tale au străbătut norii şi treptele cerurilor; iar lacrimile tale fierbinţi au ajuns înaintea lui Dumnezeu. Iată, tu vei zămisli şi vei naşte o Fiică, cea preabinecuvântată. Pentru aceasta se vor binecuvânta toate seminţiile pământului şi printr-însa se va dărui mântuire lumii. Numele fiicei acesteia ce o vei zămisli şi naşte, va fi „Maria”.

MINUNEA 12 - Rugăciunea şi postul dreptului Ioachim

Dreptul Ioachim, ajungând sus pe munte, a petrecut acolo în plângere mare şi post 40 de zile, fără a gusta măcar pâine. „Nu voi lua - zicea el, tânguindu-se - în gura mea hrană, nici mă voi înapoia la casa mea, până ce nu mă va auzi şi cerceta pe mine Domnul Dumnezeul lui Israil”. După ce şi-a înălţat sufletul său pe aripile rugăciunilor fierbinţi şi a postului adevărat, rugându-se mai aprins decât soţia sa, i s-a arătat şi lui acolo, în pustietatea aceea, Arhanghelul Gavriil, zicându-i: „Bucură-te Ioachime şi te veseleşte, eu sunt trimis a-ţi aduce pace şi mângâiere. Eu sunt îngerul lui Dumnezeu şi am venit să-ţi vestesc bucurie mare. Femeia ta, Ana, va zămisli şi va naşte o fecioară. Aceasta va fi cea mai aleasă dintre toate fecioarele şi femeile pământului, ea va zămisli... şi va naşte pe Împăratul universal al lumii, pe Fiul celui viu, pe Dumnezeu-Cuvântul. De acum lasă scârba ta şi părăseşte amărăciunea sufletului tău, căci a auzit Dumnezeu rugăciunea ta. Încrede-te în cuvântul meu şi mulţumeşte lui Dumnezeu. Spre încredinţare temeinică acesta să-ţi fie ţie semnul adevăratei şi bunei-vestiri: Mergi în Ierusalim la Biserica Domnului; acolo vei afla la porţile cele de aur, pe soţia ta Ana, căreia aceiaşi i s-a vestit ca şi ţie”. Acestea zicând, îngerul Domnului s-a făcut nevăzut dinaintea ochilor lui.

MINUNEA 13 - Zămislirea şi naşterea Preasfintei şi pururea Fecioarei Maria

În vremea aceea, după descoperirea îngerului lui Dumnezeu, Sfânta şi dreapta Ana a zămislit pe Preasfânta şi pururea Fecioara Maria, în nouă zile ale lunii decembrie. Lucrul acesta i-a umplut de negrăita bucurie pe Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana, pentru care slăveau neîncetat pe Dumnezeu.

Iar după nouă luni şi anume la 8 septembrie, Sfânta Ana a născut pe fiica cea Preacurată şi binecuvântată, pe Preasfânta Fecioară Maria, pe începătoarea şi mijlocitoarea mântuirii oamenilor. Naşterea ei a umplut de bucurie pe părinţii săi, Ioachim şi Ana, cerul şi pământul şi pe toată lumea.

MINUNEA 14 - Punerea numelui Preasfintei Fecioare

A opta zi de la naştere, după datina evreilor, Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana, au chemat acasă pe preoţii Bisericii. După ce i-au ospătat, ei au binecuvântat pe drepţii părinţi şi pe Preasfânta Pruncă, căreia i-au pus numele Maria, aşa cum mai-nainte le vestise lor îngerul Domnului.

MINUNEA 15 - Însemnătatea şi taina numelui „Maria”

Numirea aceasta de „Maria”, care s-a dat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, cuprinde în sine un adânc înţeles, pentru ceea ce avea să devină mai târziu. Tâlcuirea numelui „Maria” înseamnă: „Împărăteasă” şi „Comoara Darurilor”. Deasemenea, fiecare literă a cuvântului Maria, reprezintă iniţialele a cinci femei dintre cele mai vestite şi minunate ale Vechiului Testament (Didahii, Ilie Miniat).

MINUNEA 16 - Însemnătatea literei „M”

Litera „M” ne reaminteşte de „Maria”, sora lui Moise şi Aaron, care avea, strălucind în sine, două daruri măreţe: fecioria şi proorocia. Aceste daruri sunt şi rămân pururea în Dumnezeiasca fiică; „Fecioria”: „Cum va fi mie aceasta (zămislirea de fiu), de vreme ce eu nu ştiu de bărbat” şi „Proorocia”: Iată, mă vor ferici toate neamurile...” (Luca 1, 27-55)

MINUNEA 17 - Însemnătatea literei „A”

Litera „A”, ne reaminteşte de Abigail, soţia bogătaşului Nabal care, smerindu-se prin aducerea de multe daruri de hrană, lui David şi oamenilor lui, după moartea soţului său a devenit împărăteasă (1 Regi 25). Preasfânta Fecioară Maria prin smerenie s-a mărit, şi se laudă prin slava acestei minunate virtuţi, zicând: „Că a căutat spre smerenia roabei Sale” (Luca 1, 48).

MINUNEA 18 - Însemnătatea literei „R”

Litera „R” face amintire de Rahila, soţia patriarhului Iacob, care era vestită prin frumuseţea ei în vremurile patriarhale (Facerea 29, 18).

Preasfânta Fecioară Maria are întruchipată în fiinţa Sa frumuseţea superioară tuturor frumuseţilor creaturilor cereşti şi pământeşti. Aceasta o adevereşte însuşi Sfântul Arhanghel, zicând: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de daruri” (Luca 1, 28).

MINUNEA 19 - Însemnătatea literei „I”

Litera „I” ne reaminteşte de Iudita cea credincioasă şi virtuoasă, care s-a mărit de tot neamul său, căci a omorât pe Olofern şi astfel i-a scăpat pe israeliţi de vrăjmaşii lor (Iudita capitolele 4-16). Preasfânta şi Pururea Fecioară Maria, prin naşterea şi jertfa Fiului Său, a Domnului nostru Iisus Hristos, a înfrânt şi a zdrobit capul lui Olofern cel spiritual, eliberând întreg neamul omenesc de sub tirania şi robia lui. Această biruinţă asupra vrajmaşului a rostit-o prin cântări de laudă lui Dumnezeu, astfel: „Că mi-a făcut mie mărire Cel puternic, şi Sfânt este Numele Lui. Mila Lui este în neam şi în neam spre cei ce se tem de Dânsul. Făcut-a tărie cu braţul Său Domnul, risipit-a pe cei mândri cu cugetul inimii lor. Pogorât-a pe cei puternici de pe scaune şi a înălţat pe cei smeriţi. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătăţi; iar pe cei bogaţi i-a scos afară deşerţi” (Luca 1, 49-53).

MINUNEA 20 - Însemnătatea literei „A”

Litera „A” de la sfârşitul numelui „Maria” ne reaminteşte de Ana cea stearpă, care, suferind cu răbdare toate jignirile şi dosădirile cauzate de nenaşterea de fii, prin credinţă nezdruncinată, însoţită de post neîntrerupt şi rugăciuni fierbinţi, a atras asupra ei binecuvântarea lui Dumnezeu prin dezlegarea stârpiciunii, devenind mama marelui prooroc Samuil, şi a altor fii şi fiice.

Preasfânta Fecioară Maria în suflet, în trup şi în nume, arată clar că întruneşte în fiinţa sa aleasă, toate frumuseţile şi Darurile minunate cu care Dumnezeu a înzestrat lumea cerească şi lumea pământească.

MINUNEA 21 - Intrarea în biserică a Preasfintei Fecioare

La împlinirea vârstei de trei ani, Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana, aduc la templu pe fiica lor ca să o închine lui Dumnezeu, după făgăduinţa dată. În acel moment, Preasfânta Pruncă a urcat cu grăbire, singură, cele 15 trepte de la intrarea Templului, neoprindu-se până sus, lucrul acesta uimind pe toată lumea.

MINUNEA 22 - Primirea ei de către Proorocul Zaharia

Arhiereu al anului aceluia era Proorocul Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, care, văzând pe Preasfânta Fecioară Maria, a recunoscut-o că Ea este cea care va deveni Maica Fiului lui Dumnezeu, şi pe care a primit-o cu următoarele cuvinte: „Vino, împlinirea proorociei mele! Vino, împlinirea făgăduinţelor Domnului! Vino, pecetea aşezământului Lui! Vino, împlinirea Tainelor Lui! Vino, oglinda tuturor proorocilor! Vino, înnoirea celor învechite! Vino, lumina celor ce zac în întuneric şi în umbra morţii! Vino, Dar Nou şi prea Dumnezeiesc, de intră cu bucurie în Biserica Domnului tău; acum într-aceasta de jos; iar puţin mai pe urmă, în cea de sus şi neapropiată”.

MINUNEA 23 - Introducerea Preasfintei Fecioarei în Sfânta Sfintelor

În Altarul Templului Sfânt, numit Sfânta Sfintelor, nu avea voie să intre nimeni, niciodată, decât Arhiereul o singură dată în an, şi atunci cu pregătiri speciale şi într-un nor de fum de tămâie. Îndrăzneala de a călca acest aşezământ se pedepsea cu moartea de Însuşi Dumnezeu. Arhiereul Zaharia, după ce a primit pe Preasfânta Pruncă Maria, din îndemn Dumnezeiesc, a mers cu Ea şi a introdus-o în Sfânta Sfintelor, spre uimirea tuturor celor care erau de faţă.

MINUNEA 24 - Petrecerea la Templul Sfânt a Preasfintei Fecioarei Maria

Fiind adusă la Templu, Preasfânta Fecioară a petrecut aici 12 ani, fiind rânduită să locuiască la chiliile destinate pentru fecioare, unde a învăţat să lucreze, în timpul liber, îmbrăcăminte şi veşminte preoţeşti şi arhiereşti. Aici primeau şi porţia de hrană ce se cuvenea fiecăreia. Preasfânta Fecioară Maria însă, tot timpul rânduit pentru rugăciune şi citirea Sfintelor Scripturi, îl petrecea numai în Sfânta Sfintelor, unde i se arătau îngerii, cu care vorbea, şi de la care primea în fiecare zi spre seară, hrană îngerească.

MINUNEA 25 - O descoperire minunată

Odinioară, Preasfânta Fecioară Maria citind în cartea Proorocului Isaia, a ajuns la locul care zice: „Iată, Fecioara în pântece va avea şi va naşte Fiu şi vor chema Numele lui „Emanoil" (cu noi Dumnezeu) (Isaia 7, 14). Atunci, aprinzându-se de focul sfânt al dragostei de Dumnezeu, s-a oprit din citit şi aruncându-se cu faţa la pământ s-a rugat cu lacrimi fierbinţi, zicând: „Doamne Dumnezeul cerului şi al pământului, ce fericită şi mult slăvită va fi fecioara aceea care se va învrednici de acest Mare Dar. Cât de slăvit va fi numele acelei Fecioare-Maică a lui Dumnezeu! O, Doamne! Cât de fericită m-aş simţi, dacă m-ai învrednici şi pe mine să fiu măcar cea mai umilă slujnică a acelei Fecioare preaslăvite! Oare când va veni acea vreme preaslăvită şi binecuvântată, în care Ziditorul meu va coborî pe treptele cerului şi va veni pe pământ, spre a se întrupa şi naşte din Fecioara aceea preaslăvită? Ajunge-voi eu oare acele zile fericite ca să văd pe acel Fiu al lui Dumnezeu, întrupat Om pentru mântuirea noastră? O, vreme binecuvântată de Dumnezeu pentru mântuirea noastră, apropie-te degrabă, căci tare doresc a te vedea!".

Atunci i s-a arătat o lumină mare şi din mijlocul ei a auzit un glas, zicând: „Tu vei naşte pe Fiul Meu, pentru aceea alţii vor sluji ţie, fiindcă tu, iubindu-Mă pe Mine, ai dorit să slujeşti altora". Aceasta a destăinuit-o preasfânta Fecioara Maria, Elisabetei, după Buna-Vestire (Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925)

MINUNEA 26 - Părăsirea Templului

După împlinirea a 12 ani de petrecere în Biserica lui Dumnezeu, Preasfintei Fecioare, împreună cu celelalte fecioare de vârsta Ei, i se cere să părăsească Templul pentru a se căsători. Preasfânta Fecioară le face cunoscut Preoţilor că ea nu poate să se căsătorească, fiindcă mai-nainte de naştere a fost închinată lui Dumnezeu de părinţii săi, de asemeni şi ea a făgăduit lui Dumnezeu că va trăi toată viaţa în feciorie curată şi sfântă. Arhiereul şi Preoţii fiind puşi la mare încurcătură, neştiind ce să facă, se roagă lui Dumnezeu la Chivotul Sfânt, şi li se răspunde de la Domnul ca să caute un bărbat vrednic, căruia să-i încredinţeze pe Sfânta Fecioară, sub rânduiala şi chipul însoţirii (prin logodire) pentru păzirea fecioriei.

MINUNEA 27 - Alegerea logodnicului Preasfintei Fecioare

Pentru aflarea unui astfel de bărbat vrednic, demn şi de încredere, drept şi temător de Dumnezeu, Sfatul Domnului a rânduit ca din casa şi seminţia lui David să aleagă 12 bărbaţi fără femei. Să li se ia toiegele acestora şi să le pună în Sfântul Altar, şi bărbatul al cărui toiag va înverzi, acela este ales pentru a i se da Fecioara în pază. Arhiereul Zaharia alegând 12 bărbaţi printre care era şi Iosif, bărbat drept şi temător de Dumnezeu, bătrân (la 84 de ani), le-a luat toiegele şi le-a dus în Sfântul Altar, rostind: „Arată, Doamne, pe bărbatul vrednic, căruia se cuvine a logodi pe Fecioara". A doua zi scoţând toiegele din Sfântul Altar în prezenţa celor 12 bărbaţi, au găsit toiagul lui Iosif înverzit, în care timp şi o porumbiţă albă zburând de sus în jos s-a aşezat pe toiagul

înverzit. Atunci Fecioara, care acum era şi orfană de amândoi părinţii, s-a încredinţat spre pază, prin logodire, bătrânului Iosif, care a dus-o la casa sa din Nazaret.

MINUNEA 28 - Buna-Vestire

Pe când Sfânta Fecioară se afla în casa logodnicului său, bătrânul Iosif, iar Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul se afla însărcinată în luna a şasea, a fost trimis de la Dumnezeu Arhanghelul Gavriil către dânsa cu următoarea veste bună: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de Dar, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei”. Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui şi cugeta în sine: „Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?”. Şi îngerul i-a zis: „Nu te teme Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte Fiu şi vei chema numele lui, Iisus. Acesta va fi mare şi Fiul Celui preaînalt se va chema, şi Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele Său, şi va împărăţi peste casa lui Iacob în veci şi împărăţia lui nu va avea sfârşit”. Şi a zis Maria către înger: „Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat?”. Şi răspunzând, îngerul i-a zis: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea celui Preaînalt te va umbri, pentru aceea şi Sfântul care se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit la bătrâneţea ei şi aceasta este a şasea lună pentru ea, cea numită stearpă, căci la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă”. Şi a zis Maria: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”. Şi îngerul a plecat de la ea (Luca 1, 26-38).

MINUNEA 29 - Preasfânta Fecioară Maria în vizită la Elisabeta

Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda. Și a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta. Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt, şi cu glas mare a strigat şi a zis: „Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău. Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu? Că iată cum a venit la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu. Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul”. Şi a zis Maria: „Măreşte sufletul meu pe Domnul, şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui. Şi mila Lui în neam şi în neam, spre cei ce se tem de El. Făcut-a tărie cu braţul Său, risipit a pe cei mândri în cugetul inimii lor, coborât-a pe cei puternici de pe tronuri şi a înălţat pe cei smeriţi. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătăţi şi pe cei bogaţi i-a scos afară, deşerţi. A sprijinit pe Israel, slujitorul Său, şi şi-a adus aminte de mila Sa. Precum a grăit către părinţii noştri, lui Avraam şi seminţiei lui, în veac”. Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa (Luca 1, 39-56).

MINUNEA 30 – Iosif, logodnicul, tulburat de gânduri necredincioase

Preasfânta Fecioara Maria, întorcându-se acasă după trei luni, de la Elisabeta, bătrânul Iosif a observat că este însărcinată, şi a început să fie chinuit de gânduri necredincioase şi necuvioase, asupra ei. Dar el „drept fiind şi nevrând să o vădească, a voit s-o lase în ascuns. Şi cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, pentru că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte Fiu şi vei chema numele lui: Iisus, căci El va mântui poporul său de păcate. Acestea toate s-au făcut ca să se plinească ceea ce s-a zis prin proorocul care zice: „Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu şi va chema numele lui Emanoil, care se tâlcuieşte: *Cu noi este Dumnezeu*". Deşteptându-se din somn, Iosif a făcut aşa precum i-a poruncit îngerul Domnului şi a luat la el pe logodnica sa" (Matei 1, 19-24).

MINUNEA 31 - Preasfânta Fecioară învinuită

Ajungând vestea la Templul Sfânt, cum că Fecioara Maria, cea care făgăduise că îşi va păzi până la moarte fecioria, şi care pentru aceasta a fost încredinţată bătrânului Iosif, şi-a călcat făgăduinţa, au fost chemaţi amândoi la judecată în faţa Soborului Judecătoresc. Convingându-se că cele auzite sunt confirmate de ceea ce se vede, judecătorii au certat pe Preasfânta Fecioară Maria şi pe Iosif logodnicul, considerând că s-au făcut vinovaţi înaintea lui Dumnezeu şi a Bisericii, prin călcarea făgăduinţei. La aceste învinuiri, Preasfânta Fecioară a răspuns, plângând: „Viu este Domnul Dumnezeul meu, căci sunt Fecioară curată şi de bărbat nu ştiu". De asemeni şi bătrânul Iosif cu tot

dreptul dezvinovăţindu-se, a răspuns: „Viu este Domnul Dumnezeu, că eu sunt cu totul curat, neatins şi nevinovat despre toate cele ce se aud şi se văd la logodnica mea Maria”. Atunci Arhiereul văzând că tăgăduiesc a recunoaşte vinovăţia lor, a hotărât să le dea să bea apa certării, sperând că după aceea se va vădi vinovăţia lor. Dar ei bând apa certării, precum era prescris în lege, nu au păţit nimic. Atunci Arhiereul şi Soborul mirându-se şi minunându-se de cele văzute, cum că vinovaţi fiind, nu au păţit nimic rău, i-au slobozit, zicând: „Deoarece Domnul Dumnezeu n-a arătat păcatul vostru, mergeţi în pace la casa voastră” (Numeri 5, 11- 31).

MINUNEA 32 - Naşterea Domnului

În zilele acelea a ieşit poruncă de la Cezarul August, ca să se înscrie toată lumea, fiecare în cetatea sa. Atunci au plecat şi Iosif împreună cu Preasfânta Fecioară Maria, din Nazaret, în Betleemul Iudeii ca să se înscrie acolo. Dar pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca să nască, şi a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut şi L-a înfăşat şi L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc pentru ei, în casa de oaspeţi (Luca 2, 1-7). Pentru că zămislirea a fost de la Duhul Sfânt, naşterea a fost fără de durere şi fără pierderea fecioriei.

MINUNEA 33 - Îngerul Domnului se arată păstorilor

În acea vreme, în ţinutul acela erau păstori stând pe câmp şi făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Şi iată îngerul Domnului a stătut lângă ei şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor, şi ei s-au înfricoşat cu frică mare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeţi. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un Prunc înfăşat, culcat în iesle". Şi deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulţime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!". Iar după ce îngerii au plecat de la ei la cer, păstorii vorbeau unii către alţii: „Să mergem dar până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut şi pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut". Şi, grăbindu-se, au venit şi au aflat pe Maria şi pe Iosif şi pe Prunc, culcat în iesle. Şi văzându-L, au vestit cuvântul grăit lor despre acest Copil. Şi toţi câţi auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori. Iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa. Şi s-au întors păstorii, slăvind şi lăudând pe Dumnezeu, pentru toate câte auziseră şi văzuseră, precum li se spusese" (Luca 2, 8-20).

MINUNEA 34 - Întâmpinarea Domnului

La opt zile, după obiceiul evreiesc, Pruncul a fost tăiat împrejur şi i s-a pus numele Iisus, aşa cum a vestit îngerul Domnului.

După aceea la 40 de zile, Pruncul a fost adus la Templul din Ierusalim pentru a fi închinat Domnului ca întâi-născut. Şi în acel timp, iată, era un om în Ierusalim, anume Simeon. Omul acela era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Dumnezeu, şi Duhul Sfânt era într-însul. Şi îi era făgăduit de la Duhul Sfânt să nu vadă moartea, până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Acesta a venit în Biserică. Şi când au adus părinţii pe Iisus Pruncul să facă ei după obiceiul legii pentru Dânsul, el L-a luat în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu, zicând: „Acum slobozeşte pe robul Tău Stăpâne, după Cuvântul Tău în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, Lumină spre luminarea tuturor neamurilor şi slavă poporului Tău Israel” (Luca 2, 25-32).

MINUNEA 35 - Taina făgăduinței bătrânului Simeon

Ptolomeu, împăratul Egiptului, vrând a-şi face renume nemuritor prin construirea unui grajd de cristal, filozofii săi l-au sfătuit ca în locul acelui grajd stricăcios, să tălmăcească din cărţile evreieşti: Legea lui Moise şi proorociile, care sunt veşnice. Împăratul s-a învoit bucuros şi a adus cărţile sfinte şi 70 de bărbaţi, cărturari înţelepţi, din Israel, între care era şi dreptul Simeon. Ptolomeu le-a dat 70 de case, băgând în fiecare casă câte un învăţat elin, ca să lucreze la tălmăcirea cărţilor sfinte, din limba evreiască, în limba elină, fără a se vedea unii cu alţii până la terminare.

După ce au isprăvit, împăratul dându-le bani şi daruri multe, le-a îngăduit a se duce în Palestina. Mergând ei pe cale, se întrebau unii pe alţii despre ce au văzut şi cunoscut în Scripturile pe care le-a tălmăcit şi scris. Unii spuneau unele, alţii altele. Dreptul Simeon le-a spus: „Eu am aflat în cartea Proorocului Isaia un loc unde zicea: „Iată, Fecioara în pântece va avea şi va naşte Fiu şi vor chema numele lui Emanoil". Eu însă m-am îndoit, cum poate zămisli şi naşte o fecioară neştiind de bărbat? Am vrut să rad cu cuţitaşul cuvintele acelea proorceşti, dar îngerul Domnului mi s-a arătat şi m-a împiedicat a le rade şi, ţinându-mă de mână, mi-a zis: „Simeoane, nu fii necredincios faţă de cele scrise, a căror împlinire o vei vedea. Tu nu vei muri până ce nu vei vedea pe Hristosul Domnului, care se va naşte din Fecioara aceasta proorocită". Îngerul s-a făcut nevăzut. Încă îndoindu-mă şi pricindu-mă cu adevărul acesta proorocesc, o palmă nevăzută (Daniel 5) mă loveşte peste obraz, şi am auzit pe cineva, zicându-mi: „Pentru că n-ai crezut Scripturii, nu vei gusta moartea până nu vei vedea şi lua în braţe pe Hristosul Domnului". Și iată că am fost silit a lăsa să se scrie, așa cum l-am aflat, acest cuvânt proorocesc. Eu însă tot mă îndoiesc de cuvântul acesta...".

Mergând ei cu toţii înainte pe cale şi trecând pe marginea unei ape mari, dreptul Simeon şi-a scos inelul din deget şi aruncându-l cât a putut mai departe în largul

mării a zis: „De va fi adevărat că o Fecioară fără de bărbat va zămisli, întrupa şi naşte prunc, să mai vină iarăşi inelul acesta în mâna mea”.

Călătorind ei înainte, foarte mult, când s-a înserat au aflat pe marginea apei aceleia, nişte pescari vânzând peşte. Toţi dascălii aceia şi-au cumpărat peşte pentru gătit, aşijderea şi Simeon. Spintecându-şi şi el peştele cumpărat, a aflat inelul său în interiorul peştelui. Aceasta văzând-o el, s-a spăimântat şi, povestind cu de-amănuntul toate, a crezut din toată inima şi cu tot sufletul, cuvintele prooroceşti. Trecând peste vârsta vieţii sale, gârbovit de mulţimea celor 360 de ani, venea des înaintea Domnului şi sta mult în Biserică, rugându-se lui Dumnezeu ca să miluiască lumea, izbăvind-o de tirania vicleanului diavol.

Vedeţi? Măcar că-l certase cu palma aceea nevăzută, el totuşi, nu s-a depărtat de Sfânta Biserică; ci întotdeauna venea şi se ruga cu credincioşie pioasă lui Dumnezeu, aşteptând cu ardoare mângâierea lui Israel prin împlinirea acelei proorociri.

MINUNEA 36 - Sabia îndurerărilor

Iar Iosif şi mama Lui se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc. Şi i-a binecuvântat Simeon şi a zis către Maria, mama Lui: „Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri, şi prin sufletul Tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi” (Luca 2, 33-35). Această proorocie a sabiei care-i va străpunge inima, s-a împlinit în mod deosebit, în timpul când Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi Pururea Fecioara Maria a văzut patima, răstignirea, moartea şi îngroparea Preadulcelui său Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos.

MINUNEA 37 - Maica Domnului şi Magii

După naşterea Pruncului Iisus, pe cer, deasupra peşterii, s-a arătat o stea strălucitoare care lumina şi ziua, arătând locul unde S-a născut Mesia. Această stea a fost văzută şi în ţările păgâne dinspre răsărit. Cei trei Magi din acele părţi, cunoscând şi înţelegând că această stea minunată vesteşte naşterea unui mare împărat, Izbăvitorul lumii, Mesia cel vestit de Prooroci, pregătindu-se de drum şi luând cu ei daruri scumpe, pornesc într-o lungă şi anevoioasă călătorie, pentru a afla şi a se închina acestui Prunc minunat. Ajungând la Ierusalim, ei au întrebat: „Unde este regele Iudeilor, Cel ce S-a născut? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui şi am venit să ne închinăm Lui". Şi auzind, regele Irod s-a tulburat şi tot Ierusalimul cu el. Şi, adunând pe toţi arhiereii şi cărturarii poporului, i-a întrebat: „Unde este să se nască Hristos?". Iar ei i-au zis: În Betleemul Iudeii, căci aşa este scris de proorocul: „Şi tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nu eşti nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieşi Conducătorul care va paşte pe poporul meu Israel". Atunci Irod a chemat în ascuns pe Magi şi a aflat de la ei lămurit, în ce vreme s-a arătat steaua. Şi, trimiţându-i la Betleem, le-a zis: „Mergeţi şi cercetaţi cu de-amănuntul despre Prunc şi, dacă îl veţi afla, vestiţi-mi şi mie, ca, venind şi eu, să mă închin Lui". Iar ei, ascultând pe rege, au plecat şi iată, steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit şi stătea deasupra, unde era Pruncul. Şi, văzând ei steaua, s-au bucurat cu bucurie foarte mare. Şi, intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui şi, căzând la pământ, s-au închinat Lui; şi deschizând vistieriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie şi smirnă. Iar luând înştiinţare în vis să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale s-au dus în ţara lor (Matei 2, 2-12).

MINUNEA 38 - Uciderea pruncilor

Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând, a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la Magi. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de la Ieremia Proorocul: „Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahila plângea pe fii săi şi nu voia să se mângâie, pentru că nu mai sunt” (Matei 2, 16-18).

MINUNEA 39 - Fuga în Egipt

După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă”. Şi Iosif sculându-se, a luat noaptea Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod; ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.

După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif, în Egipt, şi i-a zis: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Lsrael, căci au murit cei care căutau să ia viaţa Pruncului”. Iosif sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel. Şi, auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă în vis, s-a dus în părţile Galileii. Şi a venit şi a locuit în oraşul Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean se va chema (Matei 2, 13-15, 19-23).

MINUNEA 40 - Iisus la 12 ani la Ierusalim

Părinţii Lui, în fiecare an, se duceau la sărbătoarea Paştilor, la Ierusalim. Iar când a fost El de 12 ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii. Şi sfârşindu-se zilele, pe când se întorceau ei, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim şi părinţii Lui nu ştiau. Şi socotind că este împreună cu tovarăşii lor de drum, au venit cale de o zi, căutându-L printre rude şi printre cunoscuţi. Şi negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim, căutându-L. Iar după trei zile L-au aflat în Templu, şezând în mijlocul învăţătorilor, ascultându-i şi întrebându-i. Şi toţi care îl auzeau, se minunau de priceperea şi de răspunsurile Lui. Şi, văzându-L, rămaseră uimiţi, iar mama Lui a zis către El: „Fiule, de ce ne-ai făcut nouă aşa? Iată, tatăl Tău şi eu Te căutam îngrijoraţi". Şi El a zis către ei: „De ce era să Mă căutaţi? Oare nu ştiaţi că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu?". Dar ei n-au înţeles cuvântul pe care Le-a spus lor. Şi a coborât cu ei şi a venit în Nazaret şi le era supus. Iar mama Lui păstra în inima ei toate aceste cuvinte. Şi Iisus sporea cu înţelepciunea şi cu vârsta, şi cu harul la Dumnezeu şi la oameni (Luca 2, 41-52).

MINUNEA 41 - Maica Sfântă cu Fiul ei la nunta din Cana

Făcându-se nuntă în Cana Galileii, era şi mama lui Iisus acolo. Și a fost chemat și Iisus și ucenicii Săi la nuntă. Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: „Nu mai au vin". A zis către ea Iisus: „Ce este Mie şi ţie, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu". Mama Lui a zis celor ce slujeau: „Faceţi orice vă va spune". Şi erau acolo şase vase de piatră, puse pentru curăţirea Iudeilor, care luau câte două sau trei vedre. Zis-a lor Iisus: „Umpleţi vasele cu apă". Şi le-au umplut până sus. Şi le-a zis lor: „Scoateţi

acum şi aduceţi nunului". Iar ei i-au dus. Şi când nunul a gustat apa care se făcuse vin şi nu ştia de unde este, ci numai slujitorii care scoaseră apa ştiau, a chemat nunul pe mire şi i-a zis: „Orice om pune întâi vinul cel bun, şi când se ameţesc, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum". Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileii şi şi-a arătat slava Sa; şi ucenicii Săi au crezut în El (Ioan 2, 1-11).

MINUNEA 42 - Maica Preacurată și frații Domnului

Maica Domnului, văzând răutatea şi ura cărturarilor şi fariseilor, era copleşită de iubire şi de îngrijorare pentru soarta iubitului său Fiu, Iisus Hristos. Fraţii Domnului, care se numeau: Iacob, Simeon, Iuda şi Iosif logodnicul, născuţi din căsătoria cu Salomia, fiica lui Agheu, fratele lui Zaharia Preotul, nu vedeau cu ochi buni activitatea şi minunile Domnului Iisus Hristos. De aceea, considerând că a depăşit limita, stăruiesc pe lângă Maica Domnului, şi vin împreună spre a încerca să-L convingă ca El să-şi schimbe comportarea. Şi încă vorbind El mulţimilor, iată mama şi fraţii Lui stăteau afară, căutând să vorbească cu el. Cineva i-a zis: „Iată mama şi fraţii Tăi stau afară, căutând să-ți vorbească. Iar El i-a zis: „Cine este mama mea şi cine sunt fraţii Mei?". Şi întinzând mâna către ucenicii Săi, a zis: „Iată mama Mea şi fraţii Mei. Căci oricine va face voia Tatălui Meu celui din ceruri, acela îmi este frate şi soră şi mamă" (Matei 12, 46-50).

Domnul cunoscând mai-nainte gândurile şi intenţiile cu care ei au venit, mai-nainte de a încerca, le-a dat următorul răspuns: „Cine face voia Tatălui Meu celui din ceruri, îmi este frate şi soră şi mamă, iar cine nu face voia Lui, cu nimic nu se foloseşte de această calitate" (vezi Tâlcuirea lui Teofilact, şi Viețile sfinților la 19 iunie).

MINUNEA 43 - Maica Precistă urmează Fiului său până la moarte

Maica Sfântă auzind şi văzând pe căpeteniile Iudeilor făcând sfat să-L piardă, şi când Îl aude chiar pe însuşi Fiul ei iubit prevestindu-şi moartea Sa, se umple de mai multă îngrijorare. Aceasta o silea a merge după el şi a face tot ce-i stă în putinţă spre a nu-L lăsa să cadă în mâinile mânjite de sânge ale căpeteniilor poporului său. Sabia prezisă de dreptul Simeon începe, încet dar dureros, să-i străpungă inima ei, cea plină de negrăită iubire.

MINUNEA 44 - Maica Preasfântă cu sfintele femei la moartea Fiului său

Maica Domnului a reprezentat cel mai sublim dar pe care l-a putut oferi omenirea lui Dumnezeu şi prin care Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu S-a pogorât la noi, şi S-a făcut Om, iar Ea a devenit Născătoare de Dumnezeu, rămânând pururea Fecioară. Dar pentru această cinste şi plinătate a darurilor de care s-a bucurat Maica Preasfântă, a trebuit să treacă prin cea mai cumplită şi arzătoare durere, pe care a putut să încerce şi să guste vreo fiinţă omenească, în existenţa sa. Datorită iubirii şi sensibilităţii sale feciorești, şi de Maică totodată, a simţit şi a trăit întrega suferinţă a scumpului său Fiu, pe tot parcursul calvarului şi al răstignirii pe Cruce, până în clipa când a încredinţat-o protecţiei şi purtării de grijă a ucenicului Său iubit, feciorelnicului Ioan. Dar în aceste clipe atât de grele pentru Maica Preasfântă, de nepreţuită valoare a fost prezenţa şi dragostea femeilor mironosiţe, care au sprijinit-o şi mângâiat-o neîncetat.

MINUNEA 45 - Maica Preasfântă şi cu mironosițele la pogorârea de pe Cruce a Domnului

După ce Mântuitorul şi-a dat duhul pe Cruce, Vineri la ceasul al nouălea, Iosif din Arimateia, a mers şi a cerut de la Pilat trupul Domnului spre îngropare. Pilat i-a aprobat cu uşurinţă şi, întorcându-se pe Golgota, ajutat de Nicodim şi de alţi credincioşi, împreună cu sfintele femei, au coborât cu grijă trupul Domnului de pe Cruce. Pregătirea s-a făcut în mare grabă, căci ziua era pe sfârşite şi a doua zi erau Paștile, care interziceau orice lucru după apusul soarelui. În acest timp, Maica Preacurată primind şi sărutând pe Preadulcele său Fiu, vărsa pâraie de lacrimi, tânguindu-se astfel: „Vai mie, Preadulcele meu Fiu, Iisuse, cum mă voi atinge de Trupul Tău cel nestricăcios? Şi cu ce mâini Te voi pune în mormânt? Fiul meu iubit! O nădejde şi o viaţă Te aveam pe Tine, Stăpâne, şi acum, vai mie, Lumina mea, că mă văd lipsită de Tine. Vai mie, Fiul meu! Dureri şi necazuri covârşitoare m-au aflat, văzându-Te mort pe Tine, Care ai înviat pe cei morţi! Aş fi vrut mai bine să mor eu înaintea Ta! Vai mie, dulcele meu Fiu! Căci rău mi se răneşte inima şi toate cele dinăuntru meu, pentru că nu Te mai pot vedea aşa mort. Acum când Te văd pe Tine, blândule Fiu, bunule Dumnezeu şi milostive Doamne, fără mărire, fără suflare şi fără de chip, mă mir, plâng şi mă tânguiesc, ţinându-Te aşa, cum n-am gândit niciodată să Te văd! Vai mie, Fiul meu şi Dumnezeule, pentru ce ai apus de la ochii mei?’’. Acestea şi altele multe zicea Maica Sfântă, plângând cu amar.

MINUNEA 46 - Maica Preacurată și cu mironosițele la îngroparea Domnului

După ce au făcut pregătirea impusă de lege şi de respectul şi dragostea ce-o aveau cu toţii faţă de Domnul, vărsând lacrimi din destul, au ridicat şi condus trupul neînsufleţit, spre o grădină apropiată, unde se afla un mormânt nou, ce aparţinea lui Iosif, şi care l-a dăruit pentru îngroparea Domnului. După ce L-au aşezat aici cu grijă şi cu nespusă dragoste şi întristare, cu greu s-au despărţit de El. Au prăvălit o piatră mare peste uşa mormântului, iar cărturarii şi fariseii, de frică să nu fie furat Trupul Domnului din mormânt, au sigilat intrarea şi au pus de pază o sută de ostaşi.

MINUNEA 47 - Bucuria Maicii Sfinte la învierea Fiului său

După aceste trei zile de cumplită suferinţă pentru Maica Preasfântă, iată că în zorii zilei a treia, Fiul său Preaiubit, Domnul nostru Iisus Hristos, înviază din morţi, şi iese afară din mormânt fără să dea piatra la o parte, sau să strice sigiliul precum, când a venit în lume, născându-se din Preacurata Sa Maică, i-a păzit nestricată fecioria.

În acel timp, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, şi Salomia, au cumpărat miresme, şi veneau ca să-l ungă (Marcu 16, 1). „Dar iată s-a făcut cutremur mare, căci îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei. Şi înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Şi de frica lui s-au cutremurat străjerii şi s-au făcut ca morţii. Iar îngerul răspunzând, a zis femeilor: „Nu vă temeţi, pentru că ştiu că pe Hristos Cel răstignit Îl căutaţi. Nu este aici;

căci S-a sculat precum a zis; veniţi de vedeţi locul unde a zăcut. Şi degrabă mergând, spuneţi ucenicilor Lui că S-a sculat din morţi şi iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veţi vedea. Iată, v-am spus vouă”. Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică şi cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând; „Bucuraţi-vă!”. Iar ele apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui şi I S-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: „Nu vă temeţi. Duceţi-vă şi vestiţi fraţilor Mei ca să meargă în Galileea, şi acolo Mă vor vedea” (Matei 28, 1-10). Vestea învierii Domnului, adusă de femeile mironosiţe, a umplut de o negrăită bucurie pe Maica Preacurată.

MINUNEA 48 - Duhul Sfânt S-a pogorât şi peste Maica Domnului

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, împreună cu Sfinţii Apostoli şi cu ceilalţi fraţi, au luat parte la înălţarea Domnului, pe muntele Eleonului, unde li s-au arătat doi îngeri îmbrăcaţi în haine albe, care le-au zis: „Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus, care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer”. Atunci ei s-au întors la Ierusalim... şi când au intrat, s-au suit în camera de sus, unde locuiau: Petru şi Ioan şi Iacob, şi Andrei, Filip şi Toma, Vartolomeu şi Matei, Iacob al lui Alfeu şi Simon Zelotul şi Iuda al lui Iacob. Toţi aceştia, într-un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile şi cu Maria, mama lui Iisus, şi cu fraţii Lui” (Faptele Apostolilor 1, 11-14).

În dimineaţa duminicii, când s-au împlinit 50 de zile de la învierea Domnului şi zece zile de la înălţarea Sa, Maica Domnului era împreună cu Sfinţii Apostoli şi mulţi credincioşi, în aceeaşi casă unde s-a făcut Cina cea de Taină, atunci deodată, din cer, s-a

făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi (Faptele Apostolilor 2, 1-4).

MINUNEA 49 - Maica Domnului a făcut apostolat

Sfinţii Apostoli au lucrat în Ierusalim vreo 12 ani, având în mijlocul lor şi în sfatul lor pe Preacurata Maică. Pentru împlinirea poruncii Mântuitorului: „Mergeţi în toată lumea şi predicaţi Evanghelia la toată zidirea”, Sfinţii Apostoli adunaţi în sobor, dimpreună cu Preacurata Maică, au tras la sorţi, pentru a vedea ce laturi ale lumii le va rândui Domnul fiecăruia, să propovăduiască Sf. Evanghelie. Ei i-a căzut Ivirul sau Georgia. Dar, primind mai apoi vestire de la îngerul Domnului, i-a făcut cunoscut, că această latură rămâne sub protecţia Ei, dar voia lui Dumnezeu este să meargă să lumineze mai întâi altă latură a pământului. Lazăr cel mort şi înviat a patra zi de Domnul, fiind urmărit de vrăjmaşii Domnului spre a fi omorât, a fugit în Cipru. Pavel şi Varnava având mare dragoste, şi dorind să o mai vadă pe Maica Domnului, Lazăr i-a scris şi a rugat-o să vină Dânsa la Cipru, căci el nu putea să vină din cauza celor ce-l urau de moarte. Maica Preasfântă i-a răspuns că va veni, dar să-i trimită o corabie, lucru pe care Lazăr l-a şi făcut. Pregătindu-se de plecare şi luând şi pe Sf. Ioan Evanghelistul, şi alţi ucenici credincioşi împreună cu sine, au plecat spre Cipru, călătorind în linişte. Dar după un timp oarecare, prin voia lui Dumnezeu, s-a pornit o furtună puternică care i-a înspăimântat pe toţi, şi care furtună a abătut corabia, peste voia lor, spre poalele muntelui Ascalon, adică Athosul de astăzi.

Acest munte era plin de capişti idoleşti, având pe cea mai mare înălţime, capiştea idolului Apolon. Diavolii care locuiau în acest idol, făceau tot felul de năluciri, care păreau minuni, pentru a înşela poporul, şi vesteau ghicitoreşte multe lucruri ce se întâmplau în viitor. Pe măsură ce corabia se apropia de ţărmuri, diavolii care locuiau în idoli au început să cunoască şi să simtă apropierea Maicii lui Dumnezeu de aceste locuri, şi izgonirea şi pedepsirea lor, pentru care ei au început, de năprasnă, să răcnească înfiorător. Diavolul cel mare care locuia în idolul Apolon, fiind silit de Dumnezeu, a strigat în gura mare cu glas omenesc: „Oamenilor! Popoarelor! Bătrâni, bărbaţi şi copii! Alergaţi la limanul lui Climent şi primiţi pe Maria, Maica Marelui Împărat Iisus Hristos, Dumnezeu-Cuvântul”. Astfel, demonii care erau în idoli, fiind siliţi de puterea lui Dumnezeu, contrar voinţei lor, mărturiseau adevărul înaintea lumii. După cuvintele acestea ale demonilor, idolul Apolon s-a rupt din înălţimea locului său, şi cu diavolul cel mare ce locuia într-însul, dimpreună cu o coamă de piatră din munte, s-au prăbuşit în mare. Poporul, auzind şi văzând acestea, a venit la ţărmul mării şi aici a întâmpinat pe Maica Domnului, căreia cu toţii i s-au închinat, şi au rugat-o să le spună despre Fiul său, şi despre răscumpărarea neamului omenesc ce s-a făcut prin El. Atunci, Maica Precista povestindu-le cu multă dragoste toate cu deamănuntul, au crezut cu toţii în răscumpărarea şi iertarea ce ne-a fost adusă prin Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, şi s-au botezat cu toţii în numele: Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh, punându-le păstor sufletesc pe unul din ucenicii care se aflau cu Dânsa pe corabie. Iar la despărţire, Maica Preasfântă a rostit cu faţă luminată aceste cuvinte: „Darul lui Dumnezeu să fie peste locul acesta şi asupra celor ce vor vieţui aici cu credinţă, cu evlavie şi cu dragoste, păzind poruncile Fiului şi Dumnezeului meu. Şi toate cele trebuincioase vieţii pământeşti le vor avea cu îndestulare şi puţine osteneli, vieţuitorii pioşi ai acestui loc; viaţă cerească li se va dărui şi mila Fiului nu se va ridica de la dânşii până la sfârşitul veacurilor. Locului acestuia Eu îi voi fi apărătoare şi fierbinte mijlocitoare pentru dânsul către Dumnezeu, şi

pentru cei ce vor petrece aici după voia şi plăcerea Fiului meu, Hristos Dumnezeu-Cuvântul” (Proschi. al sfântului Munte Athos, ediția 1856, București).

Minunile Maicii Domnului la adormirea ei

MINUNEA 50 - Îngerul aduce vestea Adormirii

Într-o zi, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu era tristă, pentru că nu mai vedea pe Hristos Fiul său, şi plângea cu dor ca să poată vedea faţa Lui. Într-acel ceas i s-a arătat îngerul într-o lumină mare şi i-a zis: „De astăzi în trei zile vei fi luată din trup, căci Fiul tău te aşteaptă cu dor, pe tine Maica Lui” (44, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 51 - Îngerii cu stâlpări de finic

Când a venit vremea să moară Precista, s-au arătat îngerii cu stâlpări de finic pe care le-au adus din Rai. Precista a poruncit ca acele stâlpări să se poarte la îngropare înaintea ei, întrucât stâlparea înflorită însemna încoronarea fecioarei (45, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 52 - Certarea şi miluirea iudeilor necredincioşi la Adormirea Maicii Domnului

În vremea în care a voit Domnul nostru Iisus Hristos să mute din lumea aceasta pe Maica Sa cea cu totul Preasfântă, la viaţa cea cerească şi preafericită, ca să împărăţească cu Dânsul veşnic după cum i se cuvenea, a poruncit ca să se adune Apostolii - din toată lumea de pe unde erau risipiţi, propovăduind cuvântul cel de mântuire - în satul Ghetsimani, unde era Preasfânta, ca s-o înmormânteze. Atunci dar, cu Dumnezeiasca voie şi chemare, i-au răpit norii şi s-au aflat toţi într-un minut de ceas înaintea pururea Fecioarei care, văzându-i pe dânşii, s-a bucurat foarte. Şi a spus lor cum că s-a apropiat vremea ca să se ducă, să se veselească cu Fiul ei şi Stăpânul. Şi, după ce a grăit câte a avut de grăit, sfătuindu-i şi învăţându-i, i-a mângâiat, după cum se vede la povestirea cea pentru adormirea ei, aşezându-se cu trupul ei cel preaslăvit şi cu totul preacinstit pe patul de moarte, i-a binecuvântat pe dânşii şi şi-a dat preasfântul ei suflet în mâinile cele preacurate ale veşnicului Dumnezeu. Atunci, după porunca ei, Apostolii au luat acel preasfânt pat şi, mergând cu bună rânduială şi evlavie, cântau într-un glas cântarea cea de ieşire. De asemenea şi sfinţii îngeri împreună o petreceau pe Doamna şi Împărăteasa lor, şi cântau nevăzut, şi o lăudau minunat cu glasuri preadulci, care se auzeau în văzduh.

Iar iudeii cei zavistnici şi necredincioşi, arătând ca întotdeauna urâciunea pe care au avut-o către Domnul şi răutatea lor, s-au pornit asupra patului pe care se purta trupul cel începător de viaţă al Născătoarei de Dumnezeu, gândind în mintea lor să-l arunce la pământ şi să necinstească lăcaşul cel cu totul cinstit şi dumnezeiesc. Dar îndată i-a ajuns dumnezeiasca osândă pe îndrăzneţii aceia căci, când s-au apropiat, au orbit cu toţii, iar unul dintre dânşii, mai obraznic, a îndrăznit cu neruşinare, nepriceputul, de a

apucat acel sfinţit pat, vrând să-l arunce jos de pe umerii Apostolilor. Însă sfinţii îngeri n-au suferit ca să se facă o ocară ca aceasta cortului celui împărătesc, ci au pedepsit cu dreptate neruşinarea şi obrăznicia lui, tăindu-i nevăzut mâinile, care au rămas spânzurate de pat, în privirea preaînfricoşată şi jalnică a tuturor celor de faţă. Iar cel ce a pătimit aceasta, plângea tânguindu-se cu amar.

Petru, ca un următor al învăţătorului său, s-a milostivit şi s-a întristat pentru lacrimile acestuia şi, apropiindu-se, i-a zis lui: „Crede cu toată inima ta, că aceasta este cu adevărat Maica Fiului lui Dumnezeu, Care S-a născut dintr-însa fără de sământă, şi atunci vei cunoaşte puterea ei, ca să-ţi iei iarăşi mâinile tale”. Iar el cu lacrimi a strigat, zicând: „Cred, Doamna mea, şi mărturisesc căci cu adevărat şi fără de stricăciune ai născut pe Stăpânul şi Mântuitorul meu Iisus Hristos, Fiul adevăratului Dumnezeu şi Părintelui”. Atunci, sfinţitul Petru l-a apropiat la mâinile cele tăiate şi, punându-le pe dânsele la locurile lor, s-au lipit mai presus de fire, după cum şi mai înainte cu minune au fost tăiate şi toţi au slăvit pe Dumnezeu şi pe Preacurata Stăpână.

Iar ceilalţi care au orbit, auzind de minunea aceasta mare, deşi erau aspri şi vârtoşi la inimă, însă ca să-şi ia vederile au mărturisit cu lacrimi păcatul lor, şi au crezut în Domnul. După care Petru a zis lor: Apropiaţi-vă şi voi cu ochii voştri de haina ei, şi ca o Maică a milei se va milostivi ca să vă vindece.

După ce au făcut aşa, şi ei de asemenea au văzut. Şi cine va putea povesti slava pe care au dat-o lui Dumnezeu, mulţumirea către Fecioară? Toţi o lăudau, până ce au ajuns în Ghetsimani şi, îngropând trupul cel preacurat, au rămas acolo trei zile auzind laudele îngereşti. Până ce s-a luat trupul său şi s-a înălţat la ceruri şi a şezut de-a dreapta Fiului Ei şi Mântuitorului nostru.

Şi, să nu i se pară cuiva de mirare, cum că trupul acela primitor de Dumnezeu a murit şi a fost pus în mormânt, căci dacă Fiul ei a primit a se îngropa, cum să nu pătimească asemenea şi Preasfânta lui Maică? Cu cuviinţă era dar să intre şi ea în mormânt, şi de acolo să se ducă în Rai, pentru ca să credem şi noi cum că din pământ

avem să ne sculăm când va veni Domnul. Dar pe când noi intrăm în mormânt spre dezlegarea trupului şi spre stricăciune, pentru ca să se dezrădăcineze păcatul din el, trupul cel preacurat şi Sfânt al Fecioarei, ca unul ce a fost din zămislire sfinţit de Duhul Sfânt, nimic n-a pătimit în mormânt, ci îndată s-a ridicat de Fiul ei la ceruri şi împărăţeşte cu Dânsul veşnic, în slava aceea negrăită şi netâlcuită veselie de care, o! de ne-am învrednici şi noi nevrednicii, pentru sfintele ei rugăciuni. Amin (1, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 53 - Arătarea Maicii Domnului după Adormirea sa

După învierea lui Hristos şi după ce s-a înălţat la cer şi s-a pogorât Duhul Sfânt, până s-au împărţit Apostolii la propovăduire, erau toţi dimpreună într-un gând. Când stăteau la prânz, lăsau un loc de stat şi puneau acolo o pernă, şi pe pernă puneau o parte din acea pâine, întru cinstea lui Hristos. Apoi, sculându-se de la masă, luau acea parte de pâine, pe care o puneau în cinstea lui Hristos - şi o ridicau în sus şi mulţumeau, zicând: „Slavă ţie Dumnezeul nostru, slavă ţie. Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh”, iar în locul acelor cuvinte, până la înălţarea lui Hristos, ei ziceau: „Hristos a înviat”, iar după înălţarea lui Hristos, ziceau numele Sfintei Treimi, adică: „În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh”, apoi: „Doamne Iisuse Hristoase, ajută-ne nouă”.

Acest lucru îl făcea Apostolii şi când erau laolaltă şi îndeosebi fiecare dintre dânşii, până la adormirea Maicii Domnului.

Iar când s-au adunat Apostolii pe nori la îngroparea Precistei, după îngroparea ei, a treia zi, sculându-se la prânz, după prăznuire, au înălţat partea de pâine în cinstea lui Hristos, după obicei, zicând: „Mare este”. În acea vreme, Maica Domnului s-a

arătat în nor, cu o ceată de îngeri luminaţi, şi le-a zis lor: „Bucuraţi-vă, căci eu sunt cu voi în toate zilele”.

Acum Apostolii, în locul cuvintelor ce ziceau de obicei: „Doamne Iisuse Hristoase”, au strigat: „Preasfântă Născătoare a lui Dumnezeu, ajută-ne nouă”. După aceea au mers la mormântul ei şi nu au mai aflat-o pe dânsa în mormânt, şi aşa au crezut că s-a sculat şi ea din morţi a treia zi, ca şi Fiul ei, şi că este luată la Cer şi cu trupul şi cu sufletul (53, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 54 - Chipul şi numele Maicii Domnului nescris de mână omenească

Eneea, bolnavul olog pe care l-a tămăduit Petru Apostolul, în cetatea Lidiei, zicându-i: „Eneea, te tămăduieşte Hristos”, a zidit o biserică în cinstea Maicii Domnului, în apropiere de cetatea Lidiei, pe care biserică căutau să o ia, atât evreii cât şi păgânii. Evreii căutând să facă o biserică Dumnezeului celui de sus; iar păgânii s-o facă capişte idolească. Pentru aceste certuri, s-au pârât la domnul ţinutului acestuia, care domn a dat poruncă: Cum ca să stea acea biserică trei zile încuiată şi pecetluită, şi de se va arăta vreun semn, în oricare din cele trei legi: creştinească, evreiască şi păgânească, a acelor să fie biserica. Peste trei zile, domnul ţinutului aceluia împreună cu creştinii, cu evreii şi cu păgânii, au intrat în biserică, şi au văzut pe un perete, zugrăvit cu puterea lui Dumnezeu, iar nu cu mână de om, chipul Maicii Domnului, într-un veşmânt de atlas alb. Deasupra chipului erau scrise şi slovele: „Maria, Mama lui Hristos, Împăratul Nazaretului”. Domnul ţinutului, văzând această minune, a lăsat pe păgâni şi pe evrei ruşinaţi, şi a dat biserica s-o stăpânească creştinii (53, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 55 - Bucură-te, Marie

Un om, care se chema Ioan, se ruga pururea cu multă evlavie către Maica Domnului, zicând: „Bucură-te, Marie”, căci acest sărac şi nepriceput, numai atât ştia. Când a murit a crescut din gura lui un trandafir şi era scris în floare cu slove de aur aceste cuvinte: „Bucură-te, Marie” (54, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 56 - Cum a cinstit Maica Domnului pe cel care i-a cinstit numele

În cetatea Artesauza, în ţara Niderlandei, un călugăr avea evlavie foarte mare către Maica Domnului şi făcea mare cinstire numelui Maria. În fiecare zi când se ruga citea psalmi, care începeau cu slovele care sunt în numele Maria. Astfel întâi citea un psalm, care să înceapă cu slova M, apoi citea alt psalm, care începea cu slova A, apoi citea un psalm cu slova R, altul cu slova I, apoi altul cu slova A.

Acel călugăr, care se chema Ioţian, a murit în anii de la Hristos, 1179, noaptea, în ajunul Sfântului Andrei. Din gura lui a crescut un trandafir şi era într-însul slova M, din ochiul lui drept a crescut alt trandafir şi era scrisă slova A, din ochiul cel stâng a crescut alt trandafir şi era scrisă într-însul slova R, din urechea dreaptă şi stângă au crescut alţi doi trandafiri şi într-înşii slovele I şi A, făcând toate împreună cuvântul Maria.

Într-acea vreme, călugării au făcut ştire Episcopului întru a cărui ascultare era el. Episcopul, dimpreună cu ceata bisericească, au dat mare cinste şi au făcut litie la acel trup. Trandafirul din gură l-au luat, l-au pus în vasul de grijanie şi a rânduit să se păstreze la Altar. Acel trandafir nu s-a veştejit niciodată; iar ceilalţi îndată ce au fost ridicaţi s-au uscat. Trupul acestui călugăr, luându-l Episcopul, l-a îngropat în biserică, care era sfinţită Maicii Domnului; iar pentru pomenire tot el a scris acest lucru pe o tablă, pe care a dat-o să se păstreze în visteria bisericii (55, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 57 - Cinstind numele Maicii Domnului, s-a convertit la creștinism

O evreică numită Rahila, asculta cu mare dor şi dragoste când cineva pomenea cuvântul Maria, pentru numele Precistei, şi aşa a venit la credinţa creştinească. Părinţii fetei dacă au înţeles că ea vrea să se facă creştină, au gândit să o trimită undeva departe, ca să-şi părăsească gândul. Dar odată dormind, i s-a arătat Maica Domnului în veşmânt alb şi i-a zis: „Scoală-te Ecaterino, căci ai de făcut o cale îndelungată”. Deşteptându-se Rahila, s-a strecurat încetinel şi a mers la Preotul, care a dus-o la mănăstire, unde a botezat-o şi i-a dat numele Ecaterina, după cum a numit-o Maica Domnului (57, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 58 - Numele Maria vestit de o sibilă

Numele de Maria dat Precistei l-a arătat Dumnezeu oamenilor încă înainte de venirea ei pe pământ. Sibila Herestria, cu îndreptarea lui Dumnezeu, a zis în versurile sale aceste cuvinte: „Din pântecele Fecioarei Maria a răsărit lumină nouă" (58, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 59 - O proorocie veche despre Maica Domnului

În Ţarigrad s-a aflat un mormânt de piatră şi într-însul un om mort, care ţinea în mână un pahar de aur, pe care era scris: „Hristos se va naşte din Fecioara Maria". Acel trup mort era al unui oarecare prooroc, care a trăit înainte de venirea Mântuitorului Hristos, care cu insuflarea Duhului Sfânt a scris acele cuvinte (59, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 60 - Numele pururea Fecioarei Maria pierde şi izgoneşte pe draci

Într-un oraş al Coloniei, Vune cu numele, era un Preot care se numea Petru, om desfrânat şi cu rău nărav, care pentru faptele lui cele necinstite şi urâte a fost spânzurat afară de casa lui. Şi o ţiitoare a lui, Aglaida cu numele, s-a înfricoşat şi îngrozit atât de mult când l-au spânzurat, încât a lăsat lumea, şi ducându-se într-o mănăstire s-a făcut călugăriţă. După vreo câteva zile, stând ea la fereastra chiliei, a văzut afară, într-un izvor, că stă un drac în chip de tânăr, care a sărit la fereastră ca să o răpească. Iar ea, îngrozită, a căzut înapoi şi, lovindu-se cu capul de pământ, în grabă s-au adunat surorile, şi au ridicat-o ca pe moartă, şi au pus-o pe pat. După o vreme, vindecându-se puţin, a venit iar dracul şi i-a zis: „Aglaido, preaiubita mea, ce ţi-am făcut de te-ai lepădat de mine? Eu ţi-am săvârşit toate voile tale, şi tu m-ai urât. Întoarce-te la lume şi eu îţi voi da ţie de bărbat un boier bogat, ca să te învrednicesc de multe bunătăţi. Să mănânci bucate bune, să bei şi să ai toate voile trupului; să nu şezi aici, nepriceput-o, ca să mori mai înainte de vreme cu atâtea postiri, privegheri şi rele pătimiri”. Răspuns-a ea, zicându-i: „Piei de la mine, vrăjmaşule al adevărului, că niciodată nu voi mai face voia ta, ci mai vârtos voi plânge şi mă voi tângui pentru vremea în care, ca o nepricepută ţi-am slujit ţie”.

Atunci dracul s-a făcut nevăzut, însă după puţină vreme iarăşi a venit şi tot asemenea de mai multe ori îi făcea supărare. Iar călugăriţele au sfătuit-o ca să aibă la chilia ei puţină agheasmă, şi când va veni ispititorul, să o verse asupra lui şi să-l izgonească cu semnul cinstitei Cruci. Şi aşa a făcut. Când a aruncat agheasma, vrăjmaşul a fugit, însă după puţină vreme iarăşi s-a întors. Atunci o soră mai pricepută a sfătuit-o că atunci când va mai vedea pe dracul, să cheme numele Preasfintei Stăpânei noastre şi să zică închinăciunea îngerului, adică aceasta: „Bucură-te, ceea ce eşti cu dar dăruită, Marie,

Domnul este cu tine”, şi celelalte. Acestea zicând Aglaida către dracul, a fugit îndată cu atâta grabă, ca şi cum l-ar fi gonit un fulger sau o văpaie ce l-ar arde, s-a făcut nevăzut şi mai mult n-a îndrăznit ca să se apropie de ea, nici să se mai arate cumva. Şi aşa s-a săvârşit Aglaida în mănăstirea aceea cu petrecere plăcută lui Dumnezeu.

Câţi aveţi vreo ispită de la vrăjmaşii cei de gând (draci) sau de la cei trupeşti, să ştiţi că altă doctorie nu este mai folositoare, decât numele Ei cel prealăudat şi minunat, chemat fiind cu evlavie şi cu credinţă. Amin (17, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 61 - Numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu alungă pe dracul prefăcut în înger luminos

O călugăriţă oarecare caree se afla într-o mănăstire, îndeletnicindu-se în posturi şi în privegheri, de multe ori a înşelat-o vicleanul, închipuindu-se în înger de lumină. Şi vorbea cu ea despre felurite lucruri şi-i da răspuns la orice voia să-l întrebe.

Iar părintele cel duhovnicesc al călugăriţei aceleia, întrebând-o odată, la mărturisire, cum petrece cu aşezarea vieţuirii celei călugăreşti, ea a răspuns: „Bine, cu rugăciunea ta, părinte al meu, sfinte”. Auzind el răspunsul acesta plin de mândrie, s-a scârbit şi a sfătuit-o să nu mai zică un cuvânt ca acesta, ci, de-ar face toate faptele bune, să se smerească totdeauna şi să zică cum că este păcătoasă, cum şi altele asemenea. Iar aceea a zis: „Să ştii, părinte, că îngerul Domnului vine din cer la mine, şi mă cercetează, de aceea am zis aşa”. Însă duhovnicul, aducându-şi aminte de graiul Apostolului, care zice că îngerul întunericului se închipuie în îngerul luminii, i-a răspuns ei zicând: „Când va mai veni îngerul să te cerceteze, zi-i lui să-ţi arate pe Preasfânta Născătoare de

Dumnezeu, şi dacă te va asculta, cum vei vedea-o pe dânsa să te închini ei, zicând închinăciunea îngerească. Şi dacă va sta până ce vei termina rugăciunea, Doamna noastră este, iar dacă se va pierde, să ştii că nălucirea dracului este, şi te-a înşelat pentru ca să te arunce în mare prăpastie”. Această sfătuire mântuitoare primind călugăriţa, a zis către cel ce socotea a fi înger, cuvintele ce s-au zis mai sus, la care acela a răspuns: „Destul este ţie venirea mea de faţă, că nu eşti vrednică să vezi cu ochii tăi trupeşti pe împărăteasa a toate”. Iar aceea mai mult îl ruga pe el, ca să-i facă darul acesta.

Atunci, s-a arătat înaintea ei o fecioară cu chip bun şi frumoasă ca o împărăteasă, căreia călugăriţa s-a închinat zicând heretisirea îngerească. Însă îndată acea nălucire diavolească, dacă a auzit cuvintele acelea, a pierit ca un fum şi vânt şi s-a prăpădit. Iar călugăriţa a rămas îngrozită, şi a slăbit atâta, încât cu mare osteneală a putut să-şi vină întru aşezarea cea mai dinainte.

Când ne-ar veni vreo ispită de la diavol sau de la lume, sau şi de la trup, nu este altă vindecare mai folositoare, decât mierea și nectarul: Iisus Hristos și Maria. Și cine le va chema cu credinţă, totdeauna va afla vindecare minunată, de toată ispita şi de toată mâhnirea, după cum mulţi au cunoscut cu adevărat în faptă. Amin (18, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 62 - Numele Maicii Domnului a risipit nălucirea drăcească

Un începător de eresuri, anume Gherman, era îngropat în Ferara şi ereticii cinsteau oasele lui, ca ale unui om sfânt. Aşijderea era acolo şi oasele altui începător în eresuri anume Ghedeon, îngropat şi cinstit şi el de ai lui. De aceea, judecătorul credinţei creştine, văzând această înşelăciune a oamenilor, a poruncit să-i sape pe amândoi şi să-i ardă în foc. Dar s-a făcut un lucru drăcesc! Au început a se purta deasupra focului şi au slobozit din sine oarecare lumină. Poporul văzând acest lucru, voia să-l ia pe judecător şi să-l arunce în foc. Preoţii au început a se ruga Maicii Domnului făcând Sfânta Liturghie şi zicând: „Preasfântă Maică, Preasfântă Maică” şi aşa s-au dezlegat meşteşugurile diavolului şi au început duhurile cele rele a striga „ogvidonos”, te-am apărat cât am putut, dar pe noi acum ne-a înspăimântat Maica lui Dumnezeu (204, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 63 - Chemând numele Maicii Domnului, a scăpat de arderea focului

În ţinutul Coloniei, un om când a îmbătrânit şi-a dat toată averea fiului său, şi lepădând credinţa cea adevărată, s-a făcut eretic. Judecătorii, aflând de acest lucru, i-au adus lui aminte să se reîntoarcă iarăşi la credinţa ce-o avea, dar el nu a ascultat, şi a hulit şi blestemat. Pentru aceasta, judecătorii l-au osândit la moarte prin ardere cu foc.

Feciorului acelui bătrân, văzând aceasta, i s-a făcut milă de tatăl său, şi s-a rugat judecătorilor să-l ardă pe dânsul în locul lui, care lucru dacă s-a făcut, judecătorii au

adus pe fecior să-l ardă în locul tatălui său. Feciorul cu mare glas a blestemat eresul şi a mărturisit adevărata credinţă, cum că Hristos este Dumnezeul cel adevărat, şi a chemat şi pe Preacurata Fecioară Maria într-ajutor şi pe toţi sfinţii. În acea vreme îndată a răzbit din foc o săgeată de foc, pe care au văzut-o toţi oamenii, care au fost acolo, şi a lovit pe bătrânul acela şi l-a ars de tot. Văzând această minune, judecătorii aceia au slobozit pe fiul acelui om, şi au lăudat credinţa şi dragostea lui (206, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 64 - Cu numele lui Dumnezeu şi al Maicii Domnului, Cuviosul Petru alungă pe diavoli

Cuviosul Petru (Atonitul) sălăşluindu-se într-o peşteră, se ruga lui Dumnezeu ziua şi noaptea; şi astfel a petrecut două săptămâni, negustând nici un fel de hrană. Diavolul, neputând suferi o astfel de răbdare pustnicească, şi-a adunat toate oștile sale, înarmate ca de război, cu săbii, cu suliţe şi cu arcuri cu săgeţi. Intrând ei în peştera aceea, au început să strige cu glasuri înfricoşătoare şi cu răcnete mari iuţindu-se, încercând prin acestea să izgonească de acolo pe Cuviosul Petru. Şi se vedea cum unii diavoli îşi întindeau arcurile şi slobozeau săgeţi asupra lui, alţii îşi scoteau săbiile ameninţându-l cu tăierea, alţii îşi îndreptau suliţele spre a-l împunge, iar alţii, prăvăleau pietre mari de pe înălţimi, încât pământul se cutremura, şi peştera sta gata să se prăbuşească. Cuviosul văzând toate acestea, nu mai avea speranţă că va mai scăpa cu viaţă, şi se întărea grăind întru sine: Dacă astfel va voi Dumnezeu, voi muri în această peşteră. Apoi, ridicându-şi ochii în sus şi mâinile la rugăciune, a strigat cu glas mare zicând: „Preasfântă Născătoare

de Dumnezeu şi pururea Fecioară Maria, ajută robului Tău”. Când au auzit diavolii numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pentru ei nume înfricoşător şi de spaimă, iar pentru noi dulce şi preadorit, îndată s-au stins cu sunet. Cuviosul chemând însă şi numele Domnului nostru Iisus Hristos, striga cu glas mare: „Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, nu mă lăsa pe mine”. Atuncii diavolii, ca izgoniţi de bici şi de praştie, s-au risipit, şi nu s-au mai auzit glasurile lor diavoleşti, până la o vreme (Viețile Sfinților, 12 iunie).

MINUNEA 65 - Numele Maicii Domnului izgoneşte pe diavolii care se arătau în chip de jivine

Trecând 50 de zile, de la cea dintâi năvălire tâlhărească, diavolii au venit iarăşi cu şi mai multă putere, înarmaţi în chipul cel dintâi, împotriva nebiruitului ostaş al lui Hristos, pornind contra lui toate fiarele şi pe toate vietăţile târâtoare cumplite. Unele se târau pe lângă picioarele Sfântului, altele şuierau cu glas înfricoşător, altele căscau gura vrând să-l înghită de viu, iar altele i se repezeau spre faţă. Acea vedere era înfricoşată şi groaznică din toate părţile. Dar cuviosul Petru, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci şi chemând numele Mântuitorului Hristos Dumnezeu, şi al Preacuratei lui Maici, iarăşi a făcut zadarnică toată puterea diavolilor, pe care i-a izgonit departe de la sine, săltând şi veselindu-se întru Dumnezeu, Mântuitorul său (Viețile Sfinților, 12 iunie).

MINUNEA 66 - Numele lui Dumnezeu şi al Maicii Domnului risipesc înşelăciunea diavolească

Trecând un an de pustnicie şi de ispitiri şi luptări cu diavolii, Cuviosul Petru a fost pus la o nouă încercare plină de viclenie. Diavolul, luând chipul uneia din slugile sale care îi slujea lui când era (Petru) voievod în lume şi alergând cu osârdie, a căzut la picioarele Cuviosului, închinându-se lui şi cu lacrimi zicându-i astfel: „Am auzit, stăpâne al nostru, că ai fost prins în război, dus în Samara, şi închis într-o temniţă întunecată. Iar Dumnezeu, cu rugăciunile Sfântului nostru Părinte Nicolae, te-a izbăvit pe tine de acolo, şi te-a adus în pământul grecesc. Drept aceea, toţi cei ce suntem în casa ta, te-am căutat pretutindenea. Plângând şi tânguindu-ne, am străbătut multe cetăţi şi sate, întrebând de tine. Dar neputând să te aflăm, şi nici să auzim unde eşti, ne-am rugat cu lacrimi către Sfântul Nicolae, ca să ne descopere nouă, unde este şi în ce loc petrece vistieria noastră cea ascunsă. Sfântul Nicolae n-a trecut cu vederea rugăciunea noastră şi ne-a arătat nouă toate cele despre tine şi ne-am bucurat foarte mult. Eu ajungând înainte de toţi, am alergat la tine, stăpânul meu; te rog, ca sculându-te de aici să mergi la casa ta, ca să te vadă toţi cei ce te doresc, şi să se bucure de faţa ta. Făcând astfel, se va preamări întru tine Dumnezeu, Cel ce Te-a izbăvit printr-o minune ca aceasta, din robie şi din legături. Pentru liniştire să nu te mâhneşti, căci şi acolo sunt mănăstiri şi locuri liniştite de sihăstrie, şi unde îţi va plăcea ţie, acolo îţi vei alege un locaş spre liniştea ta. Singur să socoteşti aceasta cu adevărat: Ce iubeşte Dumnezeu mai mult, din aceste două lucruri? Sihăstria pustiei, în care unii sălăşluindu-se, în crăpături de pietre şi în munţi, se folosesc numai pe sine? Sau folosul ce se face multora, de către un bărbat plăcut şi insuflat de Dumnezeu, care prin învăţătura sa pe mulţi îi întoarce la Dumnezeu, povăţuindu-i la calea mântuirii? Cu adevărat, a doua este mai bună, mărturisind în Sfânta Scriptură despre aceasta, Însuşi Dumnezeu: „Cel ce va scoate - zice - om cinstit din cel nevrednic, va fi ca

gura mea”. Şi să ştii, că mulţi din cetatea noastră sunt rătăciţi şi cufundaţi în întuneric de patimi, şi au trebuinţă de unul care poate a-i povăţui pe dânşii la pocăinţă. Prea multă răsplătire de la Dumnezeu te aşteaptă, stăpânul meu, dacă venind îi vei întoarce pe ei la Dumnezeu. Şi pe noi, slugile tale, care te iubim din toată inima, pentru ce ne treci aşa de mult cu vederea, abătându-te, şi ascunzându-te de noi, în pustiul acesta?”. Acestea cu lacrimi grăindu-le diavolul câtăva vreme, a început sfântul a se tulbura puţin, şi lăcrimând a zis către el: „La acest loc, nu m-a adus pe mine, nici înger, nici om, ci numai singur Dumnezeu, şi Preacurata Născătoare de Dumnezeu, şi de nu va fi voia şi porunca lor, ca să ies de aici, apoi nu voi ieşi”. Diavolul, dacă a auzit pomenindu-se numele lui Dumnezeu şi al Născătoarei de Dumnezeu, îndată s-a stins; iar Sfântul s-a minunat de meşteşugirea cea diavolească, şi însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci a tăcut, ridicându-şi mintea sa către Dumnezeu (Viețile Sfinților, 12 iunie).

MINUNEA 67 - Numele Maicii Domnului izgoneşte pe diavolul cu chip de arhanghel

După ce au trecut şapte ani, vrăjmaşul cel viclean, diavolul, s-a închipuit în înger de lumină, având în mâini o sabie ascuţită şi, stând înaintea peşterii, a strigat: „Petre, rob al lui Hristos, ieşi la mine, că-ţi voi spune ţie cuvinte bune”. Iar Sfântul a grăit: „Cine eşti tu, cel ce vrei să-mi spui cuvinte bune?”. Iar vicleanul înşelător a zis: „Eu sunt arhanghelul Domnului trimis la tine, întăreşte-te şi îmbărbătează-te, bucură-te şi te veseleşte, că ţi s-a gătit scaun slăvit şi cunună neveştejită de la Dumnezeu. Acum lăsând locul acesta, să te duci în lume spre întărirea şi folosul multora, că şi izvorul cel din apropiere de tine s-a uscat de dumnezeiasca poruncă, pentru ca fiarele cele ce năvălesc

asupra ta, să moară de sete”. Acestea le-a zis vicleanul vrăjmaş, trimiţând mai înainte pe alt diavol, ca să oprească la timp curgerea apei. Dar cuviosul Petru fiind smerit, a răspuns astfel, împotriva cuvintelor înşelătoare ale diavolului: „Cine sunt eu, oare, ca arhanghelul Domnului să vină la mine, cel ce mă asemăn cu un câine netrebnic”. „Nu te mira de aceasta, robule al lui Dumnezeu, pentru că tu ai covârşit pe Moise şi pe Ilie, pe Daniel şi pe Iov; ai covârşit pe Moise şi pe Ilie cu povestirea, pe Daniel cu învingerea fiarelor şi târâtoarelor, cărora le-ai astupat gura, iar pe Iov l-ai covârşit cu răbdarea ta, şi pentru aceea te vei numi mare la ceruri. Acum, sculându-te şi văzând lipsirea apei, degrab să pleci de aici şi să te duci în mănăstirile cele ce sunt mai aproape de lume. Eu voi fi cu tine şi voi mântui pe mulţi prin tine, zice Domnul Atotţiitorul”. Atunci Sfântul a răspuns diavolului, zicând: „Să şti că de nu va veni aici ajutătoarea mea cea întru toate, Născătoarea de Dumnezeu, şi vrednicul ajutător întru primejdiile mele, Arhiereul Nicolae, nu mă voi depărta de aici”. Diavolul, cum a auzit pomenirea numelui Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, şi al Sfântului Nicolae, îndată a pierit (Viețile Sfinților, 12 iunie).

Minunile Maicii Domnului făcute cu veşmântul şi brâul ei

MINUNEA 68 - Veşmântul Pruncului Hristos

Când era Hristos Prunc mititel, Precista i-a ţesut lui hăinuţe şi l-a îmbrăcat pe Dânsul. După aceea crescând El, a crescut şi hăinuţa. De acel veşmânt aminteşte Sfântul Evanghelist Ioan, zicând: „Dar cămaşa era fără cusătură, de sus ţesută în întregime” (Ioan 19, 23) (60, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 69 - Veşmântul Precistei, salvează o cetate

Când a mers Atila cu oștile sale sub zidurile unei cetăţi franţuzeşti, ce se chema Garnutium, cetăţenii au scos veşmântul Precistei deasupra zidurilor în loc de steag, şi aşa au orbit toţi necredincioşii şi au fugit de sub cetate (61, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 70 - Țarigradul salvat prin veşmântul Precistei

Doi domni ruşi, care se numeau Oscolov şi Dior, mai înainte până a nu fi Rusia botezată, au adunat oşti mari şi s-au dus pe Marea Neagră până la Ţarigrad (Constantinopol), cu vasele înconjurându-l şi bătându-l. Atunci Serghie Patriarhul, văzând primejdia, a luat veşmântul Precistei, care era acolo şi l-a suit pe ziduri. Îndată vasele cu oamenii s-au înecat, scăpând numai cei doi domni, Oscolov şi Dior cu puţini ostaşi, care s-au întors la moşia lor (62, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 71 - Maica Precista ne dăruieşte veşmântul său

A treia zi după adormirea Precistei şi după preaslăvita Sa îngropare, Apostolii au deschis mormântul pentru Apostolul Toma, căci el nu fusese la îngroparea Presfinţiei sale, iar dacă au deschis mormântul, l-au aflat deşert. Într-însul se afla veşmântul Precistei, lăsat pentru mângâierea credincioşilor (63, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 72 - Precista dăruieşte brâul său lui Toma

A treia zi după adormirea sa, Precista a dat brâul său lui Toma Apostolul, când a întâmpinat-o el în văzduh, ducându-o doi îngeri la Cer. Era un semn pentru Toma Apostolul, care nu a fost la îngroparea Precistei şi predicând cuvântul lui Dumnezeu în India, şi tocmai a treia zi după Adormirea Sfinţiei Sale, l-a adus şi pe dânsul un nor lângă ceilalţi Apostoli. Tocmai în aceea vreme, a întâlnit Precista pe Toma în văzduh şi i-a dat brâul (64, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 73 - Veşmântul Preacuratei Fecioare, Născătoarea de Dumnezeu, din Biserica Vlahernei

În zilele drept-credinciosului împărat Leon cel Mare (456-474) erau în Constantinopol doi bărbaţi cinstiţi, din rândul senatorilor, anume Galvie şi Candid, fraţi după trup. Şi sfătuindu-se între ei, au cerut împăratului învoirea de a merge la Ierusalim, să se închine Sfintelor locuri. Primind învoirea, au purces la drum. Ajungând ei în Palestina, au mers în Galileea, vrând să vadă Nazaretul şi casa Preacuratei Fecioare, în care, după bună-vestirea Arhanghelului şi prin venirea Duhului Sfânt, s-a zămislit Dumnezeu-Cuvântul cel negrăit. Umblând ei şi ostenindu-se, s-au odihnit peste noapte, într-un sat din apropiere. Acolo, după purtarea de grijă, au găzduit la casa unei femei văduve, bătrână de ani şi cinstită prin viaţa ei curată. Pe când cinau ei, au văzut o altă cameră deosebită, în care erau multe lumânări aprinse şi, de unde, arzând tămâie, ieşea o mireasmă de arome, căci acolo era ascuns cinstitul veşmânt al Maicii lui Dumnezeu şi

zăceau acolo mulţi bolnavi. Și se minunau senatorii de acel lucru neobişnuit, şi socotind că acolo se păstrează ceva scump, din Legea Veche, au rugat pe cinstita femeie să cineze cu ei, în vreme ce o întrebau. Iar ea, la început tăinuia, zicând: „Iată, cinstiţi bărbaţi, toţi bolnavii aceştia aşteaptă tămăduire şi toate bolile nevindecate, aici cu înlesnire se tămăduiesc". Iar senatorii auzind acestea, au început cu şi mai mare stăruinţă, a o întreba: „Oare, pentru ce pricină, s-a dăruit locului acestuia un dar şi o putere de facere de minuni ca aceasta?". Iar ea încă tăinuind adevărul, a zis: „Se povesteşte, în neamul nostru, că unuia din părinţii noştri, i s-a arătat Dumnezeu în acest loc şi de atunci, locul acesta s-a umplut de darul lui Dumnezeu şi se fac minuni". Iar ei luând aminte la cuvintele femeii, inimile lor s-au aprins, ca odinioară inimile lui Luca şi Cleopa, şi au grăit către dânsa: „Te rugăm, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui adevărul". Femeia rugată fiind, a grăit către dânşii: „O, Bărbaţi aleşi, nimeni, până astăzi, n-a ştiut această taină Dumnezeiască, pe care mă siliţi să v-o spun. Dar, de vreme ce vă văd drept-credincioşi, vă spun vouă această taină, nădăjduind că o veţi păzi, nespunând la nimeni. Aici este ascuns de mine, veşmântul Preacuratei Fecioare Maria. Căci, pe când s-a mutat ea la cele cereşti, în ziua îngropării Sale, uneia din strămoaşele mele i s-a dat acest veşmânt după hotărârea Preacuratei însăşi. Iar ea luând veşmântul, îl păzea pe el cu cinste, în toate zilele vieţii sale. Şi murind ea, l-a încredinţat unei fecioare din neamul său, poruncindu-i cu jurământ, ca şi fecioria să-şi păzească, în cinstea pururea Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Şi aşa din fecioară în fecioară, anii trecând, acest sfânt veşmânt a ajuns în mâinile mele. Iar de vreme ce nu se mai află nici o fecioară în neamul meu, careia să-i încredinţez această taină v-o spun vouă, ca să ştiţi, pentru care pricină se fac aici minuni".

Ei făgăduind să păstreze taina, au rugat pe bătrâna să le îngăduie a priveghea cu rugăciuni, toată noaptea, lângă sfântul veşmânt. Şi, pe când se rugau ei cu lacrimi, către Născătoarea de Dumnezeu, făcând multe metanii, cu lumini şi cu arome, le-a venit gândul ca să dăruiască aceea comoară împăratului lor din Constantinopol. Şi, luminându-

se de ziuă şi mulţumind femeii, au dat îmbelşugată milostenie şi s-au dus în cale, spre Ierusalim, făgăduind să vină iarăşi pe acolo, când se vor întoarce în ţara lor.

Au ajuns cu bine la Ierusalim şi au îngenuncheat la toate locurile sfinţite de Mâtuitorul, apoi au luat drumul întoarcerii. Poposind iarăşi la bătrâna aceea, au petrecut noaptea lângă racla sfântului veşmânt. Iar la plecare, cu învoirea bătrânei, care nu mai avea în neamul ei nici o fecioară, căreia să-i lase această moştenire, au luat cu ei sfântul veşmânt, lăsând multe daruri. Purtându-i de grijă, au mers până la cetatea împărătească a Constantinopolului. Acolo au înştiinţat pe marele împărat Leon şi împărăteasa Verina, asemenea şi pe Ghenadie patriarhul, înaintea cărora, descoperind cinstita raclă, au văzut sfântul veşmânt, umplându-se ei de negrăită bucurie. Luându-l, l-au dus cu mare cinste în Biserica Vlahernei şi au hotărât ca în fiecare an să se prăznuiască punerea veşmântului Născătoarei de Dumnezeu în acea biserică, în ziua a doua a lunii lui iulie, în cinstea şi slava Fecioarei Maria şi a celui dintr-însa, Hristos Dumnezeul nostru, Cel slăvit, împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, în veci. Amin. (Proloage la 2 iulie)

MINUNEA 74 - Cinstitul brâu al Maici Domnului vindecă pe împărăteasa Zoe

Cinstitul brâu al Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, a fost adus de la Ierusalim la Constantinopol, aşazat într-o raclă de aur, cu pecetluire împărătească, şi a fost pus în biserica pe care drept-credinciosul împărat Teodosie cel Tânăr o zidise, cu hramul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, la locul ce se numea Halcopratia, adică târgul de aramă. După mulţi ani, pe vremea împărăţiei lui Leon cel înţelept (886-912) soţia acestuia, Zoe împărărăteasa, era supărată de duhul cel necurat, iar împăratul şi rudeniile lui erau în mare mâhnire şi se făceau multe rugăciuni către Dumnezeu, pentru împărăteasa care pătimea. Şi i s-a arătat ei o dumnezeiască vedenie, spunându-i că dacă se va pune pe dânsa brâul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, va lua tămăduire.

Împărăteasa a spus acest vis bărbatului său, împăratul Leon, iar el a rugat îndată pe patriarh pentru aceasta. Dezlegând pecetea, au deschis racla şi s-a aflat întreg, cinstitul brâu al Preacuratei, întru nimic vătămat de trecerea vremii. Şi l-a sărutat pe el cu evlavie. Iar când patriarhul l-a întins deasupra împărătesei, aceasta îndată a scăpat de chinuirea diavolească şi a câştigat tămăduire desăvârşită de boala ei. Atunci toţi cu bucurie au preamărit pe Hristos Dumnezeu şi pe preacurata Maica lui, cântând cântări de mulţumire. Iar cinstitul brâu, fiind pus în aceeaşi raclă de aur, a fost pecetluit cu pecete împărătească şi s-a aşezat zi de prăznuire în cinstea Binecuvântatei Născătoarei de Dumnezeu, spre aducere aminte a minunii ce s-a făcut atunci prin Sfântul său brâu, cu darul Preacuratei şi cu milostivirea Celui ce S-a născut dintr-însa, a lui Hristos, Dumnezeul nostru (Proloage 31 august).

MINUNEA 75 - Maica Domnului acoperă poporul cu cinstitul său omofor

În zilele împăratului Leon cel înţelept (886-912), în Constantinopol, spre duminică, făcându-se priveghere de toată noaptea în cinstita biserică a Vlahernei, întru slava Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, la întâia zi a lunii octombrie şi de faţă stând mulţimea poporului, fiind ca la patru ceasuri din noapte, Sfântul Andrei, împreună cu ucenicul său, fericitul Epifanie, şi-au ridicat ochii în sus şi au văzut pe împărăteasa cerului, pe acoperitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh şi rugându-se. Şi era ea strălucind de lumină ca soarele şi acoperind poporul cu cinstitul ei omofor, împreună cu oşti cereşti şi cu mulţimea de sfinţi, care în haine albe şi cu cucernicie stăteau împrejurul ei, dintre care doi erau mai aleşi: Sfântul Ioan Înaintemergătorul şi Sfântul Evanghelist Ioan. Pe aceasta văzându-o Sfântul Andrei, a zis către ucenicul său, fericitul Epifanie: „Oare, vezi frate pe Împărăteasa şi Doamna tuturor care se roagă pentru toată lumea?". Iar el a zis: „O văd, Sfinte Părinte, şi mă înspăimântez că o văd acoperind pe oamenii ce sunt în biserică, cu cinstitul ei omofor, ce străluceşte mai mult decât soarele".

Şi s-au auzit graiurile cele cu umilinţă ale rugăciunii ei către preaiubitul ei Fiu şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos: „Împărate ceresc primeşte pe omul cel ce te slăveşte pe tine şi cheamă în tot locul Preasfânt numele tău. Şi acolo unde se face pomenirea numelui meu, pe acel loc îl sfinţeşte şi proslăveşte pe cei ce te proslăvesc pe Tine şi rugăciunile celor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica ta, şi făgăduinţele primeşte-le toate şi din toate nevoile şi răutăţile îi izbăveşte".

Nădăjduindu-ne Stăpână, spre milostivele tale cuvinte pe care le-ai zis către Fiul Tău, am voit să nu rămână fără praznic sfântul tău acopermânt, o Preabună, ci precum tu ai voit a-ţi descoperi cinstitul praznic al Acoperământului tău, o, întru tot milostivă, împodobeşte-l. Ca şi cei ce te proslăvesc pe tine să se veselească, văzând numitele tale praznice mult strălucind; şi acolo pe poporul cel ce era în biserică cu

milostivire l-ai acoperit, aşa ne acoperă şi pe noi păcătoşii robii tăi, cu acoperământul aripilor tale, Fecioară, Acoperitoarea noastră, Preasfântă Maică, surpând sfaturile şi gândurile celor ce cugetă rele asupra noastră. Şi în ziua încercărilor noastre să ne acoperi pe noi, iar mai ales în ziua cea rea, când sufletul se va despărţi de trup, de faţă să stai nouă într-ajutor şi să ne acoperi pe noi de duhurile cele rele din văzduh, cele de sub cer, şi în ziua înfricoşatei judecăţi să ne acoperi pe noi sub oblăduirea Acoperământului Tău.

Cu ale căreia preaputernice şi bineprimite rugăciuni şi cu ale tuturor sfinţilor Tăi, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Minunile Maicii Domnului făcute la izvorul ei

MINUNEA 76 - Izvorul cel de viață primitor, al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu

Se vede în penticostar, în vinerea cea dintâi, că era în Ţarigrad un ostaş, om îmbunătăţit şi foarte milostiv, cu numele Leon, şi cu prenumele Machelie, care pentru bunătatea lui l-a învrednicit Dumnezeu, mai pe urmă, de s-a făcut împărat. Pe când era încă ostaş, s-a aflat într-o pădure deasă, aproape de cetate, şi acolo a văzut un orb, care din cauza călătoriei şi a arşiţei, era foarte însetat. Pentru aceasta Leon s-a întristat şi îl trăgea de mână ca să-l ducă mai înainte, nu cumva va afla apă să-l aline.

Dar după ce au mers puţină depărtare de loc, orbul a căzut, de sete neputând să umble mai mult. Leon a căutat multe ceasuri prin pădure apă şi n-a aflat, de care lucru

s-a întristat foarte mult, temându-se ca nu cumva să moară orbul din împuţinarea lui. Pe când cerceta în părţile cele mai dinlăuntru ale pădurii deodată a auzit un glas, zicându-i: „O, Leone! Nu te scârbi, căci apa este aproape de tine şi luând, adapă pe orb. Apoi să-i speli şi ochii lui cu dânsa, ca să cunoşti puterea mea. Iar tu să ştii că vei ajunge împărat şi atunci să-ţi aduci aminte şi să-mi faci aici o biserică, să locuiesc într-însa, şi să vină aici câţi au trebuinţă de ajutorul meu, ca să afle mântuirea sufletului şi a trupului". Leon auzind acestea, cu totul îngrozit, s-a bucurat, căci a aflat trei daruri, în loc de unul, pe care îl căuta. Ducându-se încă trei paşi înainte, a aflat apă într-un lac, şi a simţit în sine multă veselie şi putere. Luând din apa aceea, a adus orbului care şi-a venit în fire. Apoi a spălat ochii lui, după porunca Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, şi îndată a văzut cel ce mai înainte era fără vedere, şi s-a umplut de atâta bucurie, pe cât poate fiecare să o înţeleagă.

După puţină vreme, Leon s-a suit la vrednicia împărătească, şi a zidit o biserică, în locul în care a aflat apa cea vindecătoare, în numele Preasfintei Fecioarei Maria, şi a numit acea biserică cu numele de Izvorul cel primitor de viaţă, fiindcă apa aceea era dăruire de la Izvorul cel adevărat al vieţii, adică de la împărăteasa cea atotputernică.

Și nu numai această facere de minune a săvârsit, ci și altele nenumărate, care covârşesc la număr stelele cerului. Împărăteasa cea atotputernică, prin apa aceea purtătoare de viaţă, a vindecat multe feluri de boli, ca: durerile de piept, încuierile udului, patimile funiceilor, curgerile de sânge, frigurile, lepra, lingoarea, fierbinţelile, albeaţa ochilor, zgârcirile vinelor, şi în fiecare zi vindecă pe cei ce pătimesc. De asemeni şi morţi a înviat, după cum vom arăta mai jos, întru slava Dumnezeului nostru, Care negrăit dintru dânsa S-a născut, căruia I se cuvine toată cinstea şi închinăciunea în veci. Amin (5, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 77 - Leon împăratul vindecat cu apă de la Izvorul Maicii Domnului

Împăratul Leon cel preaînţelept avea o soţie foarte bună şi sfântă, cu numele Teofana, care mai pe urmă s-a sfinţit pentru faptele ei cele bune, după cum se vede în Sinaxar, în 16 zile ale lui Decembrie.

Mai înainte de a se săvârşi Sfânta, a venit asupra împăratului mare boală şi durere nevindecată, care se zice piatră, că se formează oarecare pietre la rinichi, ce astupă drumul udului şi nu poate să mai iasă, pentru care pricină mulţi au pierit. Astfel chinuindu-se Leon, s-au adunat toţi doctorii şi nu puteau să-l vindece. În săptămâna brânzei, atât de mult l-au apucat durerile, încât doctorii au hotărât că moare, şi au făcut pregătirile de moarte.

Atunci, fericita împărăteasă, văzând că nici un doctor pământesc nu poate să-l vindece, a alergat la cel Ceresc. Intrând în cămara cea împărătească şi căzând înaintea sfintei icoane a Maicii lui Dumnezeu, cu credinţă şi cu lacrimi fierbinţi se ruga ca să-i dăruiască puţină viaţă bărbatului ei, până ce va veni în vârstă Constantin fiul lor, ca să nu se primejduiască împărăţia. Făcând dar rugăciune împărăteasa cetăţii şi rugând pe Stăpâna cerului şi a tot pământul, a auzit un glas ce i-a zis: „Nu te întrista, Teofana, că astăzi vine buruiana cea vindecătoare, ca să vindece pe bărbatul tău”.

Sfânta, auzind acestea, s-a bucurat foarte mult şi, alergând către cel bolnav, l-a văzut cum că era în ceasul cel mai de pe urmă, ca să-şi dea sufletul, şi doctorii au făcut sfat ca să-l spintece. Dar ea le-a zis lor că vine degrabă alt doctor să-l vindece, şi după multe ceasuri, când socoteau cu toţii că a murit, văd că vine degrabă o călugăriţă, Agati cu numele, care era la biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu cea din Hrisopighi, ţinând un vas cu apă din aceea vindecătoare. Apropiindu-se, a zis către împărăteasă acestea: „Astăzi când m-arn sculat de dimineaţă şi împodobeam biserica Preasfintei

Născătoarei de Dumnezeu, am auzit un glas, zicându-mi: „Agati, ia degrab puţină apă din izvorul meu, ca să duci împăratului să bea, ca să se vindece el şi să înceteze şi durerea Teofanei, iubitei mele, care cu lacrimi strigă către mine”. Împărăteasa i-a dat îndată apa celui bolnav şi îndată, o! Grabnică izbăvire! Cum a băut-o, s-a vindecat desăvârşit şi atâta putere a luat, încât s-a sculat din pat sănătos, ca şi cum n-ar fi avut nici o boală.

Minunea aceasta a înspăimântat pe toţi, iar împăratul a poruncit de a făcut praznic de veselie întru aducerea aminte a acestei faceri de bine şi mulţumire a Preaslăvitei Stăpânei noastre şi a Celui ce s-a născut din ea negrăit. Căruia I se cuvine slava în veci. Amin (6, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 78 - Un mort a înviat fiind stropit cu apă de la Izvorul Maicii Domnului

De asemenea, se citeşte în Penticostar, în Vinerea cea luminată, cum că un om bogat din Tesalonic, s-a pornit cu multă evlavie, ca să se ducă la biserica cea mai sus zisă, a Izvorului cel primitor de viaţă, ca să se închine, auzind despre videcările cele minunate pe care le făcea Stăpâna cea atoputernică cu apa aceea, din care dorea să bea şi el, spre sfinţirea sufletului său.

Luând mult argint şi aur pentru cheltuială şi pentru ca să dea la biserică, s-a urcat într-o corabie dar, pe când înota, i-a venit o boală grea, de unde cunoscând cum că are să moară, a zis corăbierului: „Socotesc cum că n-am fost vrednic să mă închin bisericii Născătoarei de Dumnezeu, nici să beau din apa aceea preasfinţită şi fiindcă păcatele mele m-au împiedicat de a mă duce viu, te jur pe tine cu numele Stăpânei, Născătoarei de Dumnezeu, să nu mă arunci în mare, ci să mă pui într-o ladă şi să mă duci

la acea Sfântă Biserică, ca să mă îngropi acolo. Făcând aşa, vei avea ajutătoare pe Preasfânta Maică. Însă îţi las ţie din banii mei o sută de galbeni, iar pe ceilalţi să-i dai la biserica aceea, pentru pomenirea sufletului meu”.

Acestea zicând cel bolnav, corăbierul i s-a jurat că va împlini voia lui şi atunci şi-a dat duhul. Corăbierul i-a păstrat trupul şi după trei zile ajungânt la Ţarigrad şi scoţând pe cel mort, a chemat preoţii ca să-i cânte slujba înmormântării, după rânduială şi să-l îngroape la biserica cea zisă mai sus, a Preasfintei Fecioare Maria. Şi după ce au cântat slujba, un preot a cerut ca să se deschidă sicriul, pentru că i s-a părut că nu miroase ca morţii. Deschizându-l, au aruncat deasupra lui ţărână în semnul Crucii, după obicei, zicând: „Ţărână luând, m-ai plăzmuit pe mine şi ai pus întru mine suflare de viaţă şi celelalte”.

După aceasta, un tovarăş al corăbierului luând puţină apă din izvorul cel primitor de viaţă şi apropiind-o de cel mort, a zis acestea: „O sărace! Cât dor ai avut ca să bei din apa aceasta, şi nu ai ajuns, ci măcar acum primeşte-o pe dânsa”. Aşa zicând, a vărsat apa peste trupul lui şi îndată (o! minunile tale cele mai presus de fire, Stăpână dătătoare de viaţă!) s-a sculat mortul şi a şezut, slăvind pe Domnul şi pe Fericita Fecioară.

O, fraţii mei! Câtă înspăimântare socotiţi că au luat cei ce stăteau împrejur, şi mai ales corăbierii, care l-au ştiut că a murit, şi mai mult că trecuseră de atunci patru zile, ca şi odinioară Lazăr cel ce s-a sculat după patru zile? Cei ce ştiau acestea, preamult se minunau. Iar cel mort s-a sculat, a mulţumit din destul Preasfintei, şi n-a uitat facerea de bine, ci ca un recunoscător a rămas până în sfârşit în biserica ei, slujind cu toată osârdia, făcându-se călugăr evlavios şi îmbunătăţit. Veneau mulţi însă din diferite locuri de-l întrebau pentru iad, dar el nimic n-a răspuns pentru ceva, după cum şi pe Lazăr. Trăind viaţă minunată şi cu bună plăcere de Dumnezeu, 20 de ani după ce a înviat, s-a odihnit întru Domnul, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin (7, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 79 - Izvorul Maicii Domnului a dezlegat-o de nerodire

Împărăteasa Elena, fiind neroditoare, s-a dus la izvor şi s-a rugat Precistei, şi îndată a dobândit milă de la Ea, şi a născut pe Constantin, care mai târziu a ajuns împărat (74, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 80 - Precista salvează biserica izvorului Ei

Dacă au trecut mulţi ani, biserica Izvorului Precistei era să se prăbuşească, căci se înmulţise apa şi fugise pământul dedesubt. Într-acea vreme s-a arătat Precista şi a ţinut biserica proptind-o, până s-a depărtat toată mulţimea de oameni de la biserică (76, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 81 - Mai multe minuni făcute cu apă de la Izvorul Precistei

Leon cel înţelept, împăratul grecesc, s-a îmbolnăvit de piatră, iar împărăteasa Teofana, s-a îmbolnăvit foarte greu de lingoare; iar dacă s-au adus la izvorul Precistei, s-au izbăvit amândoi de boală, vindecându-se.

Ştefan, patriarhul Ţarigradului, fratele acelui Leon înţelept, s-a îmbolnăvit de umflătură. Ducându-se la izvorul Precistei, s-a tămăduit.

Lui Ioan, patriarhul Ierusalimului, i s-a stricat auzul şi dacă s-a udat cu apă de la izvorul Precistei, i-a venit auzul la loc.

Terasie Patrichie, mama lui Magistrina şi fiul lui, se îmbolnăviseră de boli foarte cumplite. Terasie şi mama lui s-au îmbolnăvit de lingoare, iar fiul lui Terasie de împietrire la inimă şi de opritul udului. Aşijderea şi o femeie din acel loc, ce se chema Zizina, se îmbolnăvise de amorţire. Toţi s-au tămăduit cu apa din izvorul Precistei.

Roman, împăratul grecesc, care era din Lapapos şi se chema Lapapin, era cuprins de o boală foarte cumplită; i se dezlega şi i se strângea stomacul. S-a tămăduit cu apă de la izvorul Precistei.

Ion Baran era cuprins de o boală mare, numită boala apei şi s-a tămăduit cu apă de la izvorul Precistei.

Lui Marcu, călugărul, îi era obrazul umflat şi s-a tămăduit de acea boală cu apă din izvorul Precistei.

Manarie, călugărul, se îmbolnăvise de piatră. El s-a tămăduit de acea boală tot cu apă din izvorul Precistei (77-86, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 82 - Minunile de la fântâna numită „Izvorul Doamnei”

În vestita cetate a Cretei, aproape de satul Trapsanon, este o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, dinaintea căreia, la o distanţă ca de două aruncături de piatră, se află o fântână adâncă, ca de patru stânjeni. Ea este numită „Izvorul Doamnei”, pentru că are multă apă şi curge fără încetare, încât îndestulează tot satul, măcar că sunt mulţi oameni în el şi cea mai mare parte olari, iar altă apă acolo prin apropiere nu se găseşte. Şi adapă toate vitele lor dintr-însa şi se servesc şi ei la toate treburile lor. Şi de multe ori, seara, scot toată apa afară, iar a doua zi o găsesc plină. La acea fântână, se face o preaslăvită minune prin darul şi puterea Preasfintei, pentru care o şi numesc „Izvorul cel care azvârle afară”. Căci fiind asemenea cu suprafaţa pământului, de multe ori se întâmplă să cadă cineva înăuntru (bărbaţi sau femei, pentru că se îmbulzesc care mai de care să ia mai întâi) şi atunci îndată se înmulţeşte apa, crescând până la marginea fântânii, şi-l aruncă pe om afară viu şi nevătămat. Şi ori de câte ori au zidit această fântână mai sus de cât pământul, s-a surpat singură.

Iar această minune nu s-a făcut numai o dată sau de două ori, ci de multe şi nenumărate ori şi până în ziua de astăzi se face, cum mărturisesc toţi cei care cu ochii lor au văzut.

Despre aceasta şi eu însumi (zice scriitorul acestei minuni) multă îndoială având, nu ca şi cum nu ar putea să facă Preasfânta asemenea minuni mari, ci pentru că astăzi s-a împuţinat evlavia şi credinţa oamenilor, am întrebat pe unul din cei care spuneau că au văzut şi l-au jurat cu afurisenie cum că drept este şi cu adevărat.

Şi nu numai pe poporul cel de obşte, ci şi pe însuşi preaînaltul domn al oraşului, Andrei Cornarie, învăţat foarte în limba latinească şi grecească, la care eu am fost grămătic (secretar) doi ani, l-am întrebat dacă s-a întâmplat vreodată să cadă cineva în fântână când a fost el prin acel sat, şi el mi-a răspuns zicând: „Frate, nu este cu cuviinţă

să te îndoieşti de puterea cea mare a pururea Fecioarei Maria, Maica lui Dumnezeu, ci trebuie să crezi cu tărie, cum că toate le poate câte voieşte”.

Când am auzit şi eu întâia dată de minunea care mă întrebi nu am crezut-o, însă odată, când mă aflam la acel sat, am poruncit oamenilor mei să-mi vestească îndată ce va cădea cineva înăuntru şi aşa s-a întâmplat, că într-o zi a căzut o femeie. Alergând cu grăbire am auzit şi am văzut de departe cum a aruncat-o apa afară tocmai în ceasul când apunea soarele, atunci când toată apa era scoasă şi iarăşi s-a umplut fântâna şi a rămas plină până sus. Atunci am plâns de bucurie şi, intrând în sfânta biserică, am cerut iertare de la Preasfânta, pentru puţina mea credinţă cea mai dinainte.

Iar un doctor mi-a spus că nu numai apa izvorului aceluia are puterea aceasta; că sunt şi alte ape în multe locuri şi au darul vindecării de felurite boli şi neputinţe, dar nu au puterea izvorului ce s-a arătat mai sus (68, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

Minunile Maicii Domnului în oştiri

MINUNEA 83 - Maica Domnului ajută în războaie pe voievozii evlavioşi

Narcis, vizirul grecesc, era foarte evlavios către Maica Precista. Cu ajutorul ei a biruit pe Etatel, craiul Goţilor, ucigându-l şi sfărâmându-i oastea. Aceasta s-a făcut, căci s-a arătat lui Precista şi i-a spus vremea când va lovi vrăjmaşul.

Artur, craiul Angliei, când mergea cu oastea, purta înainte un semn de aur pe care era zugrăvit chipul Precistei şi, cu ajutorul ei la oaste, totdeauna biruia pe vrăjmaşi.

Pelaghie, craiul Spaniei, ascunzându-se în munţi din calea saracinilor, s-a dat în seama Precistei, care l-a apărat, căci dacă au început saracinii a arunca cu pietre în prăpastie, unde se ascunsese Palaghie, pietrele, cu puterea Preacuratei Fecioare, se întorceau înapoi şi-i ucideau pe ei.

Teodor, fratele lui Eraclie, împăratul grecilor, când s-a bătut cu perşii, Preacurata Fecioară a făcut mare dezastru perşilor. Pentru rugăciunile Sfinţiei sale, a căzut asupra necredincioşilor grindină foarte mare şi a ucis multă oaste dintr-înşii. Şi aşa Teodor, cu ajutorul Precistei, a bătut pe Perşi (84; 87; 89; 92, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 84 - Recunoştinţa împăratului Ioan Comnenul

Ioan Comnenul, împăratul grecilor, a biruit la apa Dunării pe tătari care, trecând, prădaseră ţara sârbească. Împăratul avea cu sine icoanele Precistei şi se ruga Sfinţiei sale să le fie într-ajutor. Când împăratul s-a întors în Ţarigrad, a făcut mare cinste Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, căci a făcut un rădvan (trăsură) de aur, l-a împodobit cu pietre scumpe şi a pus într-însul chipul Precistei. Apoi, la rădvan a înhămat şase cai albi şi împăratul mergea umil pe jos, cu Crucea în mână, iar boierii şi oamenii săi de casă, erau înşiraţi de jur-împrejurul rădvanului şi astfel au venit până la Sfânta Sofia. În acest chip împăratul Ioan Comnenul a mulţumit lui Dumnezeu şi Precistei înaintea tuturor oamenilor (88, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 85 - Maica Domnului trimite pe Sfântul Teodor să ajute unui împărat

Ioan Zimiska, împăratul grecilor, odată când avea să se bată cu tătarii, mai înainte de a porni cu oastea din Ţarigrad, a văzut în vis pe Precista care a zis către un ostaş: „Teodore, Ioan al meu şi al tău se află îngrijorat. Du-te degrab şi să-i fii lui într-ajutor”. Iar când s-a bătut Zimiska cu tătarii, s-a arătat venind de sus un ostaş pe un cal alb, care a bătut oastea tătarilor. Ei, amestecându-se cu tătarii, le spărgeau hoardele şi-i nimicea, şi aşa Ioan Zimiska, cu ajutorul Precistei şi a Sfântului Teodor, a biruit pe tătari (90, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 86 - Hulitorul Maicii Domnului este pedepsit

Vasile, împăratul grecilor, a trimis pe Andrei, voievodul din Tars, asupra saracinilor. Domnul saracinilor, ca să-şi bată joc de creştini, a scris lui Andrei şapte cărţi cu batjocuri, având aceste cuvinte: „Voi vedea eu, când voi veni la tine cu oastea mea, dacă vă va folosi cu ceva Feciorul Mariei". Andrei voievodul, luând cartea aceea, a atârnat-o dinaintea icoanei Precistei, şi a zis aceste cuvinte: „Maica lui Dumnezeu, se cade oare ca Fiul tău să primească nişte batjocuri ca acestea, de la nişte păgâni trufaşi?" După aceea, Andrei voievodul, lovind pe acel hulitor, l-a ucis şi i-a tăiat toată oastea (91, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 87 - Maica Domnului pedepseşte pe Apostatul Iulian

În vremea când Iulian Apostatul a vrut să tragă în înşelăciune pe creştini, atunci Precista i-a apărat pe dânşii de acei vrăjmaşi. În acel timp, Sfântul Vasile a văzut pe Maica Domnului şezând pe un scaun între mai mulţi îngeri şi, poruncind Sfântului Mercurie, l-a ucis pe Iulian nevăzut, în timp ce se lupta cu perşii, printr-o săgeată ce l-a lovit, după care a dispărut şi nu s-a mai văzut (93, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 88 - Maica Domnului izbăveşte cetatea de împresurarea Perşilor şi Tătarilor

În vremea lui Ieraclie, împăratul grecilor, Sarvar, voievodul perşilor şi hanul tătarilor, au venit cu oștile pe mare şi pe uscat până sub Ţarigrad şi îl băteau. Într-acea vreme, toţi oamenii s-au rugat Maicii Domnului. Luând icoana lui Hristos cea nefăcută de mână omenească şi veşmântul Precistei, de asemeni şi lemnul Făcătoarei de viaţă Crucii Domnului, au făcut litie pe zidurile cetăţii, rugându-se lui Dumnezeu să le ajute. Atunci, Precista de la icoana din biserica Vlahernei, a pornit în mare, valuri năvalnice, încât a înecat în mare corăbiile cu aceşti păgâni. Tot atunci, cu ajutorul Sfinţiei sale, oștile greceşti, care erau lângă biserica sa, ce se chema Peghia, au ucis pe mulţi tătari. Hanul s-a speriat atât de mult, încât nu mai ştia ce să facă. Acest lucru a fost în zilele lui Eraclie împăratul (125, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 89 - Saracinii biruiți de Maica Domnului prin grindină de foc

În vremea lui Constantin Bărbosul, împăratul grecilor, saracinii au venit şi au bătut Ţarigradul. În acea vreme, clerul şi oamenii din cetate au luat lemnul Crucii Domnului si icoana Precistei și au umblat cu litie pe zidurile cetăţii, rugându-se lui Dumnezeu şi Precistei să-i apere. S-au petrecut în acea vreme multe semne şi fapte minunate.

Astfel saracinii nu puteau să înainteze deloc spre cetate. Un saracin care mergea călare între alţii şi ura biserica Sfintei Sofii, a căzut şi a murit. Hogea al lor suindu-se într-un turn înalt şi strigând spurcata lor rugăciune, a căzut şi şi-a lepădat spurcatul său suflet, încât saracinii de mare necaz ce a venit asupra lor, au fugit din Ţarigrad şi se duceau pe marea Egee. Atunci s-a slobozit din cer grindină de foc pe mare. Marea a început a fierbe de grindina care era de foc. Smoala de pe corăbiile saracinilor s-a topit şi toţi s-au înecat în mare. Acestea s-au făcut pentru rugăciunile Maicii Domnului (126, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 90 - Ştefan, craiul unguresc, ajutat de Maica Domnului

Ştefan era un om cu multă evlavie către Precista. El a zidit în numele Ei o biserică frumoasă în cetatea Belgrad, pe care a împodobit-o cu aur şi pietre scumpe. Mai apoi când a vrut Conrad, împăratul Romei, să vină cu oștile sale în ţara ungurească, craiul Ştefan s-a rugat Precistei să-l mântuiască pe dânsul şi ţara lui de acei neprieteni. Cu ajutorul Precistei, îndată au venit cărţi de la împăratul către voievozi, să se întoarcă cu oștile acasă şi să nu mai meargă în ţara ungurească. Văzând împăratul lucrul acesta, s-a mirat, căci el nu scrisese de nici o pace la voievozi, dar s-a potolit. Ştefan craiul a mulţumit lui Dumnezeu şi Precistei (133, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 91 - Ostaşul evlavios apărat de Precista

În ţara Albigeţiei, un ostaş ce se chema Antonie, se ruga Precistei în toate zilele. Odată, pe când mergea la oaste ca să se lupte cu duşmanii săi, şi era în mare îngrijorare, a văzut cum cădea grindină de foc din cer şi-i ucidea pe ei; iar alteori apăreau lângă dânsul roate de ostaşi viteji, îmbrăcaţi în zale, care îl apărau pe dânsul de vrăjmaşii lui (139, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 92 - Turcii răuvoitori au fost orbiți de Precista

Un om ce se chema Didacus, din Arabia, călătorea pe mare, din Candia spre o cetate ce se numea Valenţia, în ţara Spaniei. În aceea vreme, turcii au năvălit peste aceea corabie şi voiau să jefuiască pe toţi oamenii. Didacus, căzând într-o preimejdie ca aceasta, şi având mare evlavie către Precista, a început a se ruga Sfinţiei sale cu toată inima să-l ajute şi să nu-l lase în calea pieirii. Cu ajutorul Preacuratei Fecioare, Stăpâna lumii, deodată turcii orbiră şi Didacus a scăpat din robie, ajungând cu bine în ţara sa. Lucrul acesta s-a întâmplat în anul 1660 după Hristos (140, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 93 - Maica Precista scapă din pierzare pe frații care se rugau ei cu credință

În ţinutul Romei erau doi fraţi, care se numeau: Horaţie şi Muţie. Aceşti fraţi se închinau totdeauna Maicii Precistei, zicând: „Sub milostivirea ta scăpăm Născătoare de Dumnezeu. Rugăciunile noastre nu le trece cu vederea în necazuri; ci din primejdii ne izbăveşte pe noi, una curată, una binecuvântată...! (Troparul Vecerniei).

Odinioară, nişte vrăjmaşi ai lor, le-a săpat casa la temelie, şi le-a pus: praf de puşcă, cu piatră de pucioasă, ca prin explozie să le arunce casa în aer şi să-i omoare.

Maica Precista văzând răutatea acelor potrivnici şi necredincioşia acestora, i-a mântuit pe ei din moarte. Praful de puşcă cu piatra de pucioasă, pe care-l puseseră duşmanii aceia sub casă, explodând, a aruncat în lături numai puţine pietre; iar casa a rămas întreagă, în bună pace (127, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 94 - Procesiune glorioasă de război cu Sfânta Cruce, Sfânta icoană şi steaguri

Marele domn al rusiei, Andrei Gheorghievici, avea un obicei ca acesta: când mergea la război împotriva vrăjmaşilor, lua cu sine în mijlocul oştilor sale, Cinstita icoană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care pe Pruncul cel mai-nainte de veci, pe Hristos Mântuitorul nostru în mâini îl ţine, împreună cu cinstita Cruce a Domnului, pe care doi preoţi îmbrăcaţi în veşminte sfinţite o purtau în cetele oştirii aceluia, şi ieşea la

război cu multă vărsare de lacrimi către Hristos Dumnezeu, şi către Preacurata Maică a lui Dumnezeu, apoi se împărtăşea cu dumnezeieştile taine ale Trupului şi Sângelui Domnului Hristos. Cu nişte arme nebiruite ca acestea se înarma mai mult, decât cu săbiile şi cu suliţele, şi mai mult se nădăjduia spre ajutorul Celui Preaînalt, decât spre vitejia şi puterea oştii sale. El ştia bine cuvântul lui David, că: „Nu întru puterea calului va voi, nici în pulpele bărbatului bine va plăcea. Bine va voi Domnul întru cei ce se tem de Dânsul, şi întru cei ce nădăjduiesc spre mila Lui”. Acest binecredincios domn încă şi pe ostaşii săi îi îndemna spre rugăciuni, pe de-o parte prin chipul cucerniciei sale şi al evlaviei în rugăciuni, iar pe de altă parte prin poruncă, pentru că toţi căzând în genunchi înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, şi a Cinstitei Cruci, cu lacrimi se rugau, cerând ajutorul. Marele domn privind spre Sfânta icoană, se ruga grăind astfel: „O! Stăpână, Ceea ce ai născut pe Hristos Dumnezeul nostru, tot cel ce nădăjduieşte spre tine nu va pieri, şi eu robul tău, după Dumnezeu, te am pe tine zid şi acoperământ, şi Crucea Fiului tău armă asupra vrăjmaşilor, de amândoua părţile ascuţită, roagă pe Mântuitorul lumii, pe care ca Prunc L-ai ţinut pe mâini, ca puterea crucii să fie ca un foc, arzând feţele potrivnicilor, celor ce doresc război cu noi. Mijlocirea şi folosirea ta cea prea-puternică, să ne ajute nouă, şi să calce pe vrăjmăşii noştri”. După multe rugăciuni, sărutând Sfânta icoană şi cinstita Cruce, toţi mergeau cu îndrăzneală asupra vrăjmaşilor lor, şi le ajuta lor Domnul cu puterea Crucii şi a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, prin rugăciunile sale cele înălţate către Dumnezeu pentru dânşii.

Un obicei ca acesta având totdeauna acest mare domn, cu o rânduială ca aceasta a ieşit cu oastea sa şi asupra bulgarilor (precum de demult Marele împărat Constantin, purtând înainte semnul Crucii) şi mergând la câmp, s-au bătut cu oastea lor, şi biruindu-i pe ei, au fugit după dânşii, şi a luat patru cetăţi ale lor, iar a cincea, Brehimul, de la râul Camii. Când s-a întors de la tăierea păgânilor, la cortul său, au văzut ieşind din Sfânta icoană a Mântuitorului, şi din a Maicii Domnului, o strălucire

prealuminoasă asemenea focului, ce se revărsa peste toate cetele de ostaşi. Această minune s-a petrecut, în prima zi a lunii lui august.

Asemenea şi Manuil, împăratul grecilor, cel ce a ieşit cu oastea sa asupra saracinilor, a văzut în aceeaşi zi o minune asemănătoare, adică raze de foc ieşind şi acoperind cu lumină toate cetele, din Sfânta icoană a Mântuitorului şi a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu pe care împreună cu cinstita cruce, le aveau în mijlocul oştirilor. Şi a biruit în acea zi puterea saracinilor. După aceea, înştiinţându-se unul pe altul, prin scrisorile lor, despre biruinţa lor, câştigată cu ajutorul lui Dumnezeu, şi despre strălucirea cea minunată pe care au văzut-o ieşind din chipul Mântuitorului şi al Preacuratei lui Maici, au proslăvit pe Dumnezeu. Apoi sfătuindu-se cu cei mai mari arhierei ai lor, au rânduit să se facă prăznuire în această zi dintâi a lui august, dând mulţumită Mântuitorului şi Preacuratei Maicii sale. De asemeni, şi întru pomenirea puterii Cinstitei Cruci, prin care înarmaţi fiind preoţii, cu mâinile lor au biruit pe vrăjmaşi, au poruncit ca să se scoată Cinstita Cruce din Sfântul Altar, şi să o pună pe ea în mijlocul bisericii, ca să se închine ei toate popoarele creştineşti, şi cu dragoste să o sărute, proslăvind pe Hristos Domnul, Cel ce a fost răstignit pe dânsa.

Să prăznuim, fraţilor, lăudând şi mulţumind preamilostivului Dumnezeu, şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi Preacuratei Maicii Sale, Stăpânei noastre, preabinecuvântatei şi pururea Fecioarei Maria, cu Cinstita Cruce, cu bună cucernicie şi cu dumnezeiască plăcere să o cinstim şi să o prăznuim. Pace şi dragoste între noi având, cu milostenia să mângâiem pe cei săraci, depărtându-ne de toate lucrurile cele rele. La frica şi dragostea lui Dumnezeu să luăm aminte, că aşa plăcând Lui să ne învrednicim prăznuirii celei veşnice împreună cu toţi sfinţii. Iar în ziua aceea, în care se va arăta semnul Fiului Omului pe cer, Cinstita Cruce a lui Hristos, care va merge cu mare strălucire făcătoare de bucurie înaintea Celui ce va să vină cu slavă şi cu putere multă, ca Judecător al viilor şi al celor morţi, să ne treacă şi pe noi de partea cea de-a dreapta. Iar după săvârşirea judecăţii, când cinstita Cruce va merge înaintea tuturor cetelor Sfinţilor,

povăţuindu-i pe ei la Împărăţia Cerurilor, spre a prăznui în vecii nesfârşiţi, să ne numere şi să ne facă şi nouă parte cu ei, preamilostivul nostru Mântuitor Iisus Hristos, cu rugăciunile Preacuratei Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Amin (Viețile Sfinților, 1 august)

MINUNEA 95 - Maica Domnului, prin Sfânta sa icoană ajută pe ruşi în lupta lor cu tătarii

Temerlic, împăratul tătarilor, a vrut să meargă în Rusia mare, să o prade. În acea vreme, preoţii au adus la Moscova Sfânta icoană a Maicii Domnului, de la Vladimir. În întâmpinarea ei a ieşit Preasfinţitul Mitropolit, cu tot soborul rânduielii duhovniceşti şi cu mulţime de popor. Când au văzut Sfânta icoană, au căzut cu toţii la pământ şi s-au închinat ca însăşi Maicii lui Dumnezeu, Ceea ce venise la dânşii, şi cu negrăită bucurie au primit-o, şi multe lacrimi vărsau privind spre dânsa, rugându-se ca să se izbăvească de năvălirea păgânilor. Şi nu le-au fost în zadar rugăciunile lor, cele cu dinadinsul făcute, căci în aceeaşi zi în care s-a dus în Moscova, cinstita icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, păgânul împărat îngrozindu-se de o vedenie înfricoşată pe care a avut în vis, s-a tulburat şi a fugit înapoi cu toată puterea sa, nefiind alungat de nimeni.

Vedenia ce a avut-o a fost aşa: se făcea înaintea sa un munte preaînalt, pe al cărui vârf mergeau arhiereii împotriva lui, având toiege de aur în mâini şi îngrozindu-l pe el. Iar deasupra arhiereilor, în văzduh, au văzut o strălucire neobişnuită şi o împărătească stând în mijloc, în slavă negrăită, îmbrăcată în haine de porfiră, înconjurată cu raze ca de fulger şi strălucind mai mult decât soarele. Împrejurul ei era mulţime nenumărată de ostaşi înarmaţi, slujindu-i şi pregătindu-se ca de război. Împărăteasa îşi avea mâinile sale

întinse în sus, ca o rugătoare fierbinte către Dumnezeu. Apoi a văzut-o pe ea cum îl înfricoşa cu groază, ca să se ducă din hotarele pământului Rusiei, ca şi cum poruncind ostaşilor săi ca să se pornească asupra lui. De acea înfricoşată vedenie s-a cutremurat păgânul împărat, şi sărind de pe pat, a răcnit înfricoşat: „Oh, vai mie, ce este această vedenie înfricoşată?”. Tremura şi se temea suspinând, şi era în mare nepricepere.

După un ceas, venindu-şi în sine, a chemat pe domnii şi voievozii lui, şi a început a le spune lor ceea ce văzuse, încă tremurând de frică. Aceia auzind ceea ce li se spunea, şi văzând pe împăratul lor tremurând, s-au înspăimântat şi ei asemenea, şi ziceau unul către altul: „Ce să fie aceasta?”. Unii au zis: „Împărăteasa ce s-a văzut, este Maica Dumnezeului creştinesc, Iisus Hristos, şi se cunoaşte că voieşte să apere pe Creştini; pentru că Aceea le este lor Ajutătoare şi Purtătoare de grijă”. Temerlic a zis: „Dacă Creştinii au o Ajutătoare ca Aceasta, apoi în zadar ne-am pornit noi asupra lor şi fără de spor ne ostenim. Căci de ar trimite asupra noastră măcar pe unul din cei ce stau înaintea Ei, atunci, pe noi pe toţi ne va birui, şi nici loc nu vom putea afla unde să fugim”. Şi aşa, păgânul împărat s-a întors înapoi cu toată oştirea lui, fugind cu ruşine. Părându-li-se păgânilor, cum că ar fugi în urma lor multe cete de ostaşi din pământul Rusiei, erau cuprinşi de frică mare, încât, unul pe altul se călcau, şi îşi aruncau armele şi prăzile lor. Şi aşa au câştigat cei drept-credincioşi biruinţa asupra vrăjmaşilor, fără de război şi fără de sânge, cu rugăciunile Preacuratei Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu, căreia şi Celui Născut dintru Dânsa, Hristos Dumnezeu, să-I fie de la noi cinste, mulţumire şi închinăciune, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Minunile Maicii Domnului cu cei păcătoși care s-au pocăit

MINUNEA 96 - Precista mustră pe o femeie desfrânată

În cetatea Florenţei era o desfrânată vestită, cu numele Benedicta. Acesteia i s-a arătat o dată Precista şi i-a zis: „Socoteşte fiică, şi să ştii cu adevărat acest lucru, că mulţi oameni, care au greşit cu mult mai puţin decât tine, iar alţi dintr-înşii încă nici un păcat de moarte n-au făcut, şi totuşi sunt osândiţi la iad şi se vor munci în veci. Cu atât mai mult tu, de nu te ve îndrepta prin pocăinţă”. Acestea auzind Benedicta, s-a speriat şi şi-a îndreptat viaţa (95, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 97 - Precista face judecată dreaptă

Zenon, împăratul grecesc, petrecea viaţa sa în multă slobozenie şi veselie. Odinioară, a luat o fată a unei femei văduve, ca să desfrâneze cu dânsa. Atunci aceea femeie s-a rugat lui Dumnezeu şi Precistei, să-i scape fata de necinstire, iar peste împărat să aducă supărare, pedepsindu-l. Precista, arătându-se acelei femei, i-a zis: „Am împiedicat pe Zenon să-ţi necinstească fata, pe care a dus-o în casa sa, dar nu am adus supărare asupra lui şi a casei sale, deoarece Zenon şi cu mama lui, aduc multe milostenii săracilor, în fiecare zi” (99, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 98 - Precista salvează pe un tânăr desfrânat printr-o vedenie înfricoşătoare

Un tânăr oarecare din Bononia petrecea în multe răutăţi, ducând o viaţă de slobozenie şi zburdălnicie. Odinioară a avut o vedenie care l-a înspăimântat foarte mult: I se părea lui, ca şi cum ar fi fost într-un loc necunoscut, într-o câmpie mare, în care a apărut o dihanie foarte straşnică, care venea asupra lui. Tânărul, fugind dinaintea acesteia pe acea câmpie, a văzut în depărtare o casă. Aleargă într-acolo ca să scape de primejdie, dar casa era încuiată. A început atunci a bate în uşă, rugându-se să-i descuie, ca să intre înăuntru şi să scape. Însă i s-a răspuns astfel: „Eu sunt bunătatea care locuiesc aici, iar tu eşti rău şi nu poţi ca să locuieşti aici". Tânărul auzind aceste cuvinte, s-a întristat foarte mult şi a fugit mai departe. Întâlnind mai încolo o altă casă, a mers la aceea şi a început a bate la uşă şi a se ruga să-i deschidă, ca să intre înăuntru. Stăpâna casei care vieţuia acolo îi răspunse lui: „Eu sunt dreptatea şi locuiesc aici. Aceasta este casa mea, şi nu te voi primi oaspete pe tine, căci dreptatea nu apără pe cel ce naşte nedreptate". Tânărul a fugit şi de acolo apoi, văzând altă casă, a început a se ruga cu glas tare să-l lase în casă, pentru a scăpa de acea arătare şi frică, care îl cuprinse. Din casă însă îi răspunse: „Eu sunt pacea şi locuiesc aici, tu nu ai pace cu mine, nici odihnă, ci numai oameni cu voie bună, căci eu pururea gândesc la pace şi nu la altă amestecătură. Îţi voi da ţie un sfat bun şi de folos. Mai încolo de mine vieţuieşte sora mea, care ştie să dea sfat celor supăraţi; du-te la dânsa şi o ascultă cum te va povăţui şi învăţa". S-a dus tânărul la dânsa şi bătând la uşă, i-a răspuns lui: „Eu sunt mila care locuiesc aici; iar ţie de-ţi este voia să te izbăveşti din această nevoie, mergi, de te închină Precistei, şi te roagă. Ea te va ascunde dinaintea acestei arătări straşnice, căci după cum corabia lui Noe a primit vietăţile cele curate şi cele necurate aşa şi Precista, ca un izvor de milostenie, pe nici unul nu-l trece cu

vederea”. El s-a rugat atunci Precistei şi vedenia cea groaznică s-a stins (100, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediţia 1925).

MINUNEA 99 - Un prunc înfăşat a vorbit despre mijlocirea Precistei pentru noi

Odinioară a fost în ţara Italiei un cutremur de pământ atât de puternic încât casele, turnurile şi zidurile cetăţilor au căzut şi au ucis foarte mulţi oameni. În acel timp, s-au arătat pe cer multe semne înfricoşătoare. Oşti de foc mergeau de la miazănoapte la răsărit şi de la răsărit la apus. Oamenii văzând nişte lucruri groaznice ca acestea, socoteau că s-a apropiat sfârşitul lumii şi că vine înfricoşata judecată a lui Dumnezeu. Dar într-acea vreme într-o cetate ce se chema Cremon, un prunc mic, înfăşat, ce se afla încă culcat în leagăn, prin rânduiala lui Dumnezeu, a început a grăi cu cuvinte, rostind următoarele: „Am văzut pe Precista stând înaintea lui Hristos, Fiul său. Ea se roagă lui Dumnezeu să nu piardă lumea”. După aceea, pruncul acela iar a tăcut şi n-a mai grăit până când a sosit vremea să grăiască de obicei pruncii (101, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediţia 1925).

MINUNEA 100 - Un cămătar salvat prin mijlocirea Precistei

În Italia trăia un cămătar, care se chema Iacob, care adunase multe bogăţii din camătă. Acesta odinioară rugându-se Precistei, înaintea icoanei ei, a auzit un glas, zicându-i: „Iacobe, Iacobe. Dă-mi mie şi Fiului meu o sumă ca acea, care obişnuieşti a lua de la datornicii tăi”. Auzind Iacob glasul acela, s-a întors şi a dat ce era adunat din camătă.

După aceea, mai târziu, când s-a îmbolnăvit şi era să moară, a văzut cum Sfântul Arhanghel Mihail punea într-o cumpănă faptele lui cele bune. Iacob s-a speriat foarte mult de acest lucru şi s-a rugat Precistei. Atunci s-a arătat Precista şi a pus şi rugăciunile cu care el s-a rugat către dânsa. După aceea, cumpăna cea cu fapte bune, a biruit cumpăna cea cu fapte rele a diavolilor (102, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 101 - Maica Domnului salvează de la moarte, pe un tânăr nevinovat

În ţara Spaniei, un om cu femeia sa şi cu un fecior al lor tinerel, dar îmbunătăţit cu viaţa, au mers la o cetate care se chema Compostela, ca să se închine acolo la mormântul Sfântului Iacob Apostolul, feciorul lui Zevedeu. Mergând ei şi ostenindu-se de cale, s-au abătut printr-o cetate care le era în cale, ca să se odihnească peste noapte într-o casă. Stăpânul casei aceleia avea o fată de vârstă apropiată care, văzând pe tânărul fecior, şi râvnind la frumuseţea lui, la îndemnat la fapte de ruşine. Dar el, având frica lui Dumnezeu, a respins-o pe ea. Fata mâniindu-se şi vrând să se răzbune pe dânsul, a pus în desagii lui, fără ştirea tatălui său şi a mamei sale, un lucru oarecare de valoare, din casă. A doua zi sculându-se şi pregătindu-se de plecare, fata a început să strige, că străinii aceia i-au furat oarecare lucru. Auzind acestea tatăl fetei, a trimis slugile şi au întors pe străini din cale. Aflând în desagii tânărului lucrul dispărut, l-a dat pe mâna judecătorului, care a poruncit să fie executat prin spânzurătoare. Părinţii plângând cu durere pentru fiul lor, şi-au continuat drumul spre Compostela. După ce s-au închinat la mormântul Sfântului Apostol Iacob, ei s-au întors iarăşi prin cetatea unde spânzuraseră fără de vină pe fiul lor. Mergând mama lui la dânsul plângând, tânărul pe care îl credeau mort, a zis către dânsa: „Nu mai plânge Maica mea. Eu sunt viu, căci Maica Domnului şi Sfântul Apostol Iacob, nu m-au lăsat pe mine să mor, şi m-au ţinut viu. Acum du-te la judecătorul care m-a condamnat la moarte, nefiind vinovat şi spune-i lui că sunt viu pentru dreptatea şi nevinovăţia mea. Să poruncească să mă ia de pe lemn şi să mă dea ţie”. Mama lui spunând aceasta judecătorului, acesta a poruncit de l-a luat îndată de pe lemn şi l-a dat părinţilor săi viu şi sănătos (10, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 102 - Împăratul trufaş adus la pocăință prin cuvântul Maicii Domnului

Un împărat plin de trufie, a poruncit să fie şterse din Sfânta Evanghelie, acele cuvinte pe care Maica Domnului le-a rostit către Elisabeta: „Coborî-ta pe cei puternici de pe tronuri şi a înălţat pe cei smeriţi" (Luca 1, 52), socotind că pe dânsul nu-l va surpa nimeni din scaun. După aceea, mergând să facă baie într-un loc, în timp ce se afla în apă dezbrăcat, hainele fiind pe mal, vine un înger al lui Dumnezeu, care luând chipul împăratului şi îmbrăcându-se cu hainele lui, a plecat cu slugile împăratului la palat, şi s-a urcat pe tron. Împăratul ieşind din apă şi negăsindu-şi hainele lui, s-a îmbrăcat în nişte zdrenţe de cerşător care i-au fost lăsate în loc şi a plecat spre palatul său împărătesc. Ajungând aici, a început a se mânia şi a striga că el este împăratul, şi că va pedepsi pe cei ce şi-au bătut joc de dânsul. Dar slugile necunoscându-l, şi crezându-l că este nebun, râdeau şi îşi băteau joc de un asemenea stăpân. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Iovian împăratul, pe care la fel l-a umilit Dumnezeu.

Împăratul văzând acestea, şi-a adus aminte de trufia sa şi şi-a plâns păcatul său, căindu-se pentru ceea ce a vrut să facă. După această umilire, îngerul-împărat l-a chemat la sine, i-a dat hainele înapoi şi l-a sfătuit ca de aici înainte să nu se mai trufească. După aceea, aşezându-l în scaunul său împărătesc, s-a făcut nevăzut (356, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 103 - Maica Domnului, prin Sfânta sa icoană, cheamă la pocăință pe Maria Egipteanca

Într-una din mănăstirile de pe malul Iordanului, trăia un cuvios părinte, anume Zosima, un om foarte îmbunătăţit cu viaţa şi desăvârşit în nevoinţa pustnicească. Într-un an sosind Sfântul şi Marele Post al Paştelui, luând puţină hrană uscată, şi având numai îmbrăcămintea de pe sine, a trecut râul Iordan şi s-a cufundat în adâncul pustiei, dorind să petreacă această sfântă perioadă în rugăciune curată şi linişte desăvârşită. De asemeni dorea să întâlnească în aceste pustietăţi, vreun rob al lui Dumnezeu, mult mai îmbunătăţit decât dânsul, de la care să înveţe desăvârşirea vieţii pustniceşti. Dumnezeu văzând râvna şi dragostea lui, îi împlineşte această dorinţă bună, într-un chip minunat.

După o călătorie în pustie, de 12 zile, a văzut în depărtare o umbră de om, care era fără îmbrăcăminte pe sine, având părul capului alb ca lâna şi scurt până la grumaji. La început, crezând că este nălucire diavolească, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, dar mai apoi s-a convins, spre marea lui bucurie, că este un rob al lui Dumnezeu. Cuviosul Zosima privind spre miazăzi, s-a îndreptat spre acea fiinţă, dar care înţelegând ce are de gând, a început să fugă de el. Atunci Cuviosul a început să fugă şi el, şi alergând mai repede a început să se apropie de acea persoană necunoscută. Când glasul i se putea auzi, a început a striga, implorând pe acea persoană să se oprească spre a vorbi cu el. Atunci, într-adevăr s-a oprit la rugămintea lui, şi s-a adresat cu următoarele cuvinte: „Avva Zosima, iartă-mă pentru Domnul, că nu pot să mă arăt ţie, căci sunt femeie goală, precum mă vezi, şi ruşinea trupească îmi este neacoperită. Dacă voieşti să-mi dai mie, femeii celei păcătoase, rugăciunea şi binecuvântarea ta, aruncă-mi o haină cu care să-mi acopăr goliciunea şi apoi, întorcându-mă către tine, voi primi binecuvântarea ta”.

Cuviosul Zosima auzind că este chemat pe nume, a fost cuprins de frică şi spaimă mare, dându-şi seama că se află în faţa unei persoane văzătoare cu duhul.

Dezbrăcându-şi o haină veche şi ruptă, ce o avea pe deasupra, i-a aruncat-o, şi întorcându-se, ea şi-a acoperit goliciuneaa. Apoi apropiindu-se puţin de Zosima, a zis către el: „Pentru ce ai voit, părinte Zosima, a vedea pe o femeie păcătoasă, sau ce voieşti să înveţi şi să auzi de la mine, de te-ai sârguit a suferi atâta osteneală de drum?”. Dar el aruncându-se cu faţa la pământ, cerea binecuvântarea de la Cuvioasa. Amândoi fiind la pământ, cereau binecuvântare unul de la altul. Petrecând mai multă vreme în aceea stare de umilinţă cucernică, femeia a zis către Zosima: „Părinte Zosima, ţie ţi se cade să mă binecuvintezi şi să faci rugăciune, pentru că eşti cinstit cu vrednicia preoţiei, şi stând de mulţi ani înaintea Sfântului Altar, aduci Domnului darurile Dumnezeieştilor Taine”. Aceste cuvinte au pornit pe Cuviosul Zosima spre mai mare frică care, tremurând, suspina, udându-şi faţa sa cu lacrimi. Însă a grăit către dânsa cu multă linişte şi aşezată răsuflare: „O, Maică duhovnicească! Tu te-ai apropiat de Dumnezeu mai mult decât mine, prin omorârea şi înstrăinarea faţă de lume. Şi aceasta o arată Dumnezeiasca dăruire care îţi este dată ţie mai mult decât altor oameni, căci m-ai chemat pe nume, şi m-ai numit preot, pe mine care niciodată nu m-ai văzut; drept aceea, tu însuţi să mă binecuvintezi pentru Domnul şi să faci rugăciune pentru mine”. Văzând sârguinţa şi dragostea bătrânului, Cuvioasa a zis: „Bine este cuvântat Dumnezeu, cel ce voieşte mântuirea oamenilor”; iar Zosima a răspuns: „Amin”, şi s-au sculat amândoi de la pământ. Apoi a zis către bătrân: „Pentru ce ai venit la mine păcătoasa, o, omule al lui Dumnezeu, pentru ce ai voit să vezi o femeie goală, care n-are nici o faptă bună? Ori darul Sfântului Duh te-a povăţuit aici, ca să săvârşeşti oarecare slujbă pentru mine, la vremea cea de trebuinţă? Spune-mi cum vieţuiesc acum creştinii, cum sunt împăraţii şi cum sunt Sfintele Biserici?”. Zosima a răspuns: „Prin rugăciunile voastre cele sfinte, Dumnezeu a dăruit pace Bisericii Sale; primeşte rugămintea mea, a nevrednicului bătrân şi te roagă Domnului pentru toată lumea şi pentru mine păcătosul, ca să nu-mi fie fără de roadă umblarea în această pustietate”. Ea a zis atunci către bătrân: „Ţie se cuvine, Părinte Zosima, să te rogi pentru mine şi pentru toţi oamenii, mai ales având preoţeasca hirotonie

şi spre aceasta fiind rânduit. Însă deoarece suntem datori a face ascultare, ceea ce mi se porunceşte prin tine, voi face”. Zicând acestea, s-a întors cu faţa spre răsărit, şi ridicându-şi ochii în sus, şi înălţându-şi mâinile, a început a se ruga în şoaptă, fără ca Zosima să înţeleagă vreun cuvânt rostit de dânsa. În acest timp el sta de faţă tremurând, avându-şi privirea îndreptată spre pământ. Mai apoi ridicându-şi puţin privirea şi uitându-se spre acea cuvioasă femeie, a văzut-o în timp ce se ruga, înălţată de la pământ ca de un cot. Văzând aceasta, Zosima a fost cuprins de mare frică, şi a căzut cu faţa la pământ, udându-se cu lacrimi şi zicând în taină: „Doamne miluieşte”. În acest timp a fost cuprins de temerea, ca nu cumva ceea ce vede să fie nălucire şi înşelăciune diavolească. Dar acest gând al lui nu s-a putut ascunde de Cuvioasa, care l-a dojenit cu blândeţe, zicându-i: „Părinte Zosima! Pentru ce te tulbură gândurile, zicându-ţi că sunt nălucire şi duh, iar rugăciunea mea, prefăcătorie? Te rog să fii încredinţat cu adevărat, fericite Părinte, că nu sunt duh şi nălucire, ci femeie păcătoasă, cu trup pământesc din praf şi cenuşă, care nu gândesc nimic duhovnicesc. Îţi mărturisesc, cum că din pruncie am fost luminată cu Sfântul Botez”. Zicând acestea, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, spre adeverirea celor mărturisite de dânsa.

După toate acestea, Cuviosul Zosima a jurat-o pe numele Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, Cel ce S-a născut din Sfânta Fecioară Maria, să-şi destăinuie viaţa ei de mai-nainte, precum şi ostenelile şi nevoinţa pustnicească din acea pustie sălbatică, prin care a bineplăcut atât de mult lui Dumnezeu. La rugămintea lui, această Cuvioasă, cu multă greutate şi ruşine, pentru trecutul ei cel nespus de vinovat, a început să-şi povestească propria-i viaţă. Astfel, Cuviosul Zosima a aflat cum că ea s-a născut în țara Egiptului, într-un sat din apropierea cetăţii Alexandria. La vârsta de 12 ani, părăsindu-şi iubirea şi casa părintească, a plecat la Alexandria unde, întinându-şi fecioria, s-a dedat, timp de 17 ani, la o desfrânare ce depăşea orice limită. Iar lucrul acesta îl făcea, nu pentru îmbogăţire, ci numai din imboldurile şi instinctul pasiunilor nesăţioase, ce la dânsa se manifestau într-un mod cu totul ieşit din comun. Din această cauză ajunsese la

atâta neruşinare, încât, rar de scăpa cineva dintre bărbaţi, nebatjocorit de dânsa. Şi după cum înverşunarea şi neruşinarea duc la împietrire şi la netemerea de Dumnezeu şi defăimarea celor Sfinte, şi din acest punct de vedere a depăşit, de asemeni, orice limită. Din cele ce urmează se va vedea, până unde a putut ajunge cu această netemere de Dumnezeu.

Într-o zi de vară, a văzut pe mai mulţi bărbaţi că se îndreptau spre mare. Apropiindu-se ea, a întrebat pe unul dintre ei unde merg şi i s-a răspuns că la Locurile Sfinte de la Ierusalim, pentru prăznuirea Înălţării Sfintei Cruci. Atunci s-a oferit să meargă şi ea cu ei pe corabie, nu pentru închinarea la Sfintele locuri, ci pentru a petrece şi a batjocori pe toţi cei ce vor pleca în acea călătorie pe mare. Când povestea Cuvioasa, Părintelui Zosima de tot ce a făcut pe corabie şi chiar şi la Ierusalim, se cutremura de groază, şi considera că spurcă văzduhul, prin rostirea unor cuvinte ce descriu asemenea fapte. Dar mila lui Dumnezeu, care îndelung rabdă şi aşteaptă întoarcerea celui păcătos, îndelung a răbdat şi pe această femeie, fără să o pedepsească, şi a aşteptat şi economisit întoarcerea ei, cu multă bunătate.

De ziua praznicului Sfintei Înălţări a cinstitei Cruci, a văzut cum foarte de dimineaţă mulţime de oameni alergau într-un gând către Sfânta Biserică, atunci a mers şi dânsa împreună cu ceilalţi, până în pridvorul bisericii. Apropiindu-se de uşa bisericii, se lupta să intre înăuntru, dar o putere nevăzută o împingea înapoi. Toţi oamenii reuşeau să intre înăuntru, numai ea rămânea în pridvor, reţinută de o putere dumnezeiască. După ce a încercat de trei sau patru ori să intre, s-a retras într-un colţ, plină de ruşinare şi deznădejde, gândindu-se la cauza pentru care ei nu i s-a dat voie a intra în sfânta biserică şi a vedea cinstitul lemn al Sfintei Cruci. Atunci, darul lui Dumnezeu atingându-se de inima sa şi de ochii minţii sale şi luminându-i, a început să-şi dea seama că pentru grozăvia păcatelor sale, nu i s-a dat voie să intre înăuntru. Atunci a început a plânge cu amar, a se tângui şi a bate în piept, scoţând suspinuri din adâncul inimii sale. Mai departe, Cuvioasa povesteşte astfel: pe când plângeam în locul unde mă aflam, am văzut stând

atârnată sus pe perete, icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi am zis către ea, privindu-o fără de abatere, cu ochii şi cu mintea: „O! Fecioară Stăpână, care ai născut cu trup pe Dumnezeu Cuvântul! Știu cu adevărat că nu este cu cuviinţă şi cu plăcere Ţie, ca să privesc eu desfrânata, şi cea atât de necurată, spre Cinstită icoana Ta. Preacurată şi pururea Fecioară Marie, care ai trupul şi sufletul curat, cu dreptate este ca eu desfrânata şi preanecurata să fiu lepădată de la fecioreasca ta faţă; dar de vreme ce am auzit că Dumnezeu pe care Tu l-ai născut cu trup, pentru aceasta S-a făcut om, ca să cheme pe cei păcătoşi la pocăinţă, ajută-mi mie, care fiind singură n-am de la nimeni ajutor. Porunceşte, ca să-mi fie şi mie neoprită intrarea în Biserică, şi nu mă lipsi a vedea cinstitul lemn al Crucii, pe care Dumnezeul cel născut din tine cu trupul, S-a pironit şi Și-a vărsat sângele Său pentru a mea izbăvire; porunceşte, o, Stăpână, ca şi mie nevrednicei să mi se deschidă uşa, spre închinarea dumnezeieştii Cruci, şi să-mi fii tu mie mijlocitoare preavrednică de credinţă, către Cel ce S-a născut din tine; căci de acum nu-mi voi mai întina trupul, cu nici un fel de faptă a necuratei desfrânări; iar după ce voi vedea lemnul cel Sfânt al Crucii Fiului Tău, mă voi lepăda cu totul de lume şi de cele din ea, şi îndată voi ieşi, oriunde tu singură mă vei povăţui pe mine, ca o chezăşuitoare a mântuirii mele”.

După rostirea acestei rugăciuni, ea a putut intra în biserică, fără a mai fi oprită, închinându-se şi sărutând cu frică şi cu cutremur Cinstitul lemn al Sfintei Cruci, vărsând mulţime de lacrimi de pocăinţă. După aceea, întorcându-se înapoi, s-a oprit iarăşi la locul cel dintâi, şi plecându-şi genunchii înaintea icoanei pururea Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu, şi închinându-se ei, a rostit din inimă aceste cuvinte: „O! Fecioară pururea fericită, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, îţi mulţumesc din toată fiinţa, deoarece ai arătat spre mine a ta preabună iubire de oameni şi de nevrednicile mele rugăciuni nu te-ai îngreţoşat, căci am văzut slava care cu dreptate, cu nevrednicie îmi era mie desfrânatei să o văd. Dau slavă lui Dumnezeu celui ce prin tine primeşte pocăinţa păcătoşilor. Şi ce să gândesc, sau să zic mai mult eu păcătoasa? Acum este vremea, Stăpână, a împlini ceea ce

prin mijlocirea ta am făgăduit. Acum povăţuieşte-mă ori unde voieşti şi Tu să-mi fii mie de aici înainte învăţătoare spre mântuire, povăţuindu-mă la calea pocăinţei”. Acestea grăindu-le, a auzit un glas de departe, strigându-i: „De vei trece Iordanul, vei afla bună odihnă!”.

Auzind glasul acela, şi crezând cum că a fost pentru sine, căutând spre icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu lacrimi a strigat către dânsa: „Stăpână, Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, nu mă lăsa pe mine păcătoasa”. După rostirea acestor cuvinte, a plecat din pridvorul bisericii, cu grabnică alergare. Luând trei pâini cu sine, a trecut Iordanul, s-a afundat în pustia cea mare, unde a petrecut 47 de ani, fără să vadă faţă de om, hrănindu-se cu verdeţurile sărace ale pustiei, şi suferind ispitiri şi lupte cumplite din partea vechilor patimi şi a demonilor cumpliţi şi vicleni. Dar cu darul lui Dumnezeu şi cu ajutorul Maicii Domnului, pe care o chema neîncetat în ajutor, a biruit toate ispitele, săvârşindu-şi cu bine călătoria acestei vieţi. Înainte de a-şi da obştescul sfârşit, după 47 de ani, Dumnezeu i-a făcut parte iarăşi de Sfânta Împărtăşanie, prin Cuviosul Zosima, după care s-a săvârşit cu pace la întâi aprilie.

După un an de zile, Cuviosul Zosima a găsit pe Cuvioasa răposată, având scrisoare lăsată pe nisip, prin care îl ruga pe el, să o îngroape în acel loc, şi să o pomenească în rugăciuni cu numele Maria. Cuviosul Zosima, spălând pe Cuvioasa Maria cu lacrimi în loc de apă, şi rostind rugăciunile cele cuvenite acestui moment, a dat pământului trupul cel atât de pedepsit, aşezându-l cu evlavie într-o groapă, ce a fost săpată de un leu trimis de Dumnezeu spre ajutor Cuviosului Zosima. Aceasta a fost viaţa şi petrecerea Cuvioasei Maria Egipteanca, cea care a fost salvată din pierzare prin mijlocirea şi sprijinul Maicii Domnului, care pentru păcatele şi plăcerile tinereţilor, a trebuit să plătească atât de scump în această viaţă, printr-o chinuire şi însingurare asemenea cu moartea, de care însingurare a avut parte şi după moarte, căci chinuitul ei trup a rămas necunoscut şi neştiut de nimeni în pământul uscat al acelui pustiu neumblat (Viețile Sfinților, 1 aprilie).

MINUNEA 104 - Maica Domnului salvează pe monahul pătimaş

Un monah oarecare era chelar într-o chinovie şi împărţea vin fraţilor. El avea multă evlavie către Presfânta Născătoare de Dumnezeu, nelipsind niciodată de la slujba bisericii, fiind osârdnic la slujbele lui cele sufleteşti, la fel şi la cele trupeşti ale călugărilor. Însă iubea vinul, sărmanul! Şi fiindcă avea slujba aceea, de multe ori bea mai mult de cât alţii.

Într-una din zile a cinat şi a băut până când s-a îmbătat şi a căzut în aşternutul său. În ceasul Utreniei era adormit, însă auzind toaca s-a sculat cum a putut ca să se ducă la biserică. Pentru că, după cum am zis mai sus, el avea mult dor de cele dumnezeieşti şi nu voia să se lipsească niciodată de adunarea cea de mântuire a fraţilor.

Mergând puţină depărtare de loc, cu greu înainta spre biserică, pentru că îl durea capul de beţie, însă pentru dorul pe care îl avea, se ducea înainte. Atunci diavolul, prefăcându-se în chipul unui taur, venea înaintea lui şi se arăta cum că vrea să-l lovească cu coarnele, însă monahul nu s-a speriat şi făcându-şi cruce, vrăjmaşul s-a depărtat puţin. Şi iarăşi închipuindu-se, s-a făcut câine negru şi-l împiedica, să nu meargă mai departe, dar el făcându-şi cruce ca şi mai înainte, se ducea. Iar când a ajuns la poarta bisericii, s-a făcut dracul leu preaînfricoşat şi s-a pornit asupra lui să-l rupă. Atunci, arătându-se o femeie preafrumoasă a izgonit pe dracul, mustrându-l pe dânsul cu îngrozire, cum de a îndrăznit să facă rău robului ei. Apoi, apucând pe monah de mână, l-a dus la chilia lui, zicându-i: „Păzeşte-te de acum înainte să nu te mai îmbeţi, dacă doreşti să te mântuieşti; mărturiseşte-ţi păcatul acesta la cutare duhovnic şi să faci canonul care ţi-l va da”. Iar monahul a întrebat-o pe dânsa, cine este, de a făcut atâta bunătate cu el? Iar ea a răspuns: „Eu sunt Maica lui Iisus Hristos!”. Acestea auzindu-le el, a căzut la pământ cu frică multă, ca să i se închine, dar ea s-a făcut nevăzută.

A plâns de bucurie şi s-a aflat în ceasul acela sănătos şi nevătămat de beţie. Mărturisindu-se cu sârguinţă şi cu dinadinsul, după porunca cea dumnezeiască, a păzit

canonul şi s-a depărtat de vin, după cum se cade să facă fiecare creştin care se biruieşte de această patimă. Şi care nu se va mărturisi cu de-amănuntul, să ştie că se va munci.

Toţi sunt datori să se păzească de multă băutură, ca de mare desfrânare. Deschide-ţi ochii voştri, cei ce iubiţi beţia şi vă siliţi ca să vă depărtaţi de ea, pentru ca să nu vă lipsiţi de veşnica veselie şi îndulcire. Pe care, dea Dumnezeu, ca noi toţi să o dobândim, pentru rugăciunile cele bine primite ale pururea Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Amin (45, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 105 - Maica Domnului izbăveşte pe monahul muncit de dracul desfrânării

Un monah oarecare se linişte în muntele Eleonului. El avea o icoană preafrumoasă a Născătoarei de Dumnezeu, în chilia lui, la care avea multă evlavie. Şi i se ruga în fiecare zi, cerând ca să-l izbăvească de dracul curviei. El avea atâta război de la această patimă, că nu-l lăsa nici ziua, nici noaptea şi îl avea atât de biruit, încât se primejduia să cadă şi în faptă. Îndată ce se aprindea în inima lui văpaia aceea vătămătoare de suflet a spurcatei pofte, alerga la sfânta icoană şi, rugându-se cu lacrimi, se prăpădea sminteala trupului.

Deşi bine vedea vrăjmaşul, cum cu ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, fratele se izbăvea, el nu înceta, ci totdeauna îl ispitea.

Şi într-o zi stând afară din chilie, i-au venit iarăşi viclenele gânduri. Vrând să alerge către rugăciune după obişnuința lui, a văzut cu ochii arătat pe diavolul, căruia îi zise: „Până când, vrăjmaşule al adevărului, vrei să mă ispiteşti? Nu ai cunoscut socoteala mea, cum că nu mă supun? Pentru ce în zadar mă munceşti?”. Şi a răspuns lui diavolul:

„Eu pe mulţi alţii mai îmbunătăţiţi decât tine am biruit, şi voiesc să te fac şi pe tine să te biruieşti mai pe urmă, căci nu mă lenevesc, nici altă slujbă decât aceasta nu am. Însă dacă vei face ceea ce îţi voi zice ţie, voi înceta să te mai supăr”. Iar acela a zis: „Ce voieşti să fac?”. Răspuns-a lui dracul: „Cu înlesnire şi puţin lucru este ceea ce îţi cer ţie. Dar fă jurământ, cum că nu vei mărturisi altcuiva, şi îţi voi spune”. Iar pustnicul, ca un om neînvăţat şi fără de răutate ce era, pentru dorul ca să se izbăvească de acest fel de război, s-a jurat ca să nu spună altcuiva. I-a zis lui vicleanul şarpe: „Să nu te mai închini de acum icoanei pe care o ai în chilia ta; scoate-o pe dânsa afară din chilie, şi eu de acum nu te voi mai supăra”. Iar monahul a zis: „Mâine îţi voi da răspuns pentru aceasta”. După care dracul, făcându-se nevăzut, monahul se sfărâma cu gândurile, neştiind ce să facă din două. Și avea mare necaz și scârbă, dar mai ales pentru că s-a jurat ca să nu mărturisească nimănui. Căci diavolul cel preaviclean s-a silit să-i încuie uşa, ca să nu întrebe pe vreun dascăl care să-l înveţe despre greşeala cea mai mică, sau cea mai mare dintre ele.

Însă în ziua aceea a venit în munte Avva Teodor Eliotul, care era iscusit în Sfintele Scripturi şi deprins în faptele bune, din ispitele dracilor, şi câţi îl întrebau luau mare folos sufletesc. Şi ducându-se şi monahul cel înşelat, i-a vestit lui pricina; iar Avva l-a canonisit greu pentru jurământ, apoi i-a zis lui: „Nu ştii cum că vrăjmaşul nu scoate vreodată pe cineva din păcat mare ca să-l arunce în cel mic, ci totdeauna în mai mare primejdie-l prăpăstuieşte? Care mai mare fărădelege este, decât ca să nu te închini Stăpânei celei Prealăudate? Mai mic păcat este să curveşti de mii de ori, decât să te lepezi de Născătoarea de Dumnezeu cea pururea Fecioară. Şi să nu asculţi de acum mai mult pe vicleanul diavol, ci o roagă pe Dânsa şi Ea îţi va ajuta, ca să-l ruşinezi pe el. După aceea plecând pustnicul de la Avva şi ajungând la chilie, l-a întâmpinat dracul, zicându-i: „O! Bătrânule rău, oare nu te-ai jurat mie ca să nu spui nimănui orice îţi voi zice ţie? Să ştii că pentru călcarea de jurământ ai să te munceşti, şi eu nu voi înceta până în sfârşit a te ispiti”. Iar călugărul a răspuns: „Vrăjmaşule al binelui, şi preaînrăutăţitule, ori curvar de voi fi, ori jurător strâmb, nu mă vei judeca tu, ci numai Dumnezeu şi Stăpânul, Fiul

pururea Fecioarei, de care zici să mă lepăd. Însă eu nu te voi asculta. Şi acum poţi să faci cu mine ce vrei; dar El îmi va ajuta şi mă va izbăvi de ispitele şi cursele tale”. Atunci dracul s-a făcut nevăzut, iar monahul făcând o iconiţă mică, după chipul icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu pe care o avea în chilie, o purta cu el totdeauna. Şi de atunci n-a mai putut să-l supere vicleanul, ci a petrecut toată viaţa lui cu fapte bune, şi s-a învrednicit fericirii celei cereşti, pe care să dea Bunul Dumnezeu ca şi noi toţi să o dobândim, cu darul şi cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I Se cuvine slava în veci, Amin (16, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 106 - Maica Domnului salvează pe nestorianul care a hulit-o

În vremurile de demult, în părţile Siriei vieţuiau mulţi pustnici, pentru că fiind locul călduros, puteau să postească, petrecând în neagoniseală şi foarte multă strâmtoare.

Pe vremea aceea era, între alţii, un pustnic îmbunătăţit şi scump cu viaţa, Partenie cu numele, care avea obişnuinţă să se ducă de multe ori în muntele Sinai şi să se închine Sfântului Rug, aducându-şi aminte de minunea care s-a făcut acolo, în chipul pururea Fecioarei Maria. S-a dus încă şi până la Marea Roşie, cântând troparul lui Ioan Damaschin: „În Marea Roşie, chipul Fecioarei celei neispitite de nuntă s-a scris oarecând”, şi celelalte.

Ducându-se de mai multe ori acolo, odată a văzut un mort care zăcea pe malul mării; şi milostivindu-se de jalnica lui înfăţişare, a făcut rugăciune preafierbinte, cu lacrimi, către Domnul, ca să-i ajute mortului aceluia, prin rugăciunile Preasfintei Stăpânei

noastre Născătoarei de Dumnezeu. Pe când se ruga, deodată a văzut pe mort că s-a sculat şi s-a închinat, zicând: „Mulţumescu-ţi ţie, sfinte al lui Dumnezeu, că evlavia ta cea multă şi dragostea pe care o ai către Domnul, şi către pururea Fecioara, Maica Lui, nu o foloseşti numai pentru tine, ci şi pe mulţi alţii ai slobozit de moartea cea sufletească, după cum şi pe mine nevrednicul”. Auzind acestea Partenie, i-a răspuns: „Te jur pe tine cu numele aceleia care este Doamna lumii, să-mi spui cine eşti şi ce folos ai aflat?”. Iar acela a răspuns: „Robule al lui Dumnezeu, cu cuviinţă este ca să se propovăduiască în toată lumea lucrul acesta minunat, şi mai ales facerea de minune a pururea Fecioarei Maria, adevărata Maică a lui Dumnezeu.

Şi acum ascultă: Eu am fost rătăcit de eresul preapăgânului Nestorie şi când auzeam că se pomenea numele Doamnei de Dumnezeu Născătoare, mă mâniam, şi împotrivindu-mă ziceam că era o mare fărădelege ca să se zică unei femei, Născătoare de Dumnezeu. Odată am plecat pe mare la Ierusalim, şi în corabia în care eram, s-a întâmplat un om evlavios care auzind că sunt nestorian mă sfătuia să las eresul. Iar eu mă împotriveam lui, vrând să dovedesc cu adevărată socoteala mea; şi aşa vorbeam mult cu dânsul, împotrivindu-mă până într-atâta, încât era să ne înjunghiem de atâta ceartă, şi înşişi corăbierii s-au tulburat din cauza noastră. Ei mai întâi ne-au despărţit de vreo două-trei ori, dar mai pe urmă, văzând că nu mai avem pace, nici mergere bună împreună, ne-au lăsat ca doară ne vom omorî, ca să nu le mai facem o supărare ca aceasta.

Luptându-ne aşa, am căzut amândoi în noian, şi ajungând la fund, am văzut o femeie slăvită şi purtătoare de lumină, care l-a luat pe acela de mână, zicându-i: „Fiindcă eşti prietenul meu, deoarece te-ai luptat pentru mine, eu nu te las să te îneci, ci du-te ca să te închini mormântului Fiului meu, după dorirea ta, şi la trei ani să vii la Împărăţia Lui cea Cerească”. Acestea zicând şi ţinându-l de mână, l-a scos la pământul cel uscat, căci marea trăgându-se înapoi s-a despărţit în două părţi, şi nu s-a apropiat de ei. După care Stăpâna a zis către mine: „Iar tu, nebunule, du-te în munca cea veşnică, unde este dascălul tău, satana, să te pedepseşti cu Nestorie, începătorul eresului, şi cu alţii care nu

mărturisesc pe adevărata Născătoare de Dumnezeu şi sunt luptători ai dumnezeieştii întrupări a Fiului meu”.

Zicând acestea, l-a luat pe acela şi nu ştiu ce s-a făcut cu el; socotesc, după cum a zis, să-l fi dus la Ierusalim, iar pe mine m-a acoperit marea, îndată după ce a plecat Fecioara. Şi dracii cei întunecaţi luând ticălosul meu suflet l-au dus la locul cel de muncă în care am văzut mulţime mare de oameni care, muncindu-se cumplit, blestema pe Nestorie, care era pricina muncii lor. Acolo mă chinuiam şi eu până în ceasul în care mi s-a arătat Femeia aceea preaslăvită şi mi-a zis: „Ieşi de aici, pentru rugăciunile robului meu Partenie, şi spune-i lui să nu mai facă niciodată rugăciune pentru vrăjmaşii mei. Iar tu propovăduieşte pretutindenea munca pe care o suferă nestorienii”. Acestea auzindu-le, mi s-a întors duhul meu în trup. Acum îţi mulţumesc ţie, Sfinte al lui Dumnezeu, şi mă rog ţie să mă miruieşti, că mă lepăd de spurcatul eres al nestorienilor, şi mărturisesc pe pururea Fecioara Maria, adevărată Născătoare de Dumnezeu, rugându-mă milostivirii ei să mă primească, pentru rugăciunile robului ei, ca să-i slujesc toată viaţa mea, deşi sunt netrebnic”.

Auzind acestea, Cuviosul Patenie s-a bucurat foarte mult şi ducându-se amândoi la Ierusalim, au aflat pe creştinul cel drept-credincios mai sus amintit; şi plecând împreună în pustie, au slujit câteşitrei Domnului până la sfârşitul vieţii lor, petrecând în sfinţenie. Şi aşa s-au învrednicit de fericirea cea veşnică, pe care şi noi toţi s-o dobândim! Amin (19, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 107 - Maica Domnului salvează pe cel ce s-a lepădat de Hristos prin scrisoare

În părţile Italiei era un boier oarecare, cu numele Carol, care cheltuia averea sa pentru desfătări, îndulciri, şi desfrânări trupeşti; şi, în puţină vreme sărăcind şi nemaiavând de cheltuială ca să petreacă în galantomie şi cu răsfăţare ca mai-nainte, s-a întristat şi amărât până într-atât încât zicea, ca un deznădăjduit, cuvinte de hulă.

Iar într-una din zile s-a dus într-o pădure să afle vreun vrăjitor, pe care să-l întrebe dacă nu ar putea diavolul să-l îmbogăţească. Umblând, l-a întâmpinat pe el diavolul în chip de ostaş, şi i-a zis lui: „Eu sunt acela pe care îl cauţi. Dacă vei primi să-mi faci zapis scris cu sângele tău, cum că te împreunezi cu mine, şi te lepezi de credinţa ta, eu îţi voi da toate bunătăţile lumii acestea, şi îţi voi face toate voile tale, şi vei avea atâta mulţumire încât nu va fi altul asemenea ţie”. Ticălosul acela, îmbătat de dorul iubirii de deşertăciuni, a primit ca un deznădăjduit ce era şi a scris cele împotriva botezului, adică s-a lepădat de Hristos şi s-a împreunat cu diavolul, care i-a şi dat desfătări şi bunătăţi vremelnice, după cum i s-a făgăduit. Şi lua parte la toate petrecerile lui, mergând după el în chipul ostaşului şi săvârşind toate poftele lui. Iar odată, trecând ticălosul acela pe lângă o biserică, şi întorcând ochii către ea, a văzut icoana Născătoarei de Dumnezeu. Şi aducându-şi aminte de fărădelegile lui, a suspinat cu amar şi l-a durut inima lui. Atunci diavolul, lovindu-l cu un toiag, atât de tare încât s-a înnegrit carnea lui, i-a zis: „Păzeşte-te de-acum înainte, să nu mai îndrăzneşti ca să priveşti la icoana Fecioarei Maria, pentru că ea mi-a făcut mie multe pagube, şi pe mulţi i-a luat din mâinile mele, căci dacă te voi mai prinde vreodată că întorci ochii către dânsa, îţi voi da aspră moarte, păgubindu-te de bunătăţile vieţii celei de acum, iar sufletul tău îl voi lua cu mine în munca cea veşnică”.

Acestea auzindu-le ticălosul, a rămas foarte întristat, nu atât pentru rănile trupului, cât pentru moartea sufletului. Şi socotind cum ar face ca să scape de robia

aceasta, zicea în gândul său: vrăjmaşul singur a mărturisit, cum că Preasfânta Fecioară a luat pe mulţi din mâinile lui; poate se va milostivi şi spre mine darul ei, ca o Maică a lui Dumnezeu Celui întru tot milostiv. Acestea le gândea el, iar vrăjmaşul, necunoscând cele ascunse ale inimii lui, l-a trecut pe lângă altă biserică, pentru ca să vadă dacă îi ascultă porunca. Şi acela văzând uşa deschisă, a alergat cu sârguinţă şi intrând înăuntru a căzut la pământ înaintea preacinstitei icoane a Maicii lui Dumnezeu, bătându-şi pieptul şi strigând acestea din adâncul inimii, cu suspinuri şi cu lacrimi fierbinţi: „Stăpână şi Doamnă a lumii! Apucă înainte şi mă izbăveşte din mâinile diavolului. Multă este puterea ta, împărătească a toate, arat-o şi spre mine cel de trei ori ticălos; Mare este milostivirea Ta, milostiveşte-te şi spre mine cel nevrednic. Nemăsurată este mila Ta, miluieşte-mă şi pe mine, ticălosul".

Acestea şi altele multe zicând, vrăjmaşul de mânie făcea multă tulburare, afară din biserică. Însă după o bucată de vreme a strigat, zicând: „Eu mă duc, necredinciosule, pentru că mă goneşte puterea Fecioarei, dar păstrez zapisul tău, şi atunci când Fiul ei va face judecată ca să judece lumea, ca un drept judecător, te va da pe tine în mâinile mele, fiindcă de bună voie te-ai lepădat de credinţa ta". Acestea zicând vicleanul, a pierit, iar Carol cu mai multe lacrimi şi mai cu dinadinsul se ruga către milostiva Maică a Preamilostivului Dumnezeu, cerând milostivire şi iertare. Aşadar, au urmat trei zile plângând cu amar, din inimă, şi zicând cuvinte atât de dureroase şi cu aşa plângere, încât parcă şi pietrele lăcrimau.

Şi aşa, de multă osteneală şi de bătăile în piept pe care le suferise, a obosit. Şi puţin adormind, a văzut în vis pe Preasfânta care i-a zis lui: „Tu te-ai lepădat de Fiul meu, ce voieşti dar acum aici, în casa mea?". Iar el i-a răspuns cu smerită vorbire şi cu lacrimi, zicând: „O! Preaslăvită Maică a milostivirii, pentru cine S-a răstignit Fiul tău cel cu totul milostiv şi cu totul îndurat? Pentru cei drepţi sau pentru cei păcătoşi? Iar eu, deşi mare fărădelege am făcut, însă tâlharul, desfrânata, desfrânatul şi alţii mulţi mă îndeamnă să îndrăznesc, pe care pentru nemărginita lui milostivire i-a miluit. Care nu Te-au avut pe

Tine solitoare şi mijlocitoare Maica lui cea preadulce, şi totuşi nu le-ai încuiat lor milostivirile cele iubitoare de oameni. Şi pe mine, care am îndrăzneala Ta, oare mă va primi? Milostiveşte-te spre mine, Stăpâna mea, că toate le poţi câte le voieşti şi orice vei cere de la Fiul şi Dumnezeul tău primeşti negreşit, fiindcă te-a făcut pe tine mijlocitoare a păcătoşilor”.

Atunci Stăpâna i-a zis: „Fiindcă ai urât fărădelegea ta şi te căieşti din toată inima, te primesc pe tine şi te întorc la Fiul meu. Dar să nu te arăţi nemulţumitor pentru darul acesta aşa de mare, ci să faci lucruri vrednice de pocăinţă”.

Iar acela mulţumindu-i cu prisosinţă, a răspuns: „Stăpâna mea şi Doamnă slăvită, toate îţi sunt cu putinţă ţie; fă-mi mie şi darul acesta spre încredinţarea iertării mele: Porunceşte să-mi întoarcă vrăjmaşul zapisul acela viclean, cel scris cu mâna mea, ca să nu mă înfricoşeze, cum că vrea să-l aducă la ziua Judecăţii, Dreptului Judecător. Cunosc cum că nimic nu este cu neputinţa la tine, ca o Maică a Atotputernicului Dumnezeu, poţi să iei şi scrisoarea aceea cu totul nebunească, pentru ca să se smerească desăvârşit vicleanul şi să nu aibă nici o nădejde asupra mea”. Răspuns-a lui Stăpâna: „Întru slava Fiului şi Dumnezeului meu, facă-se ţie şi aceasta”. Acestea zicând, i s-a părut lui cum că a auzit în văzduh glasuri, zicând: „O! Stăpână, ca o Maică a dreptăţii ce eşti, să nu faci nedreptatea aceasta, ca să iei pe acela care a mărturisit cu zapisul lui cum că este al meu”. Iar ea a zis: „Vrăjmaşule al adevărului, totdeauna eşti mincinos, însă acum ai spus adevărul, cum că sunt Maica dreptăţii şi pentru aceasta voi face dreaptă judecată, luând zidirea Fiului meu din mâinile tale, căci cu nedreptate este ca să o stăpâneşti tu, cel străin”.

Aceste auzind Carol, s-a umplut de bucurie şi veselie, din care pricină deşteptându-se, a văzut cu mirare cum că n-a fost vis, ci se afla în mâinile lui zapisul cel scris de el. Câtă veselie socotiţi că a fost în ziua aceea, nu numai pentru el, ci şi pentru toţi aceia care au auzit şi văzut zapisul acela. Toţi s-au minunat de nemărginita milă a Stăpânului şi de puterea cea neasemănată a prealăudatei Fecioare.

Vestea aceasta s-a dus în multe cetăţi şi oraşe. Şi după ce a auzit şi Preasfinţitul Leon, care în vremea aceea era Arhiepiscop în Roma, a trimis oameni de au adus pe Carol. Şi văzând scrisoarea aceea, a poruncit să se facă în biserica de obşte, slujbă spre mare mulţumire Maicii lui Dumnezeu. Şi au săvârşit praznic cu mare veselie şi mulţi care trăiau în felurite fărădelegi şi în desfrânări erau afundaţi, s-au pocăit din tot sufletul, nădăjduind cum că prin rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu vor dobândi iertarea păcatelor. Iar Carol, făcându-se călugăr, a făcut roade vrednice de pocăinţă după cum i-a poruncit Doamna noastră, şi prin darul ei s-a învrednicit de cereasca fericire. Pe care, să dea Dumnezeu, ca noi toţi să o dobândim prin rugăciunile Ei şi ale tuturor Sfinţilor. Amin (23, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 108 - Maica Domnului primeşte pocăința Iui Teofil, cel ce s-a lepădat de Hristos

Pe la anul 537, după venirea cea în trup a Domnului nostru Iisus Hristos, se afla în Eparhia Ciliciei un episcop, iconom al episcopului Cetăţii Adaneilor, Teofil cu numele. El era om cinstitor de Dumnezeu, cu fapte bune şi care avea bună cunoştinţă în slujba sa, chivernisind treburile bisericeşti cu atâta dragoste de Dumnezeu, încât toţi erau mulţumiţi. Iar după ce a murit Episcopul, a alergat tot poporul la Mitropolit, cerându-i să le hirotonisească pe Teofil, care era bărbat vrednic şi cu fapte bune, după cum am arătat.

Acesta însă ca un om smerit ce era, auzind de cererea poporului, n-a voit să primească nicidecum. Atunci Mitropolitul, văzând hotărârea lui cea nestrămutată, a

hirotonit pe un altul, căruia i-a zis să-l iubească pe Teofil şi să-l aibă tot pe el ca epitrop. Şi a petrecut Teofil astfel în slujba sa multă vreme, cu fapte bune şi frumoase.

Însă vrăjmaşul adevărului zavistuind fapta lui cea bună, a uneltit să-l arunce într-o mare prăpastie, după cum i-a şi făcut; căci lucrând cu meşteşugurile lui, a zavistuit prin oarecare oameni cu rele năravuri până într-atât asupra lui, încât noul Episcop l-a urât foarte şi în cele din urmă l-a izgonit pe nedrept din dregătoria pe care o avea în biserică, punând pe altul în locul lui. Nedreptatea aceasta la început a răbdat-o Teofil şi nu s-a supărat, dar mai pe urmă diavolul l-a adus într-o stare de grozavă amărăciune, întărâtare şi mânie, aducându-i aminte de dregătoria în care a fost şi din care a fost scos pe nedrept de către nerecunoscătorul Episcop, care ocupa acest loc de mare demnitate, numai datorită faptului că el - Teofil - nu voise să-l primească.

Acestea, cum şi multe altele punându-le vrăjmaşul în mintea lui Teofil, i-a dat aşa de mare război încât l-a biruit, înduplecându-l să facă Episcopului o vrăjitorie, ca să-l primească iar în slujba lui cea de dinainte.

Fiind în acea ţară un oarecare vrăjitor mare, s-a dus Teofil la dânsul şi arătându-i scopul lui, l-a întrebat dacă ar putea să-l ajute. Iar acela i-a răspuns: „Eu aş putea să te pun iarăşi în boieria pe care ai avut-o; ba pot face ca să ai încă şi mai multă cinste decât înainte, dacă te vei închina învăţătorului meu şi vei face orice îţi va zice el. Şi mai ales să te păzeşti ca de foc să nu faci Cruce, orice vei vedea, că atunci în zadar va fi toată osteneala mea”. Teofil, fiind biruit de mânie, a primit ca un ticălos. Urcându-se într-un loc pustiu, vrăjitorul a început a face vrăjile lui, strigând pe draci, care îndată s-au adunat, mulţime nenumărată. Şi venind mai-marele lor a stat în mijloc cu multă îngâmfare.

Atunci a zis vrăjitorul către Teofil: „Închină-te domnului nostru”. Şi închinându-se el, a zis vrăjitorul către diavol: „Stăpâne al nostru, omul acesta a fost dat afară din slujba lui de către Episcopul său şi l-am adus la tine ca să-l ajuţi”. Diavolul a răspuns: „Dacă se va lepăda de Hristos şi se va face rob al meu, voi face ca să fie primit

iarăşi în slujba lui şi să aibă mult mai mare cinste şi desfătare decât mai-nainte, căci tu cunoşti puterea mea. Dar pentru aceasta trebuie să-mi facă scrisoare cu mâna sa, cum că se leapădă de Fiul Mariei şi să iscălească pentru ca să nu mă batjocorească mai pe urmă".

Atunci Teofil, îngâmfat de slava deşartă a lumii acesteia, sau mai bine zis, îndemnat de acel duh începător al mândriei, a primit şi, ca un fără de minte, a scris că se leapădă de Mântuitorul şi se împreunează cu diavolul. Şi iscălind scrisoarea, a dat-o vrăjmaşului, care l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat, zicându-i: „De acum vei cunoaşte puterea mea". Şi zicând acestea, s-a făcut nevăzut cu toate duhurile rele.

A doua zi, chemându-l Episcopul la sine, l-a pus iconom şi cerându-i iertare pentru necinstea ce i s-a făcut, i s-a închinat făcându-i metanie până la pământ, încât s-au minunat toţi cei ce erau de faţă. Însă aceasta s-a făcut prin lucrarea diavolului care, ducându-se noaptea la Episcop, l-a îngrozit şi l-a ameninţat până într-atât, încât de frică a primit ca să facă a sa voie! Înălţându-se Teofil la o cinste mai mare decât înainte, nu mai era smerit ca atunci, ci foarte mândru. Şi se temeau toţi de el, şi-l respectau, iar mai mult decât toţi îl cinstea Episcopul.

Şi venea vrăjitorul acela deseori la el de-l sfătuia ca să păzească făgăduinţa ce a făcut aceluia care i-a dat cinstea; şi nici să nu-i treacă cumva prin minte ca să se lepede de el şi să se facă astfel nemulţumitor către binefăcătorul său. Iar el, ca un stricat de minte, întâi i-a mulţumit pentru sfaturile date, dar mai pe urmă, venindu-şi în sine şi socotind adâncul pierzării în care s-a cufundat, a început a-l urî. Şi aducându-şi aminte de munca cea veşnică, zicea întru sine acestea: Vai mie! Cum m-am rătăcit, ticălosul, şi ca un nebun m-am făcut rob al diavolului, pentru cinstea aceasta vremelnică! N-am putut suferi lipsa dregătoriei în care am fost, dar oare cum nu am socotit paguba fericirii celei veşnice de care m-am lipsit - şi nu m-am gândit la Înfricoşata Judecată a Împăratului Ceresc, Care mă va arunca în focul cel veşnic. O! nebunia mea! Şi cine nu mă va plânge pe mine cel prea fără de minte!

Acestea gândind, se tânguia ziua şi noaptea şi ca un nevrednic se temea să facă rugăciune, ci numai plângea cu amar, zicând: „Vai ţie, ticălosule Teofile! Cum ai înnebunit de te-ai lepădat de Stăpânul şi Ziditorul tău? Cine mai poate acum să ia zapisul cel scris de mâna mea din ghearele diavolului? Vai mie, ticălosul! Mai bine s-ar fi despicat pământul ca să mă înghită, sau să fi căzut văpaie de foc din cer ca să mă ardă, decât să mă lepăd de Ziditorul şi Mântuitorul meu!

Acestea şi mai multe altele zicând, i-a venit puţină îndrăzneală şi nădejde din dumnezeiasca milă şi, ducându-se la o biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a căzut înaintea icoanei sale plângând cu amar şi suspinând din adâncul inimii. Mărturisindu-şi cu glas mare fărădelegea lui, se ruga şi zicea că nu se va ridica de la pământ până ce nu va vedea un mic semn de milostivire de la Maica milei.

A petrecut 40 de zile acolo, rugându-se, cu ajutorul Preasfintei care l-a împuternicit de a putut posti atâta vreme, şi pe diavoli nu i-a lăsat ca să-i facă vreo supărare. Şi după 40 de zile, adormind puţin, a văzut în vis pe Doamna lumii, scăparea păcătoşilor şi izvorul milei, care i-a zis lui: „Tu te-ai lepădat de Fiul Meu, cum dar să mă rog eu pentru tine?”. Iar acela cu lacrimi i-a răspuns: „Doamnă şi Stăpână, Mântuitoarea lumii! Cunosc cum că mare este fărădelegea mea; am greşit Stăpânului meu, însă cunosc şi milostivirea Lui cea nemărginită şi nemăsurata iubire de oameni; căci pentru păcătoşi a pătimit şi pe tâlhari şi pe vameşi i-a mântuit. Şi măcar că fărădelegea mea este mai mare şi mai grea decât a tuturor, totuşi la acoperământul şi ajutorul Tău alerg şi în noianul milostivirii Atotînduratului Fiului tău arunc deznădăjduirea sufletului meu, nădăjduind să aflu puţină milostivire. Cred cu tărie că mica mea pocăinţă şi marele tău ajutor vor îndupleca nemărginita milă a Făcătorului şi Mântuitorului meu. Rogu-te dar, Stăpâna mea, chezaşa celor ce se pocăiesc, fă-mi parte de o mică mângâiere, nu te îngreţoşa de mine cel desfrânat, nici nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine cel întinat. Mă făgăduiesc ţie, Doamna mea, cum că prin pocăinţa mea cea bună, să amărăsc pe diavolul cel pe care l-am veselit cu făgăduinţa şi împreunarea mea cea fără de pricepere şi nebunească, şi după

cum am supărat pe sfinţii îngeri, iarăşi să-i veselesc cu lucrurile pocăinţei mele, care deşi nu va ajunge ca să fie atât de mare cât este fărădelegea mea, ceea ce va lipsi - va împlini milostivirea Preabunului Stăpân, Care pentru păcătoşi şi-a vărsat sângele Său cel preascump. Şi de Acela de Care, ca un nebun, m-am lepădat, pe Acela din toată inima Îl mărturisesc şi Îl cred Dumnezeul şi Mântuitorul lumii, fiind gata să-mi vărs sângele meu pentru dragostea Lui, ca să se încredinţeze de mărturisirea mea. Pe vrăjmaşul îl anatematizez şi hulesc şi mă lepăd de el, iar pe Tine, cinstită Împărăteasă a întregii zidiri, Te cinstesc, mă închin şi mă rog Ţie, să-mi dai ajutorul Tău".

Acestea zicând, i-a răspuns Stăpâna: „Fiindcă iarăşi, din tot sufletul, mărturiseşti Dumnezeu adevărat pe Fiul meu, voi face rugăciune pentru tine, ca să-ţi primească pocăinţa". Şi îndată deşteptându-se Teofil, din dumnezeiasca milă i-a venit îndrăzneală şi nădejde de mântuirea lui, şi vărsând lacrimi peste lacrimi, după trei zile, iar a văzut pe Stăpâna, care cu strălucită şi senină faţă i-a zis lui: „Bucură-te, că Fiul meu a primit pocăinţa ta şi îţi iartă fărădelegea; sârguieşte-te până la sfârşitul vieţii tale ca să dai lupta şi nevoinţa cea cuviincioasă, şi să-ţi aduci aminte totdeauna de o facere de bine ca aceasta".

Iar Teofil, mulţumind, a răspuns: „Deoarece mi-ai luat întristarea cea nemăsurată, rogu-mă Ţie, atotputernică Stăpână, fă ca să-mi iau înapoi de la diavolul, zapisul meu cel nebunesc, spre încredinţarea iertării mele. Pentru că acest zapis mă întristează şi mă necăjeşte când îmi aduc aminte că se află în ghearele vicleanului vrăjmaş şi cu totul mă împuţinez la suflet". Răspunsu-i-a lui Preacurata: „Teme-te de Dumnezeu, căci scris este: „Voia celor ce se tem de El va face".

Trezindu-se plin de bucurie Teofil şi rugându-se încă trei zile ca şi mai înainte, i s-a arătat din nou Prelăudata în vedenie, zicându-i: „Pentru ca să te încredinţezi cum că ţi-a primit Domnul pocăinţa ta şi te-a izbăvit din robia diavolului, primeşte şi zapisul cel scris cu însăţi mâna ta". După care îndată deşteptându-se a văzut că zapisul cel scris şi iscălit de el, era în mâinile lui!

Şi cine va putea povesti oare bucuria şi veselia de care s-a umplut? Slăvind pe Dumnezeu şi mulţumind Preacuratei Fecioare, a propovăduit tuturor mila Ei cea nemărginită şi puterea cea neasemănată. De aceasta înştiinţându-se Episcopul şi toţi ai cetăţii, au slăvit pe Dumnezeu, Cel ce a făcut o minune ca aceasta. Iar Teofil, urând toate voile trupului şi lepădându-se de toată slava cea deşartă şi cinstea cea vremelnică, a murit desăvârşit pentru lume şi a slujit bisericii aceleia a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu toată viaţa lui, cu multă sârguinţă şi smerenie.

Mutându-se din această viaţă, şi-a dat cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu şi a fost îngropat în biserică, chiar înaintea icoanei preasfinte a Preacuratei Fecioare, în locul unde a făcut mărturisirea păcatului său. Şi pentru marea lui nevoinţă şi pocăinţă, cum şi pentru faptele lui bune pe care le-a săvârşit, bună mireasmă a izvorât din trupul lui şi multe minuni s-au săvârşit întru slava lui Dumnezeu şi a Maicii Lui de către cinstitele lui moaşte. Acestă mărturisire a fost scrisă de un ucenic al lui Teofil, Eftihian cu numele, care la toate cele arătate mai sus a fost de faţă şi a mărturisit pentru ca să ştim, noi păcătoşii, cât poate Stăpâna îngerilor, folositoarea şi mijlocitoarea noastră.

Pentru ale cărei rugăciuni, o, de ne-am învrednici fericirii celei cereşti. Amin (24, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 109 - Maica Domnului se roagă pentru iertarea unui ostaş desfrânat

Era odată un ostaş cu viaţă foarte stricată şi plină cu tot felul de păcate; iar mai ales în desfrânare era vestit. Şi având el o soţie îmbunătăţită şi cu frică de Dumnezeu, de multe ori îl sfătuia ca să se lase şi să se pocăiască de păcatele lui. Înduplecându-l pe dânsul buna lui soţie, postea cele 14 zile de la începutul lunii august în cinstea Preasfintei, cum şi toate ajunurile praznicelor ei, nemâncând în aceste zile decât apă şi pâine, şi numai o singură dată, tocmai după al nouălea ceas.

Şi nu numai la această faptă bună l-a povăţuit pe dânsul, ci şi la sfânta rugăciune, căci luând buna obişnuinţă a sta de multe ori înaintea icoanei Preasfintei, zicea cu evlavie închinăciunea îngerului, cum şi alte rugăciuni pe care le ştia.

Într-o zi, intrând în biserică şi rugându-se înaintea unei icoane pe care zugravii o numesc Eliusa, adică Milostiva (în care Preasfânta ţine pe Domnul ca pe un prunc în braţele sale), a văzut o preaslăvită minune pe care i-a arătat-o Cel Mult-milostiv, ca să se umilească inima lui şi să urască păcatele sale, după cum s-a şi făcut. Căci uitându-se la Pruncul Cel Atotstăpânitor, a văzut că era rănit peste tot corpul şi din răni curgea sânge proaspăt, ca şi cum rănile ar fi fost făcute chiar în ceasul acela.

Şi umilindu-se el cu inima de acea jalnică privelişte, a plâns cu amar; şi rugându-se Preasfintei, a zis acestea din tot sufletul: „Preadulcea mea Doamnă şi Stăpână! Milostiveşte-te spre mine cel necredincios şi ca o mijlocitoare a păcătoşilor ce eşti, mijloceşte către Domnul să mă ierte şi pe mine păcătosul". Atunci a auzit un glas din icoană zicând: „Voi, păcătoşilor, cu gura îmi ziceţi Maica milostivirii, iar cu fărădelegile voastre mă faceţi Maică a întristării şi a mâhnirii". Iar el , auzind aceste cuvinte, a căzut cu faţa la pământ şi tânguindu-se, zicea: „Nu te mânia Stăpână, pe mine cel ticălos, ci ca o mijlocitoare şi ajutătoare a păcătoşilor, roagă-te pentru mine, căci mult poate

rugăciunea Ta către Stăpânul”. Astfel rugându-se ostaşul şi stând cu faţa la pământ, pentru că nu îndrăznea să ridice ochii săi, a auzit pe Preasfânta zicând către Domnul: „Fiul meu Preaiubit, miluieşte pentru dragostea mea pe păcătosul acesta, care cade cu lacrimi şi-şi mărturiseşte păcatele sale”. Iar Stăpânul i-a răspuns: „Să nu mă superi pentru acesta o! Maică, pentru că nu este vrednic de iertare”. Preasfânta a zis: „Fiul meu preadulce, adu-ţi aminte de dragostea mea de Maică, cu care Te-am hrănit şi Te-am alăptat şi lasă-i acestuia fărădelegile lui”. Răspuns-a El, zicând: „Pe bună dreptate, o! Maică, nu pot să te ascult”. Zis-a din nou Stăpâna: „Nu-ţi cer să-l judeci după dreptate, ci după milostivirea cea nemărginită, fiindcă toţi mă numesc Maica milostivirii”. Răspuns-a iarăşi Hristos: „Să nu te osteneşti, căci nu Te ascult pe Tine pentru acesta; adu-ţi aminte că şi Eu m-am rugat Tatălui Meu de trei ori, în vremea patimii, că de este cu putinţă să se mântuiască omenirea într-alt chip, să nu primesc moarte, şi nu M-a ascultat”.

Când a văzut Stăpâna cea mult milostivă că mulţimea fărădelegilor ostaşului aceluia oprea mila lui Dumnezeu, a plecat genunchii şi creştetul său cel preacurat ca să I se închine, pentru ca să silească - cu chipul acesta al smereniei - milostivirile Iubitorului de oameni spre milă, după cum s-a şi întâmplat, căci văzând-o că s-a aplecat ca să I se închine n-a lăsat-o, ci i-a zis El: „Fiindcă în lege este scris, să cinstească fiecare pe tatăl şi pe maica sa, nu-ţi voi trece cu vederea cererea Ta”. Apoi a zis: „Să fie iertate fărădelegile lui şi ca semn al dragostei să se apropie să-mi sărute rănile Mele”. Şi ridicându-se el spre a face aceasta, o! Minune! îndată ce săruta o rană, se vindeca şi alte iarăşi asemenea, până ce le-a sărutat pe toate şi toate desăvârşit s-au vindecat.

Încredinţându-se de iertarea sa, mulţumind Domnului şi pururea Fecioarei Maicii Sale, s-a dus la casa sa şi vestind soţiei sale toate cele întâmplate, a înapoiat tuturor toate cele luate cu nedreptate şi a dat multă milostenie. Apoi sfătuindu-se cu soţia sa, prin bună învoială s-au călugărit amândoi, femeia ducându-se într-o mănăstire de fecioare, iar el într-o mănăstire de bărbaţi, în care era viaţă de obşte. Şi s-a săvârşit, cu

fapte bune, întru Iisus Hristos - Domnul nostru, Căruia I se cuvine slavă în veci. Amin (35, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediţia 1924 şi 1990).

MINUNEA 110 - Maica Domnului salvează de la moarte pe femeia amestecătoare de sânge şi ucigaşă

În Roma era un boier de bun neam şi îmbunătăţit care, socotind cum că viaţa aceasta vremelnică trece ca un vis, a hotărât să se depărteze de lume pentru ca să-şi caute de mântuirea sufletului său. Învoindu-se cu soţia sa şi cerându-i iertare, i-a lăsat singurul copil (parte bărbătească) pe care îl făcuse cu dânsa şi s-a dus într-altă parte, într-un loc liniştit. Şi acolo, trăind cu dragoste şi cu frică de Dumnezeu, s-a săvârşit în pace, mutându-se la cereştile lăcaşuri.

Iar femeia rămânând în casă numai cu copilul, îl iubea peste fire, ţinându-l în braţe mai toată ziua şi toată noaptea şi într-una îl dezmierda si îl săruta. Și nu numai cât a fost mic a făcut ea asemenea, ci şi după ce se făcuse mare, bărbat desăvârşit, ca o maică neînţeleaptă, dormea împreună cu dânsul, ca pe vremea când era copil mic şi nu se gândea, nefericita, ce alunecare mare putea să-i vină printr-însul.

Din neluarea aminte a ei, cum şi din îndemnarea diavolului, a căzut în păcat cu dânsul, ticăloasa, iar când a cunoscut că a rămas însărcinată de fiul ei, a ajuns într-aşa stare de mâhnire, că voia să se omoare. Însă gândind la mila cea nemărginită a lui Dumnezeu, n-a căzut în deznădăjduire, ci a alergat deodată la Domnul cel preaîndurat. Şi din acel ceas n-a mai făcut nimic în casă, ci toată vremea a petrecut-o cu posturi, cu milostenii, cu rugăciuni şi cu lacrimi din tot sufletul.

Iar după ce a venit vremea naşterii, ducându-se într-un loc ascuns al casei sale a născut, şi ca să nu se afle ruşinea, a aruncat pruncul într-un loc plin de necurăţenii unde a murit. Şi nu s-a auzit nimic o bucată de vreme despre acest fapt. Însă începătorul răutăţii nu s-a săturat cu cele ce îi făcuse ei până atunci, ci s-a hotărât ca s-o ruşineze şi înaintea oamenilor şi mai mult să o necăjească, pentru ca astfel din multă mâhnire să moară nepocăită.

Prefăcându-se, preaînrăutăţitul, cum că ar fi duhovnic înţelept, înainte văzător al inimilor omeneşti, învăţa pe popor. Şi pentru ca să se creadă cuvintele lui, a descoperit multe omoruri şi furturi, cum şi alte fărădelegi, încât îl avea la evlavie şi ţinea la el nu numai poporul cel de obşte, ci şi boierii şi chiar judecătorii cetăţii. Iar într-o zi, a zis el către aceştia: „Preacinstiţi boieri! Eu vreau să vă povestesc astăzi, mari şi înfricoşate lucruri şi mai ales despre o păgânească faptă fără de lege şi cu totul necuviincioasă, care s-a făcut în cetate, atât de grozavă, încât mă minunez cum de n-a aruncat Dumnezeu foc ca să ardă toată Roma, după cum odinioară Sodoma şi Gomora, pentru că aici s-a făptuit mai mare şi mai urâtă păgânătate, decât cele ce s-au făcut acolo. Aflaţi dar, că cutare femeie (şi i-a zis pe nume), care pentru făţărnicia şi evlavia ei cea mincinoasă o socotiţi ca pe o sfântă, a păcătuit cu fiul ei, a făcut un copil şi apoi l-a omorât, pentru ca să nu se mai audă de o faptă ca aceasta”.

Acestea auzind, cei ce erau de faţă n-au crezut, ci s-au împotrivit, zicând că spune minciuni, pentru că femeia aceea ar fi un suflet foarte bun şi cu frică de Dumnezeu, pe care tot poporul o ştia şi se cucernicea de ea. Atunci vrăjmaşul, dovedind învinuirea cu jurământ, a zis: „Puneţi să se facă un foc aici şi aduceţi pe femeie aici să ne întrebăm amândoi, şi care se va găsi mincinos din noi doi, să fie ars de viu”.

Judecătorii chemând de faţă pe cea învinuită, i-au zis: „Doamnă, ştii că proorocul acesta pe care l-a trimis Dumnezeu în acestă vreme pentru mântuirea noastră, te învinovăţeşte cum că ai făcut cutare faptă. Dacă ai greşit, mărturiseşte-o, iar dacă nu, dovedeşte-l pe dânsul ca pe un pârâş mincinos”.

Iar femeia, luminată fiind de Dumnezeu, a răspuns: „Preaînţelepţi judecători, daţi-mi un termen de câteva zile, spre a putea răspunde la o învinuire ca aceasta; căci zice înţeleptul Solomon: „Să nu răspundă cineva degrabă la mare întrebare, ci mai întâi bine de tot să se gândească şi apoi să dea răspunsul cel care se cuvine”. Acestea zicând, i-au dat un termen de opt zile.

Ieşind de la judecată, s-a dus la casa ei; şi neavând la oameni nădejde, ci numai la Dumnezeu, a plâns cu amar. Apoi, ducându-se la Arhiereul de atunci, Lucian cu numele, a căzut la picioarele lui, mărturisindu-şi păcatul său cu atâta zdrobire de inimă şi cu atâtea lacrimi, încât s-a minunat Arhiereul şi i-a zis: „Îndrăzneşte fiică, spre mult Înduratul şi Milostivul Dumnezeu, căci mai mare este milostivirea Lui, decât toate fărădelegile tale; că el n-a urât pe Pavel prigonitorul, nici pe Petru, cel care s-a lepădat de El. Și nu numai că i-a iertat, dar și cei mai întâi stătători ai Apostolilor i-a aşezat. Roagă-te dar, cu lacrimi, Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, căci Ea este nădejdea cea mai temeinică a celor deznădăjduiţi şi a tuturor păcătoşilor mijlocitoare şi fiindcă termenul de judecată este scurt, nu-ţi dau alt canon decât să te rogi neîncetat cu zdrobire de inimă şi cu lacrimi şi cu rugăciunea să fie iertarea fărădelegilor tale”.

Din nişte cuvinte ca acestea îmbărbătându-se ea, cu o mare nădejde în Dumnezeu şi în Preacurata Maica Lui, s-a întors la casa sa. Închizându-se într-o cămăruţă deosebită - plângând toată săptămâna, nemângâiată şi bătându-şi pieptul, ochii şi mâinile le ţinea înălţate către cer, iar inima către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, rugându-se ei ca să o izbăvească de primejdia cu care era ameninţată şi să nu fie ruşinată în faţa judecătorilor şi a întregii cetăţi. Şi fiindcă se ruga din toată inima, cu credinţă şi cu lacrimi fierbinţi, a auzit-o îndată Ajutătoarea cea grabnică a celor ce în primejdii sunt fără de ajutor.

Când a venit ziua hotărâtă şi a plecat, mergând cu slujnicele şi cu rudeniile sale la divan, însăşi Stăpâna cea Atotputernică a însoţit-o pe ea şi împreună cu dânsa a călătorit, până la priveliştea aceea. Iar începându-se judecata, au zis judecătorii către cel

pe care îl socoteau a fi cleric (adică diavolul): „Iată, părinte duhovnice şi învăţătorule, femeia pe care ai clevetit-o, zicând despre ea că ar fi făcut acele ruşinoase şi nelegiuite fapte. Dovedeşte-o şi o înfruntă pe dânsa faţă către faţă, ca astfel să fie condamnată la moarte prin arderea cu foc, după cum singur ai cerut şi aşa s-a hotărât. Iar dacă te vei arăta pârâş mincinos - după lege - să primeşti tu asemenea pedeapsă". Însă clericul uitându-se lung la femeie, se mira, şi nu putea să vorbească nicidecum. Atunci i-au zis judecătorii: „Ce stai aşa nedumerindu-te şi de ce-ţi este frică şi nu o învinovăţeşti pe dânsa după cum făceai mai-nainte?". Răspuns-a duhovnicul: „Această femeie nu este amestecătoarea de sânge şi ucigătoarea de fiu pe care am învinovăţit-o, ci una dintre cele mai îmbunătăţite şi sfinte cu viaţa din fiicele Ierusalimului. Şi mă tem să o spun cine este şi nu pot să o mărturisesc, căci Maria aproape de dânsa este şi o acoperă şi o păzeşte pe ea, încât nici nu mai este cum a fost înainte, ci alta asemenea ei, însă cu totul schimbată".

Şi aşa, mincinosul fără să vrea a spus adevărul, căci în acel ceas femeia nu mai era păcătoasă ca mai înainte, ci prin sfinţita pocăinţă se schimbase cu dumnezeiasca schimbare a dreptei celui Preaînalt. Acestea auzindu-le ei, s-au însemnat cu semnul Cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; din care pricină, neputând blestematul suferi puterea ei, s-a făcut ca un fum şi a pierit din mijlocul lor. Atunci, cei ce erau de faţă, minunându-se, au slăvit pe Dumnezeu şi din acel timp au respectat-o mai mult şi au avut către dânsa mai mare evlavie. Iar ea, mulţumind Făcătoarei de bine după cum se cuvenea, tot restul vieţii sale şi l-a petrecut cu fapte bune şi plăcute lui Dumnezeu, spre ruşinarea urătorului de bine şi întru slava Celui cu totul Preaîndurat. Amin (39, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 111 - Maica Domnului salvează pe cel dăruit diavolului de mama lui, de la zămislire

Un oarecare bărbat cu femeia lui, amândoi temători de Dumnezeu, făceau multe milostenii şi alte fapte bune. Trăind ei mulţi ani împreună, s-au învoit să se depărteze de împreunarea cea trupească; şi aşa au trăit ei multă vreme ca nişte fraţi, iar nu ca cei însuraţi. Însă vrăjmaşul păzirii curăţiei, a zavistuit fapta lor cea bună, şi într-o zi, în Sâmbăta cea Mare, a luptat şi a ispitit pe bărbat până la atâta, că n-a mai putut să sufere şi a căzut cu femeia în păcat fără voia ei care, ocărându-l mult şi mustrându-l, i-a adus aminte de ziua cea vrednică de cinste. Însă el n-a luat în seamă mustrarea, ci se aprindea de patimă. Atunci femeia a zis cu mânie: „Fiindcă nu ai evlavie, nebunule, spre învierea Domnului cea slăvită, rog pe Dumnezeu ca orice se va naşte din noi în această noapte, să fie dat diavolului". În ceasul când ca o neînţeleaptă a zis cuvântul acesta, a zămislit un copil, parte bărbătească care pe cât se mărea, cu atât se arăta tot mai mult dăruit cu dar şi aşa frumos, încât mult se bucurau rudeniile văzându-l.

Iar când a ajuns la vârsta de 12 ani, venind diavolul, a zis către mama lui: „După trei ani, vin să-mi iau darul pe care mi l-ai făgăduit". Auzind acestea, ticăloasa s-a umplut de mâhnire şi durere cu inima, şi în fiecare zi plângea nemângâiată, mai ales când se uita la fiul său. Iar acesta, pentru că nu ştia pricina, mirându-se de ea, o întreba zicând: „Rogu-te maică, spune-mi mie, pentru ce toţi prietenii mei şi rudeniile când mă văd se bucură şi numai tu, văzându-mă, lăcrimezi?".

Atunci aceea i-a spus lui tot adevărul. Iar tânărul, mâhnindu-se foarte şi fiindu-i frică să nu pătimească ceva rău de la diavolul cel ucigător de oameni, a fugit într-o noapte de acasă şi ducându-se la Ierusalim, s-a mărturisit Patriarhului, care l-a trimis la un duhovnic vestit, om cu sfinţită viaţă, care se hrănea din mâna îngerului, care în fiecare zi îi aducea câte o pâine minunată. Iar când mergea cineva la el ca să-l vadă, îngerul îi

aducea câte două pâini, după cum a făcut şi în ziua aceea. Venind tânărul cu scrisoarea de la Patriarhul, după ce pustnicul a citit-o, i-a zis: „Să chemăm, fiul meu, pe Stăpâna cea fără prihană, care are multă putere asupra dracilor, pentru că ea de multe ori i-a ruşinat şi a pierdut cu totul puterea lor şi multe suflete a scăpat din mâinile lor, izbăvindu-le din munca cea veşnică”.

Aşa zicând, l-a sfătuit să se roage cu multe lacrimi şi cu evlavie, ţinându-l în chilia sa, până în ziua Sfintelor Paşti, când se împlineau trei ani din ziua în care diavolul vorbise cu maica lui.

Iar în acea zi, slujind Sfântul Dumnezeiasca Liturghie, tânărul sta în Altar, înaintea Sfintei Mese, cu frică şi cu multă groază. Voind să iasă Preotul cu Sfintele Daruri la cântarea Heruvicului, a intrat diavolul şi răpind pe tânărul, l-a dus în muncă împreună cu trupul. Atunci Cuviosul, auzind strigătele tânărului, s-a mâhnit foarte şi punând Sfintele pe Sfânta Masă s-a rugat cu lacrimi, făcând rugăciune către Stăpânul şi către pururea Fecioara, Maica Lui, ca să nu lase nepedepsită o îndrăzneală şi o neruşinare ca aceasta a diavolului, ci să ia pe tânăr din ghiarele lui, să-l întoarcă întreg şi sănătos şi să-l ruşineze pe cel de trei ori blestemat, pentru că l-a răpit pe el de la Sfântul Jertfelnic.

Astfel rugându-se Cuviosul, a citit apoi rânduiala Sfintei Liturghii ca să nu o lase nesăvârşită. Pe când zicea rugăciunea aceasta: „Şi pentru ca să fie celor ce se vor împărtăşi spre trezirea sufletului şi spre iertarea păcatelor şi celelalte (adică după ce a săvârşit cele Sfinte), când a strigat, zicând: „Mai ales, pentru Preasfânta, Preacurata...” O! Nebiruită putere a Fecioarei! S-a aflat cel răpit lângă Sfântul Jertfelnic şi a strigat, zicând: „Mare este numele Sfintei Treimi!”.

Iar după ce s-a săvârşit Sfânta Liturghie, împărtăşindu-se tânărul, l-a întrebat Cuviosul unde a fost şi ce a pătimit. Atunci el i-a spus că după ce l-a răpit diavolul, l-a aruncat într-un loc întunecos, cu miros greu de nesuferit, unde se munceau negrăit nenumăratele suflete ale păcătoşilor. Însă îndată venind Stăpâna cea prealăudată, l-a scos

din acel loc de groaznică chinuire şi l-a adus în biserică. Şi a slăvit Sfântul pe Domnul şi pe Preasfânta şi pururea Fecioara Maria, şi a mulţumit pentru că i-a ascultat rugăciunea.

După aceea, tânărul ducându-se la Patriarh a fost binecuvântat de el şi apoi s-a întors la părinţii şi rudeniile lui, care socotind că l-a luat diavolul, plângeau pierderea lui. Dar văzându-l pe el când nu mai aveau nici o nădejde, fiecare poate să înţeleagă de câtă bucurie şi veselie s-au umplut şi câte rugăciuni de mulţumire au înălţat către Stăpânul Hristos şi către Maica Lui cea Prealăudată. Pentru ale cărei rugăciuni, o! de am dobândi şi noi fericirea cerească. Amin (40, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 112 - Vătaful de tâlhari prin pocăință a câştigat mila Maicii Domnului

Chesarie scrie în cartea sa numită a Dialogurilor cum că în oraşul Trenta din Italia era un vătaf de tâlhari vestit, care stătea cu oarecare tovarăşi într-o pădure, aproape de oraş şi dezbrăca pe toţi câţi ar fi trecut pe lângă locul acela, iar pe unii desăvârşit îi ucidea.

Din iconomia lui Dumnezeu, a trecut pe acolo şi un duhovnic, pe care văzându-l tâlharul şi socotind că ar fi avut bani, a trimis pe slujitorul lui ca să-l aducă. Iar duhovnicul, ca un om înţelept ce era, înfăţişându-se, a vânat pe tâlharul acela cu cuvinte frumoase, aducându-i aminte de munca cea veşnică, şi atât l-a umilit, încât a primit să i se mărturisească lui. Dar după ce a auzit toată spovedania lui, doctorul cel cunoscător de suflete a văzut cum că era nevoie de multă iscusinţă pentru a-l putea întoarce la calea cea bună, pe un înrăutăţit ca acela. Nu l-a canonisit să lase hoţia desăvârşit, ştiind că nu-i va

da ascultare, ci i-a zis: „Să te făgăduieşti, fiul meu, ca de acum înainte să păzeşti două zile în săptămână, miercurea şi vinerea, să nu faci rău nimănui şi să posteşti aceste zile întru amintirea şi cinstirea mântuitoarelor patimi ale Stăpânului Hristos, Care S-a răstignit pentru păcatele noastre; tot asemenea şi pentru dragostea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu să te înfrânezi în toate praznicile Ei, să nu păgubeşti pe cineva în aceste zile. Şi dacă vei face aşa, nădăjduiesc la milostivirea Ei şi mă pun chezaş că te vei mântui prin înfrânarea aceasta”.

Iar tâlharul, umilindu-se cu inima, s-a făgăduit fără de îndoire a păzi acest canon, şi i-a zis lui: „Mulţumescu-ţi, părinte al meu, că m-ai povăţuit la pocăinţă şi sunt gata pentru dragostea Stăpânului Hristos şi a Preacuratei Maicii Lui să păzesc zilele în care mi-ai zis să nu mănânc nimic, nici să fac rău cuiva, nici arme să iau în mâini, măcar de-ar veni şi cel mai mare vrăjmaş al meu ca să mă omoare”. Aşadar, după ce s-a făgăduit, a păzit canonul neclintit. Și nu numai că n-a făcut nici un rău în acele zile, ci chiar dacă tovarăşii lui ar fi prins pe vreun călător, el îl scăpa pe acela nesupărat din mâinile lor.

Într-unul din praznicile Preasfintei, umblând prin pădure dezarmat, după cuvântul duhovnicului, l-au înconjurat nişte ostaşi trimişi de comandantul cetăţii, ca să-l prindă. Iar el, cu toate că ar fi putut să se împotrivească, ca un voinic ce era, să ia o sabie de la unul din ai lor şi să omoare pe mulţi din ei, sau măcar să fugă ca să nu-l lege, a stat ca un miel şi l-au dus la comandant, care a dat asupra lui hotărârea să-l omoare. În urmă însă, cugetând că ar fi păcat să moară un astfel de bărbat voinic şi frumos, i-a părut rău de el. Trimiţând să-l cheme la sine, i-a zis lui: „Îţi dăruiesc viaţa ta, dacă te juri să nu ataci niciodată pe cineva dintre locuitorii cetăţii mele, şi mai ales dacă te făgăduieşti să ne ajuţi în război cu vrăjmaşii care ar veni asupra noastră”. Iar el a răspuns: „Îţi mulţumesc pentru dragostea ta, însă eu de viaţă n-am trebuinţă, căci am săvârşit multe păcate şi doresc mai bine să mor vremelnic - cum au murit alţii de mâna mea - decât să mă muncesc fără de

sfârşit. Te rog numai, dacă voieşti, dă-mi vreme de câteva zile, ca să-mi plâng fărădelegile pe care ca un ticălos le-am făcut".

Primind îngăduire de opt zile, s-a mărturisit de toate păcatele lui, cu multă zdrobire de inimă şi cu multe lacrimi; şi toţi au slăvit pe Dumnezeu care i-a dat un dar ca acesta de mult preţ. Iar de aceasta, o! Ascultătorilor, s-a învrednicit prin rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, fiindcă a avut atâta evlavie către dânsa, încât pentru dragostea Ei s-a dat de bunăvoie la moarte. Și nu numai acest dar i-a făcut lui Prealăudata, ci încă și altul mai minunat, despre care vom vorbi mai jos ca să înţeleagă fiecare păcătos ce mare putere are Ea şi cât de folositoare este pocăinţa.

După ce a căutat îngăduire de la comandant, în acele opt zile a plâns neîncetat, apoi ducându-se de bună voie la locul osândei, s-a iertat cu tot poporul, după rânduială şi, rugându-se, cu bucurie şi-a plecat capul de i l-au tăiat, îngropându-l pe dânsul în locul destinat pentru cei osândiţi.

Iar în miezul nopţii, a văzut oarecine lumini care veniseră din cer la mormântul lui şi cinci fecioare frumoase ca fulgerul, l-au scos din mormânt şi l-au luat sus pe un pat acoperit cu o plapumă ţesută din aur, preafrumoasă. Şi patru din acele fecioare l-au ridicat, iar a cincea care se arăta ca o împărătească, mergea în urma lor cu o făclie prealuminoasă. Ajungând la poarta cetăţii, străjerii s-au temut, socotind că este nălucire ceea ce vedeau. Atunci fecioarele, lăsând patul pe pământ, Doamna lor a zis străjerilor: „Duceţi-vă de spuneţi Episcopului, că Maica lui Hristos a poruncit să îngroape pe omul acesta cu evlavie în loc cinstit".

Arhiereul fiind vestit dimineaţa de străjeri, s-a dus la poarta cetăţii cu tot poporul şi văzând moaştele acoperite cu plapuma aceea de porfiră, neasemănat de frumoasă, cum ei nu mai văzuseră, s-au înspăimântat, iar mai ales dacă au văzut ei şi capul la trup lipit, au crezut toate cele spuse de străjeri. Au îngropat acel fericit trup nu ca pe al unui tâlhar osândit, ci ca pe al unui mucenic, cu toată cucernicia şi evlavia întru mărirea lui Dumnezeu celui Atotmilostiv şi a Prealăudatei şi Preanevinovatei Maicii Lui,

pentru ale cărei rugăciuni să ne învrednicim şi noi a dobândi fericirea cerească. Amin (51, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 113 - Rugându-se zilnic către Maica Domnului, tâlharul scapă de a fi ucis de diavolul

Între celelalte minuni ale Maicii Domnului este şi această istorisire folositoare de suflet pe care o scriem lângă cea de mai sus, pentru ca să vadă cei ce se lenevesc la rugăciunile lor, ca să se păzească şi să fugă de trândăvie şi de nebăgare de seamă, ca de o neiertată greşeală de moarte şi stricătoare de suflet. Pentru că orice păcat ar face cineva, nu trebuie să se deznădăjduiască şi să se lepede de a se ruga, după cum zic oarecare nebuni, care spun că, dacă omul este nevrednic, nu trebuie să se roage, pentru ca să nu întărâte pe Dumnezeu spre mai multă mânie.

Când faci desfrânare, nerecunoscătorule, nu te temi, nici te ruşinezi, iar ca să citeşti rânduiala Utreniei, Ceasurile şi alte rugăciuni, te ruşinezi. Aceasta nu este evlavie, ci deznădăjduire. Într-adevăr, se cuvine când stai în biserică înaintea sfintelor icoane, sau spre răsărit, dacă nu eşti în biserică, să te rogi nu cu neruşinare şi fără de frică, ci cu smerenie, cu umilinţă şi cu zdrobire de inimă, cu frică şi cu cutremur, gândindu-te la mărirea lui Dumnezeu şi nevrednicia ta; să plângi păcatul tău şi să te rogi Preasfintei ca să-ţi ajute să te întorci la pocăinţă. Şi acum, ascultă: Aproape de un drum împărătesc, locuia într-un turn, un ostaş, om tare şi puternic, împreună cu alţi tâlhari asemenea lui şi pe câţi treceau pe acolo, îi dezbrăcau şi le luau tot ce aveau, însă avea şi o obişnuinţă bună, ca să se roage în fiecare zi către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, zicând de multe ori închinăciunea îngerului.

Într-una din zile, trecând prin părţile acelea un duhovnic, om sfânt cu viaţa şi înainte-văzător, slujitorii ostaşului, ca nişte fiare neîmblânzite, l-au dezbrăcat şi i-au luat tot ce avea. Atunci el i-a rugat, ca să-l ducă la mai-marele lor, că are să-i vorbească un cuvânt. Ducându-l la acela, i-a zis lui Preotul: „Adună pe toţi tovarăşii tăi, că vreau să vă vorbesc câteva cuvinte spre folosul vostru”. Iar acela a poruncit şi s-au adunat. I-a zis lui Avva: „Mai este unul, porunceşte să vie şi acela”. Iar cei care s-au adunat, au văzut că lipseşte sluga vătafului lor, care îi gătea bucate, îl servea şi în fiecare seară îi făcea patul.

L-au strigat şi pe acela, care a venit mai mult fără voia lui, care văzând pe duhovnic, întorcea ochii în altă parte şi de frică tremura tot, făcând oarecare semne şi chipuri, ca ale celor îndrăciţi şi nu îndrăznea să se apropie. Atunci i-a zis lui Preotul: „Te jur pe tine, cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, mărturiseşte-te cine eşti şi ce voieşti să faci aici stăpânului tău?”. Iar acela a răspuns: „Eu nu sunt om, ci diavol, trimis de mai-marele nostru ca să pândesc pe omul acesta şi să iau aminte cu tot dinadinsul, dacă va trece vreo zi în care să nu facă rugăciune către Fecioara Maria, ca să-l omor şi să iau sufletul lui în munca iadului, pentru fărădelegile lui; şi iată, astăzi am 14 ani, de când îl slujesc pentru pricina aceasta, şi n-a trecut nici o zi în care să nu facă rugăciune. Pentru că în fiecare zi stă mult timp, cu evlavie rugându-se Fecioarei Maria, a cărei putere mă împiedică să-l omor”.

Ascultând acestea Avva, i-a zis lui: „Cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, îţi poruncesc ţie să te faci nevăzut şi să nu mai faci niciodată vreun rău cuiva, din acei ce cheamă numele Născătoarei de Dumnezeu!”. Şi aşa diavolul îndată a pierit. Iar ostaşul, căzând la picioarele Cuviosului, i-a mulţumit pentru acestă facere de bine, după cum se cădea. Mărturisindu-şi pe faţă păcatele lui, a plecat de acolo făcându-se monah şi, vieţuind cu fapte bune, s-a săvârşit cu pace (56, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

Minunile Maicii Domnului despre salvarea unora la judecată şi din iad

MINUNEA 114 - Strigând către Maica Domnului, a scăpat de judecată şi de iad

Pe vremea împăratului Constantin cel Mare, era un croitor anume Ioan, cunoscut împăratului. Acesta, având o viaţă înrăutăţită, petrecere anticreştinească, trăia în necinste şi în plăcerile păcătoase ale trupului, nesocotind muncile cele veşnice, care aşteaptă pe cei ce păcătuiesc.

Milostivul şi mult înduratul Dumnezeu, Care pe toate le iconomiseşte spre folosul fiecăruia, vrând a-i îndrepta vieţuirea lui după învăţăturile Sale Dumnezeieşti, i-a arătat o vedenie înfricoşată. Într-o noapte, i s-a arătat în vis că a săvârşit de cusut o haină, pe care a dus-o la împărat. Acolo în palat vorbea cu împăratul şi se bucura. Deodată vede că împăratul a scos sabia din teacă, l-a apucat cu cealaltă mână de perii capului şi i-a tăiat, zicându-i: „Când va tăia sabia perii tăi, atunci va să taie şi capul tău”. Şi aşa s-a şi făcut. Atunci din frica cea mare, când i-a tăiat sabia grumazul lui, s-a deşteptat îngrozit. După trezirea din somn, văzând că a fost numai un vis, nu o realitate, a zis: „Mulţumescu-ţi ţie, visule, că nevoia cea îngrozitoare pe care am văzut-o, mi-ai arătat-o numai în nălucire, iar nu şi cu fapta”. Şi iată, aşa a rămas acel creştin numai cu numele, tot neîndreptat, socotind vedenia aceea întru nimic.

După aceea a venit peste creştinul acela păcătos, cu necredinţa, cu viaţa şi petrecere anticreştinească, o boală foarte grea. Atunci milostivul Dumnezeu i-a arătat iarăşi o vedenie, nu vis ca mai-nainte, că sta înaintea unui divan de judecată. Vedea încă şi un împărat înfricoşător, şezând pe scaun şi îmbrăcat totodată cu podoabă împărătească

şi arhierească. Şi de-a dreapta şi de-a stânga lui şedeau oarecare bărbaţi cu sfinţită cuviinţă şi cucernicie, iar el, Ioan, sta mai jos decât aceia; de-a dreapta împăratului vedea nişte tineri frumoşi, iar de-a stânga lui vedea că stă cineva mai smerit. Înapoia împăratului vedea o prăpastie foarte întunecată şi adâncă, încât numai din vedere pricinuia nespusă frică şi durere mare. În vreme ce el sta cu frică şi cu cutremur mare, i-a zis lui împăratul: „O, tânărule, oare ştii cine sunt Eu?”. Iar Ioan i-a răspuns: „Ştiu, Stăpâne, că Tu eşti Cel ce Te-ai întrupat, Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu, precum dumnezeieştile noastre Scripturi glăsuiesc”. Iar împăratul a zis către dânsul: „Şi dacă tu, din Scripturi Mă cunoşti, apoi cunoşti şi pe cei ce stau împreună cu Mine. Cum ai uitat îngrozirea aceea pe care ţi-a făcut-o împăratul Constantin, cu câţiva ani mai înainte? Sau, nu înţelegi ceea ce-ți spun?”. Iar Ioan i-a răspuns: „Înţeleg, Stăpâne, şi groaza aceea o am încă în inima mea”. Şi a zis împăratul: „Dacă rămăşiţele groazei aceleia le ai încă în inimă, cum stăruieşti în răutăţi? Învaţă-te din cercare, prin tine însuţi, că Eu eram Cel ce ţi-am dat ţie groaza aceea, şi nu Constantin”.

Şi acestea zicându-le Împăratul, numai cu un semn a poruncit celor Ce-l înconjurau, ca să-l arunce pe Ioan în prăpastia ce se vedea în spatele tronului împărătesc. Îndată ce au început tinerii să-l împingă în prăpastie pe Ioan, fără milă, îndată acesta cheamă în ajutor pe Născătoarea de Dumnezeu, că i s-a părut lui că a văzut-o şi pe dânsa acolo în mijloc. Şi după aceasta, a auzit pe Împăratul zicând: „Lăsaţi-l pe el să plece, pentru rugăciunile Maicii Mele”. Până aici este ceea ce a văzut Ioan.

Iar el, înspăimântându-se şi venindu-şi în fire, s-a dus la un monah cucernic şi i-a povestit lui întâmplarea. Iar monahul i-a zis: „Dă slavă lui Dumnezeu, frate, că te-ai învrednicit să iei asemenea învăţătură, de aceea deşteaptă-te, iubitule, ca nu cumva să pătimeşti şi tu cele întâmplate aceluia, despre care îţi voi povesti acum: Un vis asemenea cu al tău, a zis monahul, a văzut şi un alt om aievea. Căci, acesta aflându-se la judecătoriile împărăteşti şi văzând pe un anume Gheorghe, care cu silnicie era dus legat, să fie aruncat într-o grozavă prăpastie, cu totul s-a înspăimântat. Având îndrăzneală către

împăratul, el a oprit pe cei ce îl duceau pe osândit la prăpastie şi-i ruga pe ei să-l lase, dându-le lor chezăşie că în 20 de zile se va îndrepta. Gheorghe a fost slobozit, prin astfel de chezăşie şi de ajutor. După aceea, cel ce a văzut acestea şi a înţeles ce însemnează ele, s-a dus şi i-a descoperit lui Gheorghe, cel osândit la prăpastie, că îi era prieten şi cunoscut. Iar Gheorghe auzindu-le acestea, ca pe nimic le-a socotit. Aşadar a rămas ticălosul neîndreptat. Iar după ce au trecut acele 20 de zile, Gheorghe a fost răpit din viaţa aceasta şi s-a dus ca să plătească făgăduita datorie".

Acestea le-a povestit spre învăţătură, monahul acela către Ioan, iar Ioan auzindu-le şi având în mintea sa încă vii, îngrozirile pe care le-a văzut, şi-a mărturisit fără ruşine toate păcatele sale, şi, schimbându-şi în mai bine viaţa, a trăit mulţi ani, plăcând lui Dumnezeu, şi aşa s-a dus la cereştile locaşuri (Proloage 23 noiembrie).

MINUNEA 115 - Maica Domnului scoate din iad pe ucenicul Cuviosului Pavel

Acest preafericit Părinte Sfânt ne istoriseşte acestea, zicând: „Am avut un ucenic foarte leneş, care mai cădea şi în alte păcate felurite, fără ca eu să ştiu. După ce a murit, mă rugam la Dumnezeu şi Maicii Domnului, să-mi descopere în ce loc se află. Rugându-mă eu aşa fierbinte multe zile, am văzut în vedenie pe ucenic ţinându-se de doi oarecare. Nefericitul ucenic era ca o piatră sau cărămidă, de la cap până la picioare, neavând nici cum vreo lucrare, a sufletului sau a trupului. Aceasta văzând-o eu, m-am mâhnit mult. Îndată mi-am adus aminte de cuvintele Stăpâneşti, când a poruncit să-i lege mâinile şi picioarele aceluia care nu avea haină de nuntă şi să-l arunce în întunericul cel mai dinafară. Venindu-mi în sine din uimire, am început să mă mâhnesc mult şi să mă

amărăsc. Dădeam milostenie, făceam Liturghii, rugam ziua şi noaptea pe Preaputernica Împărătească şi pe iubitorul de oameni Dumnezeu ca să-l miluiască. Am postit de multe ori, cu toate bătrâneţele mele. După multe zile, văd pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, zicându-mi: „Ce ai, Pavele, de te mâhneşti?” Eu i-am răspuns: „Pentru fratele, Stăpâna mea, căci l-am văzut muncindu-se”. Ea mi-a zis: „Nu mai rugat ca să ţi-l arăt? Iată am ascultat rugăciunea ta”. Eu am răspuns: „Aşa este, Doamna mea, dar nu vreau să-l văd şi să mă mâhnesc”. Atunci mi-a zis iarăşi prealăudata: „Du-te dar şi pentru ostenelile tale, smerenia, lacrimile şi dragostea ta, am să ţi-l arăt iarăşi, ca să te veseleşti”.

Trecând o zi, văd pe fratele venind către mine, cu totul vesel şi plin de bucurie. El îmi zise plin de bucurie: „Rugăciunile tale, Părinte, au mijlocit către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu (că mult te iubeşte) şi a rugat pe Mântuitorul şi m-a dezlegat din legăturile vrăjmaşului, în care eram legat mai înainte”. Acestea zicându-mi, văd şi pe Preasfânta, zicând către mine: „Te-ai încredinţat acum, rugătorule, pentru fiul tău?”. Eu am zis: „Aşa, Stăpână! Foarte mulţumesc iubirii Tale de oameni”. Atunci iarăşi mi-a zis: „Du-te, dar adu-ţi aminte totdeauna de fratele tău, în rugăciunile tale, milostenii şi aduceri (de jertfe) făcând, că foarte mult foloseşte pe mort milostenia şi aducerea (de jertfă la Sf. Altar) cu credinţă” (Mântuirea Păcătoșilor).

MINUNEA 116 - Maica Domnului adeseori a scăpat şi scapă omenirea din prăpădul cel mare

În cartea „Livada florilor” p. III, cap. 8, ni se istoriseşte că era un duhovnic cu viaţă sfântă, curat în vieţuire şi îmbunătăţit în fapte şi luminarea sufletelor. Acest preot-duhovnic, când săvârşea Dumnezeiasca Liturghie, se învrednicea a vedea îngeri şi descoperiri cereşti. Mai pe urmă, aproape de sfârşitul vieţii sale, s-a învrednicit de acestă minunată şi înfricoşată descoperire, pe care o scriem aici mai jos, spre încredinţarea şi aducerea aminte a noastră a tuturor, de apropiata Judecată universală, cu groaza ei cea mare şi cu răsplătirea faptelor bune sau rele, pe vecie...

Acest preot-duhovnic a văzut cu duhul pe Domnul nostru Iisus Hristos, şezând pe scaunul măririi Sale. De-a dreapta Lui se afla Prealăudata Stăpână, Maica pururea Fecioară, iar de jur-împrejurul lor, se afla, stând, toată oastea cerească, care aştepta porunca Stăpânului. Atunci, Domnul a poruncit unui înger puternic să trâmbiţeze din trâmbiţa cea înfricoşată şi mare pe care o ţinea în mâna sa. Când îngerul a trâmbiţat, a ieşit un sunet aşa de puternic, încât s-a cutremurat toată lumea ca o frunză de copac când o bate vântul. După puţină vreme, Domnul a făcut un semn aceluiaşi înger puternic, să trâmbiţeze a doua oară. Atunci Maica lui Iisus Hristos, cunoscând că după a treia trâmbiţare, va fi sfârşitul a toata lumea, S-a sculat de pe scaunul Ei împărătesc, în mijlocul tăcerii şi evlaviei tuturor Sfinţilor, a venit înaintea Dreptului Judecător şi a căzut la picioarele Lui. Acolo a început a I se ruga cu mare sârguinţă, spre a îndupleca marea Lui bunătate şi milostivire, să-i mai îngăduie pe păcătoşi pentru a se reculege, a face roade vrednice de pocăinţă, spre a scăpa de muncile iadului şi a intra în fericirea cea veşnică.

Domnul atunci i-a răspuns zicând: „Ştii, o, Maica Mea Preaiubită, câte fărădelegi a săvârşit lumea aceasta nemulţumitoare? Ştii oare câte nelegiuiri săvârşeşte

zilnic? Aşadar, pe bună dreptate, nu se poate şi nu se cade să o mai miluiesc vreodată. Iată cum, nu numai bărbaţii mireni şi femeile, ci şi Clericii şi Monahii, Mă răstignesc şi Mă însuliţează cu păcatele lor, pângărind cu desăvârşire Sfinţitul Chip şi îngereasca vieţuire, prin desfrânările lor". Atunci Preasfânta Stăpână, a început cu mai multă înfocare a-L ruga pe El, zicând: „Fiul Meu Cel Preadulce, ascultă-mă pe mine, pentru milostivirile îndurărilor Tale şi pentru preacuratele Tale Patimi, pe care le-ai răbdat pentru mântuirea celor păcătoşi".

Iisus i-a răspuns îndată şi i-a zis: „Ştiu, o, Maica Mea, că de multe ori până acum, ai îmblinzit dreapta Mea mânie, cu rugăciunile şi cererile tale şi nu mai lăsat să fac Judecata care se cuvenea. Oamenii însă, nicidecum nu s-au făcut mai buni şi nici nu s-au lepădat de răutăţile şi vicleşugurile lor cele mai înainte, ba încă s-au făcut şi mai răi, luând în bătaie de joc Crucea şi Patima Mea. Stăpânitorii şi boierii jefuiesc cu neruşinare poporul cel supus şi muncitor. Ei pângăresc Sfintele porunci cu petrecerile lor păgâneşti şi desfrânate. Poporul cel de obşte, de asemenea leapădă şi defaimă poruncile Mele, săvârşind voile lor trupeşti: petreceri anticreştineşti, jocuri, beţii, curvii, ucideri, nedreptăţi şi alte păcate neruşinate şi aducătoare de moarte".

Preasfânta Stăpână, a zis iarăşi: „Toate acestea sunt adevărate, Preadulcele meu Fiu... Mă rog însă Ţie, pentru nemărginita Ta milostivire, trimite oamenilor Lumina Darului Tău, ca să-şi cunoască păcatele lor şi, întorcându-se, să primească iertare. Aşa, mult milostive Doamne, ascultă-mă pe mine şi primeşte cererea aceasta, nu pentru că li se cuvine lor, căci nevrednici sunt totdeauna de milă şi de iertare, ci, pentru dragostea mea şi a tuturor sfinţilor acestora, care şi-au vărsat sângele pentru numele Tău şi au murit în felurite chinuri, defăimând toate desfătările lumii, pentru a câştiga dragostea Ta!... Mult-milostive Stăpâne, ascultă rugăciunea noastră".

Atunci, toţi Sfinţii s-au închinat cu Preasfânta Maică şi pururea Fecioară Maria, Dreptului Judecător, ca să facă milă cu oamenii, să le mai dea timp pentru pregătirea lor sufletească. Dreptul Judecător, Cel Preaîndurat, înduplecându-se de

rugăciunile Preacuratei Maicii Sale şi ale tuturor Sfinţilor Săi, a răspuns cu luminată şi senină faţă: „M-ai biruit, Maica Mea, cu rugăciunea ta cea milostivitoare şi ai îmblânzit dreapta Mea mânie. Aşadar, să se facă voia ta... Şi voi, fraţii şi prietenii Mei, cu rugăciunile voastre, aţi schimbat mânia Mea în milă. Aşadar, voi trimite iarăşi în lume învăţători şi propovăduitori, ca să îndrepteze pe cei ce păcătuiesc”. Acestea zicând Stăpânul, a luat sfârşit vedenia.

Preotul-Duhovnic mai sus arătat, a istorisit-o părinţilor şi fraţilor, cei împreună cu el vieţuitori în mănăstire, cu scopul de a-şi îndrepta fiecare viaţa sa, pentru a se mântui de iad şi a se învrednici odihnei, bucuriei şi fericirii veşnice în împărăţia lui Dumnezeu. Pentru a-i încredinţa că această vedenie a fost adevărată, a spus părinţilor şi fraţilor - fiecăruia deosebite greşeli, păcate ale lor ascunse, pe care i le arătase şi le descoperise Domnul, pentru a-i povăţui duhovniceşte şi a-i îndrepta pe calea vieţii şi a mântuirii.

După ce Cuviosul a spus acestea vieţuitorilor din Mănăstire şi altor binecredincioşi de prin împrejurimi, care veneau la dânsul pentru a auzi cuvânt de mântuire, şi-a dat sufletul său în mâna lui Dumnezeu (69, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

Minunile Maicii Domnului cu pedepsirea hulitorilor

MINUNEA 117 - Un hulitor al Maicii Domnului pedepsit cu jalnică moarte

În Saxonia era un om cu viaţa foarte înrăutăţită şi răzvrătită, iar mai ales spre a huli cele sfinte era pornit şi foarte obişnuit, nebunul. Şi la orice pricină, oricât de mică, zicea cuvinte grele de hulă ticălosul, fără mustrare de cuget sau frică de păcat. Într-o zi, jucând cărţile, a pierdut toţi banii săi şi, mâniindu-se, a început cu gura lui cea diavolească a huli după obişnuinţa lui, zicând cuvinte atât de urâte asupra lui Hristos, încât cei ce stăteau de faţă, şi-au astupat urechile şi au fugit, ca să nu le mai audă.

Dar preaînrăutăţitul acela a început să hulească şi pe Născătoarea de Dumnezeu cea Preanevinovată şi Prealăudată, zicând şi asupra Ei cuvinte înfricoşate şi necuvioase, pe care însă nu le-a suferit Dumnezeu cel Atotputernic şi Fiul Ei, ci le-a pedepsit nevăzut cu sabia dreptăţii chiar în acel ceas, căci căzând la pământ, striga acestea cu mare jale: „Răul pe care l-am pătimit, cine m-a omorât pe mine, cel de trei ori ticălos?".

Aşa zicând, şi-a dat sufletul pe care i l-au luat demonii întru adâncul iadului, iar trupul lui din care curgea sânge necontenit, dezbrăcându-l cei ce erau de faţă, l-au aflat despicat de la piept până la buric, ca şi cum ar fi fost spintecat cu o mare sabie, şi se vedeau toate măruntaiele lui! Adunându-se oameni nenumăraţi ca să vadă o asemenea privelişte jalnică, a alergat şi un prieten al lui ca să-l vadă şi în drumul lui l-a întâmpinat ca o umbră de om care i-a zis: „Eu sunt prietenul tău care am murit acum de curând şi mi-a poruncit Dreptul Judecător să-ţi spun aceste cuvinte ca să audă toţi hulitorii şi să se pocăiască, pentru ca să nu pătimească mai cumplită pedeapsă. Şi să ştii că Stăpânul

Hristos, cel îndelung-răbdător şi mult-milostiv, rabdă cu minunată nepomenire de rău pe aceia care Îl ocărăsc şi Îl batjocoresc şi fac alte multe fărădelegi. Însă pe cei preaîndrăzneţi şi preaobraznici, care îndrăznesc să batjocorească pe Preacinstita şi Preacurata Maica Lui, nu suferă nicidecum neruşinarea lor, ci le dă lor, de pe acuma, arvuna muncii celei nesfârşite, după cum am primit-o şi eu ticălosul, prietenul tău". Acestea zicând sufletul, s-a făcut nevăzut. Iar acela, ducându-se unde zăcea mortul, a crezut celor spuse şi le-a propovăduit tuturor, şi s-a înfricoşat tot poporul şi s-a îngrozit. Şi de atunci n-a mai îndrăznit nimeni să deschidă gura asupra Maicii lui Dumnezeu, aducându-şi toţi aminte de aceea înfricoşată şi dreaptă izbândire, Amin (52, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 118 - Hulitorul Maicii Domnului, ucis prin judecata de sus

Un oarecare Teodorit, evreu necredincios, era de meserie corăbier. Iar pe fiul său Ilie, ca pe un urâtor de oameni şi de Hristos ce era, l-a făcut supraveghetor peste lucrarea creştinilor care erau supuşi lui.

În ziua unui praznic al Preaslăvitei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei, când era ceasul mergerii la Sfânta biserică, toţi lucrătorii aceluia rugau pe fiul lui Teodorit, ca să le dea drumul să se ducă spre a lua parte la dumnezeiasca Liturghie. Iar acela n-a voit, ci a început a-i înjura şi a batjocori pe Prealăudata Născătoare de Dumnezeu, numindu-o pe dânsa Născătoare de om şi alte multe ocări zicându-i. Însă mai mult s-a lăudat întru răutate, cel ce se socotea atotputernic, căci chiar în ceasul acela când zoreau toţi şi lucrau la facerea de corăbii, a căzut catargul cel mare şi din toată mulţimea poporului ce lucra acolo, pe nimeni n-a ucis, nici n-a rănit, ci numai

pe acel cumplit vrăjmaş şi potrivnic al Preasfintei, Născătoarei de Dumnezeu. Fiind groaznic lovit, chiar în capul cu care a gândit şi peste gura cu care a hulit, creierii lui risipindu-se, a căzut mort, ticălosul. Iar poporul mergând la Biserică şi îndoit praznic serbând cu bucurie, a strigat cu mare glas: „Mare este Dumnezeul credinţei creştinilor, căci a dat batjocoritorului şi hulitorului de Dumnezeu, dreaptă şi înfricoşată răsplătire gurii şi limbii lui celei spurcate” (53, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 119 - Hulitorul laudei Maicii Domnului, mâncat de crocodil

Într-o cetate din India, care se chema Antipol, era obiceiul a se cânta în cinstea Maicii Domnului: „Bucură-te Împărătească”.

Odată, indienii din acel ţinut se scăldau într-un râu ca să se mai răcorească de căldura mare care îi copleşea. Pe când se scăldau ei, deodată au auzit trăgând clopotele la cântarea înălţată Maicii Domnului: „Bucură-te Împărătească”. Indienii auzind, de acolo de unde erau, cântarea în cinstea Maicii Domnului, însoţită de sunetul clopotelor, au ieșit din apă, s-au îmbrăcat repede şi s-au dus la biserică. În acel timp unul dintre indieni, desigur mai îndărătnic, a rămas în apă şi a început a-şi bate joc de cei ce mergeau la biserică, zicându-le: „Să-mi aduceţi şi mie, oarece de acolo”. În acel moment, venind la el un crocodil l-a sfârtecat şi mâncat (138, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 120 - Batjocoritorii Maicii Preciste, pedepsiți

Un evreu şi-a bătut joc de o icoană a Precistei, pictată pe pânză de aur, din Roma. Pentru aceea, a înlemnit de nu putea să se mişte din loc, ci numai stătea neclintit ca un lemn. Deasemeni, într-acea vreme, o evreică s-a chinuit de ochi, căci şi ea a râs de acea icoană a Maicii Domnului. Acestea s-au întâmplat în vremea lui Adrian, al şaselea papă al Romei (1519-1522) (189, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 121 - Maica Domnului își întoarce fața de către creştinul fățarnic

Un om ce se numea Anatolie, de loc din Antichia, înaintea oamenilor se lăuda cu numele de creştin, iar cu lucru făcea fapte de păgân. Pentru aceasta, oamenii dovedind lucrul acesta şi găsindu-l vinovat, l-au băgat la închisoare. Acolo fiind, se ruga Maicii Domnului, înaintea icoanei ei, ca să-l scoată pe el din acea legătură. Datorită faptelor lui, icoana Precistei însă întorcea faţa de către dânsul, iar ostaşii, care erau acolo de străjuiau, se înspăimântară şi au spus lucrul acesta oamenilor stăpânirii. Auzind despre acestea Tiberie, împăratul grec, a poruncit de a adus pe Anatolie la Ţarigrad, şi acolo judecându-l l-a condamnat la moarte (209, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 122 - Hulitorul Precistei pedepsit prin luarea mâinilor şi picioarelor

Faian, un eretic care locuia în cetatea Soarelui, hulea pe Precista, nevrând să o cinstească. Prin rânduiala lui Dumnezeu, de trei ori i s-a vestit acestui eretic să nu mai facă acest lucru, dar el n-a ascultat. Odinioară, dormind el la amiază, i s-a arătat lui o vedenie groaznică, după care deşteptându-se, a văzut că i s-au luat lui mâinile şi picioarele (220, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 123 - Petru Apostolul corectează o carte de cinstire a Maici Domnului

Sfinţitul Leon, scriind o carte către Sfântul Flavian, Patriarhul Țarigradului, împotriva spurcaţilor eretici, care huleau pe Maica Domnului şi ziceau că nu este Născătoare de Dumnezeu, a pus cartea aceea deasupra mormântului Sfântului Apostol Petru, apoi s-a rugat lui ca să îndrepteze cartea în ce va fi greşit, sau va fi scris rău, sau nu va fi scris deajuns. Peste 14 zile i s-a arătat lui Leon, Apostolul Petru, şi i-a zis: „Am citit şi am îndreptat”. Luând cartea de la Sfântul Apostol Petru şi deschizindu-o a aflat îndreptările făcute de mâna lui (221, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 124 - Ostaşul care a numit Sfintele Icoane idoli, pedepsit cu moarte năprasnică

Constantin Copronim, luptătorul împotriva sfintelor icoane, văzând pe un ostaş al său, care se numea Ştefan Armeanul, cum că se închină icoanei lui Hristos şi a Maicii Precistei, i-a zis cu mânie: „Oare şi tu te închini idolilor?”. Ostaşul înspăimântându-se, a răspuns împăratului: „Nu, căci eu mă scârbesc cu totul de acelea”. Ca drept mulţumire, împăratul Constantin Copronim, l-a făcut pe dânsul sutaş. Iar pe nemulţumitorul şi apostatul ostaş care a numit chipul Domnului Hristos şi al Stăpânei Născătoare de Dumnezeu, idoli, şi nu vroia să se închine înaintea lor, cu toate că primiseră multe binefaceri, l-a ajuns pedeapsa lui Dumnezeu, după răutatea faptelor sale. Căci într-o zi, ieşind din palatul împărătesc, şi urcându-se pe cal, acesta l-a trântit la pământ şi l-a sfărâmat cu picioarele (222, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 125 - Copronim, hulitorul Maicii Domnului, în pruncie a spurcat apa botezului

Constantin Copronim, în timp ce se boteza şi-a spurcat apa botezului, pentru aceea s-a numit Copronim (Cufuritul). Acest lucru a fost ca semn ce prevestea că el va fi duşman al Credinţei creştineşti; că va huli pe Hristos Fiul lui Dumnezeu şi pe Preacurata lui Maică, cu cuvintele sale cele blasfemitoare. Acest lucru s-a împlinit atunci când, ajungând împărat, nu vroia să recunoască şi numească pe Hristos, Dumnezeu şi pe

Preacurata lui Maică: Născătoare de Dumnezeu (223, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 126 - Stingând lumânarea aprinsă în cinstea Maicii Domnului, a murit în naştere

În ţara Olandei, o femeie năştea pruncul cu foarte mare durere. Pentru aceasta, o altă femeie a poruncit să se aprindă o lumânare în cinstea Maicii Domnului, ca să i se faca uşuare în naşterea sa. Dar aceea femeie, fiind adăpată cu învăţături eretice, n-a vrut să cinstească pe Maica Domnului şi a poruncit să stingă lumânarea, care era aprinsă în cinstea Născătoarei de Dumnezeu. Ca drept urmare, femeia eretică a murit în naştere (224, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 127 - Maica Domnului vestește moartea lui Leon

Când Leon Armeanul muncea şi ucidea pe creştini, pentru cinstirea Sfintelor icoane, i s-a arătat în vis mamei lui, Preacurata Fecioară, Născătoarea de Dumnezeu, care i-a proorocit că fiul ei va fi pedepsit cu moartea, lucru care s-a şi împlinit (225, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 128 - Ostaşul hulitor al icoanei Precistei, omorât de o ghiulea de tun

Olimverie, mergând cu oștile în Belgia, a ajuns la o cetate ce se chema Gali, în care se afla o icoană vestită, a Precistei. Un ostaş din oastea lui, care se chema Ioan Rizelman, a hulit această icoană a Maicii Domnului, făgăduindu-se cu gura sa, că va duce această icoană la Bruxel şi o va arde cu foc în târg, dar o, minune! Pentru aceste cuvinte nesocotite, o ghiulea de tun, slobozită, nu se ştie de cine, din cetate, l-a lovit şi i-a luat viaţa (228, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 129 - Defăimând pe Maica Domnului, o femeie eretică a ars de vie

În ţara Niflantiei, într-o cetate care se chema Diripta, o femeie eretică a poruncit slujnicei sale să-i gătească baia, iar slujnica a zis: „Să lăsăm, doamnă, până mâine; astăzi este praznic mare al Precistei, Maica lui Dumnezeu”. Dar eretica a răspuns: „Ce tot îmi aduci aminte de Maria, căci ea a fost o femeie cum sunt şi eu, cu nimic nu este mai mare”. Slujnica să nu supere pe stăpâna sa, a îndeplinit porunca ei, dar îndată s-a aprins baia şi a ars dimpreună cu două case (229, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 130 - Împăratul Copronim pedepsit pentru hulirea Maicii Domnului

Constantin Copronim nu vroia să cinstească pe Maica Domnului şi o hulea zicând că este femeie, ca toate femeile. Pentru acest lucru a fost pedepsit cu o boală, care se chema cărbune. El, mai înainte de moarte, a strigat: „De viu sunt dat în munca iadului" (230, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 131 - Jefuitorii de biserici, certați şi miluiți de Precista, dar nepocăindu-se au fost arşi de vii

Unsprezece tâlhari venind la biserica Cupiaticilor şi vrând să o prade, căutau pentru aceasta vreme cu bun prilej. Într-o noapte, venind paraclisierul la biserică pentru a lua o carte, în timp ce el încerca să descuie uşa cu cheia, au năvălit tâlharii asupra lui, şi ridicând securea voiau să-l omoare. În acea clipă li s-au luat mâinile, nemaiavând nici o putere în ele. Palamarul putând să intre în biserică, şi-a luat cartea de care avea nevoie şi s-a dus la chilia sa nevătămat. Tâlharii retrăgându-se într-o latură a bisericii, se rugau lui Dumnezeu şi Maicii Domnului, să le dea sănătate şi putere în mâini, aşa precum au fost şi mai-nainte. Ei se făgăduiau că de se vor însănătoşi, se vor pocăi, dând multe milostenii şi rugându-se cu credinţă lui Dumnezeu şi Maicii Domnului. Făcând această rugăciune şi făgăduinţă, li s-a arătat lor Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, şi i-a dojenit pe ei zicând: „Pentru aceste fapte rele ce aţi vrut să faceţi, jefuind biserica şi omorând pe sluga mea, v-aţi făcut vinovaţi de pedeapsa ce a-ţi primit-o. Dar văzând întoarcerea inimilor

voastre şi făgăduinţa ce a-ţi făcut-o de a vă pocăi, dând milostenie şi rugându-vă Fiului meu şi mie, vă dau vouă mâinile, să fie ca şi mai-nainte, dar vă poruncesc vouă să vă îndreptaţi, respectându-vă făgăduinţa, căci de nu, va fi şi mai rău de voi”. După aceste cuvinte, tâlharii si-au recăpătat puterea în mâini şi au plecat sănătoşi la casele lor. În timp de trei ani ei nu s-au pocăit şi au prădat din nou o biserică din Moldova. Acolo ei au fost prinşi şi condamnaţi să fie arşi de vii. Atunci ei au mărturisit şi de minunea ce s-a făcut cu ei la Cupiatici (343, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 132 - Profanatorul icoanei Maicii Domnului, pedepsit după măsura răutății sale

În mănăstirea Cupiatici, trăia un călugăr care se chema Veniamin. Acesta, îndemnat de gândul cel rău, a scobit în icoana Maicii Domnului pentru a vedea dacă nu cumva îmbrăcămintea ei nu este făcută din metale scumpe? După această faptă, pentru care nu s-a căit, s-a dus la Pinsok şi de acolo a răscumpărat pe un condamnat la moarte. Luându-l în carul său, alături de sine, se ducea cu el la Podleasa. Omul acela răufăcător, fără de nici o pricină, a luat pe Veniamin călugărul, făcătorul său de bine, care l-a scăpat de la moarte şi l-a scobit şi sfâşiat, precum a făcut şi el Sfintei icoane (344, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 133 - Bolnavul necredincios a murit, iar doi credincioşi s-au însănătoșit

Pe un om care trăia în satul Stavca, din ţinutul Nevscului, Dumnezeu l-a certat pe el şi toată casa lui, cu o boală grea. Femeia acelui om, rugându-se cu credinţă Maicii Domnului, în camera ei, i s-a arătat ei Preacurata şi i-a zis: „De este voia bărbatului tău să se facă sănătos, împreună cu toţi ai casei, să meargă să se închine la icoana mea de la mănăstirea Cupiatici şi să se spovedească”. Femeia a spus bărbatului său acestea, dar n-a vrut să creadă, ba a şi dojenit-o. Din pricina aceasta, boala l-a cuprins şi mai tare, încât l-a dus la moarte; iar ceilalţi din casă, câţi au fost bolnavi, s-au făcut sănătoşi după aceea (35, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 134 - În ochi a împuns icoana Maicii Domnului, fără de ochi a rămas profanatorul

Un păzitor de vite din Cipru, fiind in Ţarigrad, a mers la o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, unde a văzut icoana Preacuratei Fecioare. Privind spre ea, a zis cu dispreţ: „Dar aceasta ce face aici?”. În acel timp, având în mâini o strămurare cu bold, a împuns ochiul Ei cel drept de pe sfânta icoană. Dar nici păzitorul de vite nu a scăpat nevătămat şi nepedepsit din biserică: Rupându-se capătul boldului de la acea strămurare, prin minune a zburat înapoi şi s-a înfipt, în ochiul drept a păzitorului de

vite, în care a împuns sfânta icoană, care scurgându-se, a rămas orb (360, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 135 - Cel ce a jurat în biserica Precistei, a murit, cu capul sfărâmat de o piatră

În cetatea Forum, este o biserică a Maicii Domnului în care, odinioară, un om s-a jurat rău şi strâmb. Din această pricină, căzând pe spate, şi-a sfărâmat capul, lovindu-se de o lespede de piatră, încât abia mai avea viaţă în sine. Deoarece toţi câţi au jurat strâmb în acea biserică a Precistei de la Forum, au murit înainte de a se împlini un an, a recunoscut şi el că a jurat strâmb, după care a murit îndată. Despre aceasta scrie Sfântul Grigore, Episcopul de la Forum, aşa precum a văzut el însuşi (363, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 136 - Răpind coroana Maicii Domnului, a fost pedepsit cu bubă rea

Leon Armeanul, împăratul grecesc, a luat odinioară din biserica Sfintei Sofii, o coroană scumpă, împodobită cu diamante şi alte pietre scumpe, pe care o adusese dar Maicii Domnului, împăratul Mavrichie. Punând pe cap această coroană, Leon împăratul,

îndată i-au ieşit pe capul lui nişte bube ce se cheamă carbuncul (406, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 137 - Pedeapsa unui măscărici care hulea pe Maica Domnului

În ţara Libiei este o cetate care se numeşte Iliopoli, în care trăia un măscărici cu numele Gaian. Acela îşi bătea joc şi defăima pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu, la toate jocurile lui. Atunci i s-a arătat lui Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu şi i-a grăit: „Ce rău am făcut ţie, de mă defăimezi şi mă vorbeşti de rău pe Mine, în faţa mulţimii poporului". Acela sculându-se din somn, a rămas neîndreptat; ci şi mai mult o defăima. Într-una din zile, iarăşi s-a arătat lui Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu, vestindu-i lui şi zicând: „Nu pe mine mă vatămi grăind aşa, ci pe sufletul tău". Însă acela încă mai rău o defăima. Apoi, a treia oară s-a arătat lui Maica Domnului, asemenea grăindu-i şi sfătuindu-l. De vreme ce nu s-a îndreptat pe sine, ci mai vârtos în joc o defăima, într-una din zile, dormind el la amiază, s-a arătat lui Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu şi nimic nu i-a zis, ci numai cu precuratele sale degete, a însemnat amândouă mâinile şi picioarele lui. El îndată s-a deşteptat, avându-şi mâinile şi picioarele paralizate. Astfel le mărturisea ticălosul tuturor, hulitor numindu-se pe sine. Atunci recunoştea că pentru reaua lui defăimare pătimea unele ca acestea, că prin iubirea de oameni de multe ori a fost învăţat, dar nu s-a îndreptat pe sine (Proloage 15 mai).

MINUNEA 138 - Pedeapsa lui Nestorie, hulitorul Maicii Domnului

Rău-credinciosul Nestorie, după ce a fost adus din Antiohia la Constantinopol şi ales patriarh, după Sesinie, la început se arăta pe dinafară drept-credincios şi nu zicea nimic împotriva dreptei credinţe; însă în inima sa, ticălosul, era eretic, numind pe Stăpânul Hristos numai om, nu şi Dumnezeu; iar pe Născătoarea de Dumnezeu, numind-o, nu Născătoare de Dumnezeu, ci Născătoare de Hristos. Ereticul Nestorie n-a putut să ascundă mult timp în inima sa otrava eresului său şi, fiind patriarh, a început a învăţa pe popor aceste hule, contra lui Hristos şi contra Născătoarei de Dumnezeu, zicând: „Eu nu voi numi Dumnezeu pe acela care s-a zămislit în pântece de femeie, şi a aşteptat un număr de zile şi de luni, până să se nască; nici voi numi Născătoare de Dumnezeu pe femeia care a născut om cu trup, din firea sa... Care va numi pe Maria, Născătoare de Dumnezeu, să fie anatema”.

Rostind aceste hule, s-a făcut mare tulburare şi dezbinare în popor. Mai pe urmă de toate, eresul lui Nestorie crescând din zi în zi tot mai mult, dezbinarea Bisericii sporea din ce în ce în mai rău, mulţi episcopi stricându-se din vătămarea eresului acestuia, drept-crediniosul împărat, Teodosie cel tânăr, văzând acestea, vrând să îndrepteze aceste sminteli şi să cureţe Biserica lui Hristos, şi grâul dreptei credinţe de mărăcinii şi neghinele rătăcirii lui Nestorie, a poruncit ca să se adune în Efes la anul 431, al treilea Sobor de a-toată lumea.

S-au adunat din toată lumea 200 şi mai bine de Episcopi; iar câţi nu puteau să meargă în persoană, pentru vreo împiedicare de nevoie, aceştia şi-au trimis delegaţii lor. Fericitul Chiril, conducând lucrările acestui Sinod de a-toată lumea, a propovăduit şi învăţat împreună cu ceilalţi Sfinţi Părinţi, următoarele: „Domnul nostru Iisus Hristos este unul după Ipostas, Dumnezeu adevărat şi om adevărat; iar Preacurata Fecioară Maria, care L-a născut pe El cu trup, este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu”.

Pentru aceea s-a făcut mare bucurie la toţi credincioşii, şi tot poporul cetăţii Efesului, bătea din palme şi striga într-un glas: „Nu este mare Artemida Efesenilor, după cum s-a scris de demult; ci este mai mare Preasfânta Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu”. Iar pe Nestorie, Părinţii acestui Sinod l-au anatemizat şi caterisit, ca pe un eretic şi hulitor. Dar fiindcă el nici aşa nu se liniştea, ci propovăduia eresul lui mai departe, pentru aceea l-au surghiunit în Tason - apoi în Oasinul Arabiei, care pe turceşte i se zice Iprim. Blestematul Nestorie aflându-se acolo, şi-a luat dumnezeieştile pedepse. Limba lui cea hulitoare a putrezit şi a fost mâncată de viermi, deasemeni a putrezit şi tot trupul lui. Iar în Tebaida de sus, ticălosul Nestorie, a pătimit moarte înfricoşată şi dureroasă, asemenea lui Arie. Căci pe când avea ieşire afară, a început a vorbi contra lui Hristos şi contra Născătoarei de Dumnezeu. Pentru aceasta, îngerul Domnului l-a lovit, şi s-au vărsat toate măruntaiele lui, tocmai în ceasul necurăţeniei, şi acolo şi-a dat sufletul, acel om rău. O necinste şi o pedeapsă a luat ereticul Nestorie, cel de un gând cu Iudeii (Viețile Sfinților, 9 iunie).

MINUNEA 139 - Cât de urât a fost lui Dumnezeu eresul şi hulele lui Nestorie

Pentru ca să înţeleagă fiecare, cât de urât a fost Maicii lui Dumnezeu eresul lui Nestorie, să ascultăm povestirea părinţilor Limonarului - Sofronie şi Ioan, care scriu următoarele: „Am mers la părintele Chiril, Preotul lavrei Calamonului, care este lângă Iordan, şi ne-a spus nouă acestea: într-una din zile am văzut în somn pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cu faţă luminată, îmbrăcată cu haină roşie, şi împreună cu dânsa doi bărbaţi cu sfinţită cuviinţă, care stau afară de chilia mea. Eu am cunoscut că

este Stăpâna de Dumnezeu Născătoare, iar acei doi bărbaţi care erau împreună cu dânsa, erau Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu şi Sfântul Ioan Botezătorul. De aceea am ieşit din chilia mea şi, închinându-mă Născătoarei de Dumnezeu, am rugat-o pe ea să intre înăuntru, ca să-mi binecuvinteze chilia. Dar Născătoarea de Dumnezeu n-a voit nicidecum, şi fiindcă eu am rugat-o cu stăruinţă, zicând: „Să nu se întoarcă robul tău ruşinat şi defăimat de la tine", şi altele asemenea. Ea căutând spre mine, mi-a răspuns: „Cum mă rogi să intru în chilia ta, când tu ai pe vrăjmaşul meu într-însa". Acestea zicând, s-a făcut nevăzută; iar eu deşteptându-mă, am început a plânge şi a mă mâhni, pentru cuvântul acesta al Născătoarei de Dumnezeu. Nefiind altcineva în chilia mea, afară de mine singur, mă gândeam, că nu cumva să fi greşit cu vreun lucru oarecare, sau cu gândul către Născătoarea de Dumnezeu, aceea s-a întors de la mine; însă nu găseam nimic cu care să-i fi greşit cu ceva.

Aflându-mă în mare nedumerire şi mâhnire, am luat o carte ca să citesc şi să mă mângâi, în supărarea aceea. Acea carte era a lui Isihie, Preotul bisericii Ierusalimului, pe care o cerusem odată de la dânsul. Citind în ea, am aflat la sfârşitul cărţii două cuvinte hulitoare ale rău-credinciosului Nestorie, de unde am cunoscut că el este vrăjmaşul Născătoarei de Dumnezeu; pe acela îl aveam în chilia mea. Atunci, am dat cartea înapoi, la acela care mi-o dăduse, zicându-i: „Frate, ia-ţi cartea ta înapoi, căci dintr-însa mai mult m-am păgubit, decât m-am folosit". Iar acela întrebându-mă şi aflând cauza acelei pagube, fiindcă i-am povestit vedenia, s-a umplut de râvnă dumnezeiască şi îndată a tăiat din carte acele cuvinte hulitoare şi le-a ars cu foc, ca să nu se mai afle în chilia lui vrăjmaşul Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu.

Minunile Maicii Domnului cu cei curați și nevinovați

MINUNEA 140 - Trăind în feciorie, la sfârşit li s-a arătat Maica Domnului

Salomeea, crăiasa ungurească, împreună cu Caliman, bărbatul ei, au trăit toată viaţa lor în feciorie; iar la sfârşitul vieţii li s-a arătat lor Maica Domnului, aşa că la moartea lor erau foarte veseli (109, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 141 - Făgăduind să trăiască în feciorie, s-a făcut sănătos

Andrei din Trapezunda, îmbolnăvindu-se foarte rău, s-a făgăduit Maicii Domnului să vieţuiască pururea în feciorie. Şi aşa îndată s-a sculat din boala de care era cuprins şi s-a făcut sănătos. După aceea răbdând multe munci, pe când îl băteau cu bice şi-i rupeau carnea cu unghii de fier, apoi legându-l cu lanţuri şi băgându-l în temniţă, el chemând numele Maicii Domnului, a scăpat de acele munci şi s-a făcut sănătos în chip minunat (105, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 142 - O călugăriță căzută în puț, salvată de Maica Domnului

O fecioară călugăriţă, care se chema Margareta, a căzut într-un puţ şi a rămas acolo o noapte. A doua zi surorile ei, călugăriţele, au aflat-o şi scoţând-o, au întrebat-o, cum de a putut scăpa cu viaţă? Iar ea a răspuns: „O femeie foarte de cinste, m-a mântuit de moarte”. Acea femeie a fost Maica Domnului (106, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 143 - Maica Domnului îşi descoperă o icoană a ei, printr-o fecioară

Pe vremea când cetatea Kazanului se afla sub stăpânirea marelui domn al Moscovei, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat în vis unei fecioare şi i-a spus cum că are un chip al Ei îngropat, şi anume unde este îngropat. Când s-a dezgropat acea icoană din pământ, s-a aflat nestricată şi s-au făcut multe şi mari minuni (40, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 144 - Doi miri hotărându-se a trăi în feciorie, au văzut slava cerească

Iulan Atiochianul, neputând înfrânge voia părinţilor săi, s-a însurat, luându-şi de soţie pe o fecioară ce se numea Vasilisia. După nuntă, când au mers să se culce în cămara cea de nuntă, amândoi au făcut legământ ca până la moarte să trăiască în feciorie. În acel moment, cutremurându-se temeliile casei, deodată s-a arătat o lumina mare şi în mijlocul ei, Împăratul Slavei, Hristos, având împrejurul Său o mare mulţime de oameni şi îngeri, îmbrăcaţi în veşminte albe, iar de altă parte s-a arătat Preasfânta Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, înconjurată de o mare mulţime de fecioare. Împăratul Slavei i-a zis: „Ai biruit, Iuliane!". Iar Maica Domnului i-a zis: „Blagoslovită Vasilisia, voi nu aţi luat aminte la sfaturile păgubitoare ale lumii". Iulian a mai văzut o carte cu slove de aur, în care era scris: „Iulian, care pentru dragostea Mea şi-a bătut joc de plăcerile lumii, se cade să fie cinstit în rând cu Sfinţii, iar Vasilisia, care s-a unit cu dânsul întru inimă curată, să fie în ceata fecioarelor, în mijlocul cărora se veseleşte preabinecuvântata Fecioara Maria, Maica Mea" (111, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 145 - Maica Domnului dezleagă pe doi preoți, arătând astfel credința cea adevărată

În ţara Indiei este un ostrov care se numeşte Cuba. Acolo, odinioară s-au adunat indienii şi au început a se certa între ei pentru icoana Maicii Domnului. Unii ziceau că e mai de cinste sfânta icoană a Macii Domnului, iar alţii ziceau că sunt mai de cinste idolii Indiei. Dar au căzut la înţelegere între dânşii, ca într-o parte să lege cu mâinile la spate, doi Preoţi în numele Mariei, Maica lui Dumnezeu, iar de altă parte alţi doi popi în numele idolilor. Apoi, cărora dintre ei li se vor dezlega mâinile singure, a acelora să le fie biruinţa, şi aceea este credinţa cea adevărată. Dacă au făcut acest lucru, peste puţin mâinile Preoţilor creştini s-au dezlegat şi domnul Indiei a strigat cu glas mare: „Bucură-te Marie!”. Într-acea clipă mulţi indieni au văzut o Doamnă plină de demnitate, cum dezlega pe cei doi Preoţi, care erau legaţi în numale Ei. Această minune văzând-o indienii, au crezut în Hristos (185, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 146 - Născând Preasfânta Fecioară Maria, s-au prăbuşit idolii

Mai înainte de Naşterea lui Hristos, Romul împăratul a ridicat în Roma un idol, dedesubtul căruia a pus următoarea inscripţie: „Nu va cădea până ce nu va naşte Fecioara”. Aşa a şi fost, căci idolii au căzut îndată ce a născut Preasfânta Fecioară pe Hristos (186, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 147 - Iustina se păzeşte curată, cu ajutorul Maicii Domnului

O fecioară, care se numea Iustina, s-a izbăvit de răutăţile unui vrăjitor care se numea Ciprian, cu ajutorul Maicii Domnului, prin rugăciunile înălţate către Dânsa, întrucât Ciprian voia, ca prin meşteşugul şi farmecele lui, să o facă a renunţa la a-și păzi fecioria. Dar n-a reuşit, fiind ajutată de Preasfânta Fecioara Maria, căreia i-a cerut ajutorul (177, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 148 - Maica Domnului salvează din foc pe copilul de evreu

Un copil de evreu, din Ţarigrad, venind cu copiii creştinilor la biserică, s-a împărtăşit cu dânşii, luând Trupul şi Sângele lui Hristos. Întorcându-se acasă, i-a spus tatălui său despre aceasta, iar tatăl său fiind evreu necredincios, s-a mâniat pe fiul său foarte tare şi, apucându-l, l-a aruncat într-un cuptor cu foc, căci era sticlar de meserie. A treia zi, mama lui sculându-se din somn, a mers la uşa cuptorului şi uitându-se înăuntru a văzut pe fiul ei, stând viu şi nevătămat. Întrebându-l cum de n-a ars în foc, el a răspuns: „A venit la mine o Doamnă, care mi-a răcorit cuptorul şi mi-a adus de mâncare tocmai când era timpul de stat la masă”. Acea Doamnă a fost Maica Preacurată (188, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 149 - Cu ajutorul Domnului Hristos şi al Maicii Sale putem scăpa de păcat

Fericitul Augustin, într-o scriere a sa (Sermo. 28 de verbis Apost.), ne relatează despre păcat, următoarele: „Păcătosul, ce e drept, merge pe picioarele sale, mişcă din mâini, vede cu ochii, aude cu urechile, grăieşte cu gura, toate membrele sale le mişcă, făcându-şi datoria. Crezi tu, creştine, că un păcătos trăieşte? Da, însă trăieşte numai cu trupul, sufletul său e mort. Partea cea mai aleasă a sa, e moartă. Locuinţa e vie, însă locuitorul e mort".

În vremea Revoluţiei Franceze, unii din condamnaţii la moarte pentru credinţă, erau legaţi cot la cot, gură la gură, nas la nas, cu cadavre omeneşti, aproape descompuse, intrate în putrefacţie, împuţite. Era foarte îngrozitor, pentru bietul osândit, să stea aşa strâns-legat, lângă un cadavru putred. Aşa soartă au cei plini de păcate de moarte. Ei sunt osândiţi groaznic, a trăi fiecare lângă sufletul său descompus, putrezind de mulţimea păcatelor grele.

Cei care aleargă la ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul şi la Maica Sa Preacurată şi pun început bun, se mântuiesc de această groaznică moarte sufletească.

MINUNEA 150 - Maica Domnului vindecă mâinile tăiate, ale nevinovatei împărătese a Franței

În Franţa era un împărat văduv de întâia soţie, cu care făcuse o fetiţă preafrumoasă, pe care a numit-o Maria. Mai pe urmă, el a făcut a doua nuntă şi a luat o femeie mai frumoasă, cum nu se afla în părţile acelea, dar care, pe cât era de frumoasa la trup, pe atât de grozavă la suflet. Şi mai ales era stăpânită de atâta zavistie, încât nici într-un chip nu vroia să audă cum că ar fi fost alta cândva, mai frumoasă decât ea. Văzând pe fiica cea întâi născută, cum că avea frumuseţe minunată, a zămislit în inima ei pe diavolul ucigător de oameni şi căuta împrejurări potrivite ca să o omoare, din zavistie, pe fecioara cea nevinovată, pentru ca să nu se facă mai frumoasă decât ea.

Într-o zi oarecare, împăratul s-a dus într-o ţară îndepărtată, pentru anumite trebuinţe ale împărăţiei. În acel timp, zavistnica împărăteasă şi-a pus în minte să săvârşească planul ei infernal, să ucidă pe fiica împăratului. În acel scop criminal, ea a vorbit cu un rob al ei credincios. Având mare îndrăzneală şi încredere în el, i-a zis: „Un lucru voiesc să-mi faci în ascuns, aşa fel ca nimeni să nu ştie şi eu îţi voi da multe daruri, cu care să devii cel întâi în palatele împărăteşti”.

Acel om împărătesc a făgăduit cu jurământ că va face orice îi va porunci. Atunci împărăteasa i-a zis: „Femeia dintâi pe care a avut-o împăratul, a făcut fiica aceasta, dar nu cu el; ci cu oarecare om cu nărav rău. Fata aceasta născută din preacurvie, face lucruri necuviincioase, pline de ruşine. Şi dacă va trăi mai mult astfel, are să se umple palatul împărătesc de ruşine. Te rog, ia-o dimineaţă şi spunei că te duci cu ea prin grădini să o plimbi. Apoi când îţi va veni mai bine, omoar-o în locul cel mai pustiu. Acolo ascunde-o bine, să nu audă cineva de aceasta. Ca drept semn al nemincinoasei mărturii, să-i tai mâinile ei şi să mi le aduci”.

Servitorul acela a făgăduit că-i va împlini dorinţa ei. În acel scop criminal, s-a pregătit de cu seară, dimpreună cu o rudenie a lui şi prieten credincios. S-au pus toate la cale. Sculându-se la miezul nopţii, a deşteptat împărăteasa pe fecioară şi i-a zis: „Maria mea, du-te cu oamenii aceştia în cutare loc, în care vin şi eu curând, ca să ne plimbăm". Aşa au luat pe biata fecioară din palatul împărătesc şi au dus-o într-un loc îndepărtat şi pustiu. Fecioara, fiind din fire înţeleaptă, le-a înţeles vicleşugul criminal. Îndată şi-a ridicat ochii către cer şi s-a rugat cu lacrimi, zicând: „Preasfântă Stăpână Născătoare de Dumnezeu, altă nădejde şi ajutor nu am, fără numai Darul Tău. Tu răsplăteşti celor ce mă vrăjmăşuiesc şi mă nedreptăţesc pe mine". Slugile apropiindu-se de ea, o încurajau, zicând: „Nu plânge şi nu te teme că vei pătimi ceva de la noi". Fecioara privindu-i drept în ochi le-a zis: „Pentru ce minţiţi? Maica mea cea vitregă m-a înşelat pe mine şi m-a dat în mâinile voastre, ca să mă omorâţi! Dar nădăjduiesc spre Nădejdea celor deznădăjduiţi, că are să vă răsplătească fărădelegea voastră. Ce voiţi de acum înainte? Locul este pustiu! Faceţi porunca doamnei voastre. Numai vă rog, să nu mă ucideţi fără de veste, ci mărturisiţi ceea ce voiţi să faceţi, ca să-mi dau prin rugăciune sufletul meu la Dumnezeu".

Slugile văzând că cunoaşte ceea ce vor ei să-i facă, i-au zis: „Bine că ai cunoscut ceea ce are să urmeze. Iată, aşa ne-a poruncit împărăteasa. Şi noi i-am făgăduit că te vom omorî". Fecioara auzind acestea, le-a zis lor: „Dar, oare, voi nu vă temeţi de Dumnezeu, de voiţi să mă ucideţi cu nedreptate? Oare nu ştiţi că Dumnezeu, ca drept judecător ce este, nu lasă ascunsă şi nepedepsită o faptă ca aceasta? El va izbândi asupra voastră şi împietritei aceleia, pentru că eu nu v-am nedreptăţit vreodată cu ceva. Aşadar, dacă voiţi să vă lăsaţi de o fărădelege ca aceasta, lăsaţi-mă pe mine în locul acesta pustiu, şi spuneţi ei, cum că m-aţi omorât. Aici nu este nimenea ca să mă caute cu cele trebuincioase şi voi muri de foame; iar voi nu vă veţi pângări mâinile voastre într-acest fel de spurcată ucidere". Acestea şi multe altele zicându-le ea cu lacrimi, le-a părut rău pentru dânsa şi i-au zis: „Nouă ne pare rău pentru tine şi te lăsăm vie, dar aceea ne-a zis

să-i ducem mâinile tale ca să se încredinţeze de moartea ta şi dacă nu vom împlini cuvântul ei, ne va face rău. Şi chiar dacă te vom lăsa vie, fiarele te vor mânca”. Fecioara le-a răspuns: „Amară-mi este şi o moarte şi alta; cu toate acestea voi avea puţină mângâire, cum că m-au mâncat fiarele şi nu oamenii şi veţi fi nevinovaţi voi, de fărădelegea aceasta. Faceţi aşa pentru numele Preasfintei, care a născut pe adevăratul Dumnezeu şi Judecătorul tuturor, ca să nu mă ucideţi. Fiindcă ziceţi, cum că v-aţi făgăduit ei ca să-i duceţi mâinile mele, tăiaţi-le, ca să le vadă şi să se bucure şi pe mine lăsaţi-mă aici să mor de durere”. Ei au primit să o lase vie. Atunci sărmana, pentru ca să scape de moarte, a pus mâinile ei pe o cracă şi i le-a tăiat din încheieturi cu un chip îndemânatic şi le-au dus la împărăteasa, care le-au dat daruri şi dăruiri nenumărate. Sărmana fecioară, a rămas într-o durere şi chinuire neasemănată. Ea nu avea altă mângâiere la durerile cele prea usturătoare, decât numele Preasfintei, a cărei ajutor îl chema cu lacrimi şi cu credinţă. Pentru aceasta nu s-a lipsit de cerere, ci cu ocrotirea preabunului Dumnezeu, a dobândit ajutor într-acest chip. Un tânăr de bun neam, fiul unui domn bogat, vâna într-acele părţi şi, cu povăţuirea lui Dumnezeu, s-a dus aproape de pădurea aceea, unde auzind plânsul cel nemângâiat, au căutat până ce au aflat-o. Şi minunându-se de primejdie şi de frumuseţea ei, a întrebat-o să-i spună pricina, iar ea n-a răspuns nimic, numai plângea cerând ajutor. Domnul acela a zis slugilor: „Vreme nu este ca s-o întrebăm, ci fiindcă Dumnezeu ne-a povăţuit aici pentru ea, luaţi-o binişor ca s-o ducem în oraşul nostru”. Aşa făcând, au ajutat-o cu sârguinţă, cu buruieni şi cu felurite doctorii, de i-au încetat desăvârşit durerile. Şi se minunau toţi ai palatului de înţelepciunea pe care o avea şi de frumuseţea ei. O întrebau pe ea de multe ori, a cui fiică este şi pentru ce i-au tăiat mâinile ei, şi n-a vrut să spună. Dar pentru bunele ei obiceiuri şi pentru faţa ei cea de bun neam şi frumoasă, a iubit-o tânărul din toata inima lui şi a zis ducelui într-o zi: „Părintele meu, cunosc cum că mă iubeşti şi te rog să-mi faci darul acesta: Noi suntem bogaţi şi nu aveam trebuinţă de lucruri. Când voieşte cel bogat să se însoare, trebuie să nu caute alta fără numai femeia să-i placă. Acestea voiesc şi eu să-mi

facă stăpânirea ta, ca să iau pe fecioara pe care am aflat-o în pustie şi n-am trebuinţă pentru slujirea mâinilor ei”. Tatăl a răspuns: „Noi putem să luăm o fiică a unui domn asemenea nouă, şi tu voieşti să o iei pe aceasta? Nu este atât că este fără mâini, pe cât că nu o ştim dacă nu este copil al vreunui ţăran prost şi ne va fi ruşine nouă”. Iar acela a zis: „Părintele meu, aceasta nu poate să fie, căci frumuseţea, cunoştinţa, învăţătura şi rânduielile ei o mărturisesc din sânge împărătesc. Şi dacă ar fi copil al unui om mic, eu o voiesc, şi dacă nu o voi lua pe dânsa, întru adevăr îţi spun, alta nu iau şi voi petrece viaţa mea cu tristeţe neasemănată”.

Văzând ducele dorul tânărului, s-a înduplecat, şi au făcut nuntă cu bucurii preabogate. Iar împăratul, tatăl ei, era în durere nemângâiată, neştiind unde să fie fiica lui, pentru că împărăteasa i-a spus cum că a fugit pe ascuns într-o noapte, şi nu ştie ce s-a făcut. Şi plângea nemângâiat, având prepus către împărăteasa, dar nu i-a arătat bănuiala lui până ce va cunoaşte adevărul. A trimis oameni în diferite locuri ca să cerceteze, a scris şi a poruncit să se adune domnii şi boierii împărăţiei lui, să facă alergare de cai, pentru ca să ia puţină bucurie, ca să nu-l omoare durerea. S-a dus vestea aceasta si în locul unde era fiica lui. Și vrând ducele să încalece, nu l-a lăsat fiul lui, ci i-a zis: „Părintele meu, nu este cu cuviinţă să te osteneşti atâta călătorie, fiind bătrân; odihneşte-te, şi eu mă voi duce în locul tău, iubeşte pe soţia mea ca şi pe mine, şi dacă va naşte mai înainte de a mă întoarce eu, poartă grijă de ea”. Ducându-se, a făcut cu dumnezeiască putere atâtea fapte vitejeşti şi lupte eroice la acea alergare de cai, încât toţi vorbeau de dânsul, lăudându-l şi fericindul. Iar împărăteasa cea vicleană l-a poftit şi, chemând pe sluga lui, l-a întrebat de unde este domnul lui, dacă are femeie şi altele asemenea. Iar sluga i-a spus ei toate cu de-amănuntul, cum că au aflat-o într-o pădure deasă una fără mâini, că au luat-o şi celelalte. Mai pe urmă i-a spus ei cum că întru acel ceas a venit de la tatăl lui scrisoare, cum că femeia sa a născut doi copii parte bărbătească şi ca să nu aibă vreun gând rău. Atunci vicleana aceea a zămislit durere şi a născut fărădelege, a dăruit cu daruri multe pe omul acela şi 1-a rugat când va scrie domnul lui ducelui, să-l aducă acolo pe ducătorul de

scrisoare ca să-i poruncească şi ea ceva, iar acela s-a făgăduit să o facă. Şi după ce a scris tânărul răspuns tatălui său, ca sa aibă grijă de femeie şi altele asemenea, pecetluind scrisoarea, a trimis-o prin sluga aceea.

Iar acesta, necunoscând vicleana meşteşugire, s-a dus la împărătească, care l-a ospătat cu multă îndestulare. Şi luând scrisoarea pe ascuns, a scris acestea: „Părintele meu, cunoaşte că această noră a ta, este fiica unui om făcător rele şi pentru răutăţile ei i s-au taiat mâinile. Şi copiii nu sunt ai mei; mă rog ţie, cum vei citi scrisoarea mea, să o omori cu copii ei; şi până nu voi auzi de moartea ei, nu vin acolo". Și această vicleană scrisoare a dat-o vipera aducătorului, de a dus-o ducelui care, văzând cele scrise, s-a întristat şi nu se dumirea ce să facă în această împrejurare. Aşa gândind, s-a sfătuit cu o slugă credincioasă, cum ar face. Iar acela i-a zis lui: „Să nu faci o fărădelege ca aceasta, ca să o omori, ci dă-mi-o mie, ca să o duc în locul în care am aflat-o, să o las acolo şi Dumnezeu o va chivernisi cum va voi. Iar pe urmă mă voi duce să spun domnului meu, cum că am făcut ce ne-a scris. Cuvântul acesta a plăcut ducelui.

Luând sluga pe Maria şi copiii ei, a lăsat-o pe dânsa în pustie şi s-a dus ca să afle pe bărbatul ei. Iar săraca şi sărmana aceea a rămas în locul acela neumblat, cu multă durere şi întristare nemângâiată, aşteptând moartea. Plângând dar şi tânguindu-se, a văzut o potecă şi luând copiii în braţele sale, după cum putea, umbla împrejur pe drumul acela, până ce a ajuns la o peşteră, în care locuia un pustnic. Acesta văzând-o pe dânsa, a socotit cum că ar fi o nălucire a vrăjmaşului, dar când a auzit patimile ei, s-a întristat şi lăsând-o pe dânsa în peşteră, s-a dus în alt loc. Şi în fiecare zi aduna rădăcinile şi buruienile care mânca el şi îi aducea şi ei de o hrănea cu acelea, sau mai bine să zic, cu dumnezeiasca putere.

Au trecut aşa multe zile, până ce s-a întors bărbatul ei în ţara lui şi înştiinţându-se de cele făcute, a plâns cu amar. Apoi, luând slugile, a zis: „Să mergem să căutăm locul acela, şi nădăjduiesc către Preacurata Născătoare de Dumnezeu, pe care săraca o chema în ajutor totdeauna că, după cum întâi i-a ajutat, şi acum va fi având-o în

pază”. În acea noapte s-a arătat Preasfânta în somn Mariei, şi i-a zis: „Mâine vine credinciosul tău bărbat ca să te ia; şi mai multă muncă şi durere nu se va mai apropia de tine de acum înainte. Iar pentru răbdarea ta şi pentru credinţa pe care o ai către Mine, că mă strigi întru ajutor la patimile tale, să înceteze durerile şi întristările tale, şi să se întoarcă întru bucurie”. Maria a răspuns Preacuratei: „Îţi mulţumesc şi mă închin ţie, Doamna mea, pentru că nu mă laşi. Dar cum să văd desăvârşită bucurie, până mă aflu fără de mâini? Însă nu mă deznădăjduiesc, păcătoasa, şi îndrăznesc la mila Ta, să-mi dai şi mai mult ajutor”. Acestea zicând cu chip smerit, a auzit pe împărăteasa îngerilor, că îi zicea ei: „Ia-ţi mâinile tale, cu darul Fiului Meu şi Dumnezeu. Căci cei ce mă iubesc pe mine şi nădăjduiesc sub acoperământul Meu, nu se vor lipsi de tot binele”. Acestea zicând, s-a aflat femeia vindecată, pentru care de bucurie deşteptându-se, a văzut că era vedenia adevărată. Cine ar putea să spună veselia pe care a luat-o şi mulţumirile pe care le-a făcut către Preasfânta? Căci toată noaptea aceea a petrecut-o în rugăciune şi în plecarea genunchilor, zicând heretisirea îngerului, după cum avea totdeauna obişnuinţa să zică, cu evlavie şi cu umilinţă. Iar după ce s-a făcut ziuă, a auzit glasuri de oameni. Şi ieşind afară a văzut pe bărbatul ei, care, aflând-o, a plâns de bucurie. Şi a spus lui facerea de minune, arătându-i mâinile ei, pe care văzându-le el, s-a înspăimântat. Şi slăvind pe Făcătoarea de bine, s-a întors în oraş, unde a poruncit să se prăznuiască Preasfânta Născătoare de Dumnezeu opt zile cu veselie. Şi câţi au auzit de această minune, s-au înspăimânat.

După aceea cercetând ducele despre acea scrisoare vicleană, cine a scris-o, ca să-i omoare, i-a zis lui Maria: „Până acum am ascuns şi nu am vrut ca să arăt cine sunt, dar fiindcă este voia lui Dumnezeu, vă spun: să ştiţi că eu sunt fiică a împăratului vostru şi câte am primit, mi le-a făcut împărăteasa. Însă Maica sărmanilor, împărăteasa cea cerească, m-a izbăvit de toate durerile. Nu v-am spus mai înainte, pentru ca să nu mă vadă pe mine tatăl meu şi să moară de durere. Dar acum, fiindcă mi-a făcut atâta milostivire Maica milostivirii, trimiteţi scrisoare până ce ne gătim şi noi să ne ducem”.

Acestea auzindu-le ducele, care avea supărare că nu ştia pe tatăl ei, a luat multă veselie, împreună cu toţi ai palatului. Iar mai ales bărbatul ei a înălţat mâinile către cer, zicând: „Binecuvântat este Dumnezeu, care m-a învrednicit sa iau de soţie pe Doamna mea!”. Atunci i s-au închinat ei toţi ca unei împărătese şi trimiţând scrisoare tatălui ei, s-au pornit a treia zi la drum. Ajungând în Franţa, i-a întâmpinat pe dânşii împăratul care, alergând, a căzut pe grumazul ei, sărutând-o cu lacrimi.

Blestemata lui femeie însă s-a ascuns, pentru ca să nu o afle împăratul, dar el a cercetat cu de-amănuntul până ce a găsit-o şi aprinzând foc mare în mijlocul cetăţii, au ars-o de tot, încât nici os n-a mai rămas. Iar a doua zi a încoronat pe ginerele său ca împărat. Şi venind ducele la bucuria fiului său, cum şi toate rudeniile şi prietenii lui, au săvârşit praznic de bucurie şi veselie, pururea Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu. Zidind încă şi o biserică slăvită în numele Ei, prăznuia toate praznicile Ei; iar mai ales în ziua în care a vindecat mâinile împărătesei, făcea multe milostenii săracilor, cum şi multe alte faceri de bine, aducându-şi aminte totdeauna, de prea marea facere de bine pe care i-a făcut-o Preacurata. Şi mai mult decât alte fapte bune, făcea multă milostenie. Nu se ostenea niciodată a da milostenie celor ce aveau trebuinţă, nici lăsa o slujnică a lor ca să dea cele ce erau de trebuinţă celor săraci, ci ea singură cu mâinile sale dădea, zicând: „Fiindcă mâinile acestea nu sunt ale mele, ci ale împărătesei celei cereşti, pe care pentru multa ei milostivire mi le-a dăruit, nu este de cuviinţă să se lenevească cândva la facerea de bine a robilor ei şi la milosteniile săracilor. Iar mai ales că şi bunătăţile acestea nu sunt ale mele, ci daruri ale lui Hristos, Preabunul Stăpân, trebuie să le împart la fraţii mei cu îndestulare”. Aşadar, împărăteasa cea bine cunoscătoare şi recunoscătoare, s-a bucurat multă vreme de împărăţia cea pământească şi, sfârşindu-se cu pace, s-a dus la Împărăţia cea cerească, pe care să dea Dumnezeu ca noi toţi să o dobândim. Amin (11, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 151 - A preferat să-şi scoată ochii, decât să-şi piardă curățenia şi fecioria

La început, când Britania, adică Anglia, a primit credinţa în Hristos, erau acolo mulţi oameni evlavioşi şi îmbunătăţiţi; şi mulţi bogaţi nu-şi măritau pe fiicele lor ci, cheltuind multă bogăţie, zideau mănăstiri şi le aşezau pe dânsele acolo, de petreceau călugăreşte. În vremea aceea era un boier iubitor de fapte bune, care avea o fiică de 12 ani, preafrumoasă, Maria cu numele şi vrând să o facă călugăriţă, a întrebat-o, pentru ca să-i vadă şi a ei cugetare şi voinţă. I-a zis ei: „Dacă aş mai fi avut o copilă, aş fi dorit să o dau într-o mănăstire, împreună cu jumătate din averea mea, Stăpânului Hristos, iar pe cealaltă să o mărit. Dar fiindcă te am numai pe tine, îmi pare rău şi nu ştiu ce să fac din două. Însă mie mi se pare că este mai bine ca frumuseţea aceasta, pe care ţi-a dat-o preabunul Dumnezeu, să o afieroseşti Lui, decât să o strice vreun om. Si de vei face sfatul meu, te vei cinsti de oameni în această lume şi în ceruri de Dumnezeu”. Răspuns-a lui fecioara: „Înţelepţeşte ai judecat, o, părinte al meu. Şi eu am socotit, mai bine să iau pe Mântuitorul de Mire al meu, decât vreun boier mare şi nevrednic”. Atunci tatăl ei i-a mulţumit din tot sufletul şi în scurt timp a dus-o într-o mănăstire de fecioare, unde erau şi alte călugăriţe. Şi cheltuind toată averea lui, a zidit o biserică, unde ea petrecea călugăreşte, cu fapte bune, cu alte călugăriţe. Aduceau încă şi alţi boieri pe fiicele lor în mănăstire, de şedeau până să vină la vârsta cea după lege, când le întrebau ce vor să facă. Și unele doreau viața monahicească și se tundeau în monahism, iar altele cu mai puţină evlavie, se măritau.

În acel timp era un domnitor care stăpânea ţara aceea, Ricardie cu numele, cu viaţă destrăbălată şi neînfrânată, care avea o fiică orfană de mamă, pe care a adus-o şi el în mănăstirea cea amintită. Iar stareţa a primit-o cu bucurie şi pentru ca să cinstească pe domn, a poruncit de au venit toate surorile ca să-l heretisească. Între ele era şi Maria, cea

zisă mai sus, care văzând împodobirea domnului, zicea în mintea ei: „Dumnezeul meu, oare să aibă acest om atâta slavă şi întru împărăţia Ta?”. Iar acela dacă a văzut-o că se uită la el, şi-a rănit inima de frumuseţea ei, socotind că şi ea tot cu acest fel de socoteală îl privise. S-a rănit de un dor nevindecat, însă atunci n-a descoperit la arătare dorinţa lui din cauza celorlalte care erau de faţă. Dar după ce s-a dus la palatul său, a vestit stareţei ca să-i trimită pe Maria în acea seară, şi să ştie cum că şi ea deasemenea îl iubeşte. Iar stareţa s-a întristat foarte şi i-a trimis răspuns, să nu facă ruşine mănăstirii; ba încă, trebuia, dacă ar fi auzit cum că altul voieşte să facă un lucru necuviincios ca acesta, să-l pedepsească pe acela, ca un domn al cetăţii ce este. Şi multe alte cuvinte plăcute lui Dumnezeu i-a răspuns, însă acela, ca un întunecat la minte de patima curviei, nici într-un chip n-a luat aminte la acestea ci i-a poruncit a doua oară, ca negreşit să o trimită, că îi pofteşte foarte mult ochii ei, care i-au rănit inima, când căuta la el. Și să i-o trimită cu hotărâre, sau se va duce singur şi o va lua cu sila, făcând o mare ruşine şi pagubă mănăstirii.

Între acestea, a întrebat stareţa pe Maria, mai înainte de a ajunge al doilea vestitor, şi i-a zis: „Tatăl tău te-a afierosit aici lui Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, Maica Sa, cu toată bogăţia lui, şi a murit cu multă bucurie, văzând că ai sporit în poruncile Domnului. Şi în urma mea alta nu se va face stareţă, numai tu, pentru fapta cea bună, şi pentru bogăţia ta; mă mir dar, cum ai făcut greşeala aceasta, ca să cauţi la domnitorul, care m-a vestit să te trimit la el şi nu ştiu ce să fac”. Iar ea a răspuns: „Maica mea, cu alt gând am căutat eu la el, însă socoteala lui a fost vicleană, gândind la lucrul cel necuviincios. Când va trimite a doua oară vreun om, să mă laşi ca să-i dau eu răspunsul, ca să cunoşti cât dor am ca să păzesc fecioria mea”. Răspuns-a ei stareţa: „Vezi să nu zici vreun cuvânt aspru, să se mânie şi să strice mănăstirea”. Iară ea a zis: „Mă duc la biserică să mă rog Stăpânei, să mă lumineze ca să-i dau răspunsul cel cuviincios, şi însăşi pururea Fecioara, mă va păzi pe mine şi mănăstirea”.

A alergat dar, la ajutorul cel de sus şi se ruga cu lacrimi înaintea icoanei Maicii lui Dumnezeu, să o izbăvească de întinăciunea trupului. După un ceas a venit omul şi i-a zis stareţei cuvântul cel mai sus amintit, la care ea a răspuns: „Nu se cuvine ca eu să trimit pe cineva la păcat, ci zi ei şi dacă va voi, îţi va urma ţie”. S-au dus la biserică şi i-a zis ei cel trimis: „Doamna mea, domnul nostru a văzut frumuseţea ta şi s-a rănit atât de mult la inimă, de vederea ochilor tăi, celor preadulci, că nu află vindecare, dacă nu vei veni să te vadă; dar de bunăvoie, ca să te facă soţia lui, să fii foarte mult cinstită, şi să te slăveşti întru această lume; iar dacă nu vei veni de voie, te va lua cu sila, ca să te ruşineze în toată Britania”. Iar ea a răspuns: „Du-te afară din biserică şi aşteaptă, şi peste puţină vreme îţi voi da aceea ca doreşte domnul tău”. Atunci acela a ieşit bucurându-se, socotind că s-a înduplecat dorinţei domnului său. Asemenea şi stareţa a socotit cum că s-a biruit de vrăjmaşul şi foarte s-a întristat. Insă evlavioasa mireasă a lui Hristos, ducându-se, a stat înaintea Preasfintei, zicând acestea cu lacrimi: „Stăpâna mea, bine îmi este să am ochi, ca să văd Sfânta icoana Ta, dar fiindcă aceştia m-au împiedicat pe mine văzând pe pângăritul, mai bine să-i scot pe ei, decât să-mi întinez fecioria mea şi voi vedea eu darul meu cu ochii sufletului meu. Iartă-mă, Doamna mea, şi să nu mi se socotească întru păcat operaţia aceasta, că de nevoie o fac. Şi din două rele ce-mi stau înainte, mai bine este a alege răul cel mai mic”. Acestea zicând (o! bărbăţie şi vitejie!) şi-a scos amândoi ochii cu un cuţit, şi i-a pus într-un vas. Apoi a strigat pe omul cel trimis şi i-a zis: „Fiindcă ochii aceştia au greşit domnului tău, de l-au rănit, iată cu dreptate i-am pedepsit. Şi dacă după cum ai zis pot să-l mângâie, mergi şi îi dă pe dânşii, ca să ia dintru ei toată veselia şi bucuria”. Iar acela îngrozit, a luat ochii şi i-a dus domnului său, spunându-i cuvintele acestea, care văzându-i pe dânşii, s-a înspăimântat, schimbându-se cu dumnezeiască schimbare, şi minunându-se de fapta bună a fecioarei aceleia, şi-a schimbat dragostea cea trupească, întru evlavia duhului. A plâns cu amar, a urât din inimă fărădelegile lui, şi umilindu-se la suflet, a adus ochii la mănăstire, de i-a pus înaintea Sfintei icoane a Maicii lui Dumnezeu şi pe oarba acolo aproape să stea. Şi adunând pe toate surorile, le-a zis lor:

„Cădeţi toate la rugăciune, cu lacrimi rugându-vă stăpânului Hristos celui Atotputernic, şi Preasfintei Fecioare Maicii Lui, ca să facă milă cu sora aceasta binecuvântată, şi să o vindece pe ea, şi dacă vom avea credinţă fierbinte, ne va auzi Stăpânul; numai să nu aveţi necredinţă în inimile voastre, nici să vă îndoiţi cât de puţin; că cele ce sunt cu neputinţă la oameni, cu putinţă sunt la Dumnezeu, care face voia celor ce se tem de El. Şi vă rog pe voi, să nu îndrăznească vreuna să se scoale de la pământ, până ce voi săvârşi şi eu rugăciunea mea". Aşa zicând, a pus cenuşă, nevrednicul, pe capul lui şi căzând jos la pământ, cu capul descoperit şi cu multă smerenie, se ruga cu multe lacrimi şi tânguiri: „Doamna şi Stăpâna îngerilor, Maica Atotputernicului Dumnezeu, nu sunt vrednic să văd Sfânta icoana Ta, nici să deschid gura mea cea preapângărită ca să te rog; că nu am lăsat nici un păcat pe care să nu-l fi făcut. Întinat-am sufletul şi trupul meu şi tot pământul. Însă fiindcă Domnul Iisus Hristos S-a întrupat pentru păcătoşi, şi n-a lepădat pe desfrânate, pe tâlhari şi pe vameşi, ci i-a primit pe toţi, şi la Dumnezeiasca lui înălţare de la noi, te-a lăsat pe tine mijlocitoare a păcătoşilor, pe tine te pun chezaşă, Stăpâna mea, către Fiul tău cel milostiv, ca să mă întorc de la calea cea rea a fărădelegilor, şi prin pocăinţă să-mi spăl noroiul sufletului meu, numai să audă darul tău rugăciunile sfinţitei stareţe şi a toatei sfinţite-i frăţimi, ca să dai iarăşi ochii sfintei roabei acesteia, căreia eu nepriceputul i-am fost pricina de i-a scos. Şi aşa aceasta să se izbăvească de trupeasca nevedere, şi luând lumina cea preadorită, să slujească bisericii tale, ca şi mai înainte, iar eu, nevrednicul robul tău, să mă slobozesc de robia cea cumplită a celui viclean, care mă trage legat, nevăzut, cu lanţ de fier".

Acestea şi altele multe zicea cu lacrimi domnitorul, iar călugăriţele de asemenea se rugară toată ziua aceea. Și fiindcă se rugau cu credinţă şi cererea le era binecuvântată şi sfântă, pentru dragostea cea frăţească, s-a auzit degrabă rugăciunea lor. La ceasul vecerniei a strălucit toată biserica, şi s-a auzit un glas, zicând: „Ia-ţi lumina ta, cu darul Celui născut al meu". Atunci călugăriţa, căutând în sus, a văzut pe Stăpâna cea

Atotputernică, stând înăuntru Jertfelnicului, şi i-a zis ei: „Măresc numele tău, Doamna mea, şi slăvesc darul tău”.

Iar domnitorul şi toate surorile, după ce au auzit glasul, s-au sculat, dar pe Preasfânta n-au văzut-o. Însă văzând că era vindecată, ceea ce mai înainte era fără ochi, au slăvit pe Stăpâna cea Atotputernică şi i-au mulţumit, făcând priveghere de toată noaptea. Apoi domnitorul a dat mănăstirii multe daruri şi căindu-se de păcatele lui, după făgăduinţă, nu s-a întinat mai mult, ci a petrecut viaţă cu fapte bune. Iar preacinstita Maria s-a făcut minunată foarte în lumea aceasta, pentru marea înţelepciune şi păzirea fecioriei ei. Şi toate surorile au cinstit-o mult pentru facerea de minune cea zisă mai sus şi pentru petrecerea ei cea cu fapte bune. Iar după sfârşitul stareţei, cu sfat de obşte au ales-o pe dânsa care, cu plăcere de Dumnezeu păstorind Sfânta mănăstire, s-a dus întru împărăţia cea cerească. Pe care să dea Dumnezeu ca noi toţi să o dobândim, cu darul şi cu iubirea de oameni, a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, împreună cu cel fără de început al lui Părinte, şi cu Preasfântul şi de o fiinţă Duh, în veci. Amin (12, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 152 - A găsit de cuviință să-şi taie buzele şi nasul, decât să-şi piardă fecioria

Oarecare fecioară cu numele Efimia, fiică a unui boier bogat, a afierosit fecioria ei Preanevinovatei Maicii lui Dumnezeu, din tânără vârstă şi petrecând minunat şi cu fapte bune, niciodată n-a lipsit de la biserică în duminici, Praznice împărăteşti şi în sărbători. Toţi se minunau văzând atâta evlavie la o tânără atât de crudă, foarte frumoasă cu trupul şi cu bun chip. Iar pe cât creştea vârsta trupului, pe atâta se înmulţea şi evlavia sufletului. De aceea, vicleanul drac nemaiputând suferi vieţuirea ei curată, cinstită, sfântă, a zavistuit foarte mult asupra păzirii fecioriei acesteia. El a rănit către dragostea ei un boier preabogat, care a cerut-o de la tatăl său de soţie. Tatăl fecioarei s-a bucurat ca să facă ginere pe un om ca acesta. El i-a făgăduit că i-o va da. Însă mireasa lui Hristos, cea fără de prihană, s-a împotrivit voii părinteşti, zicând că nu ar fi cu dreptate, nici cu cuviinţă ca să mintă pururea Fecioarei, Născătoarei de Dumnezeu, căreia i-a făgăduit fecioria ei, şi să iubească mai mult pe un nevrednic şi pământesc, decât pe mirele cel preavrednic şi ceresc. Ci tatăl ei s-a mâniat şi i-a zis: „Rudenia lui este mare, şi tu nu eşti vrednică să iei de bărbat pe un boier atât de bogat şi de bun neam. Cu hotărâre voiesc ca să faci voia mea, sau te pedepsesc prea aspru". Fecioara cea de bun neam, văzând socoteala tatălui său cea nestrămutată şi primejdia fecioriei ei, a intrat în Dumnezeiasca biserică şi, rugându-se cu lacrimi, cerea de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ca să-i ajute la această nevoie, să nu-şi întineze trupul său. După ce s-a rugat multe ceasuri, socotea întru sineşi aceasta: „Fiindcă frumuseţea trupului meu este pricina ca să mint cerescului Mire, şi să mă pângăresc de om nevrednic, mai bine este să mă lipsesc de ea, nefiindu-mi folositoare şi să mă fac grozavă cu chipul şi urâtă, numai să-mi păzesc curăţenia sufletului, pe care mai vârtos şi mai mult o doreşte Domnul, decât frumuseţea cea stricăcioasă". Acestea cugetând şi înfierbântându-se de Dumnezeiescul dor al păzirii

feciorii ei, şi-a tăiat nasul şi buzele. De îndrăzneala aceasta auzind şi văzând-o tatăl ei, s-a mâniat atâta, încât a vrut s-o omoare, însă pentru ca să nu-i dea numai o durere, dacă îi va taia capul ei, a lăsat-o pe dânsa vie, ca să-i dea muncă pe fiecare zi. După ce a bătut-o cât a vrut, a chemat un lucrător de pământ, pe care îl avea în ţarinile lui, foarte aspru şi fără omenie, căruia i-a dat-o ca să o aibă ca pe o roabă, să-i facă cele mai grele şi mai defăimate slujbe şi lucruri ale ţarinii lui şi să o bată fără de milostivire, când nu-i va face ascultare. El s-a jurat aceluia că dacă va auzi că s-a umilit în vreo zi spre ea şi îi va face bine, sau se va arăta milostiv cât de puţin către dânsa, îi va tăia capul lui. Ţăranul, luându-o pe dânsa, o necăjea şi o bătea fără de milostivire, pentru că din fire era crud şi fără de omenie. Mai mult, pentru frica tatălui ei, a pus-o la cele mai grele slujbe. Fecioara cea de bun neam, răbda cu vitejie toate scârbele, mulţumind Domnului, Care a învrednicit-o ca să se pedepsească pentru dragostea Lui. Pe când voia să o bată nemilostivul acela, ea se ducea într-un loc ascuns, şi se ruga multe ceasuri cu lacrimi către Domnul, cerând de la Dânsul, ca să-i dea până la sfârşit răbdare şi putere. Cele mai multe nopţi le petrecea în metanii şi rugăciuni, când avea vreme.

Robia aceasta cumplită şi aspră, a răbdat-o purtătoarea de chinuri şi Muceniţa păzirii feciorii ei, nu zece zile, sau o sută, ci şapte ani întregi. Oricare o vedea din cei ce o ştiau mai dinainte, câtă frumuseţe avea şi în ce fel s-a făcut din osteneli, din scârbe şi din munci, nu era cu putinţă ca să nu-l doară inima şi să nu lăcrimeze de nefericirea ei. Într-o noapte în care era ajunul Naşterii lui Hristos, pe când cina barbarul acela, Efimia s-a dus pe ascuns la grajd ca să se roage, cugetând la întruparea Domnului nostru, Care a primit să se facă om pentru mântuirea noastră. Țăranul văzând că lipseşte fecioara, a luat un toiag şi a alergat ca să o bată, după cum avea obişnuinţă. Alergând către grajd, a văzut de departe o lumină mare şi s-a temut, socotind cum că ar fi foc şi că arde casa. Apropindu-se, a văzut ceea ce nu era vrednic să vadă, adică pe împărăteasa cea cerească cu mulţime de sfinţi îngeri, care mângâiau pe Efimia, zicând: „Rabdă cu tărie fiica mea preaiubită, căci pentru scârba aceasta vremelnică, pe care o pătimeşti pentru dragostea

Fiului meu, vei dobândi în împărăţia Lui slavă veşnică şi neveştejită cunună. Şi ca semn pentru cununa slavei celei mari, căreia ai să te învredniceşti de la Mirele tău Cel Ceresc, de acum să fii vindecată la mădularele cele tăiate, cu puterea Fiului Meu”. Acestea văzându-le ţăranul acela, s-a înfricoşat şi, strigând pe toţi casnicii săi, au văzut pe Stăpâna cea fără de prihană, cu ceata ei cea cerească, şi pe fecioara cu buzele şi cu nasul, după cum a fost mai înainte. Toţi au căzut la pământ, neputând să vadă atâta lumină. După un ceas sculându-se, au văzut numai pe Efimia singură, rugându-se şi strălucind. Acestea văzându-le ţăranul acela, a trimis cuvânt la tatăl ei, să vină grabnic la fiica lui. Acela a venit îndată. Văzând pe fiica lui vindecată, s-a înspăimântat şi, mulţumind Domnului, a cerut iertare de la dânsa, pentru necunoştinţa lui cea mai dinainte. Apoi cheltuind aur mult, a zidit în locul grajdului acela o mănăstire preafrumoasă şi acolo a lăsat-o pe dânsa, să slujească Mirelui ei Celui Ceresc. Acolo îşi petrecea ea viaţa, în fapte bune şi a adunat pe multe altele. Astfel, bine şi minunat petrecând în toate poruncile Domnului, cu plăcere de Dumnezeu păstorind turma cea sfântă, lăsând cele vremelnice, s-a dus la împărăţia cea nesfârşită, pe care să dea Dumnezeu să o dobândim noi toţi. Amin (13, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 153 - Maica Domnului încununează din cer pe două fecioare curate, clevetite de lumea rea

O femeie creştină de bun neam, foarte îmbunătăţită, avea două fiice foarte frumoase. Ea le sfătuia să-i urmeze ei la petrecerea cea după Dumnezeu, şi mai ales la multa evlavie pe care o avea către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. După moartea bărbatului ei, a sărăcit aşa de mult, încât nu avea cu ce să-şi mărite fetele ei. Astfel se amăra temându-se, ca nu cumva să-şi vândă cinstea lor, din pricina sărăciei. Având ea multă credinţă către Dumnezeu, s-a dus cu dânsele la biserică. Acolo, stând înaintea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a rugat zicând cu lacrimi: „Stăpâna îngerilor, Maica sărmanilor şi ajutătoarea săracilor, în îngrijirea şi sub acoperământul tău dau din tot sufeltul meu pe aceste două sărmane, ca să le chiverniseşti; pentru că nu pot eu să le păzesc fără de paguba sufletului şi a trupului, din cauza sărăciei şi neajungerii mele. Tu, cu mai-nainte şi Dumnezeiasca ta purtare de grijă, după nemărginita ta milostivire, să le acoperi şi să le păzeşti, ca să nu-şi întineze fecioria lor".

Acestea zicând mama cea evlavioasă, a apucat mâinile fiicelor ei şi le-a apropiat de sfânta icoană, spre semn de legătură, ca să fie Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, mama lor, din ceasul acela, şi ea mai mult nu. Aceasta făcând, s-au întors la casa lor. Când s-au apropiat de uşă, iată un tânăr, în chipul fulgerului, care ţinând o pungă plină de arginţi, i-a zis ei: „Împărăteasa cea cerească îţi trimite banii aceştia, ca să chiverniseşti fiicele tale". Luând banii, acela s-a suit la ceruri. Femeia a căzut cu faţa la pământ, mulţumind cu lacrimi Făcătoarei de bine, celei bogat dăruitoare, pentru grabnicul ajutor şi grabnica sprijinire. Apoi, cheltuind, le-a îmbrăcat pe dânsele şi le-a cumpărat cele de nevoie ale vieţii lor. Vecinii cei răi, ştiind sărăcia lor cea dinainte, le grăiau rău şi le huleau pe dânsele cu nedreptate şi cu ruşine, osândindu-le şi zicând cum că maica lor le-a vândut cinstea lor, vreunuia din cei bogaţi şi a luat bani. Clevetirea aceasta cumplită,

auzindu-o evlavioasa femeie, socotească fiecare câtă scârbă şi necaz a suferit! Şi pe cât timpul trecea, pe atâta şi osândirea creştea, încât s-a înştiinţat de aceasta toată cetatea. Biata mamă, neputând să mai sufere ponegririle oamenilor, a zis fiicelor sale: „Duceţi-vă la Maica voastră cea milostivă, şi vă rugaţi bunătăţii ei cu lacrimi şi cu inima smerită, ca să vă ajute să vă izbăviţi de gurile oamenilor şi dacă cu neîndoită credinţă vă veţi ruga, vă va auzi pe voi Maica înduratului Dumnezeu, Cea mult-milostivă, după cum şi mai-nainte ne-a auzit şi ajutat". Fecioarele ascultând învăţătura macii lor, s-au dus la Dumnezeiasca biserică, şi au făcut după cum le-a învăţat. După ce s-au rugat destul, vărsând lacrimi cu credinţă fierbinte, s-au întors la casa lor, nădăjduind la împărăteasa cea Puternică, cum că le va trimite ajutor din cer, precum s-a şi făcut. Împărăteasa, hrănitoarea săracilor, primind smerita rugăciune şi lacrimile nevinovatelor tinere, le-a ascultat pe dânsele şi cu minune le-a ajutat într-acest chip: La un mare praznic, la care era adunat tot poporul cetăţii în Mitropolie, şi dădea învăţătură un Duhovnic, era şi femeia cea mai sus amintită, cu fetele ei. Pe la mijlocul învăţăturii Duhovnicului care se ostenea cu bună chibzuială a învăţa şi lumina adunarea credincioşilor din Biserică, au văzut toţi un înger preafrumos, că a intrat pe o fereastră, ţinând în mâini două cununi frumoase şi minunate, alcătuite din flori din trandafir alb şi din alte flori bine mirositoare. El a zis către cele două copile aceste cuvinte în auzul tuturor: „Aceste două cununi de flori albe, vi le-a trimis din ceruri, împărăteasa, pentru semnul feciorіei voastre". Acestea zicând, a pus pe capetele lor cununile şi îndată s-a făcut nevăzut. Câtă veselie socotiţi o! ascultătorilor, că au luat fecioarele şi câtă înspăimântare, cei ce stăteau împrejur? A rămas învăţătura neisprăvită, Arhiereul şi boierii au alergat să sărute cununile cele cereşti şi în scurt tot poporul se întrecea, cine să cinstească pe fecioare mai mult. Mai pe urmă le-au petrecut până la casa lor. Ele însă nu s-au mândrit în deşert pentru această cinste ce li s-a făcut; ci cu multă smerenie au mulţumit împărătesei celei vrednice de cinste. Arhiereul şi cei mai mari boieri au cheltuit avere nenumărată, zidind două mănăstiri preafrumoase în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Apoi au hotărât pe o fecioară stareţă într-o

mănăstire şi pe alta, în cealaltă mănăstire. Acolo ele petreceau cu aşa fapte bune şi viaţă minunată încât multe fecioare de bun neam ale boierilor, nu numai din acea cetate, ci şi din alte cetăţi, auzind de vestea cea bună şi de petrecerea cea plăcută lui Dumnezeu, au lăsat bogăţia cea curgătoare precum şi slava cea deşartă, si au venit la ascultarea lor. Și atâta au crescut aceste două mănăstiri, avându-le toţi în mare evlavie încât cineva socotea o mare fericire dacă s-ar fi învrednicit să se numere împreună cu această tagmă binecuvântată. Cele două minunate proiestoase s-au săvârşit în sfinţenie şi sfintele lor moaşte bine au mirosit, iar fericitele lor suflete, s-au dus în împărăţia cea cerească, pe care să dea Dumnezeu ca şi noi toţi să o dobândim. Amin (14, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 154 - Biruind războiul curviei de cinci ori, de cinci ori s-a încununat

Doi fraţi au fost trimişi de la mănăstire, la ascultare. Ei călătoreau împreună, rugându-se fiecare lui Dumnezeu. Ajungând la locul destinat, s-au apucat de lucru. Asupra unuia dintre ei, s-a ridicat război de la diavolul, de cinci ori, ca să păcătuiască. El, sculându-se, făcea rugăciune, şi nu s-a lăsat biruit de gânduri, dar a fost supărat tare de patimă. Întorcându-se către Părintele lor duhovnicesc, faţa fratelui aceluia era tulburată. Fiind întrebat despre cauza tulburării, acela a pus metanie şi a răspuns: „Roagă-te, Părinte, pentru mine, căci am căzut în curvie”. Apoi i-a povestit, cum a fost luptat de gânduri. Bătrânul fiind văzător cu mintea, vedea pe capul ucenicului său, cinci cununi. Cunoscându-i lupta şi biruinţa lui asupra patimii şi a diavolului, care o ridicase asupra lui,

i-a zis: „Îndrăzneşte fiule, că nu te-ai biruit; ci, mai vârtos, ai biruit cu aceea împotrivire, căci n-ai săvârşit păcatul”.

Fratele prin credinţa în Dumnezeu şi evlavia pe care o avea către Maica Domnului, a fost ajutat să biruiască de cinci ori ispita diavolească şi, astfel, s-a încununat de cinci ori, cu darul lui Dumnezeu. Orice patimă sau ispită diavolească biruită de noi cu ajutorul lui Dumnezeu şi osârdia noastră bine chibzuită, este o cunună strălucită, cu care ne încununăm de sus.

MINUNEA 155 - Maica Domnului salvează de la înec pe o femeie care a născut un prunc negru

Peste marele râu Naris, care trece prin mijlocul oraşului Narani, s-a ridicat un mare şi frumos pod, râul fiind foarte lat şi adânc. În acest oraş era un boier bogat, care avea multe slugi şi mai mulţi robi; şi între aceştia se afla şi un arap, pe care îl iubea mult boierul, pentru că îi făcea multe slujbe. Întâmplându-se să nască soţia boierului, a făcut copil negru ca cerneala; aşa de negru, încât era aproape ca şi arapul. Iar din ce cauză, nimeni nu ştia, căci femeia era curată, se păzea de astfel de fapte şi pe alt bărbat nu cunoştea, în afară de soţul ei. Şi, mai ales, avea mare evlavie către Preasfânta, pentru care o iubea Stăpâna şi o învrednicea de multe haruri, între care a fost şi aceasta, pe care mai jos îl vom scrie.

Toţi cei ce vedeau pe copil, nu numai străini, ci chiar şi boierul, socoteau cum că l-a făcut cu arapul, din care pricină avea mare supărare boierul, şi-i era ruşine de oameni. Pentru că toţi, în toate părţile, numai de aceasta vorbeau, şi de multe ori îl biruia supărarea, până într-atât, încât cugeta să omoare pruncul, pe arapul şi pe soţia sa. Însă

Preasfânta îi dădea răbdare, pentru că cunoştea curăţia acelei nevinovate femei. Şi, făcându-se femeia sănătoasă, boierul ca să scape de ocara oamenilor, i-a zis: „O! femeie rea! Ia-ţi copilul cel de pripas, pe care l-ai născut în desfrânare, fugi degrabă din casa mea şi du-te în locul unde să nu te vadă ochii mei, pentru ca nu cumva să mă mânii vreodată şi să te omor”.

Acestea zicând, a apucat-o de cosiţe (părul capului) şi a dat-o afară din casă, împreună cu pruncul. Plângând ea şi tânguindu-se, s-a dus la un unchi al său, socotind că o va primi la casa sa, ca una ce era din sângele lui, dar şi acela a alungat-o cu multe ocări şi defăimări. Și așa au făcut toate rudeniile ei, socotind toți cum că în adevăr cu arapul a făcut copilul. Văzând că toate rudele ei au ocărât-o şi au alungat-o, s-a întristat şi deznădăjduit până într-atât, încât, ca o ticăloasă, îşi puse în gând să se omoare cu pruncul, nemaiputând să sufere ocara oamenilor. Acestea cugetând, a intrat într-o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi, căzând înaintea icoanei ei, a plâns atât de mult, încât a udat pardoseala bisericii, zicând: „Preadulcea mea Doamnă şi Stăpână! Nu pot să mai sufăr defăimarea şi ocara oamenilor; mă rog milostivirii tale să nu laşi sufletul meu să se muncească, pentru moartea cea de bună voie, pe care eu acum mă duc să o primesc”.

Şi după ce a plâns multă vreme, s-a dus în târg şi ajungând aproape de râu a strigat cu mare glas în auzul tuturor: „Asculta-ţi-mă pentru numele lui Dumnezeu!”. Toţi au stat locului, ca să audă ce vrea să spună. Şi a zis ea: „Născătoarea de Dumnezeu şi Stăpâna, să arate vreun semn la aceia care mă clevetesc cu nedreptate, că eu nu am să mai fac decât aceasta”. Și sfârșind aceste cuvinte, s-a aruncat în râu, împreună cu pruncul. Iar bărbatul ei şi oarecare din rudenii, care s-au întâmplat acolo în târg, s-au întristat de moartea ei. Şi ducându-se în biserică se rugau, cerând de la Dumnezeu ca să nu-i pedepsească pentru pricina aceasta, deoarece ei nu ştiau dacă a fost vinovată sau nu, ci numai copilul, prin culoarea pielei, ar fi mărturisit pe tatăl său.

Astfel, pe când se rugau ei, au auzit afară glasuri de popor, lăudând cu mare strigare pe Domnul, care scăpase pe femeie din râu, sănătoasă, împreună cu pruncul, care acum era alb şi foarte frumos.

Îndată alergând la dânsa şi bărbatul ei înspăimântat, a îmbrăţişat-o plângând; şi cerând iertare pentru asprimea cu care s-a purtat faţă de dânsa, săruta pruncul, lăudând pe Domnul, Care n-a lăsat să moară nevinovata femeie, învinuită pe nedreptate. Apoi întrebându-o cum s-a făcut minunea, ea a răspuns: „Când am văzut că m-aţi ocărât toţi şi m-aţi izgonit, din preamarea supărare şi amărăciune, am pus în gând să mă omor; însă mai întâi, intrând în biserică, am căzut şi m-am rugat Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe care în urmă am văzut-o în fundul râului unde m-am aruncat, care mi-a zis mie: „Să nu te întristezi, căci eu nu te las să te îneci”. Atunci am văzut că apa a stat despărţită în două părţi şi nu s-a apropiat de mine. Iar eu am spus: „Dar pentru ce să voiesc viaţă, Stăpâna mea? Ca să am supărări, ocări şi munci?”. Preasfânta mi-a zis: „Altă femeie mai slăvită decât tine să nu fie în oraşul vostru, nici alt copil mai frumos decât al tău”. Acestea zicând, m-a luat de mână cu copilul şi aducându-mă pe pod, mi-a zis: „Fiindcă bărbatul vrea semn ca să creadă că al lui este copilul, să se facă mai alb decât toţi pruncii cetăţii voastre”. Şi îndată după ce a zis acestea, Preasfânta s-a înălţat la ceruri, iar pruncul, prin minune, s-a schimbat cu frumuseţea aceasta”.

Auzind şi văzând cei ce stăteau de faţă o minune ca aceasta, au slăvit pe Dumnezeu şi pe Stăpâna pururea Fecioară. Iar pe femeie o ruga să-i ierte clevetirea cea nedreaptă, şi mai ales bărbatul său, care o ruga să se întoarcă la casa lui. Însă ea a zis: „Se cuvine să slăvesc pe Dumnezeu şi pe Stăpâna mai mult, pentru că acum te-ai încredinţat că mi-a scăpat viaţa mea. De acum înainte nu se cade să mai slujesc casei tale, arătându-mă astfel nemulţumitoare către Făcătoarea de bine, care mi-a făcut acest minunat dar. Tu m-ai urât şi m-ai izgonit, iar Ei i-a fost milă de mine şi nu m-a lăsat ca să pier cu trupul şi cu sufletul”. Apoi s-a dus la mănăstire de fecioare şi s-a făcut călugăriţă.

Şi trăind viaţă îmbunătăţită şi minunată, s-a învrednicit de împărăţia cerurilor, pe care să dea Dumnezeu ca noi toţi să o dobândim. Amin (26, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 156 - Maica Domnului salvează pe un tânăr nevinovat, din primejdie de moarte

În zilele împăratului Teodosie cel Mare, era în Constantinopol un oarecare Iulian, îmbunătăţit cu viaţa, care avea un singur fiu, cu numele Teofil. Acest Iulian în tinereţile lui a fost foarte bogat, iar la bătrâneţe sărăcind desăvârşit şi neavând nici cele mai de nevoie ale trupului, a zis fiului său: „Fiul meu, iată, după cum vezi, eu sunt neputincios şi aşa de sărac, încât nu am cu ce să-mi trăiesc viaţa. Te rog şi eu, să-mi împlineşti o dorinţă a mea, ca eu smeritul să mă mântuiesc la bătrâneţele mele; iar tu să te învredniceşti de cereasca fericire, pentru ascultarea cea către părintele tău".

Atunci, feciorul i-a răspuns: „Spune-mi tată orice pofteşti şi eu te voi asculta la lucrurile cele cuviincioase". Bătrânul i-a zis: „Fericitul Avraam avea un fiu din făgăduinţă, pe care ducându-l în munte să-l junghie şi să-l ardă spre jertfă, acela nu a fugit, el încă şi lemnele cu bucurie le ducea, cu osârdie urmând tatălui său. Şi nu numai acesta, ci şi alţii mulţi au ascultat pe părinţii lor. Aşa să faci şi tu acum, fătul meu preaiubit: ascultă porunca mea şi nădăjduiesc la Dumnezeul cel iubitor de oameni, că nu te vei mâhni de aceasta". Atunci a zis Teofil: „Oare, voieşti şi tu ca să mă omori?". Răspuns-a tatăl său: „Să mă ferească Bunul Dumnezeu, fiule, de o fărădelege ca aceasta. Eu doresc numai o voie să-mi faci: Să primeşti ca să te vând ca pe un rob al meu, pentru ca să am cu ce trăi la bătrâneţile mele şi să nu umblu cerând ca un sărac şi lipsit.

Milostivul Dumnezeu va face milă cu tine pentru bunătatea aceasta, şi-ţi va da bogăţie nenumărată în această lume, iar în cealaltă, va aşeza sufletul tău spre odihnă, în sânul lui Avraam. Dar o poruncă am să-ţi dau, pe care s-o păzeşti, până în ceasul morţii tale: De te va trimite stăpânul tău la vreun lucru sau la vreo slujbă oarecare, să-ţi aduci aminte ca să te duci întotdeauna mai întâi la Sfânta Liturghie, când este vremea ei, şi numai după sfârşitul serviciului sfânt să te îndrepţi spre slujba ta. De asemenea, să te sârguieşti să ai către Preasfânta Fecioară multă evlavie. Dacă vei face aşa, te va izbăvi Domnul de o mare şi năprasnică primejdie".

Fiul a răspuns: „Părintele meu, fă cu mine cum îţi este voia ta". A doua zi a vândut Iulian pe fiul său Teofil, la un boier, Patriciu al palatului, cu numele Constantin, care a iubit mult pe tânăr, pentru supunerea, ascultarea şi frumoasa lui înţelepciune, pentru smerenia şi păzirea curăţie sale, pentru frumuseţea feţei lui, cum şi pentru învăţătura şi cunoştinţele pe care le avea. Îl lua la plimbare cu el, oriunde se ducea, cum şi la masă pentru ca să-l slujească cu sârguinţă.

Într-una din zile ducându-se boierul la palatul împărătesc, a uitat samandrionul, adică buchelarul în care avea poruncile; şi a trimis înapoi acasă pe Teofil, în grabă ca să-l aducă. Tânărul alergând acasă, a intrat în camera Patriciului fără nici o teamă şi a luat buchelarul. În ceasul acela s-a întâmplat că femeia Patriciului şezând în pat, păcătuia cu un rob al ei. Tofil din preamulta grăbire, nu s-a uitat spre ei şi şi-a căutat de drumul lui.

Ticăloşii aceia care păcătuiau, temându-se că el va spune domnului său, au plăsmuit asupa lui viclenie şi mărturii mincinoase. Venind patriciul, i-a zis lui femeia: „De asta ai cumpărat pe robul acesta, ca să vină la mine în pat şi să mă silească la păcat, neruşinatul? Căci dacă n-aş fi strigat şi n-ar fi venit cutare ca să mă scape, îmi pângărea cinstea, prea îndrăzneţul acesta. Ce, sunt de neam prost şi nefericit ca să mă dispreţuieşti aşa? Mă jur pe rugăciunea părinţilor mei şi pe mântuirea sufletului meu, că de nu voi

vedea mâine capul îndrăzneţului şi obraznicului rob tăiat, nu mai stau nici un ceas în casa ta, ci mă despart de tine şi-mi iau zestrea mea”.

Patriciul, auzind acestea, s-a mâniat foarte mult asupa robului şi a făgăduit cu hotărâre să-i facă voia ei. A doua zi, întâlnindu-se la palat cu Eparhul, i-a zis: „Mâine de dimineaţă am să-ţi trimit pe un rob al meu, căruia ai să-i tai capul, să-l pui într-o bucată de pânză, să-l pecetluieşti şi să mi-l trimiţi”. Eparhul i-a răspuns: „Eu nu pot să fac judecată fără dovadă; dacă însă mărturisesc de el trei oameni în scris, cum că este vinovat de moarte, îl omor”.

Atunci Patriciul a spus înainte a trei martori, cum că a cumpărat un rob tânăr, care a vrut să necinstească cu sila pe soţia lui şi a scris hotărâre de moarte chiar cu mâna sa. După aceea, Eparhul a primit să-l omoare.

Când s-a făcut ziuă, a chemat pe nevinovatul acela şi i-a zis lui: „Du-te la Eparhul şi-i spune cum că-l heretisesc şi să-mi trimită răspunsul”. Robul cel bun plecând, a trecut pe lângă o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în care se slujea şi aducându-şi aminte de porunca părintească, a intrat înăuntru tocmai când se citea Apostolul şi a rămăs în biserică până la sfârşit. În timpul acesta, robul cel cu adevătat vinovat, văzând că Eparhul întârzie de a trimite capul, a zis Patriciului: „Să mă duc eu să-l aduc, dacă porunciţi”. Patriciul a zis: „Du-te”. Atunci el alergând cu grăbire, ca şi cum s-ar fi dus să primească o comoară de mult preţ, a ajuns la casa Eparhului şi intrând înăuntru, l-a heretisit (salutat) pe el în numele Patriciului. Atunci un gealat cu sabia ascuţită ce sta ascuns, i-a tăiat îndată capul lui, pe care punându-l într-un lighean şi spălându-l, l-a împachetat. Tocmai când voia să-l pecetluiască, săvârşindu-se Sfânta Liturghie la biserica aceea, a sosit şi robul cel credincios şi fără de vicleşug, heretisând pe Eparhul, a primit pachetul cu capul pecetluit fără să ştie ce este înăuntru. Ajungând acasă la Patriciu şi văzându-l pe el, toţi s-au minunat, mai ales doamna lui, pentru că ştia că l-a trimis să-i taie capul, iar el s-a întors sănătos. Întrebându-l pe dânsul ce a adus, el a

răspuns zicând: „După cum mi-aţi poruncit, stăpâne al meu, m-am dus şi, heretisând pe Eparhul, îndată mi-a dat lucrul acesta să ţi-l aduc; eu însă nu ştiu ce este înăuntru”.

Atunci ea luând pachetul şi despecetluindu-l, a aflat capul robului necredincios, pentru care îngrozindu-se foarte, a rămas fără grai multă vreme, preapăcătoasa. Apoi venind în starea cea mai dinainte, a înţeles judecata lui Dumnezeu cea dreaptă. Şi fiindu-i frică să nu pătimească şi ea asemenea, ca o pricinuitoarea a răutăţii aceleia, a plâns din toată inima şi a spus soţului ei cu îndrăzneală, fărădelegea ei, zicând: „Domnul meu! Eu ticăloasa şi nefericita sunt pricinuitoarea răului acestuia şi mă tem să nu pătimesc după faptele mele, căci nu este lucru ascuns (după cum zice glasul Domnului) care să nu se vădească. Iată, azi se împlinesc trei ani şi jumătate, de când eu păcătuiesc cu robul cel omorât, înşelându-te, fără ca tu să fi ştiut aceasta. Însă robul acesta tânăr, este curat despre mine, că nici un păcat n-a făcut şi cu nedeptate l-am învinovăţit, ticăloasa de mine. Pentru aceasta, Dumnezeu cel drept, care iubeşte dreptatea, a răsplătit fiecăruia după lucrurile lui. Te rog, iartă-mă pe mine, domnul meu, pentru îndurările lui Dumnezeu şi mă făgăduiesc ca de azi înainte să nu-ţi mai greşesc ţie”. Acestea zicând, toţi s-au înfricoşat şi s-au înspăimântat, mărind pe Domnul cel iubitor de oameni, care niciodată nu trece cu vederea pe cel ce face voia Lui.

Atunci Patriciul întrebând şi cercetând pe tânărul să-i spună viaţa şi faptele lui cele dinaite, el a mărturisit totul, arătându-i bunul neam din care se trage, sărăcia în care tatăl său a ajuns la bătrâneţe, ascultatea pe care i-a făcut-o, primind să fie vândut lui ca un rob, spre a avea cu ce-l întreţine, porunca pe care i-a dat-o să se ducă la Sfânta Liturghie şi celelalte. Patriciul auzind acestea, din acel ceas nu l-a mai ţinut pe dânsul ca rob, ci ca pe un adevărat fiu al lui, mâncând împreună cu dânsul şi petrecând împreună. Și nu numai de această cinste s-a învrednicit Teofil, ci ca și moştenitor a fost făcut de boierul acela, peste toată avuţia lui.

Pentru aceasta şi noi, iubiţilor, să ne temem de judecata lui Dumnezeu. Să ne ducem totdeauna la Biserică şi să stăm cu frică şi cu cutremur până la sfârşitul Sfintei

Liturghii, ca şi cum am vedea cu ochii pe Stăpânul Hristos, Cel care ne va judeca pe noi în ziua cea înfricoşată a învierii celei de obşte. Să nu ieşim afară din biserică înainte de terminarea slujbei şi mai ales să nu îndrăznească nimeni a vorbi înăuntru, pentru că cel ce iese afară din biserică în timpul slujbei, fără de mare nevoie, se aseamănă cu Iuda, cel ce s-a sculat de la Cina cea de Taină şi, ducându-se, a vândut pe Domnul nostru Iisus Hristos (65, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 157 - Zidind o biserică în cinstea Maicii Domnului, au primit ca răsplătire un prunc minunat

Vasile şi Evdochia, petrecând în viaţă de căsnicie, au zidit o biserică foarte scumpă în cinstea Preacuratei Fecioare. Maica Domnului le-a dăruit un fiu cu mare sfinţire care, făcându-se mărişor, nu vorbea cu nici o femeie, nefiind maica sa de faţă. Pentru această curăţie, după moartea lui, trupul şi hainele lui, încă multă vreme au stat întregi şi nu au putrezit, care lucru văzând mama sa, a pus trupul lui într-un sicriu de aur şi îl ţinea ca un lucru de mare preţ. Mai târziu l-au pus în biserica care era zidită de dânşii, în cinstea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu (281, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 158 - Maica Domnului salvând din mare pe nepotul împăratului, scapă şi pe cei năpăstuiți

O slugă a Oblaţilor a mers cu corabia la Ţarigrad, la împăratul Teodosie, venind de la Roma. În aceiaşi corabie mergea şi un fecior al unui frate al lui Teodosie, care din cauza unui vânt mare a căzut din corabie şi s-a înecat. Venind corăbieri la Ţarigrad, a dat lui Teodosie împăratul cărţile de la fratele său. Ei au spus ce li s-a întâmplat pe mare. Dar împăratul auzind cum toţi au sosit sănătoşi şi numai fiul fratelui său a pierit, a poruncit să-i închidă pe toţi în pivniţă şi să-i bage în obezi. Maica Domnului însă a scos pe nepotul lui Teodosie din mare şi l-a pus într-un caic cu care a venit la Ţarigrad, la împăratul, şi astfel a scos pe cei nevinovaţi din temniţă (395, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 159 - Maica Domnului împacă pe robii săi iubiți, Chiril al Alexandriei și Ioan Gură de Aur

Sfântul acesta, Chiril, om fiind, măcar că era atât de înaintat în sfinţenie, avea şi oarecare patimă omenească, dar a îndreptat-o pe aceasta în chip minunat. Ascultaţi care era patima şi îndreptarea ei: Marele Chiril, fiind rudenie şi nepot patriarhului Teofil, vrăjmaşul Sfântului Ioan Hrisostom, şi crezând ca adevărate toate mincinoasele învinuiri pe care le grăia unchiul său Teofil contra Sfântului Ioan Hrisostom, nu din răutate, ci din prea mare încredre în unchiul său, fericitul Chiril se pornise şi el asupra sfinţitului şi dumnezeiescului Hrisostom, având mânie asupra lui, nu numai când acesta trăia, ci şi

după moartea lui. Pentru aceasta, nu voia nici să-l pomenească în pomelnicele celorlalţi Patriarhi, precum era şi este obiceiul.

Apotic, atunci Patriarh al Constantinopolului, a scris către fericitul Chiril scrisoare, arătând că şi el a fost o vreme vrăjmaşul lui Hrisostom, dar, mai pe urmă, cunoscând nevinovăţia şi curăţia acelui bărbat Sfânt, s-a pocăit de greşeala lui şi a pomenit numele lui Hrisostom împreună cu ceilalţi Sfinţi, şi-l sfătuia frăţeşte pe Sf. Chiril, să scrie numele lui Hrisostom în pomelnice şi să-l pomenească. Însă Chiril nu-l asculta, nevoind să defaime sinodul ţinut împotriva lui Hrisostom, pe vremea unchiului său Teofil.

A mai scris către Chiril Patriarhul şi Sfântul Isidor Pelusiotul, ca unul ce-i era rudenie şi mai bătrân cu vârsta, sfătuindu-l că nu se cuvine a judeca pe cineva din oameni, până nu va cerceta el singur, amănunţit, pricina şi greşeala omului aceluia. Încă şi altă epistolă a mai scris Sfântul Isidor către Chiril, în care zicea: „Mă numeşti că sunt părintele tău şi mă tem de osândă. Ascultă-mă pe mine, să nu te osândeşti şi tu de Dreptul Judecător, Cel ce nu caută la faţă. Leapădă-ţi mânia asupra celui mort şi nu tulbura Biserica celor vii, pricinuindu-i nelinişte.

Citind scrisorile Sfântului Isidor, a început Sfântul Chiril a se îndrepta şi a-şi cunoaşte greşeala. Dar s-a îndreptat desăvârşit, având un vis ca acesta: I s-a arătat Sfântului că se afla într-un loc de negrăită frumuseţe şi bucurie. Vedea acolo pe Avraam, Isaac şi Iacov şi Sfinţi mulţi din Legea Veche şi din cea Nouă a Evangheliei. Şi a văzut în acel loc o biserică luminată, de neîntrecută frumuseţe, iar înăuntru popor mult, care cânta o dulce cântare. Şi, intrând Sfântul în biserică, s-a umplut cu totul de bucurie şi de dulceaţă în inima sa, că vedea pe Doamna noastră, Născătoarea de Dumnezeu, de îngeri mulţi înconjurată şi strălucind de negrăită slavă. Mai vedea acolo şi pe Sfântul Ioan Hrisostom, stând aproape de Născătoarea de Dumnezeu, cu mare cinste şi strălucind cu minunată lumină, ca un înger al lui Dumnezeu, și ţinând în mâini cartea învăţăturilor sale.

Şi mai erau şi alţi bărbaţi slăviţi, mulţime, care stăteau cu dânsul ca nişte slujitori, înarmaţi toţi, ca şi când aveau de dat o luptă oarecare.

Dorea fericitul Chiril să se închine Stăpânei, Născătoare de Dumnezeu, şi pornind, a alergat spre ea ca să-i facă închinăciune, dar îndată Sfântul Ioan, împreună cu purtătorii săi de suliţi, au alergat cu mânie împotriva lui şi nu numai că l-a oprit de a se apropia de Maica Domnului, dar şi din biserica aceea l-au izgonit. Şi cum sta Sfântul Chiril, frământând întru sine mânia sa contra Sfântului Ioan Hrisostom, care-l izgonise din biserică, iată, a auzit pe Stăpâna noastră, Născătoarea de Dumnezeu, mijlocind către Sfântul Ioan, ca să-l ierte şi să nu-l gonească din biserica aceea, zicând: „Iartă pe Chiril, a zis Preasfânta către Ioan, că din necunoştinţă a luat pornirea lui cea rea împotriva ta şi vei vedea, când îşi va da seama, că din neştiinţă a ajuns la acea pornire rea”. Dar Ioan se arăta că nu primea să-l ierte. Atunci, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a zis către Sfântul Ioan: „Pentru dragostea mea, iartă-l căci mult s-a nevoit pentru cinstirea mea, ruşinând şi înfruntând pe Nestorie, ocărâtorul meu, iar pe mine, Născătoare de Dumnezeu propovăduindu-mă oamenilor. Iartă-l, căci mult s-a ostenit pentru mine”. Acestea auzindu-le Hrisostom de la Maica Domnului, îndată s-a îmblânzit şi, chemându-l înăuntru, a îmbrăţişat pe Chiril, ca un prieten pe prietenul său, şi cu dragoste îl săruta. Şi astfel s-au împăcat şi s-au împrietenit amândoi Sfinţii în visul acela, prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu.

Sfântul Chiril, deşteptându-se şi socotind în amănunt acest vis, s-a pocăit mult şi singur se certa pe sine, pentru o patimă deşartă şi nesocotită împotriva unui bărbat sfânt şi bineplăcut lui Dumnezeu. Şi, adunând îndată pe toţi Episcopii Egiptului, a făcut mare sărbătoare lui Hrisostom, a scris numele lui în diptice şi-l pomenea împreună cu Sfinţii cei mari şi în fiecare an îl fericea pe el cu cuvinte de laudă. Şi aşa s-a ridicat pata aceasta de pe sfinţenia Sfântului Chiril (Proloage 18 ianuarie).

MINUNEA 160 - Maica Domnului cheamă la sine pe Muza fecioara, suflet curat şi nevinovat

Sfântul Grigore Dialogul, papa Romei, zicea către arhidiaconul său, Petru: „Prov, robul lui Dumnezeu, mi-a spus mie, despre sora lui Muza că, copilă fiind, într-o noapte i s-a arătat ei în vis Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioara Maria, căreia îi urmau nişte fecioare de o vârstă cu Muza: „Oare voieşti ca împreună cu aceste fecioare să vieţuieşti şi să-mi urmezi mie?”. Muza a răspuns: „Voiesc, Doamnă”. Şi i-a poruncit Stăpâna ca de acum să lase jocurile copilăreşti şi să fie cuminte, pentru că la 30 de zile ea va veni şi o va aşeza cu fecioarele acelea. Muza deşteptându-se, şi-a schimbat obiceiul din ceasul acela şi şi-a lepădat toată mintea copilărească. Părinţii ei minunându-se şi întrebându-o pe ea despre acel vis, ea le-a răspuns că a văzut pe Preacurata Fecioară, Născătoarea de Dumnezeu şi a luat o poruncă de la ea, de ziua în care o să se ducă şi o să se aşeze cu fecioarele cele ce îi urmau ei. Sosind ziua a 25-a, Muza a fost cuprinsă de friguri, iar la 30 de zile, când s-a apropiat ceasul de a merge la aceea care i s-a arătat în vis, iarăşi a văzut pe Preacurata, venind la ea, cu fecioarele acelea. Atunci, ea a început a zice, cu glas lin, către cea care o chema pe ea: „Iată vin, Doamnă, iată vin”. Şi cu acest cuvânt şi-a dat sufletul în mâinile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi sufletul ei, ieşind din trupul cel fecioresc, s-a sălăşluit cu sfintele fecioare. Dumnezeului nostru, slavă” (Proloage 16 mai).

MINUNEA 161 - Maica Domnului cheamă la Împărăția Mirelui ceresc, pe buna şi blânda fecioară Evpraxia

Când s-a apropiat vremea fericitului sfârşit al Sfintei Evpraxia, egumenei i s-a arătat în vis descoperire de la Dumnezeu, că mireasa lui Hristos în curând se va chema în cămara cea cerească. Ea s-a tulburat foarte mult de vedenia aceea, fiindu-i jale pentru plecarea de la dânsele, a iubitei lor Evpraxia. Pentru aceea, ea a început a plânge, şi n-a voit să spună nici uneia acea vedenie. Bătrânele văzându-o pe ea mâhnită şi plângând neîncetat, nu îndrăzneau să o întrebe pe dânsa pentru ce plânge aşa. Apoi şi ele singure, umplându-se de mâhnire pentru întristarea ei, s-au apropiat de dânsa, grăind: „Doamnă şi maica noastră, spune-ne nouă, pentru care pricină eşti în astfel de întristare? Pentru că şi inimile noastre s-au îndurerat, văzându-te pe tine suspinând". Egumena a zis: „Nu mă siliţi, căci am să vă spun până mâine". Bătrânele au zis către dânsa: „Maica noastră, viu este Domnul, de nu ne vei spune, cu mare mâhnire vei răni sufletele noastre". Egumena a zis: „Nu voiam să vă spun până mâine dimineaţă, dar de vreme ce mă siliţi să vă spun, ascultaţi: Evpraxia ne lasă pe noi, căci mâine se va duce din viaţa aceasta; dar nici una din voi să nu-i spuneţi despre aceasta, ca să nu ştie această taină şi să se tulbure, până ce va veni ceasul ei". Egumena spunând acestea, surorile au plâns mult, ştiindu-o că este mult plăcută lui Dumnezeu şi adevărată roabă şi mireasă a lui Hristos; socoteau că le este o mare pagubă a se lipsi de dânsa.

Plângând ele, una din surori auzind plânsul bătrânelor şi înştiinţându-se de pricina plângerii, a alergat la brutărie, şi a aflat pe Evpraxia, împreună cu Iulia, ostenindu-se la coacerea pâinii. A zis către Evpraxia: „Doamnă, să ştii că pentru tine plânge egumena şi bătrânele!". Evpraxia şi Iulia, s-au mirat de cuvântul acesta, şi stăteau tăcând. Apoi Iulia a zis către Evpraxia: „Oare nu acela ce a fost altădată mire al tău, a rugat pe împăratul, ca să te ia pe tine cu sila din mănăstire şi pentru aceasta se întristează

Doamna egumenă şi bătrânele?”. Sfânta a răspuns: „Viu este Domnul meu Iisus Hristos, că de s-ar aduna toate împărăţiile pământului, nu vor putea să mă silească pe mine, ca eu să las pe Hristos, mirele meu; însă doamna mea Iulia, du-te şi aflǎ pentru ce este plânsul acela, pentru că sufletul meu s-a tulburat foarte mult”. Iulia ducându-se, a stat lângă uşă şi a ascultat cele ce ele vorbeau. Egumena spunea bătrânelor de aceea vedenie, astfel: „Am văzut pe doi bărbaţi cinstiţi, îmbrăcaţi luminos, intrând în mănăstire şi zicându-mi: lasă pe Evpraxia, căci îi trebuie Împăratului. Iar eu îndată luându-o pe dânsa, am plecat. Când am sosit la nişte porţi minunate, ale căror frumuseţi nu le pot spune, acelea s-au deschis singure, am intrat înăuntru şi am văzut nişte palate nefăcute de mână, pline de slavă nespusă, şi un scaun înalt pe care şedea un Împărat prealuminos; eu n-am putut să intru înăuntru, iar pe Evpraxia luându-o, au dus-o la Împăratul. Ea căzând înaintea Lui, I s-a închinat şi a sărutat preacuratele Lui picioare. Am văzut acolo întuneric, apoi strălucire de îngeri şi o mulţime de sfinţi, toţi stând şi privind Ia Evpraxia. După aceasta am văzut pe Maica lui Dumnezeu, pe Preacurata Fecioară Maria, Stăpâna noastră, care luând pe Evpraxia, i-a arătat o cămară preafrumoasă şi o cunună pregătită, strălucind cu slavă şi cu cinste, şi am auzit un glas zicând către dânsa: „Evpraxia, iată răsplătirea şi odihna ta; acum du-te, iar după zece zile să vii, ca să te saturi de toate acestea întru nesfârşiţii veci”. Această vedenie a spus-o egumena bătrânelor, vărsând lacrimi din ochi, şi le-a zis: „Iată acum este a zecea zi de când am văzut această vedenie, şi mâine dimineaţă Evpraxia va muri”. Cu mare greutate, Iulia i-a făcut cunoscută acea descoperire despre moartea ei. Auzind această veste, Cuvioasa Evpraxia a început a plânge cu mare îndurerare, cerând de la Dumnezeu timp de pocăinţă. Dar sfârţitul ei a sosit, şi după puţină zăcere, s-a despărţit de surorile ei iubite, care au plâns-o cu adâncă durere, şi de egumena ei scumpă către care a rostit ultimile cuvinte: „Maica mea, roagă-te pentru mine, că mare osteneală este sufletului meu în ceasul acesta” (Viețile Sfinților 25 iulie).

MINUNEA 162 - Cerând ajutorul Maicii Domnului, o fecioară înduplecă pe mirele ei a trăi în feciorie

Pe vremea împăraţilor Onoriu şi Arcadie, omul lui Dumnezeu (+411), mulţi bărbaţi şi femei în Roma s-au îndemnat după pilda acestuia, de au păzit fecioria şi curăţia. Între altele, era acolo şi o fecioară cu bun chip, de foarte bun neam, foarte frumoasă la trup, iar la suflet şi mai frumoasă. Pe aceasta au măritat-o părinţii, fără de voia ei şi a luat un bărbat de bun neam şi dregător mare. Şi sfârşind nunta, după rânduiala lumii, mireasa însă nu avea mintea nicidecum la aceste deşertăciuni pământeşti, la care se afla fără voia ei, ci se gândea numai la cele cereşti, dorind să fie şi să rămână totdeauna mireasa Împăratului Ceresc. Seara, când i-au dus la cămara cea de mire şi au rămas singuri amândoi, a căzut fecioara la rugăciune înaintea unei icoane, rugându-se în linişte, cu lacrimi, la pururea Fecioara Maria, ca să-i ajute să-şi păzească fecioria ei nestricată. S-a rugat două ceasuri, udând pământul de atâtea lacrimi, câte a vărsat. Iar mirele se minuna şi a întrebat-o pe dânsa de pricina acestui plâns. Iar aceasta i-a spus: „Plâng, fratele meu preaiubit, că am rugat pe pururea Fecioara, Născătoare de Dumnezeu, să nu cunosc mire vremelnic, afară de stăpânul cel Ceresc, pe fiul ei şi Mântuitorul meu. Şi acum m-au măritat părinţii mei cu sila, fără de voia mea şi se va mânia Domnul şi Stăpâna şi ne vor pierde din lume şi se vor osândi chiar sufletele noastre veşnic”. Iar tânărul se străduia să-i schimbe gândul şi i-a adus mărturii multe, că şi nunta cinstită este, şi primită înaintea Domnului, şi mulţi dintre cei însuraţi au bineplăcut lui Dumnezeu şi s-au sfinţit. Însă, fecioara cea cu gând viteaz, iarăşi s-a împotrivit, lăudând fecioria cu pilde, şi mai vrednice de crezare şi, mai ales, cu pilda Stăpânului Hristos Care pentru lauda fecioriei S-a născut din pururea Fecioara Maria. Pe scurt, a zis atâtea cuvinte, lăudând fecioria, încât, ajutându-i dumnezeiescul dar, a biruit pe tânărul, care a primit să petreacă în păzirea fecioriei neîntinaţi, sub chipul însoţirii. Şi aşa au petrecut, în această dragoste frăţească şi

unire nestricată, mulţi ani, făcând milostenii, posturi şi alte fapte bune, ca nişte prieteni iubiţi ai lui Hristos.

Şi atât au bineplăcut lui Dumnezeu, încât toţi locuitorii din cetate îi cinsteau, văzând minunata lor petrecere, că niciodată, ei nu au lipsit de la vreo priveghere şi slujire duhovnicească.

Mai târziu, Stăpânul Hristos a chemat la cetatea cea cerească pe mireasa lui cea fără de prihană, ca să-şi primească răsplata ostenelilor ei. Când îi cântau preoţii slujba cea de îngropare, după rânduiala morţilor, bărbatul ei apropiindu-se, cu lacrimi a sărutat-o pe dânsa şi, ridicându-şi ochii şi mâinile la cer, a zis acestea, în auzul tuturor: „Mulţumesc ţie, Doamne Iisuse Hristoase, pentru preaiubitoarea de feciorie pe care mi-ai dat-o ca soţie, mireasa cea neîntinată şi comoara cea nefurată, pe care ţi-o dau astăzi, fără de prihană şi cu totul curată, aşa cum mi-ai dat-o pe dânsa”.

Acestea zicând, a deschis ochii fecioara şi, puţin zâmbind, i-a zis lui: „Pentru ce, preaiubitul meu mire, ai descoperit mai înainte de vreme, cea ce nimeni nu te-a întrebat pe tine?”. Iar cei ce stăteau împrejur, auzind acest cuvânt, au slăvit pe Dumnezeu, Cel ce face asemenea minuni.

După puţine zile, a murit şi bărbatul ei şi l-au îngropat rudeniile ei în mormântul lor, care era la altă biserică, departe de mormântul fecioarei, soţia sa. Însă după puţină vreme, vrând să-l scoată de acolo ca să-l pună într-un mormânt nou pe care îl zidiseră, nu l-au găsit în mormânt. Mult mirându-se rudeniile lui de aceasta, deschizând mormântul fecioarei, l-au aflat acolo spre mărturie, că după cum au fost în viaţa aceasta uniţi în dragoste frăţească şi păzitoare de curăţenie, se cuvenea ca şi trupurile lor să fie nedespărţite, după cum şi sufletele lor se află întru împărăţia cerească.

Şi auzindu-se vestea aceasta în toată Roma, s-au înspăimântat toţi cu bucurie mare, pentru că, în adevăr, faptă mare şi vrednică de laudă au săvârşit, pururea fericiţii şi pomeniţii aceia, învingând firea omenească şi defăimând desfătările cele ademenitoare ale trupului. Iar acum în locul celor stricăcioase, în împreunarea cea nestricată se bucură

şi se veselesc de frumuseţile Raiului cele nestricăcioase şi veşnice, întru Împărăţia Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava şi stăpânirea în veci. Amin (50, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

Minunile Maicii Domnului făcute cu cei care se roagă ei

MINUNEA 163 - Maica Domnului asculta antifoanele care i se cântau în biserică în cinstea ei

O femeie evlavioasă, care se chema Maria din Tarascon, fiind într-o cetate, care se chema muntele Pesulanului, a mers la biserică să se roage lui Dumnezeu. Când a început să se roage lui Dumnezeu în aceea biserică, tocmai se cântau antifoanele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. În acea clipă i s-a arătat ei Maica lui Dumnezeu, şi a văzut-o ascultând antifoanele până la sfârşit, după care faptă, iar s-a înălţat la cer (112, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 164 - Îngerii cântau laude în cinstea Maicii lui Dumnezeu, împreună cu oamenii

Era în Franţa o cetate care se chema Svesion. De ziua Adormirii Maicii Domnului, călugării făceau utrenia într-un munte din apropierea acelei cetăţi, unde vieţuise mai înainte un sihastru. În acel timp, oamenii au auzit cum îngerii cântau foarte frumos antifoanele închinate spre lauda Preasfintei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu (113, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 165 - În timp ce prin cântări o lăudăm pe pământ, Preasfânta Maică, în cer, se roagă pentru noi

În Marsilia a fost o femeie evlavioasă, care mergea la biserică să cânte la Sfânta Slujbă. Când a început în biserică a se cânta antifoanele spre lauda Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, femeia aceea a văzut pe Preacurata Fecioară stând înaintea lui Hristos, Fiul său, şi căzând înaintea Lui, se ruga pentru oameni (114, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 166 - O fetiță infirmă se roagă Maicii Domnului care, arătându-i-se, o vindecă

Într-o cetate, care se chema Ancona, era o fetiţă infirmă, bolnavă de picioare. Închinându-se Maicii Domnului, s-a rugat ei din toată inima s-o tămăduiască. Şi, arătându-i-se, a tămăduit-o pe ea (115, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 167 - Rugându-se şi aducând un dar Maicii Domnului, s-au izbăvit de ciumă

Cândva, o cetate ce se chema Evorul, a fost cumplit bântuită de ciumă încât aproape se pustiiseră din cauza mulţimii de oameni care muriseră. Un meşter din acea cetate a făcut un chivot de argint după închipuirea cetăţii pe care, aducându-l la biserică, l-a dăruit Maicii Domnului. Căzând la pământ şi rugându-se Preasfinţiei sale din toată inima, ca în loc de argint să le dăruiască lor sănătate şi să-i izbăvească de ciumă, într-adevăr după aceea s-a izbăvit cetatea de ciumă (116, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 168 - Cele şapte mângâieri pământeşti şi şapte mângâieri cereşti ale Maicii Domnului

Toma, Arhiepiscopul Cantuarului, în fiecare zi rugându-se Maicii Domnului, pomenea de cele şapte mângâieri pe care le-a avut ea pe pământ.

Bucuria întâia a avut-o când a conceput (zămislit) pe Fiul lui Dumnezeu.

A doua mângâiere a avut-o când L-a purtat în pântecele său.

A treia bucurie a avut-o când L-a născut pe Hristos.

A patra bucurie a avut-o când s-au închinat ei craii de la răsărit.

A cincea, când a aflat pe Hristos peste trei zile în biserică.

A şasea când s-a sculat Hristos din morţi şi s-a înălţat la Cer.

A şaptea, când s-a pogorât Duhul Sfânt peste Apostoli.

Fericind el pe Preacurata în acest chip pururea, i s-a arătat lui odinioară şi i-a zis: „Primesc cu mulţumire rugăciunea ta, cu care faci pomenire de mângâierile mele, pe care le-am avut pe pământ. Mie îmi este voia să mă fericeşti şi să pomeneşti bucuriile mele, pe care le am acum în cer. Orice om credincios care va face acest lucru, la vremea morţii lui, îi voi acoperi sufletul şi-l voi mântui, căci voi sta înaintea Fiului meu şi mă voi ruga pentru dânsul”. Atunci Toma, Arhiepiscopul, a spus: „O! Preaslăvită Împărăteasă, spune-mi, care sunt bucuriile tale din cer, cu care să fericim pe tine?”. Iar Preasfânta i-a spus lui acele şapte bucurii, pe care Sfinţia sa le are în cer, zicând:

Întâia bucurie în cer o am că întrec pe îngeri cu fecioria şi pe Sfinţi cu vrednicia.

A doua bucurie în Cer o am pentru acea că eu fac pace în lume.

A treia bucurie o am în Cer pentru că pe mine mă ascultă toţi cetăţenii cerului.

A patra bucurie în cer o am pentru că eu pot la Fiul meu orice voi vrea.

A cincea bucurie în cer o am că m-am învrednicit să stau mai aproape de Sfânta Treime.

A şasea bucurie în Cer o am că eu sunt mama oamenilor supăraţi şi oropsiţi, care aleargă către mine.

A şaptea veselie pe care o am în Cer este că bucuria mea în veci nu se sfârşeşte (118, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 169 - Prin rugăciunile Ei, Maica Domnului îndepărtează pe îngerul pedepsitor

Odinioară, Roma era bântuită de o cumplită molimă de ciumă. Romanii s-au rugat Maicii lui Dumnezeu, să le vină în ajutor şi să-i izbăvească de aceea moarte îngrozitoare şi au purtat icoana ei împrejurul cetăţii. În acea vreme, pe zidul cel vechi al lui Adrian împăratul, s-a văzut un tânăr voinic, foarte luminos, băgând sabia în teacă, care peste tot era udă de sânge. Acela a fost un înger în chip de ostaş care, pentru rugăciunile poporului făcute către Maica Preacurată, a contenit a mai omorî pe oameni cu ciumă. Aceasta a arătat-o prin băgarea sabiei în teacă (124, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925)

MINUNEA 170 - Rugându-se Maicii Domnului la plecarea în călătorie, la întoarcere găsea candela nestinsă

Ne-a spus nouă (lui Ioan şi lui Sofronie) Avva Dionisie, preaiubitul şi păzitorul de vase al bisericii din Ascalon, despre Ioan Sihastrul, zicând: „Mare era bărbatul acela pentru veacul cel de acum, prin viaţa lui, şi lui Dumnezeu foarte plăcut. Şi vieţuia în hotarele satului Sehustra, care era departe de Ierusalim, ca la 20 de stadii. Şi avea stareţul în peştera sa icoana Preacuratei, Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, ţinând în braţe pe Pruncul Cel mai înainte de veci, pe Hristos, Dumnezeul nostru. Și starețul acesta, când vroia să se ducă undeva, ori în pustie departe, ori la Ierusalim, ca să se închine cinstitei Cruci şi la mormântul lui Hristos şi să cerceteze locurile Sfinte, sau la muntele Sinaiului, ca să se roage, sau la Sfinţii Mucenici ale căror moaşte se aflau departe de Ierusalim, căci îi plăcea stareţului să dea cinstire sfinţilor. Mergând uneori în Efes, la mormântul Sfântului Evanghelist Ioan, uneori la Sfântul Teodor, în Evhaita, iar uneori la Sfânta Tecla, în Seleucia Isauriei, alteori la Sfântul Serghie, în Sarafas, uneori la unul, iar alteori la alt sfânt. Oricând se ducea, îşi pregătea în peştera sa candela, înaintea chipului Preacuratei Născătoare de Dumnezeu şi o aprindea, precum îi era obiceiul. Apoi, stând la rugăciune, se ruga lui Dumnezeu ca să-i îndrepteze paşii pe calea cea bună şi, privind icoana Născătoarei de Dumnezeu, grăia: „Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, pentru că plec în călătorie îndepărtată, întru care multe zile am să zăbovesc, Tu singură să ai grijă de candela Ta şi nestinsă să o păzeşti până ce mă voi întoarce, după a mea rugăciune. Căci eu având ajutorul Tău, împreună-călător cu mine, mă duc pe drumul meu, la care m-am gândit”. Acestea zicându-le către sfânta icoană, se ducea pe drumul său şi zăbovea uneori o lună, alteori două şi trei, iar alteori cinci sau şase. Şi, întorcându-se, afla întotdeauna candela plină, arzând precum o lăsase şi niciodată n-a aflat-o pe ea stinsă.

Şi încă ne-a spus nouă Dionisie, Preotul, că acest părinte Ioan, umblând odată în hoterele satului aceluia, unde era peştera lui, a întâlnit un leu mare, mergând în calea lui, la un loc strâmt, între două şiruri de spini, cu care locuitorii îşi îngrădeau ţarinile lor. Şi atât de strâmtă era calea aceea, încât abia putea să treacă printre acei spini, un om mergând pe jos şi nepurtând nimic cu el. Şi, când amândoi s-au apropiat unul de altul, stareţul nu-i da cale liberă leului, nici leul nu putea să se întoarcă din cale, din cauza strâmtorii locului şi nici să treacă ei unul pe lângă altul nu era cu putinţă. Şi leul văzând pe plăcutul lui Dumnezeu că nicidecum nu vrea să se întoarcă, ci să treacă pe calea ce era înainte, a stat de-a stânga stareţului, pe picioarele cele din spate şi pe gardul acela, cu greutatea trupului său, lărgindu-l puţin. Şi a făcut Sfântului cale liberă şi a trecut pe lângă leu, atingându-se cu spatele lui de pieptul lui.

La acest avvă Ioan a venit un frate şi văzând că în peştera lui nu se afla nimic, i-a grăit lui: „Cum petreci aici, avva, neavând cele de trebuinţă pentru viaţă?”. Bătrânul i-a răspuns: „Fiule, peştera aceasta este neguţătorie duhovnicească; dă şi ia. Dă lucru de mână şi ia cele trebuincioase”. Şi aşa, acest plăcut al lui Dumnezeu Părinte, vieţuind în pustniceştile sale nevoinţe şi osteneli ani îndestulaţi, s-a dus la Domnul şi s-a numărat în ceata Sfinţilor, celor ce stau înaintea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, Unuia în Treime, Dumnezeului nostru, Căruia I se cuvine slavă, în veci. Amin (Proloage 19 iunie).

MINUNEA 171 - Maica Domnului, rugându-se Fiului Său, mijloceşte pentru iertarea lui Daniil, cel care s-a pus chezaş pentru Evloghie pietrarul

Avva Daniil, preotul Schitului, ne-a povestit nouă, zicând: „Când eram mai tânăr, am mers la Tebaida şi m-am pogorât la un oraș să-mi vând lucrul mâinilor mele. Și era acolo un om cu numele Evloghie, care avea meşteşugul pietrăriei şi care, lucrând până seara, nu gusta nimic toată ziua. Iar după ce se însera, mergea prin tot oraşul şi pe câţi străini afla, îi ducea în casa sa şi, spălându-le picioarele cu mâinile sale, îi hrănea pe ei, iar din fărămiturile ce rămâneau, mânca el, iar ce mai prisosea le arunca la câini. Suindu-mă ca să-mi vând lucrul mâinilor mele în oraşul acela, am înserat. Şi Evloghie m-a luat şi pe mine, împreună cu alţi străini în casa sa, şi după obicei, ne-a spălat picioarele şi ne-a ospătat pe noi; şi aceasta de multe ori mi-a făcut şi mie, şi altor fraţi care erau cu mine.

Eu, văzându-i bunătăţile lui, m-am minunat şi am început a posti câte o săptămână, rugându-mă lui Dumnezeu pentru dânsul, ca să-i dăruiască Dumnezeu multă avere, să poată hrăni şi mai mulţi străini. Postind trei săptămâni şi mai mult, am slăbit de post, încât abia mai trăiam, şi iată, am văzut pe Cineva, cu sfântă cuviinţă, venind către mine şi zicându-mi: „Ce este, Părinte Daniile?”. Iar eu am zis către Dânsul: „Am făgăduit lui Dumnezeu să nu gust pâine, până ce mă va auzi, pentru Evloghie, săpătorul de piatră, să-i dea lui bogăţie, ca şi pe mai mulţi străini să-i odihnească”. Şi mi-a zis mie: „Nu este de trebuinţă, căci bine îi este lui precum se află acum”. Iar eu am zis: „Nu, Doamne, ci să-i dai lui, ca toţi să proslăvească numele Tău cel Sfânt”. Şi mi-a răspuns mie iarăşi: „Eu ţi-am spus ţie, că bine se află. Însă, de voieşti să-i dau lui, te faci chezaş pentru sufletul lui, cum că se va mântui, dacă îi voi da lui mai multă avere?”. Iar eu am zis către Dânsul: „Din mâinile mele să ceri sufletul lui”. Şi acestea zicând, m-am aflat stând ca la Sfânta Înviere şi am văzut pe tânăr, cu sfântă cuviinţă, şezând pe piatra cea Sfântă, iar Evloghie

sta de-a dreapta Lui. Apoi, a trimis la mine Tânărul acela pe unul din cei ce stăteau înaintea Lui şi mi-a zis mie: „Oare, tu eşti cel ce te-ai pus chezaş pentru Evloghie?”. Cei ce stăteau de faţă au zis: „Aşa, Stăpâne, acesta este”. Şi iarăşi mi-a zis mie: „Chezăşia de la tine o voi cere”. Eu am zis: „Aşa, Stăpâne, de la mine, numai să-i înmulţeşti lui averea”. Am văzut îndată pe doi voinici băgând în sânul lui Evloghie aur mult şi, cu cât aceia îi dădeau, cu atât sânul lui mai încăpător se făcea.

Iar după ce m-am sculat din somn, am cunoscut că mi s-a ascultat rugăciunea şi am proslăvit pe Dumnezeu. Iar Evloghie, ieşind după obiceiul său la lucru, a lovit într-o piatră şi a auzit un sunet şi iarăşi a lovit şi a aflat o ferestruică. A lovit a treia oară din nou, și a găsit-o plină cu aur. Şi înspăimântându-se, se întreba: „Ce să fac, nu ştiu? De-i voi lua pe aceştia în casa mea, va auzi stăpânul şi-i va lua pe ei, iar eu voi cădea în ispită. Dar eu îi voi lua pe aceştia şi îi voi pune unde nu ştie nimeni şi, cumpărând dobitoace, voi zice că pentru cărat piatra le-am luat pe ele”. Părăsindu-şi lucrul cel bun, pe care îl făcea în toate zilele cu străinii, a intrat într-o corabie şi s-a dus la Constantinopol. Iar în acea vreme împărăţea Iustin, unchiul lui Justinian. Şi dând aur mult împăratului şi dregătorilor lui, ei l-au pus pe el dregător al cetăţii. Şi şi-a cumpărat case mari, care până în ziua de astăzi se numesc „ale egipteanului”.

Iar după doi ani am văzut în vis pe Tânărul acela cu sfânta cuviinţă, iarăşi la sfânta înviere stând pe sfânta piatră. Şi aducându-mi aminte de Evloghie, am zis în sinea mea: „Oare unde este Evloghie?”. Şi după aceea am văzut pe Evloghie, izgonit de la faţa Tânărului şi târât de un arap. Deşteptându-mă din somn, am cunoscut ce însemnează visul şi am zis întru sinemi: „Vai mie, păcătosului, ce am făcut? Mi-am pierdut sufletul meu”.

Sculându-mă, m-am dus în oraşul acela, unde mai înainte fusese Evloghie tăietor de piatră, făcându-mă a-mi vinde lucrul mâinilor mele şi aşteptam să vină Evloghie şi să mă ia, după obicei, în casa lui, însă n-a fost cine să mă ia, după care m-am rugat de o bătrână, zicând: „Rugu-mă ţie, maică, să-mi aduci mie puţină pâine, ca să

mănânc, ca n-am mâncat astăzi”. Iar ea, degrabă ducându-se mi-a adus pâine şi fiertură, şi şezând aproape de mine, a început a-mi grăi mie cuvinte duhovniceşti şi folositoare: „Nu-ţi este ţie de folos, ca să umbli prin lume. Oare nu şti că viaţa călugărească de linişte are trebuinţă?”, încă şi alte multe cuvinte folositoare mi-a grăit mie. Iar eu am zis: „Dar cum mă sfătuieşti să fac? Căci lucrul mâinilor mele am venit să-l vând”. Iar ea mi-a răspuns mie: „Măcar că şi lucrul mâinilor îl vinzi, să nu zăboveşti aşa noaptea prin oraş”. Iar eu am zis: „Cu adevărat aşa este”. Şi iarăşi am întrebat-o pe ea: „Spune-mi maică, nu cumva este în oraşul acesta vreun om temător de Dumnezeu şi primitor de străini?”. Iar ea mi-a zis: „Părinte şi stăpâne, am avut aici pe un tânăr, tăietor de piatră, care făcea multă milă cu străinii, dar Dumnezeu văzându-i fapta lui cea bună, i-a dat lui dar, că am auzit de dânsul că acum este senator în Constantinopol”. Auzind acestea, am zis în sinemi: „Eu am făcut uciderea aceasta”.

Intrând într-o corabie, am mers la Constantinopol şi întrebând şi găsind casa lui Evloghie, şedeam lângă poartă, vrând să-l văd pe el când va ieşi. Iată l-am văzut pe el ieşind cu multă mândrie, înconjurat de oameni mulţi şi am strigat: „Miluieşte-mă că am să-ţi grăiesc ceva în taină”. Iar el n-a voit nici măcar să se uite la mine, iar slugile lui au voit chiar să mă bată. Dar eu la alt loc ieşindu-i înainte, iarăşi am strigat. Iar el a poruncit ca să mă bată încă şi mai mult. Şi aşa am stat patru săptămâni înaintea uşilor casei lui, înviforându-mă de zăpadă şi de ploaie, şi tot n-am putut să vorbesc cu el. Atunci supărându-mă, m-am dus la biserică şi m-am aruncat înaintea chipului Domnului nostru Iisus Hristos, cu lacrimi, şi mă rugam zicând: „Doamne iartă-mă de chezăşia omului acestuia, iar de nu, atunci şi eu rămân în lume”. Acestea zicându-le în cugetul meu, îndată am adormit şi iată, a început un sunet mare şi se auzea că vine Împărăteasa şi înaintea Ei şi în preajma Ei, mergeau mulţime de mii de oameni. Iar eu am strigat zicând: „Miluieşte-mă, Stăpână”. Iar Ea, stând, mi-a zis: „Ce voieşti?”. Eu i-am zis Ei: „Pe Evloghie prefectul, l-am luat în chezăşie şi te rog să porunceşti să fiu slobozit de chezăşia aceasta”. Iar Ea mi-a răspuns mie: „În lucrul acesta Eu n-am nici un amestec, ci, precum şti, aşa să-

ţi împlineşti chezăşia ta”. Şi deşteptându-mă, am zis în sinea mea: „Măcar de-mi va fi mie să mor, dar nu mă voi depărta de la porţile lui Evloghie, până nu voi vorbi cu el”.

Şi am mers iarăşi înaintea porţii lui şi când voia să iasă el, iar am strigat. Alergând una din slugile lui cu un băţ, atâta bătaie mi-a dat, încât mi-a fărâmat tot trupul meu. Atunci mâhnindu-mă, am zis în sinea mea: „Mă voi duce la Schit şi, de va voi Dumnezeu, îl va mântui pe Evloghie, cu judecăţile pe care Le ştie”. Ducându-mă să caut o corabie, care să meargă la Alexandria, am aflat. Şi cum am intrat să mergem cu corabia, îndată, de mâhnire şi de bătăi, am căzut ca un mort şi am adormit. Şi m-am văzut pe mine în vis, că eram la Sfânta Piatră a cinstitului mormânt. Și Tânărul acela căuta spre mine cu mânie, încât de frică m-am cutremurat, ca o frunză şi nu puteam nici să-mi deschid nici gura mea, căci mi se împietrise inima din mine. Şi mi-a zis: „Dar nu te duci ca să-ţi împlineşti chezăşia ta?”. Atunci a poruncit la doi din cei ce stăteau de faţă ca, legându-mă, să mă spânzure, apoi m-au bătut destul şi mi-au zis: „Să nu începi nici un lucru mai presus de măsura ta şi să nu te cerţi cu Dumnezeu”. Şi încă fiind spânzurat, iată s-a auzit un glas zicând: „Vine împărăteasa”. Şi văzându-o pe ea, am luat îndrăzneală şi am zis către dânsa cu glas lin: „Miluieşte-mă, Stăpână a lumii”. Iar ea mi-a zis: „Ce voieşti?”. Şi eu am zis: „Pentru chezăşia lui Evloghie sunt spânzurat aici”. Şi mi-a zis: „Iată, eu mă voi ruga pentru tine!”

Apoi am văzut că a mers şi a sărutat picioarele Tânărului aceluia. După aceea, Tânărul mi-a zis: „De acum să nu mai faci un lucru ca acesta”. Eu am zis: „Nu, Stăpâne. Eu m-am rugat la început pentru dânsul, ca mai mare să fie, dar am greşit, Stăpâne iartă-mă”. Apoi a poruncit ca să mă slobozească şi mi-a zis: „Să mergi la chilia ta, căci Eu iarăşi voi aduce pe Evloghie la rânduiala lui cea dintâi; tu nu te mai îngriji de aceasta”. După aceea, îndată deşteptându-mă, m-am bucurat foarte tare, izbăvindu-mă de o chezăşie ca aceasta şi am mulţumit lui Dumnezeu şi Stăpânei, celei cu totul fără de prihană.

După trei luni, am auzit că a murit Iustin împăratul şi în locul lui s-a făcut altul împărat şi a început prigoană asupra stăpânitorilor, şi pe dregătorii cei mari i-au ucis şi le-au luat averile. Asemenea au făcut şi lui Evloghie, iar el însuşi a fugit din Constantinopol şi a poruncit împăratul, ca ori unde l-ar afla, să-l ucidă.

Evloghie s-a dus la locul său cel dintâi şi şi-a schimbat hainele sale, ca și mai înainte când era sărac. Și s-au adunat locuitorii oraşului aceluia, ca să-l vadă pe el, şi-i ziceau lui: „Am auzit de tine că ai fost dregător mare". Iar el le răspundea: „De m-ar fi pus pe mine dregător, nu m-aţi fi văzut aici, ci alt egiptean este acela de care aţi auzit, eu am fost şi m-am închinat la Sfintele Locruri, la Ierusalim".

Venindu-şi în sine, zicea: „Smeritule Evloghie, acum du-te, ia-ţi uneletele tale şi mergi de lucrează, pentru că aici nu este Constantinopolul, ca nu cumva şi capul tău să-l pierzi". Apoi luându-şi uneltele sale, a ieşit la piatra de mai înainte, unde aflase comoara aceea, socotind că va mai afla şi alta şi lovind în piatră până la al şaselea ceas, n-a aflat nimic. Atunci, a început să-şi aducă aminte de hrana şi de dulceaţa mâncărilor pe care le avea în palate şi de amăgirea mândriei lumii acesteia şi iarăşi zicea către sine: „Scoală-te de lucrează, pentru că aici este Egiptul". Apoi, puţin câte puţin, l-a îndreptat pe el Mântuitorul şi Preasfânata noastră Stăpână la rânduiala lui cea dintâi. Şi făcându-se seară, iată Evloghie a venit, chemând pe străini la găzduire.

Şi văzându-l pe el, am suspinat şi, lăcrimând, am zis către Dumnezeu: „Cât s-au mărit lucrurile tale, Doamne, toate cu înţelepciune le-ai făcut. Cu adevărat, Tu, Doamne, faci săraci şi îmbogăţeşti, smereşti şi înalţi şi judecăţile Tale sunt nepătrunse". Luându-mă şi pe mine cu alţi săraci, ne-a dus la casa lui, spălându-ne picioarele şi ne-a pus la masa.

După ce am mâncat noi, luându-l de o parte, i-am zis lui: „Cum te afli, frate Evloghie?". Iar el a zis: „Roagă-te pentru mine, Avvo, căci sunt sărac, neavând nimic". Iar eu am zis către el: „O, de n-ai fi avut nici acestea pe care le ai!". Iar el a zis: „Pentru ce Avvo? Oare te-am smintit cândva cu ceva?". Atunci i-am povestit lui toate cele ce s-au

petrecut. Şi plângând îndeajuns, a zis: „Roagă-te avvo, ca să-mi trimită Dumnezeu cele de trebuinţă, căci de acum mă îndrept”. Iar eu am zis: „Cu adevărat, fiule, să nu nădăjduieşti să ţi se încredinţeze altceva de la Hristos, cât vei fi în lumea ceasta, afară de plata ostenelii tale”. Urându-i cele bune, m-am întors şi a rămas Evloghie aşa, săpând în piatră şi primind pe străini, până la sfârşitul zilelor sale. Şi ajungând la o 100 de ani nu s-a lăsat de această lucrare, şi îi dăruia Dumnezeu putere până când s-a împlinit călătoria vieţii.

Să ne minunăm de iubirea de oameni a lui Dumnezeu care, după ce l-a înălţat pentru puţină vreme atât de mult, apoi iarăşi l-a smerit pe el, pentru a-i fi de folos. Să ne rugăm şi să ne smerim în frica Domnului nostru Iisus Hristos, că doar vom afla milă la înfricoşătorul Lui scaun, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria şi ale tuturor Sfinţilor Lui (Proloage 27 martie).

MINUNEA 172 - Maica Domnului încurajează şi ajută pe domnița căzută în năpăstuire

Fiica lui Genoviev, domnul Brabanţiei, era foarte evlavioasă şi avea mare evlavie către Maica Domnului. Căsătorindu-se cu contele Siegfried (c. 731), avea o mare supărare, deoarece nu năştea fii. Rugându-se Maicii Domnului cu credinţă, i-a ascultat rugăciunea şi, spre marea ei bucurie, a rămas însărcinată. În acest timp Siegfried soţul ei, care era voievod, a plecat cu oastea la război, lăsând în locul său ca administrator, pe un slujitor al său care se numea Galion, om destoinic şi viteaz. Acesta, după plecarea lui Siegfried, s-a sârguit foarte mult să ademenească şi corupă spre a păcătui cu dânsul, pe stăpâna lui, aducând vestea prin cărţi scrise cu vicleşug, cum că domnul a murit în război.

Doamna însă nicicum nu s-a învoit la acest lucru. Iar dacă a venit Siegfried de la război, Galion slujitorul lui i-a spus că în casa lui toate au mers bine, numai că soţia lui este întinată cu desfrânarea. Bărbatul ei mâniindu-se foarte, a poruncit slugilor s-o înece cu pruncul împreună, căci zicea că nu este născut cu dânsul. Slugile însă luând-o, nu au înecat-o, ci au dus-o într-o pustie şi au lăsat-o acolo. Ea rămânând şi umblând prin pustiu, s-a arătat ei Maica Domnului şi a mângâiat-o, ajutând-o în multe nevoi pe ea şi pe pruncul ei. După şase ani, bărbatul ei Siegfried, care aflase de nedreptatea ce i se făcuse Genovievei, i-a părut rău, căindu-se foarte mult. Într-o zi mergând la vânătoare în acea pustie, a aflat acolo pe doamna sa, dar ea nu a vrut să vieţuiască cu dânsul până când el nu va zidi o biserică în acel loc în care i s-a arătat ei Maica Domnului şi a mângâiat-o în scârba ei. Şi aşa, domnul ei a zidit îndată o frumoasă biserică în acel loc, pe care a sfinţit-o Episcopul (119, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

Maica Domnului s-a arătat celor care se rugau ei cu credință

MINUNEA 173 - Maica Domnului s-a arătat îmbrăcată în veşmânt luminos, scris peste tot cu rugăciunile creştinului

În cetatea Colonia Agripinei, era un cetăţean binecredincios. Acesta mergând la biserică şi venind acasă, întotdeauna se ruga Maicii Domnului, zicând către dânsa cuvintele îngerului: „Bucură-te ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu Tine, Binecuvântată eşti tu între femei" (Luca 1, 28). După trecerea din viaţă a acestui binecredincios creştin, Maica Domnului s-a arătat unei nepoate a lui, îmbrăcată într-un veşmânt foarte luminos. Pe acel veşmânt şi pe încălţămintea Ei erau scrise cuvintele: „Bucură-te ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu Tine" (128, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 174 - Maica Domnului se arată Episcopului stând în scaunul Arhieresc

Alfons, Episcopul Toletanului, era foarte evlavios către Maica Precista. Odinioară mergând el la biserică, în timpul Utreniei, a văzut pe Maica Precista stând în scaunul Arhieresc. Pe când el o privea cu evlavie şi multă smerenie, Maica Precista i-a dat lui atunci un felon, adică o sfită preoţească (129, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 175 - Maica Domnului a poruncit să pună Episcop în cetate pe binecredinciosul Ieronim

În cetatea Romei era un om care se numea Ieronim. Acesta avea mare evlavie către Maica Domnului. Dacă a murit Episcopul locului aceluia, poporul dimpreună cu soborul bisericesc postea şi se ruga lui Dumnezeu ca să le arate cine ar putea să le fie Episcop. Atunci Preacurata s-a arătat unui om şi i-a zis: „Mergi şi zi oamenilor să aleagă şi să pună Episcop, în cetatea aceasta, pe Ieronim, sluga mea”. Oamenii au făcut aşa după cum le-a poruncit Maica Domnului (130, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 176 - Maica Domnului îi dă un veşmânt prețios Episcopului Bonit

Bonit, Episcopul Vserinului, era un om cu foarte multă evlavie către Maica Precista. Odinioară, mergând la biserica Sfântului Mihail, după ce au ieşit toţi ceilalţi oameni din biserică, el încă a mai rămas rugându-se Maicii Preacurate. Atunci Preasfânta Fecioară Maria a venit cu o ceată mare de îngeri luminaţi, din înălţimi, şi i-a dat lui un veşmânt foarte scump, care s-a păstrat în acea biserică. Nici un om nu putea să cunoască materia şi cum este făcută ţesătura lui (131, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 177 - Maica Precista salvează din înec o femeie săracă care a născut

În largul oceanului este un ostrov care se cheamă Tumva. În acel ostrov era o biserică, zidită în cinstea Sfântului Arhanghel Mihail. La prăznuirea hramului acestei mănăstiri, se aduna mult popor, de prin multe părţi. În acea vreme, la un praznic, au merse pe mare mulţi oameni şi femei. Între ele era şi o femeie săracă, însărcinată, care era aproape să nască. Deodată s-a stârnit o furtună mare. Oamenii, înspăimântându-se cumplit, s-au coborât în bărci şi s-au îndreptat spre ostrov, lăsând pe acea femeie în mijlocul valurilor. Fiind învăluită de mare primejdie, plângea şi se ruga lui Dumnezeu, Maicii Domnului şi Sfântului Arhanghel Mihail să o scape din primejdie. În acel moment i s-a arătat ei Maica Precista, care a scos-o din valurile mării şi a dus-o într-un loc fără de grijă, unde a născut un prunc. După ce s-a aşezat marea, femeia văzându-se scoasă pe mal, a spus oamenilor toate. A spus cum n-a lăsat-o Maica Precista să se înece în mare; ci, ca o milostivă, a mântuit-o de la moarte (132, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 178 - Craiul Ştefan rugându-se Precistei, repauzează de ziua Adormirii ei

Ştefan, Craiul unguresc, era greu bolnav. Atunci sosind praznicul Adormirii Maicii Domnului, s-a rugat Domnului Dumnezeu şi Preacuratei Sale Maici, să-i ia sufletul în aceeaşi zi. Îndată ce şi-a împlinit rugăciunea lui, făcută în duh şi adevăr (Ioan 4, 21-24), Dumnezeu i-a luat sufletul chiar în aceeaşi zi a praznicului luminat al Adormirii Maicii Domnului. Acest lucru minunat s-a făcut cu ajutorul Maicii Domnului (134, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 179 - Maica Domnului se arătă celui ce citea cu evlavie Paraclisul Ei

În Rusia cea mică, în ţinutul Haliciului, Marcoş Landinski a văzut în vis pe Maica Precista şezând pe un scaun foarte frumos, înconjurată de îngeri şi unele suflete ale drepţilor. Acolo a văzut şi pe fratele lui mai mare, Gheorghe, care murise, căruia Maica Domnului i-a zis: „Eu m-am arătat fratelui tău celui mai mic, pentru că citeşte către Mine, cu credinţă şi evlavie, în toate zilele, din tinereţile lui, Paraclisul meu”. După aceea, el s-a făcut călugăr, luându-şi numele de Macarie. Şi în călugărie ca şi în mirenie, el citea zilnic Paraclisul Maicii Domnului, încât îl ştia pe de rost (135, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 180 - Hristos Dumnezeu şi Maica Sa îi arată multe taine Crăiesei credincioase

Ioana, Crăiasa franceză, era foarte evlavioasă către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. Ea cugeta totdeauna la binecuvântarea Maicii Domnului. Pentru aceea, Hristos Dumnezeu-Omul şi Preacurata Lui Maică, i-au arătat şi descoperit multe taine (136, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 181 - Maica Domnului i-a arătat femeii evlavioase, ziua sfârşitului ei

O creştină din Egia, pe nume Maria, era foarte evlavioasă către Maica Domnului. Fiind departe de moşia sa, totdeauna se ruga mergând la o biserică, care era zidită în cinstea Precistei. Acolo se ruga ea cu osârdie Maicii lui Dumnezeu. Pentru acea credincioşie şi osteneală în rugăciuni şi în vieţuirea creştinească, Maica pururea Fecioară i-a descoperit, mai înainte de vreme, ziua şi ceasul morţii ei. Mai înainte de a se îmbolnăvi, pe când se pregătea de moarte, a zis slujnicei sale, pe care o chema Clementina: „Clementino, am auzit că voi merge în Sfânta Sfinţilor” (137, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 182 - Rugată fiind, Maica Domnului se arată şi salvează corabia primejduită de furtună

Un bun creştin care se chema Petru, din Alaba, călătorea cu corabia pe mare mergând spre Olanda, la o cetate numită Ruan. Pe când călătorea astfel pe mare, deodată s-a ridicat o furtună groaznică, încât toţi se speriaseră şi credeau că nu vor mai scăpa cu viaţă. Atunci, acel bun creştin, Petru, a zis tuturor celor din corabie: „Să ne rugăm cu toţii Maicii Preacurate, să ne vină acum în ajutor". Şi aşa, după cuvântul lui, au început a se ruga din toată inima, cu lacrimi fierbinţi, Domnului Dumnezeu şi Maicii Sale.

În acel timp, s-a arătat înaintea corabiei, pe mare, o Fecioară foarte frumoasă şi luminoasă, cu nişte faruri aprinse, luminătoare. Îndată după acea arătare minunată, furtuna s-a potolit şi marea s-a liniştit (141, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 183 - Creştinul evlavios rugându-se Maicii Domnului, l-a salvat din mare şi l-a dus pe un câmp verde

Un galion levanticesc mergea din Lizutania în Spania. Pe când înainta pe mare, s-a dezlănţuit cu mare furie o furtună, care a făcut ca vasul să se spargă. Atunci, toţi oamenii care erau într-însul s-au înecat în adâncul mării. Din acel groaznic naufragiu, n-a scăpat decât numai un singur tânăr, care se numea Petru Mendes. Numai acesta a rămas viu şi sănătos.

Acest tânăr, creştin binecredincios, în timpul groaznicei furtuni şi a naufragiului, s-a rugat din toată inima Maicii Precistei cu lacrimi fierbinţi şi i s-a închinat cu adâncă smerenie. Maica Preacurată l-a salvat şi cu ajutorul ei, tânărul Petru, s-a văzut aruncat afară din marea înfuriată, pe un câmp verde (142, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 184 – Oportuna, la moarte, vede pe Maica Domnului căreia îi încredințează pe surori

O călugăriţă, care se numea Oportuna, era stareţă peste mai multe maici şi surori. Când era pe patul de moarte, a adunat în jurul ei toate monahiile şi surorile. Preoţii şi soborul au făcut rugăciuni înaintea lui Dumnezeu, a Maicii Domnului şi a tuturor Sfinţilor şi îngerilor, ca sufletul ei să meargă de pe pământ la cer.

În acel timp, Oportuna, privind spre uşă, a zis: „Iată vine Doamna mea, Preabinecuvântata Fecioara Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul. Preasfinţia Sa să vă păzească”. Acestea zicând, a repauzat în Domnul (156, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 185 - Maica Precista se arată Episcopului şi-i vesteşte ziua trecerii din viață

Arnolf, Episcopul Zvezionului, avea ctitor, patron al vieţii sale, pe Maica pururea Fecioara Maria. El se ostenea a-şi împlini îndatoririle sale de păstor al turmei cuvântătoare, ostenindu-se cu toată buna chibzuială a-i trage pe toţi la bunavieţuire şi veşnica fericire.

Ajungând către sfârşitul vieţii sale, s-a îmbolnăvit. Atunci i s-a arătat Sfântul Apostol Petru, care i-a spus că-i sunt iertate toate păcatele. După aceea i s-a arătat Sfântul Arhanghel Mihail, care s-a făgăduit că după moarte îl va duce într-un loc fără de griji. Mai pe urmă i s-a arătat Maica Precista care i-a spus că în ziua Praznicului Adormirii Ei i se va sfârşi viaţa lui. Şi drept aşa a fost (161, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 186 - Hristos şi Maica Sa, s-au arătat credinciosului înainte de a muri

Un creştin evlavios, Nicolae din Pabutin, mai înainte de a muri, s-a îmbolnăvit greu. Atunci, el văzându-se aproape de a trece în veşnicie, a cântat cu foarte mare veselie cuvintele Psalmistului David: „Ruptu-s-a legăturile mele”.

Credincioşii din jurul lui văzându-l veselindu-se şi cântând aşa, l-au întrebat: „Pentru ce te-ai veselit şi te veseleşti aşa?”. El le-a răspuns: „Eu m-am veselit şi mă veselesc aşa, pentru că mi s-a arătat Hristos Domnul şi Preacurata Maica Lui, pururea

Fecioara Maria şi mi au zis: „Slugă bună şi credincioasă, intră în bucuria Domnului tău” (164, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 187 - Maica Domnului se arată fecioarei Agata şi-i vindecă degetul tăiat prin ispită

Sfânta Agata fecioara, şezând pe laviţă, voia să taie cu cuţitul brânză pentru un sărac. Duhul cel rău însă a împins-o de pe laviţă, a căzut jos şi şi-a tăiat un deget cu cuţitul. Atunci s-a arătat ei Precista, care i-a pus degetul la loc, a tămăduit-o şi i-a zis: „Fiica mea, nu te teme de diavolul; Unul-Născut Fiul meu te va izbăvi de toată grija şi nevoia, ori de câte ori el va vrea să-ţi facă rău (237, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 188 - Maica Domnului izbăveşte de tâlhari pe un evreu care apoi primeşte Botezul

Odinioară, în ţara Angliei, în cetatea Londrei, trăia un evreu care, călătorind într-o altă cetate, ce se chema Uvington, a căzut pe cale între tâlhari, care l-au bătut şi i-au luat tot, apoi legându-l, l-au lăsat într-o casă pustie. Evreul a adormit, dar atunci i s-a arătat lui Maica Domnului şi, dezlegându-l, l-a liberat. Când s-a deşteptat, a văzut pe Precista aievea şi a întrebat-o: „Cine eşti tu, Doamnă?”. Ea i-a spus: „Eu sunt Maria,

căreia tu şi poporul tău vă puneţi împotrivă. Eu am venit aici ca să-ţi fac bine pentru rău”. După aceea, acel evreu, trecând printr-o cetate ce se chema Vaha, s-a botezat şi i-au pus numele Ioan (187, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 189 - Maica Domnului se arată și vindecă limba unui creştin, tăiată de eretici

Odinioară, doi fraţi mergând pe cale, au aflat o biserică pustie. Intrând în acea biserică, au început a se ruga Maicii Domnului. Tocmai în acel timp i-au aflat pe dânşii aici ereticii dintr-o localitate numită Albighena care, intrând în biserică, i-au scos afară şi unuia dintre dânşii i-a tăiat limba, tocmai din rădăcină. Celălalt frate, care era şi preot, l-a dus pe cel rănit până la Clunian (mănăstirea Clun) şi l-a încredinţat călugărilor din acea mănăstire care, văzându-l rănit pentru cinstirea Maicii Domnului, l-au primit cu toată dragostea şi voia bună.

Într-o noapte, fiind adunaţi toţi călugării la slujba Utreniei, au rânduit să fie adus şi cel cu limba tăiată, la biserică. Astfel fiind adunaţi cu toţii, s-au rugat cu mare credinţă, cu multă evlavie şi cu belşug de lacrimi către Preasfânta Maică a Domnului nostru Iisus Hristos, să facă milă şi să vindece pe cel care pentru dragostea şi evlavia cea către dânsa şi-a jertfit limba ce i-a fost tăiată de hulitorii eretici. După această rugăciune stăruitoare, Maica Milostivirii s-a arătat aievea, şi cu multă bunătate a dăruit vindecare şi grai celui rănit. Făcându-se această minune, cel tămăduit a început cu mare glas să aducă mulţumiri şi laude Maicii Domnului, strigând cu mare glas: „Bucură-te, ceea ce eşti plină

de har, Domnul este cu tine” (206, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 190 - Printr-o vedenie înfricoşată, Maica Domnului salvează pe călugărul Teofan din rătăcire

Avva Chiriac, locuia nu departe de Iordan. Odinioară a venit la dânsul un călugăr, pe nume Teofan, care era adăpat cu eresul lui Nestorie ereticul, care hulea pe Maica Precista, zicând că nu este Născătoare de Dumnezeu. Sfântul Chiriac s-a rugat lui Dumnezeu şi Maicii Preacurate, să i se arate lui Teofan credinţa cea adevărată. A doua zi, în al noulea ceas, i s-a arătat lui Teofan un om foarte straşnic la vedere, care i-a zis lui: „Vino şi vezi care este adevărul”, şi luându-l pe dânsul l-a dus într-un loc foarte groaznic, întunecos şi împuţit, din care ieşea un foc mare în care a văzut pe Nestorie ereticul, duşmanul Maicii Domnului, pe Eutih şi Apolinarie, pe Diodor şi Arie şi pe alţi eretici şi a auzit glas de la acel om straşnic, care a rostit următoarele: „Acesta este locul cel gătit ereticilor şi hulitorilor Maicii Domnului nostru Iisus Hristos”. Din acea vedenie înfricoşată, Teofan înspăimântându-se, s-a întors la dreapta credinţă Ortodoxă (207, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 191 - Maica Domnului opreşte o femeie eretică să intre şi să se închine la Sfântul Mormânt

O femeie eretică, ce se chema Cosmiana, a venit odinioară în Ierusalim, să se închine noaptea la Mormântul Domnului nostru Iisus Hristos. Dacă s-a apropiat de uşile bisericii, s-a arătat ei Maica Preasfântă, însoţită de mai multe fecioare şi nu i-a dat voie să intre în biserică, zicând către dânsa: „Cum cutezi tu să intri aici, nefiind dintr-ale noastre”. Ea a început a se ruga să o lase să intre, dar Maica Precista i-a zis: „Crede-mă femeie, că nu vei putea intra aici, fără numai dacă te vei însoţi cu noi în aceeaşi credinţă”. Cozmiana, auzind aceste cuvinte rostite de Maica Domnului, mergând a primit dreapta credinţă, după care s-a cuminecat cu Trupul şi Sângele lui Iisus Hristos. Apoi a mers de s-a închinat mormântului lui Hristos, ne mai fiind împiedicată de a intra în biserică (219, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 192 - Mântuitorul Hristos şi Maica Sa îi întorc Sfântului Nicolae Sfânta Evanghelie şi Omoforul

La Soborul din Niceea (anul 325), Sfântul Nicolae, cuprins de râvnă Dumnezeiască, a lovit pe Arie peste obraz cu palma, pentru aceea că el hulea pe Hristos, zicând că este făptură, nu Dumnezeu, şi pe Maica Sa pe care o numea născătoare de om şi nu Născătoare de Dumnezeu, după adevăr. Sfinţii Părinţi, pentru acea lovitură, au vrut să-l lepede pe Sfântul Nicolae din rânduiala Arhierească, pentru care a fost băgat în temniţă. Dar i s-a arătat lui Domnul nostru Iisus Hristos şi Maica Sa Preacurată, care i-au restituit

Sfânta Evanghelie şi Omoforul arhieresc. Văzând Sfinţii Părinţi această minune, nu l-au mai depus din treapta arhieriei pe Sfântul Nicolae, care s-a bucurat de multă cinstire din partea tuturor (226, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 193 - Maica Precista s-a arătat unei fecioare scârbită din cauza ereticilor

O fecioară, care se numea Lusgarta, era foarte mâhnită din cauza ereticilor. Pentru dragostea şi râvna ei, i s-a arătat Maica Precista, pentru a o mângâia pe dânsa. Atunci fecioara i-a arătat Maicii Preasfinte pricina mâhnirii sale, zicând: „Iar au început ereticii şi creştinii cei răi de a răstigni a doua oară pe Fiul lui Dumnezeu, neaducându-i cinstea care se cuvine” (227, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 194 - Călugărița care a iubit pe Maica Domnului a fost condusă la cer de cete îngereşti

O călugăriţă, care se chema Romula, locuia lângă o biserică închinată Maicii Domnului, căreia îi slujea cu toată dragostea fiinţei sale. Pentru aceea a dobândit multă milă şi dar de la Sfinţia Sa. Când era aproape să moară, a chemat pe stareţa ei, care se numea Redempta. Peste noapte ea a vegheat, împreună cu alte călugăriţe, la căpătâiul Romulei. În acea vreme, fiind miezul nopţii, s-a coborât din cer o lumină mare care a umplut de strălucire chilia aceea şi pe dânsele le-a înspăimântat foarte. Romula văzând aceasta, a zis către stareţa sa: „Nu te teme maică, eu în curând voi muri". După aceea, lumina s-a înălţat, rămânând în chilie un miros de bună mireasmă. A patra noapte, Romula iar a chemat pe stareţa sa și pe duhovnicul său, de la care a primit Sfânta Împărtăşanie. În acea vreme, în uliţa dinaintea casei ei, s-au arătat două cete de îngeri de lumină. Unii rosteau Psalmi, iar ceilalţi cântau o cântare ca aceasta: „Romula a murit şi îngerii cântând îi duc sufletul ei la cer". După aceea, îngerii s-au înălţat la cer împreună cu sufletul ei. Când îngerii nu s-au mai văzut, nici cântarea nu s-a mai auzit şi nici buna mireasmă nu s-a mai simţit (275, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 195 - Într-o biserică închinată Maicii Domnului, de Buna Vestire a strălucit o lumină cerească

În Rusia cea Mică, în ţinutul Libovului, în mănăstirea Crehlinului, la Praznicul Bunei Vestiri în biserică s-a aprins singură o lumină mare. Acea biserică avea hramul Acoperământului Preacuratei Fecioare Născătoare de Dumnezeu (283, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 196 - Maica Domnului îndeamnă la pocăință pe călugărul care a făcut mult bine bisericii Sale

Sfântul Ierasm, călugărul de la Pecersca, a avut multe comori moştenite de la părinţii săi, pe care le-a dat bisericii Maicii Domnului. După aceea, cu îndemnarea vrăjmaşului sufletesc, a început a petrece viaţă necuvioasă, lenevindu-se la rugăciune, la post şi la alte bunătăţi sufleteşti. În acea vreme îmbolnăvindu-se, era aproape să moară. Atunci i s-a arătat lui Maica Precista, ţinând în braţe pe Hristos ca Prunc şi i-a zis lui: „Ierasme, fiindcă tu ai împodobit biserica mea cu icoane, eu încă voi cere Fiului meu ca să te primească şi să vieţuieşti în Împărăţia Lui, numai scoală-te din starea în care te afli şi te pocăieşte de păcatele tale, făcându-te schimnic, căci peste trei zile te voi lua la mine”. Auzind acestea, Ierasm şi-a mărturisit păcatele sale în faţa tuturor fraţilor călugări, părându-i rău de tot ce a făcut. A treia zi, după făgăduinţa Maicii lui Dumnezeu, a plecat din această viaţă, urcându-se la cer, pentru a intra în locaşul cel de veci (314, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 197 - Când în biserici oamenii se lenevesc a slăvi pe Dumnezeu, atunci îngerii le iau locul

În vremea lui Eliseu Pletenschi, arhimandritul Pecerscăi, fiind ger foarte mare, Părinţii din această mănăstire s-au hotărât să facă sfintele slujbe în biserica Sfinţilor Apostoli, care era mai mică şi mai călduroasă; iar biserica cea mare, care era închinată Maicii Domnului, au lăsat-o fără slujbă. În vremea aceea, Părinţii fiind adunaţi cu toţii în biserica cea mică, în acelaş timp şi în biserica cea mare a început a se face slujbă, cu toate că dintre Părinţi nimeni nu era aici, fiind încuiată. S-au văzut şi lumini aprinse şi se auzeau cântări frumoase, lăudând pe Dumnezeu şi pe Preacurata Lui Maică. Şi toţi Părinţii minunându-se, se întrebau: Cine sunt cei ce cântă? Şi răspunsul l-au găsit singuri: ori erau Sfinţii, ale căror moaşte se aflau în biserică, sau erau îngerii lui Dumnezeu? Arhimandritul şi fraţii auzind şi văzând acest lucru, au început de acum înainte a face slujbă în biserica cea mare şi aşa o fac până în ziua de astăzi, nemaibăgând în seamă frigul iernii (333, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 198 - Maica Domnului cheamă pe un creştin să slujească la biserica Sa

Ioan Străinul, cum este numit, a înoptat în Cupiatici. În vis i s-a arătat lui Maica Precista şi i-a zis să locuiască lângă biserica Sfinţiei Sale. El deşteptându-se din somn, a renunţat la calea lui în care mergea şi s-a aşezat să locuiască lângă biserica Sfinţiei Sale. Aici el a îndeplinit slujba de paraclisier, biserica aflându-se în acel timp sub îngrijirea unui preot de mir (341, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 199 - Maica Domnului respinge trupul unei creştine care a fost îngropată în biserică

Pe când acest Ioan, amintit mai sus, era paraclisier la acea biserică a Precistei, a murit o doamnă care a locuit în acele părţi. Mai înainte de a muri, acea doamnă a poruncit să fie îngropată în biserică, în apropiere de icoana Maicii Domnului. Într-o noapte, pe când acest paraclisier citea rugăciuni în biserică, i s-a arătat lui Maica Domnului şi i-a poruncit să meargă la preot şi să-i spună să nu îngroape trupul acelei doamne în biserică. Preotul, după porunca Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, n-a dat voie să îngroape trupul acelei doamne în biserică, dar feciorul doamnei neascultând de preot şi înfricoşându-l, au îngropat pe mama lor înaintea icoanei Maicii Preacurate. A doua zi la Utrenie, venind în biserică, au aflat trupul acelei doamne scos afară din mormânt, zăcând deasupra pământului. Preotul speriat a îngropat iarăşi trupul ei. În

noaptea ce a urmat, s-a arătat iarăşi Maica Precista paraclisierului şi i-a zis: „De vreme ce voi nu ascultaţi porunca, eu voi lua darul meu de a tămădui oamenii, din această biserică, până când nu se va alege nimic de trupul acesta, care va pieri cu sunet; apoi voi aduce alţi lucrători la această biserică” (342, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 200 - Maica Domnului se arată în biserică ținând în brațe pe Dumnezeiescul Prunc

În mănăstirea Cluniaţilor, dintre toate Praznicile, cel mai cinstit, mai mult decât celelalte, era Praznicul Naşterii lui Hristos.

Odinioară fiind Praznicul acesta, un călugăr îmbunătăţit a văzut pe Maica Precista ţinând în braţe pe Hristos ca Prunc, iar împrejurul ei o mulţime de îngeri (353, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 201 - Maica Domnului se arată şi mângâie pe Sfântul Apostol Iacob

Iacob Apostolul, feciorul lui Zevedeu, când era în Spania într-o cetate care se chema Cezar Augusta, era foarte scârbit că nu întorsese mai mulţi oameni la credinţa creştină, ci numai nouă. Atunci Maica Precista s-a arătat Apostolului şi, mângâindu-l, i-a zis: „Întru această viaţă n-ai ucenici mulţi, dar după moarte vei avea mai mulţi” (354, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 202 - Un creştin din Roma vede pe Maica Domnului stând lângă tronul Fiului său

Odinioară, paznicul bisericii Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel din Roma s-a rugat lui Dumnezeu şi tuturor Sfinţilor Lui pentru ajutor. Atunci, fiind treaz, s-a aflat întru răpire şi a văzut pe Hristos, Împăratul Slavei, şezând pe scaun înalt; iar împrejurul Lui se afla mulţime de îngeri. După aceea venind Împărăteasa Cerului, Maica lui Hristos, având pe cap cunună strălucitoare, fiind însoţită de multe fecioare, a aşezat-o Împăratul Hristos lângă Sine. Apoi a venit Sfântul Ioan Botezătorul cu Patriarhii şi Proorocii; după aceea au venit Apostolii; apoi mucenicii şi drepţii care, căzând, s-au închinat lui Hristos. Atunci un înger a zis către paznic: „Aceştia toţi pentru aceea au venit la Hristos, ca să-I mulţumească pentru cinstea ce li s-a dat lor într-această zi şi să-L roage pentru toată lumea” (357, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 203 - Călugărița Atanasia, fiind departe de biserica Precistei, dorind-o, a văzut-o în răpire

Atanasia, călugăriţă din ostrovul Eghina, a zidit o biserică în cinstea Maicii Precistei. Odinioară venind la Ţarigrad pentru un lucru de mare nevoie, a zăbovit acolo şase ani. După această zăbavă, i s-a aprins inima de dor pentru biserica Precistei şi plângea cu amar pentru atâta depărtare de biserica sa în care se îndulcea şi se mângâia sufleteşte. În acel timp, aflându-se în răpire, a văzut biserica Precistei cu uşile deschise şi un glas din cer s-a auzit, zicându-i: „Intră aici”. După aceasta, plecând din Ţarigrad, s-a întors la biserica sa, pe care o dorea nespus de mult (364, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 204 - Un creştin vede pe Maica Domnului într-un car de aur

Un om din cetatea Florenţei, care se chema Filip, s-a dus odată la biserica Bunei Vestiri a Maicii Domnului. Întru acea zi tocmai se citea din cartea Faptelor Apostolilor, aceste cuvinte: „Filipe, apropie-te şi te alipeşte de carul acesta” (Faptele Apostolilor 8, 29). El, auzind aceste cuvinte, şi-a pierdut cunoştinţa şi fiind răpit a văzut înaintea lui un car de aur la care era înjugată o oaie şi un leu; iar înăuntrul carului şedea Maica Domnului (365, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 205 - Prin porunca Maicii Domnului, stâlpii unei biserici au fost ridicaţi de copii

Sfântul împărat Constantin cel Mare a zidit o biserică în cinstea Preacuratei Fecioare Maria. El a adus la acea biserică nişte stâlpi foarte mari şi grei, pe care mai mulţi oameni împreună nu puteau nici măcar să-i mişte, dar să-i mai şi aşeze unde trebuia! În acea vreme, Maica Precista s-a arătat unui zidar şi i-a zis: „Ia pruncii din şcoală ca să ridici stâlpii cu ei". Zidarul, ascultând de cuvântul Maicii Domnului, a chemat copiii de la şcoală. Astfel, copiii venind şi încercând să ridice, stâlpii s-au făcut uşori şi apucându-i i-au aşezat pe fiecare la locul unde trebuia (370, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediţia 1925).

MINUNEA 206 - Dăruind Maicii Domnului bogăţia trecătoare, Maica Domnului le-a dăruit bogăţie veşnică

Un cetăţean din Roma, pe nume Ioan Patrichie, neavând copii cu femeia sa, a dăruit toate avuţiile sale Preacuratei Fecioare Maria, zidind o biserică în numele Preasfinţiei Sale. Trăind în continuare o viaţă cucernică şi plină de fapte bune, mai înainte de moartea lor li s-a arătat Maica Precista şi le-a zis: „Voi m-aţi făcut pe mine moştenitoare peste avuţiile voastre cele pământeşti. Eu, mai bune şi veşnice bogăţii voi cere pentru voi de la Fiul meu. Acum mergeţi, căci mâine vă vor duce pe voi îngerii, la mai bune şi frumoase case" (372, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediţia 1925).

MINUNEA 207 - Maica Domnului trimite semn, zăpadă în timpul verii, pe locul viitoarei sale biserici

Acelaşi Ioan Patrichie cu femeia sa, pe când se aflau în viaţă, s-au rugat Maicii Precistei ca să le arate ce să facă cu avuţia lor. După îndelungate şi calde rugăciuni adresate către Maica Preacurată, într-o vreme foarte călduroasă, peste Muntele Exevinelui care se afla în interiorul zidurilor cetăţii, a început a cădea zăpadă atât de abundent, încât s-a acoperit cu troiene. În noaptea următoare, lui Ioan Patrichie şi femeii lui, s-a arătat Maica Precista care i-a îndemnat, pentru rugăciunea şi dragostea lor, să zidească o biserică în cinstea Sfinţiei Sale, în acel loc în care vor afla zăpada, adică în munte. Mergând, ei au spus această vedenie lui Liberiu, papa Romei (352-366), de la care primind binecuvântare, au zidit în acel loc, o minunată biserică închinată Preasfintei şi pururea Fecioarei Maria, Maica lui Dumnezeu (373, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 208 - Maica Domnului descoperă şi lui Liberiu, papa Romei, voia şi dorința Sa

În acea noapte în care Maica Domnului s-a arătat lui Ioan Patrichie şi soţiei sale, în acelaşi timp i s-a arătat şi lui Liberiu, papa Romei, spunându-i că acolo unde a căzut zăpada este locul dorit şi ales de Dânsa unde să i se zidească o biserică. Auzind acestea de la Maica Domnului, Liberiu, însoţit de sobor mare de preoţi şi de mulţime de oameni, a mers la locul arătat şi făcând litanie, a sfinţit locul unde s-a ridicat apoi acea

biserică dorită de Dânsa. Pentru zidirea acestei biserici, Ioan Patrichie şi-a cheltuit toată averea sa, care, isprăvindu-se, a fost sfinţită punându-i-se hramul Sfânta Maria cea Mare (374, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 209 - Rugându-se Maicii Domnului, au dobândit fiu binecuvântat care a pătimit pentru credință

Sfântul mucenic Ştefan, numit cel tânăr (764), care a pătimit pentru cinstirea Sfintelor icoane, sub împăratul iconoclast Constantin Copronim, s-a născut la anul 714 în cetatea Constantinopolului, din părinţi drept-credincioşi, bogaţi în averi, dar mai bogaţi în virtuţi. Mai înainte de a se naşte el, părinţii lui erau foarte întristaţi pentru că nu năşteau fii. Pentru aceasta, ei s-au rugat foarte mult Maicii Domnului, în biserica din Vlaherne, să le dăruiască lor odraslă. Ei au făgăduit că orice vor avea, fiu sau fiică, îl vor închina slujirii lui Dumnezeu.

Odinioară rugându-se lui Dumnezeu şi Maicii Sale, noaptea, i s-a arătat în vis Maica Precista înconjurată de multă lumină, care i-a zis: „Mergi cu pace căci vei naşte fiu, după rugăciunea ta”. Aflându-se în acel timp în biserica din Vlaherne, deşteptându-se din acea uşoară aţipire, s-a dus fericită la casa sa, şi în scurt timp a zămislit în pântece fiu, care la timpul cuvenit născându-se, din Sfântul Botez i-au pus numele Ştefan. Acesta făcându-se mare, după făgăduinţa părinţilor, şi-a închinat viaţă lui Dumnezeu întru petrecere călugărească şi la timpul cuvenit şi-a vărsat şi sângele pentru apărarea dreptei-credinţe şi a sfintelor icoane (379Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 210 - Maica Domnului, arătându-se prin tabloul judecății, atrage la pocăință pe un tânăr

Fericitul Dositei şi-a petrecut primii ani ai vieţii sale într-un chip cu totul lumesc şi într-o ignoranţă profundă de adevărurile creştinismului. Fiindcă auzise vorbindu-se mult despre Ierusalim, a călătorit acolo numai de plăcere. Dar milostivirea lui Dumnezeu îl aştepta acolo. Ea (milostivirea) s-a servit spre a-l îndupleca la pocăinţă, de un tablou ce reprezenta judecata şi muncile iadului, zugrăvit pe un perete al unei biserici din Ghetsimani. În timp ce el privea şi se mira de cele văzute, deodată a apărut o Femeie îmbrăcată în veşminte scumpe care, stând lângă dânsul, a început a-l învăţa, cu blândeţe, ce muncă primesc oamenii, pentru fiecare păcat pe care îl fac. Dositei a zis către Dânsa: „Scumpă Doamnă, dar cine ar vrea să se izbăvească de aceste munci, ce să facă?”. La care Dânsa i-a răspuns: „Posteşte, roagă-te, fă binele cât poţi şi te vei izbăvi de munci”, şi acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Această Doamnă a fost Preabinecuvântata Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu. Dositei luând aceste cuvinte în inima lui, şi-a îndreptat viaţa, a intrat în monahism, urcând cu mare nevoinţă pe treptele sfinţeniei, izbăvindu-şi sufletul de muncile iadului, aşa cum l-a îndemnat Preasfânta Maică (380, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 211 - Maica Precista promite slavă veşnică celor ce se nevoiesc în bine

Avva Evstratie de la Gemrod, fiind în biserică cu toţi călugării, la slujba Utreniei, pe când se rugau lui Dumnezeu, li s-a arătat lor Maica Precista care a pogorât asupra lor o coroană cu lănţişor de aur. Pe coroană erau scrise aceste cuvinte: „Milui-te-voi, o, Preacuvioase!”. După aceea, Precista a zis cu glas tare: „Precum sunt eu acum în slavă, aşa veţi fi cu mine în veci” (381, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 212 - Maica Domnului îndeamnă pe Avva Evstratie la nevoință şi osteneală cu smerită înțelepciune

Odinioară, Avva Estratie s-a văzut în vis, ca şi cum ar fi fost rugându-se la Betleem. Aici i s-a arătat lui Maica Precista, îmbrăcată în veşmânt de atlas şi zicându-i: „Cei ce s-au lepădat de lume pentru Împărăţia lui Dumnezeu, cu nevoinţă, cu osteneală şi cu smerită înţelepciune, întru tăcere se cade lor să slujească lui Dumnezeu, pentru ca la vedere să primească bucuriile lui Dumnezeu” (384, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 213 - Maica Domnului, arătându-se, s-a imprimat urma paşilor ei în stâncă

Un om smerit, pe nume Ioan cel desculţ, din satul Pogai, a văzut o dată pe Maica Precista stând pe o stâncă, iar în apropierea ei se afla şi un pustnic care locuia într-o chilie săpată în acea stâncă. Acel pustnic a spus lui Ioan desculţul şi copiilor care păşteau oile în acel munte, cum Preasfânta Născătoare de Dumnezeu stând pe acea stâncă, au rămas imprimate în piatră urmele paşilor sfinţiei sale, în care întotdeauna se aflā apă curată, cu care apă se tămăduiesc tot felul de boli. Pe această stâncă s-a zidit o biserică albă, iar lângă biserică este o mănăstire mare înconjurată peste tot cu ziduri, care se cheamă „Pogaia Volischi", în ţara căzăcească, la Volischi, satul Pogaiul (390, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 214 - Maica Domnului se arată cu față mânioasă, ieromonahului Ioanichie

Ieromonahul Ioanichie, într-o joi noaptea spre vineri, a văzut în vis pe Maica Precista, îmbrăcată cu veşminte negre, apoi a auzit glasul ei rostind, astfel: „Îngerul a zis către mine, şi voi cânta cu bucurie minunile Ei". Auzind acestea, Ioanichie a căzut cu fruntea la pământ şi plângând a zis: „Doamna mea, milostiveşte-te spre mine ticălosul şi păcătosul". Acestea zicând, s-a deşteptat.

Altădată, pe când locuia în Liov, într-o vineri dimineaţă, în ceasul al treilea din zi, a avut o altă vedenie; se făcea că se aflǎ într-o biserică, în care icoana Preacuratei

Fecioare Maria căuta asupra lui cu ochi mânioşi. Mai pe urmă chipul Precistei a început a se mişca şi, ridicându-se Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, a zburat de la perete ca o pasăre asupra lui Ioanichie, iar el de frică a căzut cu faţa la pământ, înaintea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi zăcea cu mâinile cruciş. Apoi, de spaimă, Ioanichie a strigat cu glas aşa de mare, încât s-a deşteptat pe sine însuşi şi s-a pomenit cuprins de mare frică şi cutremur (393, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 215 - Maica Domnului mijloceşte pentru neamul omenesc

În ţara rusească, în cetatea Rohatchi, un preot călugăr, pe nume Isaia, a văzut în vis pe Precista stând pe nori şi cu lacrimi rugându-se Fiului său pentru neamul omenesc; iar Arhanghelul Gavriil ţinea un pahar în mâna sa şi în pahar erau adunate lacrimile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Tot în acel timp a văzut cerul deschis, iar în cer şedea Hristos pe scaunul Său, apoi s-a auzit glas de la Hristos, zicând către Maica Sa: „Auzită este rugăciunea Ta, Maica Mea” (396, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 216 - Prin arătare cerească, a fost chemat la călugărie şi arhierie

În ţara rusească, în ţinutul Livovului, aflându-se la moşia sa în Dinchila, Adam Jelivorschi a văzut în vis cerul deschis şi în cer lumină mare; iar în acea lumină a văzut pe Sfânta Treime: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt; iar de-a dreapta a văzut pe Maica Precista. După acea vedere, Adam Jelivorschi s-a făcut călugăr şi, pentru viaţa lui îmbunătăţită, a fost ales episcop al Azovului şi s-a numit Atanasie (405, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 217 - Pentru viața lui îmbunătățită, a fost chemat la Preoție de Maica Domnului

Andrei, mai pe urmă episcop al Fezulanului, din tinereţile lui petrecea o viaţă plină de fapte bune. Pentru lucrul acesta, a fost chemat la preoţie. Când a slujit pentru prima dată Sfânta Liturghie, i s-a arătat lui Maica Domnului cu o ceată mare de îngeri şi i-a zis: „Sluga mea eşti tu, eu te-am ales pe tine spre preoţie şi prin tine mă voi slăvi eu”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Cele zise de Maica Domnului s-au împlinit întocmai (408, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 218 - Maica Domnului sfătuieşte pe Sfântul Vasile să se înfrâneze de la orice băutură

Odinioară, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, arătându-se Sfântului Vasile cel Mare, i-a zis: „De-ţi este voia să-ţi fiu prieten şi să-ţi fiu ajutătoare în toate nevoile tale, ascultându-te pe tine ori de câte ori te vei ruga, lasă-te de băutura vinului şi de toată băutura şi aşa mă vei avea pe mine grabnic ajutătoare”. Sfântul Vasile, primind această poruncă de la Maica Precista, n-a mai băut vin şi nici o altă băutură, până la moartea sa. Şi aşa s-a făcut prieten Maicii Domnului şi a primit ajutor de la Dânsa în multe nevoi şi trebuinţe (410, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 219 - Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a arătat aievea Sfântului Serghie, mângâindu-l

Preafericitul Părinte, stând oarecând noaptea la obişnuita sa pravilă înaintea Sfintei icoane a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu şi adeseori căutând la Dânsa, zicea: „Preacurată Maica Hristosului meu, Apărătoarea şi tare ajutătoarea neamului omenesc, fi nouă nevrednicilor mijlocitoare, pururea rugându-te Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, ca să caute spre locul acesta sfânt, care este întemeiat spre lauda şi cinstea Sfânt numelui Lui în veci. Pe tine Maica dulcelui meu Hristos, ca pe ceea ce ai câştigat multă îndrăzneală către Dânsul, rugătoare te punem înainte noi robii Tăi, căci tu eşti tuturor nădejde de mântuire şi adăpostire”.

Aşa se ruga şi canonul cel de mulţumită, adică Acatistul Preacuratei cântându-l, a şezut puţin să se odihnească. Iar ucenicului său, care se numea Mihail, i-a zis: „Fiule, fii treaz şi priveghează, de vreme ce o cercetare minunată şi de spaimă ni se va face nouă în ceasul acesta”. Acestea grăind el, îndată s-a auzit un glas care a zis: „Iată, Preacurata vine”, iar sfântul auzind acestea, degrabă s-a sculat vrând să iasă din chilie şi iată o lumină mare, strălucind mai mult decât soarele, a luminat pe Sfântul. Atunci îndată a văzut pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu însoţită de doi Apostoli, Petru şi Ioan, care întru negrăită lumină strălucea. Cum a văzut-o Sfântul, a căzut cu faţa la pământ, neputând suferi acea lumină preastrălucitoare. Atunci Preacurata cu ale sale mâini s-a atins de Sfântul, zicându-i: „Nu te spăimânta alesul meu, iată am venit să te cercetez, căci s-a auzit rugăciunea ta pentru ucenicii tăi, pentru care tu te rogi. Şi pentru locaşul tău să nu te mai mâhneşti, căci de acum cu toate va fi îndestulat, nu numai cât vei fi tu în viaţa aceasta, ci şi după ducerea ta către Domnul, nedepărtată voi fi de la locaşul tău, dându-i cele de trebuinţă nelipsit, păzindu-l şi acoperindu-l. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Iară Sfântul, ca întru uimirea minţii aflându-se, de frică şi de cutremur era cuprins. După puţin timp venindu-şi în sine, a aflat pe ucenicul său, ca un mort zăcând de frică şi l-a ridicat, iar el a început a se arunca la picioarele Stareţului, zicându-i: „Spune-mi, Părinte, pentru Domnul, ce era această vedenie minunată şi strălucită, de vreme ce puţin a fost de nu s-a despărţit duhul meu de trupeasca legătură”. Iar Sfântul se bucura cu sufletul şi strălucea faţa lui de acea negrăită bucurie şi nu putea nimic altceva să grăiască, fără numai aceasta: „Aşteaptă, fiule, fiindcă duhul meu tremură întru mine de această vedenie minunată”. Şi minunându-se, stătea tăcând. Apoi, după puţină vreme, a zis ucenicului său: „Fiule, cheamă la mine pe Isaac şi pe Simeon”. Şi venind ei, le-au spus toate pe rând, cum a văzut pe Preacurata Născătoarea de Dumnezeu cu Apostolii şi ce i-a zis lui. Acestea auzind ei, se umpleau de bucurie şi de veselie şi toţi împreună au cântat Paraclisul Maicii Domnului. Apoi Sfântul a petrecut toată noaptea aceea fară de somn,

socotind cu mintea pentru milostiva cercetare a Stăpânei celei Preacurate, căreia fie preacinstirea în vecii vecilor. Amin

MINUNEA 220 - Maica Domnului salvează prin Sfânta icoană pe pictorul care era să se prăbuşească

În ţara Flandrei, un pictor evlavios picta icoana Maicii Precistei, pe cât putea mai frumos; iar pe căpetenia diavolilor, cum putea mai urât. Odinioară i s-a arătat lui duhul cel necurat şi s-a lăudat, cu mare mânie, că-l va pedepsi de va mai zugrăvi chipul lui atât de urât. Pictorul din acel ceas şi mai mult s-a îndemnat a supăra pe duhul cel rău prin acest lucru. Într-una din zile, pe când picta la lucrarea unei biserici şi se afla sus pe schelă, avea de executat chipul Maicii Domnului cu Dumnezeiescul Prunc în braţe. El lucra cu multă râvnă şi dragoste, căutând să redea Chipului Sfânt cele mai nobile şi plăcute trăsături; iar pe mai-marele diavolilor din contră, l-a pictat cât s-a putut mai monstruos, sub picioarele Sfinţiei Sale. Pe când lucra la terminarea acestei icoane, aflându-se sus pe schelă, deodată, din ispită diavolească, s-a pornit în biserică un vifor mare, care i-a surpat toată schelăria de sub el, fiind în pericol să se prăbuşească. Văzând pericolul în care se află, mai înainte de a cădea, a strigat cu glas mare către Maica Domnului să-l salveze. În acea clipă, chipul Ei din icoană a întins mâna şi l-a susţinut pe pictor, până ce oamenii au venit în ajutorul lui. Astfel, intervenind grabnic, Maica Domnului salvează de la moarte sigură pe robul Ei care, ca drept mulţumire, a lucrat cu şi mai multă dragoste şi râvnă la împodobirea bisericii cu Chipuri Sfinte (235, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 221 - Maica Domnului îşi apără biserica şi icoana Sa de profanatorii cruciați

Pe vremea când cruciaţii au cucerit cetatea Târnovei, din Bulgaria, prădând-o şi arzând-o, o ceată dintre ei a intrat şi într-o biserică care era închinată Maicii Domnului. Aici, pe un loc mai înalt se afla icoana Maicii Preacurate, având pe cap cunună împărătească. Unul dintre cruciaţi întinzându-şi arcul său, a vrut să arunce săgeata în chipul Maicii Domnului de pe icoană. Dar mai înainte de a slobozi el săgeata, arcul lui s-a frânt în mai multe bucăţele, care au lovit pe mai mulţi dintre ei. Văzând ei lucrul acesta, s-au căit de fapta lor, aducându-şi aminte că şi ei sunt creştini, dar care au făcut o faptă pe care şi păgânii se tem să o facă. Speriaţi de aceasta, au lăsat biserica Precistei în pace neluând nimic, ba încă au dat şi de la sine multe daruri. (Reamintire de la acţiunea cruciaţilor în lupta cu Ioaniţiu, împăratul româno-bulgar) (239, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 222 - Maica Domnului se arată şi vesteşte moartea profanatorului Sfintei sale icoane

Un om, care se chema Constantin, a aruncat în chipul Maicii Precistei cu o piatră pe care, doborându-l, l-a sfărâmat şi călcat cu picioarele. După această faptă cumplită, noaptea i s-a arătat lui în vis Maica Domnului, care i-a zis: „Ştiu ce rău mare ai făcut, dar acel rău pe care l-ai făcut Chipului meu, se va întoarce asupra capului tău”. Tocmai în acea noapte a năvălit o oaste de saracini şi unul dintre ei, fiind în şanţ, a luat o

piatră şi a aruncat cu ea în Constantin. Lovitura a fost atât de puternică, încât i-a sfărâmat faţa şi capul, din care cauză căzând a murit pe loc. Astfel s-a împlinit cuvântul Maicii Domnului care-i prevestea pieirea şi vrăjmaşul Ei şi-a primit răsplata cuvenită (240, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 223 - Maica Domnului îndeamnă pe Ioan Cucuzel a-i cânta laude, şi-i dăruieşte un ban de aur

În marea şi întâia cetate a lui Iustinian, numită Dirahion, era un tânăr orfan de tată, pe care mama lui, ca o femeie drept-credincioasă şi iubitoare de Dumnezeu ce era, l-a dat să înveţe Sfintele Cărţi. Şi era el foarte deştept cu mintea; dar mai ales fiind un bun şi înzestrat cântăreţ, toţi îl lăudau, zicându-i: „Cucuzel" (cel cu glas îngeresc).

În vremea aceea, după cum era obişnuinţă pe la curţile împărăteşti totdeauna, ca să caute pe tinerii cei mai bine grăitori şi cu voce frumoasă, aflând şi pe Cucuzel, l-au trimis la şcoala împărătească, să înveţe ştiinţa cea muzicească (adică Psaltichia) până ce se va face desăvârşit întru dânsa. El, ca unul ce era din fire isteţ la minte şi înţelept, în puţină vreme a învăţat toată ştiinţa, pentru care lucru împăratul iubindu-l foarte mult, voia să-l însoare şi să-i dea bogate daruri. După o vreme însă văzând el că toţi boierii îl respectau, ca şi împăratul care îi arăta o deosebită dragoste pentru cântarea lui cea cu mult meşteşug muzicesc executată şi pentru glasul lui cel minunat, se întrista foarte, temându-se ca nu cumva pentru slava aceea vremelnică să se păgubească de bucuria cea cerească. Acestea gândind el, căuta vreme cu prilej ca să se ducă din lume.

În zilele acelea s-a întâmplat că a venit la curtea împărătească cu oarecare treburi, egumenul Lavrei celei mari din Sfântul Munte al Athonului, pe care cu bine

desăvârşindu-le, s-a întors la mănăstirea sa. Cu acea ocazie, văzând Cucuzel buna podoabă duhovnicească a egumenului, cum şi viaţa sa cea îngerească, a lepădat hainele sale cele de mătase, s-a îmbrăcat în haine de păr şi luând în mâini toiag de lucrător, s-a dus la Sfântul Munte. Ajungând la Lavră, l-a întrebat portarul de unde este, ce caută şi ce fel de ştiinţă are? Iar el a răspuns: „Sunt cioban de meserie şi doresc să mă fac monah!”.

De aceasta înştiinţându-se prin portar egumenul, s-a bucurat, căci avea nevoie de asemenea om. Şi cercetându-l pe el călugării, în scurtă vreme l-au făcut monah şi a fost trimis prin pustie (în munţi) ca să pască ţapii. Găsind Cucuzel liniştea pe care demult o dorea, a primit cu bucurie şi făcea ascultarea aceasta fără de lenevire şi rugându-se neîncetat lui Dumnezeu.

Iar împăratul supărându-se foarte mult pentru lipsa lui, a trimis oameni ca să-l caute prin toate locurile, cetăţile, pustiile şi mănăstirile. Şi ducându-se trimişii şi la Athos, au cercetat prin toate părţile, dar nu l-au putut cunoaşte, fiind îmbrăcat cu haine vechi şi rupte. Într-una din zile, păscând Cucuzel caprele pe vârful unui munte înalt, s-a uitat într-o parte şi în alta, ca să se încredinţeze dacă nu este cineva prin apropiere, şi nevăzând pe nimeni a început a cânta cu mult meşteşug o dulce cântare alcătuită şi cu multă umilinţă. Un pustnic oarecare însă, care locuia într-o peşteră din apropiere, auzind acea cântare, s-a mirat foarte mult şi ieşind din peşteră a văzut o privelişte nemaiînchipuită: un cioban cântând, iar caprele uitându-se la dânsul, stând locului, nepăscând şi ascultând, ca şi cum s-ar fi înspăimântat şi bucurat totodată, de acea cântare îngerească şi nu omenească.

Acestea văzându-le pustnicul, s-a coborât la Lavră şi a vestit egumenului, care îndată trimiţând după el, l-au adus şi întrebându-l, i-a zis: „Te jur pe tine cu numele lui Dumnezeu, să-mi spui adevărul; tu eşti Ioan Cucuzel, cel aşa de mult căutat de împăratul?”. Iar el, căzând la picioarele egumenului, cu lacrimi în ochi a răspuns: „Eu sunt, păcătosul şi nevrednicul rob al Sfinţiei tale. Însă mă rog foarte, ca să mă laşi tot în această ascultare pe care mi-ai dat-o de la început, ca să pasc caprele; şi să nu audă împăratul că sunt aici, căci mă va lua cu sila de la acest liman al mântuirii”. Egumenul i-a

răspuns: „Să nu te îngrijeşti de acestea, o, fiul meu, numai să faci ascultare; vei rămâne la chilia ce îţi voi da aici în mănăstire, iar eu mă voi duce la împăratul să-l rog să te ierte”.

Şi ducându-se egumenul la curtea împărătească, a căzut la picioarele împăratului, zicând: „Mă smeresc şi mă rog stăpânirii şi împărăţiei tale, stăpâne, să-mi dăruieşti un om pentru sufleteasca lui mâhnire; şi dacă te va fi supărat cu ceva, eu mă rog să-l ierţi”. Iar împăratul întrebând de numele acelui om, egumenul i-a răspuns: „Dacă nu-mi vei da în scris milostivirea, nu ţi-l pot spune”. Împăratul poruncind să i se facă scrisoare după cum i se cerea, a iscălit-o. Atunci egumenul a început a-i povesti despre monahul Cucuzel cu de-amănuntul toate. Şi auzind împăratul, pe cât s-a bucurat, pe atât s-a şi întristat. Adică s-a bucurat când a auzit că a fost atât de evlavios încât a îmbrăcat „chipul îngeresc”, urând toată desfătarea trupească şi lumească şi s-a întristat că a dat înscris darul lui şi acum nu mai putea să-l tăgăduiască. Însă egumenul a îmblânzit cu cuvinte mângâietoare inima lui, apoi, mulţumindu-i şi luându-şi ziuă bună, s-a dus la mănăstirea lui şi a povestit tuturor fraţilor cele făcute. A rămas minunatul Ioan nesupărat de împăratul cel pământesc şi a slujit numai Celui ceresc, cântându-L şi lăudându-L pe Dânsul fără lenevire, în fiecare zi.

După cele arătate mai sus, luând el binecuvântare de la proiestosul, a zidit o chilie şi o biserică în cinstea Sfinţilor Arhangheli, în afară de curtea mănăstirii, pentru ca să aibă unde se linişti în cele şase zile ale săptămânii. Iar duminicile şi în celelalte sărbători nu lipsea de la strana dreaptă a bisericii celei mari, ci cânta totdeauna lui Dumnezeu, cu dragoste şi cu umilinţă.

Odată, în sâmbăta Acatistului, cântând el singur cu multă sârguinţă stihirile şi canonul Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei după obicei şi de osteneală adormind puţin, stând în picioare în strana sa, i s-a arătat Preacurata, care i-a zis: „Bucură-te, Ioane, fiul meu; cântă-mi mie totdeauna, şi nu te voi uita pe tine”. Şi zicând acestea, i-a dat un galben de aur. Iar îndată deşteptându-se din somn, a aflat în mâna sa cea dreaptă, banul cel de aur. Pentru care umplându-se de multă veselie, cu lacrimi de bucurie a mulţumit şi

a binecuvântat pe Maica lui Dumnezeu, iar galbenul acela l-a dăruit bisericii, în care se săvârşeau asemenea mari minuni.

Din acel timp n-a lipsit niciodată din strana cea dreapta, cântând cu osârdie şi binecuvântând fără şovăire pe Domnul. Pentru aceasta, de multă osteneală i-a putrezit un picior şi curgea din el o materie rău mirositoare. Însă Stăpâna cea Atotputernică l-a vindecat, ca şi pe Ioan Damaschin, căci arătându-i-se lui i-a zis: „Fii de acum sănătos", îndată a primit vindecare desăvârşită; de care, mulţumind Maicii lui Dumnezeu, a trăit în deplină sănătate până la sfârşit, în posturi, privegheri şi fapte bune, vieţuind mai ales întru multă smerenie.

Învrednicindu-se şi de darul de a-şi cunoaşte mai dinainte sfârşitul, a chemat la sine pe toţi fraţii şi, rugându-se pentru ei, le-a poruncit să-l îngroape în casa Sfinţilor Arhangheli, cea zidită de el. Şi aşa s-a mutat în pace, odihnindu-se în Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia I se cuvine toată slava, în veci. Amin (20, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 224 - Maica Domnului împărtăşea cu pâine cerească şi le ştergea sudoarea ostenitorilor

Pe vremea Sfântului Sava, fiind în Lavra lui mulţi călugări îmbunătăţiţi, care slujeau Domnului, s-a dus şi un boier, om bogat şi de neam ales, ca să se facă monah, pe care Sfântul l-a primit cu bucurie. Și fiindcă nu era învățat cu osteneala, îl chivernisea, nelăsându-l să se ducă cu ceilalţi fraţi la lucrările cele grele ale pământului, unde se lucra până la al nouălea ceas, când veneau, citeau slujba de obşte şi tocmai după vecernie mâncau - o dată în zi - după rânduiala vieţii celei monahiceşti. Fiindcă acestea nu le putea face acel nou începător, i-a poruncit să se nevoiască în mănăstire, după putere şi să postească în fiecare zi până ce se adună fraţii, ca să mănânce împreună cu dânşii după rânduială. Însă el nici măcar porunca aceasta nu o păzea, ci mânca în chilia sa, fel de fel de mâncăruri pe care i le aduceau rudeniile lui. Aceasta deşi o ştia Sfântul, totuşi ca unui nou-începător, ca să nu se tulbure, nu-i zicea nimic, ci numai ruga pe Dumnezeu ca să-l îndrepteze.

Sosind praznicul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cel din ziua de 15 a lunii august, în dimineaţa cea de dinaintea prăznuirii, a spus Sfântul fraţilor care trebuiau să plece la ascultare, la munca câmpului, să se întoarcă la mănăstire în ceasul al nouălea, pentru ca să cânte vecernia. Iar noului începător de asemenea i-a spus să se ducă la vecernie în biserică, după ce toţi părinţii şi fraţii vor fi adunaţi şi să cânte; şi ceea ce va vedea şi auzi să-i spună şi lui, în urmă. Astfel s-a şi făcut.

După ce s-au adunat părinţii şi fraţii, a văzut noul începător o minunată vedenie, nu în vis dormind, ci în stare trează şi anume: O preafrumoasă femeie stând în mijlocul a doi îngeri, strălucind mai mult decât soarele, şi un înger ţinea în mâini un potir plin cu pâine cerească, iar celălalt o maramă subţire. Iar acea frumoasă femeie, care era Preacurata Stăpână, ţine o linguriţă de aur şi ducându-se pe rând, la fiecare frate, după ce

îngerul cu marama ştergea faţa lui de sudoare şi se închina Preasfintei, Ea cu linguriţa dădea fiecăruia pâine cerească, din potir. Acestea văzându-le noul începător şi minunându-se, s-a apropiat voind să se învrednicească şi el unui asemenea dar. Însă nu i s-a împlinit dorinţa, deoarece nici îngerul nu l-a şters cu marama, nici Preasfânta nu l-a împărtăşit, ci i-a zis lui: „Pâinea aceasta este Însuşi trupul Fiului Meu şi Dumnezeu şi o primesc numai aceia care se curăţesc în fiecare zi cu post până seara în ceasul acesta. Iar tu care nu posteşti, cum vei putea să te împărtăşeşti cu pâine ca aceasta?”. Răspuns-a el, zicând: „Măcar să mă şteargă şi pe mine îngerul cu marama aceea sfinţită”. „Dacă voieşti să te şteargă cu marama, să te osteneşti şi tu ca aceştia. Lor li s-a şters sudoarea fiindcă au fost asudaţi de osteneală, dar pe tine de care sudoare să te şteargă?”.

Acestea auzind el, s-a îngrozit şi alergând la egumenul a zis: „Văzut-a-ţi oare vedenia pe care am văzut-o eu nevrednicul?”. Sfântul i-a răspuns: „Aceea ce ai văzut a fost spre îndreptarea ta. Toţi fraţii sunt încredinţaţi că Preasfânta îi sfinţeşte ca să fie vrednici a se împărtăşi cu Dumnezeieştile Taine la toate Praznicile”. Din acea vreme a început a se osteni şi mai mult şi a mânca şi mai puţin. Şi aşa, în fericita ascultare sfârşindu-se, s-a învrednicit de fericirea cea cerească. Amin (25, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 225 - Fraţii certaţi, împăcaţi de Maica Domnului

Într-o chinovie, din îndemnarea diavolului, s-au certat doi fraţi. Unul ca un îmbunătăţit şi drept-credincios ce era, îl iertase pe celălalt şi se ruga pentru sufletul lui, pe când acesta se mândrea şi spunând egumenului minciuni, a zis că tovarăşul lui ar fi făcut un păcat de ruşine. De aceasta luând cunoştinţă monahul cel cucernic, s-a mâhnit foarte şi s-a ruşinat, neputând să sufere o clevetire ca aceea. Însă neavând în oameni nădejde, ci la Atotputernicul Dumnezeu şi la Preacurata lui Maică, a alergat la darul Lor ca să-i ajute, pentru ca să nu se ruşineze de fraţii săi.

Într-o dimineaţă, când se cânta Utrenia, a văzut pe clevetitorul său stând în strană cu neruşinare, aproape de el, nicidecum căindu-se pentru nedreapta lui clevetire. Atunci fratele fiind biruit de mâhnire, neputând să-l vadă, a plecat din biserică şi ducându-se într-un Paraclis, a căzut la pământ rugându-se cu lacrimi şi zicând: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor deznădăjduiţi şi ajutorul celor neajutoraţi, grăbeşte şi mă izbăveşte de clevetirea cea nedreaptă, căci dacă nu va apuca înainte darul tău, nu găsesc alt ajutor”. Acestea zicând, a văzut pe Preasfânta că şedea aproape de sfinţita masă, împreună cu un drept şi încuviinţat bărbat. Iar fratele privind la ei cu frică şi cu evlavie, i-a văzut că s-au închinat către răsărit când au cântat cântăreţii: „Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh”. După care, întorcându-se Stăpâna către dânsul, i-a zis, privind cu faţă lină: „Să nu te mâhneşti mai mult, căci m-am rugat pentru tine Fiului meu şi a luminat pe vrăjmaşul tău, ca să se căiască de păcatul lui, pentru ca să nu se muncească, iar tu ca să te izbăveşti de nedreapta clevetire”. Iar el a zis: „Te rog pe tine, Doamna mea, spune-mi cine este sfântul acesta care şade împreună cu tine şi pentru ce acum vă închinaţi?”. Preasfânta i-a răspuns: „Acesta este Ioan Evanghelistul, fiul meu cel dăruit de Stăpânul când era pe cruce. Şi să nu te miri că ne-am închinat lui Dumnezeu, pentru că totdeauna când voi oamenii cântaţi aici pe pământ laude şi slavoslovii Sfintei Treimi şi noi cei din Împărăţia Cerească ne închinăm şi împreună ne bucurăm pentru

slava cea care cu cuviinţă şi după datorie se dă Preaslăvitului Dumnezeu; şi ne plecăm cu evlavie capetele, închinându-ne Făcătorului şi Mântuitorului nostru”. Acestea zicând, s-a înălţat la ceruri împărăteasa a toate, lăsând în urma ei o aşa bună mireasmă, încât toţi s-au minunat. Iar clevetitorul acela, din mirosul acelei bune miresme desăvârşite, umplându-se, a mărturisit înaintea tuturor nedreapta clevetire.

Monahul cel cucernic, povestindu-le cu de-amănuntul vedenia şi ducându-se la biserică unde s-a arătat Stăpâna, ieşea încă mireasmă din marmura pe care stătuse cu preacuratele sale picioare; pe care marmură scoţându-o, a păstrat-o şi păzit-o totdeauna ca pe nişte moaşte sfinte, pentru aducerea aminte de minunea pe care a făcut-o Preaslăvita Născătoare de Dumnezeu.

Pentru ale cărei rugăciuni să dobândim fericirea cerească! Amin (34, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 226 - O picătură de Sânge Dumnezeiesc acoperă toate păcatele oamenilor

Era un monah lenevos şi trândav, care nu păzea făgăduinţele chipului celui îngeresc, ci trăia fără de nici o grijă. Numai o singură faptă bună făcea şi anume: din multa dorire şi evlavie pe care o avea către Preasfânta Fecioară, şedea în fiecare zi înaintea icoanei sale, până ce zicea de o sută de ori rugăciunea cea îngerească, căci nu ştia carte să citească alte rugăciuni. Aşa trăind el cu lenevire la posturi, la privegheri şi la celelalte rânduieli ale vieţii călugăreşti, Dumnezeul cel preabun, care voieşte ca toţi să se mântuiască, l-a învrednicit de a văzut o vedenie înfricoşată şi groaznică şi anume: cum că ar fi răpit diavolii sufletul lui şi l-ar fi dus înaintea Dreptului Judecător cerând să se facă

dreptate şi să-l dea lor după faptele lui. Iar împăratul ştiind păcatele lui, a zis demonilor: „Duceţi-l pe dânsul în gheenă, că n-are parte cu Mine, pentru că n-a păzit făgăduinţele Botezului şi ale chipului celui monahicesc”. Repezindu-se demonii ca nişte lupi turbaţi ca să-l ia pe el, îndată s-a sculat de pe scaun Stăpâna şi i-a zis: „Rogu-mă Ţie, Dumnezeul meu, îngăduie-mi să fac şi eu dreptăţile mele pentru acest suflet”. Şi scoţând o carte în care erau scrise heretisirile (adică închinăciunea îngerului) pe care le zisese în toată viaţa sa, a poruncit celui ce-l păzea pe el să pună acea carte într-o parte a cumpenei. Iar în cealaltă punând dracii mai multe cărţi de ale lor, în care erau scrise păcatele monahului, era mai mare greutate în această parte.

Atunci Maica cea mult-milostivă a preaînduratului Dumnezeu văzând căci cu chipul acesta nimic nu s-a folosit sufletul acela (pentru că păcatele erau mai multe, iar faptele bune puţine) a zis către Stăpânul: „Adu-Ţi aminte, Preaiubitul meu Fiu, că din trupul meu ai fiinţa Ta cea omenească şi pătimitoare şi-mi dăruieşte o picătură din Sângele Tău cel curat şi preascump pe care L-ai vărsat pentru păcătoşi în vremea patimei celei mântuitoare. Aşa, o! Stăpâne mult-milostive, fie-Ţi milă de sufletul acesta, pentru că foarte mult mă iubea şi se ruga pentru mine cu dragoste şi cu credinţă”. Răspuns-a Stăpânul: „Să ţi se facă voia, o, Maica Mea, căci nu este cuviincios a trece cu vederea nici o cerere a ta. Însă să ştii că o picătură a Sângelui Meu acoperă toate fărădelegile lumii”.

Primindu-şi împărăteasa a toate darul cerut şi punându-l în cumpănă, s-a uşurat partea aceea în care erau cărţile cu mulţimea păcatelor, aşa de mult, încât părea că este o pană sau un pai. Atunci dracii risipindu-se ruşinaţi, au strigat zicând: „Foarte milostivă şi preamilostivă este Stăpâna, către creştini şi de multe ori ne face nedreptate”. Iar monahul venindu-şi în fire, a slăvit pe Domnul, mulţumind Maicii Lui, care i-a arătat o vedenie aşa de minunată. Căindu-se, şi-a îndreptat viaţa sa şi a făcut aşa de multe fapte bune, încât se mirau toţi cei care-l ştiau cum era mai înainte. Nevoindu-se cu dragoste de Dumnezeu, s-a săvârşit întru Iisus Hristos Domnul nostru, căruia I se cuvine cinstea şi

închinăciunea în veci. Amin (42, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 227 - Maica Domnului rugată fiind, ajută celui îndoielnic să înțeleagă Taina Sfintei Liturghii

Era un preot în Alamania, foarte îmbunătăţit cu viaţa, care se chema Pelaghie, care avea aşa de mare evlavie şi dragoste către pururea Fecioara Maria, încât nu citea altă Evanghelie sau Apostol când slujea, decât numai din cele ale Preasfintei. Însă vrăjmaşul celor buni, zavistuind multa lui evlavie, i-a semănat în minte un gând cu totul păgânesc asupra credinţei şi anume că se îndoia de trupul cel stăpânesc al Mântuitorului, zicând acestea în mintea sa: „Cum este cu putinţă să se facă pâinea, Trupul lui Hristos, iar vinul, Sângele Lui?”. Şi dacă Fecioara Maria a născut numai un singur Fiu, Care de voie pătimind, S-a îngropat şi numai o dată a înviat, cum poate să se schimbe pâinea în Trupul lui Dumnezeu şi să pătimească patimă în fiecare zi?”.

De gândurile acestea neliniştindu-se Pelaghie, ca un neînvăţat si neştiutor ce era, avea multă mâhnire. Si neîndrăznind a întreba pe cineva, a alergat către Preasfânta, rugându-se şi zicând: „Stăpână şi Doamnă a lumii, te rog eu nevrednicul robul tău, fă-mi darul acesta ca să cunosc Taina Sfintei Liturghii, cum se schimbă pâinea şi vinul în Trupul şi în Sângele Domnului nostru, pentru că nu pot să înţeleg desăvârşit”.

Şi aşa de mult s-a rugat Pelaghie cu lacrimi, cu post şi cu privegheri, că odată, după ce s-au săvârşit cele sfinte, când a strigat: „Mai ales, pentru Preasfânta, Preacurata”, s-a făcut nevăzut Sfântul Trup de pe discul de dinaintea lui. Căutând el încoace şi încolo, crezând că poate să fi căzut pe jos, din neluare-aminte şi din nebăgarea

lui de seamă, n-a găsit nimic. Atunci, îngrozit şi îngrijorat foarte, a plâns cu amar, rugându-se aşa: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu! Ştiu că pentru puţina mea credinţă şi pentru îndoirea pe care am avut-o pentru Preasfântul Trup al Stăpânului meu, s-a îngreţoşat de mine Împărăţia Lui şi S-a depărtat de la mine ca să nu mă împărtăşesc cu El, eu cel nevrednic; ci roagă-L pe Dânsul ca să mă ierte ca un milostiv şi ca un nepomenitor de rău, să nu Se mânie pe mine până la sfârşit".

Acestea zicând, preotul cel evlavios a văzut înaintea Sfintei Mese pe Împărăteasa îngerilor cea Preaslăvită, care avea în braţele ei un Prunc mic negrăit de frumos, pe Domnul nostru Iisus Hristos şi i-a zis lui: „Pruncul acesta este Făcătorul şi Ziditorul lumii, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu şi Om desăvârşit. Pe Acesta L-am zămislit din Duhul Sfânt şi L-am născut fără stricăciune, rămânând Fecioară. Acesta a pătimit şi a murit pe Cruce ca un om, pentru mântuirea lumii şi a înviat şi S-a înălţat la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui, ca Unul ce este de o fiinţă cu Dânsul şi împreună pe scaun şezător, pentru aceasta iarăşi are să vină să judece toată lumea. Acesta şi acum, în fiecare zi, pentru milostivirea Lui şi pentru multa bunătate, se pogoară cu negrăit şi minunat chip în chipul pâinii şi al vinului, pentru multa dragoste pe care o are către voi oamenii şi vi se dă spre mâncare şi băutură şi spre sfinţenia sufletului vostru. Pipăie-L pe El şi fără de frică îl cearcă, pentru ca să cunoşti cum că este adevărată privirea şi nu nălucire, ci trup adevărat, cu carne şi cu sânge, după cum l-am cunoscut. Şi aşa se face şi pâinea şi vinul cu care săvârşiţi Sfânta Liturghie. Însă pentru că firea omenească nu poate ca să mănânce carne crudă şi să bea sânge, pentru aceasta, prin nepătrunsa Lui înţelepciune, Cel întru tot Milostiv şi Atotputernic se schimbă în pâine şi în vin, pentru ca să-L primească fiecare cu dorinţă şi cu dragoste. Împărtăşeşte-te dar cu Dânsul, cu evlavie şi cu credinţă, căci cine se împărtăşeşte cu vrednicie cu El, se face părtaş Dumnezeieştii Lui Slave". Acestea zicând Stăpâna cea mult-lăudată, a pus Dumnezeiescul Prunc pe Sfânta Masă şi închinându-I-se Acestuia cu multă evlavie şi smerenie, s-a făcut nevăzută.

Iar preotul, cu frică şi bucurie multă, luând pe acel Dumnezeiesc Prunc şi sărutându-L cu evlavie şi cu smerenie, a cunoscut cum că în adevăr era un Prunc trupesc viu. Atunci L-a pus pe Sfânta Masă, cu multă veselie şi, căzând la pământ, a zis acestea cu lacrimi: „Cred, Doamne, şi mărturisesc că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai născut din pururea Fecioara Maria şi mulţumesc milostivirii Tale şi Preacuratei Maicii Tale, pentru al cărei dar m-am învrednicit azi, eu nevrednicul, şi mă iartă pe mine pentru necunoştinţa mea cea mai dinainte. Şi după cum m-ai învrednicit şi Te-am văzut pe Tine cu Trup, cum Te-ai născut din Fecioara, aşa iarăşi, pentru rugăciunile Ei mă învredniceşte ca să mă împărtăşesc cu Tine, nu ca şi cu un prunc, ci ca şi cu pâine, după cum şi mai înainte".

Aşa rugându-se cu credinţă, s-a ridicat şi a văzut iarăşi Sfânta Pâine, după cum a fost mai înainte şi s-a împărtăşit veselindu-se. După aceasta, trăind viaţă minunată şi plăcută lui Dumnezeu, s-a dus la Împărăţia cea cerească. Pe care să dea Dumnezeu să o dobândim noi toţi întru Iisus Hristos Domnul nostru, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin (43, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 228 - O fecioară, rugându-se Maicii Domnului, a văzut pe Hristos în rai slujind Sfânta Liturghie

Într-un oraş din Franţa - scrie Cezar în Dialogul său, precum şi alţi dascăli - era o fecioară cucernică şi de foarte bun neam, bolnavă şi slăbănoagă, dar foarte îmbunătăţită cu viaţa, dar mai ales cu înfrânare, cu răbdare şi cu smerenie. Nu se afla alta asemenea ei. Căci nu mânca altceva decât numai puţine stafide cu apă. Şi niciodată nu se plângea de boala ei, ci mai mult încă se bucura şi slăvea pe Domnul care o pedepsea şi o muncea aici vremelnic, ca să o ferească dincolo veşnic. Numai că pentru atât se amăra şi se mâhnea, că nu putea să se ducă sărbătoarea la biserica Domnului, ca să asculte Sfânta Slujbă. De asta plângea ea de multe ori, mai ales spre praznicile (sărbătorile) cele împărăteşti, pentru că ştia de ce mare folos sufletesc se lipseşte. Însă, dacă cu trupul nu se putea duce, cu sufletul, adică cu mintea sa, niciodată n-a lipsit din biserică, ascultând cântarea de Psalmi şi Dumnezeieştile Laude, precum din minunea cea scrisă mai jos se va vedea. Pentru că unii rugându-se în biserică cu limba, păcătuiesc cu mintea şi astfel îşi întinează cugetul inimii lor. Iar acea pururea pomenită fecioară, neputând ca să fie cu trupul în biserică, era cu mintea, cu sufletul şi cu toată inima ei şi, auzind laudele îngerilor, se veselea.

Într-o zi, fiind praznicul „Întâmpinării Domnului”, în oraşul acela se obişnuia a ieşi cu Sfintele icoane prin târg tot poporul: bărbaţi, femei şi copii, spre slava şi mărirea Preasfintei. Atunci acea fericită bolnavă, avea supărare nemângâiată că s-au dus toţi la procesiune (litanie), iar ea zăcea. Şi zicea acestea întru sine: toţi creştinii se duc la bucuria Maicii lui Dumnezeu, numai eu, ca o netrebnică şi păcătoasă, nu am parte de mulţumirea aceasta duhovnicească. Acestea şi altele zicând, din dorirea inimii ei s-a aflat într-o astfel de uimire, că luând îngerul sufletul ei i l-a dus prin rai, unde a văzut o litanie minunată a tuturor puterilor cereşti şi a fericitelor suflete ale Proorocilor, Apostolilor,

Mucenicilor, Ierarhilor, Cuvioşilor, ale feciorelnicilor şi ale celorlalţi Sfinţi, care mergeau doi câte doi, strălucind ca soarele şi ţinând făclii în mâinile lor. Şi i-a dat şi ei îngerul o făclie aprinsă şi mergea cu celelalte fecioare. Atunci a văzut pe Mântuitorul şi Împăratul nostru Hristos, ca un Arhiereu desăvârşit, îmbrăcat în veşminte prealuminate, strălucind mai mult decât soarele, cu coroană împărătească şi arhierească preastrălucită şi de mult preţ. Iar de-a dreapta Lui stătea Împărăteasa, Maica Lui cea Preaslăvită şi întru tot cinstită, în haină de aur îmbrăcată, împodobită. Şi aşa străluceau aceste două feţe împărăteşti, că se lumina toată oastea aceea fericită, care într-un glas cânta Troparele şi Antifoanele cele potrivite praznicului, cu un preadulce vers, neasemănat şi negrăit de frumos.

Ajungând la o mare şi preafrumoasă biserică, au intrat înăuntru toate cetele, cântând o cântare preadulce, cu atâta măiestrie alcătuită, încât este cu neputinţă să o spună vreo limbă omenească. Iar după sfârşitul cântării, intrând Stăpânul în Sfântul Altar, a început cu mare glas Dumnezeiasca Liturghie, zicând: „Binecuvântată este împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh" şi celelalte. Iar din afară cântau îngerii, Antifoanele; apoi marele Pavel a citit Apostolul, zicând: „În vremea aceea au suit părinţii pe Iisus Pruncul".

Apoi, după sfârşitul Liturghiei, şezând Iisus pe scaunul Slavei Sale, au venit toţi după rânduială, câte doi şi făcându-i Lui metanie până la pământ, sărutau preacuratele Sale picioare, dându-i făcliile pe care le ţineau în mâini. Iar acea evlavioasă fecioară, văzând această vedenie şi cunoscând că trebuia să se întoarcă iar pe pământul oamenilor, nu i-a dat Stăpânului făclia, ci din evlavie a oprit-o pentru aducerea aminte a acestei privelişti strălucite.

După ce i-a făcut metanie ca şi ceilalţi, se grăbea ca să se ducă, însă îngerul nu a lăsat-o, ci i-a zis: „Dă făclia Stăpânului, după cum au făcut şi ceilalţi". Iar ea a zis: „Nu o dau, căci vreau să o am pentru evlavie". Atunci voind îngerul să o ia cu sila din mâinile ei, ea nu voia să i-o dea, ci ţinând-o pe ea, aşa de tare o strângea, încât s-a rupt în

două şi a luat fiecare câte o bucată. Şi în cearta aceea, luând sfârşit vedenia cea întru tot strălucită şi înfricoşată, i s-a întors sufletul în trup. Şi văzând fecioara în dreapta ei jumătatea cea de făclie, s-a umplut de mare bucurie, mai ales când a văzut minunile preaslăvite ce se săvârşeau de Domnul cu făclia aceea. Că orbii vedeau, ologii umblau şi toate felurile de boli se vindecau. Iar când istorisea fecioara cuiva vedenia cea minunată, o spunea cu atâta dulceaţă şi bucurie sufletească, încât se arăta înger şi nu om. Trăind puţini ani după aceea, ca o fiinţă fără trup, nematerială petrecând, s-a dus ca să dobândească cu adevărat, dulceaţa cea netâlcuită, frumuseţea cea negrăită şi veşnica veselie, de care să ne învrednicim şi noi, prin rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor Sfinţilor. Amin (48, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 229 - Rugând pe Maica Domnului, o fecioară vede şi ține în brațe pe Domnul, ca pe un copil de trei ani

O altă fecioară oarecare, de asemenea îmbunătăţită şi evlavioasă ca şi cea mai sus zisă, avea mare dorinţă să vadă pe Domnul Prunc mic de trei ani, după cum a fost cu trupul când începea să vorbească. Rugându-se pentru aceasta de multe ori către Domnul, a ascultat-o Cel preaîndurat şi mult milostiv. Într-o dimineaţă, ducându-se ea la biserică ca să asculte Sfânta Slujbă, după ce s-a săvârşit Dumnezeiasca Liturghie şi a plecat tot poporul, ea a rămas pentru ca să se roage către Preasfânta cu evlavie şi cu umilinţă până la vremea prânzului, după cum îi era obiceiul, zicând închinăciunea îngerului cum şi alte rugăciuni pe care le mai ştia şi cugetând la Dumnezeieştile Taine, adică la întruparea, Patima şi învierea Domnului.

Stând la cântarea aceea Dumnezeiască şi la privirea cerească, a văzut umblând împrejurul Sfintei Mese un copil ca de trei ani, cu chipul negrăit de frumos şi preaslăvit. Iar ea ca o nepricepută a socotit că ar fi fost al unui oarecare boier, care din nebăgare de seamă l-ar fi lăsat să intre în Sfântul Altar. Chemându-L pe Dânsul la sine, L-a mângâiat, şi luându-L şi sărutându-L, L-a ţinut în braţe mai mult timp, pentru că era preafrumos şi se vedea a fi cu dar dăruit, mai mult decât toţi copiii. Şi Întrebându-L pe El al cui ar fi, nu i-a răspuns, ci numai se uita lung la ea cu o privire preadulce şi minunată. Iar ea socotea cum că fiind încă Prunc mic cu vârsta, de aceea nu vorbea.

Fecioara având mare dorinţă să-l facă să vorbească vreun cuvânt, i-a zis lui: „Zi, fiul meu: „Bucură-te ceea ce eşti plină de har”, iar Pruncul a zis acele cuvinte vorbind cu un glas preadulce şi argintiu. Apoi spunându-i mai departe, cuvânt cu cuvânt, închinăciunea îngerului, Dumnezeiescul Prunc a zis după ea cu un preadulce şi frumos grai, până ce a ajuns la aceasta: „Binecuvântat este rodul pântecelui tău”, pe care cuvânt Iisus cel preablând şi smerit cu inima n-a voit să-l zică. Iar Fecioara i-a mai zis de vreo două ori, îndemnându-L pe Dânsul să zică şi cuvintele acelea, ca unele ce sunt mai cinstite decât toate altele.

Atunci Pruncul, uitându-se lung la dânsa, i-a zis cu o privire lină şi preamilostivă: „Bucură-te preaiubita Mea fiică, acum ai văzut ceea ce doreai”. Acestea zicând Stăpânul, s-a făcut nevăzut. Atunci preabuna fecioară, cunoscând cum că a fost Stăpânul Hristos, s-a rănit cu dragostea Lui şi a mulţumit milostivirii Lui, că a primit cererea ei şi a ascultat-o şi a veselit-o cu Dumnezeiasca Lui venire. Şi aşa de tare a rămas întipărită în mintea ei amintirea acelei veniri a Stăpânului Hristos, încât totdeauna cugeta şi se gândea la El cu atâta dulceaţă şi desfătare, încât rămânea de multe ori în Dumnezeiască uimire. În feciorie şi curăţie petrecând, s-a mutat din viaţa cea vremelnică, ducându-se întru fericirea cea veşnică (49, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 230 - Clericul ce avea mare dragoste spre Maica Domnului, rugând-o, i-a văzut negrăita-i frumusețe

În Paris era odată un cleric îmbunătăţit şi înţelept, care se îndeletnicea cu scrierea frumoasă. Acest om având multă evlavie către Maica Preacurată, dorea din tot sufletul ca să vadă în această lume, frumuseţea cea preaslăvită a Ei. Având această dorinţă de multă vreme şi pentru aceasta de multe ori rugându-se lui Dumnezeu, l-a ascultat pe dânsul „Cel ce face voia celor ce se tem de El", căci trimiţând un înger din cer, i-a zis lui: „Împărăteasa lumii a auzit rugăciunea ta şi m-a trimis ca să-ţi spun ţie să te pregăteşti, căci Duminică în ceasul Utreniei va veni ca să o vezi, însă nu în toată mărirea frumuseţii Ei, ci numai pe cât poate să vadă firea omenească. Însă să ştii, că de atâta strălucire, ai să te lipseşti de lumină şi ai să rămâi cu totul orb". Iar el a răspuns: „Cu bucurie şi cu veselie primesc ca să mă păgubesc de lumina cea vremelnică, numai să mă învrednicesc a vedea preafrumoasa şi strălucita faţă a Doamnei şi Stăpânei mele".

Şi ducându-se îngerul, a rămas clericul gândindu-se şi socotind, şi din puţina credinţă îndoindu-se, zicea în sine: Cum voi petrece eu toată viaţa mea orb, neputând ca să mai scriu şi nici să fac vreo altă slujbă pentru hrana trupului? De aceea aducându-şi aminte, cugeta să închidă un ochi şi numai cu celălalt să se uite la Născătoarea de Dumnezeu, pentru ca să nu rămână orb desăvârşit. Când a sosit ceasul hotărât, a stat de faţă înaintea lui împărăteasa a toate, cu atâta strălucire şi frumuseţe, încât limba omenească nu poate ca să o spună nici să o înţeleagă. Iar el după ce a privit-o puţin timp numai cu un ochi, bucurându-se cu cutremur de-o slavă ca aceea, nemărginită şi de mare cuviinţă, s-a gândit să deschidă şi celălalt ochi pentru ca să dobândească mai multă veselie şi bucurie. Însă Stăpâna, făcându-se nevăzută de ochii lui, s-a înălţat la Ceruri îndată; iar el a rămas numai cu un ochi sănătos (cu cel pe care îl ţinuse închis) iar de cel cu care văzuse strălucirea Preacuratei, a orbit desăvârşit.

Atunci dar mâhnindu-se şi imputându-şi pentru puţina sa credinţă, se defăima pe sine, zicând: „Vai mie, nebunului! Cum m-am lipsit de o strălucire slăvită şi cerească desfătare ca aceasta! Pentru ce nu m-am uitat eu cu amândoi ochii şi să fi rămas cu desăvârşire orb, numai să nu mă fi lipsit de o strălucire ca aceasta! O! Dumnezeul meu! Primesc şi sunt gata să mă lipsesc şi de lumina celuilalt ochi, numai învredniceşte-mă să mai văd o dată pe Doamna şi Stăpâna mea!”.

Făcând rugăciune de mai multe ori către Preasfânta Fecioară, cu lacrimi şi cu posturi, ca să se mai arate şi a doua oară, a venit îngerul şi i-a zis: „Împărăteasa a toate s-a milostivit de nevoinţa şi de lacrimile tale şi a primit ca să vină iar să o vezi, dacă te mulţumeşti să rămâi orb pentru dragostea Ei”. El a răspuns zicând: „Nu am cuvinte ca să-i mulţumesc după cum se cade după darul Ei; mă închin şi o slăvesc pentru aşa de mare facere de bine; şi nu numai de lumina ochilor sunt gata să mă păgubesc, ci şi de mâinile sau picioarele mele şi chiar de viaţa aceasta vremelnică primesc să mă lipsesc, numai să văd pe Doamna mea”. Zis-a lui îngerul: „Pentru acestă evlavie a ta, te vei învrednici ca să vezi pe Stăpâna, mâine; şi nu numai că nu te vei lipsi de lumina ochiului sănătos, dar şi pe celălalt îl vei dobândi şi vei vedea cu amândoi ochii curat şi luminat şi se va veseli inima ta”. Arătându-se iarăşi Preasfânta, tocmai aşa s-a întâmplat, după cum i-a spus lui îngerul. Şi de lumina aceea nepovestită pe care a văzut-o, a căzut cu faţa la pământ, precum oarecând Apostolii în Tabor. Însă, dându-i lui dar pururea Stăpâna şi luminându-i sufletul, când s-a ridicat, s-a aflat cu amândoi ochii nevăzut; şi a mai văzut-o încă multe ceasuri în urmă şi mult s-a veselit.

Înălţându-se ea la ceruri, el a rămas mulţumindu-i pentru atâta facere de bine. Şi petrecând tot restul vieţii sale în fapte bune, s-a mutat la veşnicile şi fericitele locaşuri cereşti. Pe care să ne învrednicim şi noi a le dobândi, pentru rugăciunile Stăpânei celei prealăudate şi ale tuturor Sfinţilor. Amin (36, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 231 - Un creştin care iubea cu dor sfânt pe Maica Domnului a avut o vedenie minunată dar şi înfricoşată

Minunată cu adevărat şi vrednică de pomenire este pilda pe care o scrie Episcopul Vichentie în cartea sa numită „Oglinda Năravurilor”, zicând următoarele: „Un om însurat, care avea fii şi robi, iar bogăţie din destul, era foarte milostiv şi primitor de străini. Într-o seară, după ce a stat la masă, fiindu-i somn şi adormind, dimineaţa l-au găsit jos pe pământ ca pe un mort, rece şi fără simţire. Atunci cei din casă ai lui ridicându-l, l-au aşezat în aşternut în pat, i-au făcut şi i-au dat multe feluri de doctorii, ca să se încălzească şi să-şi vină iarăşi în fire, însă în zadar s-au ostenit.

Iar după mai multe zile, revenind singur la viaţă şi întrebat fiind să spună ce-a păţit de a căzut atâtea zile mort, n-a răspuns nimic, ci numai plângea, nemângâiat. Şi nicidecum nu a vorbit vreun cuvânt despre aceasta în toată viaţa lui, până în ceasul morţii sale, când şi-a cunoscut mai dinainte sfârşitul lui. Atunci, strigând pe fiul său cel mai mare, a zis aceste cuvinte în auzul tuturor: „Iubitul meu fiu! Porunca mea cea mai de pe urmă pe care ţi-o dau ţie, şi-ţi hotărăsc să o păzeşti, este: Ca să ai, pe cât poţi, milă de cei săraci şi de călători; să-i primeşti în casa ta cu toată dragostea şi să le dai toate cele de trebuinţă cu îndestulare; să le slujeşti lor fără de lenevire, aşa după cum m-ai văzut tu pe mine făcând. Căci milostenia către săraci şi primirea de străini este mai bine primită la Dumnezeu, decât toate faptele bune. Şi oricine va păzi aceasta cu sârguinţă, pentru dragostea lui Dumnezeu, va căpăta mare plată în Împărăţia Lui cea cerească. Iar pentru ca să vă îndemnaţi toate rudeniile mele la această faptă iubită de Dumnezeu, a facerii de bine şi a milostivirii către cei săraci şi străini, am să vă istoricesc astăzi, în ziua mea cea mai de pe urmă, înfricoşata vedenie pe care am văzut-o atunci, când m-aţi găsit în mijlocul casei mele zăcând ca un mort.

Ştiţi cum încă din copilăria mea aveam multă evlavie către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, şi-i citeam în fiecare zi laude şi rugăciuni, pe cât puteam. Pentru multa dorire şi dragoste ce o aveam către Dânsa, din tot sufletul şi inima mea, m-a învrednicit Stăpânul, prin rugăciunile Ei, de multe daruri şi hărăziri, însă m-am învrednicit de aceasta mai ales, căci aveam mare milostivire şi îndurare către cei săraci şi străini, căci voi cu toţii ştiţi câtă osârdie aveam către primirea de străini, pe fiecare primindu-l şi dăruind tuturor cu îndestulare cele ce le trebuiau. În noaptea aceea în care am văzut vedenia, am auzit un glas poruncitor, care mă striga pe nume, zicând către mine: „Ridică-te din pat şi urmează mie”. Atunci eu ridicându-mă, cel care m-a strigat m-a apucat de mână şi, trăgându-mă cu sârguinţă, m-a dus într-o livadă mare. Iar acolo, povăţuitorul meu făcându-se nevăzut, m-a lăsat singur în acel câmp mare, din care pricină eram foarte mâhnit. Stând eu acolo şi neştiind ce să fac, am auzit în urma mea glasuri înfricoşate şi mare tulburare şi întorcându-mă am văzut mulţime nenumărată de draci venind asupra mea, ca să mă răpească ca nişte fiare neîmblânzite. Atunci eu văzându-i, am fugit pe cât am putut, cu frică şi cu groază neasemănată, până ce am ajuns la o casă în care am intrat şi am închis uşa. Însă diavolii au stricat-o şi au intrat înăuntru ca să mă răpească.

Dar ca să înţelegeţi pricina bine, ascultaţi mai întâi aceasta: sunt trei ani de când am primit aici, în casa mea, pe un străin, în seara Sfintelor Patimi, ca să-l ospătez totdeauna după obicei. Iar împlinindu-se aceşti trei ani, am găsit alt sărac pe care l-a întreţinut maica-mea după dorinţa pe care i-am arătat-o, ca să primească câte unul şi să-i slujească lui ca unui înger. Iar după puţină vreme, întâmplându-se să mai aducă un frate al meu pe un altul, mult m-am bucurat că m-am învrednicit să primesc în casa mea pe străinii aceia trei, în chipul Sfintei Treimi şi i-am ospătat cu îndestulare, pe cât mi-a fost cu putinţă şi cu faţă veselă.

Când au aruncat diavolii uşa jos, după cum am arătat mai sus, şi au intrat la mine, am început să strig către Domnul, ca să-mi ajute, pentru rugăciunile pururea

Fecioarei Maria. Atunci am văzut trei bărbaţi frumoşi, care au zis către mine: „Să nu te temi, căci noi am venit ca să-ţi ajutăm". Izgonind ei pe draci, m-au întrebat pe mine dacă-i cunosc. Iar eu am zis: „Nu vă ştiu, Domnii mei". Atunci ei mi au spus: „Noi suntem acei trei străini pe care i-ai primit în casa ta şi ne-ai ospătat totdeauna cu toată îndestularea, din toată inima şi cu toată dragostea ca şi Avraam şi ne-a trimis Domnul spre ajutorul tău, ca să-ţi răsplătim pentru multa dragoste pe care ai arătat-o către noi şi iată te-am izbăvit din ghearele diavolilor". Acestea zicând, s-au făcut nevăzuţi.

Iar eu mulţumind lui Dumnezeu, am mai rămas puţină vreme în casa aceea, temându-mă să ies, ca nu cumva să se întâmple iarăşi să mă ispitească. Apoi, făcându-mi semnul Cinstitei Cruci, am ieşit, având nădejdea mea la Domnul. Însă mergând puţin, iarăşi au început a fugi diavolii după mine, strigând: „Să alergăm degrabă, ca să-l prindem măcar acum, să nu ne scape". Iar eu temându-mă grozav, mai tare fugeam şi strigam: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi mie!". Şi aşa fugind, am ajuns la marginea unui râu de foc, plin de şerpi şi de alte fiare înfricoşate ale iadului, care erau afundate în foc până la gât, stând numai cu capetele afară şi cu gurile căscate, ca şi cum ar fi cerut de mâncare. Iar dracii care mă urmăreau pe marginea râului acestuia, mă strigau ca să mă înfricoşeze să cad în el, ameninţându-mă că mă vor arunca cu sila. Atunci eu, uitându-mă împrejur dacă nu ar fi fost alt loc de unde să primesc vreun ajutor, am văzut acolo aproape un podişor mai strâmt decât o palmă şi atât de înalt încât mi se părea că ajungea la cer. Nu ştiam ce să fac din acestea trei: ca să cad în râul acela, mă temeam de foc şi de balauri; ca să mă sui pe podişor, mi se părea lucru foarte greu, ba chiar cu neputinţă; să rămân pe loc, în stăpânirea dracilor, mai rău era; am ales dar să mă sui pe pod mai bine, decât să cad în râu.

Şi aşa suindu-mă pe o treaptă, cu multă frică şi cu nespusă groază, înrăutăţiţii diavoli veneau după mine, strigând; iar când am ajuns la vârful podişorului aceluia au sosit şi dracii. Atunci eu am strigat cu lacrimi, zicând: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi mie". Îndată s-a aflat acolo, înaintea mea, Maica Milostivirii,

împărăteasa îngerilor cea iubitoare de milă şi mi-a întins Sfânta ei dreaptă, zicând: „Nu te teme, iubitul meu rob, căci după cum tu ai fost totdeauna prietenul meu, citindu-mi rugăciuni şi laude şi miluind pe săraci - fraţii Fiului şi Stăpânului meu - aşa am venit eu acum, ca să-ţi ajut la nevoia ta”. Acestea zicând, pe când mă ţinea de mâna dreaptă, într-un minut m-a adus aici în casa mea, unde m-aţi găsit, rămânând de frică aproape mort, mai multe zile.

Fiul meu, păzeşte-te să nu te leneveşti niciodată de la slujirea Atotputernicei Maici a Stăpânului, ci în tot ceasul să-i aduci laude şi să o cinsteşti după cuviinţă, după cum ştii că am făcut şi eu, dacă voieşti să o ai şi tu ajutoare la nevoie. Aceasta este întâia mea poruncă. Iar a doua este pe care ţi-am mai spus-o: „Sileşte-te pe cât poţi, să miluieşti pe cei săraci şi pe străini, dându-le toate cele de trebuinţă, dacă voieşti să dobândeşti în această lume tot binele, iar în cealaltă să moşteneşti Împărăţia cea cerească”.

Acestea zicând pururea pomenitul, şi povăţuind şi pe ceilalţi ce erau de faţă să aibă cucernicie şi evlavie către Prealăudata Fecioară şi să ajute pe cei săraci, şi-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu. Iar fiul aducându-şi aminte de părinteştile porunci, a petrecut viaţa sa cu fapte bune, până la sfârşit; şi mutându-se, s-a învrednicit de fericirea cea veşnică. Amin (64, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 232 - Maica Domnului cinsteşte prin prezența Ei pe văduva care se împărtăşea

Un preot oarecare care slujea la o enorie, a fost chemat să împărtăşească o femeie săracă şi un boier bogat. Iar el, lăsând pe femeia cea săracă şi văduvă, s-a dus la boierul cel bogat, pe care l-a împărtăşit şi l-a mângâiat, nădăjduind că-i va lăsa lui ceva din averea sa. Atunci venind un alt trimis de la casa văduvei, i-a spus că aceea este aproape să-şi dea sufletul, dar preotul, ca un semeţ şi iubitor de avuţie, nu s-a dus. Însă avea un ierodiacon foarte îmbunătăţit şi iubitor de Dumnezeu, care văzând că preotul nu vrea să se ducă, l-a rugat să-i dea voie să împărtăşească el pe văduva aceea şi preotul a primit. Ducându-se diaconul cu Trupul Domnului la casa văduvei care era săracă şi lipsită de bunătăţile cele vremelnice, însă bogată în fapte bune şi dumnezeiescul dar, a văzut-o că zăcea pe o rogojină şi neavând oameni care să-i stea înainte şi să o caute, ca pe bogatul, stătea deasupra ei Născătoarea de Dumnezeu Maria, cu o ceată de fecioare, care cu basmale albe ştergeau de sudoare faţa bolnavei şi o acopereau.

Iar acel sfinţit diacon s-a înspăimântat, mai ales când a văzut pe Stăpâna cum că s-a închinat Trupului celui Stăpânesc. Apoi, ridicându-se, a făcut semn diaconului ca să se apropie să săvârşească Sfânta slujbă. Şi după ce s-a împărtăşit bolnava, i-au luat sfântul ei suflet sfinţitele fecioare şi s-au dus în ceruri. Pe urmă, ducându-se diaconul la casa bogatului, a văzut pe patul lui nişte câini negri, înconjurându-l pe dânsul, pe care însă cei ce stăteau de faţă nu-i vedeau, ci numai cel bolnav care striga să-i alunge de acolo ca să nu-i facă supărare. Apoi a văzut un harap cu înfricoşată faţă care, băgând pe ascuns în gura bogatului ca un fel de ostie, i-au smuls cu sila ticălosul lui suflet cu multă chinuire şi muncă. Acestea văzându-le diaconul, grozav s-a înfricoşat şi a căzut la pământ ca un mort. Atunci a stat înaintea lui Preasfânta, care l-a ridicat pe dânsul, zicându-i: „Nu te teme, iubitul meu rob, că ţie îţi este gătită Împărăţia cerurilor şi asupra ta nu poate face

nimic răutatea dracilor. Numai păzeşte Dumnezeieştile porunci ale Fiului meu fără de lenevire, în toate zilele vieţii tale până vei veni în ceata sfinţilor, ca să te veseleşti cu dânşii fără de sfârşit”.

Diaconul, mulţumind cu smerenie Împărătesei, i s-a închinat până la pământ, după care Ea s-a dus la ceruri. Iar el, împărţind la săraci averile sale, s-a făcut sărac pentru Domnul şi petrecând viaţă plăcută lui Dumnezeu s-a dus în Împărăţia Cerească, pe care să dea Dumnezeu a o dobândi noi toţi. Amin (57, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 233 - Maica Domnului îi descoperă Cuvioasei Marta, mama Sfântului Simeon, fericirea cea veşnică

Pe când Cuviosul Simeon, fiul ei, se nevoia pe stâlp în Muntele Minunat, Cuvioasa Marta a avut o descoperire, cu un an înainte de sfârşitul său. Pe la miezul nopţii, în timp ce îşi făcea fierbinţile ei rugăciuni către Dumnezeu, a căzut într-o mare uimire. I s-a arătat o mare mulţime de îngeri luminaţi, care ţineau în mâini lumânări aprinse şi care, săltând de bucurie, ziceau către dânsa: „După ce va trece acest an, fiind dezlegată din trup, te vom lua la odihna făgăduită ţie de Domnul”. Tot aşa i s-a descoperit şi Cuviosului Simeon. Iar unuia dintre fraţi i s-a arătat o vedenie de acest fel: A văzut pe Maica Domnului, pe Preacurata Fecioară Maria, şezând pe un scaun în slavă, iar fericita Marta stătea înaintea ei, ridicându-şi spre dânsa mâinile sale în chipul Crucii, şi prefăcându-se într-o Cruce de aur, strălucea cu o lumină asemenea cu razele soarelui; şi astfel se vedea că toată Crucea aceea era luminoasă.

Cuviosul Simeon auzind despre această vedenie, a zis: „Acesta este semnul că s-a apropiat fericitul sfârşit al maicii mele”. Sfânta Marta, sfârşindu-şi anul cel de pe urmă al vieţii cea plăcută lui Dumnezeu, a mers spre cercetare la Cuviosul Simeon, fiul său, care s-a rugat către dânsa, zicând: „Binecuvântează-mă, maica mea, precum Avraam a binecuvântat pe Isaac”. Iar Sfânta a zis: „De aceea am şi venit aici, ca să mă învrednicesc binecuvântării şi rugăciunilor tale; pentru că de acum au mai rămas numai trei luni din viaţa mea. După aceea mă voi duce la Domnul Dumnezeul meu; Acela să-ţi dăruiască ţie darul şi binecuvântarea Sa, ca să-ţi săvârşeşti cu bine alergarea ta cea bine începută şi să te învrednicească Împărăţiei Sale”. Acestea grăindu-le, vărsa lacrimi din ochi, iar fraţii care erau acolo plângeau; pentru că greu li se părea lor a auzi că după trei luni nu vor mai vedea faţa ei; şi ziceau: „Maică, viu va fi sufletul tău şi va lăuda pe Domnul”. Iar ea întărea cuvântul zicând: „De nu va fi aşa precum v-am spus, apoi, pe mine roaba voastră, să mă socotiţi ca o mincinoasă”. Atunci Cuviosul Simeon a zis către dânsa: „Binecuvântarea ta o cerem noi acum, iar cuvintele tale ne sunt foarte dureroase inimilor noastre”. Sfânta a zis: „Binecuvântaţi sunteţi voi Domnului, şi binecuvântaţi sunt cei ce vă binecuvintează pe voi”. După aceasta toţi i s-au închinat ei, asemenea şi ea închinându-se lor, s-a întors în Antichia la casa sa. După plecarea ei, Cuviosul chemând a doua zi pe cei mai iscusiţi dintre fraţi, a zis către dânşii: „Cu adevărat, vremea ducerii maicii mele de la cele pământeşti se apropie; pentru că în noaptea trecută am văzut în vedenie un scaun pus înaintea mea şi maica mea şezând pe dânsul, iar noi toţi stăteam împrejurul ei; atunci ea, ca o învăţătoare, a zis către noi cuvântul cel dintâi al psalmului: „Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioşilor...”. Şi multe alte cuvinte sfătuitoare ne-a zis nouă, ca o maică. Apoi s-a sculat, şi mergând înaintea noastră la biserică, ţinea în mâini o cruce prealuminoasă; iar noi urmam după dânsa cântând Psalmi cu umilinţă”.

După aceasta, cu câteva zile înaintea sfârşitului său, s-a dus iarăşi la Cuviosul Simeon - pentru sărutarea cea mai de pe urmă - şi i-a spus lui toate Dumnezeieştile

descoperiri care i s-au făcut în viaţa sa; asemenea şi lucrurile cele bune, ostenelile şi nevoinţele care se făcuseră în taină, pentru slava numelui lui Dumnezeu; şi a rămas acolo în acea noapte, în care a avut o minunată vedenie cerească.

În vis se vedea că este răpită spre înălţimea cerului, unde a văzut nişte palate minunate şi luminoase, a căror frumuseţe nici un cuvânt nu o poate spune. Umblând ea prin acele palate şi minunându-se de zidirea cea nefăcută de mână, a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cu doi îngeri prealuminaţi, care a zis către dânsa: „Ce te minunezi?". Iar ea cu frică şi cu bucurie închinându-se Preasfintei Născătoarei, a răspuns: „Mă minunez Stăpână, căci în tot timpul vieţii mele pe pământ, n-am văzut nişte palate mai minunate ca acestea". Iar Preacurata a zis: „Şi pentru cine socoteşti tu că sunt pregătite ele?". Dânsa a zis: „Nu ştiu, Stăpână". Atunci Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a grăit către dânsa: „Oare nu ştii că pentru tine s-a pregătit această odihnă, pe care a zidit-o fiul tău, şi în care de acum vei petrece în veci?". Aceasta zicând, a poruncit îngerilor de a pus un scaun minunat, apoi a zis către dânsa: „Această slavă ţi se dăruieşte ţie, deoarece ai vieţuit cu dumnezeiască plăcere în frica Domnului". Apoi iarăşi a zis: „Voieşti ca să vezi şi pe cele mai slăvite?". Atunci i-a poruncit ei ca să vină după dânsa; şi suindu-se la cele mai înalte locuri cereşti, i-a arătat ei alte palate mult mai minunate şi mai luminate, fără să semene cu cele dintâi şi care erau pline de slavă cerească, a căror frumuseţe nici mintea omenească nu o poate ajunge, nici gura nu o poate povesti. Atunci Preacurata a zis: „Şi pe aceste palate le-a zidit fiul tău şi a început şi la temelia celui de-al treilea palat".

Aceasta zicând-o, a dus-o pe dânsa iarăşi spre răsăritul soarelui şi i-a arătat ei, din înălţime, locuinţele Raiului, şi într-însele mulţime de cete de parte bărbătească şi femeiască veselindu-se, şi i-a zis Stăpâna: „Aceste locuri le-a dăruit Fiul meu celor ce au trăit în curăţenie şi cu dreptate, întru păzirea poruncilor Domnului, acelora celor care au făcut milostenii multe cu osârdie, de aceea singuri de milă s-au învrednicit de la Domnul, pentru că: „Fericiţi sunt cei milostivi, căci aceia se vor milui". Aceasta a fost vedenia

Sfintei Marta, pe care a spus-o fiului său. Fiind într-o zi de Duminică, s-a împărtăşit cu Sfintele Taine ale Trupului şi Sângelui lui Hristos. Faţa ei strălucea de darul lui Dumnezeu fiind luminată şi de negrăita bucurie duhovnicească, prin care se veselea, deoarece era încredinţată de sfârşitul călătoriei acestei vieţi şi de mântuirea sufletului său. Apoi a petrecut toată ziua aceea şi noaptea ce-a urmat, o parte în vorbiri de Dumnezeu insuflate, cu preaiubitul şi Cuviosul său fiu, iar altă parte în rugăciuni către Dumnezeu, însoţite de multe lacrimi fierbinţi.

Iar luni, dând pace şi binecuvântare, apoi sărutarea cea mai de pe urmă fiului său şi tuturor ucenicilor lui, s-a despărţit de dânşii, lăsându-i pe dânşii plângând. Ea s-a dus la un sat care se numea Tivirint, care era departe ca la trei stadii de Muntele cel Minunat, şi unde era biserica Sfântului Ioan Botezătorul. Ea a vărsat multe lacrimi la acea biserică, şi a început a slăbi cu trupul. Locuitorii acelui sat, care o cinsteau foarte mult, au rugat-o să se odihnească la dânşii de oboseala de care era cuprinsă. S-a odihnit în ziua aceea; iar în noaptea următoare şi mai mult a slăbit cu trupul. Marţi au dus-o cu căruţa la casa ei în Antichia, şi anume în cetăţuia care se numea Dafne. Miercuri s-a rugat cu căldură lui Dumnezeu, vărsând multe lacrimi şi, având nădejde neîndoită de mântuirea sa, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, în patru zile ale lunii lui iulie (Viețile Sfinților 4 iulie).

MINUNEA 234 - Maica Domnului se arată şi dăruieşte rodnicie părinților sterpi care o rugau

Maica Cuviosului Mihail Malein, a fost mulţi ani stearpă, de aceea amândoi părinţii erau în întristare, căci le trece tinereţea şi n-au născut nici un copil, care să le moştenească bogăţia lor. Ei de multe ori mergeau pe la biserici şi se rugau lui Dumnezeu, să le dea fiu; dar Dumnezeu nu le-a ascultat rugăciunea lor. Mai pe urmă însă s-au dus la o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care este în locul numit Cuna, şi la a cărei icoană, locuitorii aveau mare evlavie. Anastasia şi Evdochim, se rugau să le dea moştenire după dorul şi dragostea lor. Preasfânta Născătoare a ascultat rugăciunea lor, căci s-a arătat Preotului celui de rând al bisericii, cu numele Metodie, ţinând omofor, iar în dreapta sa avea trei mahrame. Ea a poruncit să le dea Anastasiei, cu învoiala ca o basma dintre cele trei, să i se întoarcă Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu înapoi. Îndată ce Preotul a descoperit Anastasiei vedenia pe care a avut-o, i s-a dezlegat sterpiciunea şi a născut trei fii, după numărul celor trei mahrame pe care i le-a oferit Maica Domnului. Iar mahrama pe care a cerut-o înapoi Maica Domnului, a preînchipuit pe fiul cel întâi născut, căruia părinţii i-au pus din Sfântul Botez numele de Manoil, şi care, prin darul şi dragostea Ei, a îmbrăţişat viaţa monahicească, ajungând vas ales al lui Dumnezeu (Viețile Sfinților 12 iulie).

MINUNEA 235 - Prin rugăciuni fierbinți către Maica Domnului, o mamă a dobândit un fiu binecuvântat

Pe la anul 714 vieţuia în Constantinopol un bărbat pe nume Grigore, împreună cu soţia sa, Ana. Ei petreceau în frică de Dumnezeu, fiind bogaţi în fapte bune şi trăind cu cinste din lucrul mâinilor lor, din care şi pe cei lipsiţi îi împărtăşeau cu îndestulare. Trăind în bună înţelegere şi pace, li s-au născut lor două fiice, pe care s-au străduit să le crească în dreapta credinţă şi fapte bineplăcute lui Dumnezeu. Dar vremea trecând şi ei văzând că copil de parte bărbătească nu au, s-au aprins de această dorire. Pentru aceasta ei făceau rugăciuni stăruitoare către Dumnezeu. Cu deosebire soţia, care se numea Ana, avea mare dorinţă de a avea un prunc de parte bărbătească, şi care asemenea cu Ana cea de odinioară, cerceta sfintele biserici şi se ruga în ele cu credinţă. Având mare evlavie către Maica Domnului, cerceta bisericile închinate Ei, şi mai cu seamă bisericile din Vlaherna. Aici mergând în fiecare zi, era nelipsită de la privegherea cea de toată noaptea spre Vineri, înălţând rugăciuni de cerere şi stând aproape la Sfânta icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care era închipuită purtând în braţe pe Fiul şi Dumnezeul nostru, vărsând lacrimi şi grăind unele ca acestea: „Acoperământul celor ce aleargă la tine, de Dumnezeu Născătoare, ancora şi părtinitoarea celor ce te caută pe tine în vremea întristării. Limanul cel mântuitor al celor afundaţi în mâhnirile noianului vieţii, şi ajutătoare grabnică, celor ce întru deznădăjduire fiind, pe tine din inimă te cheamă în ajutor. Slava maicilor şi podoaba fecioarelor, ceea ce ai prefăcut osânda strămoaşei Eva, pentru toată partea femeiască, întru îndrăzneală înveselitoare, prin naşterea ta cea Dumnezeiască; miluieşte-mă pe mine şi mă auzi, şi rupe legătura ce este întru mine - precum a maicii tale, adică a dreptei Ana când te-a născut pe tine - şi cu solirea ta cea de Maică, arată-mă şi pe mine vrednică a naşte copil de parte bărbătească, pe care din pântecele meu, să-l închin Fiului Tău şi Dumnezeului nostru”.

Această rugăciune rostind-o de două şi de trei ori, făcând şi nenumărate plecări de genunchi, obosind, a fost furată puţin de somn. În acel timp, Ajutătoarea cea grabnică a neamului omenesc, ca o Maică Preadulce, a atras mila Fiului său spre femeia aceea, prefăcând mâhnirea ei cea mare, în veselie de maică, cu un chip ca acesta: Preacurata Maică, purtând înfăţişarea chipului de pe icoană, s-a aflat în ceasul acela lângă femeie, pe care lovind-o uşor în coastă a trezit-o, zicându-i: „Du-te, femeie, bucurându-te, că vei avea fiu, precum ai cerut". Iar ea deşteptându-se, s-a tulburat în sine de vestea ce-a primit, şi sfârşindu-se privegherea, s-a întors acasă cu cântări de laudă, după care la scurt timp a zămislit în pântece.

În vremea aceea, cu voia lui Dumnezeu, a fost ales ca Patriarh al Constantinopolului, Gherman Părintele nostru, îndreptătorul dogmelor Bisericii, om cu viaţă sfântă şi plin de Duh Dumnezeiesc. În ziua în care s-a făcut înscăunarea lui, în biserica Sfintei Sofii, a luat parte mulţime nenumărată de oameni; bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni. Printre aceştia se aflau şi robii lui Dumnezeu Grigore cu soţia sa Ana, cea care i se apropiase vremea să nască. Văzând acea mare mulţime de oameni, şi temându-se ca nu cumva din cauza îmbulzelii să lepede pruncul, s-a gândit să se întoarcă acasă, dar ajutată şi protejată de soţul ei, a reuşit să pătrundă în sfânta biserică şi să se aşeze aproape de locul pe unde trebuia să treacă Sfântul Gherman. În momentul în care ei l-au văzut, Sfântul Gherman strălucea ca o văpaie de foc, către care Ana cu frică a strigat: „Binecuvântează preasfinte, pe fiul meu cel din pântece". Sfântul privind spre ea cu ochi prooroceşti, a zis: „Rodul pântecelui tău, după credinţa ta, femeie, să-l binecuvânteze Domnul, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ale lui Ştefan, întâiul Mucenic". La puţine zile după acest cuvânt proorocesc, Ana a născut prunc de parte bărbătească, pe care la opt zile i-au pus numele Sfântului Mucenic Ştefan, după mai-nainte vestirea Sfântului Gherman. Împlinindu-se 40 de zile de la naşterea pruncului, părinţii, luându-l pe el, au mers la Biserica din Vlaherne, pentru a înălţa rugăciuni de mulţumire către Maica Domnului şi de a-i închina Ei darul primit. Ajungând aici, au mers înaintea

aceleiaşi icoane a Maicii Domnului, în faţa căreia Ana a primit darul cerut şi căzând în genunchi, cu lacrimi a rostit următoarele: „Bucură-te Preacurată, care mi-ai dezlegat sterpiciunea naşterii de copii, de parte bărbătească. Bucură-te Preacurată, care ai întors mâhnirea mea în bucurie. Bucură-te, grabnică mântuire a celor ce te caută pe tine, pentru că eu ticăloasa căutându-te, te-am aflat pe tine, şi am primit nu numai fiu, ci şi numele lui, prin slujitorul tău şi păstorul nostru”. Apoi ridicând mâinile şi lipind pruncul de partea de jos a icoanei Preasfântei Născătoarei de Dumnezeu, a zis: „Primeşte, o! Stăpână, odrasla mijlocirii tale celei de maică, primeşte pe fiul care s-a rânduit mie mainainte de zămislire; primeşte, împrumutătoarea noastră, datoria ce ţi se cuvine”. Iar bărbatul ei cel iubitor de Dumnezeu, a rămas fără de glas, fiind uimit şi minunându-se, pentru zăbovirea în rugăciune şi pentru vărsarea mulţimii lacrimilor femeii sale. Apoi, Ana arătând către sfânta icoană, a zis către soţul ei: „O, iubitul meu bărbat, aceasta îmi este mie chezăşuitoare, părtinitoare şi ajutătoarea naşterii lui Ştefan”. Închinându-se până la pământ în faţa sfintei icoane şi mulţumind ajutătoarei tuturor creştinilor, Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-au dus la casa lor. Cu adevărat pruncul acesta vestit de Maica Domnului, şi prooroceşte primind numele Sfântului Mucenic Ştefan, mai târziu a devenit un mare mărturisitor şi apărător al cinstirii sfintelor icoane ale Domnului nostru Iisus Hristos, ale Preacuratei Sale Maici şi ale plăcuţilor lui Dumnezeu, pentru care a pătimit chinuri cumplite, sfârşindu-se muceniceşte la vârsta de 53 de ani, în luna lui noiembrie, în 28 de zile (Viețile Sfinților 28 noiembrie.)

MINUNEA 236 - Cerându-i ajutorul, Maica Domnului se arată şi vorbeşte Cuviosului Serghie

Cuviosul Serghie s-a născut în cetatea Rostovului, din părinţi dreptcredincioşi, pe nume Kiril şi Maria. El a fost ales de Dumnezeu, din pântecele maicii sale. Odată, pe când maica lui se afla la Sfânta Liturghie, avându-l pe el în pântece, în timp ce se citea Sfânta Evanghelie, pruncul a vorbit din pântece, fiind auzit de toţi cei din jur. În timpul Heruvicului a vorbit a doua oară, iar când preotul a rostit „Sfintele Sfinţilor", a vorbit a treia oară. Lucrul acesta a umplut de uimire pe mamă şi pe cei din jur. După ce s-a născut, Miercurea şi Vinerea nu sugea niciodată şi nici altfel de hrană nu primea, însemnând mai înainte că va ajunge un mare postitor şi om plăcut lui Dumnezeu. Din Sfântul Botez i s-a pus numele Vartolomeu. Încă tânăr fiind, i-au murit amândoi părinţii, după care el, împărţind averea la săraci, s-a retras într-un loc singuratic în părţile Radonejscului. Aici, după mai mulţi ani de nevoinţă, a atras un număr foarte mare de fraţi, întemeind o mănăstire pe care a închinat-o Maicii Domnului. Despre viaţa lui îmbunătăţită şi despre minunile pe care Dumnezeu le făcea prin el, a ajuns vestea până la Constantinopol, la patriarhul Filoteiu, care i-a scris o frumoasă epistolie. Printre altele, el îl îndemna pe Cuviosul Serghie să pună în mănăstirea lui aşezământul vieţii de obşte, lucru pe care îl face cu toată supunerea.

Fiind conştient de sarcina pe care o avea, de a purta grijă de mântuirea celor ce i s-au încredinţat lui spre povăţuire, adeseori el se ruga Maicii Domnului, pentru sine şi pentru dânşii. Astfel, stând fericitul Părinte noaptea la obişnuita lui pravilă înaintea icoanei Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, şi adeseori la dânsa căutând, zicea: „Preacurată, Maica Hristosului meu, apărătoare şi tare ajutătoare a neamului omenesc, fii mijlocitoare nouă nevrednicilor, pururea rugându-te Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, ca să caute spre locul acesta sfânt, care este întemeiat spre lauda şi cinstea Preasfântului Său nume,

în veci. Pe Tine, Maica Dulcelui meu Hristos, ca pe ceea ce ai câştigat multă îndrăzneala către Dânsul, înainte-rugătoare Te punem noi robii Tăi; căci Tu eşti adăpostire şi nădejde de mântuire tuturor celor ce Ţi se roagă cu credinţă”. Astfel se ruga, şi după ce a rostit Acatistul Preacuratei Maici, a şezut puţin să se odihnească; iar ucenicului său Mihail, i-a zis: „Fiule! Fii treaz şi priveghează, de vreme ce o cercetare minunată şi de spaimă o să ni se facă nouă în ceasul acesta”. Acestea grăindu-le Cuviosul, îndată s-a auzit un glas, zicând: „Iată, vine Preacurata!”. Iar Sfântul auzindu-l, degrab a ieşit din chilie în pridvor, şi iată o lumină mare, strălucind mai mult decât soarele, a luminat pe Sfântul, şi îndată a văzut pe Preacurata cu doi Apostoli, cu Petru şi cu Ioan, care străluceau, înconjuraţi de o negrăită lumină. Când a văzut-o Sfântul, a căzut cu faţa la pământ, neputând suferi acea lumină strălucitoare. Atunci, Preacurata cu ale sale mâini s-a atins de Sfântul, zicându-i: „Nu te spăimânta, alesul Meu! Iată am venit să te cercetez; căci s-a auzit rugăciunea ta pentru ucenicii tăi, pentru care tu te rogi. Şi pentru locaşul tău să nu te mai mâhneşti, căci de acum înainte de toate va fi îndestulat, nu numai în timpul vieții tale, ci şi după ducerea ta către Domnul, nedepărtată voi fi de locaşul tău, dându-i toate cele trebuincioase cu îndestulare, păzindu-l şi acoperindu-l”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Iar Sfântul, de frică şi de cutremur mare fiind cuprins, se afla într-o stare de uimire a minţii, dar după puţin timp venindu-şi în fire, a aflat pe ucenicul său, de frică zăcând ca un mort, şi l-a ridicat; după care el a început a se arunca la picioarele stareţului, zicând: „Te rog, pentru Domnul, Părinte! Spune-mi, cine s-a arătat în această minunată vedenie? Căci puţin a lipsit de nu s-a despărţit duhul meu de trupeasca-mi legătură, din cauza acelei vedenii strălucite?”. Iar Sfântul se bucura cu sufletul şi strălucea faţa lui de acea negrăită bucurie, neputând să grăiască mai mult, fără numai atât: „Fiule! Chemă la mine pe Isaac şi pe Simeon”. Şi venind ei, le-a spus toate pe rând, cum a văzut pe Preacurata, Născătoarea de Dumnezeu, însoţită de cei doi Apostoli, şi ce i-a zis lui. Acestea auzindu-le ei, se umplură de bucurie şi de veselie, şi toţi împreună au cântat Paraclisul Maicii Domnului; iar

Sfântul Serghie, toată noaptea aceea a petrecut-o afară, socotind cu mintea, pentru milostiva cercetare a Stăpânei celei Preacurate.

După puţin timp, Cuviosul Serghie a trecut la cele veşnice, fiind proslăvit de Dumnezeu, prin nestricăciunea trupului, ce izvora bună mireasmă şi prin nenumărate faceri de minuni, spre mângâierea celor cuprinşi de suferinţe şi spre slava lui Dumnezeu (Viețile Sfinților 25 septembrie).

Maica Domnului dă înțelepciune celor care se roagă ei

MINUNEA 237 - Maica Domnului dăruieşte înțelepciune unui copil nepriceput, care ajunge Episcop

În ţara Saxoniei, într-o cetate care se numea Magdenburg, era un copilandru cu numele Odon, care învăţa la şcoală. Dascălii lui totdeauna îl pedepseau, căci era nechibzuit şi nepriceput din fire. Odată, dascălul său l-a bătut foarte tare. Odon ieşind de la şcoală, a mers cu alţi copii la biserică, unde şezând cu faţa la pământ s-a rugat Maicii Domnului, ca să-i ajute la învăţătură. Seara adormind el, i s-a arătat Maica Precista în vis şi i-a zis: „Am auzit rugăciunea ta şi am văzut supărarea ta, iată îţi dau nu numai darul ştiinţei, ci încă, după moartea Episcopului, care este acum la biserica slugii Mele, Sfântul Mavrichie, îţi dau ţie locul, care rânduială de nu o vei chibzui şi chivernisi bine, vei pieri". Şi zicând aceste cuvinte, Maica Precista s-a făcut nevăzută. A doua zi, Odon mergând la şcoală, s-a arătat atât de ager la minte, încât a întrecut pe toţi ceilalţi copii la învăţătură, spre uimirea şi nedumerirea dascălului său. Apoi, învăţând mai departe, a devenit un om foarte înţelept şi cu comportări alese, atrăgând respectul şi preţuirea cetăţenilor din oraşul său. De aceea mai târziu, repauzând Episcopul Magdenburgului, clerul şi poporul cetăţii au ales în locul lui pe Odon, ca să le fie Episcop, la biserica-catedrală a Sfântului Mavrichie.

După ce Odon a luat vrednicia de Episcop, n-a mai petrecut cuviincios, după plăcerea lui Dumnezeu, ca mai înainte. Uitând de darul cel mare pe care l-a primit de la Dumnezeu, nemulţumitorul nu păzea rânduiala şi canonul bisericesc; ci îşi făcea toate voile trupului. Şi ce era mai rău, că îndrăznea a sluji fără mustrare de conştiinţă şi hirotonisea pe alţii, fiind desfrânat şi necurat.

Dumnezeu însă, aştepta întoarcerea şi îndreptarea lui. Îi punea la îndemână felurite mijloace, pentru a se îndrepta şi mântui. Într-o noapte, după o petrecere păcătoasă, a auzit de sus un glas straşnic, zicându-i: „Odoane, Odoane, conteneşte de a mai cădea în păcate”, dar el a socotit aceasta a fi o nălucire. Acelaşi glas cu aceleaşi cuvinte i-au fost adresate lui a doua noapte şi a treia noapte, însă el n-a vrut să ia aminte şi să se pocăiască.

Dumnezeiasca judecată însă nu a mai răbdat acea neruşinare; ci l-a pedepsit aspru, spre îngrozirea celor asemenea lui, pentru a nu mai cuteza a se mai atinge de cele Sfinte, sau a le nesocoti.

Peste vreo trei luni de la această înştiinţare, un Preot s-a închis în biserica Sfântului Mavrichie, pentru a se pregăti (făcându-şi pravila) ca să slujească a doua zi. Pe când sta el noaptea la rugăciune în biserică, a venit un vânt vijelios, pe la miezul nopţii, care a stins toate candelele din biserică. Atunci au venit doi tineri străluciţi, care ţineau în mâini două felinare cu lumini. Ei stătură înaintea Altarului: unul de o parte şi altul de cealaltă parte. După aceea veniră alţi tineri străluciţi, unii aşternură două covoare mari înaintea Altarului. Ceilalţi puse pe covoare două Tronuri strălucite, de aur. Acolo a venit Hristos Dumnezeu-Omul, îmbrăcat în haine arhiereşti, cu coroană împărătească pe cap, însoţit de mulţi îngeri şi de cei 12 Apostoli. Hristos a şezut pe tronul cel preaînalt, iar Apostolii stătură pe 12 scaune de domnie. După aceea a venit şi Maica Domnului cu o mulţime de fecioare. Hristos a poftit-o pe celălalt tron de aur, unde a şezut.

Hristos - Dreptul Judecător - stând pe Tronul slavei Sale, a poruncit îngerilor Săi ca să aducă pe Episcopul Odon, legat la mâini şi de picioare, ca pe un osândit. Când a fost adus înaintea Dreptului Judecător, Sfântul Mavrichie, patronul acelui Sfânt lăcaş şi cei împreună ostenitori, venind, se închinară Domnului, zicând: „Judecătorule, preadrepte, Te rugăm, pedepseşte pe acest rău-credincios şi călcător de lege, care nu este păstor ci lup răpitor. Iată, venitul bisericii mele îl cheltuieşte în petrecerile şi voile sale trupeşti”. Acestea zicând Sfântul Mavrichie, osânditul cerea vreme ca să se pocăiască.

Domnul atunci i-a zis: „Acum când a sosit sfârşitul tău, cauţi vreme să te pocăieşti? Ce ai făcut înainte? Ai avut timp destul pentru îndreptare şi mântuire. De ce l-ai întrebuinţat rău?”. În acel timp Maica Precista, sculându-se de pe tronul Său, a zis Fiului Ei iubit: „Rogu-mă, Ţie, Dreptule Judecător şi Fiul Meu preadulce, nu milui pe acest nemulţumitor; ci pedepseşte-l după păcatele lui”.

Atunci Împăratul Slavei, Dreptul Judecător, a poruncit unui înger să-i taie capul. Îndată după acestea, tot Soborul acela ceresc dimpreună cu Împăratul Slavei, s-a făcut nevăzut. Biserica a rămas în întuneric, ca mai-nainte de vedenie.

Preotul încremenit de frică, a căzut la pământ şi zăcea ca un mort. A doua zi după ce s-a luminat de ziuă, l-au găsit încă zăcând pe jos la pământ şi nu putea să se scoale. Mai târziu, venindu-şi în fire, a spus toate câte le văzuse. Clerul şi poporul adunat în biserică, plini de uimire şi groază, ascultară toate acestea. Unii dintre dânşii se duseră în casa arhiereului. Acolo, într-adevăr îl găsiră cu capul tăiat, zăcând într-un lac de sânge şi toţi s-au înspăimântat groaznic.

Nefericitul Ierarh a căzut în pedeapsa Domnului care zice: „De va zice sluga aceea rea, în inima sa: Stăpânul meu va întârzia a veni, şi va începe a bate pe tovarăşi şi va mânca şi bea cu beţivii, veni-va Stăpânul slugii aceleia în ziua în care ea nu se aşteaptă şi în ceasul în care nu se gândeşte. El o va tăia din dregătorie şi o va face părtaşă cu făţarnicii: acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor” (Matei 24, 48-51). De aici să ia învăţătură, pe lângă Păstorii sufleteşti şi părinţii, naşii de botez şi călugării, care-s răspunzători în ziua judecăţii, de fii lor sufleteşti şi trupeşti.

MINUNEA 238 - Maica Domnului răsplăteşte cu darul cântării pe Roman, pentru dragostea şi evlavia lui

Sfântul Roman cântăreţul, era de loc din Siria, cetatea Emesa. El a fost diacon al bisericii din Berit. În zilele împăratului Atanasie, a mers la Constantinopol şi a rămas la biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ceea ce se zicea a lui Kir. De multe ori plecând de la chilia lui, se ducea la biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria din Vlaherna. Acolo petrecea toată noaptea în privegheri, căci era foarte evlavios şi îmbunătăţit, rugându-se cu căldură şi smerenie. El avea o foarte mare evlavie către Maica Domnului. Odată la privegherea prăznuirii Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, aflându-se în biserica Vlahernei, fiind obosit, a adormit puţin. Atunci, a văzut în vedenie pe Maica Precista ţinând o carte în mână şi îi zise: „Deschide-ţi gura ta şi mănâncă această carte pe care ţi-o dau”. Atunci i s-a părut că a deschis gura şi a înghiţit cartea aceea.

A doua zi, după ce s-a luminat de ziuă, sfântul Roman, înţelepţit la minte, s-a suit în amvon şi a început a cânta cu multă evlavie: „Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte”. Şi cu atât de multă dulceaţă a cântat, încât s-a cunoscut prea arătat de toţi cei ce l-au ascultat că darul acela al cântării i-a venit lui din cer şi nu de la oameni. Toţi s-au minunat de aceasta.

Acest Sfânt cântăreţ înzestrat cu dar de sus, a alcătuit condacele la praznicile Mântuitorului, ale Maicii Domnului şi ale Sfinţilor mari. A alcătuit peste o mie de condace, care se cântă în Biserică (8, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 239 - Maica Precista dăruieşte călugărului bolnav, înțelepciunea cerută

Odinioară, Gherman Călugărul fiind bolnav, i s-a arătat Maica Precista, spre care avea mare evlavie şi i-a zis: „Ce doreşti? Sănătate sau înţelepciune?”. Gherman socotind bine, s-a rugat să-i dea înţelepciune. Şi înţelepciune i-a dat.

Prin acea înţelepciune dăruită de sus, el a învăţat şi ştia bine: eleneşte, latineşte şi evreieşte, încât nu se afla nimeni în acea vreme care să ştie aşa de bine ca el (145, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 240 - Prunca, îndată după naştere, preamărea pe Maica Precista

Crăiasa ungurească, Ringala, îndată ce s-a născut, a început a preamări pe Maica Precista, zicând: „Bucură-te, Împărătească Cerească” (146, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 241 - Maica Precista ajuta pe Sfântul Grigore al Neocezareei, să cunoască adâncul credinței

Într-o noapte, pe când Sfântul Grigore cugeta adânc asupra tainelor credinţei creştineşti, a venit deodată o strălucire dumnezeiască şi s-a luminat toată casa, mai mult decât dacă ar fi luminat soarele. Atunci a văzut o femeie preaîncuviinţată, frumoasă şi minunată, şi aproape de ea un bătrân preacinstit şi cucernic. Se minuna Grigore şi socotea în mintea lui, cum că această femeie preacinstită ar fi Împărăteasa îngerilor, dar pe bătrân n-a putut să-l cunoască cine este, până când Preasfânta nu i-a zis lui: „Ioane, ucenicule al Fiului şi Stăpânului meu şi cela ce eşti numit cu numele preamăririi, arată taina adevăratei credinţe lui Grigore acesta, iubitul rob al învăţătorului tău, ca să înţeleagă adâncul cuvântării de Dumnezeu, pentru ca să nu-l biruiască vreun eretic cândva".

Acestea auzindu-le Sfântul, a cunoscut cum că a fost Ioan Evanghelistul, care a venit cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ca să-l înveţe mărturisirea cea dreptslăvitoare a credinţei, pentru că în vremea aceea erau mulţi eretici şi cu cuvintele lor cele amăgitoare înşelau pe mulţi şi îi trăgeau la dogmele lor cele răzvrătite. Sfântul Grigore a făcut, din acea învăţătură, regula cuvântărilor sale. Simbolul acesta l-a lăsat bisericii sale, care l-a păstrat cu mare sfinţenie, contra ereziei arienilor şi semiarienilor. În simbolul acesta, Taina Preasfintei Treimi era explicată foarte lămurit (9, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 242 - Maica Precista a încredințat pe îndoielnic care-i adevărata credință

În Bononia era un copilandru, care se chema Raneff. Acela fiind creştin, a început a se îndoi în credinţa sa. El se tot frământa mereu cu mintea, zicând în sine: „Oare care-i adevărata credinţă? Cea evreiască, cea păgânească, ori cea creştinească?”. Şi, mai, mai, voia să lase legea creştinească şi să se ducă la cea evreiască!

Atunci i s-a arătat Maica Precista şi l-a încredinţat pe copilandru, că: credinţa creştinească este adevărata credinţă, care foloseşte şi mântuieşte pe cei care o ţin cum se cade. Celelalte credinţe: evreiască şi păgânească, sunt păgubitoare şi primejdioase mântuirii sufletelor (148, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 243 - Cel simplu, cu mintea rostind rugăciunea „Bucură-te Marie”, proslăvit după moarte

În cetatea Romei era un om cu numele Ioan, foarte evlavios şi bogat, dar avea mintea lui atât de greoaie, că nu putea să înveţe carte nicidecum şi nici măcar o rugăciune pe care să o zică după rânduiala creştinilor. Pentru aceasta s-a dus într-o mănăstire şi, dăruind acolo toate câte erau ale lui, s-a făcut monah pentru ca să-l înveţe fraţii carte. Pentru dragostea şi pentru bogăţia pe care o avea, l-au primit cu dragoste şi toţi îi spuneau Psalmi şi rugăciuni, însa el nu putea să înveţe nimic.

Atunci un frate iscusit şi cu fapte bune, citindu-i lui toate rugăciunile, una câte una, l-a întrebat care din toate i s-a părut mai frumoasă, ca să-l înveţe, el a zis că aceea: „Bucură-te Marie" i-a plăcut mai mult. Punând multă osteneală, după multă vreme a învăţat închinăciunea îngerească, adică aceasta: „Născătoare de Dumnezeu Fecioară, Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti Tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre".

Şi s-a umplut de multă bucurie şi veselie că a învăţat această închinăciune îngerească, încât se părea că a găsit o comoară de mult preţ. Şi în toată vremea alt cuvânt nu zicea, decât numai acesta: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Marie". Pentru aceasta toţi fraţii i-au scos poreclă, zicându-i: „Bucură-te Marie", de care el însă mult se veselea şi totdeauna se ruga către pururea Fecioara, zicând această închinăciune îngerească cu bucurie şi veselie neasemănată. Şi aceasta a zis-o pururea pomenitul, până în ceasul în care i-a ieşit fericitul lui suflet.

Iar după ce i-au cântat prohodul după rânduială, l-au îngropat într-un loc deosebit, pentru că sfinţitele lui moaşte au răspândit bună mireasmă, care nu s-a împuţinat după ce l-au acoperit, ci încă mai mult creştea în fiecare zi. Şi simţeau fraţii un miros de negrăită bună mireasmă. Când i-au făcut pomenirea cea de nouă zile, au văzut o minune preaslăvită şi s-au înspăimântat. Şi anume: a răsărit din mormântul lui un crin preafrumos, şi pe fiecare frunză erau scrise aceste cuvinte cu slove de aur: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Marie". Şi buna mireasmă a crinului aceluia nu se asemăna cu nici o floare pământească.

Iar egumenul a zis fraţilor: „Iubiţii mei! Din lucrul acesta minunat putem cunoaşte ce mare sfinţenie a avut fericitul acesta şi cât de multă dragoste către Doamna noastră! Cu cuviinţă este să vedem şi rădăcina acestui crin, pentru ca să înţelegem cu ce daruri se răsplăteşte acel care iubeşte din toată inima pe pururea Fecioara Maria". Şi săpând mormântul, au văzut cum că crinul a crecut din gura Cuvinciosului şi s-au

înspăimântat. Iar poruncind egumenul ca să se desfacă sfintele moaşte, au văzut cum pe inima lui era icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi mult s-au înspăimântat. Luând cu litanie şi cu tămâieri acel sfinţit crin, l-au aşezat la loc de cinste, împreună cu sfintele moaşte. Şi toţi îl cinsteau şi se cucerniceau de el, pentru dragostea Maicii lui Dumnezeu. Pentru ale cărei rugăciuni, să dea Dumnezeu să ne învrednicim şi noi de fericirea cea cerească. Amin (29, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 244 - Maica Domnului înțelepțeşte pe cel ce din simplitate se îndoia de fecioria Ei

După 700 de ani de la întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, era un pustnic, atenian de neam, înţelept în scripturi, dar în fapta bună şi mai înţelept, cu numele Eghidie care, după moartea părinţilor săi, împărţind la săraci averile sale, a plecat din patria sa. Călătorind el la Ierusalim, după ce s-a închinat Sfintelor Locuri, s-a dus în părţile cele mai dinăuntru. Iar acolo, găsind o peşteră cu un izvor limpede şi cu vreo câţiva copaci, i-a plăcut mult liniştea locului aceluia. Şi rămânând acolo, petrecea pustniceşte, fiind hrănit de o cerboaică, care cu dumnezeiască voie se ducea la el de o mulgea şi cu laptele ei şi cu buruieni se hrănea.

Prin apropierea acelui loc, într-o cetate oarecare se afla un dascăl, întru a cărei minte, diavolul cel ucigător de oameni semănase neghina îndoirii despre fecioria Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, căci îşi zicea în mintea lui: Cum poate să fie Maică şi Fecioară? Și se silea sărmanul dascăl să scoată această drăcească gândire din mintea sa, dar nu izbutea.

Auzind că pustnicul cel mai sus zis avea darul lui Dumnezeu şi înţelepciunea omenească, s-a dus la dânsul, pentru ca sa vadă, de l-ar putea izbăvi cumva de hula aceea pe care o avea în mintea lui.

Iar când era aproape de chilia Avvei Eghidie ca la trei stadii (ca din dumnezeiescul dar), a ieşit Cuviosul întru întâmpinarea lui, pentru că a cunoscut venirea dascălului şi gândul inimii lui.

Când s-au apropiat unul de altul, dascălul heretisindu-l (salutându-l) pe sfântul, i-a făcut metanie până la pământ, însă cuviosul, drept răspuns, lovind cu toiagul într-o piatră, a zis cu mare glas: „Fecioară mai înainte de naştere”. Şi îndată a răsărit dintr-acea piatră un crin foarte frumos la vedere, iar la miros cu neasemănată bună mireasmă. Atunci lovind a doua oară în piatră, a zis: „Fecioară în naştere”. Şi a răsărit un alt crin asemenea celui de mai înainte. Apoi, lovind a treia oară cu toiagul în piatră şi zicând: „Şi după naştere fecioară a rămas”, îndată a răsărit alt crin asemenea preaminunat. După care Cuviosul s-a întors la chilia sa, nemaivorbind nicidecum alt cuvânt.

Înspăimântându-se dascălul de o facere de minuni ca aceasta, s-a izbăvit de ispită. Şi a propovăduit tuturor minunea, pentru ca să se proslăvească Preacurata Fecioară, Maica lui Dumnezeu. Pentru ale cărei rugăciuni să dobândim şi noi împărăţia Cerului! Amin (41, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

Minunile Maicii Domnului făcute celor bolnavi

MINUNEA 245 - Bogatul a scăpat de boală, numai după ce a întors satul răpit

Odinioară, un om bogat a luat cu sila un sat care era închinat Maicii Domnului. Episcopul Genomenului, Domos, de multe ori i-a adus aminte bogatului să iasă din sat, dar el nu asculta.

După aceea l-au apucat pe acel bogat hrăpăreţ nişte friguri, care-l torturau groaznic. Zăcând el aşa pe pat, unde-l scuturau frigurile, i s-a arătat într-o noapte Maica Domnului, având în mână un ciocan de fier. Cu acel ciocan l-a lovit în frunte şi l-a vătămat.

Bogatul, cunoscându-şi păcatul său, a dat înapoi satul acela Episcopului Domos şi pe lângă sat i-a mai dat şi alte multe daruri. Astfel, după ce a înapoiat ceea ce a răpit, bogatul s-a făcut sănătos, prin rugăciunile Maicii Domnului. Dar urmele loviturii din frunte s-a cunoscut până la moarte (150, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 246 - Copilul bubos s-a vindecat prin Maica Domnului

Un copil, care se chema Adam, era stricat pe faţă de bube. Bubele acelea răspândeau în jur un miros aşa de urât, încât la şcoală copiii nu puteau să stea pe lângă dânsul. Acest băiat avea multă evlavie către Maica Domnului. Mergând la şcoală, el intra mai întâi în biserică. Acolo se ruga Maicii Domnului, zicând: „Bucută-te ceea ce eşti plină de bucurie, Domnul este cu tine". Aşa făcea el în toate zilele.

Într-o noapte părându-i-se copilului că a bătut toaca, a venit la biserică pentru a asculta slujba Utreniei. Ajungând aici, a aflat uşa încuiată. După obiceiul lui a îngenunchiat în tinda bisericii şi s-a rugat Maicii Precistei, înainte icoanei Ei de acolo. Când s-a sculat de la rugăciune, a văzut uşile bisericii deschise şi înăuntru bisericii lumină mare. Îndată intră în biserică să se roage. Acolo a văzut pe Maica Precista, însoţită de o mulţime de fecioare. Ea şedea pe un tron strălucit. Văzând băieţaşul venit în biserică pentru a se ruga şi a cere cele de folos, îi zise: „Fiule! Pentru ce nu te îngrijeşti ca să-ţi vindeci boala capului tău?". Copilul a răspuns „Doamna mea, mult s-au ostenit părinţii mei, rudeniile şi prietenii mei să mă vindece, dar toate îngrijirile, doctorii şi doctoriile, nu m-au vindecat". Preasfânta Doamnă îi zise: „Mă cunoşti tu pe mine, cine sunt?". Copilul i-a răspuns: „Nu te cunosc, Stăpână!". Doamna i-a zis iarăşi: „Eu sunt Maica lui Iisus Hristos. Pentru că ai bună obişnuinţă a te ruga, am venit aici ca să te vindec". Acestea zicând, i-a făcut semn să se apropie. Apoi, punându-şi mâna pe capul lui, a zis: „În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să fie sănătos capul tău, şi niciodată să nu-l mai doară până la moarte, pentru evlavia ce o ai către mine".

După aceea, Maica Domnului, cu fecioarele care o însoţeau, s-a înălţat la ceruri. Copilul Adam a rămas acolo în biserică, sănătos. După ce a terminat şcoala, s-a dus la mănăstire şi s-a făcut monah. Acolo a slujit Făcătoarei lui de bine, cu trup şi suflet în toate zilele vieţii sale. După trecerea din viaţa aceasta, sufletul lui a fost dus de îngeri în ceruri, unde pururea preamăreşte pe Domnul Dumnezeu Iisus Hristos şi pe Maica Sa

Preacurată dimpreună cu oștile îngerești şi cu toţi Sfinţii în vecii vecilor. Amin (151, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 247 - Creştinul hagiu vindecat de Maica Precista

Un creştin din cetatea Monaco fusese la Ierusalim. Pe când se întorcea de acolo la casa sa, s-a îmbolnăvit. S-a dus la doctori, a luat doctorii, dar totul a fost în zadar. În acel timp, un om oarecare, creştin evlavios, l-a învăţat să meargă şi să se închine Maicii Precistei, înaintea icoanei Preasfinţiei Sale de la Gali şi astfel s-a folosit. Din acel ceas, bolnavul a început să se roage Maicii Precistei cu multe lacrimi. În acea clipă a văzut pe Maica Precista stând lângă dânsul. Ea ţinea într-o mână pe Pruncul Hristos Dumnezeu-Omul; iar în cealaltă mână o făclie aprinsă. Ea îndată l-a binecuvântat şi bolnavul s-a vindecat de boala sa. Bolnavul văzându-se vindecat, s-a dus în cetatea Galilor, mulţumind mereu Maicii Precistei pentru vindecare şi pentru sănătatea pe care i-a dat-o (152, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 248 - Maica Precista vindecă un morar de lâncezie

În satul Lublin, din ţara Niderlandei, era un morar, care căzuse în lincezie. Bietul om se va fi căutat el şi prin babe şi prin doctori, dar zadarnic; de boala lui nu putea nicidecum scăpa. Nemaiavând nici o nădejde de izbăvire prin oameni, a alergat la ajutorul lui Dumnezeu şi al Maicii Precistei. El a început să se roage zilnic Maicii Precistei să-l ajute în acea nevoie, a se mântui din acea suferinţă. Mai ales s-a rugat la praznicul Adormirii Maicii Domnului. Într-o noapte, pe când se ruga, i s-a arătat Maica Precista, însoţită de multe fecioare şi i-a zis: „Ţi-am auzit suspinurile tale cele grele şi plângerile amare. Pentru aceea am venit să-ţi dau ajutor. Porunceşte la ai tăi, să te ducă la biserică, la Altarul meu". Morarul, făcând aşa cum l-a învăţat Maica Precista, s-a vindecat de acea boală, devenind iarăşi sănătos (153, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 249 - Maica Precista izbăveşte pe un copil, viitor Episcop, de o groaznică vedenie

Eschin, Episcopul Domnului, la vârsta de 12 ani, a fost trimis de părinţii lui la învăţătură, în ţara Saxoniei. Ajungând acolo, s-a îmbolnăvit foarte greu. În acea vreme, a avut o vedenie în care i s-a părut că cineva l-a rupt şi l-a aruncat într-un cuptor de foc, unde a început să ardă. Acolo fiind, a văzut nişte uşi foarte strâmte. Prin acele uşi a fugit foarte repede afară din cuptorul acela înfocat şi a ajuns la un foişor foarte frumos. Acolo a văzut pe Maica Precista şezând pe tronul ei împărătesc. Ea l-a dojenit şi l-a gonit,

pentru că niciodată nu rostise cu gura sa cântarea îngerilor: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de bucurii, Domnul este cu tine”.

Copilul s-a rugat şi a făgăduit Maicii Precistei, că-şi va aduce aminte întotdeauna de Dânsa, în rugăciunile sale. Astfel, cu ajutorul Preasfinţiei Sale, s-a mântuit de acea groaznică vedenie şi de boala pe care o avea asupra lui. Trăind o viaţă plină de credinţă şi fapte bune, cu timpul a fost ales Episcop (Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 250 - Necinstitorul sărbătorii trăznit... apoi vindecat de Maica Domnului prin sfântul Ipolit

Un creştin uşuratic, anume Petru, a plecat cu plugul în ţarină în sărbătoarea Sfintei Maria Magdalena, la a cărei biserică se prăznuia hramul. Ajuns acolo, s-a apucat de arat, zicând diferite vorbe deşarte. Pe când ara el aşa, cu multă îndărătnicie şi obrăznicie, un fulger puternic s-a coborât din cer şi l-a trăsnit. Trăsnetul i-a ars plugul, boii şi pe Petru. Pe Petru l-a ars trăsnetul până la vine şi oase. Necredinciosul Petru, în acea grea boală şi suferinţă, a poruncit să-l ducă la biserica Sfintei Maria Magdalena, a cărei sărbătoare o necinstise cu aratul lui. Acolo, prin rugăciunile făcute de preoţii bisericii înaintea lui Dumnezeu şi a Sfintei Maria Magdalena, s-a mai potolit focul ce ardea în trupul lui, dar la sănătatea lui cea dinainte tot nu şi-a revenit. Atunci, cei de aproape ai lui s-au sfătuit, să-l ducă la biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, în care se făceau multe minuni. În noaptea ce a urmat după ce l-au dus pe dânsul în biserică, i s-a arătat lui Maica Precista, împreună cu Sfântul Ipolit. Dânsa a poruncit Ierarhului Ipolit să-l tămăduiască pe Petru. După porunca Maicii

Domnului, Sfântul Ipolit l-a tămăduit îndată (155, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 251 - Maica Domnului a vindecat pe Episcopul care se ruga Ei

Radvod, Episcopul Trachetenului, totdeauna se ruga Maicii Precistei. Mai pe urmă îmbolnăvindu-se greu, i s-a arătat lui Maica Preasfântă şi l-a tămăduit de boala sa (157, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 252 - Maica Precista se ruga lui Hristos să ia bolile de pe oameni

În cetatea Svesion din Franţa, un copil de 11 ani era ţinut de o boală grea. El se ducea adeseori la biserică împreună cu părinţii lui, unde se ruga Domnului şi Maicii Lui, ca să capete vindecare.

Într-o zi de sărbătoare, pe când se ruga împreună cu clerul şi tot poporul, băiatul a strigat: „Am văzut pe Maica Precista rugându-se Fiului Ei iubit, Iisus Hristos Dumnezeu-Omul, ca să ia bolile de pe oameni", pentru că în acea vreme erau multe boli în lume.

Hristos ascultând-o, a răspuns: „Maica Mea, fie voia Ta" (158, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 253 - Maica Precista vindecă de boală pe un paşă turcesc

Corcatus, paşă turcesc, era cuprins de o boală grea. Ascultând sfatul bun al unui Preot creştin, s-a închinat Maicii Precistei, înaintea icoanei Ei de la biserica Lavrei. După rugăciunea făcută cu credinţă, paşa s-a vindecat de boala, pe care doctorii acelei vremi, n-au putut-o vindeca. Încredinţându-se de sănătatea care venise după rugăciunea făcută, a cunoscut căci cu adevărat, Maica Precista l-a vindecat (159, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 254 - Maica Domnului vindecă o fecioară de boala ciumei

O fecioară creştină, care se numea Colomba, din cetatea Mediolanului, o lovise boala ciumei. Biata fecioară zăcea pe patul ei şi era gata să moară. În acel timp i s-a arătat ei Maica Precista şi a uns-o cu untdelemn din cer. Atunci, îndată s-a vindecat de boala ciumei, sculându-se din patul zăcerii şi făcându-se deplin sănătoasă (160, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 255 - Maica Domnului scapă de moarte pe Episcopul Teodor otrăvit de vrăjmaşi

Nişte oameni răi, vrând a-l omorî pe Sfântul Teodor, Episcopul cetăţii Anastasi, i-au dat otravă. Îndată după ce a băut otrava, s-a îmbolnăvit greu. Era gata, gata să moară. El avea în mare cinste pe Maica Precista, care îi era: ctitoră şi bună ocrotitoare. Văzându-l în acea mare primejdie, pe cel ce se ruga ei în toată vremea, Maica Precista i s-a arătat şi l-a izbăvit din acea primejdie de moarte (162, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 256 - Pentru un păcat al neascultării, Preacurata nu a luat pe preot la cer

În cetatea Paterbona, din ţara Coloniei, era un preot anume Petru. Acest preot avea în foarte mare evlavie pe Maica Domnului.

Odinioară s-a îmbolnăvit greu. Era aproape gata să moară. Atunci i s-a arătat Maica Preacurată şi i-a zis: „Ai să mai rămâi încă în trup şi să vieţuieşti pe pământ". Maica Preasfântă nu l-a luat cu sine la cer, după cum dorea el, pentru că avea în sine un păcat al neascultării (164, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 257 - Maica Domnului, arătându-se în slavă cerească, izbăveşte de nebunie şi converteşte pe un tătar

Un tătar era cuprins de lingoare şi avea crize foarte mari. Odată adormind toţi cei ce erau cu dânsul, el a fugit în pustii şi a umblat nebun trei zile. A patra zi şi-a venit în fire şi a văzut o lumină mare, sus pe munte. Suind el pe muntele acela, a văzut un Împărat minunat şezând într-un scaun de aur, iar de-a dreapta lui a văzut-o pe Precista, înconjurată de lumină nespusă, şezând în scaun tot de aur. Şi era locul acela plin de îngeri, iar feţele lor străluceau ca stelele. Îndată a trimis Împăratul o slugă de l-a îmbrăcat cu o haină (căci era gol) şi l-a dus la Împăratul, care i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul creştinesc, Împăratul şi Dumnezeul cel de veci". După aceea un ostaş, călare pe un cal alb, l-a luat pe dânsul şi l-a dus în oastea tătarilor. Acolo l-a însoţit trei zile, apoi nu l-a mai văzut. Tătarul acela a căutat între poporul său doi preoţi creştineşti, şi după porunca lui Hristos, învăţând de la dânşii credinţa creştinească, s-a botezat dimpreună cu mai mulţi tătari şi aşa au petrecut viaţă sfântă (200, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 258 - Un orb, chemând numele Maicii Domnului, îşi recapătă vederea şi ruşinează pe evrei

În vremea lui Bonifatie, papa Romei, care a cerut de la Foca împăratul, o capişte păgânească ce se chema Panteon şi au închinat-o în cinstea Precistei, a fost în Roma o mare ceartă între creştini şi între evrei, despre întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Evreii ziceau că nu poate fi un lucru ca acesta, ca o fecioară să nască, iar creştinii stăruiau în credinţa lor.

Era în vremea aceea un orb din naştere, care cu multă înţelepciune combătea pe evrei, susţinând întruparea lui Hristos din Preacurata şi pururea Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Evreii neputând să-i stea împotrivă, au început a râde de orb, zicându-i: „Dacă Hristosul tău ar fi Dumnezeu, ţi-ar da şi ţie vederea, orbule!”. La care orbul le-a răspuns: „Aşteptaţi până în trei zile, şi veţi vedea prin mine, puterea lui Dumnezeu”.

Peste trei zile, la praznicul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-au adunat în biserică soborul bisericesc în frunte cu papa Bonifatie, drept-credincioşii creştini din Roma, deasemeni şi un număr mare de evrei, cu care urma să se discute despre întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Din porunca lui Bonifatie, în biserică era prezent şi orbul acela. După ce a început Sfânta Liturghie, orbul acela s-a rugat cu credinţă Maicii Domnului, după care a încheiat cu cuvintele: „Bucură-te Preasfântă Născătoare de Dumnezeu şi Pururea Fecioară Marie!”. În acel moment i s-au deschis ochii orbului şi vedea. Creştinii văzând această mare minune, au început a striga cu glas mare: „Slavă ţie Dumnezeul nostru, slavă ţie”, iar evreii au crezut şi ei în Hristos. Puţini dintre ei, care au rămas în necredinţă, îngrozindu-se au fugit din Roma (202, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 259 - O fecioară vătămată de farmece, se vindecă rugându-se la icoana Maicii Domnului

Varvara, fiind fermecată de nişte oameni răi, nu puteau doctorii în nici un chip să o vindece. Odinioară aflându-se în satul Rostoc, i s-a arătat ei o fecioară de mare cinste, şi i-a zis: „Du-te la catedrala din Măgura, acolo vei afla icoana Precistei ţinând pe Hristos în braţe; cu ajutorul ei vei dobândi sănătatea", apoi a dispărut. Varvara făcând aşa cum i s-a poruncit, adică rugându-se Maicii lui Dumnezeu cu credinţă, s-a vindecat de acea boală (259, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 260 - Cu ajutorul Maicii Domnului s-au izbăvit de ciumă

Odinioară, pe timpul Sfântului Grigorie cel Mare, în Roma a bântuit ciuma. De ziua Sfintelor Paşti, Sfântul a poruncit să se scoată icoana Maicii Domnului şi să se facă litanie pe uliţele cetăţii. Făcându-se lucrul acesta, pe unde se purta icoana Precistei, de acolo ieşea ciuma, pentru care oamenii s-au bucurat şi au lăudat pe Dumnezeu mulţumind lui Hristos şi Preacuratei sale Maici. În acel timp s-a auzit din cer un cor îngeresc, cântând cântări de laudă Preacuratei Fecioare, Împărăteasa cerului, astfel: „Veseleşte-te, Aliluia! Căci acela pe care l-ai purtat, Aliluia, Aliluia, a înviat precum a zis, Aliluia" (265, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 261 - Nizor tâlharul atras la pocăință printr-o minune făcută în biserica Maicii Domnului

Într-un ostrov care se chema Paros, un arap, tâlhar de mare, care se chema Nizor, a vrut să ia dintr-o biserică a Precistei, ce se afla în acel ostrov, o piatră frumoasă şi s-o ducă la Crit, să o închine idolilor.

Cu voia lui Dumnezeu, aceea piatră a crescut aşa de mare, încât, nu încăpea să iasă pe uşi. Iar acel arap mâniindu-se, a poruncit de au tăiat-o în bucăţi şi au dus-o în corabie. Pietrele după ce au fost duse în corabie s-au făcut aşa de grele, încât au cufundat corabia şi s-au înecat cu toţii în mare (274, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 262 - O fecioară jucând s-a îndrăcit, salvată într-o biserică a Maicii Domnului

În ţara Brabanţiei, într-o cetate care se chema Mihlim, o fecioară a jucat multă vreme în ziua duminicii şi ostenindu-se s-a întors acasă. Iată însă că a intrat în ea duhul cel rău şi aşa a muncit-o tare, încât oamenii au căutat să o lege.

A doua zi de dimineaţă, au dus-o în biserica Precistei, în care de multe ori se făceau minuni. În aceea biserică, un copil mic, însemnându-o pe fecioară cu Sfânta Cruce, a ieşit dintr-însa duhul cel rău, făcându-se în chip de vierme păros. După ce a ieşit pe gură din fecioara aceea, copilul luând viermele cu îndrăzneală, acela a pierit dinaintea tuturor oamenilor. Mâna copilului, prin atingerea de viermele acela, s-a făcut neagră; iar

dacă au stropit-o cu apă sfinţită, s-a făcut iar cum a fost mai înainte (277, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 263 - Maica Domnului vindecă mâna taiată de iconoclaşti, a Sfântului Ioan Damaschin

Se vede în viaţa Sfântului Ioan Damaschin, pe care a scris-o prea înţeleptul Ioan, Patriarhul Antiohiei, cum că în vremea lui, Leon Isaurul era mare prigonitor al icoanelor în Constantinopol şi pe mulţi drept-credincioşi a muncit împăratul cel urător de Hristos, cu multe feluri de munci. Înştiinţându-se de aceasta Ioan Damaschin, pe care îl avea împăratul Saracinilor ca întâiul sfetnic, scria în fiecare zi scrisori şi le trimitea la Constantinopol, drept-credincioşilor, în care arăta, cu mărturii vrednice de crezut, cum că toţi care nu se închină Sfintelor icoane sunt eretici şi fără de Dumnezeu şi de împărăţia lui Hristos străini. Auzind împăratul despre acestea, a cerut să-i dea una dintre scrisorile lui Ioan, pe care a arătat-o dascălilor, întrebându-i dacă poate cineva dintre dânşii să imite chipul scrisorii.

S-a aflat un om foarte iscusit în scrierea frumoasă, care s-a făgăduit împăratului că va face o copie atât de asemănătoare, încât nici Ioan nu va mai putea-o cunoaşte pe cea scrisă de el. Acestuia a poruncit împăratul cel viclean, de a scris către dânsul o scrisoare, ca şi cum ar fi de la Ioan, în care zicea acestea: „Împărate, întru mulţi ani să trăieşti, închinăciunea cea cuviincioasă împărăţiei tale aduc eu robul tău Ion din Damasc şi îţi arăt ca să ştii, că cetatea noastră este în vremea aceasta slăbănogită, pentru că lipsesc cei mai mulţi ostaşi ai Agarenilor, fiind plecaţi la război. Şi dacă vei trimite

puţină oaste, cu înlesnire o iei, şi îţi voi ajuta şi eu, pe cât pot, la o apucare ca aceasta, pentru că în mâinile mele este toată cetatea”.

Acestea scriindu-le vicleanul împărat, a făcut şi altă scrisoare cu mâna lui, către stăpânitorul Agarenilor, zicând acestea: „Preaiubite şi de bun neam, Voievodule, al cetăţii Damascului, bucură-te! Ştii că nu este nici un lucru mai fericit, mai lăudat, şi lui Dumnezeu plăcut, decât dragostea ca să păzească cineva tocmelile de pace, pentru aceasta nu vreau să stric prietenia pe care o am cu bunul tău neam, cu toate că un prieten al tău adevărat, mă îndeamnă şi mă cheamă pe mine la aceasta, şi îmi trimite scrisori de multe ori, ca să vin asupra ta cu război. Iar pentru încredinţarea ta îţi trimit una din scrisori, pentru ca să cunoşti adevărata prietenie pe care o am eu către tine, şi vicleşugul şi răul nărav al aceluia care a scris-o”.

Aceste două scrisori le-a trimis pe un serv al său, cel cu numele Leu, dar care avea socotinţă de şarpe, la cel viclean şi barbar, care, văzându-le, s-a mâniat, şi chemând pe Ioan, i le-a arătat. Iar Ioan înţelegând viclenia împăratului, spunea adevărul, nu numai că nu le-a scris, ci nici în mintea lui nu le-a gândit niciodată. Iar barbarul fiind biruit de mânie, n-a crezut dezvinovăţirea lui Ioan, nici soroc nu i-a dat, ca să arate adevărul, ci a poruncit să-i taie mâna lui. S-a tăiat dreapta aceea, care mustra pe cei ce urăsc pe Domnul, şi în loc să se vopsească cu cerneală ca mai înainte, s-a vopsit cu al său sânge, şi după ce au tăiat-o, au spânzurat-o în târg, ca să o vadă toţi oamenii. După ce a trecut ziua, a trimis Ioan mijlocitor, rugându-se tiranului ca să-i dea mâna ca s-o îngroape, ca să-i mai uşureze durerea lui, iar acela a primit şi i-a dat-o.

Ioan luându-o pe dânsa şi intrând în casa sa, a căzut la pământ, cu faţa în jos înaintea sfintei icoane a Maicii Domnului, zicând acestea cu lacrimi şi cu credinţă: „Stăpână Preasfântă Maică, ceea ce ai născut pe Dumnezeul meu, pentru dumnezeieştile icoane dreapta mea s-a tăiat. Cunoşti bine pricina pentru care s-a nebunit Leon; apucă dar, înainte, ca o grabnică ce eşti, şi-mi vindecă mâna mea; dreapta celui înalt, Care s-a întrupat din Tine, multe puteri face prin mijlocirea Ta; aşa şi acum, pe dreapta mea

aceasta să o vindece, pentru rugăciunile tale, pentru ca să poată scrie dulci şi întocmite cântări, care se cuvin să se aducă ţie, Născătoare de Dumnezeu şi Celui ce S-a născut din tine şi, totodată, ajutătoare să se facă dreptei credinţe".

Acestea zicând Ioan cu lacrimi, a adormit, şi a văzut icoana pururea Fecioarei, care i-a zis lui, cu privire blândă: „Vezi, sănătoasă s-a făcut mâna ta, şi să nu-ţi pese mai mult pentru aceasta, ci fă-o pe dânsa trestie a scriitorului degrabă, după cum te-ai făgăduit mie acum". Deşteptându-se şi văzând mâna lui vindecată şi lipită la locul ei, s-a bucurat cu duhul pentru Dumnezeu şi pentru Maica lui, căci a făcut cu dânsul mărire cel puternic. Toată noaptea a cântat veselindu-se, aducând mulţumire lui Dumnezeu, şi zicând: „Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, s-a proslăvit întru tărie", „Dreapta Ta a vindecat pe dreapta mea cea tăiată, şi pentru aceasta va sfărâma pe vrăjmaşii care nu cinstesc preacinstită icoana Ta, şi a aceleia ce te-a născut pe Tine, şi prin mâna mea va zdrobi pe necinstitorii de icoane, cei potrivnici mulţimii slavei tale".

A petrecut astfel toată noaptea, veselindu-se şi cântând laude pururea Fecioarei Maria, Maicii lui Dumnezeu. Iar când s-a făcut ziuă şi au văzut vecinii lucrul cel minunat, au vestit în toată cetatea. Însă oarecare oameni urători de Hristos au zavistuit, şi ducându-se au spus stăpânitorului, cum că nu s-a tăiat mâna lui Ioan, ci oarecărui rob al lui, dându-i arginţi nenumăraţi.

Iar stăpânitorul a poruncit ca să vină Ioan, să vadă mâinile lui, şi venind i-a arătat mâna cea tăiată, care avea un semn roşu împrejur, pe care l-a iconomisit Stăpâna Preasfântă, pentru nemincinoasa mărturie a tăierii. I-a zis barbarul: „Care doctor te-a vindecat şi ce fel de doctorii ai pus?". Iar Ioan cu mare şi strălucit glas s-a făcut propovăduitor minunii, zicând: „Domnul, meu m-a vindecat, Doctorul cel Atotputernic, care are deopotrivă puterea, după voire". Iar stăpânitorul a răspuns: „Iartă-mă, omule, că după cum se vede eşti nevinovat; nu ai greşit la pricina aceasta, şi cu nedreptate te-am osândit. Să ai dar cinstea cea dintâi, ca să fii întâiul meu sfetnic, şi mă făgăduiesc ţie, ca

să nu fac nimic fără de sfatul şi voia ta". Iar Ioan a căzut la picioarele lui, rugându-se să-l ierte să se ducă să slujească Făcătoarei de bine, după cum I-a poruncit.

Şi după ce s-a pricit mult, stăpânitorul s-a învoit şi i-a dat voie şi iertare să se ducă unde voieşte. Ioan mulţumindu-i, s-a dus şi împărţind săracilor averea sa şi slobozind pe robii săi, s-a dus la mănăstirea Sfântului Sava unde, făcându-se călugăr, a intrat în ascultare la un bătrân aspru, care i-a poruncit să-şi taie desăvârşit voia lui, după rânduiala vieţuirii călugăreşti, ca să nu facă niciodată nimic, fără de învoire şi blagoslovenie şi să nu cânte nicidecum vreun Tropar. Dar într-una din zile, un frate al mănăstirii, a rugat pe Ioan ca să-i alcătuiască vreun Tropar de umilinţă, potrivit pentru vremea morţii, ca să ia puţină mângâiere, pentru că adormise fratele său cel după trup. Ioan se temea să nu se supere bătrânul său; însă s-a biruit de multa rugăminte a fratelui, şi scriind troparul acesta: „Toate sunt deşertăciuni cele omeneşti...", îl cânta cu preafrumos glas, în care timp sosind bătrânul de afară, şi auzind acel glas de preaumilitoare cântare, s-a scârbit şi a izgonit pe Sfântul, ca pe un neascultător. Iar el căzând la picioarele bătrânului, îşi cerea iertare, dar acela nicidecum nu se pleca, însă pentru multa rugăminte a proiestoşilor, s-a înduplecat iarăşi ca să-l primească, numai să se învoiască să cureţe ieşitorile şi să slujească pe călugări. Iar el a primit, cunoscând folosul ascultării.

Bătrânul văzându-l pe dânsul că ascultă, l-a primit iarăşi, poruncindu-i să păzească tăcerea, precum a făcut şi mai înainte. După puţine zile, s-a arătat Preasfânta bătrânului în somn, zicându-i: „Pentru ce ai închis un izvor minunat ca acesta, care varsă afară, cu atâta dulceaţă, destule pâraie de apă a odihnei sufletelor, mai mult decât cel ce a izvorât cu dumnezeiască minune, din piatră în pustie? Lasă izvorul ca să adape toată lumea, să acopere mările eresurilor şi să le mute spre dulceaţa minunată. Acesta are să covârşească alăuta cea proorocească a lui David, şi Psaltirea, cântând cântări noi, Domnului, şi cântări pline de minunată dulceaţă, mai presus decât cântarea lui Moise şi a Mariamei. Faţă de asemănarea alăutei lui cea dulce cântătoare şi minunată, au să se socotească un basm netrebnic cântările cele fără de folos ale lui Orfeus. Acesta va cânta

cântarea cea duhovnicească şi cerească. Acesta va urma cântările cele heruvimiceşti. Acesta va croi drept dogmele credinţei şi va da la iveală răzvrătirea şi strâmbarea a tot eresul”.

Când s-a deşteptat bătrânul, care a avut vedenia aceasta, şi i s-au descoperit cele negrăite, a zis către Sfântul acestea: „O! fiule al ascultării lui Hristos, deschide gura ta; nu în pilde, ci în adevăr, nu în ghicituri, ci în dogme. Grăieşte pe care Duhul Sfânt le-a scris în inima ta; suie-te în Muntele Sinaiului cel al vedeniilor şi al descoperirilor lui Dumnezeu, fiindcă te-ai smerit pe sineți până în sfârşit; acum dar, suie-te în muntele bisericii, şi propovăduieşte, binevestind Ierusalimului; întru tărie înalţă glasul tău, căci preaslăvite lucruri mi s-au grăit mie, pentru tine, de la Maica lui Dumnezeu, şi mă iartă pe mine pentru câte ţi-am, greşit, căci din necunoştinţa mea te-am împiedicat”.

Atunci Ioan făcând început cântărilor celor ca mierea curgătoare, lumina bisericile atât de mult, încât oricine auzea cuvintele şi alcătuirile lui, putea să le înţeleagă şi să se folosească. Întru acest chip vieţuind Sfântul, într-o petrecere îmbunătăţită şi preaminunată, şi multe scrieri asupra luptătorilor de icoane scriind, şi canoane preafrumoase şi dulci la cântare alcătuind, cum şi alte cuvinte la praznice, spre lauda şi mărirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a odihnit întru Domnul, căruia I Se cuvine slava şi stăpânirea, în veci, Amin (10, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 264 - Bătrânul bolnav, însănătoşit de Maica Domnului, era ca un tânăr

Pe vremea când Britania era drept-credincioasă, se afla într-o chinovie un preacuvios monah, care avea multă evlavie către Preasfânta Fecioară. Aşa de mult o cinstea el, că dacă s-ar fi întâmplat să audă numai de numele ei cel prealăudat, adică dacă ar fi zis cineva „Maria”, ori „Născătoare de Dumnezeu”, sau chiar el singur citind undeva asemenea cuvinte, îşi pleca genunchii şi făcea închinăciune până la pământ. Aşa a făcut şi făcea acel credincios şi îmbuntăţit monah, prieten al Preasfintei Fecioare, Maica lui Dumnezeu, în toată viaţa lui.

Ajungând la adânci bătrâneţi, s-a îmbolnăvit. El slăbise aşa de mult, că nu putea să se mai ridice din aşternutul său. Egumenul, văzându-l aşa, i-a dat de ascultare un ucenic, ca să-i gătească cele spre trebuinţă. Odată s-a întâmplat că ucenicul nu era acasă; iar bătrânul avea nevoie să se scoale din pat. Făcându-şi obişnuita lui rugăciune, a încercat de mai multe ori să se ridice, dar n-a putut. Atunci îndreptându-şi ochii către icoana Preasfintei, a lăcrimat şi a zis către dânsa cu credinţă: „Preadulcea mea Stăpână, ajută-mi mie!”. Şi îndată s-a aflat în faţa lui Împărăteasa a toate, care i-a zis: „Pentru multa ta evlavie şi pentru dragostea pe care o ai pentru mine, iată, îţi adaug încă 30 de ani de viaţă în această lume, şi-ţi dăruiesc să ai putere ca pe timpul când erai tânăr, de 30 de ani. Aceasta o fac că-mi place vieţuirea ta şi pentru că cinsteşti aşa de mult numele meu”.

Aceasta zicând Preasfânta, s-a înălţat la ceruri. Monahul, din acel ceas, s-a făcut sănătos şi puternic cu trupul. Toţi fraţii văzându-l mergând cu veselie şi auzind de minunea făcută cu dânsul, s-au spăimântat şi au prins multă evlavie către el, monahul cel smerit şi înţelept, aducându-şi totdeauna aminte de Făcătoarea lui de bine, o lăuda necontenit şi o slăvea cu posturi, rugăciuni, privegheri şi cu alte faceri de bine, până când

s-a odihnit întru Iisus Hristos, Domnul nostru, căruia I Se cuvine slava şi stăpânirea în veci. Amin (33, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediţia 1924 şi 1990).

MINUNEA 265 - Maica Domnului vindecă pe un ostaş căzut de la optsprezece stânjeni

În cetatea Cretei este o icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în Mitropolia Sfântului Apostol Tit. Prin acea Sfântă icoană s-au făcut mari minuni, nu numai în vremea cea de demult, ci şi în toate zilele, până în ziua de astăzi. Multe minuni însă se săvârşesc după credinţa fiecăruia. Pe mulţi care zăceau de multă vreme în boli i-a vindecat, pe slăbănogi i-a ridicat, pe ologi i-a făcut să umble şi alte multe feluri de boli a tămăduit. Foarte multe minuni s-au făcut cu acea Sfântă icoană, căreia i se zice: „Doamna cea din mijlocul bisericii lui Tit”. Pe acea Sfântă icoană o scot cu litanie (procesiune) în ziua a treia a fiecărei săptămâni, adică marţea, urnind-o Protopopul şi Protopsaltul cetăţii, cum şi toţi preoţii, cu tot poporul şi mai ales mulţime mare de femei. Ducându-se la biserica Sfântului Marcu, fac slujbă cu multă evlavie, după care se duc şi slujesc la mai multe biserici, după cum este orânduit după cel mai mare. Din aceasta poate să înţeleagă fiecare câte minuni săvârşeşte Dumnezeu cel Atotputernic prin această Sfântă icoană, cu ocazia acestor procesiuni! Din cele multe, să spunem o minune care s-a făcut acum de curând, în vremurile mai apropiate.

În anul 1599, în luna lui aprilie, într-o noapte a căzut un ostaş de pe zidurile bisericii Sfântului Petru, unde făcea de pază, după rânduiala stabilită în toate cetăţile Cretei. Ostaşul acela (pe care îl chema Ioan) avea mare evlavie către Preasfânta şi se

ducea de multe ori de se închina în biserica mai sus zisă, a Sfântului Tit, după ce scăpa de la slujba cea împărătească.

Într-o noapte, umblând după obicei, de-a lungul zidurilor, a căzut de la înălţime de 18 stânjeni (circa 20 de metri). Jos, unde a căzut, fiind numai pietre aspre şi colţuroase, i s-au zdrobit toate oasele, încât era o jalnică privelişte pentru cei cel vedeau, căci nu putea să vorbească şi să se mişte. Dimineaţa, ridicându-l pe el, l-au dus la bolniţa acelei biserici, pentru ca să-l îngroape, când îşi va da sufletul. Nimeni nu credea că va mai trăi măcar un ceas. Pentru aceea, nici doctor n-au adus.

A doua zi, începând să vorbească puţin, a zis unui prieten al lui, ca să ia dintr-o pungă a lui în care se aflau câţiva bani şi să-i dea unui Preot, să slujească la icoana Preasfintei Fecioare Maria, care se afla în biserica Sfântului Tit. După Liturghie, l-au dus şi pe el în acea biserică, unde l-au lăsat toată ziua, zăcând înaintea Sfintei icoane. După aceea, făcându-se seară şi venind Eclesiarhul să încuie uşile bisericii, după obicei (ca să nu intre cineva să fure Sfintele vase), l-au ridicat pe el şi l-au scos, lăsându-l afară. Acolo, afară de biserică, a zăcut el toată noaptea, rugându-se Preasfintei cu lacrimi şi cu credinţă, ca să-l facă sănătos.

Pe la miezul nopţii, adormind puţin, a văzut în vedenie pe Preasfânta Fecioară, care i-a zis: „Slăveşte pe Dumnezeu căci, iată, te-ai făcut sănătos”. Atunci, deşteptându-se, îndată s-a ridicat desăvârşit sănătos şi umbla, ca şi cum n-ar fi avut niciodată vreo boală. Până dimineaţa într-una s-a rugat, slăvind pe Dumnezeu, şi mulţumind Preamilostivei Maicii Lui. Dimineaţa, văzându-l Eclesiarhul s-a spăimântat şi a vestit această minune Mitropolitului. Ierarhul, auzind acestea, a chemat pe cei care l-au dus pe ostaş în biserică, abia viu, ca să mărturisească pricina.

Încredinţându-se de cele auzite de la dânşii, despre tot adevărul, a scris aceasă minune, ca să rămână spre aducere aminte, pentru generaţiile viitoare. Apoi, a poruncit să scoată Sfânta icoană, făcând procesiune în jurul cetăţii. Atunci s-a adunat

popor mult, urmând de aproape pe cel vindecat, care propovăduia cu mare glas, minunea pururea Fecioarei Maria. Atunci s-a slujit Litie, care a durat trei zile.

Dar nu numai minunea aceasta a săvârşit cea pururea Fericită, ci şi altele nenumărate, pe care le ştiu toate satele şi oraşele Handacului. Și nu numai cu cei dinăuntrul cetății face minuni, ci şi cu cei dinafară, pentru ca oricare bolnav ar merge la Sfânta icoană şi, rugându-se cu credinţă înaintea ei, ar chema în ajutor pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, se vindecă de orice boală ar fi cuprins, mergând acasă sănătos. Pentru ale cărei rugăciuni, să dea Domnul să ne învrednicim şi noi de fericirea cea cerească. Amin (67, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 266 - Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, prin Sfânta sa icoană, a risipit boala ciumei

În anul 510 după naşterea lui Hristos, a fost o mare boală de ciumă şi lingoare (tifos), în Roma. Din această cauză, mureau în fiecare zi câte 2000 de oameni. În acea vreme, fiind Papă al Romei, Marele Grigorie Dialogul, a poruncit să se scoată prin oraş, icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, cea zugrăvită de Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca, să facă Litanie şi rugăciune către Domnul, ca să înceteze moartea.

După ce s-a dus Arhiereul, însoţit de popor cu Sfânta icoană, rugându-se Maicii mult milostive şi cu totul îndurată, ca să îmblânzească pe Stăpânul, să înceteze urgia şi dreapta lui mânie, priveau cu toţii, că pe unde treceau, pierea mirosul greu al văzduhului şi se pierdea, ca un nor pe care l-ar goni un vânt puternic, rămânând în urmă văzduhul liniştit, curat şi strălucitor.

După ce au înconjurat toată cetatea şi au săvârşit rugăciunile, Sfântul Grigorie a văzut pe un înger stând sus pe turnul care se zice al lui Adrian şi al lui Crischentie, că ştergea o sabie însângerată, după care a pus-o în teacă. Au înţeles că pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a încetat mânia Stăpânului şi urgia.

De atunci, turnul acela nu se mai numeşte al lui Adrian sau Crischentie, ci al Voievodului Mihail, întru a cărui cinste s-a zidit cu multă cheltuială şi o biserică, spre aducere aminte a acelei faceri de minuni a Maicii lui Dumnezeu. Pentru ale cărei rugăciuni să ne izbăvim şi noi de moartea cea veşnică a muncii. Amin (45, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 267 - Maica Precista a depărtat ciuma dintre călugării credincioşi

Într-o mănăstire din ţinutul Haliţului, din ţara rusească, s-a ivit o ciumă mare, foarte groaznică, de care au murit foarte mulţi călugări. În acea vreme, ieromonahul Filaret, care mai pe urmă a fost egumen în mănăstire, a văzut pe Maica Precista în ajunul praznicului Naşterii lui Hristos, îmbrăcată într-un veşmânt preţios. Aşa maiestuos înveşmântată, a văzut-o intrând pe poarta mănăstirii şi a mers la biserica care avea hramul Bunei-Vestiri. Maica Preacurata luând înfăţişarea egumenului, a zis către Filaret: „De acum înainte nu va mai fi ciumă între voi. Numai socotiţi bine aceasta; să vă îndreptaţi viaţa călugărească”. Aceste cuvinte grăind Maica Precista, s-a dus prin Uşile împărăteşti.

Ieromonahul Filaret a spus despre ceea ce a văzut. Ciuma a contenit atunci îndată. În mănăstire n-a mai fost boala ciumei după aceea, căci a dispărut cu totul (291, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 268 - Prin rugăciune către Maica Domnului, şi-a scăpat soțul de boală

Un morar care se chema Ioan, din satul Glidina, era cuprins de o boală foarte grea. Era în agonia morţii. Trăgea sărmanul să moară. Femeia sa, Ana, neştiind ce să-i mai facă, a alergat înaintea icoanei Maicii Precistei. Acolo, căzând cu faţa la pământ, s-a rugat Maicii Preacurate, să-i dea sănătate bărbatului ei. Ea a făgăduit că, de se va însănătoşi soţul ei, va merge cu el la mănăstirea cea mare - Lavra Pecersca - vor citi Paraclisul şi vor da milostenii la săraci, numai să se însănătoşească. În acel chip rugându-se femeia aceea, bolnavul s-a tămăduit şi s-a făcut sănătos (317, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 269 - Maica Domnului vindecă pe o femeie care suferea de zgârcirea mâinii şi piciorului

O femeie care se chema Ecaterina, din satul Azov, avea o mână şi un picior zgârcit. Doctorii s-au ostenit mult cu ea, dar în nici un chip n-au putut să o tămăduiască. Mama ei, Agata, văzând că doctorii nu pot nicicum să o vindece, a luat-o şi a mers cu dânsa la mănăstirea Pecersca. Acolo s-a rugat Domnului Dumnezeu şi Maicii Precistei să o tămăduiască. La sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt, a pus-o în car, şi s-a dus cu ea înaintea porţii mănăstirii Pecersca, unde se afla biserica Sfintei Treimi, şi a lăsat-o acolo. Mama sa s-a dus în mănăstire şi a rugat pe ieromonahul Paisie ca să ia pe fata ei şi să o ducă la biserica Sfintei Treimi, ca să o dăruiască pe ea lui Dumnezeu. Aceasta a şi făcut-o, precum s-a făgăduit. După aceea mama ei, Agata, a vrut să meargă, să o ducă pe ea în biserică, la vecernie, după porunca eclesiarhului. Însă când s-a întors la locul unde a lăsat pe fiica ei, a găsit-o sănătoasă.

În timpul când Agata, mama ei, a zăbovit prin mănăstire, Ecaterina, fiica ei, stătea în car şi se ruga Maicii Precistei. Atunci s-a arătat ei Maica Precista, îmbrăcată într-un veşmânt luminos. Maica Preacurată a luat-o de mâna dreaptă, a ridicat-o şi a pus-o pe picioare. În acel timp, ea s-a făcut perfect sănătoasă (323, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 270 - Maica Precista vindecă o femeie surdo-mută

O femeie care se chema Tatiana, din cetatea Dimocului, era surdă şi mută. Rudele şi prietenele ei cele mai apropiate au dus-o la mănăstirea Pecersca, pentru a se ruga Maicii Precista, ca să o vindece.

Egumenul i-a dat voie să petreacă acolo şi să se roage. Într-o noapte, în timp ce se odihnea, i s-a arătat Maica Precista şi i-a zis: „Scoală-te, mergi la biserică şi dă laudă lui Dumnezeu”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Tatiana, sculându-se îndată, a auzit foarte bine şi a început a vorbi, dând slavă lui Dumnezeu cu glas mare. După aceea, femeia vindecată a mers la biserica Precistei şi a mulţumit Preasfinţiei Sale, pentru această minunată facere de bine (325, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 271 - Maica Precista vindecă un cazac de o boală foarte grea

Un cazac zaporoj, care se chema Marco Ianuriov, din cetatea Corsunului, era cuprins de o boală grea. Doctorii nu puteau în nici un chip să-l vindece. Văzând că slăbeşte tot mereu, îşi aştepta moartea din clipă în clipă. Atunci s-a lăsat cu totul în seama Maicii Precistei, căreia se ruga fierbinte ca să-l vindece. El a făgăduit că va sluji din acea clipă la mănăstirea Pecersca, şi va face orice i se va porunci, numai să-l tămăduiască de boala sa, care-l tortura groaznic. Făcând această făgăduinţă, îndată s-a tămăduit de boala sa, însănătoşindu-se.

Peste două săptămâni, s-a dus la mănăstirea Pecersca, a mulţumit Împărătesei cereşti pentru vindecarea sa de boală, şi a împlinit făgăduinţa sa (334, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 272 - Orbul şi-a căpătat vederea prin Maica Precista

Mare dar de la Dumnezeu este vederea ochilor, şi mare nefericire este pierderea vederii.

Alexandrev Solnischi s-a îmbolnăvit de ochi. După câtva timp a pierdut definitiv vederea ochilor. Ani de zile s-a necăjit, trăgând, când pe unul, când pe altul după el, spre a-l povăţui la feluritele lui trebuinţe. Într-o zi a praznicului Adormirii Maicii Domnului, a mers la biserică în mănăstirea Pecersca. Acolo s-a rugat Maicii Precistei, înaintea icoanei Ei, cerând să-i dea vederea. Maica Domnului i-a ascultat şi împlinit cererea. Din clipa aceea şi-a recăpătat vederea ca mai înainte (335, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 273 - Maica Domnului vindecă mâna ruptă a cazacului zaporojean

Un cazac din Zaporoji, care se chema Onesim Palinciuc, din cetatea Omelnic, a pornit cu oaste multă din Zaporoji, având în frunte pe atamanul Sulim, împotriva cetăţii turceşti, anume Azov. Ei s-au îmbarcat pe caiace şi au pornit pe mare, înconjurând cetatea, pe care au bătut-o foarte tare. Turcii îşi apărau cetatea eroic, trăgând cu tunurile şi cu puştile asupra lor. În acea vreme, Onisim a fost lovit de gloanţe peste mână, pe care i-au zdrobit-o şi mutat-o din încheietură încât, având dureri mari, nu mai avea speranţă de vindecare.

Onesim, văzându-se astfel rănit, s-a închinat Maicii Precistei, pe care a rugat-o să-i tămăduiască mâna. El s-a făgăduit că va lucra la mănăstirea Pecersca, orice i se va porunci, numai să i se asculte şi împlinească rugăciunea. După această făgăduinţă, încălecând pe cal, s-a îndreptat spre Omelnic. Mergând pe cale, cu ajutorul Maicii Domnului, mâna lui Onesim s-a făcut sănătoasă, ca şi mai înainte. După aceea cazacul a mers la mănăstirea Pecersca, mulţumind Maicii lui Dumnezeu şi împlinindu-şi făgăduinţa (326, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 274 - Maica Domnului fiind rugată, vindecă un orb din naştere

Un bărbat oarecare cu numele Dideu, care se născuse orb din pântecele maicii sale, era foarte cinstitor de Dumnezeu şi cu fapte bune. Şi atât de mult iubea biserica, încât niciodată nu lipsea de la Utrenie şi Vecernie, cum şi la alte adunări, pentru învăţătura care se făcea. Din multa cercetare, s-a făcut foarte învăţat, pentru că era din fire foarte priceput şi ascuţit la minte, ajutat fiind de dumnezeiescul dar. De multe ori se confrunta cu ereticii şi cu iudeii, apărând dreapta credinţă şi toţi erau biruiţi de dânsul, neputând să-i stea cineva împotrivă.

Într-o zi, purtând o preaînţeleaptă discuţie cu ei, spre apărarea şi lauda pururea Fecioarei Maria, Născătoarea de Dumnezeu, necredincioşii iudei au rămas cu totul ruşinaţi. Dar neputând să-i stea împotrivă, l-au ocărât, zicând: „Nu te ruşinezi, orbule şi necunoscătorule, să crezi şi să slujeşti Aceleia, care nu poate să te lumineze? Dacă este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, de ce n-a voit să te vindece ca să nu fii orb, căci ai către Dânsa o evlavie aşa de mare?”. Iar acela a răspuns lor: „În cutare zi voi da răspuns vouă la întrebarea aceasta”. După care ducându-se la casa lui, a dat multe milostenii şi s-a rugat cu post, trei zile şi trei nopţi, vărsând lacrimi şi având credinţă către Dumnezeu cel Atotputernic şi către slăvită Împărăteasă Maria, Maica lui Iisus Hristos, cerând să-l lumineze spre mustrarea ereticilor şi a necredincioşilor iudei. Apoi, în ziua cea hotărâtă, adunând pe toţi ereticii, pe iudei şi pe mulţi din creştini, într-o mare şi frumoasă biserică, a stat înaintea icoanei Maicii lui Dumnezeu, zicând aceasta în auzul tuturor: „Stăpână şi Doamnă a toată zidirea, pururea Fecioară, după cum te-ai învrednicit de ai născut fără de stricăciune pe Dumnezeul tuturor, lucru negrăit şi întrutot minunat, care nu s-a mai auzit niciodată asemenea, săvârşeşte şi cu mine o mică facere de minune; dăruieşte-mi lumina ochilor mei. Darul acesta nu-l cer pentru îndemânarea mea - căci

după cum până în acest ceas am purtat cu mulţumire lipsa aceasta, aş fi putut răbda până la sfârşit, fiind ajutat de darul tău - ci pentru ca să creadă cei ce stau de faţă, cum că S-a născut cu adevărat, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu din fiinţa ta cea Preacurată, în chip negrăit, cum numai El a ştiut, ca să se întoarcă lumea la credinţa cea drept-măritoare şi să se propoveduiască minunile tale”.

Acestea zicând, cu neîndoită credinţă s-au deschis ochii celui ce mai înainte era orb şi a primit lumina cea mult dorită. Şi toţi au slăvit pe Dumnezeu Cel ce face, prin Preacurata Maica Lui, asemenea minuni. Și mulţi eretici și iudei s-au botezat în ziua aceea, pe care luându-i în casa sa, cel ce mai-nainte a fost orb, a făcut un ospăţ mare şi masă la săraci şi străini, mulţumind făcătoarei de bine din toată inima sa. Această dragoste şi recunoştinţă, faţă de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, el a purtat-o în toate zilele vieţii, cu sfinţenie păzind poruncile Domnului. Apropiindu-i-se sfârșitul, s-a mutat la viaţa cea neîmbătrânitoare şi întru tot fericită, pe care, să dea Bunul Dumnezeu să o dobândim şi noi toţi, cu darul şi iubirea Sa de oameni. Amin (61, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 275 - Un creştin pedepsit pentru o mică hulă, miluit şi vindecat de Maica lui Dumnezeu

Un om sărac de bunătăţile pământeşti, însă bogat cu prisosinţă în fapte bune, mergând pe drum, din neluare aminte, s-a poticnit, lovindu-se cu piciorul de o piatră, care desculţ fiind, l-a durut foarte tare. Văicărindu-se de dureri ca un om, a zis către piatră cuvintele acestea: „Obştescul vrăjmaş te-a pus aici în drum, şi nu om". Însă îndată ce a zis hula aceasta, l-a pedepsit Preabunul Dumnezeu într-un chip minunat.

I s-a părut săracului aceluia, cum că i-a vărsat cineva o căldare cu apă clocotită pe capul lui şi l-a luat o aşa durere, încât a rămas orb şi în nesimţire. Ridicându-l nişte trecători, l-au dus la casa sa, şi a zăcut la pat multă vreme, fiind ţeapăn de la mijloc în jos, iar cealaltă parte a trupului, rănit şi putrezit în aşa chip, încât nu putea cineva să se apropie de el, numai rudeniile lui care-l îngrijeau.

A zăcut el multă vreme chinuindu-se, însă nicidecum nu se plângea, nici a zis vreun cuvânt greu sau fără de cuviinţă către Domnul, ci pururea mulţumea, Îl lăuda, Îl mărea, zicând în sine: „Pe care-l iubeşte Domnul, îl şi pedepseşte" şi altele asemenea, având mare răbdare şi suferinţă multă. Postea, priveghea, se ruga pentru cei ce-l miluiau şi-i slujeau lui.

Domnul văzând minunata lui răbdare, a hotărât să-l vindece şi vindecarea lui a fost în acest chip: La privegherea Sfintelor Paşti, ducându-se la biserică rudele lui, el a rămas singur acasă şi, auzind toaca ce prevestea bucuria Învierii lui Hristos, a plecat capul acel sărac, slăvind şi el pe Dumnezeu după cum putea. Şi aşa rugându-se, a văzut înaintea lui o femeie frumoasă, care i-a zis lui: „Pentru faptele tale bune şi pentru răbdarea ta cea multă, Domnul s-a milostivit şi te-a auzit pe tine. Spune rudeniilor tale să te ducă la biserica Născătoarei de Dumnezeu şi să te aşeze înaintea icoanei Ei şi acolo, făcând rugăciune, vei vedea dumnezeiescul ajutor".

Aşa făcând, bolnavul a primit cu darul lui Dumnezeu desăvârşită sănătate şi s-a întors la casa sa, mergând singur pe picioarele lui, bucurându-se, veselindu-se şi mulţumind Domnului şi pururea Fecioarei Maria, Maicii Lui, pentru ale cărei rugăciuni să ne învrednicim şi noi de fericirea cerească. Amin (58, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 276 - Minunile făcute de Maica lui Dumnezeu în biserica Sa cea din Neoriu

Pe vremea bine-credincioşilor împăraţi, Mihail şi Teodora, a fost în Ţarigrad un patriciu, cu numele Antonie, care avea în casa sa o biserică frumoasă şi slăvită, zidită întru cinstea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, într-un loc ce se numea Neoriu. Pe această biserică, împăraţii cei luptători de icoane, au dezgolit-o de toată podoaba şi bunăcuviinţa, după cum au făcut şi cu celelalte biserici: au scos toate icoanele, şi numai cruci închipuiau pe ziduri şi pe lemne, şi li se închinau. Dar când a strălucit din nou dreapta credinţă, patriciul iarăşi a împodobit biserica aceea cu aur şi cu icoane, şi dedesubtul ei a zidit o mică scăldătoare, spre mângâierea şi vindecare celor neputincioşi, închinată tot Preasfintei Fecioare. Cât timp a trăit acest Patriciu, purta grijă de biserica aceea, cheltuind oricât era nevoie pentru trebuinţă şi întreţinerea ei. Şi aşa, sus se săvârşea totdeauna preamărirea lui Dumnezeu, iar dedesubt, în scăldătoarea aceea se făceau minuni cu darul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile pururea Fecioarei Maria, şi mulţi bolnavi ce se chinuiau de felurite boli, se vindecau.

Dar după ce a răposat Antonie patriciul, scăldătoarea a rămas fără purtare de grijă, pentru că nepoţii lui nu aveau posibilitate să cheltuiască pentru aducerea apei

necesare, de aceea mulţi au început să ia din marmurile ei. Biserica a rămas în seama unui preot evlavios, care slujea cu toată osârdia săptămâna lui, prin care Preasfânta făcea multe minuni, şi către care poporul având mare evlavie, îi dăruiau toate cele spre trebuinţă.

După o vreme, vrând împăratul Romano să zidească în palatul său o casă frumoasă, căuta marmuri, şi i s-a spus că în scăldătoarea cea amintită mai sus, sunt marmuri preafrumoase, după cum le poftea. Cugeta să strice scăldătoarea ca să le ia, dar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu care locuia în biserica aceea, n-a trecut cu vederea nici a lăsat să-i surpe casa ei, ci s-a arătat noaptea în vedenie lui Nestor (care era zidar, şi îi dăduse voie împăratul să strice scăldătoarea), şi i-a zis lui: „Păzeşte-te, să nu îndrăzneşti ca să scoţi vreo piatră din casa mea cea din Neoriu. Iar dacă vei îndrăzni, vei lua o mare pagubă”.

Acestea le-a vestit Nestor împăratului care, fiind evlavios şi îmbunătăţit, a zis acestea: „Nu vreau ca să am judecată şi vrajbă cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ci mai ales şi casa ei, de a doua oară o voi înoi, oricât ar cere trebuinţa”. A poruncit de a prefăcut scăldătoarea mai mare, aducând multă apă, şi s-au spălat într-însa împăraţii; Romano, Hristofol şi Constantin. Dându-i şi hrisov ca să aibă biserica aceea atâţia galbeni venit pe fiecare an din cămările împărăteşti. Făcea iarăşi minuni nenumărate Născătoarea de Dumnezeu, după cum şi mai-nainte, dintre care să scriem una spre încredinţarea altora şi spre nemincinoasa adeverire.

O oarecare femeie bogată, avea o boală cumplită, căci se umflase tot trupul ei atât, încât s-a umplut de răni foarte respingătoare şi rău mirositoare, şi simţea o durere neasemănată; cheltuind la doctori toată avuţia ei, nimic nu s-a folosit. Auzind apoi de minunile pe care le făcea Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în Neoriu, s-a dus acolo şi a rămas mai multe zile, dar nu a vindecat-o, căci Domnul voieşte să avem răbdare multă, şi pentru aceea uneori nu ne ascultă îndată când cerem ceva de la dânsul, până ce nu se arată răbdarea şi îngăduința noastră. Dar după ce a văzut că nu s-a folosit, s-a dus la

biserica cea din Vlaherne, şi căzând la pământ se ruga cu lacrimi, zicând acestea: „Miluieşte-mă pe mine, Maica lui Hristos Dumnezeu, că altă nădejde nu am, ticăloasa, numai pe al tău ajutor, şi către tine am scăpare”. Acestea le-a rostit de mai multe ori, rugându-se, şi a noua zi a văzut în vis o femeie cu bunăcuviinţă şi cinstită, care îi zicea ei: „Ce ai, o femeie, de nu te linişteşti nicidecum, ci strigi supărându-mă pe mine?”. Iar ea a răspuns: „Ştiu, Stăpâna mea, că pentru noi păcătoşii S-a întrupat din tine Fiul lui Dumnezeu, şi S-a făcut om, pentru aceasta am alergat către tine, eu nefericita, ca să mă miluieşti şi să mă vindeci pe mine”. Stăpâna i-a zis: „Du-te în casa mea din Neoriu şi acolo vei afla vindecarea”.

După ce s-a deşteptat bolnava, mulţumind lui Dumnezeu, s-a dus iarăşi în biserica cea zisă, şi se ruga Fecioarei ca să împlinească milostivirea ei pe care i-a făgăduit-o. Adormind, a văzut de asemenea pe Stăpâna cu un bărbat evlavios şi îi zicea lui: „Rupe umflătura bolnavei acesteia”. Iar acela a lovit cu toiagul său pântecele ei, şi atunci s-a deşteptat femeia, şi a văzut, cum că vedenia a fost adevărată, pentru că din pântecele ei curgea atâta puroi şi putreziciune rău mirositoare, încât toţi se minunau.

A intrat în scăldătoare şi s-a spălat şi aşa a rămas complet sănătoasă, slăvind şi mulţumind împărătesei celei atotputernice, pentru ale cărei rugăciuni s-a învrednicit fericirii celei cereşti (4, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 277 - Maica Domnului vindecă pe o fecioară îndrăcită, prin Sfânta sa icoană

În Anglia, trăia un om anume Roger, care avea o fată, în care intrase duhul cel rău, muncind-o cumplit. El a adus pe fiica lui la o cetate care se chema Ipsis, unde era Sfânta icoană a Maicii Domnului. Înaintea acelei Sfinte icoane căzând, Roger a adus pe fata lui. În acel moment a început duhul cel necurat a o munci groaznic, dar fiind silit de Maica Domnului, a ieşit dintr-însa şi s-a tămăduit fecioara aceea (231, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 278 - Cu ajutorul Maicii Domnului şi-a recăpătat vederea pierdută

Gheorghe, feciorul lui Simon, nepotul lui Africat, domnul Vareajilor, dobândind mare milă de la Maica Precista şi de la preacuviosul Teodosie, a dăruit mănăstirii Pecersca un lanţ de aur ce cântărea 100 grivne. El a lăsat o scrisoare într-acest chip: „Eu, Gheorghe, fiul lui Simon, slugă a Maicii Precistei, care am primit mare milă de la Sfinţia Sa, pentru rugăciunile Preacuviosului Teodosie, am fost ascultat şi ajutat, căci trei ani n-am văzut nimic; iar când mi s-a arătat Preacurata şi mi-a zis că voi vedea, am văzut. Pentru aceea las această carte (scrisoare) în urma mea, neamului meu, ca să nu se depărteze nimeni de la casa (biserica) Maicii Preacurate (312, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 279 - Două femei îndrăcite, vindecate prin citirea Paraclisului Maicii Domnului

Odinioară, din Rusia cea albă au fost aduse două femei îndrăcite, una se chema Maria, iar cealaltă Efimia. Ele au fost duse la peştera Preacuviosului Antonie şi le-au legat cu un lanţ de un stâlp. Fiind citit Paraclisul Maicii Domnului de către preoţi, cu ajutorul Preacuratei, s-au vindecat de nebunie din ceasul acela, şi au scăpat de duhul cel rău acele două sărmane femei (337, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 280 - Un îndrăcit vindecat la Pecersca, de către Maica Domnului

Un om, care se chema Ioan, din satul Zornovicetz, era cuprins de duhul cel rău. În ziua de Adormirea Maicii Domnului a fost adus la mănăstirea Pecersca şi, stând acolo, asculta Sfânta Liturghie. Dar în momentul când preotul a zis: „Mai ales pentru Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita, Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoare şi pururea Fecioara Maria”, iar satana a răspuns: „Vrednică eşti cu adevărat să te fericim” şi celelalte, în acel ceas, duhul cel rău a aruncat jos pe Ioan şi a început a striga prin gura lui, în toată biserica: „Preasfântă Fecioară nu mă mai munci, căci eu voi ieşi din el, şi mai mult nu-l voi mai supăra de acum înainte”. Duhul cel rău plecând din el, Ioan a rămas zăcând jos, ca un mort. După puţin timp s-a sculat singur, fiind deplin sănătos, dând mulţumire din toată inima şi lăudând pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care a făcut

această mare milă cu el. După aceea a mai trăit mulţi ani, în sănătate trupească şi mulţumire sufletească, având neţărmuită dragoste către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu (338, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 281 - Maica Domnului vindecă pe un creştin care avea dureri de cap şi de picioare

Un om care se numea Timotei Nelepcovici, din Gorodişte, era foarte bolnav de cap, având dureri şi la picioare. Având mare evlavie şi dragoste către Maica Domnului, s-a rugat ei pentru vindecarea de boală, postind zece vineri. În cea din urmă vinere de post, având mare durere de cap, a adormit puţin. Atunci i s-a arătat în vis Maica Precista care, atingându-se de capul lui, i-a poruncit să meargă la mănăstirea Cupiatici, unde se afla o icoană a Ei, făcătoare de minuni, şi să se spovedească. Deşteptându-se din somn, n-a mai simţit nici o durere. A doua zi, plin de bucurie, a mers la mănăstirea Cupiatici, s-a spovedit şi a povestit cu mare căldură sufletească, tuturor oamenilor şi călugărilor, despre minunata vindecare dăruită de Maica Milostivirii, după care fericit s-a întors la casa lui (347, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 282 - Chemând pe Maica Domnului în ajutor, o femeie naşte fără nici o durere

O femeie care se numea Maria Mihailova, fiind însărcinată, îşi aştepta ziua când trebuia să nască. Sosind clipa aceea, avea dureri atât de mari, încât neputând să nască, îşi aştepta moartea. Dar alergând la ajutorul Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, şi rugându-se Ei cu credinţă, i s-a făgăduit că de-i va ajuta să nască, i se va dărui slujirii Ei, într-o mănăstire, punând chezaş pentru aceasta icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei, din mănăstirea Cupiatici. După această rugăciune şi făgăduinţă, ea a născut fără dureri. După aceea, ridicându-se din slăbiciunea cea firească, luând pruncul în braţe, a mers la mănăstirea Cupiaticilor, închinându-se icoanei Maicii Domnului, şi slujind în toată viaţa ei acelei mănăstiri (348, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 283 - Maica Domnului vindecă pe un boier bolnav, prin apa sfințită dată de Cuviosul Chiril

Un boier, pe nume Roman Alexandrovici, trăind departe de mănăstirea Cuviosului Chiril, nu l-a văzut niciodată, ci numai a auzit de el. Fiind cuprins de o boală foarte grea, avea frică cumplită de moarte, însă avea mare credinţă şi evlavie către Maica lui Dumnezeu. Într-o zi, pe când se ruga el ca să-i uşureze boala, i s-a arătat Preacurata Fecioară însoţită de Cuviosul Chiril, şi s-a adresat bolnavului, zicându-i: „Trimite la acest stareţ, ca să-ţi dea apă sfinţită, şi gustând din ea te vei face sănătos”.

Îndată după vedenia aceea, bolnavul a trimis pe cineva la Cuviosul Chiril cu rugămintea ca să-i dea apă sfinţită. Aducându-i apa sfinţită, şi gustând din ea, în ceasul acela s-a făcut sănătos. După aceea, sculându-se din pat, s-a dus grabnic la acea mănăstire unde, văzând pe Cuviosul, l-a cunoscut cum că el este cel ce s-a arătat în vedenie împreună cu Preacurata Născătoare de Dumnezeu. Căzând la picioarele lui, i-a dat mulţumire (Viețile Sfinților 9 iulie).

Minunile Maicii Domnului făcute cu cei morți

MINUNEA 284 - Maica pururea Fecioară, prezentă la mormintele creştinilor curați

În cetatea Vovoniei, era o fecioară care avea multă evlavie la Maica Domnului. Ea făcea tot ce putea pentru a fi bine plăcută Maicii Preacurate.

Într-o noapte s-a închis în odaia sa şi se ruga. Mai târziu a deschis fereastra dinspre cimitir. Privind într-acolo, a văzut o femeie de foarte mare cinste, stând lângă mormântul unui tânăr creştin, care de curând fusese înmormântat acolo. Pe mormânt stătea o porumbiţă albă ca zăpada. Femeia aceea înconjurată de foarte multă lume, a luat porumbiţa şi a pus-o la capul său...

Fecioara a întrebat pe acea femeie de mare cinste; „Doamnă, rogu-mă ţie, spune-mi cine eşti?”. Doamna i-a răspuns: „Eu sunt Maica lui Iisus Hristos, şi am venit aici să iau sufletul acestui tinerel, care a fost mucenic. Află că Eu sunt milostivă către toţi copii şi tinerii care-şi apără zestrea lor duhovnicească. Eu sunt ocrotitoarea celor ce învaţă cu dor Dumnezeieştile învăţături care luminează şi mântuiesc sufletele, şi a celor ce se păstrează curaţi şi suferă muceniceşte luptând împotriva întunericului, superstiţiilor, petrecerilor păgâneşti şi împotriva duhurilor rele... Toţi aceia care dobândesc învăţătură Dumnezeiască, o ţin şi o folosesc spre lauda lui Dumnezeu, aceia vor dobândi mare plată de la Dumnezeu” (165, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 285 - Creştinul mort nespovedit, cerea Preot să se spovedească

Doi domni francezi au făcut război între dânşii. Ei s-au bătut vreo doi-trei ani pentru domnia franţuzească, lăsând în urma lor sumedenie de cadavre omeneşti. Odinioară, mergând nişte oameni prin acel câmp unde s-au dat luptele, au văzut o grămadă mare de oase de oameni. Din mijlocul acelor oameni, ei au auzit un glas foarte înspăimântător care se ruga cu glas tare Domnului nostru Iisus Hristos şi Maicii Precistei. Oamenii auzind acel glas, s-au apropiat de grămada de oase. Acolo au aflat o căpăţână de om mort, care a zis către dânşii: „Eu sunt creştin. Întotdeauna m-am ostenit cu dreaptă socoteală a vieţui creştineşte. Dar ca om vieţuitor în lume, am greşit şi eu, amânând pocăinţa şi spovedania, de pe o zi pe alta. Şi astfel mi s-a întâmplat de am murit aici în oaste, nespovedit de păcatele mele. Pentru aceea Maica lui Dumnezeu, mă apără pe mine de muncile iadului. Ea îmi ţine acum limba mea cea neputrezită, ca să-mi pot spovedi păcatele mele şi să fiu slobozit de legătura lor. Chemaţi Preotul ca să-mi asculte mărturisirea şi să-mi dea dezlegare de păcatele mele.

Oamenii auzind acestea s-au cutremurat şi, mergând, au chemat îndată un preot. Venind, a ascultat spovedania păcatelor lui, după care dându-i dezlegare, nu s-a mai auzit acel glas care se auzea de la acea căpăţână, a cărei limbă era neputrezită (166, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 286 - Diaconul ajutat de Maica Domnului să se pocăiască

În cetatea Verdunului, din Franţa, era un diacon care se numea Adelman. Acesta odinioară adormind, şi nemaimişcând multă vreme, se credea de cei din jurul lui a fi mort cu adevărat.

După ce l-au pregătit pentru înmormântare, l-au ridicat de pe pat şi l-au pus în sicriu.

Atunci diaconul a început a se mişca şi îndată s-a sculat şi a stat în picioare în mijlocul celor adunaţi în casă. El a spus că a văzut în viaţa viitoare, felurite lucruri de mângâiere şi de muncă. El a mai spus că Maica Domnului s-a rugat pentru dânsul, ca Dumnezeu să-l mai lase în lume, să se pocăiască (167, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 287 - Maica Precista văzută lângă patul unei văduve care zăcea greu

Maria de Egeea a văzut pe Maica Precista lângă o văduvă foarte evlavioasă, care zăcea pe patul suferinţei. După ce a murit văduva aceea, a văzut pe Maica Precista, dimpreună cu multe fecioare, care au format două coruri. Fecioarele lăudau pe Dumnezeu cântând Psalmi, lângă trupul ei mort (169, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 288 - Ostaşul mort în război şi-a păstrat graiul, până ce şi-a spovedit păcatele

Un tânăr ostaş, care se numea Daniţel, fiind bun creştin, lăuda şi fericea cu multă evlavie pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. După câtva timp, tânărul a fost luat în război. Acolo i s-a tăiat capul. Deşi decapitat, cu ajutorul Maicii Domnului şi-a păstrat graiul până ce şi-a spovedit toate păcatele înaintea unui Preot duhovnic, care l-a dezlegat de ele (170, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 289 - Un copilandru este readus la viață de Maica Domnului, pentru a face pocăință

În ţara Angliei era un tinerel, foarte slobod la petreceri anti-creştineşti şi la vieţuirea stricată, însă respectând o pravilă spre Maica Domnului, în toate zilele zicând cu evlavie cântarea îngerilor, în cinstea şi preamărirea Ei.

După o vreme, s-a îmbolnăvit greu şi a murit. Apoi după o îndelungată vreme a înviat şi a strigat către o femeie, care se afla în apropiere de el: „Cheamă preotul aici cât mai curând”. Când preotul a venit, copilandrul a început a zice înaintea tuturor oamenilor, aceste cuvinte: „Am fost răpit şi dus înaintea judecăţii lui Hristos şi duhurile rele mă pârau pentru trei lucruri, adică pentru trei păcate:

a) Păcatul dintâi, că n-am dat Preotului nimic din bunurile mele.

b) Al doilea păcat este că am vânat prin păduri care nu erau ale mele.

c) Al treilea păcat este că, ducându-mă la vânat, călcam şi stricam grâul oamenilor săraci.

MINUNEA 290 - Maica Domnului poartă grijă de un prunc ce a supt un an la pieptul mamei moarte

La 15 ani după înălţarea la ceruri a Domnului nostru Iisus Hristos, pe timpul când iudeii au ucis cu pietre pe Arhidiaconul Ştefan, întâiul mucenic, şi au gonit pe toţi Apostolii din Ierusalim, cum şi pe alţii care propovăduiau pe Hristos, era un ucenic dintre cei 70, Maxim cu numele, care era în ceata Martei şi a Mariei, după cum Apostolul Petru îi poruncise, ca să nu se despartă de dânsele. Fiindcă fratele lor (Lazăr), fugise la Cipru de frica iudeilor, ca să nu-l ucidă, iar surorile lui rămăseseră în Ierusalim cu Preasfânta Fecioară, până la mutarea ei. Apoi au vândut toate lucrurile lor, au dat banii săracilor, şi petreceau apostoleşte.

Dar iudeii, văzând că propovăduiau cu îndrăzneală numele lui Hristos, le-au pus într-o luntre ce nu avea vântrele, nici lopeţi, pentru ca să se înece, şi au slobozit luntrea ca să se ducă unde o va goni vântul. Iar în luntre era Maria, Marta, Maximila, slujnica lor şi Maxim cel zis mai sus, şi un alt oarecare, Kalidonie cu numele, care s-a născut orb, pe care Domnul l-a vindecat. Aceşti cinci se rugau lui Dumnezeu să-i povăţuiască într-un loc unde va voi darul lui. A cărui putere şi ajutor i-a dus într-o eparhie a Galiei, cu mulţime de oameni, ce se numea Marsilia. Ieşind din luntre şi slăvind pe Dumnezeu, s-au dus în târg, crezând că poate le va da cineva milostenie. Dar oamenii cetăţii aceleia, ca nişte închinători de idoli, nu s-au milostivit spre ei. În cetatea aceea era un domnitor care nu avea fiu, care a văzut în noaptea aceea, în vedenie, o femeie, care îi

zicea lui: „Tu dormi odihnindu-te pe pat cu soţia ta, nemilostivule, sătul de toate bunătăţile, şi robii adevăratului Dumnezeu mor de foame. Sculându-te, du-te în târg de dimineaţă, şi ia pe cei cinci străini şi îi odihneşte pe ei în casa ta. Iar de nu mă vei asculta pe mine, vei lua moarte grea şi groaznică”. Acestea văzându-le domnitorul şi soţia lui, s-au înfricoşat şi i-au luat în casa sa, dându-le lor de toate ce le trebuia.

După puţine zile, auzind învăţătura Mariei care propovăduia pe Hristos adevărat, povestind facerile de minuni pe care le-a săvârşit, i-au zis ei: „Dacă Hristos pe care îl propovăduieşti Dumnezeu Atotputernic, îmi va da un fiu, de care am dorire, şi eu mă făgăduiesc că mă voi face creştin, şi voi pierde toţi idolii”. Ea a răspuns: „Nu numai darul acesta poate Stăpânul Hristos să ţi-l dea, ci şi altă cerere ce vei cere, numai crede într-Însul fără îndoire, şi vei cunoaşte puterea Lui”.

După puţine zile, soţia lui a zămislit prunc şi îndată s-au botezat toţi cei ai palatului. Şi atâta evlavie a arătat domnitorul şi dor de credinţă, încât a vrut să se ducă la Ierusalim, ca să se închine Sfintelor Locuri. Iar femeia lui, ca o evlavioasă ce era, l-a rugat cu lacrimi ca să o ia şi pe dânsa, care fără voie a primit să meargă cu dânsul, ca să nu o amărască pe ea. A lăsat epitrop în locul său pe Maria, dându-i ei în scris stăpânire, să surpe toate capiştile idolilor, şi să zidească biserici, şi orice va voi să facă, fără de împiedicare, dându-i cheile cetăţii şi toate avuţiile lui în mâinile ei. Apoi a intrat în corabie cu soţia lui, şi cu alţi oarecare, ca să le slujească.

După ce au înotat o zi cu corabia, s-a stârnit un vânt potrivnic, şi au stat multă vreme la un liman, până ce a suflat un vânt potrivit, şi atunci iarăşi au înotat. În timpul acestei călătorii a venit vremea femeii să nască şi a născut un prunc parte bărbătească, cu multă durere şi apoi îndată şi-a dat sufletul său, pentru care boierul acela s-a întristat foarte, însă evlavia lui nicidecum nu s-a împuţinat, ca să cârtească împotriva lui Dumnezeu şi să se întoarcă înapoi. Numai după ce a plâns destul, a zis corăbierilor să-l ducă la un ostrov pustiu, care era acolo aproape. Şi aşa au scos pe cea moartă şi au pus-o într-o peşteră cu pruncul împreună, şi acoperindu-o pe dânsa, a zis cuvintele acestea:

„Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Maica sărmanilor şi ajutorul celor deznădăjduiţi, după cum ai născut pe Dumnezeu în chip minunat, aşa păzeşte şi pruncul acesta şi călăuzeşte-l pe dânsul cum voieşti".

Aşa zicând, au intrat în corabie, şi în puţine zile au ajuns în hotarele Ierusalimului; şi ieşind din corabie s-au dus pe uscat în Sfânta cetate, şi acolo cu voia lui Dumnezeu au aflat pe Apostolul Petru şi i-au vestit cele făcute. Iar Apostolul i-a zis lui: „Pace ţie fiule care ai crezut în propovăduirea cea mântuitoare, iar pentru soţia ta, şi pentru fiul tău, să nu te întristezi, căci Domnul poate să schimbe jalea ta întru veselie şi bucurie".

Ducându-se amândoi, i-a arătat toate locurile pe unde a umblat Domnul şi a făcut minunile, adică Cina cea de Taină, grădina Ghetsimani, Golgota, şi muntele Măslinilor de pe care S-a înălţat la ceruri. Şi l-a învăţat pe dânsul din destul, toate tainele dumnezeieştii economii şi ale credinţei. Şi după ce a şezut acolo mai bine de un an, l-a petrecut Apostolul şi s-a rugat pentru el, care cu voia Atotputernicului Dumnezeu, în puţine zile, a ajuns în ostrovul acela pustiu, unde lăsase pe cea moartă cu pruncul. Şi ducându-se în peşteră, a văzut pruncul că sugea la cea moartă, care era întreagă şi nestricată, după cum a lăsat-o, pentru care s-a înspăimântat şi a zis acestea, cu lacrimi către Domnul: „Dumnezeule Atotputernice, prin Darul Tău, care a hrănit pe pruncul acesta atâta vreme, cred că poţi să înviezi şi pe maica lui, ca să se întoarcă jalea mea, întru îndoită bucurie, după mai-naintea zicerea lui Petru, Apostolul Tău. Aşa, mult milostive, Stăpâne, ascultă pe nevrednicul tău rob, pentru rugăciunile pururea Fecioarei Maicii Tale şi ale roabei Tale Maria, care m-a luminat şi la cunoştinţa Ta m-a povăţuit".

Aşa a zis cu lacrimi şi cu credinţă şi îndată s-a sculat moarta ca din somn şi, suspinând, a zis: „O! Preadulcea mea Stăpână, binecuvântat este numele Tău, care m-ai acoperit, şi ai hrănit atâtea zile pe fiul meu". Atunci a povestit bărbatului ei, zicând: „Să şti că toate Sfintele locuri, pe care ţi le-a arătat Sfântul Petru, şi eu le-am văzut, la care mă povăţuia îngerul lui Dumnezeu". Şi aşa le-au spus toate numele sfintelor locuri. Iar

acela mai mult s-a înspăimântat şi, intrând în corabie, s-au dus în ţara lor şi, închinându-se Sfintei Marii, ce-a care le-a descoperit lor adevărata credinţă, i-au spus toate cele petrecute. Şi toţi cetăţenii s-au botezat, şi au sfărâmat pe toţi idolii, şi au zidit Sfinte biserici şi alte multe lucruri bune au săvârşit, întru slava Tatălui, şi a Fiului şi a Sfântului Duh (2, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 291 - Un boier din Roma salvat de la înec de către Maica Domnului

În părţile Romei vechi era un boier, judecător al unei cetăţi, bogat în bunătăţile cele pământeşti, însă cu sufletul sărac, lipit şi robit de voile trupului. Însă avea către Preasfânta multă evlavie şi împărţea multă milostenie la săraci, cum şi tuturor celor ce aveau trebuinţă.

Odată a plecat de acasă, pentru a se întâlni cu mai mulţi boieri, pentru a pleca cu toţii călare, într-o plimbare afară din cetate. Boierul acesta mai avea şi un alt obicei bun. Totdeauna când trebuia să se ducă undeva, înainte de a pleca de acasă, stătea înaintea icoanei Preasfintei, rugându-se câtva timp, zicând închinăciunea îngerului, cum şi alte rugăciuni pe care le mai ştia, cerând să-l acopere cu darul ei şi să-l păzească de cursele diavolului. Aşa a făcut şi în ziua când a plecat cu prietenii lui la plimbare. Însă vicleanul îl vrăjmăşuia pentru multa evlavie pe care o avea către Preanevinovata şi căuta vreme potrivită să-l omoare.

Când trecea peste un râu, a intrat diavolul în calul boierului şi l-a sălbăticit aşa de tare, încât l-a aruncat în cel mai adânc loc al apelor. Iar tovarăşii lui, văzând că s-a înecat în râu, s-au întristat de moartea lui. Şi plângându-l ca pe un prieten, s-au întors

înapoi ca să vestească rudeniilor lui trista întâmplare, ca să pună să i se cânte prohodul, socotind că de bună seamă a murit, după cum chiar cu ochii lor au văzut. Însă ajutătoarea cea de obşte a creştinilor, grabnica ajutătoare şi mijlocitoare a păcătoşilor, nu l-a lăsat pierzării, ci cu milostivirea Ei cea de Maică, l-a izbăvit din moartea cea trupească şi sufletească. Boierul îndată ce a căzut în râu, a chemat pe Stăpâna, zicând: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mă!”. Când a ajuns în adânc a văzut-o aici stând de faţă, şi apucându-l de perii capului l-a scos afară, ducându-l într-o clipă în casa lui şi zicându-i: „Iată ai scăpat cu viaţă; de-acum să nu mai greşeşti, ci mulţumind lui Dumnezeu, Făcătorul de bine, fă lucruri vrednice de pocăinţă, ca să te mântuieşti”.

Casnicii lui, văzându-l pe dânsul plin de apă, şi mai mult mort, de frică, încât nici nu ştia unde se găseşte, s-au înfricoşat foarte. După o bucată de timp, venind prietenii lui cu care au călătorit împreună, văzându-l, cu bucurie s-au înspăimântat. Venindu-şi în sine şi povestindu-le cu de-amănuntul toate, cu toţii au slăvit şi lăudat pe Stăpâna cea preaminunată. Iar Arhiereul vremii de atunci, adunând pe toţi drept-credincioşii creştini, a săvârşit un praznic de bucurie, întru mulţumire Doamnei noastre. Şi boierul acela, nu s-a mai întors la calea cea mai dinainte, ci ducându-se într-o mănăstire a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a îmbrăcat în chipul cel îngeresc, făcându-se monah, slujind bisericii cu vieţuire îmbunătăţită şi plăcută lui Dumnezeu. Şi aşa s-a învrednicit de Împărăţia Cerurilor (28, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 292 - Un tânăr fiind ucis de zavistnicii iudei, a fost înviat de Maica Domnului

Într-o biserică oarecare, creştinii cântau oarecare stihuri şi laude în cinstea pururea Fecioarei Maria. Şi între altele, au rostit o cântare, al cărei sfârşit este aşa: „Ruşinează-se păgânii evrei”.

Într-o zi, adunându-se drept-credincioşii creştini în biserică, au chemat pe un tânăr cucernic, care era înzestrat cu glas dulce la cântare, şi i-au zis să cânte cu mare glas acea cântare de laudă. În timp ce cânta, s-a întâmplat de a trecut pe lângă biserică, nişte iudei care, auzind cuvintele acelea pe care le cânta tânărul, spre osândirea şi ruşinea lor, s-au mâniat foarte tare şi s-au sfătuit ca să-l ucidă, când vor afla vreme potrivită. Peste puţine zile, folosind oarecare pricină meşteşugită, l-au luat la via lor şi acolo l-au omorât, aruncându-l într-un loc ascuns. După ce au plecat ucigaşii, a venit Stăpâna cea preaputernică şi, înviindu-l pe dânsul, i-a poruncit ca să cânte fără frică laudele Ei.

Acela mulţumindu-i, s-a dus iarăşi în biserică şi cânta în fiecare zi, cu şi mai dulce glas. Atunci ucigaşii iudei, văzându-l pe dânsul, s-au înspăimântat şi l-au întrebat în taină, de a fost el acela, pe care ei l-au omorât şi cum a înviat? El le-a spus lor cum că pururea Fecioara, Maica lui Iisus, l-a înviat, pentru ca să-i cânte laude Ei.

Din facerea acelei minuni, au crezut în Preasfânta, nu numai ucigaşii aceia, ci şi rudeniile şi prietenii lor, cum şi mulţi alţii, care s-au botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Căruia I se cuvine slava în veci. Amin (44, Minunile Maicii Domnului de Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 293 - Maica Domnului înviază o femeie, pentru a-şi spovedi păcatul ascuns

Era o femeie măritată cu bărbat, însă atât de îmbunătăţită cu viaţa şi aşa de cinstitoare de Dumnezeu, încât trăia la casa ei ca într-o mănăstire. Totdeauna se ducea la biserică, dădea milostenie, postea şi alte fapte bune făcea. Numai un păcat a făcut pe care niciodată nu l-a mărturisit nimănui, ticăloasa. Și de multe ori ar fi vrut să-l spună duhovnicului şi se ducea înadins pentru aceasta, însă după ce-şi mărturisea celelalte păcate, se ruşina şi nu-l spunea. Însă de multe ori stătea ea înaintea icoanei Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei, plângând nemângâiată şi se ruga milostivirii ei să-i ierte greşeala sa.

Mai pe urmă a murit femeia aceea, fără să-şi fi mărturisit fărădelegea sa la oameni. Şi n-au îngropat-o până a treia zi, pentru că aşteptau pe o fiică a ei care era plecată de acasă într-un alt oraş. Când îi cânta prohodul în biserică, a înviat cea moartă şi a şezut în sicriu, zicând acestea: „Mare este puterea ta, pururea Preafericită, Stăpână".

Apoi zicând să-i aducă pe duhovnic a mărturisit lui păcatul cel ascuns, după care a zis în auzul tuturor: „Eu, ticăloasa şi nepriceputa, fiindu-mi ruşine, n-am mărturisit un păcat pe care îl făcusem; am plâns însă amar în fiecare zi cu multă zdrobire de inimă, şi m-am rugat pururea Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu să facă milă cu mine să nu fiu muncită veşnic pentru fărădelegea aceea. Îndată ce a ieşit din trup ticălosul meu suflet, ca nişte lupi turbaţi m-au răpit diavolii râzând de păcatul meu cel ascuns şi bucurându-se, căci socoteau că au să mă stăpânească. Iar dacă au ajuns cu mine în munca iadului, unde întunericul era nepătruns şi chinuirea neasemănată, iată că a venit Mijlocitoarea celor ce se pocăiesc şi Împărăteasa îngerilor, care strălucea mai mult decât soarele şi a gonit tot întunericul locului aceluia cu nemărginita lumină a Dumnezeirii ei. Atunci, ocărând pe spurcaţii diavoli că m-au luat fără de porunca Domnului, m-a luat din mâinile lor, zicând:

„Să o ducem la Dreptul Judecător şi orice va hotărî milostivirea Lui, se va face”. Apoi a zis către mine: „Nu te teme fiică, eu sunt ajutătoare ţie”.

Iar dacă am ajuns la Stăpânul Hristos, L-am văzut şezând pe scaunul Slavei Lui, foarte necăjit asupra mea şi pornit spre mânie, ca să mă trimită în munca cea veşnică. Atunci Stăpâna mea, cea mult lăudată, I-a zis Lui cu multă smerenie: „Mă cuceresc şi rog bunătatea Ta, Preamilostivul meu Fiu şi Dumnezeule mult îndurate, pentru milostivirile îndurărilor Tale şi pentru sângele cel preascump pe care L-ai vărsat pentru păcătoşi, iartă pe acest suflet ticălos, căci ştii câtă evlavie are către mine şi câte lacrimi a vărsat înaintea icoanei mele, plângându-şi fărădelegea sa”. Iar Domnul i-a răspuns: „Preaiubita Mea Maică, ştii cum că nimeni nu poate să se mântuiască fără de taina mărturisirii cea mântuitoare pe care nepriceputa aceasta a defăimat-o, iar acum nu este cu putinţă să o iert, căci în iad nu este pocăinţă”. La care Stăpâna i-a răspuns: „Adevărat este, Fiul meu cel Preadulce, nimeni nu poate să se mântuiască fără de mărturisire, însă Tu eşti acela ce stăpâneşti viaţa şi moartea şi Ţie toate îţi sunt cu putinţă. Rogu-mă dar Ţie, adu-ţi aminte de multele faceri de bine pe care le-a săvârşit ticăloasa şi mai ales dorirea cea înfocată, dragostea şi credinţa cea mare pe care o are către mine şi arată către dânsa milostivirea cea nemărginită care covârşeşte toate fărădelegile”. Atunci El i-a răspuns: „Pentru ca să nu te supăr, O! Maica Mea, poruncesc să se întoarcă sufletul în trupul ei, ca să-şi mărturisească păcatul ei şi apoi să aibă iertare”.

Aceste zicând Stăpânul, m-a dus îngerul meu şi am înviat după cum vedeţi şi peste puţin iarăşi am să mor. De aceea vă rog pe voi, pe toate rudeniile şi prietenii mei şi pe tine, preaiubita mea fiică, lăsaţi lacrimile căci din acestea nici un folos nu am. Liturghii cât de multe să daţi şi milostenii să faceţi pentru mine şi vă păziţi pentru dragostea lui Dumnezeu în viaţa voastră, ca să nu greşiţi nimic şi vă mărturisiţi cu de-amănuntul şi deplin toate păcatele”. Acestea zicând, s-a odihnit în Domnul.

Iar dacă ar întreba cineva pentru ce în partea a doua a cărţii „Mântuirea Păcătoşilor” se scrie la capitolul 7 cum că trei femei s-au muncit pentru aceeaşi pricină,

adică cum că fiecare a săvârşit acelaşi păcat şi fiindcă nu s-au mărturisit, de aceea s-au muncit, pentru ce n-au dobândit iertare şi acestea, ca cea arătată mai sus, mai ales că acestea erau monahii în mănăstire şi au făcut mai multe fapte bune decât aceea care a trăit în lume cu bărbat, la această întrebare vă dau răspuns, căci judecăţile lui Dumnezeu sunt nepătrunse şi nu suntem noi vrednici să înţelegem judecăţile Lui. Eu, după cum le-am aflat scrise în cărţile cele tipărite greceşte, le scriu şi nu adaug de la mine nimic, după cum la cuvânt înainte v-am spus. Şi toate câte le-am scris până aici, cum şi cele pe care le voi mai scrie până la sfârşit, sunt în multe alte cărţi tipărite şi astfel pe deplin mărturisite ca adevărate. Să ştiţi că femeia cea mai sus zisă nu s-a mântuit prin posturi, prin milostenii s-au prin alte fapte bune pe care le avea, pentru că orice facere de bine ar săvârşi cineva când se află în vreun păcat de moarte nemărturisit, nu se mântuieşte, precum au păţit monahiile cele mai sus arătate, iar spre aceea s-a milostivit Marele Dumnezeu numai pentru multa dragoste şi evlavie pe care o avea către Preacurata Maica Lui.

Din acestea dar să cunoaştem cât de mult folos capătă acela care are evlavie către Dânsa şi după cuviinţă o cinsteşte şi se închină Ei şi se roagă în fiecare zi; şi chiar din minunea cea care urmează, a clericului celui desfrânat şi înviat din morţi, pentru multa evlavie pe care o avea către Preasfânta de Dumnezeu Născătoare, fiecare poate să se încredinţeze. Ascultaţi-o şi slăviţi pe Domnul. Amin (54, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 294 - Clericul desfrânat care s-a înecat, înviat de Maica Domnului

Era un cleric foarte evlavios către pururea Fecioara Maria, care se ruga mult către Dânsa, zicând rugăciunile pe care le ştia, dar mai ales icoasele Acatistului, pe care le citea în fiecare zi, cu multă umilinţă şi evlavie. Însă ca fiecare om care are trup supus ispitirii, a căzut ticălosul în întinăciunea curviei.

Într-o zi a mers să-şi împlinească pofta lui, şi pe când se întorcea la chilia sa, trecând peste un pod, îşi citea rânduiala ceasurilor, cum şi alte rugăciuni către Preasfânta. Iar pe când se ruga, din lucrarea diavolului, sau din oarecare pricină, a căzut podul şi înecându-se clericul în râu, diavolii i-au răpit sufletul lui ca să-l ducă în munca iadului.

Însă Stăpâna cea mult milostivă îndată s-a aflat acolo şi nu i-au lăsat, ci le-a poruncit lor să-l ducă la Dreptul Judecător pentru ca să hotărască după a Sa voie. L-au dus cumpliţii scriitori (diavolii ce scriu păcatele oamenilor) înaintea Stăpânului şi i-au arătat toate fărădelegile lui, iar mai ales păcatul, făcut de curând, al curviei, pentru care ziceau că după dreptate nu se cuvine să se facă milă cu sufletul lui, ci să-l dea lor pe dânsul, fiindcă a murit nemărturisit, în păcat de moarte.

Atunci, folositoarea cea de obşte şi ajutătoarea noastră a păcătoşilor, Preamilostiva Stăpână, a zis: „Scris este în Dumnezeiasca Scriptură: „În ceea ce te voi afla, în aceea te voi judeca”. Şi acesta, în ceasul în care s-a sfârşit, îşi citea Pravila lui şi se ruga către Mine, zicând închinăciunea îngerului, după cum avea obiceiul totdeauna, ca un rob cucernic al Meu ce era. Cu dreptate dar, nu aveţi parte la sufletul acesta, ci este al Meu, fără de vreo împotrivire”.

Atunci a poruncit Judecătorul unui înger să aducă acolo de faţă limba clericului. Ducându-se acolo în râu, a scos limba mortului şi aducând-o la judecată s-a găsit scris pe dânsa: „Bucură-te, Ceea ce eşti plină de dar, Marie”. Atunci a zis Domnul

acelui suflet: „Întoarce-te în trupul tău şi pocăieşte-te îndeajuns, căci nu are demonul nici o stăpânire asupra ta, pentru evlavia pe care ai avut-o către Maica Mea, care este mântuirea neamului vostru, pe care trebuie să o cinstiţi pe cât puteţi. Propovăduieşte îndrăzneala Ei cea mare, pe care o are către Mine, cum şi biruinţa şi puterea Ei asupra diavolilor”. Şi aşa s-a izbăvit clericul acela de moartea trupului, cum şi de cea mai grozavă a sufletului, căci îngerul scoţând trupul lui din fundul apei, l-a însufleţit pe dânsul, după care s-a dus în ceruri. Acela înviind, s-a lepădat de lume şi de toate desfătările cele trupeşti, făcându-se monah într-o mănăstire de obşte, unde cu dumnezeiasca putere a săvârşit mari şi multe fapte bune.

Vedeţi dar, cât ajutor află cel care are mare evlavie către Stăpâna cea mult lăudată şi vă sârguiţi toţi bărbaţii şi toate femeile ca să o zugrăviţi pe Dânsa nu numai pe pereţi, pe scânduri şi pe veşminte, ci şi înăuntrul inimilor voastre, mai ales, după cât puteţi; căci pe câtă dragoste şi evlavie va avea cineva către Ea, pe atâta ajutor şi sprijin va căpăta de la Dânsa, la înfricoşata şi Dreapta Judecată, la care Divan nu poate să ne ajute nici tată, nici mamă, nici fiică, nici rudenii, nici bogăţie, nici altceva din cele ce sunt aici, decât Stăpâna cea Preamilostivă, pentru ale cărei rugăciuni şi cu ale tuturor Sfinţilor, să ne izbăvim din focul cel veşnic. Amin (55, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 295 - Maica Domnului salvează pe femeia evlavioasă din năpăstuirea uciderii de prunc

O femeie oarecare îmbunătăţită, cu frică de Dumnezeu şi cu mare evlavie către Preasfânta, avea de soţ pe un bărbat necredincios şi nelegiuit care, trăind în fărădelege cu altă femeie, pe cea legitimă a sa o ura şi o vrăjmăşuia (după cum fac unii ca aceştia) şi nici cele mai de trebuinţă ale ei nu i le da.

Fiindcă el nu aducea cele trebuitoare în casă, ci lipsea cu zilele ca să-şi facă voile lui cele rele, sărmana femeie neavând cu ce trăi, a luat un copil al unui om bogat pentru ca să-l alăpteze. Însă, într-o noapte, pe când ea dormea, soţul ei care o ura de moarte şi voia să o piardă, a intrat pe furiş în casă şi orbit fiind de diavolul, sau mai bine zis voirea lui cea rea, a omorât copilul, socotind în mintea lui, că judecata o va găsi vinovată şi o va condamna la moarte pe soţia sa. Făcând aceasta a fugit, furişându-se binişor. Iar dimineaţa, când femeia a găsit pruncul mort, a început a plânge şi a se tângui, neştiind cum s-a întâmplat pricina. Şi adunându-se toţi vecinii, a venit şi tatăl copilului care, plângând pentru că l-a aflat mort aşa deodată, n-a crezut ce a spus femeia, ci socotind că ea l-a omorât, a tras-o la judecată, pentru ca să fie condamnată la moarte ca o ucigaşă.

Iar adevăratul ucigaş, făţărnicindu-se înaintea lumii, spunea minciuni, zicând că soţia lui este o desfrânată şi se făcea că este foarte supărat pe dânsa! Şi aşa, nevinovata aceea a fost condamnată la moarte cu nedreptate. Pe când o ducea la locul osândei, pentru că n-a avut nefericita pe pământ nici un ajutor sau apărător la o nevoie ca aceea, să mijlocească la judecător pentru dânsa, a chemat puterea şi ajutorul cel de sus, zicând: „Preaslăvită şi Atotputernică Stăpână şi Doamnă a toată zidirea! Ajută-mi mie, ticăloasei, în această năpăstuire şi înduplecă pe Dreptul Judecător, ca să nu-i lase să mă omoare cu nedreptate”.

Aşa zicând din adâncul inimii, îndată s-a arătat înaintea oamenilor o femeie cu chip preaîncuviinţat şi cinstit, foarte frumoasă la faţă şi strălucită, având un prunc în braţe, care a zis către Judecător, aşa: „Aşteaptă puţin ca Fiul Meu să facă această judecată”. Atunci, Dumnezeiescul Prunc le-a zis lor: „Nu judecaţi după faţă, ci după dreptate, ca să nu luaţi de la Dreptul Judecător veşnică pedeapsă. Pentru ce, o, necunoscătorilor, aţi osândit fără dovezi, pe cea nevinovată? Aşa poruncesc legile? Aduce-ţi aici pruncul cel ucis, ca să fac Eu dreptate ucigaşului”. Auzind că iese atâta înţelepciune din gura unui Prunc, toţi cei ce stăteau de faţă s-au înspăimântat şi aducând pe pruncul cel mort, a zis către dânsul Fiul Cel ceresc: „În numele Domnului, ridică-te şi ne spune nouă, cine te-a ucis?”. Atunci, pruncul cel mort înviind, a vorbit clar şi a zis ucigaşului pe nume, arătându-l cu degetul, spre înfricoşarea celor de faţă.

După aceea, femeia cea care se arătase cu Pruncul în braţe, înălţându-se la ceruri, judecătorii au poruncit să-l lege pe ucigaş de coada unui cal, şi să-l târască prin toată cetatea. Târându-l astfel pe toate străzile cetăţii, în cele din urmă şi-a dat sufletul, ticălosul. Iar nevinovata femeie fiind liberată, a mulţumit pururea Fecioarei Stăpânei noastre, ducându-se într-o mănăstire unde, trăind cu viaţă îmbunătăţită, s-a săvârşit întru Hristos Iisus Domnul nostru. Căruia I se cuvine slavă în veci. Amin (37, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 296 - Copilul iudeului omorât de tatăl său, a fost înviat de Maica lui Dumnezeu

O evreică oarecare, fiind însărcinată şi aproape să nască, avea mare durere şi multă muncă, după cum se întâmplă de multe ori femeilor. Și oricâte feluri de doctorii i-au făcut şi i-au dat, nimic nu i-au ajutat. Nefiind cu putinţă să nască pruncul, muncindu-se cumplit, aştepta din ceas în ceas ca să-şi dea sufletul, nefericita. Atunci o femeie creştină care s-a întâmplat acolo, i-a zis: „Dacă voieşti să te uşurezi, cheamă pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că nu poţi să găseşti alt ajutor”. Bolnava, având mari dureri, cu smerită şi domoală vorbire, a zis acestea cu lacrimi: „Binecuvântată Marie, pururea Fecioară! Eu, cea cu totul pângărită, deşi sunt nevrednică să te chem pe tine, pentru că mă trag din neamul acela care a ucis pe Fiul Tău, aud însă că mila şi milostivirea Ta se dă în dar, în fiecare zi, celor păcătoşi. Mă rog, ţie, izbăveş-te-mă din această primejdie şi făgăduiesc a primi Dumnezeiescul Botez, împreună cu pruncul pe care îl voi naşte”.

Acestea zicând, a născut îndată un copil, parte bărbătească şi în scurtă vreme după ce s-a sculat din pat, s-a botezat împreună cu copilul. Bărbatul ei în acel timp nu era acasă, fiind plecat departe într-un oraş. Venind şi auzind de cele petrecute în lipsa lui, s-a mâniat foarte şi a omorât pruncul. Iar vecinii care s-au adunat la grozăvia aceea, vrând să-l prindă şi să-l ducă la judecată, el a fugit. Fiind urmărit de-aproape, a fugit evreul până ce s-a ostenit şi văzând în drum o biserică, şi în ea a văzut o icoană a Preasfintei Fecioare şi cu darul lui Dumnezeu luminându-se cu inima, ca să scape a grăit acestea: „O, Stăpână, mare este milostivirea Ta! Pentru că acoperi şi păzeşti pe un nemilostiv păgân care a omorât pe fiul său, dar acum stă în casa ta şi nu se deschide pământul ca să-l înghită. Fiindcă atât de mare este bunătatea Ta, miluieşte-mă pe mine, după cum preaînduratul Tău Fiul a miluit pe Pavel prigonitorul şi iartă toate fărădelegile mele, căci cred că negrăit şi fără de stricăciune ai născut pe Iisus, pe care Îl mărturisesc Dumnezeu şi om, a Cărui

milă este nemăsurată şi iubirea de oameni este neasemănată!": Acestea zicând şi rugându-se el cu lacrimi, l-au ajuns creştinii şi, prinzându-l, l-au legat. El a zis către ei: „Mă rog vouă, pentru Domnul, duceţi-mă la un preot ca să primesc Sfântul Botez şi iau de martor pe Dumnezeu, căci aceasta nu o zic de frica morţii sau fiindcă mă tem; doresc numai să mor cu o moarte cuviincioasă, după ce mă voi lumina cu Sfântul Botez".

Împlinind ei această dorinţă a lui, după ce s-a botezat, l-au dat judecăţii şi fiind osândit la moarte, l-au închis până a doua zi, când trebuia să-l omoare. Iar femeia lui plângea cu amar de moartea copilului. Însă pe când îl ţinea pe genunchii ei şi suspina nemângâiată, a văzut că copilul a înviat. După care auzind că bărbatul său s-a botezat, iar pentru ucidere vor să-l omoare, luând pruncul, a alergat în grabă la judecată. Şi văzând toţi copilul, au slăvit pe Dumnezeu, eliberând pe ucigaşul. Care fiind acolo de faţă şi căutând pruncul la gât, unde ştia că-i dase lovitura cu cuţitul, a găsit rana care din iconomia Preasfintei se cunoştea foarte bine. Şi au văzut-o toţi cei ce erau de faţă şi astfel s-a propovăduit această dumnezeiască minune.

Dar cu aceasta, iubiţilor, împărăteasa cea preamilostivă, n-a sfârşit facerile de bine ale ei, căci o altă minune a urmat minunii. Copilului i s-a dat dar, de vorbea bine şi clar, ca un om de 20 de ani. Deschizându-şi gura lui a zis: „Maica milostivirii şi a toată mângâierea, Maria cea înainte de naştere şi după naştere fecioară şi Maica lui Dumnezeu, m-a înviat pentru întoarcerea la credinţa cea dreaptă a părinţilor mei, şi spre mustrarea necredincioşilor iudei, care nu cred în întruparea lui Dumnezeu".

Acestea auzindu-le cei care erau de faţă, au lăcrimat de bucurie, slăvind pe Domnul şi pe Stăpâna. Iar tatăl copilului a slujit toată viaţa Preasfintei, scriind multe cuvinte asupra necredincioşilor iudei şi spre lauda Maicii lui Dumnezeu şi mulţi s-au întors la dreapta credinţă printr-însul. Asemenea şi copilul acela crescând, a făcut multe fapte bune cu mare dragoste de Dumnezeu ca şi tatăl şi maica sa. Iar când s-au mutat din această viaţă, s-au dus în Împărăţia cea Cerească (32, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 297 - Maica Domnului salvează sufletul unei fecioare pentru a cărei frumusețe, doi tineri mor în duel

În ţara Aragonului era o fecioară, anume Alexandra, care avea foarte mare evlavie către Maica Preacurată, totdeauna înălţând rugăciuni către dânsa. În aceeaşi vreme şi în aceeaşi cetate vieţuiau şi doi tineri, care se trăgeau din părinţi foarte de cinste, care îndrăgiseră foarte tare pe acea fecioară, pentru frumuseţea ei deosebită. Din această cauză, ei au început să se pizmuiască unul pe altul, care mai apoi s-a transformat în ură de moarte. Nevrând să se retragă nici unul din ei, pentru a pune capăt rivalităţii, s-au provocat reciproc la duel. În ziua şi ora stabilită, fiind pregătiţi, s-au întâlnit pe un câmp la Poedinoc. Fiind călări pe cai iuţi, şi înarmaţi cu suliţe, la semnalul dat, s-au îndreptat unul spre altul în goana cailor, şi în acelaşi timp împungându-se, au căzut amândoi morţi de pe caii lor, răpuşi de propriul lor dor de răzbunare.

Rudele acelor tineri văzând ce s-a întâmplat, au prins pe Alexandra şi au supus-o la grele munci, după care i-au tăiat şi capul şi i l-au aruncat într-un puţ, ca şi cum ea ar fi fost vinovată de moartea acelor doi tineri. Dar ea nefiind vinovată, Maica Domnului a avut grijă de sufletul ei, căci după 208 zile, a trimis la acel puţ pe un om cu duh dumnezeiesc, care a strigat cu glas tare: „Alexandro”. La această strigare îngerii au scos capul la suprafaţa apei, şi a răspuns cu glas la chemarea omului lui Dumnezeu. Fiind scos afară capul, ea a cerut să i se aducă preot să se spovedească. După ce s-a spovedit, oamenii au întrebat-o pe dânsa despre cele ce i s-au întâmplat după moarte. Iar ea le-a răspuns următoarele: „După ce mi s-a tăiat capul, duhurile cele rele au năvălit asupra mea, vrând să mă răpească şi înspăimântându-mă foarte. Dar Maica Preacurată, pe care am iubit-o din toată fiinţa mea, m-a izbăvit de acea spaimă şi primejdie şi m-a ţinut vie până în ceasul de acum, pentru ca să mă spovedesc şi să primesc dezlegare de păcatele mele”. Acestea zicând, a tăcut. Punând capul la trupul ei, după două zile, au îngropat-o cu

mare cinste, participând mulţime de popor (197, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 298 - Cuviosul Atanasie înviind, a îndemnat la pocăință şi dragoste către Maica Domnului

Cuviosul Atanasie, călugărul de la Pecersca, după ce a murit, a fost ţinut două zile neîngropat, iar a doua zi egumenul Policrat, dimpreună cu toţi fraţii, au mers să-i facă prohodirea de înmormântare. Când au venit, l-au aflat pe Atanasie plângând şi l-au întrebat cum a înviat şi ce a văzut acolo; iar el a zis numai aceste cuvinte: „Grijiţi-vă de moarte", apoi rugându-se ei multă vreme, a început a le zice iarăşi: „Ascultaţi de cei mai mari şi în toate zilele pocăiţi-vă de păcatele voastre şi vă rugaţi lui Hristos Mântuitorul nostru şi Preacuratei Maicii Lui şi Preacuvioşilor Părinţi Antonie şi Teodosie, ca să sfârşiţi viaţa voastră bine, căci Preacurata Fecioară totdeauna se roagă cu dinadinsul, pentru locul acesta şi pentru cei ce locuiesc aici". Acestea zicând, s-a închis în peşteră şi acolo a vieţuit încă 20 de ani, plângând şi rugându-se lui Dumnezeu şi Preacuratei Maicii Lui, pentru îndreptarea şi iertarea păcatelor lui. După aceea, repausând în pace, s-a mutat către Domnul (315, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 299 - Maica Domnului a înviat pe cel care o iubea

Un om din localitatea Cremenetz, pe nume Nicolae, avea mare evlavie şi iubea din toată inima pe Maica lui Dumnezeu. Pentru această dragoste Sfântă, Maica lui Dumnezeu a făcut cu el o mare minune. Cu rânduiala lui Dumnezeu, repauzând (murind) mai înainte de prăznuirea Adormirii Maicii Domnului, a fost adus la biserica Pecerscăi, unde i se prăznuia hramul. Seara, în ajunul praznicului, cântându-se prohodul Maicii Domnului, erau de faţă mitropolitul Kievului, Voreschil, Episcopii Isachie Voschievschi şi Avramie Stagonschie, deasemeni mulţi preoţi şi foarte mult popor. În acel timp, omul acela care în toată viaţa lui s-a rugat Maicii Preacurate, cu darul Ei a revenit la viaţă. Deschizându-şi ochii, a văzut pe Mitropolit împreună cu Episcopii şi Preoţii, înconjuraţi de mulţimea poporului, deasemeni lumânările şi candelele arzând. Dând cu toţii slavă lui Dumnezeu şi laudă Maicii Domnului, s-au bucurat nespus de mult, pentru marea minune ce s-a făcut. Ca drept mulţumire şi recunoştinţă, Nicolae a rămas la mănăstirea Pecersca, unde a slujit până la sfârşitul vieţii lui (328, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 300 - Mortul înviat prin rugăciune şi făgăduință făcută către Maica Domnului

Nicolai Scareki Joanir, care se afla sub steagul Odrivului, odinioară, plimbându-se în ceata lui pe sub Vela grecesc, pe marginea apei ce se chema Ros, a căzut de pe ţărm şi s-a înecat. Tovarăşii lui mergând în cetate au aflat nişte pescari care, urcându-se în luntre, l-au căutat timp de două ceasuri. După multă căutare, prinzându-l cu o sculă pescărească de o coastă, l-au scos la suprafaţă. Atunci tovarăşii lui au început să se roage Maicii Domnului, să-l întoarcă din ceata celor morţi, în ceata celor vii. Iar de le va asculta şi împlini rugăciunea lor, au făgăduit că vor merge de acolo pe jos, până la Pecersca, unde închinându-se, vor rămâne să slujească acolo toată viaţa lor. Astfel, după făgăduinţa şi rugăciunea lor, mortul Nicolae a înviat şi, sculându-se, a început a vorbi şi a se strânge la rana ce i se făcuse în coaste. A doua zi au plecat cu toţii la mănăstirea Pecersca, pentru a mulţumi Maicii Preacurate şi a-şi împlini făgăduinţa lor (328, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

Maica Domnului salvează pe cei din primejdii

MINUNEA 301 - Maica Domnului salvează din foc pe copilul de evreu care s-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine

În părţile Răsăritului era un iudeu care avea un copil de şapte ani. Într-una din zile, luându-se cu alţi copii ai creştinilor (cum se întâmplă adeseori), fără să bage de seamă, a intrat într-o biserică şi a primit cinstitul Trup şi Sânge al Domnului, după cum a văzut şi pe ceilalţi copii că au făcut, căci Preotul n-a ştiut; a crezut că e un copil de creştin şi l-a împărtăşit. Iar după ce a luat şi anafora, ducându-se acasă, a spus părinţilor săi.

Atunci, tatăl său, ca un vrăjmaş al lui Hristos ce era, vrând să spele ocara făcută de pruncul său, după cum socotea el, ca un rătăcit al legii lui Moise, a apucat pe nevinovatul copil şi l-a aruncat într-un cuptor cu foc, mai adăugând încă şi multe lemne, ca mai degrab să ardă. Însă Cel ce a păzit neatinşi pe cei trei tineri în mijlocul cuptorului haldeilor, a acoperit şi pe acel binecuvântat copil şi nu a fost ars de focul ce atotmistuitor, ci şedea în foc ca şi cum ar fi stat în rouă, odihnindu-se.

De aceasta auzind maica lui, a alergat cu lacrimi la cuptor, socotind că-l va găsi prefăcut în cenuşă, însă ducându-se împreună cu alţii care se adunaseră acolo, au văzut pe copil stând în mijlocul flăcărilor, nimic suferind, încât nici îmbrăcămintea, nici perii capului său nu au fost atinşi.

După ce l-au scos afară, fiind toţi înspăimântaţi şi înfricoşaţi, au strigat într-un glas că se cuvine să fie aruncat în cuptor tatăl lui, ca să moară cu o asemenea moarte. Şi aşa s-a şi făcut; căci legându-l pe dânsul şi aruncându-l înăuntru, îndată a fost mistuit, ticălosul. Iar copilul fiind întrebat cum de a rămas nevătămat, a răspuns: „Femeia aceea

care este în biserica unde am mâncat pâinea, şi ţine un prunc în braţele ei, şedea aproape de mine şi mă acoperea cu haina Ei şi nicidecum nu s-a apropiat văpaia de mine”.

Atunci au înţeles că Preasfânta a fost aceea care l-a acoperit, pentru că primise darul Sfintei Împărtăşanii. Iar evreica, cunoscând credinţa cea adevărată, s-a născut a doua oară împreună cu pruncul ei, botezându-se în numele Sfintei Treimi. De asemenea şi alţi mulţi iudei, care au fost acolo, au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slavă în veci. Amin (38, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 302 - O mamă încredințându-şi copilul spre pază Maicii Domnului, ea îl păzeşte nevătămat de foc

O femeie oarecare, care avea multă dragoste şi evlavie către pururea Fecioara Maria, săracă fiind de bogăţia cea trupească însă bogată de cea sufletească, avea un copil mic de un an. Şi într-o zi, vrând să se ducă cu de mâncare la bărbatul său care lucra în ţarină, neavând ea pe nimeni în casă cu cine să lase pruncul, s-a rugat Maicii lui Dumnezeu, zicând: „Stăpâna mea, sub acoperământul şi paza ta las pe fiul meu, căci n-am pe altcineva ca să-l păzească, decât numai darul Tău, ceea ce eşti Maica sărmanilor”. Astfel rugându-se cu credinţă, s-a dus la slujba ei, iar dacă a plecat, s-a întâmplat de a luat foc o casă a unui vecin şi de acolo s-a întins văpaia şi la casa ei. Auzind ei din ţarină, au alergat în grabă, plângând pentru moartea copilului lor. Şi ajungând acasă, au aflat toată locuinţa făcută cenuşă, afară de zidărie şi pardoseală. Femeia socotind cum că copilul a ars, plângea nemângâiată, zicând: „O! Preafericită Stăpână! Eu am dat cu credinţă pe fiul

meu sub acoperământul şi ajutorul Tău; cum nu l-ai păzit nevătămat, Maică a milostirii, ci l-ai lăsat de a pierit?”.

Însă căutându-l pe el, l-a aflat viu şi mult s-au înspăimântat pentru că nici un lemn sau haină din casă nu a rămas nears. Şi toţi cei de faţă au slăvit pe Dumnezeu, mulţumind pururea Fecioarei Maria, Maica sărmanilor care-i acoperă, îi păzeşte şi-i izbăveşte din multe primejdii pe cei ce se roagă ei (60, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 303 - Salvat de Maica Domnului din noianul mării

Povesteşte Vichentie în cartea „Oglinda Istoriilor”, cum că mergând nişte închinători pe mare la Ierusalim, s-a stricat corabia şi a intrat aşa de multă apă înăuntru, încât oamenii nu dovedeau să o mai scoată. Stăpânul corăbiei văzând primejdia, a slobozit o barcă şi a intrat în ea cu un episcop şi cu alţi oameni mai de vază, ca să scape de primejdie; însă în graba lor cea mare, unul dintre ei a căzut în noian şi s-a afundat. Şi dacă s-a umplut barca de oameni, a zis episcopul către cei rămaşi în corabie: „Iertaţi-ne pe noi, fraţilor, şi vedeţi primejdia, că noi nu putem să vă ajutăm; mărturisiţi-vă însă unii la alţii păcatele voastre, ca să primiţi iertare de la Domnul”. Făcând astfel, pe când îşi luau iertare unul de la altul, corabia s-a afundat şi toţi s-au înecat.

Episcopul şi cei ce se aflau împreună cu el, i-au plâns pe ei, rugându-se lui Dumnezeu ca să aşeze sufletele lor în loc de odihnă. Apoi, uitându-se de o parte şi de alta a mării, au văzut cum ieşea câte o borumbiţă din valuri şi se suia, zburând către înălţimea cerului; atunci au înţeles că acelea erau sufletele fraţilor care s-au înecat. Și dacă mai înainte s-au bucurat de salvare, văzând acestea, s-au întristat că n-au murit şi ei.

După mai multe ceasuri, ajungând şi ei la uscat, nu mai aveau nici o nădejde să mai întâlnească pe tovarăşul lor care căzuse în mare, când au intrat ei în barcă, când deodată, înspăimântându-se, l-au văzut pe el viu şi sănătos. Plini de uimire, l-au întrebat ei cum a scăpat cu viaţă? Iar acela a răspuns: „După ce am căzut în adânc, am chemat în ajutor pe pururea Fecioara Născătoarea de Dumnezeu cu credinţă neîndoielnică şi îndată ajutătoarea cea grabnică a celor ce sunt în primejdii, s-a aflat înaintea mea şi într-un minut m-a scos la marginea mării, sănătos şi nevătămat”.

Ei auzind acestea, au mulţumit Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, propovăduind pretutindenea minunea cea făcută întru slava Dumnezeului nostru, Care S-a născut dintr-însa în chip negrăit. Amin (62, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 304 - Maica Domnului a izbăvit copilul din apele râului

În părţile Lombardiei era un bărbat creştin care convieţuia cu soţia sa într-o minunată înţelegere. Ei săvârşeau multe fapte bune şi aveau multă evlavie către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. Din multa dragostea pe care o aveau către Maica Domnului, au cheltuit mulţi bani şi au zugrăvit pe un perete al casei lor, icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, foarte frumoasă şi prea minunată. Ori de câte ori treceau pe dinaintea Sfintei icoane, în oricare zi sau ceas, se închinau zicând închinăciunea cea îngerească. Preacurata, pentru a lor bună obişnuinţă le trimitea darul ei, toate cele bune, cum şi toată veselia. Astfel, ei petreceau cu aşa fapte bune şi erau aşa de liniştiţi, necertându-se unul cu altul şi nici cu vecinii lor, încât toţi i-au numit pacinici, „oamenii păcii”, „oamenii lui Dumnezeu”.

Aceşti doi soţi aveau un prunc de trei ani. Acest prunc văzând pe tatăl său şi pe maica sa, că stăteau de multe ori înaintea Sfintei icoane şi se rugau cu credinţă şi evlavie, a luat şi el obişnuinţa a face aşa. De câte ori trecea pe acolo se închina, urmând pe părinţii lui. Când pruncul a început a vorbi, îl învăţa închinăciunea îngerului. Astfel, pruncul o zicea ori de câte ori trecea pe lângă Sfânta icoană şi se ruga, nu din evlavie, ci din obişnuinţă. Şi ca un prunc ce era, văzând pe Sfânta Născătoare de Dumnezeu, stând pe un scaun (după cum era zugrăvită), socotea că aceea ar fi fost Doamna casei; pentru aceasta se temea şi se închina Ei, după cum vedea pe părinţii lui făcând.

Într-una din zile, jucându-se cu alţi copii la ţărmurile râului, din lucrarea urătorului de bine, a căzut în apă, iar ceilalţi copii au mers de au vestit maicii lui, că s-a înecat fiul ei. Atunci a alergat ea plângând, cu toţi vecinii şi ajungând la râu, pentru că era foarte adânc, s-au dezbrăcat toţi oamenii şi s-au dat la fund, căutând cu sârguinţă, dar nu l-au aflat. Iar femeia uitându-se în altă parte, mai în jos, a văzut pe copil stând deasupra apei, în mijlocul râului, ca şi cum ar fi şezut pe un scaun preaminunat. Întrebându-l: „Fiul meu, cum te afli?”, el i-a răspuns, zicând: „Bine, maica mea, căci Doamna mă ţine şi nu mă tem”. Iar femeia de bucurie n-a înţeles despre cine a zis. Ridicându-l oamenii, l-au dat maicii lui care, bucurându-se, s-a dus la casa ei, unde tocmai sosise şi bărbatul său. Şi auzind el de întâmplare, l-a întrebat să-i spună cum a scăpat. Iar pruncul a răspuns aşa: „După ce am căzut în râu, a alergat Doamna casei noastre (şi a arătat cu degetul icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu) care m-a răpit din apă şi m-a ţinut deasupra, până ce m-au luat oamenii”.

Auzind acestea cei ce stăteau de faţă, mult s-au minunat, mai ales când au văzut pe prunc că arată cu degetul icoana şi căzând la pământ s-au închinat. Şi au slăvit darul ei, făcând toată noaptea priveghere. Căci oricine îl întreba pe copil de acea întâmplare, el răspundea clar; când era vorba de altceva, zicea cuvintele strâmbe şi îngânate, ca toţi copii mici, de care lucru se minunau toţi cei ce auzeau acestea.

Aşadar, toţi aceia care cinstesc Sfintele icoane cu evlavie, ca şi pruncul acela, se izbăvesc din tot felul de primejdii vremelnice şi se învrednicesc de bucuria şi veselia cea netâlcuită. (30, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 305 - Maica Domnului a izbăvit din legături vremelnice şi veşnice pe iudeul care a crezut în Hristos

Un iudeu neguţător, foarte bogat şi de neam, trecea pe un drum din ţinuturile Lombardiei. Pe acela l-au atacat hoţii, jefuindu-l de tot ce avea şi ducându-l în robie. Legându-l cu lanţuri de fier, l-au aruncat într-o închisoare întunecoasă, nădăjduind că vor mai scoate de la el şi alţi bani, iar dacă nu, în cele din urmă să-l omoare.

Văzându-se rob, acest ticălos iudeu, se tânguia cu amar, gândindu-se în multe feluri cum ar putea scăpa din acea nevoie. Îndată şi-a adus aminte că Fecioara Maria, care face multe minuni la creştini, ar putea să-l izbăvească şi pe dânsul, dacă va chema-o cu credinţă. Imediat s-a umilit din toată inima şi a zis aceste cuvinte, cu lacrimi: „Doamnă şi Împărăteasa cerului şi a pământului! Arată milele tale şi spre mine ticălosul, ca să se facă minunat darul tău, după cum de multe ori nenumărate semne şi minuni ai făcut, precum am auzit la creştini; că pe mulţi îndrăciţi i-ai vindecat, fel de fel de boli ai tămăduit şi pe robi cu preaslăvire i-ai slobozit. Milostiveşte-te şi spre mine cel nevrednic şi nu-ţi aduce aminte de răutatea strămoşilor mei, ci ca o Maică a milei, după cum creştinii te propovăduiesc, ajută-mi la o nevoie ca aceasta şi mă izbăveşte pe mine, ca şi eu să cred în Unul-Născut Fiul şi Dumnezeul Tău şi să propovăduiesc minunile Tale”.

După ce s-a rugat el astfel, adormind puţin, a văzut o Împărăteasă preaslăvită, strălucind mai mult decât soarele şi înconjurată de îngeri. Acei îngeri strălucitori, după

porunca Ei, i-au scos lanţurile cu care era încătuşat. El, de mare bucurie, deşteptându-se, a văzut, nu în vedenie ca mai-nainte, ci de faţă, cu ochii, pe Doamna noastră întru slavă şi strălucire multă, către care a zis: „Spune-mi, Stăpână, numele Tău, ceea ce ai făcut cu mine atâta bunătate, ca să cunosc pe Făcătoarea mea de bine”. Ea i-a răspuns: „Eu sunt Maria, pe care ai chemat-o şi te-am ascultat. Deşi neamul iudaic este vrăjmaş Mie şi Fiului meu, ca unii ce nu cred în întruparea Lui mântuitoare. Dar deoarece cu credinţă şi cu lacrimi ai strigat, ca un Dumnezeu milostiv şi nepomenitor de rău, S-a milostivit spre tine şi a poruncit ca să te mântuiesc din două primejdii: a trupului şi a sufletului”.

Acestea zicând, a poruncit îngerilor de l-au dus într-o prăpastie adâncă şi înfricoşată foarte, în care erau nenumărate suflete ce se munceau cu negrăit chin, de unde ieşea un miros greu, de nesuferit. Văzând iudeul acestea, de frică a căzut la pământ, iar Stăpâna i-a zis: „Munca aceasta este a evreilor celor necredincioşi, care nu cred în iconomia cea în trup a Stăpânului şi a Fiului Meu, Hristos Dumnezeu”. Apoi ducându-l într-un munte înalt, a văzut un loc frumos, plin de veselie, din care ieşea o bună şi dulce mireasmă, în care era o mulţime de popor ce cânta neîncetat, veselindu-se. Și mirându-se iudeul de o frumuseţe nemaivăzută ca aceea, i-a zis Stăpâna: „Aceasta este soarta sufletelor pe care le-a izbăvit Fiul lui Dumnezeu cu Sângele lui cel preascump şi preacurat. Din aceste două locuri pe care ţi le-am arătat, alege-ţi care-ţi place”.

Acestea zicând împărăteasa a toate, s-a înălţat la ceruri. Iar iudeul acela, aflându-se în afară de închisoare, a dat laudă Stăpânei, Făcătoarei de bine. Şi s-a botezat îndată, lepădându-se de bogăţie şi de rudeniile lui. Şi făcându-se monah, a slujit din inimă Făcătoarei de bine, care l-a izbăvit şi l-a povăţuit către credinţa cea adevărată. Şi aşa s-a învrednicit de cereasca fericire. Amin (31, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 306 - Prin ajutorul Maicii Domnului s-au izbăvit de furtună

În cartea „Oglinda istoriilor” se povesteşte de către Vichentie că un egumen, făcător de fapte bune, călătorea însoţit de mai mulţi oameni, cu o corabie pe mare. Într-o noapte a venit o aşa de mare furtună, încât aşteptau cu toţii moartea. Toţi credeau că au să se înece în scurtă vreme. Pentru potolirea furtunii, unii strigau pe marele făcător de minuni Nicolae, alţii pe Sfântul Apostol Andrei, alţii pe alţi sfinţi, care şi la cine avea mai multă evlavie. Egumenul văzând că n-a chemat nimeni pe Împărăteasa ce atotputernică, care stăpâneşte cerul, pământul şi marea, le-a zis lor: „Ce faceţi o, fraţilor! Chemaţi pe robi, iar pe Împărăteasa care poate mai mult decât toţi Sfinţii, aţi lăsat-o?”. Atunci toţi au strigat într-un glas către Dânsa, cu lacrimi rugându-se, ca să-i izbăvească de înec. De asemenea şi egumenul care era bolnav de tulburarea valurilor şi nu mâncase de trei zile, s-a sculat cu mare greutate şi a prea-înălţat pe Preasfânta Fecioară, zicând: „Mare este numele Sfintei Treimi! Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă!”. Atunci îndată au văzut la catarg o mare şi prealuminoasă făclie care luminând toată corabia a izgonit întunericul nopţii, a îmblânzit valurile cele furioase şi s-a făcut, cu minune, linişte peste toată marea. După aceea, când s-a făcut ziuă, s-au aflat tocmai la limanul unde dorea să ajungă întru mărirea Stăpânului Hristos şi a pururea Fecioarei Maria, Maica Sa, Doamna noastră (63, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 307 - Doi copii au rămas vii sub dărâmături, protejați de Maica Domnului

În anul 1507 de la patima cea mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos, în luna mai, s-a produs în Creta un mare cutremur. În acel timp s-au surpat multe case şi nenumărate prăvălii, înăuntrul şanţului, adică în cetatea cea mare. În târgul cel mai dinafară era o prăvălie de cizmărie, pe al cărei zid era zugrăvită Preasfânta Fecioară, la care aveau evlavie cizmarii care lucrau acolo. În fiecare seară, înainte de a pleca de la atelierele lor de cizmărie, îi aprindeau lumânări şi o tămâiau, apoi se duceau pe la casele lor lăsând acolo doi copii (ucenici) pe care îi încuiau înăuntru ca să păzească prăvălia. În noaptea când s-a întâmplat cutremurul, a alergat meşterul să deschidă, ca să scoată copiii. Văzând că toată prăvălia este dărâmată, a socotit că de bună seamă au fost omorâţi de dărâmături. Apucându-se să dezgroape trupurile lor, pe când săpa, i-a auzit pe dânşii vorbind dedesubtul pietrelor. Scoţându-i la lumină într-un chip îndemânatic, i-a întrebat pe dânşii cum s-a făcut de au scăpat cu viaţă? Atunci ei au răspus aşa: „Când am simţit cutremurul, am plâns înaintea Sfintei icoane aceleia şi ne-am rugat Născătoarei de Dumnezeu să ne ajute. Aşa rugându-ne, am văzut că a ieşit din icoană un acoperământ care s-a aşezat deasupra noastră. După aceea, îndată căzând pietrele şi lemnele peste acoperământul acela, am rămas acolo şi de noi nu s-a apropiat nimic. Preasfânta arătându-ni-se întocmai cum era zugrăvită, zicea către noi să nu ne temem. Ea a rămas cu noi până în ceasul în care ne-aţi dezgropat”.

Acestea auzindu-le cei ce erau de faţă, au slăvit pe Preasfânta Fecioară, şi au propovăduit în toată cetatea minunea aceasta. Preastrălucitul şi preaînţeleptul ascet, Ieronim Donat, ducele Cretei (un mare învăţat în limbile latineşti şi greceşti) scriind-o, a poruncit de s-a zidit în locul acela o biserică; iar aceea Sfântă icoană a rămas în acel Sfânt Locaş, pentru că zidul pe care era zugrăvită Preasfânta nu s-a dărâmat. Apoi au pus de s-a

făcut cu meşteşug alt zid lângă peretele acela. Pictura acelei icoane nu s-a stricat, ci a rămas după cum a fost mai dinainte şi aşa se aflǎ şi în ziua de astăzi, căci se sărbătoreşte praznic în cinstea Preasfintei în fiecare an, în nouă zile ale lunii mai, în aducerea aminte a acestei faceri de minuni.

Biserica aceea se numeşte „Doamna târgului". Acolo se găsesc atârnate chipurile cu minunile cele preaslăvite şi de mult preţ. Dar nu numai această minune, ci şi altele nenumărate a săvârşit, şi în fiecare zi săvârşeşte Împărăteasa cea Atotputernică. Pe mulţi naufragiaţi, de mari furtuni pe mare, i-a scos de la înec, pe nenumăraţi oameni tăiaţi şi răniţi, de moarte i-a izbăvit, pe bolnavi şi pe slăbănogi i-a ridicat şi din felurite şi nenumărate primejdii, pe multă lume a mântuit, după cum se poate vedea în biserica cea mai sus zisă, în care sunt zugrăvite toate minunile pe care le-a săvârşit întru slava Dumnezeului nostru care S-a născut dintr-însa negrăit, Căruia I se cuvine toată cinstea şi închinăciunea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (66, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 308 - Rugăciunea către Maica Precista l-a salvat din robie şi înec

În Potleasă, la Hodorov, tătarii au prins pe Simeon al lui Mihail şi l-au vândut turcilor. Trei ani a suferit în acea grea robie, cu obezile în picioare, trăgând la catarg pe mare.

Odinioară şi-a adus aminte de Sfânta icoană a Maicii Domnului, înaintea căreia s-au făcut multe minuni. În acel necaz greu al lui, s-a rugat Maicii Domnului, să-i vină în ajutor şi să-l izbăvească de acea mare nevoie şi suferinţă. El a făgăduit de mai

multe ori că, de va scăpa din acea robie grea, se va duce să se închine la locul Ei cel sfânt. Într-o noapte, obezile de la mâini şi de la picioare s-au rupt singure, şi el a sărit în mare. Fiind în pericol de a se îneca, iarăşi s-a rugat Maicii Precistei, de a-i veni în ajutor. Maica Sfântă Preacurată l-a auzit şi l-a ascultat. Cu ajutorul Preasfinţiei Sale, a înotat până la Galata, lângă Ţarigrad, de unde a ieşit şi a venit la moşia sa (19, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 309 - Maica Precista a scăpat fecioara de învinuirea de farmece şi de moarte

Un preot din Zvitniţa, care se chema Ioan Zinchevici, avea o fată înfiată, care se chema Domnina, care fiind socotitoare în casa unei doamne, a fost pusă în legături, fiind acuzată de farmece şi fiind învinuită şi de alte fapte, atârna asupra ei judecată de moarte. Preotul mai sus pomenit, s-a rugat cu credinţă şi evlavie o noapte întreagă Maicii Domnului pentru fiica lui, s-o izbăvească de legătură şi de moarte, ştiind că este nevinovată. El a făcut făgăduinţă, că de-i va fi ascultată rugăciunea, ori el personal, ori prin altcineva, va trimite un dar de mare preţ la mănăstirea Pecerscăi, în cinstea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, care se află aici. A doua zi a slujit şi Sfânta Liturghie cu multă evlavie, pomenind cu lacrimi pe fiica lui cea nevinovată. Din acel moment, cu ajutorul Maicii Preacurate, fiica lui a scăpat din legături şi din primejdia de moarte, căci s-a dovedit nevinovăţia ei (318, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 310 – Episcopul, rugându-se către icoana Maicii Domnului, a scăpat un om de la moarte

Bogoslov Bocisa Radoslovici, Episcopul Kievului, a venit odată la un oraş, care se chema Ciornogorod. Acolo având moşiile episcopale, a făcut nişte şanţuri mari. În acea vreme fiind de faţă, s-a rupt un mal, care căzând a acoperit un om cu şase coţi de pământ. Episcopul văzând acea primejdie mare, s-a rugat Maicii Domnului, amintindu-şi de icoana cea făcătoare de minuni de la Pecersca, să ţină pe acel om viu şi nevătămat, până ce va fi scos de sub pământul surpat. Pentru acea mare binefacere, el a făgăduit că va merge pe jos până la Pecersca, pentru a mulţumi lui Dumnezeu şi Maicii Preciste, şi va da milostenii la săraci. Atunci, pentru rugăciunile Episcopului, omul acela a trăit nevătămat sub pământul căzut deasupra lui, timp de câteva ceasuri, până ce oamenii l-au dezgropat. Într-adevăr, când au ajuns la el, l-au găsit viu şi sănătos. După aceea, Episcopul a venit pe jos până la mănăstirea Pecersca. Acolo şi-a împlinit făgăduinţa făcută către Maica lui Dumnezeu (327, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 311 - Maica Domnului scapă pe creştinul evlavios de ucigaşul ascuns în biserică

Un bun creştin, Ioan din Matelic, avea multă evlavie către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. Un om oarecare, vrăjmaş de moarte al lui, voia cu orice preţ să-l ucidă. Ştiind bine pe unde avea să treacă, s-a ascuns după cetate, într-o biserică a Maicii Domnului, ştiind că Ioan avea să treacă pe acolo. În timp ce se afla ascuns aici, icoana Maicii Preacurate a început a vorbi către dânsul, ca şi cum ar fi fost vie, rostind cuvinte de îngrozire, încât ucigaşul atât de cumplit s-a înspăimântat, că s-a prăbuşit cu faţa la pământ ca un mort. În acel timp, Ioan a trecut pe aici, fără nici o primejdie, mergând în drumul lui, ajutat şi păzit de mila şi dragostea Maicii lui Dumnezeu, către care el avea mare evlavie (359, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 312 - Prin rugăciuni către Maica Domnului, au scăpat de o jivină care omora oameni

Într-o peşteră din marea cetate a Romei vechi, era o gadină periculoasă care omora oameni cu veninul său. Atunci, Leon al treilea, Papă al Romei, împreună cu mulţi clerici şi popor, a făcut litie la biserica Maicii Precistei, la praznicul Adormirii Născătoarei de Dumnezeu. Cu ajutorul lui Dumnezeu şi rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, au scăpat de acea jivină ucigătoare de oameni (375, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 313 - Rugându-se Maicii Preacurate, s-a salvat din tină şi moarte

Gavriil Ostaşefschi, fiind în oastea leşească, pe când se băteau leşii cu sfezii, calul lui s-a împotmolit într-un loc mlăştinos. Nemaiputând să iasă şi să fugă de aici, sfezii l-au împresurat, şi se pregăteau să-l omoare. Văzându-se în acea mare primejdie, el s-a rugat Maicii Domnului să-i vină într-ajutor, strigând cu glas mare: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mi, că-ţi voi fi slugă în veci". Atunci, calul îndată a sărit din tină, salvându-şi stăpânul din mâinile duşmanilor săi. Văzându-se scăpat, el şi-a împlinit făgăduinţa făcută către Maica Domnului (394, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 314 - Prăznuindu-se „Adormirea Maicii Domnului", a încetat boala ciumei în Țarigrad

În zilele domniei lui Iustinian, împăratul grecesc, a fost în Ţarigrad o mare molimă de ciumă. În primele trei luni, mureau câte 6.000, după aceea ajungând chiar la 10.000 de oameni pe zi. În acea vreme au murit oameni de toate stările: parte bărbătească şi femeiască, bătrâni şi tineri, precum şi bogaţi şi de cinste, cât şi scăpătaţi şi săraci. Moartea nu a cruţat şi nu a ocolit pe nimeni. Şi atât de numeroşi erau morţii încât nu avea nici cine să-i îngroape. În acea vreme s-a descoperit de la Dumnezeu, unui om evlavios, ca să se ţină de acum înainte, praznicul „Adormirii Maicii Domnului" şi vor scăpa de

ciumă. Făcând ei după porunca aceasta, a contenit boala ciumei (404, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 315 - Vrând să şteargă chipul Venerei, a fost vătămat de diavolul, vindecat cu darul Maicii Preacurate

În cetatea Amasiei, un om evlavios vroia să-şi facă din casa lui biserică în cinstea Maicii Domnului, dar în acea casă era zugrăvită Venera, zeiţa păgânească, desfrânata cea mare. Pe când zugravul s-a apucat să şteargă acel chip spurcat, pentru ca să zugrăvească în locul lui un alt chip Sfânt, duhul cel rău, care locuia în acea zugrăveală aprinzătoare de desfrâu, s-a năpustit asupra mâinii lui, vătămându-l foarte rău, ca şi cum ar fi fost arsă cu flacără de foc. Atât de tare îl durea, şi atât de mult i s-a umflat mâna, încât a trebuit să înceteze de a mai lucra. După ce mâna zugravului a fost unsă de Preoţi cu untdelemn sfinţit, s-a vindecat, făcându-se sănătoasă ca şi mai înainte. Astfel, cu darul şi ajutorul Maicii Domnului, şi-a continuat lucrul, fără să mai fie vătămat cu ceva (208, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 316 - Mergând la vânătoare, în zi de sărbătoare, a fost pedepsit, salvat de Maica Domnului

În ţara Spaniei, în cetatea Andora, un preot, în ziua Dumnezeirii (Sfânta Treime), s-a dus la vânat. Văzând o gădioară (jivină) intrând într-o gaură sub pământ, şi-a vârât mâna ca să o scoată pe aceea, dar ea a pierit. Preotul vrând să o prindă, a intrat cu totul în gaură şi acolo îndată a început a se văita tare şi a plânge, zicând: „Vai, în foc sunt, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mă!”. Tovarăşii lui înspăimântaţi, au fugit, neputând să-i vină în ajutor.

Peste câteva zile, acel preot despre care s-a vorbit, a venit în biserica Preacuratei Fecioare, numită Tavdalma, ca să aducă mulţumire Împărătesei Cereşti, căci Sfinţia sa l-a scăpat pe el din acea nevoie mare. Acest preot le-a povestit oamenilor despre cele întâmplate cu el, şi le-a amintit tuturor ca să prăznuiască şi să cinstească Sfintele Sărbători, mergând la biserică şi ascultând Sfânta Liturghie, ca la orice nevoie să fie şi ei ascultaţi şi ajutaţi de Preacurata Fecioară, Născătoarea de Dumnezeu (280, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 317 - O imagine a judecării sufletelor în care Maica Preasfântă se arată şi Maică a Milostivirii

Un călugăr evlavios, numit Leon, a văzut în vis o imagine a înfricoşatei judecăţi. Îngerii trâmbiţau şi popoarele se adunau într-un câmp mare. În acel câmp se aflau două scări mari, ce se înălţau de la pământ până la cer. O scară era roşie, iar alta albă. Pe scara cea roşie, în capul ei, sta Hristos cu faţă mânioasă. Câţi oameni mergeau de se suiau pe acea scară spre cer, cădeau pe pământ. Unii cădeau de pe a treia spiţă, alţii de pe a patra spiţă, alţii de la jumătate, iar alţii de pe spiţa cea mai de sus. Atunci mulţi oameni au mers la scara cea albă, la care s-a arătat Maica Precista şi aşa pe acea scară s-au suit toţi la cer, primindu-i pe dânşii Împărăteasa Cerească, Maica lui Hristos, Împăratul Slavei (293, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 318 - Lepădând călugăria, a fost luat de draci şi călugării nelucrători primejduiți, scăpați de Preacurata

Ieronim, postelnicul cel mare al craiului unguresc, s-a făcut călugăr, dar după aceea lepădând călugăria a ieşit din mănăstire. În vremea când acesta a murit, fiind noapte, nişte călugări oarecare din acea mănăstire, stând pe marginea unui râu din apropiere, se zăboveau cheltuind vremea în vorbe deşarte. În acel timp, dintr-o dată, s-a auzit pe ape un sunet deosebit, la care ei întrebară: „Cine este acolo?” şi li s-a răspuns cu glas omenesc: „Draci suntem şi ducem la iad sufletul lui Ieronim, postelnicul cel rău, care

era mare slujitor al craiului unguresc, căci a lepădat călugăria". După aceea, diavolii vrând să înşface şi pe călugării de pe malul apei, care petreceau pierzând vremea în deşert, s-au speriat foarte tare, şi au strigat cu glas mare: „Preasfântă Fecioară şi Maică a lui Dumnezeu, Marie, ajută-ne nouă". Atunci diavolii le-au zis lor: „Aţi apucat de aţi chemat în ajutor pe Preacurata, căci de nu, voiam să vă înecăm şi pe voi, căci v-am aflat treji, dar vorbind cuvinte fără de treabă (deşarte)" (294, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 319 - Chemând în ajutor pe Dumnezeu şi pe Preacurata Maică, scapă din legături şi se vindecă de răni

Oarecând trei voievozi, anume: Izaslav, domnul Kievului, Sviatoslav al Cernigovului şi Vsevolod al Pereaslavului mergând oarecând la război împotriva Polovţilor, după cum a proorocit Cuviosul Antonie al Pecerscăi, au fost biruiţi la râul Altei. Oștile lor au fost risipite, mulţi căzând răpuşi de moarte, răniţi sau duşi în robie. Printre cei răniţi şi duşi în robie se afla şi Simeon, fiul lui African, domnul Varejilor. Aflându-se în acea mare primejdie, a privit spre cer şi a văzut în aer plutind o biserică minunată, care i s-a mai arătat şi altădată, pe când călătorea pe mare. Încurajându-se de această minunată vedere, a strigat, rugându-se: „Doamne, izbăveşte-mă de această moarte amară, pentru rugăciunile Maicii Tale şi ale Cuvioşilor Părinţi Antonie şi Teodosie de la Pecersca". Rostind această rugăciune, cu voia lui Dumnezeu a scăpat din legături, s-a vindecat de răni şi răpit din mijlocul duşmanilor. Mergând la Pecersca a adus mulţumire Maicii Domnului, şi i-a povestit Cuviosului Antonie cele întâmplate cu el, şi despre biserica care i s-a arătat de două ori în văzduh. Cuviosul i-a proorocit că el va fi acela

care va zidi în mănăstirea Pecersca o biserică măreaţă, în cinstea Maicii Domnului, proorocie care s-a împlinit mai târziu, întocmai (303, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925 şi Viețile Sfinților 10 iulie).

MINUNEA 320 - O fecioară, fiind ispitită de diavolul, cheamă într-ajutor pe Maica Domnului şi scapă

În cetatea Vovoniei, ţinutul Coloniei, trăia o fecioară, anume Athenda care s-a făcut călugăriţă. Diavolul însă o supăra cu multe ispite. Într-una din zile, necuratul s-a arătat fecioarei în chipul unui tânăr voinic şi frumos, care i-a zis să iasă din mănăstire şi să meargă la lume, spre a se dezmierda în poftele lumeşti. Ea însă a chemat în ajutor pe Maica Precista, cântând din inimă cântarea îngerească: „Bucură-te ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu tine”. Zicând acestea, duhul cel rău a fugit îndată de la dânsa. (387, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 321 - Spini, ciulini şi curse sunt cei răi pentru credincioşi, dar Maica Domnului îi salvează

A fost în Alexandria un om oarecare, iubitor de Hristos, foarte cucernic şi milostiv, care primea pe străini, spălându-le picioarele. El avea şi femeia foarte smerită, care postea în toate zilele şi o fiică de şase ani. La o vreme oarecare, acel om iubitor de Hristos, a plecat la Constantinopol, căci era neguţător, lăsându-şi femeia şi fiica şi o slugă acasă. Iar când mergea spre corabie, i-a zis lui femeia: „Cui ne laşi pe noi, stăpâne?”. Şi răspunzând bărbatul, i-a zis ei: „Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu”.

Într-o zi, stătea femeia aceea la lucru, având şi pe copilă lângă dânsa. Iar sluga, învăţată fiind de diavolul, a voit să ucidă pe femeie şi pe copilă, să ia averea lor şi să fugă. Luând cuţitul pe ascuns, mergea spre casă, unde era stăpâna sa, şi după ce a ajuns la uşă l-a cuprins orbirea ochilor în mijlocul uşii şi nu putea să intre, nici să se întoarcă. Şi multă vreme s-a trudit, silindu-se să intre, însă n-a putut, şi a început a striga pe stăpâna sa, zicând: „Vino aici”. Iar ea se mira, cum sta el în mijlocul uşii şi nu venea, ci o striga pe ea, şi-i zicea lui: „Vino tu aici, mai bine”, căci nu ştia că este orb şi că de aceea era oprit. Şi a început sluga a jura pe stăpâna sa ca să vină aproape de el, iar ea se jura că nu va merge la dânsul. Sluga a zis: „Lasă măcar pe copilă să vină”. Însă ea nici aceasta n-a voit să o facă, ci îi zicea: „De voieşti să vii, vino tu”. Sluga, văzând că nu poate să facă nimic, s-a lovit pe sine cu cuţitul şi străpungându-se, a căzut. Iar stăpâna lui, văzând ceea ce se făcuse, a strigat cu glas mare şi au venit vecinii. Au venit şi de la mai marele cetăţii şi aflară pe slugă, încă viu fiind, şi s-au înştiinţat de la dânsul despre toate. Au proslăvit pe Născătoarea de Dumnezeu, care a făcut o minune ca aceea, de a izbăvit pe mamă şi pe fiica ei. Dumnezeului nostru slavă (Proloage 25 mai).

MINUNEA 322 - Cuviosul Teodor fiind otrăvit, este salvat de Maica Domnului

Cuviosul Teodor fiind urât de oamenii de casă ai episcopiei, care luau cu nedreptate din averile bisericii, l-au otrăvit pe el. Din această cauză a zăcut cuviosul trei zile fără glas şi stătea nemişcat ca un mort; din care cauză, în cetate începuse a străbate vestea despre moartea lui. Dar după trei zile i s-a arătat Preasfânta Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoarea, şi i-a spus pricina bolii lui, care-i venise din otrava cea dată în taină, şi i-a spus şi pe cei ce îi dăduseră otrava; apoi scoţând din basmaua pe care o ţinea în mâini, trei boabe, i-a dat lui, zicând: „Mănâncă-le pe acestea, căci nu vei mai pătimi de acum nici un rău”. Mâncând cuviosul boabele acelea, şi-a venit în simţiri, şi s-a simţit cu totul sănătos; apoi sculându-se, a mulţumit lui Hristos Dumnezeu, şi Preacuratei Maicii Lui. Iar pe acei vrăjmaşi răi nu i-a mustrat, nici nu a spus cuiva despre ei; ci a făcut rugăciune către Dumnezeu, ca să nu le socotească lor aceasta ca păcat (Viețile Sfinților 22 aprilie).

MINUNEA 323 - Maica Domnului salvează din robia turcilor pe cei doi fii ai unei mame văduvă

Pe vremea când turcii ocupau Asia Mică, în cetatea Elatia, din Eparhia Asianilor, vieţuiau doi tineri soţi. Aceştia, de frica turcilor, şi-au părăsit ţara lor şi s-au stabilit în cetatea Hrisopoli, din ţara Macedoniei. Aici soţul îmbolnăvidu-se, a murit, după ce mai întâi a devenit tată a doi copii, lăsând în urmă o soţie îndurerată, înstrăinată şi săracă şi doi copii mici, lipsiţi de sprijin şi de protecţie. Pe parcursul anilor care au urmat, a trebuit să sufere din greu urmările străinătăţii, care se manifesta din greu, printr-o totală izolare faţă de cei din jur, fiind trataţi ca venetici. Neavând nici o rudenie a lor, către care să-şi tânguiască soarta lor, ei şi-au pus toată nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu şi a Maicii Preacurate, către care se rugau adeseori cu lacrimi. Copiii făcându-se mărişori şi înţelegând cele ce se întâmplă, adeseori plângeau pentru durerea mamei lor şi pentru sărăcia în care se zbăteau.

Nu după mult timp, la durerea lor cea mare, s-a mai adăugat o alta şi mai cumplită. În vremea aceea a venit poruncă de la împăratul turcilor, să adune copii, după obiceiul lor spurcat, pe care, din fii ai lui Dumnezeu, îi transformau în fii şi vase ale diavolului. Între aceşti copii au fost luaţi şi cei doi copii ai sărmanei văduve şi duşi la Amira, care i-a închis în temniţă. După aceasta, sărmana femeie plângea şi mai îndurerată, pentru luarea copiilor şi pentru văduvia, străinătatea şi sărăcia ei. Şi altă mângâiere nu avea, sărmana de ea, fără numai nădejdea spre Maica îndureraţilor şi a orfanilor, Cea care a suferit mai mult decât orice mamă de pe pământ, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. Pe Ea de multe ori o ruga, cu lacrimi fierbinţi, să facă milă cu fiii ei, ca să-i izbăvească din mâinile păgânilor şi să nu piară sufletul lor, aflându-se în amară robie.

De vreme ce nemângâiata mamă se ruga, cu multă evlavie şi credinţă şi fiindcă rugăciunea ei era plină de smerenie, a auzit-o Stăpâna Cea atotputernică, ca o milostivă şi îndurată şi a izbăvit din legături pe fiii ei iubiţi, într-un chip minunat ca acesta: Preacurata s-a arătat noaptea copiilor în chipul mamei lor, acolo unde erau închişi şi le-a zis lor: „Sculaţi-vă, iubiţii mei fii, şi-mi urmaţi mie”. Atunci copiii înspăimântându-se şi fiind uimiţi, s-au sculat şi cu bucurie au urmat ei. Apoi, prin cuvântul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-au deschis singure uşile temniţei şi au ieşit; după aceea în puţină vreme au ajuns la ceasul Utreniei, în cetatea Neapoli, unde era o mănăstire închinată Preasfintei Fecioare, Născătoarei de Dumnezeu, şi a poruncit copiilor să rămână în aceea mănăstire, zicându-le: „Aici să vă tundeţi şi să îmbrăcaţi chipul monahicesc, fiii mei, să vă supuneţi egumenului şi la toată frăţimea, căci eu iarăşi voi veni la voi, ca să văd dacă sporiţi în faptele cele bune, monahiceşti”. Acestea zicând, şi-a luat ziua bună de la dânşii şi s-a dus. Iar copiii, după terminarea Utreniei, s-au închinat egumenului, şi i-au vestit lui toată întâmplarea lor. Egumenul, ca un cunoscător, a înţeles că o putere dumnezeiască i-a mântuit pe dânşii şi, slăvind pe Atotputernicul Dumnezeu, a dat pe copii în grija unui bătrân îmbunătăţit, ca să-i înveţe sfinţita carte şi toată rânduiala şi petrecerea monahicească. Şi după puţină vreme, i-a făcut paraclisieri, ca să slujească bisericii, fiindcă s-au arătat plini de râvnă şi cuvioşie. Şi atâta sârguinţă puneau, încât toţi părinţii mănăstirii se minunau de dânşii, dar mai ales pentru faptele bune cele mari pe care le făceau. Şi toţi fraţii îi lăudau pe dânşii, bucurându-se de sporirea ce o aveau în nevoinţele pustniceşti. Mai ales Filotei, unul din cei doi fraţi, care se sârguia totdeauna şi se silea ca să covârşească pe toţi fraţii în ascultare şi smerenie.

Mama cea îndurerată, nu ştia nimic despre salvarea fiilor ei iubiţi. După ce a trecut puţină vreme, a primit un îndemn bun în gândul său, ca lepădându-se de lume şi de tulburările ei, să meargă la o mănăstire de fecioare şi să se călugărească. În apropiere de mănăstirea în care fii ei s-au călugărit, era o mănăstire de femei condusă de acelaşi egumen care i-a primit pe ei. Spre această mănăstire a îndreptat Dumnezeu paşii acestei

mame unde, fiind primită, s-a călugărit, punându-i-se numele Evdochia. Însă egmenul nu ştia că Evdochia era mama copiilor, nici dânsa nu cunoştea minunea, pe care a făcut-o Maica Domnului cu copiii ei. Copiii petreceau în mănăstirea în care i-a adus Născătoarea de Dumnezeu Maria şi le-a poruncit să rămână într-însa şi, unde rămânând, slujeau în biserica Domnului cu multă osârdie; iar ea în cealaltă mănăstire de fecioare, sporind în toată ascultarea, slujea fără pregetare la toate surorile. Sosind o zi în care era un praznic vestit al mănăstirii, s-au dus toate monahiile la mănăstirea de bărbaţi, şi erau împreună cu ele şi minunata Evdochia. Apoi, după bunăvoinţa lui Dumnezeu, s-a întâmplat că după Dumnezeiasca Liturghie, s-au strigat cei doi fraţi unul pe altul pe nume, pentru oarecare slujbă a bisericii, ca nişte paraclisieri ce erau amândoi. Iar mama lor stând în nartică (pridvor), şi auzind dulcele nume al lui Filotei, fiul ei, i s-a rupt inima; şi intrând în biserică, s-a uitat cu dinadinsul la feţele lor, şi i-a cunoscut că ei sunt fiii ei. Apoi de mare bucurie a leşinat, şi după multă vreme venindu-şi în fire, i-a îmbrăţişat pe dânşii cu lacrimi, şi fără de saţiu îi săruta. După aceasta i-a întrebat pe dânşii: cum şi când s-au izbăvit din robie? Iar ei au răspuns, zicând: „Poate ne ispiteşti pe noi, preaiubita noastră mamă? Oare nu eşti tu, cea care ne-ai scos pe noi din mâinile ismailitenilor, şi ne-ai adus aici? Şi ne-ai poruncit să rămânem într-această mănăstire, până vei veni iarăşi să ne vezi?”. Atunci femeia s-a minunat şi, înţelegând minunea, vărsa lacrimi, proslăvind pe Dumnezeu, mulţumind Împărătesei celei atotputernice, preamilostivei Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, care a săvârşit cu dânşii o minune înfricoşată ca aceasta şi nu a trecut cu vederea rugăciunea şi lacrimile ei. Această minune s-a auzit apoi în toată mănăstirea şi se bucurau toţi fraţii de dânşii.

Evdochia a rămas în mănăstirea sa, slujind lui Dumnezeu cu mai multă sârguinţă decât înainte şi mulţumind Făcătoarei sale de bine, care i-a împlinit dorinţa şi a izbăvit pe fiii ei din păgânătate. Şi aşa nevoindu-se bine şi cu plăcere de Dumnezeu, s-a dus la Cel dorit (Viețile Sfinților 21 octpmbrie).

Minunile Maicii Domnului în apărarea cetăților ortodoxe, bisericilor și mănăstirilor

MINUNEA 324 - Icoana Maicii Domnului opreşte pe domnul saracinilor de a intra în cetate

Nimic nu se întâmplă în lumea aceasta fără voia lui Dumnezeu! Odinioară, domnul saracinilor, cu voinţa lui Leon, împăratul grecesc, mergea în Ţarigrad pe poarta ce se chema Bosforioză. Când au ajuns la poarta cetăţii, tovarăşii lui au putut intra înăuntru, dar domnul saracinilor a fost oprit, căci calul lui n-a vrut nicicum să intre pe poartă. Atunci căutând el în sus, a văzut deasupra porţii icoana Maicii Preacurate şi a priceput că aceea l-a oprit nedându-i voie să intre în cetate, întrucât adeseori când se vorbea că Maica Precista apăra cetatea de dânsul, el hulea numele Ei. Domnul saracinilor a fost nevoit a se întoarce înapoi (178, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 325 - Maica Domnului salvează cetatea Țarigrad de împresurarea perşilor

Odinioară, pe când perşii au înconjurat cetatea Ţarigradului şi dădeau război să-l cucerească, deodată s-a văzut ieşind pe porţile cetăţii şi îndreptându-se spre ei, o Doamnă care avea înfăţişare de Împărăteasă. Perşii au socotit că aceea este împărăteasa şi merge să-i roage să facă pace cu ei. Dar acea Doamnă a fost Precista, care apăra Ţarigradul de vrăjmaşi. După aceea, Maica Precista s-a făcut nevăzută, iar între perşi a intrat atâta tulburare, încât au început a se bate între ei, încât mulţi au pierit, iar cei rămaşi în viaţă au fugit cu multă ruşine şi frică din împrejurimile cetăţii (179, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 326 - Icoana Maicii Preacurate purtată pe ziduri, apără cetatea Novgorodului de duşmani

Cândva, cetatea Suzdalului s-a sculat cu război asupra Novgorodului, amândouă cetăţile fiind sub stăpânirea împăratului de la Moscova. În acel timp Ilie, Episcopul Novgorodului, s-a rugat lui Dumnezeu înaintea icoanei lui Hristos, ca să-i apere pe dânşii de duşmani. El a auzit atunci un glas care i-a zis: „Du-te în biserica Domnului Dumnezeului nostru din uliţa Ilieşi, să iei de acolo icoana Preacuratei Fecioare Maria şi s-o duci pe zidurile cetăţii, împotriva duşmanilor. Şi aşa, prin ea vă veţi apăra". Episcopul auzind aceste cuvinte, a trimis pe diaconul său să-i aducă acea icoană a Preacuratei Fecioare, dar icoana n-a vrut să se dea lui s-o ia. Văzând aceasta Ilie, Episcopul Novgorodului, a mers dânsul împreună cu tot soborul la icoana aceea a

Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi, căzând înaintea ei, s-a rugat Stăpânei noastre, zicând: „O, preamilostivă Doamnă, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, tu eşti nădejdea, scăparea şi apărarea cetăţii noastre, zidul, acoperământul şi limanul tuturor creştinilor. Drept aceea şi noi păcătoşii spre tine nădăjduim, roagă-te, Doamnă, Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, pentru cetatea noastră şi nu ne da în mâna vrăjmaşilor noştri, pentru păcatele noastre, ci ascultă plângerea şi suspinarea robilor tăi şi scapă-ne, precum oarecând Fiul tău i-a cruţat pe niniviteni, pentru pocăinţa lor, aşijderea şi aici, Stăpână, arată-ţi mila Ta”. Astfel rugându-se Sfântul, a început a cânta Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pe când clericii cântau condacul după a şasea pesnă: „Ceea ce eşti folositoare neînfruntată creştinilor”, îndată cinstita icoană a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, singură de sine s-a mişcat; iar poporul văzând acea străină minune, toţi într-un glas au strigat: „Doamne miluieşte!”. Apoi, Preasfinţitul Arhiepiscop luând în mâini acea cinstită icoană, cu dragoste a sărutat-o şi, mergând cu tot poporul, cântări de rugăciune săvârşind, au înălţat-o pe zidurile cetăţii şi a pus-o împotriva luptătorilor. Fiind al şaselea ceas din zi, potrivnicii mai tare au dat năvală asupra cetăţii, aruncând asupra ei ploaie de săgeţi. Atunci cinstita icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, îndată şi-a schimbat faţa dinspre potrivnici şi a întors-o spre cetate. Această mişcare era un semn de preamare milostivire a Stăpânei noastre, pe care a arătat-o popoarelor celor ce se primejduiau de împresurători. Privind Arhiepiscopul spre sfânta icoană, a văzut lacrimi curgând din ochii ei, ca un izvor al Raiului. Luând felonul său şi adunând într-însul lacrimile care picau de la ea, a zis: „O, minune preaslăvită! Cum din lemn uscat picură lacrimi! Iată, Împărăteasă, ne arăţi nouă semn de încredinţare, căci cu lacrimi te rogi Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, pentru scăparea cetăţii”. Şi tot poporul văzând că plângea icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a strigat către Dumnezeu cu lacrimi şi cu suspinuri. Atunci, deodată a căzut frică asupra potrivnicilor, şi i-a acoperit întunericul, şi mânia lui Dumnezeu i-a tulburat pe ei, şi au început unul pe altul să se ucidă. Iar cetăţenii văzând că o tulburare ca aceea a căzut asupra lor, au deschis

porţile cetăţii şi ieşind înarmaţi, s-au repezit asupra vrăjmaşilor, pe unii tăindu-i, iar pe alţii robindu-i şi aşa au biruit toate taberele vrăjmaşilor, cu ajutorul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Din acea vreme, Arhiereul lui Dumnezeu, Ilie, a aşezat praznic luminos, pentru a se prăznui acel preaminunat semn al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în marea cetate a Novgorodului, şi a numit ziua aceea, pe de o parte, zi de izbăvire, căci cu rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a trimis Dumnezeu izbăvire cetăţii, iar pe de altă parte, zi de pedepsire, pentru că fraţii cei de o credinţă şi de un neam s-au sculat la război între ei, cei vinovaţi primindu-şi răsplata propriei lor răutăţi. Şi aşa, din vremea aceea, prin ocârmuirea bunului lor păstor duhovnicesc, marea cetate a Novgorodului a petrecut în pace şi linişte adâncă (Viețile Sfinților 7 septembrie).

MINUNEA 327 - Icoana lui Hristos, veşmântul Precistei şi lemnul Crucii apără Țarigradul de perşi şi tătari

În vremea lui Eraclie, împăratul grecesc, Sarvar, voievodul perşilor şi hanul tătarilor, au venit cu oștile pe mare şi pe uscat până sub zidurile Ţarigradului şi, înconjurându-l, se luptau să-l cucerească. În acea vreme toţi oamenii s-au rugat Maicii Precistei. Clericii şi poporul luând icoana lui Hristos, cea nefăcută de mână omenească, veşmântul Precistei şi lemnul cel de viaţă făcător al Crucii Domnului, au făcut litanie pe zidurile cetăţii, rugându-se lui Dumnezeu să le ajute. Atunci Precista, prin icoana sa de la biserica din Vlaherna, a scornit în mare valuri năvalnice încât s-au înecat toate corăbiile păgânilor. Tot atunci, cu ajutorul Sfinţiei Sale, oștile greceşti, care se aflau lângă biserica Sa care se chema Peghia, au ucis mulţi tătari care se aflau pe uscat. Grecii, văzând aceasta, au început a se îmbărbăta şi astfel au biruit pe tătari. Hanul s-a speriat atât de

mult, încât nu ştia ce să mai facă. Astfel, cu ajutorul Maicii Domnului au fost izgoniţi (125, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 328 - Prin rugăciuni cu lacrimi către Maica Domnului, Moscova şi toată Rusia scapă de turci şi tătari

În anul 1451, prin voia lui Dumnezeu, pentru păcatele oamenilor, au năvălit agarenii, cei fără de Dumnezeu, asupra pământului Rusiei. Un fiu al împăratului saracinilor, însoţit de mulţi tătari, a intrat pe pământul Rusiei, arzând satele pe unde treceau şi apropiindu-se de cetatea Moscovei, au înconjurat-o din toate părţile, vrând să o cucerească. Atunci fericitul Mitropolit Iona, cu tot clerul său, luând cinstitele Cruci şi Sfintele icoane, au înconjurat zidurile cetăţii cu cântare de rugăciune, vărsând multe lacrimi din ochi în rugăciunea către Dumnezeu, pentru cetate şi pentru popor. În acel timp, căutând spre un monah, anume Antonie, care era stareţ la mănăstirea Ciudova, bărbat cucernic, pe care îl cunoştea Sfântul, şi ştia viaţa lui îmbunătăţită, Mitropolitul Iona i-a zis: „Fiule şi frate Antonie, roagă pe milostivul Dumnezeu şi pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu, pentru izbăvirea cetăţii şi toată credincioasa creştinătate, de agarenii cei fără de Dumnezeu". Antonie i-a zis: „Prea mare, arhiereule, mulţumim lui Dumnezeu şi Preacuratei Maicii Lui, ajutătoarea noastră cea tare şi grabnică, căci a auzit rugăciunile tale şi a rugat pe Fiul său, pe Domnul nostru Iisus Hristos, ca să fie mântuită cetatea aceasta şi toată credincioasa creştinătate pentru tine. Iar aceşti agareni, cu nevăzută putere vor fi biruiţi şi degrabă izgoniţi, numai eu singur voi fi rănit de ei, şi voi muri, căci judecăţile lui Dumnezeu au poruncit".

Acestea zicând Antonie, iată deodată a zburat o săgeată de la tătari, şi a rănit pe acel stareţ Antonie care, bolind puţin, a murit şi a fost îngropat cu cinste de

Preasfinţitul Mitropolit Iona şi de tot soborul. După aceea venind praznicul „punerii cinstitului veşmânt al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu”, care se prăznuieşte pe ziua de două iulie, păgânii au fost cuprinşi deodată de mare frică şi cutremur, din care cauză au fugit de la cetate, fiind izgoniţi de puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu. Iar Sfântul Mitropolit a poruncit ca degrabă să se zidească în curtea sa o biserică numită „Punerea Veşmântului Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu”, întru pomenirea izbăvirii de agareni, cu rugăciunile Maicii lui Dumnezeu, căci într-acea zi s-a eliberat cetatea de împresurarea barbarilor (Vieţile Sfinţilor 31 martie).

MINUNEA 329 - Maica Domnului izbăveşte cetatea Ustiog de pieire, pentru rugăciunile Sfântului Procopie

Fericitul Procopie se trăgea cu neamul din nemţi. Fiind neguţător bogat, a venit cu multă marfă în marea cetate a Novgorodului. Văzând el toată rânduiala Bisericii Răsăritului, şi cunoscând că credinţa ortodoxă este bună, a iubit-o foarte mult şi dorind să o înveţe desăvârşit şi să o primească pe dânsa, căuta un bărbat insuflat de Dumnezeu, care să-l înveţe şi să-l lumineze prin Sfântul Botez. Auzind de Cuviosul Părinte Varlaam, care ridicase o mănăstire în apropiere de Hotin, că este bărbat iscusit şi plin de duhovnicească înţelepciune, a mers la dânsul; şi învăţându-se destul din dreapta credinţă creştină, a primit Sfântul Botez. Apoi şi-a împărţit toată averea sa săracilor, dând şi mănăstirii aceleia o parte oarecare şi astfel singur s-a făcut sărac de bună voie pentru dragostea lui Hristos. El a trecut cu vederea nu numai lumea cu poftele ei, ci şi pe dânsul, pentru că a lepădat viaţa nebunească, făcându-se înaintea oamenilor ca un om fără de minte şi nepriceput, având mintea sa adâncită în cugetarea către Dumnezeu. Aceia care îl

ştiau pe dânsul, îl fericeau, văzându-i petrecerea lui, zicând astfel: „Acest om, este mare înaintea lui Dumnezeu, deoarece venind aici din alte părţi şi fiind de altă credinţă, s-a întors la dreapta credinţă, multa lui avere a împărţit-o la săraci, iubind sărăcia şi s-a făcut nebun pentru Hristos”.

De multe ori, auzind fericitul Procopie nişte cuvinte ca acestea, se mâhnea foarte mult, şi nesuferind să fie lăudat de oameni, a plecat de acolo în părţile răsăritului, primind multe supărări de la cei neînţelegători. Venind în cetatea Ustiog, a vieţuit într-însa; umblând ziua prin cetate, se prefăcea a fi nebun, pentru care era batjocorit de mulţi şi chinuit cu bătăi, mai ales de copiii cei nepricepuţi.

Noaptea mergând el la biserici, se ruga Domnului cu lacrimi pentru cetate, pentru oameni, şi pentru slujitorii săi, zicând: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta”. Când avea nevoie să se odihnească de osteneală, se arunca pe gunoaie şi murdării; iar iarna pătimea de ger şi de zăpadă, într-o haină groasă şi ruptă, fiind pe jumătate gol. Vara răbda zăduful şi arşiţa soarelui, şi primea foarte puţină hrană de la oamenii cei temători de Dumnezeu şi aceasta nu în toate zilele. De la cei bogaţi şi făcători de nedreptate, niciodată nu voia să ia nimic, şi adeseori petrecea multe zile fără hrană. Ducând o viaţă ca aceasta, s-a făcut mucenic de bună voie, chinuindu-se cu foamea şi cu setea şi rătăcind, umbla gol, luând ocări, bătăi şi batjocuri. El, cel ce nu-i era toată lumea vrednică, umbla prin uliţele cetăţii, lipsit, necăjit şi chinuit. Haina ruptă pe care o avea, o purta aruncată pe umăr, având spatele gol, gata spre bătăi, încât şi la dânsul se împlinea scriptura: „Spatele meu l-am dat spre bătăi, şi fălcile mele spre lovire cu palmele; iar faţa mea nu am întors-o de la ruşinea scuipărilor”. Pentru o viaţă ca aceasta, s-a sălăşluit într-însul darul lui Dumnezeu, şi i s-a dat lui darul proorociei, ca mai înainte să vadă şi să spună, cele ce vor să fie, precum va arăta cuvântul ce ne stă înainte. După aceea, el a început a locui într-un foişor, lângă sobornicească biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, rugându-se totdeauna cu lacrimi, şi cu multe îngenuncheri, cerând cele folositoare cetăţii. Rugăciunea

lui era bine primită înaintea lui Dumnezeu, fiind puternică a îndepărta de la oameni dreapta mânie a lui Dumnezeu, precum vom vedea din cele ce urmează.

Odată, pentru înmulţirea păcatelor omeneşti, a voit Dumnezeu să piardă cetatea Ustiogului, cu fulgere şi cu pietre căzute din nor, precum altă dată a ucis cu pietre din nori, pe oamenii din Amoreia, care se împotriveau lui Isus Navi. Creştinii cei păcătoşi, care nu se pocăiesc şi care se tăvălesc în fărădelegi spurcate, ca în noroiul tinei, sunt potrivnici lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pornindu-L pe Dânsul spre mânie şi răsplătire şi spre care Domnul ca spre vrăjmaşi se înarmează şi-i pierde. Aşa s-a înarmat Dreptul Răsplătitor asupra cetăţii Ustiogului, care l-a mâniat pe El.

A lăsat să vină asupra ei pedeapsa şi pierzarea, pe care Sfântul Procopie, mai înainte a vestit-o, îndemnându-i la pocăinţă, precum oarecând Proorocul Iona pe niniviteni.

Într-o zi de duminică, fiind adunat mult popor în sfânta biserică, Sfântul Procopie a început a îndemna pe popor spre pocăinţă, zicând: „Fraţilor, pocăiţi-vă de păcatele voastre şi milostiviţi pe Dumnezeu spre voi, prin post şi rugăciuni; căci de nu vă veţi pocăi, toţi veţi pieri prin grindină şi foc, pentru că mânia lui Dumnezeu va veni asupra voastră”. Dar ei nu s-au uitat la cele zise de dânsul, ci grăiau între ei: „Acest om este fără de minte, fiindcă niciodată nu grăieşte ceva cu pricepere”. După cântarea Dumnezeieştii Liturghii, Sfântul stătea în pridvor şi plângea nemângâiat, tânguindu-se ziua şi noaptea; iar oamenii care veneau la biserică, văzându-l plângând neîncetat, îi ziceau: „De ce plângi nebunule? Care este necazul inimii tale?”. Fericitul le răspundea lor: „Fraţilor, privegheaţi şi vă rugaţi, ca să nu cădeţi în ispită”. Dar ei nu socoteau întru nimic cuvintele lui. A treia zi ieşind el din pridvor, s-a dus prin cetate, propovăduind tuturor oamenilor cu multe lacrimi şi strigându-le că se apropie pedeapsa lui Dumnezeu, zicând: „Pocăiţi-vă oamenilor, plângeţi pentru greşelile voastre şi vă rugaţi, că doar îşi va întoarce Dumnezeu dreapta Sa mânie şi nu va pierde cetatea pentru înmulţirea fărădelegilor, ca pe Sodoma şi Gomora”. Dar oamenii cei împietriţi la inimă, nu luau

aminte la propovăduirea lui, ci mai ales îl batjocoreau ca pe un om fără de minte. Dar Sfântul era răbdător şi rugător fierbinte către Dumnezeu, arătându-se pe sine chip de pocăinţă pentru toţi, şi milostivind pe Dumnezeu prin neîncetate rugăciuni cu lacrimi, ziua şi noaptea.

În duminica viitoare, la amiază, a venit peste cetate un nor întunecos, încât s-a întunecat lumina zilei, făcându-se ca o noapte întunecoasă, iar poporul văzând neobişnuita întunecare a zilei, nu se pricepea ce este, şi ziceau în sineşi: „Ce va să fie aceasta?”. Apoi s-au ridicat nori mari cu fulgere neîncetate din patru părţi, năvălind asupra cetăţii. Erau tunete aşa de înfricoşate, încât nu se auzea om cu om vorbind. Pământul se cutremura de înfricoşatul zgomot al tunetelor, iar din fulgere s-a făcut o arşiţă mare. Atunci poporul a cunoscut că vine pierzarea sa, prin mânia lui Dumnezeu care s-a pogorât asupra cetăţii, aducându-şi aminte de proorocia şi propovăduirea fericitului Procopie. Atunci toţi au alergat la sfintele biserici, dar mai ales în biserica cea sobornicească a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, unde săvârşeau rugăciuni cu lacrimi. La acea biserică alergând şi Sfântul Procopie, a căzut înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, vărsând multe lacrimi şi rugându-se, ca să fie mijlocitoare către Fiul său şi Dumnezeu, pentru oamenii care au greşit şi au atras mânia lui Dumnezeu asupra lor. Rugându-se către Dumnezeu, ca proorocul Moise de demult, striga: „Iartă, Doamne, acestui popor păcatele lor, iar de nu, şterge-mă din cartea Ta în care m-ai scris”. Făcându-se de Sfântul Procopie şi de tot poporul rugăciune lungă şi cu plângere către Dumnezeu şi către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, s-a arătat din icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu o minune preamărită. Din chipul ei a ieşit mir care curgea ca din izvor. Din acel mir s-au umplut vasele bisericeşti, şi în ceasul acela s-a schimbat văzduhul. Norii cei înfricoşaţi, cu fulgerele şi cu tunetele, s-au dus în locuri pustii, ca la douăzeci de stadii depărtare de cetate şi acolo plouând pietre mari şi înfricoşate, au sfărâmat multe păduri şi le-au ars, iar din oameni şi dobitoace pe nimeni n-a ucis, prin apărarea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi cu rugăciunile Sfântului Procopie.

Pietrele acelea, ce din mânia lui Dumnezeu au căzut pe acele locuri pustii, se văd şi până acum, spre încredinţarea şi înfricoşarea neamului celui mai de pe urmă, ca păcătoşii să se întoarcă la pocăinţă. Iar din mirul acela care a curs din chipul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, se ungea poporul pentru binecuvântare. Cei care erau bolnavi şi pătimeau de vreo boală oarecare, aceia câştigau vindecare şi sănătate. Atunci s-a făcut bucurie mare în această cetate care s-a izbăvit de pierzare şi pentru mirul cel tămăduitor care s-a primit din darul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

Iar Sfântul Procopie vieţuind ani mulţi şi văzându-şi mai înainte sfârşitul său, s-a dus noaptea la mănăstirea Sfântului Arhanghel Mihail şi lângă acea mănăstire s-a mutat către Domnul, neştiind nimeni de sfârşitul lui. Moartea Sfântului a fost la 8 iulie, în ziua pomenirii celui de un nume cu el, plăcutul lui Dumnezeu, Sfântul marele Mucenic Procopie (Viețile Sfinților 8 iulie).

MINUNEA 330 - Părinții Cuviosului Nectarie, ajutați de Maica Domnului, scapă de pericolul robiei

Dumnezeiescul Nectarie era din localitatea ce se chema Bitolia, iar părinţii lui au fost bine-credincioşi şi drepţi înaintea lui Dumnezeu şi aceasta se vede din următoarea întâmplare. Pe când turcii voiau să robească locul acela, mama cuviosului aflându-se la arie, a văzut în somn pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu care i-a poruncit să ia pe bărbat şi pe fiii săi şi să fugă cât mai curând din locul acela, ducându-se în altă parte, pentru că vor veni agarenii să-i robească. Îndată cum s-a deşteptat, a alergat la casa lor şi a spus bărbatului ei ce a visat; apoi luând copiii lor, au fugit din locul acela şi s-au ascuns într-o parte, unde li s-a părut lor că este mai bine. După ce barbarii au

prădat locul acela şi toate părţile din împrejurimi şi după ce a încetat tulburarea, după multă vreme au ieşit din locul unde se aflau ascunşi, păzindu-se nevătămaţi, prin acoperământul şi sprijinul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, căreia i-au mulţumit din tot sufletul lor cu lacrimi de bucurie (Viețile Sfinților 5 decembrie).

MINUNEA 331 - Maica Domnului păzeşte biserica Sa, de tâlharii care vroiau să o prade

Odinioară, au venit tâlharii noaptea, în mănăstirea Sfântului Sava, ca să prade biserica Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Dar pe când s-au pornit către fereastra care se afla deasupra mormântului Cuviosului Părinte Sava, li s-a arătat lor în faţă un munte mare pe care nu le era lor cu putinţă a se sui nicidecum. Apoi a căzut peste dânşii frică şi cutremur, şi renunţând la gândul lor, s-au întors ruşinaţi. Acestea toate, tâlharii înşişi le-au mărturisit mai târziu, când cu pocăinţă au venit la mănăstire, unde au petrecut, până la sfârşit, viaţă bineplăcută lui Dumnezeu (Viețile Sfinților 3 decembrie).

MINUNEA 332 - Maica Domnului izgoneşte, prin Sfânta sa icoană, pe năvălitorii agareni din pământul Rusiei

În zilele bine-credinciosului şi marelui domn Vasile Dimitrievici, singurul stăpânitor al Rusiei, şi în vremea Sfântului Mitropolit Ciprian, a fost năvălirea lui Temiraxac, împăratul agarenilor, contra pământului Rusiei. Aceia sculându-se cu mare putere de la răsărit şi prădând multe împărăţii, a ajuns până la părţile Rusiei. Apropiindu-se de hotarele ei, a cucerit cetatea Eleciul şi a răpit pe voievodul Eleciului şi a ucis o mulţime de creştini, căci era mare urâtor şi cumplit muncitor al neamului creştinesc. Apoi se mai lăuda că tot pământul Rusiei are să-l pustiească, ca să dezrădăcineze credinţa creştinească. Îşi pregătea drumul său spre Moscova, vrând ca să o risipească pe ea. Auzind marele domn Vasile Dimitrievici de acest lucru, şi-a adunat oastea sa şi s-a dus în cetatea Colomni. De acolo plecând, a stat la malul râului, tăbărând împotriva vrăjmaşului, iar Temiraxac a stat într-un loc 15 zile. Înştiinţându-se marele domn şi toată oastea creştinească de marea putere a păgânului împărat, care venise cu multă oştire, şi auzind şi despre scopul pe care îl avea, şi-a ridicat mâinile spre cer, împreună cu toţi ostaşii săi şi se ruga cu lacrimi Domnului şi Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pentru izbăvirea sa de acel agarean fără de Dumnezeu. Ei chemau în ajutor pe cei mai mari plăcuţi ai lui Dumnezeu, pe Sfinţii ierarhi Petru şi Alexe, pe Cuviosul Serghie şi pe ceilalţi Sfinţi făcători de minuni ai Rusiei. Apoi a trimis în cetatea Moscova, la părintele său duhovnicesc şi la Preasfinţitul Mitropolit Ciprian, ca să facă post şi rugăciune. După aceea să trimită în cetatea Vladimirului, ca să ia de acolo icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, să o aducă în Moscova, pentru apărarea împărăteştii cetăţi a Rusiei. Mitropolitul Ciprian, mai înainte de a primi această poruncă, se gândea ca să aducă acea cinstită icoană; când i-a venit porunca aceasta, atunci a mulţumit lui Dumnezeu, că tot acelaşi gând a pus şi în inima marelui domn. Primind

această potrivire a gândurilor, ca o adeverire a bunăvoinţei lui Dumnezeu ca minunata icoană să se aducă la dânşii, atunci el a trimis îndată la Vladimir, oameni din duhovniceasca rânduială, să aducă cinstita icoană. Apoi adunând tot clerul şi mulţime de popor, s-au rugat împreună pentru biruinţa asupra vrăjmaşului. El le-a poruncit tuturor să postească şi să se roage, el singur făcând slujbă şi rugându-se ziua şi noaptea cu multă vărsare de lacrimi, pentru marele domn, pentru oaste, cum şi pentru toţi drept-credincioşii creştini.

Când cinstita icoană a pornit de la Vladimir şi se apropia de cetatea Moscova, în 15 zile ale lunii august, de praznicul Adormirii Maicii Domnului, au ieşit în întâmpinarea ei Preasfinţitul Mitropolit cu tot soborul său, împreună cu mult popor care, văzând acea Sfântă icoană, au căzut cu faţa la pământ şi s-au închinat ei, ca însăşi Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care venise la dânşii, şi primind-o cu negrăită bucurie, vărsau multe lacrimi, privind spre dânsa şi rugându-se ca să se izbăvească de năvălirea agarenilor. Dar nu în zadar le-au fost rugăciunea şi lacrimile lor, pentru că chiar în aceiaşi zi în care a fost adusă la Moscova preacinstita icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Temiraxac, păgânul împărat al agarenilor, îngrozindu-se de o înfricoşată vedenie pe care a avut-o în vis, s-a tulburat şi a fugit înapoi cu toată puterea sa, nefiind izgonit de nimeni. Vedenia aceea a fost astfel: înaintea sa a apărut un munte înalt, pe al cărui vârf mergeau împotriva lui mai mulţi Arhierei, aceia având toiege în mâini cu care îl îngrozeau pe el. Deasupra Arhiereilor, în văzduh, a văzut o împărătească înconjurată de o strălucire neobişnuită şi de o slavă negrăită, îmbrăcată în haină de porfiră, cu raze în chip de fulger şi strălucind mai mult decât soarele. Iar împrejurul ei era mulţime de ostaşi înarmaţi care îi slujeau ei, şi pregătindu-se ca de război. Împărăteasa avea mâinile ridicate pentru rugăciune. Apoi a văzut-o pe ea ameninţându-l cu groază, ca să se ducă din hotarele pământului Rusiei, arătându-se ca şi cum poruncea ostaşilor săi să pornească contra lui. De acea înfricoşată vedenie s-a cutremurat Temiraxac, a sărit înspăimântat din pat şi a răcnit: „O, vai mie, ce înseamnă această vedenie înfricoşată?”. Și tremurând, se

temea suspinând, fiind în mare nepricepere. După un ceas, venindu-şi în fire, a chemat pe domnii şi voievozii săi, şi a început a le spune lor ceea ce a văzut, tremurând încă de frică. Aceia auzind ceea ce li se spunea, şi văzând pe împăratul lor tremurând, s-au înspăimântat şi ei asemenea, şi nepricepând înţelesul celor auzite ziceau: „Ce poate să fie aceasta?”. Unii ziceau: „Împărăteasa care s-a văzut, este Maica lui Iisus Hristos, Dumnezeul creştinilor, şi se vede că voieşte să apere pe creştini, pentru că dânsa le este lor Ajutătoare şi Purtătoare de grijă”. Temiraxac a zis: „Dacă creştinii au o ajutătoare ca aceea, apoi în deşert ne-am pornit asupra lor, şi fără de spor ne ostenim, căci măcar pe unul din cei ce stau înaintea ei, de l-ar trimite asupra noastră, pe toţi ne va birui, şi nici loc nu vom putea găsi unde să fugim”.

Astfel plângându-se acel împărat păgân, s-a întors înapoi cu toată puterea sa, fugind cu ruşine. Şi aceasta fiindcă li se părea agarenilor, că multe cete de ostaşi din pământul Rusiei, vin în urma lor, şi pentru aceea fiind cuprinşi de frică mare, unul pe altul se călca, aruncându-şi armele, prăzile şi tot ce jefuiseră ei. Astfel a fost biruinţa drept-credincioşilor creştini asupra vrăjmaşilor, fără război şi fără vărsare de sânge, cu rugăciunile Preacuratei Fecioare, Născătoarei de Dumnezeu. Acea năvălire a lui Temiraxac cu agarenii lui, şi minunata lui izgonire din pământul Rusiei, s-a întâmplat în anul de la facerea lumii 6.303 (sau 795 de la Hristos) şi din vremea aceea, în cetatea împărătească a Moscovei, s-a aşezat praznicul întâmpinării icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care se numeşte Vladimirsca, întru neuitata pomenire a minunatei izbăviri de agareni. Acea izbăvire s-a făcut prin apărarea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, prin Sfânta sa icoană cea făcătoare de minuni. Dumnezeului nostru slavă, cinste şi închinăciune în vecii vecilor. Amin (Viețile Sfinților 26 august).

Maica Domnului poartă grijă de mănăstiri şi de personalul lor

MINUNEA 333 - Maica Domnului izvorăşte apă din piatră, umple jitnițele cu grâu şi vasele cu vin şi untdelemn

Din cele ce ni s-au lăsat scrise prin cărţi, aflăm că pe la anul 961 se afla în Trapezunda un bărbat preaînţelept şi purtător de Dumnezeu, Avramie cu numele, care avea multă dragoste de cele dumnezeieşti. Vrând el a se depărta de lume s-a dus într-un munte care se chema Chimina, unde trăia Sfântul Mihail Maleinos. De acesta, după a sa dorinţă, fiind călugărit, a rămas în ascultare de el, păzind cu dinadinsul toată aspra petrecere şi pustnicie, mâncând numai odată pe săptămână şi împărtăşindu-se deseori cu Dumnezeieştile Taine. Însă sfântul bătrân i-a poruncit să mănânce numai la trei zile odată şi să doarmă pe o rogojină.

În acest timp au venit la Sfântul doi fraţi, nepoţi de-ai lui, care erau boieri de neam mare: Nichifor, care era pus de împăratul Romano ca voievod peste oastea care era însărcinată a merge să bată pe agarenii din Crit, şi Leon, care era patriciu şi domestic al şcolilor Apusului. Şi a zis către ei, Sfântul: „Prea iubiţii mei fii! Eu am la mine ca ucenic un mare om, îmbunătăţit cu prisosinţă, ce se numeşte Atanasie (numele cel din călugărie al lui este Avramie); ca Părinte vă sfătuiesc să vă mărturisiţi la el de-acum înainte, pentru că într-adevăr este vrednic să ocârmuiască sufletele oamenilor”. Şi vorbind boierii cu el, după spusa bătrânului, s-au mirat mult de marea lui înţelepciune şi pricepere, pentru care s-au şi mărturisit lui. Iar între altele, Nichifor voievodul a zis către dânsul: „Am mare dorinţă ca să mă depărtez de lume şi să mă liniştesc într-o mănăstire”. La care Atanasie i-a răspuns: „Bună socoteală ai, fiule, în mintea ta şi dacă te vei hotărî, Dumnezeu îţi va ajuta la ceea ce-ţi este de folos”. Cu aceste cuvinte i-a binecuvântat pe ei de plecare şi s-a

dus la ale sale. De atunci, Mihail, pe oricâţi părinţi şi oameni mari veneau la dânsul pentru mărturisire, îi trimitea la Atanasie care locuia în afară de mănăstire. Care aflând că sfântul bătrân voia să-l lase după moartea sa ca moştenitor în locul lui, spre folosirea fraţilor, ca un urâtor de slavă ce era, s-a dus de acolo, la Sfântul Munte al Athosului. Ajungând acolo la Careia, a dat peste un alt bătrân, cu totul nevolnic şi liniştit, căruia i-a spus, făţărnicindu-se cum că ar fi om simplu, neştiutor de carte. Bătrânul scriindu-i alfabetul, îl învăţa pe el.

Iar Nichifor, cel mai sus arătat, aflând de plecarea lui, mult s-a întristat. Și fiindcă cunoştea duhovnicește dorinţa lui de a se duce la Athos, a scris către mai-marele Tesalonicului ca să cerceteze cu sârguinţă în tot muntele, până ce îl va afla, arătând în scrisoare chipul feţei lui, cum şi toate semnele. Ducându-se acela şi vestind proiestosului Sfântului Munte, i s-a răspuns că trebuie să aştepte până la praznicul Naşterii Domnului, când se adună toţi fraţii la biserica Protatul şi atunci îl va căuta.

Sosind momentul aşteptat, în timpul când se cânta privegherea, proiestosul a văzut pe Atanasie cel căutat, pe care l-a cunoscut după semnele descrise de slăvitul Nichifor. Făcându-i lui metanie, l-a rugat să citească cele după rânduială. Însă el, punând pricină că nu ştie carte, proiestosul l-a ameninţat că-l va afurisi, dacă nu va citi aşa după cum ştie. Atunci şi nevrând, a fost nevoit să spună adevărul; şi auzind limba lui cea preaînţeleaptă şi bine grăitoare, toţi s-au înspăimântat şi i s-au închinat lui. Iar mai ales bătrânul, stareţul lui, şi-a cerut iertare pentru necunoştinţele lui cele de mai înainte.

Auzind Atanasie că Nichifor a trimis scrisoare pentru el, a rugat pe proiestosul ca să nu-l descopere; şi aşa s-a făcut. Însă peste puţină vreme a venit Leon, fratele lui Nichifor, care, cercetând în tot muntele, l-a aflat pe dânsul şi îmbrăţişându-l, s-a bucurat foarte şi s-a veselit cu duhul. Iar fraţii pustnici, văzând evlavia boierului către Cuviosul, l-a rugat pe acesta să ceară milostenie pentru ca să zidescă biserica Protatului mai mare, căci fiind prea mică erau strâmtoraţi de multe ori. Și în urma rugăminții făcute de Atanasie, a dat Leon bani deajuns de au ridicat biserică mai mare din temelie. După

care luându-şi ziua bună de la Sfântul, s-a dus către fratele său Nichifor. Acesta auzind cele despre Cuviosul, a trimis o scrisoare către proiestoşi, să-l trimită la el negreşit, care, văzând credinţa cea mare a lui Nichifor, l-au îndemnat pe sfântul ca să se ducă. Iar el, vrând-nevrând, a plecat şi s-a dus la Crit, unde se afla atunci binecredinciosul Nichifor pentru lupta cu agarenii. Şi cu ajutorul lui Dumnezeu, prin rugăciunile Sfântului, biruind de tot pe barbarii aceia necredincioşi şi binecredinciosului împărat vestindu-i, a zis Nichifor către Atanasie: „Iată, Părinte, prin rugăciunile tale acum s-a izbăvit Muntele de frica agarenilor. Întorcându-te, zideşte o mănăstire, ca să vin şi eu pentru linişte, după cum avem învoială, dacă mai ţii minte, ca să mă depărtez de lume”.

Acestea zicând, a voit să-i dea bani, însă el nu a vrut să primească, ci i-a zis: „Fii cu frica lui Dumnezeu şi ia aminte de cursele lumii. Dacă fapta ce doreşti a o face va fi plăcută lui Dumnezeu, se va săvârşi” (Acestea le-a zis Sfântul pentru că nu voia să aibă grija zidirii). Iar evlaviosul Nichifor, întristându-se de aceste cuvinte, şi-au luat ziuă bună unul de la altul, şi s-a întors Sfântul în Munte, iar Nichifor s-a dus la Constantinopol, unde făcându-i-se primire cu mare cinste pentru că a biruit pe agareni, mai pe urmă a fost ales împărat. Şi fiind el totdeauna stăpânit de dorinţa de a zidi un Sfânt Locaş Născătoarei de Dumnezeu, a trimis la Athos printr-un duhovnic cu numele Metodie, 60 de litre de aur. Văzând Atanasie multa evlavie a drept-credinciosului împărat, a primit banii şi a început a zidi mănăstirea în anii 961 de la Hristos. Iar câte împotriviri şi ispite a pătimit de la diavol, câte osteneli şi trude a îndurat până să zidească o mănăstire aşa de mare ca aceasta, după cum şi în ziua de astăzi se vede, nu se poate scrie aici, pentru că nu despre aceasta se povesteşte aici. Însă care n-a fost la Sfântul Munte şi n-a văzut acea sfântă Lavră, câtă frumuseţe are: câte izvoare cu minunate curgeri, copaci frumoşi, dătători de veselie, turnuri înalte, chilii nenumărate, case îndestulate şi altele asemenea, să citească viaţa Cuviosului Atanasie pentru ca să se umple de mare veselie.

Iar noi, trecând peste nenumărate minuni pe care le-a săvârşit pururea pomenitul, vom scrie numai despre pururea Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu,

care este iconoama acestei Lavre până în ziua de astăzi, după cum aici mai jos vom arăta. Cheltuind Cuviosul aurul cel trimis de împăratul, s-a întristat că nu i-a ajuns ca să săvârşească lucrul aşa după cum îl începuse. Şi gândindu-se la aceasta, a plecat din mănăstire spre Careia, ca să se sfătuiască cu proiestosul Muntelui, dacă n-ar fi bine să trimită la împăratul său şi pe alţi boieri, ca să ceară ajutor.

Când era departe de Lavră ca la 4000 de stadii, a văzut o preafrumoasă femeie, care l-a întrebat: „Unde călătoreşti, Atanasie?”. „Dar cine eşti tu de mă întrebi?” a răspuns el înspăimântat. „Eu sunt Maica Domnului tău”. Zis-a ei, Sfântul: „Iartă-mă, Stăpână, dar nu cred, de nu voi vedea vreun semn; căci multe sunt cursele diavolului”. Răspuns-a lui Preasfânta: „Loveşte în piatra aceasta în numele Sfintei Treimi şi cu darul celui Născut din mine, va ieşi apă preabună cu îndestulare”. Şi aşa făcând, îndată a izvorât din piatră mulţime mare de apă. Atunci el fiind foarte înspăimântat, a căzut cu faţa la pământ, cerând Stăpânei iertare. Care, întrebându-l unde se ducea, i-a spus toată pricina mai sus arătată. I-a zis lui Stăpâna: „Du-te înapoi la mănăstire şi vei găsi jitniţele pline cu grâu şi vasele pline cu vin şi untdelemn, cum şi toate celelalte care îţi trebuiesc; acestea toate cu ajutorul Fiului şi Stăpânului meu, îţi vor ajunge până vei săvârşi mănăstirea. Dar să nu îndrăznească nimeni şi niciodată ca să se socotească iconom al ei, pentru că eu vreau să vă port de grijă totdeauna, de cele ce vă sunt de trebuinţă, numai să nu vă leneviţi de făgăduinţele călugăriei, de slujba Utreniei şi de canonul vostru”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută. Iar cuviosul întorcându-se la mănăstire, a aflat toate după cum a zis Stăpâna, care au ajuns cu îndestulare până s-a săvârşit dumnezeiasca biserică şi toată mănăstirea, după cum se vede până în ziua de astăzi. Minunea cu apa izvorâtă din piatră, o ştiu toţi cei ce locuiesc în Athos.

Se poate vedea în biserică o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care este zugrăvită pe uşa dinăuntru a mănăstirii, în care se arată cum stă Sfântul dinaintea Preasfintei Fecioare, cu chip smerit, cu multă evlavie, iar Ea cu mâna dreaptă întinsă spre Cuviosul. Şi dedesubt este scris: „Maica lui Dumnezeu şi iconoama acestei

Lavre”. Iar în câmpul cel dimprejurul icoanei, sunt scrise minunile Sfântului şi are şi aceste două zugrăveli într-una, Stăpâna îi arată cu degetul piatra, iar el loveşte cu toiagul şi izvorăşte apă, iar în cealaltă, amândouă istorisirile, cum şi mănăstirea sub care scrie aşa: „Preasfânta este rânduită ca să fie iconoama mănăstirii, iar Preacuviosul să fie paraiconom”. Şi aşa din aceasta se înţelege pricina pentru care nu s-a ales niciodată iconom în această Sfântă Lavră, ci numai paraiconom, până în ziua de astăzi. Dar să revenim la ceea ce mai avem de spus mai departe.

După ce Cuviosul a săvârşit mănăstirea, cât a trăit el, a prăznuit pe Preasfânta, iar după moartea lui şi fraţii, de asemenea, tot pe Ea o prăznuiau. Preacurata însă, arătându-se în vedenie proiestosului, i-a zis: „De-acum înainte să nu mă mai prăznuiţi pe mine, ci pe robul meu Atanasie, care s-a ostenit pentru această casă până la moarte şi trebuie să aibă o cât de mică răsplătire şi mulţumire, pentru osteneala şi nevoinţa lui”.

Şi de atunci prăznuiesc cu cântare în a cincea zi a lunii lui iulie, când se adună ca la două mii de călugări cu mireni, săvârşindu-se priveghere de toată noaptea, cu preafrumoase citiri şi cântări, de la apusul soarelui până la ziuă, cântând lui Dumnezeu, Celui în Treime lăudat, Căruia I se cuvine slava, cinstea şi închinăciunea în vecii vecilor. Amin (Viețile Sfinților 5 iulie; 21, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 334 - O mănăstire ajungând în mare lipsă de hrană, a fost ajutată cu preaslăvire de Maica lui Dumnezeu

Pe vremea când stăpâneau drept-credincioşii împăraţi, se afla într-un loc pustiu o mănăstire închinată pururea Fecioarei Maria, pe care monahii trăitori acolo, neîncetat o lăudau şi o slăveau.

Iar creştinii ştiind evlavia lor, le trimeteau în fiecare an cele trebuitoare şi aveau cu ce trăi; pentru că nu numai poporul cel de rând, ci şi împăraţii le trimeteau daruri şi îi ajutau. Însă după o vreme, sculându-se cu război păgânii barbari şi biruind pe creştini, le-au luat pământurile din care mănăstirea primea venituri pe care le foloseau pentru hrană, iar împăraţii nu mai aveau voie să mai trimită bani pentru cheltuială ca mai înainte. Nemaiavând cele de trebuinţă acolo, monahii s-au gândit să plece în altă parte. Şi într-una din zile, s-au sfătuit ca să săvârşească Dumnezeiasca Liturghie, să se împărtăşească toţi cu Sfintele şi Preacuratele Taine, să se ierte unul cu altul şi apoi să se ducă fiecare unde îl va îndrepta Dumnezeu.

Adunându-se ei şi cântând toată slujba cu lacrimi, în timpul când se cânta: „Cuvine-se cu adevărat a te ferici pe tine, Născătoare de Dumnezeu” şi celelalte, au auzit zgomot şi lovituri în jitniţe şi ieşind trapezarul afară, a aflat toate lăzile şi toate jitniţele pline de grâu ales şi frumos; pe care văzându-l după Liturghie fraţii, s-au bucurat cu negrăită bucurie şi au strigat cu mare glas: „Slavă Ţie, Dumnezeule! Mulţumim Ţie, Doamne, că nu ne-ai lăsat pe noi, nevrednicii robii Tăi, ci ne-ai trimis putere din înălţime”. Şi nu numai minunea cu grâul a săvârşit-o Stăpâna, ci şi altele asemenea, pentru că s-au găsit toate vasele pline cu vin şi cu untdelemn, de legume şi de toate cele ce sunt spre trebuinţa trupului, cu îndestulare, încât le-a ajuns hrana aceea pe mai mulţi ani.

Umplându-se ei de tot binele, cu toţii s-au veselit şi s-au hotărât ca nimeni şi niciodată să nu mai pună în gând ca să plece din aceea sfinţită mănăstire, nici să se lenevească vreodată de la cântările şi laudele către Făcătoarea de bine. Şi aşa au petrecut viaţa cu fapte bune şi niciodată nu au fost lipsiţi de cele de nevoie, pentru că ori de câte ori aveau trebuinţă de ceva, le trimetea împărăteasa cea preamilostivă (27, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 335 - Nişte ostaşi, strigând către Maica Domnului, au scăpat de primejdia furtunii

Un ostaş de la Zaporoji, care se chema Andrei Leahula, împreună cu mai mulţi tovarăşi de-ai lui, se întorceau acasă de la un război purtat cu ruşii, încărcaţi cu prăzi. Pe când mergeau cu caiacele pe mare, s-a ridicat o furtună groaznică, încât erau în mare primejdie. Ei văzând că li se apropie moartea, au început a striga: „Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu de la Pecersca şi Sfinte Arhanghele Mihaile, voievodul cel ceresc, milostiveşte-te spre noi”. Strigând aşa, s-au făgăduit să dăruiască mănăstirii Pecersca o mulţime de daruri, numai să scape cu viaţă. Atunci li s-a arătat lor un ostaş tânăr, ce purta caftan de aur, şezând pe un cal împodobit tot cu aur, care le-a zis lor: „Nu vă temeţi, ci rugaţi-vă lui Dumnezeu şi Preacuratei Maicii Lui şi vă va izbăvi din această primejdie, căci mie pentru aceasta mi-a poruncit să vin aici”. Şi zicând aceste cuvinte, a început a se înălţa în sus până nu s-a mai văzut. După aceea s-au potolit vânturile şi marea, şi aceşti ostaşi s-au întors cu bine la Zaporoji, împlinindu-şi apoi făgăduinţa (322, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 336 - Cuviosul Chiril, având mare dragoste şi evlavie către Maica Domului, este ajutat în chip minunat

Cuviosul părintele nostru Chiril, s-a născut în cetatea Moscovei, din părinţi drept-credincioşi şi de neam bun. Din Sfântul Botez a fost numit Cozma. Fiind dat la învăţătura cărţii şi având mintea ageră, a învăţat foarte uşor citirea Sfintelor Scripturi, din care luând învăţătură, petrecea o viaţă minunată, plină de credinţă şi plină de fapte bune. În felul acesta, din copilărie i s-a născut în suflet dorinţa de a merge într-o mănăstire pentru a sluji lui Dumnezeu toată viaţa. Murind amândoi părinţii pe când era încă mic, el rămâne în seama unei rudenii pe nume Timotei, care era mare dregător la curtea marelui domn Dimitrie. Tânărul crescând, şi ajungând bărbat desăvârşit, este pus administrator casei lui Timotei. Întrucât acesta nu ar fi fost de părere ca el să plece într-o mănăstire, el se fereşte a-i face cunoscut. Dumnezeu rânduind o împrejurare favorabilă, el pleacă în taină cu Egumenul Ştefan la o mănăstire, care se numea Mahrișteasca. Venind în această mănăstire, este pus la diferite ascultări, pe care le face cu mare bucurie, mai întâi la brutărie şi la alte ascultări grele. La scurt timp este tuns în călugărie, punându-i-se numele Chiril. După aceea este dat la bucătărie unde face ascultare timp de nouă ani, cu multă răbdare şi dragoste. Pentru viaţa lui îmbunătăţită, este luat de egumenul său şi aproape fără voie este hirotonit Preot, devenind vas ales al Duhului Sfânt şi folosind pe toţi cei ce veneau la dânsul pentru sfătuire. Mai apoi este ales egumen, dar nu zăboveşte mult în această cinste, căci renunţă de bună voie la ea, dorind din tot sufletul să se retragă într-un loc pustiu şi liniştit. Având mare evlavie şi dragoste către Maica lui Dumnezeu, se ruga ei adeseori cu credinţă, să-i împlinească această dorinţă a lui, rostind astfel: „Preacurată Maica lui Hristos Dumnezeul meu, tu ştii că după Dumnezeu, toată nădejdea mea spre tine am pus-o din tinereţile mele; însuţi tu, precum ştii, povăţuieşte-mă, arată-mi calea pe

care să merg şi descoperă-mi un loc lesnicios pentru mântuire”. Aşa rugându-se el adeseori cu lacrimi, în scurtă vreme şi-a dobândit cererea; pentru că Domnul face voia celor ce se tem de El şi, împreună cu Preacurata Sa Maică, ascultă rugăciunea lor.

Cuviosul Chiril avea obicei ca în toate nopţile să citească cântarea Acatistului Preacuratei Fecioarei Născătoarei de Dumnezeu, înaintea Sfintei sale icoane. Într-o noapte, pe când citea el Acatistul după obicei, având în inima sa dorinţa de viaţă pustnicească, se ruga cu suspinuri şi lacrimi; dar când a juns la locul unde scria: „Străină naştere văzând, să ne înstrăinăm de lume, mutându-ne mintea la cer...”, din rostirea acestor cuvinte, i s-a umplut inima de negrăită bucurie. Atunci, încetând de a mai citi, se gândea în sine cum Cel preaînalt, Domnul nostru Iisus Hristos, din slava Dumnezeirii, s-a arătat pe pământ în trup de om smerit, ca pe cei ce se înstrăinează de lume, pentru dragostea Lui, să-i ridice spre înălţimea dumnezeieştii vedenii. De atunci s-a deşteptat într-însul o dorinţă şi mai fierbinte ca să se înstrăineze cu totul de lume şi pentru dragostea lui Dumnezeu să meargă în pustie. După aceea, a început a se ruga mai cu dinadinsul Domnului şi Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ca să-l povăţuiască spre mântuire. După aceea, îndată a auzit un glas minunat, de departe, venind din înălţimea văzduhului, care i-a zis: „Chirile, ieşi de aici şi mergi la Iezerul Alb, căci acolo vei afla bună odihnă. Acolo ţi-am pregătit un loc în care te vei mântui”. Atunci, Cuviosul deschizând degrabă fereastra chiliei, a văzut o lumină mare strălucind din Cer, în partea despre miazănoapte, unde era Iezerul Alb, şi cu raza arătându-i ca şi cu degetul, locul sălăşluirii lui. Sfântul minunându-se, privea cu ochii locul arătat lui, care se afla la mare depărtare, ca şi cum ar fi fost aproape, şi s-a tot uitat la acea lumină, până ce a apus de la ochii lui. Sfârşindu-se acea minunată vedenie, şi-a simţit inima sa plină de bucurie şi de pace, şi a înţeles că Preacurata Maica lui Dumnezeu nu i-a trecut cu vederea rugăciunea lui, şi săvârşea cântarea Acatistului cu mare bucurie, petrecând toată noaptea aceea fără somn, rugându-se cu căldura duhului, şi gândind cu mirare la glasul şi vedenia ce i s-au descoperit lui, se veselea şi slăvea pe Dumnezeu. Cuviosul avea în acea mănăstire un

frate duhovnicesc, anume Terapont, credincios şi iubit lui, care fusese tuns în călugărie împreună cu Sfântul şi care era de loc de la Iezerul Alb. Pe acesta l-a întrebat dacă la Iezerul Alb este vreun loc potrivit unde monahul să poată petrece în linişte. Terapont i-a răspuns că acolo sunt locuri bune. Sfătuindu-se amândoi, au ieşit din mănăstire şi au plecat la drum spre Iezerul Alb, nădăjduind spre Dumnezeu.

După câteva zile de mers pe jos, ajungând în părţile Iezerului Alb, nicăieri nu i-a plăcut Cuviosului, până ce nu a găsit locul ce i se arătase lui în vedenie şi pe care îl căuta. Ajungând acolo, îndată a cunoscut acel loc, care i-a plăcut foarte mult. După aceea făcând rugăciune, a zis: „Aceasta este odihna mea şi aici mă voi sălăşlui, fiindcă astfel a voit Preacurata Maică a Domnului nostru Iisus Hristos. Binecuvântat este Domnul Dumnezeu, de acum şi până în veac, căci a auzit rugăciuea mea". Şi îndată a înfipt o cruce în locul acela, cântând canonul de mulţumire spre lauda Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu. Atunci a spus lui Terapont vedenia care i s-a arătat lui în mănăstire, despre locul acela. Amândoi mulţumind lui Dumnezeu şi Preacuratei Maicii Lui, au săpat o chilie mică în pământ şi au stat împreună; apoi, cu înţelegere s-au despărţit unul de altul, deoarece fericiul Chiril dorea ca să aibă liniştea cea mai desăvârşită, iar Terapont s-a dus ca 15 stadii depărtare de acolo. El găsind un loc ce i-a plăcut, s-a sălăşluit într-însul şi adunându-se acolo mulţi fraţi, au făcut o mănăstire, zidind şi o biserică în numele Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu şi a cinstitei ei naşteri; astfel că acum, acea mănăstire, cu darul lui Dumnezeu lăţindu-se şi înmulţindu-se şi bine rânduindu-se, se numeşte a lui Terapont.

Locul în care cuviosul Chiril s-a sălăşuit, avea brazi şi pădure deasă, şi nu era pe aproape de locuinţele omeneşti. Spaţiul era frumos şi rotund, înconjurat cu apă de jur-împrejur, ca şi cu un zid, şi acolo vieţuia Sfântul Părinte în chilia făcută în pământ, petrecând în singurătate, cu nevoinţe pustniceşti şi luptându-se contra nevăzutului vrăjmaş. După câtva timp, doi creştini umblând prin pustia aceea, au găsit pe acest Sfânt şi s-au mirat de petrecerea lui atât de aspră şi lungă. Folosindu-se de cuvintele lui cele de

Dumnezeu insuflate, au început a veni adeseori la dânsul, dorind să vadă faţa lui cea cu sfântă podoabă, să se învrednicească de binecuvântare şi să ia folos de la dânsul. Ei aduceau stareţului cele trebuincioase, iar numele lor erau acestea: Axentie, ce se poreclea Voron, şi Matei ce se chema Cucos, care mai târziu a fost eclesiarh al acelei mănăstiri. Acei oameni au povestit acestea: Cu mulţi ani mai înainte de acea vreme, un muncitor de pământ anume Isaia, trăia aproape de locul acela unde Sfântul Chiril s-a sălăşluit. Acel Isaia şi cei ce erau împreună cu dânsul, adeseori auzeau un sunet de clopot şi un glas de minunată cântare ce se făcea în locul acela, mai cu seamă în zilele de duminici şi praznice. Dar nu numai Isaia auzea clopote şi cântări, ci şi alţi oameni ce treceau prin locul acela. De aceea, de multe ori când auzeau acel sunet, ei veneau acolo, ca să vadă de unde se aud clopotele şi cântările; glasul se auzea, dar cu ochii nu puteau să vadă nimic. Mirându-se cu spaimă se duceau, cunoscând că acesta este un lucru Dumnezeiesc. Cu acei doi oameni: cu Axentie şi Matei, Cuviosul a înconjurat într-o zi locul acela pustiu.

Dar vrăjmaşul, urătorul binelui, ştiind că are să fie izgonit de acolo prin Cuviosul Chiril şi neputând să-l înfricoşeze cu nici un fel de păreri şi năluciri, deoarece Cuviosul pe toate acestea le socotea mai proaste decât pânza de păianjen, a aflat asupra lui un meşteşug ca acesta: Prin voia lui Dumnezeu, a adus asupra lui un somn greu, încât Sfântul Chiril nu putea să mai meargă, şi voia să se culce, ca să se odihnească, zicând către cei ce erau cu dânsul: „Să staţi acolo până ce voi dormi puţin". Iar ei au zis: „Părinte, mergi în chilie şi te odihneşti acolo". Iar Părintele neputând să meargă, fiind biruit de somn, a văzut un loc bun pentru odihnă şi s-a culcat ca să doarmă puţin. Adormind el, l-a deşteptat un glas înfricoşat, zicându-i: „Fugi, Chirile, fugi!". Iar el deşteptându-se de neobişnuitul glas şi înspăimântându-se, a fugit, şi îndată în acel timp, un copac mare a căzut de-a curmezişul, pe locul pe care se odihnea Sfântul. Din acestea Sfântul a înţeles că a fost pândire diavolească, şi din acea vreme a început a fi mai treaz şi mai osârdnic, rugându-se şi lui Hristos, şi Preacuratei Maicii Lui, ca să ia de la dânsul greutatea somnului. Acea cerere a lui i s-a împlinit întocmai.

Altădată, adunând găteji multe împrejurul locului aceluia, le-a aprins; iar diavolul a ridicat un vânt mare şi fumul cu văpaia a înconjurat pe Cuvios de pretutindeni, şi neştiind încotro să fugă, din pricină că fumul era gros şi acoperea tot locul, Sfântul fiind într-o asemenea primejdie neaşteptată de moarte, a strigat către Preacurata Fecioara Maria Născătoarea de Dumnezeu, grabnica ajutătoare, şi îndată i s-a arătat lui oarecine, şi luându-l de mână i-a zis lui: „Vino în urma mea!". Scoţându-l nevătămat din foc, s-a făcut nevăzut. Astfel, cu ajutorul Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, Sfântul Chiril a fost scăpat de primejdia cea neaşteptată.

Adunându-se mulţi fraţi şi făcându-şi chilii, petreceau în locul acesta pentru folosul sufletesc, având cu toţii povăţuitor pe Cuviosul Chiril. Vrând fraţii să zidească o biserică, nu se aflau între dâşii lucrători iscusiţi în prelucrarea lemnului, căci locul se afla departe de locuinţele oamenilor mireni. Cuviosul Chiril obişnuia, ca în toate nevoile şi trebuinţele sale, să-şi pună toată nădejdea la voia şi purtarea de grijă a Preacuratei Fecioare Născătoarei de Dumnezeu, şi niciodată n-a fost lipsit de ce-a cerut. Tot astfel şi atunci, punându-şi nădejdea spre Preacurata Maica Lui, s-a rugat către Ea cu dinadinsul şi degrabă au venit meşterii trebuincioşi, nechemaţi de nimeni, şi s-a zidit o biserică aleasă, punându-i hramul Adormirea Maicii Domnului.

Oamenii din împrejurimi auzind şi văzând că s-a zidit o biserică minunată la Iezerul Alb, au gândit că Sfântul Chiril dispune de averi mari. De aceea, un oarecare boier, pe nume Teodor, fiind îndemnat de diavolul, a trimis o ceată de tâlhari, ca năvălind noaptea asupra mănăstirii, să facă supărare şi necaz lui Chiril şi să ia averea lui. Dar tâlharii mergând noaptea şi pregătindu-se să năvălească fără de veste asupra mănăstirii şi asupra celor ce dormeau, au văzut împrejurul ei, mulţime de oameni înarmaţi cu arce, iar alţii cu lănci. Tâlharii stând ascunşi într-o pădure deasă, privind de departe la oamenii aceia, aşteptau ca să plece de la mănăstire. Pândind şi aşteptând până după miezul nopţii, au văzut că oamenii aceia nici nu plecau şi nici nu dormitau, ci petreceau ca nişte străjeri ai mănăstirii. Văzând aceasta, ei au plecat fără să poată face ceva. În noptea viitoare iarăşi

au venit, şi au văzut şi mai mulţi oameni, înarmaţi ca nişte ostaşi, de care tâlharii temându-se şi mai mult, au plecat de acolo şi au spus boierului lor, ceea ce au văzut ei. Teodor a gândit că aceia sunt oamenii vreunui dregător ce a venit la Cuviosul pentru binecuvântare. Dar trimiţând oameni să se intereseze, aceia au aflat că de o săptămână nu mai fusese nimeni în mănăstire, de care lucru auzind acesta s-a îngrozit şi, venind, a mărturisit Cuviosului Chiril intenţia lui, şi şi-a cerut iertare. Cuviosul îndemnându-l la cele bune, i-a dat iertare şi de atunci Teodor a câştigat mare dragoste către dânsul, şi adeseori venind pentru binecuvântare, îi aducea din destul cele de trebuinţă.

Pentru dragostea, smerenia şi ostenile lui, Cuviosul Chiril s-a învrednicit de darul umilinţei şi al lacrimilor încât, când slujea Sfânta Liturghie, sau citea, asculta pravila, sau învăţa pe fraţi, nu putea să-şi stăpânească lacrimile. De aceea a câştigat mare credinţă, nădejde şi dragoste către Dumnezeu şi către Preacurata Născătoare de Dumnezeu, care era patroana acestui loc binecuvântat. Şi ca drept urmare, de câte ori se întâmplau în mănăstire neajunsuri şi lipsă de cele necesare şi fraţii îl sfătuiau ca să trimită pe la oamenii iubitori de Hristos după cele trebuincioase, el le răspundea astfel: „Dacă Dumnezeu şi Maica Lui cea Preacurată ne va uita în locul acesta, apoi pentru ce ne mai aflăm în viaţa aceasta?”. Astfel mângâia pe fraţi, învăţându-i ca să aibă nădejde către Dumnezeu; iar la mireni să nu ceară milostenie, ca nu cumva ieşind ei din mănăstire, să fie împiedicaţi de vrăjmaşi prin oarecare sminteli. Pentru credinţa lui, Preacurata Maică mişca inimile multor boieri care trimiteau cu îndestulare cele de trebuinţă la mănăstire.

Atât de mult iubea Maica Domnului pe acest rob al său încât, atunci când ajutorul omenesc nu putea să înlăture lipsurile din mănăstire, nu zăbovea cât de puţin a-i veni în ajutor în chip miraculos, după cum vom vedea din cele ce urmează: într-o vreme nu se ajungea vinul pentru slujba bisericească iar fraţii au spus Cuviosului că nu se va putea face Sfânta Liturghie în zilele de Sâmbătă şi Duminică. Cuviosul chemând pe eclesiarhul Nifon, l-a întrebat despre vin dacă mai este, măcar cât de puţin. Nifon i-a răspuns că şi vasul în care se ţine vinul este zvântat. Sfântul a poruncit să aducă vasul

acela; iar eclesiarhul ducându-se să aducă vasul, l-a aflat plin cu vin. Pentru aceea s-a mirat foarte mult, ştiind bine că nici o picătură de vin nu mai era în vas, dar cu darul Maicii Domnului şi cu rugăciunile Sfântului, într-o clipă s-a umplut cu vin. Toţi fraţii s-au înştiinţat despre acea minune, şi pentru aceea se mirau şi slăveau pe Dumnezeu, şi lăudau pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Iar vinul acela n-a scăzut din vas multă vreme, până ce s-a adus alt vin, de către nişte oameni iubitori de Hristos.

Într-un an oarecare, s-a ivit foamete mare între oameni. Poporul fiind flămând, a început a veni la mănăstirea Cuviosului, iar el a poruncit să le dea la toţi pâine, deşi mănăstirea era săracă, pentru că pe atunci nu aveau nici sate, nici averi, ci trăiau din osteneala lor şi din milosteniile trimise de iubitorii de Hristos. În acea vreme de foamete, mănăstirea nu avea decât hrana trebuincioasă fraţilor. Dar străbătând vestea prin satele dimprejur, că în mănăstirea lui Chiril primesc hrană toţi cei înfometaţi care merg acolo, au început a se aduna la mănăstire şi mai mulţi săraci şi scăpătaţi, iar Cuviosul egumen poruncea, să-i hrănească pe toţi. Dar pe cât le dădea hrană celor ce veneau, pe atât acea hrană se înmulţea în mănăstire, prin binecuvântarea Maicii Preacurate şi cu rugăciunile Cuviosului Chiril, robul ei. S-a hrănit în acea vreme de foamete, o mulţime de popor, din mănăstirea Sfântului.

Astfel, Cuviosul Chiril, cel de la Iezerul Alb, care a avut nespusă şi neţărmurită dragoste către Maica Domnului, în toată viaţa lui, fiind şi el iubit şi cinstit de Dânsa, făcând mult bine în viaţă, semne şi minuni. Ajungând la vârsta de 90 de ani, s-a săvârşit cu pace în ziua de 9 iunie, când Sfânta Biserică prăznuieşte pe cel de un nume cu el, Sfântul Chiril, Patriarhul Alexandriei la anul 1427.

MINUNEA 337 - Maica Domului împarte daruri celor ce se osteneau a cânta şi priveghea în biserică

Cuviosul Atanasie de la Athos, zidind o frumoasă biserică în cinstea Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, binevoind şi bucurându-se de acest dar, Preacurata s-a făgăduit că Ea personal va chivernisi acest Sfânt Locaş cu cele necesare, numai să-şi împlinească moanahii datoria şi pravila lor. Preasfânta adeseori cerceta acest Sfânt Locaş şi purta grijă de starea sufletească a monahilor care vieţuiau aici, lucru care se vede foarte bine din povestirea ce urmează.

Cel ce s-a învrednicit de a vedea aceea, se numea Matei, care petrecea bine în viaţa călugărească şi care avea ochii inimii curaţi şi luminaţi. Acesta stând cu frică, cu luare-aminte şi cu cucernicie la cântarea de dimineaţă în adunarea bisericii, a văzut intrând în biserică pe Preasfânta Fecioară, cea prealuminată, cu doi îngeri prealuminaţi, un înger mergea înaitea ei purtând o făclie, iar altul în urmă; apoi Ea mergea printre fraţi şi le împărţea daruri. Astfel, fraţilor care stăteau în strane şi cântau, le-a dat câte un galben, iar celor ce stăteau în alte locuri în biserică, le-a dat câte 12 bani, celor ce stăteau în pridvor câte şase bani, iar la unii din fraţii cei vrednici le-a dat câte şase galbeni. Matei a văzut acestea, şi el în persoană s-a învrednicit a lua şase bani din preacuratele Ei mâini. Sfârşindu-se vedenia, fratele acela s-a dus la Cuviosul Atanasie, şi l-a rugat să-i dea şi lui loc în ceata celor ce cântă, şi a spus Sfântului ce văzuse el. Părintele cunoscând că aceea este cercetarea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a umplut de multă bucurie duhovnicească. Împărţirile gabenilor la fraţi, a înţeles că erau feluritele ei daruri, care s-au împărţit fiecăruia din veşnicie. Pentru că, celor ce stăteau la cântare, cu rugăciuni mai fierbinţi şi cu luare-aminte, li s-a dat mai multă răsplătire, iar cei ce luau aminte mai puţin, mai puţin au şi primit. Cel ce a văzut aceea a fost asemănat cu cei mai mici, pentru ca prin lipsirea de darurile cele mai mari, să se smerească şi să spună vedenia, iar pe de

alta să nu se mândrească prin asemănarea cu cei mai vrednici, ci să petreacă cu cei mai mici, în smerită cugetare. Din această arătare s-a cunoscut bunăvoinţa Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pentru Cuviosul Atanasie şi pentru mănăstirea lui (Viețile Sfinților 5 iulie).

MINUNEA 338 - Maica Domnului ceartă aspru pe ucenicul care se bizuia pe cei trei galbeni, uitând de ajutorul Ei

Cuviosul Mihail, cel din muntele Chimina, avea un ucenic cu numele Constantin, care era cântăreţ. Acela era neputincios cu trupul, dar mai neputincios cu sufletul, fiind puţin credincios; de vreme ce, având trei galbeni, îi păzea cu dinadinsul, ca să-i aibă la trebuinţa sa, la oarecare nevoie. Cuviosul Mihail îl sfătuia să nu-şi pună nădejdea într-înşii, ci să-i pună la mijloc pentru cheltuielile obşteşti, şi să nădăjduiască spre Atotputernicul Dumnezeu, şi spre Preasfânta Născătoare de Dumnezeu; dar el nu primea.

După câteva zile s-a întâmplat, să aibă Cuviosul trebuinţă de 12 bani, şi neavând, s-a împrumutat. Pentru aceasta, Constantin grăia de rău pe Cuviosul, zicând: „El nu are nici 12 bani, şi pe mine mă sfătuia să risipesc cei trei galbeni şi să nu-i păstrez petru nevoia mea”. Rostind aceste bârfeli, a adormit, şi a văzut în vis că era sărbătoare şi se adunaseră toţi în biserică. Acolo s-a arătat Stăpâna cea cu totul fără de prihană, ţinând în braţe pe Domnul Iisus, Prunc, iar de cealaltă mână o ţinea Cuviosul Mihail şi astfel umblau prin biserică. Când au ajuns în pridvor, Preasfânta a poruncit Cuviosului să-şi întindă rasa. Făcând aceasta a aruncat pe dânsa nenumăraţi galbeni, apoi s-a întors către Constantin, zicându-i: „Necredinciosule şi nemilostivule cu chipul, nu-ţi ajung aceştia să

te hrăneşti?”. Constantin auzind acestea, s-a sculat tremurând şi alergând către Cuviosul a aruncat cei trei galbeni şi, făcând metanie, îşi cerea iertare (Vieţile Sfinţilor 12 iulie).

MINUNEA 339 - Cuviosul Antonie Romanul, povățuit de Maica Domnului, călătoreşte pe mare stând pe o stâncă

Cuviosul Antonie s-a născut în cetatea Romei, pe vremea când Biserica de Apus s-a dezbinat de Biserica de Răsărit. De mic a fost dat la învăţătura cărţii, învăţând limba latină şi greacă. Amândoi părinţii au trecut la cele veşnice pe când el era încă copilandru. Având mare dragoste pentru viaţă monahicească, îşi împarte averea la săraci, şi la vârsta de 18 ani intră într-o mănăstire îndepărtată, în cetate fiind mare prigonire şi dezbinare pentru credinţă. În acea mănăstire a primit chipul monahicesc şi a vieţuit 20 de ani în deplină ascultare şi nevoinţă. Pornidu-se mare prigonire din partea latinilor împotriva celor drept-slăvitori, au avut de suferit muncire şi moarte cumplită şi vieţuitorii mănăstirilor, cei scăpaţi cu viaţă retrăgându-se în pustietăţi. Atunci şi Cuviosul Antonie plecând de acolo, a trecut prin locuri pustii şi neumblate şi găsind la marginea mării o stâncă, a început să petreacă pe ea, rugându-se neîncetat lui Dumnezeu, ziua şi noaptea. El n-avea colibă, nici vreun acoperământ, iar ca hrană avea ceea ce adusese cu sine din mănăstire şi rodul pe care îl da pustia cea de lângă mare. Din această hrană el mânca foarte puţin, odată pe săptămână, duminica.

El a petrecut pe acea stâncă, un an şi două luni. În anul 1106, în ziua de 5 septembrie, s-au ridicat nişte vânturi groaznice, marea s-a tulburat foarte rău şi valurile se ridicau până la stânca pe care se afla Cuviosul. Deodată repezindu-se un val, a ridicat stânca pe care se afla Cuviosul şi a început să plutească pe mare, ca o corabie uşoară.

Cine a văzut vreodată sau a auzit să înoate stânca pe mare? Însă poruncii dumnezeieşti toate îi sunt slujitoare. Piatra înota pe mare mai presus de fire, fiind purtată de valuri, dar mai ales de puterea dumnezeiască; iar Antonie, robul lui Dumnezeu, şedea pe dânsa, rugându-se în mare nevoinţă. O! Ce fel de nădejde avea acest bărbat minunat? Cât de tare era nădejdea pusă în Dumnezeu! Fiind în aşa mare primejdie, nu s-a temut, nu s-a deznădăjduit, ci îndreptându-şi mintea către Dumnezeu, s-a lăsat în voia Lui, având înaintea ochilor pe Preacurata Fecioara Maria. Pe tot parcursul acestei înfricoşătoare călătorii, Cuviosul a fost însoţit de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, pe care o vedea într-un nor, ţinând în braţe pe Dumnezeiescul său Prunc, pe Domnul nostru Iisus Hristos. Din această cauză, el era cuprins cu totul de negrăită bucurie duhovnicească, îndulcidu-se atât de mult din acea vedere minunată a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, încât se uitase pe sine, ca fiind fără trup, astfel nebăgând în seamă acea călătorie înspăimântătoare, prin mijlocul valurilor mării. El a înotat din părţile Romei, pe deasupra apelor, trecând peste ocean, pe râul Neva, pe iezerul Ladojosc şi pe râul Volga, împotrividu-se repeziciunilor negrăite, până ce a ajuns la Novgorod; iar stânca s-a oprit noaptea la mal, unde era o mănăstire. Cuviosul a auzit clopotele de la cântările de noapte şi s-a înspăimântat, crezând că a fost dus iarăşi la Roma, neştiind unde l-a povăţuit porunca lui Dumnezeu.

A doua zi venind oamenii la malul râului, s-au minunat, văzând stânca ce nu a fost acolo mai înainte şi pe omul cel străin stând lângă ea. Ei l-au întrebat de unde este, dar el nu le-a răspuns nimic, pentru că nu cunoştea limba slavonească, ci numai i-a salutat, făcând o închinăciune către ei. Cuviosul a petrecut pe acea piatră încă trei zile, rugându-se lui Dumnezeu să-i descopere cetatea, oamenii şi limba care se vorbeşte aici. A patra zi, coborând de pe stâncă, a întâlnit un corăbier grec, cu care vorbind, a aflat de la el că această cetate se numeşte Novgorod, oamenii sunt ruşi, având credinţa dreptslăvitoare a Sfintei Sofii, având Arhiereu pe Nichita. Cuviosul Antonie auzind acestea s-a bucurat foarte mult şi a dat slavă lui Dumnezeu pentru această minunată rânduială. Apoi

a întrebat pe acel neguţător: „Prietene, te mai rog să-mi spui, câtă depărtare este de la Roma cea veche până la această cetate?”. Acela i-a răspuns: „Părinte, cetatea aceea este foarte departe, şi calea pe uscat şi pe mare este foarte mare, abia într-o jumătate de an se poate străbate”. Cuviosul s-a mirat de Atotputernicia lui Dumnezeu, cum în două zile şi două nopţi a putut să străbată atâta lungime de cale. Pe mal, în dreptul acelei pietre s-a ridicat mai întâi o bisericuţă din lemn, închinată Maicii Domnului, care l-a povăţuit pe Cuviosul Atonie până la acel loc, iar mai târziu s-a ridicat biserică mare de zid, întemeindu-se mănăstire, unde Cuviosul a petrecut până la moarte, povăţuind multe suflete la calea mântuirii. După 450 de ani, sfintele lui moaşte au fost găsite întregi şi, fiind puse în biserică, în raclă de mult preţ, izvorăsc tămăduiri, celor ce se apropie de ele cu credinţă, sărutându-le (Viețile Sfinților 3 august).

MINUNEA 340 - Minunata descoperire care s-a făcut pentru zidirea bisericii Maicii Domnului din Pecersca

Pe pământul nemţesc a fost un domn care se numea African, care a avut doi fii, pe Friad şi Şimon. După moartea lui, cei doi fii ai săi au fost izgoniţi de fratele său, Iacum cel orb. Unul din fii, şi anume Şimon, a venit în Rusia, la binecrendiciosul domn Iaroslav care, primindu-l, îl avea în mare cinste. El l-a dat lui Vsevolod, fiul său, care, având mare dragoste faţă de el, i-a încredinţat unele dregătorii. Acest Şimon a căpătat mare dragoste faţă de mănăstirea Pecersca.

Oarecând năvălind polovţii asupra pământului Rusiei, s-au adunat împotriva lor cei trei fii ai lui Iaroslov: Izeaslav, Sviatoslav şi Vsevolod, care aveau cu sine şi pe Şimon. Aceştia mergând la Cuviosul Antonie, pentru rugăciune şi binecuvântare de

război, acesta le-a prevestit pierzarea care îi aştepta pe ei. Şimon auzind acestea, a căzut la picioarele Cuviosului, rugându-se să mijlocească la Dumnezeu pentru a scăpa de o primejdie ca aceasta. Atunci, fericitul Antonie, lui Şimon i-a prevestit următoarele: „O! fiule, mulţi din voi veţi cădea de ascuţişul sabiei şi, fugind de pizmaşi, vor fi călcaţi şi răniţi şi se vor îneca; iar tu fiind mântuit, ai să fii pus în biserica ce se va zidi”. Scăpând în chip minunat de la moarte, Șimon a venit a doua oară la Cuviosul Antonie, la Pecersca, pentru a aduce mulţumire lui Dumnezeu şi a mărturisi următorul lucru minunat: „Tatăl meu African - povestea Simon - a făcut o Cruce foarte mare, ca de zece coţi şi pe ea a însemnat Dumnezeiescul Chip al lui Hristos. Pentru a-i face mai mare cinste, pe mijlocul ei a pus un brâu de cincizeci de grivne de aur, şi în capul lui o cunună, tot de aur. Când m-a izgonit din stăpânirea mea, Iacun unchiul meu, eu am luat brâul de la Hristos, şi cununa de pe capul Lui. Atunci Chipul Domnului, întorcându-şi faţa către mine, mi-a zis: „Omule, să nu pui pe capul tău această cunună, ci s-o duci la locul pregătit ei, unde se va zidi de Cuviosul, biserica Maicii Mele, şi s-o dai în mâinile aceluia, ca s-o atârne înaintea jertfelnicului Meu”. Iar eu, de frică, am căzut şi zăceam ca un mort. Apoi după aceea sculându-mă, m-am urcat într-o corabie şi am plecat din ţara mea. Pe când pluteam noi, s-a făcut un vifor mare, încât noi toţi ne deznădăjduisem că vom scăpa cu viaţă. Atunci mi-am adus aminte de brâul pe care îl luasem cu mine, şi am început a striga: „Doamne, iartă-mă, că astăzi mor pentru acest brâu, pe care l-am luat de la cinstitul Tău Chip, cel cu înfăţişare omenească”. Atunci deodată am văzut o biserică în văzduh, şi gândeam: „De unde este această biserică?”. Atunci s-a auzit un glas, zicând: „Aceasta este închipuirea celei ce se va zidi de Cuviosul, în numele Maicii Domnului, precum o vezi, a cărei mărime se va măsura cu brâul cel de aur; de douăzeci de brâie în lăţime, de treizeci în lungime, iar în înălţime va fi de cincizeci; iar tu vei fi pus într-însa”.

Făcându-se aceasta, s-a liniştit marea, iar noi toţi am preamărit pe Dumnezeu, şi ne-am mângâiat cu bucurie foarte mare, pentru că am scăpat de moarte. Părinte, până acum nu ştiam unde se va zidi biserica care mi s-a arătat, până ce nu am auzit din cinstita

ta gură, că aici se va zidi, şi în ea voi fi pus eu". După ce a spus acestea, Șimon a luat brâul de aur şi l-a dat Cuviosului Antonie, zicând: „Iată măsura temeliei acestei biserici". Asemenea, dându-i şi cununa, a zis: „Această cunună să se pună la sfântul jertfelnic". Cuviosul a lăudat pe Dumnezeu pentru aceasta, şi a zis: „Fiule, de acum înainte nu te vei mai numi Şimon, ci Simon". Împreună cu brâul şi cununa cea de aur, Simon a dăruit Cuvioşilor Părinţi Antonie şi Teodosie multe averi pentru zidirea bisericii arătate de Dumnezeu. Mai pe urmă, prin învăţătura şi sfătuirea Sfântului Teodosie, a lăsat credinţa latinească şi a primit credinţa Ortodoxă a lui Hristos, cu toată casa sa, în care erau ca la trei mii de suflete cu preoţii lor. Iar aceasta s-a făcut pentru minunile ce se făceau de către Cuvioşii Părinţi Antonie şi Teodosie ai Pecerscăi. După multă vreme, când s-a întemeiat sfânta biserică a Pecerscăi, primul episcop ce s-a înscăunat aici a fost Simon, după descoperirea cea Dumnezeiască şi după proorocirea lui Antonie.

MINUNEA 341 - Maica Domnului în persoană, trimite meşteri zidari din Constantinopol, să zidească biserica Pecerscăi

Trecând câţiva ani, după ce Simon a dat brâul şi cununa Cuvioşilor Antonie şi Teodosie, au venit din Constantinopol la Pecersca, la aceşti Cuvioşi, patru meşteri de biserici, iscusiţi în zidăria de piatră, oameni foarte bogaţi care au grăit: „Unde voiţi să începem a zidi biserica?". Ei au răspuns: „În locul unde ne va arăta Domnul". Meşterii au zis: „Minunat lucru cereţi! Vremea morţii voastre o ştiţi, iar locul bisericii nu l-aţi însemnat încă, dându-ne atâta aur spre tocmire". Cuvioşii Antonie şi Teodosie au chemat pe toţi fraţii, şi au întrebat pe greci, zicând: „Spune-ţi-ne adevărul, ce este ceea ce grăiţi?". Meşterii au răspuns: „Noi dormeam în casele noastre şi dimineaţa când a răsărit

soarele, a venit la fiecare din noi nişte tineri frumoşi la chip şi ne-au zis: „Vă cheamă Împărăteasa în Vlaherna”. Ducându-ne, am luat cu noi pe prietenii şi rudeniile noastre şi am ajuns la Vlaherna cu toţii împreună. Întrebând pe cei de aici, am aflat cum că am fost chemaţi la Împărăteasa şi am recunoscut pe cei care ne-au chemat. Văzând pe Împărăteasa şi cu mulţime de ostaşi în jurul ei, noi ne-am închinat ei, iar ea ne-a zis: „Voiesc să-mi zidiţi o biserică în Kievul Rusiei şi vă poruncesc ca să vă luaţi aur pentru trei ani, şi să vă duceţi să începeţi zidirea ei”. Noi, închinându-ne, am zis: „O! Doamnă Împărăteasă, ne trimiţi în ţară străină, la cine vom merge?”. Iar ea ne-a zis: „Iată trimit şi pe Antonie şi pe Teodosie, aceştia care stau aici de faţă”. Iar noi am zis: „Atunci de ce ne dai aurul acesta pentru trei ani? Spune-ne aceasta, pentru ca să avem hrană şi cele de trebuinţă? Că tu singură ştii cu ce ne vei dărui pe noi”. Iar Împărăteasa ne-a zis; „Acest Antonie numai vă va blagoslovi la lucru şi se va duce la viaţa veşnică, iar Teodosie după doi ani va merge după dânsul; pentru aceea luaţi aur pentru plata voastră şi mergeţi; iar a vă dărui cineva ca mine, nu poate. Eu vă voi da cele ce ochii nu le-au văzut, urechile nu le-au auzit şi la inima omului nu s-au suit, şi însămi voi veni să văd biserica şi voi locui într-însa”. După aceea ne-a dat şi moaştele Sfinţilor Mucenici: Artemie, Iacob, Teodor, zicându-ne: „Să puneţi acestea în temelia Bisericii”. Luând noi Sfintele moaşte, aurul şi cele de trebuinţă, am întrebat pe Împrăteasa de mărimea bisericii şi ea ne-a zis: „Măsura am trimis-o, este brâul Fiului meu, după dorinţa Lui; ieşiţi afară şi vedeţi măsura ei”. Noi am ieşit afară şi am văzut biserica. Intrând iarăşi, ne-am închinat Împărătesei, şi am întrebat-o: „O! Doamnă, care o să fie numele bisericii?”. Iar ea ne-a zis: „Vreau să o numesc cu numele meu”. Noi am îndrăznit s-o întrebăm cum îi este numele. Atunci Împărăteasa însăşi ne-a zis: „Biserica va fi a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu”. Şi dându-ne acestă icoană ne-a zis: „Aceasta să-mi fie locţiitoare”. Noi închinându-ne ei, am plecat la casele noastre, având această icoană, pe care am luat-o din mâinile Împărătesei”.

Auzind toţi acestea, au preamărit pe Dumnezeu şi pe cea care L-a născut pe El. Sfântul Antonie a zis meşterilor: „O, fiilor, noi niciodată n-am ieşit la voi din acest

loc”. Iar grecii au zis cu jurământ: „Din mâinile voastre am luat aurul Împărătesei, înaintea multor martori, ba chiar şi până la corabie v-am petrecut şi după plecarea voastră, petrecând acasă o lună, am pornit pe cale, astăzi fiind a zecea zi, de când am ieşit din Constantinopol”. Cuviosul Antonie iarăşi le-a zis: „O, fiilor, de mare dar v-a învrednicit pe voi Hristos, căci sunteţi săvârşitori ai voinţei Lui. Tinerii aceia care v-au chemat pe voi sunt îngerii luminaţi, iar Împărăteasa cea din Vlaherne, care s-a arătat vouă, este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria. Ostaşii dimprejurul ei sunt, de asemenea, puteri îngereşti fără de trupuri. Asemănarea noastră şi aurul dat vouă, singur Dumnezeu le ştie cum s-au făcut, pentru robii săi. Binecuvântată este venirea voastră, căci aţi avut bună călătorie împreună cu această icoană a Născătoarei de Dumnezeu, care v-a răsplăti vouă, precum s-a făgăduit, cu cele ce ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, iar la inima omului nu s-au suit. Nimeni nu poate să le dea, decât numai Aceea şi Fiul Ei, Domnul Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, al cărui brâu şi coroană s-au adus aici de un neamţ, care a spus măsura, lărgimea, lungimea şi înălţimea bisericii Preacuratei”.

MINUNEA 342 - Cum s-a aflat locul unde s-a zidit biserica din Pecersca şi minunile care s-au făcut aici

Meşterii zidari, auzind cele spuse de Cuvioşii Antonie şi Teodosie, au fost cuprinşi de frică şi, închinându-se lor până la pământ, i-au întrebat din nou despre locul unde vor zidi biserica. Cuviosul Antonie le-a răspuns: „Trei zile vom petrece rugându-ne, şi Domnul ne va arăta locul”. La începutul acestui lucru, prin îndemnare dumnezeiască, s-au adunat pe câmp o mulţime de oameni, nechemaţi de nimeni, pentru a alege locul unde să zidească biserica, dar n-au găsit loc potrivit, unii zicând unele, iar alţii altele. Moşia domnească era aproape şi, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, trecea pe alături de ei binecredinciosul domn Sviatoslav care, văzând atât de mult popor, a întrebat ce fac acolo. Înştiinţându-se el, s-a abătut din cale şi s-a apropiat de dânşii şi, ca îndemat de Dumnezeu, le-a arătat locul de pe moşia sa, şi le-a poruncit ca acolo să zidească biserica.

Însă Cuvioşii s-au rugat trei zile. Cuviosul Antonie rugându-se în noaptea întâi, i s-a arătat Domnul zicându-i: „Antonie, ai aflat dar înaintea mea”. Iar Cuviosul Antonie a zis: „Doamne, dacă am aflat dar înaintea Ta, să fie rouă peste tot pământul, iar locul pe care binevoieşti a-l sfinţi să fie uscat”. Dimineaţa s-a aflat locul uscat, acolo unde este acum biserica, iar peste tot era rouă. Asemenea rugându-se Cuviosul Antonie noaptea a doua, a zis: „Doamne, să fie pământul peste tot uscat, iar pe locul sfânt rouă”. Mergând, a aflat aşa. A treia zi Cuviosul Antonie stând la locul acela s-a rugat, apoi binecuvântându-l, a măsurat lungimea şi lăţimea cu brâul Domnului Hristos cel de aur, adus de Simon de la nemţi, după acea măsură ce i s-a spus lui Simon din cer, pe când era pe mare. Cuviosul Antonie, ridicându-şi mâinile spre cer, a strigat cu glas mare asemeni lui Ilie: „Ascultă-mă pe mine, Doamne, ascultă-mă astăzi cu foc, ca să cunoască toţi oamenii aceştia că Tu eşti cel ce voieşti aceasta”. Și îndată a căzut foc din cer și a ars toate vreascurile şi mărăcinii, a luat roua şi a făcut şanţ în chipul săpăturii pe locul cel

măsurat. Iar cei ce erau cu Sfântul, de frică, au căzut ca morţi. Astfel, cu darul lui Dumnezeu s-a adeverit desăvârşit locul cel ales de Dumnezeu, începându-se prin rugăciune de către Sfântul Antonie. Darul lui Dumnezeu se arăta trecând spre locul acela, uneori ca o văpaie, ca un curcubeu, de la biserica cea veche, iar alteori treceau îngerii ducând icoana. Astfel alegându-se locul, s-a zidit biserica cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Pecersca, de către Cuvioşii Părinţi Antonie şi Teodosie, în anul de la naşterea lui Hristos 1089, pe vremea iubitorului de Hristos, Episcopul Mihail, şi a binecredinciosului domn Sviatoslav Iaroslavici, care cu mâinile sale a început a săpa temelia şi a dat fericitului Teodosie spre ajutor 100 de grivine de aur. Ei au pus în temelie moaştele sfinţilor mucenici, cele date meşterilor în Vlaherna de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu; şi după a cărei proorocire Cuviosul Antonie, trăind puţină vreme, s-a dus în acelaşi an la odihna cea veşnică, iar Cuviosul Teodosie a plecat din această viaţă, după doi ani de la începerea zidirii acestei biserici. După Cuviosul Teodosie a luat egumenia fericitul Ştefan, care a fost martor la toate minunile care s-au făcut în legătură cu zidirea acestei Sfinte Biserici. În al treilea an, s-a terminat zidirea ei.

MINUNEA 343 - Minunile care s-au făcut la zugrăvirea bisericii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Pecersca

După zece ani de la sosirea meşterilor care au venit să zidească biserica din Pecersca, au venit tot din Constantinopol meşteri zugravi de icoane, la fericitul Nicon, care pe atunci era egumen al Pecerscăi, şi i-au zis: „Aduceţi-ne aici de faţă pe aceia care s-au sfătuit cu noi pentru zugrăvirea icoanelor, pentru că voim să ne înţelegem cu dânşii. Aceia ne-au spus nouă că avem de zugrăvit o biserică mică, şi aşa ne-am şi tocmit cu dânşii înaintea mai multor martori, dar acum vedem că această biserică este foarte mare; luaţi-vă aurul vostru, iar noi ne vom întoarce la Constantinopol”. Egumenul auzind acestea, s-a îndoit şi a zis zugravilor: „Cum arătau acei oameni care s-au tocmit cu voi?”. Iar zugravii pomenindu-le înfăţişarea chipului lor şi numele, unul era Antonie şi celălalt era Teodosie. Egumenul a zis către dânşii: „Fiilor, nu ni se cade nouă să vă arătăm pe aceia, că mai-nainte cu zece ani s-au dus la Domnul, şi se roagă pentru noi, păzind această biserică, ferindu-şi mănăstirea lor şi purtând de grijă celor ce se află într-însa”. Acestea auzind zugravii, s-au înspăimântat şi aducând de faţă pe mai mulţi neguţători, care veniseră cu dânşii acolo, au zis egumenului: „Înaintea acestora ne-am tocmit cu dânşii şi am luat aur din mâinile lor şi tu nu voieşti să ni-i arăţi pe ei! De au murit, arată-ne nouă chipul lor, ca şi aceştia să-l vadă, căci au fost şi ei cu noi”.

Atunci egumenul a scos înaintea tuturor icoana Cuvioşilor Părinţilor noştri, Antonie şi Teodosie ai Pecerscăi; iar grecii văzând chipul lor s-au închinat, zicând: „Aceştia sunt cu adevărt, şi noi credem cu adevărat că ei sunt vii şi după moarte. Ei pot să ajute, să apere şi să mântuiască pe cei ce aleargă la ei”. Atunci neguţătorii au dat şi muşii (podoabe) pe care le aduseseră de vânzare, şi cu care după aceea au înfrumuseţat Sfântul Altar; iar zugravii au început a se căi de greşeala lor, şi spuneau acestea: „Când plecam cu corabia la Caneea, am văzut biserica aceasta mare la înălţime şi am îmtrebat pe cei ce

erau acolo ce biserică este aceasta şi ei ne-au răspuns că este Pecersca, şi a cărei împodobitori sunteţi voi. Iar noi mâniidu-ne, căci era prea mare, vroiam să fugim înapoi în jos. Într-acea noapte s-a pornit un vifor mare pe râu; iar când ne-am sculat de dimineaţă ne aflam aproape de Tripoli, şi luntrea mergea singură în susul apei, iar noi oprind-o pe ea cu anevoie, am stat toată noaptea socotindu-ne ce înseamnă aceasta? Noi fără să vâslim am străbătut atâta cale într-o noapte, pe care alţii ar fi străbătut-o cu mare osteneală, abia în trei zile. În cealaltă noapte am văzut în vedenie această biserică şi această icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Namestnica (Locţiitoarea), zicându-ne nouă: „Oamenilor, de ce vă tulburaţi în deşert, nesupunându-vă Fiului Meu şi robilor Mei? De nu mă veţi asculta, şi de veţi căuta să fugiţi înapoi, vă voi lua acum luntrea voastră şi vă voi duce la biserica mea. Aceasta să o ştiţi, căci de acolo nu veţi mai ieşi”.

MINUNEA 344 - La Pecersca, Maica Domnului îşi zugrăveşte singură chipul şi Duhul Sfânt se arătă în chip de porumbel

Pe când măiestrii aceştia împodobeau Altarului Bisericii lui Dumnezeu, atunci chipul Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei s-a închipuit singur aici. Fiind înăuntru altarului, au văzut cu toţii acea minune înfricoşată. Privind ei spre acel chip minunat, deodată s-a luminat mai mult decât soarele, încât neputând să privească la el, au căzut cu feţele la pământ, înspăimântaţi. Apoi micşorându-se acea strălucire şi vrând să privească iarăşi, deodată au văzut, cum din gura chipului Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a zburat în sus un porumbel alb, spre chipul Mântuitorului, şi acolo s-a ascuns, iar cei care erau în biserică, priveau să vadă de va mai ieşi de acolo. În

timp ce priveau ei, porumbelul a zburat iarăşi, ieşind din gura Mântuitorului şi umbla prin toată biserica, zburând pe la fiecare cap al Sfinţilor, aşezându-se la unii la picioare iar la alţii pe cap. După aceea zburând în jos, a stat după icoana Namestnica (Locţiitoare), făcătoarea de minuni, a Preasfintei Născătoare, de Dumnezeu, iar cei care se aflau în biserică, voiau ca să prindă porumbelul. Punând o scară şi urcându-se pe ea, nu l-au găsit după icoană, nici după catapeteasmă, şi căutându-l pretutindeni, nu vedeau unde s-a ascuns. Pe când priveau la icoana care se zugrăvise singură în altar, văd iarăşi cum porumbelul a zburat spre chipul Mântuitorului, ieşind din gura acelui chip al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Cei care se aflau jos, au strigat către cei de sus care zugrăveau: „Prindeţi-L”. Ei şi-au întins mâinile, vrând să-l prindă, dar porumbelul iarăşi a zburat în gura Mântuitorului, şi iarăşi a strălucit acea icoană mai mult decât soarele. Căzând cu toţii cu faţa în jos, s-au închinat Domnului, că s-au învrednicit a vedea lucrarea Preasfântului Duh care petrecea într-acea biserică a Pecerscăi. Meşterii zugravi de icoane, împodobind sfânta biserică, cea asemenea cerului prin facerea de minuni, se împodobeau şi ei înşişi cu felurite bunătăţi sufleteşti. Ei, rămânând în această mănăstire şi vieţuind în chip monahicesc cu plăcere de Dumnezeu, şi-au sfârşit viaţa aici, asemenea făcând şi meşterii zidari. Trupurile lor sunt aşezate în pridvorul acestei biserici, care se află nestricată până acum. Astfel s-a împlinit proorocia pe care au auzit-o acei fericiţi zugravi, pe când voiau să se întoarcă la Constantinopol, şi li s-a arătat lor biserica Pecerscăi, şi preacinstita icoană a Născătoarei de Dumnezeu, cea făcătoare de minuni, care le-a zis: „Nu veţi pleca de aici ci, călugărindu-vă, veţi rămâne până la sfârşitul vieţii în această mănăstire”.

MINUNEA 345 - Minunile care s-au făcut la sfințirea bisericii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, din Pecersca

În anul întâi al egumeniei fericitului Ioan, pe vremea Mitropolitului care purta acelaşi nume, harul lui Dumnezeu a voit ca biserica Pecersca, cea la a cărei zidire şi împodobire s-au făcut multe şi mari minuni, şi sfinţirea să se facă tot cu nişte minuni dumnezeieşti. Rânduiala sfinţirii bisericii fiind aproape gata, nu avea piatră pentru sfântul Prestol, şi căutau mult să găsească lespedea cea de piatră, dar nu s-a aflat atunci nici un meşter care să o facă, pentru aceea au pus în loc o scândură de lemn. Dar Preasfinţitul Mitropolit Ioan n-a voit ca într-o biserică atât de mare ca aceea să fie scândură de lemn la sfântul Prestol, şi pentru aceasta egumenul cu fraţii erau în mare mâhnire. Trecând câteva zile fără să se facă sfinţirea, în ziua de 13 august, monahii intrând în biserică să cânte după obicei Vecernia, au văzut lângă peretele din mijloc al Altarului, pusă o lespede de marmură şi stâlpişori, spre aşezarea sfântului Prestol. Ei s-au dus şi au spus Mitropolitului lucrul acela, iar el a lăudat pe Dumnezeu şi a poruncit, ca să se facă vecernia sfinţirii. Ei au căutat pretutindeni, pe apă şi pe uscat, să afle de unde şi de cine s-a adus lespedea aceea? Şi cum au băgat-o în biserică, fiind uşa încuiată? Însă nu au aflat urma nimănui; apoi au trimis trei grivne de argint la locul unde se făceau lucrări din piatră, ca să le ia meşterul pentru osteneala sa. Dar făcându-se cercetare pretutindeni, nu s-a aflat lucrătorii ei pe pământ, ci a făcut-o Însuşi lucrătorul ceresc şi purtătorul de grijă al tuturor bunătăţilor, şi a oferit-o spre punerea înainte a Preacuratului Său Trup şi a cinstitului Său Sânge, voind ca pe acea masă, pe care a dăruit-o El Însuşi în casa Maicii Sale, să se junghie în toate zilele, pentru toată lumea. Dar aceasta nu a fost ultima minune, căci au mai urmat şi altele.

A doua zi după minunata aflare a acelei lespezi, Preasfinţitul Mitropolit Ioan era în mare mâhnire, căci sosise vremea sfinţirii bisericii Pecersca, şi nu era cu dânsul

nici un Episcop la sfinţire, ei aflându-se la mare distanţă, şi nefiind invitaţi la timp. Dar iată, cu puterea lui Dumnezeu, au sosit fără de veste şi au stat de faţă iubitorii de Dumnezeu Episcopi: Ioan al Cernigovului, Isaia al Rostovului, Antonie al Irievului, Luca al Vilogorodiei care, nefiind chemaţi de nimeni dintre oameni, au venit să ia parte la rânduiala sfinţirii acestei biserici. Preasfinţitul Mitropolit Ioan s-a minunat de aceasta, pentru că nu trimisese pe nimeni după Episcopi şi, cu uimire, i-a întrebat: „Cum de aţi venit nechemţi". Episcopii au răspuns: „Stăpâne, au venit nişte tineri, trimişi de la tine, care ne-au zis: „Pe ziua de 14 august se va sfinţi biserica Pecerscăi, să fiţi cu toţii gata a participa la Liturghie, cu Mitropolitul Ioan. Auzind noi acestea, după cuvântul tău, iată am venit". Apoi a răspuns şi Antonie, Episcopul Irievului: „Eu eram bolnav, şi în noaptea aceea a intrat la mine un monah, şi mi-a zis: „Mâine de dimineaţă se va sfinţi biserica Pecerscăi, să fii acolo şi tu". Cum am auzit, îndată m-am însănătoşit şi iată am venit aici, după porunca voastră". Mitropolitul voia să afle pe oamenii aceia care i-au chemat pe ei, dar îndată s-a auzit un glas ca acesta: „Stinsu-s-au cei ce iscodesc iscodiri". Atunci ridicându-şi mâinile către cer, a zis: „O! Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, precum la Adormirea Ta ai adunat pe Apostoli de la marginile lumii, spre cinstea îngropării tale, tot aşa la sfinţirea bisericii tale, ai adunat pe robii tăi şi împreună slujitorii noştri; binecuvintează-ne pe noi la acest lucru şi ne ajută nouă pentru slava Fiului tău şi a ta". Atunci toţi erau cuprinşi de spaimă, pentru atâtea minuni ce s-au făcut, al căror sfârşit nu este aici.

În timpul sfinţirii, după ce au înconjurat biserica de trei ori, venind la uşi, Mitropolitul Ioan lovind, a strigat după datină: „Ridicaţi boieri porţile voastre, ca să intre Împăratul slavei". În acel timp nimeni nu era înăuntru care să răspundă: „Cine este acesta, Împăratul slavei?". Pentru că uitaseră să lase pe cineva pentru aceasta. Dar făcându-se tăcere, s-a auzit dinăuntru un glas îngeresc, zicând: „Cine este acesta, Împăratul slavei". Făcându-se cercetare cine şi de unde sunt cântăreţii aceia, şi cum au intrat în biserică, fiind toate uşile încuiate, nu au aflat pe nimeni în biserică. Atunci toţi au cunoscut că

toate acestea s-au petrecut cu dumnezeiasca rânduială şi purtare de grijă pentru acea sfântă biserică, încât toţi au grăit de dânsa cu graiul Apostolului: „O, adâncul bogăţiei, al înţelepciunii şi al cunoştinţei lui Dumnezeu! Cât sunt de nepătrunse judecăţile Lui şi neurmate căile Lui! Cine a cunoscut mintea Domnului sau cine s-a făcut Lui sfetnic?”. Astfel s-a săvârşit sfinţirea bisericii Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, de la Pecersca, în anul de la naşterea lui Hristos 1049, în 14 zile ale lunii august, pe vremea binecredinciosului domn al Kievului, Iaroslavici, ajutând Însuşi Domnul Dumnezeu prin săvârşirea de mari minuni, cu rugăciunile Preacuratei Maicii Sale şi ale Cuvioşilor Părinţilor noştri, Antonie şi Teodosie ai Pecerscăi.

Minunată este povestirea acestei sfinte biserici care, mai înainte de începutul ei, a fost arătată de Domnul şi în pământul nemţesc, care de la cinstitul Său chip i-a trimis coroana şi brâul, şi a arătat asemănarea ei. Din pământul grecesc s-a trimis de către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu icoana sa, moaştele sfinţilor mucenici şi a arătat în văzduh asemănarea bisericii ei. De la începutul ei şi până la terminare, prin cele trei chipuri: zidirea, zugrăvirea şi sfinţirea, s-a arătat lucrarea Sfintei Treimi.

La începutul zidirii acestei biserici, Însuşi Dumnezeu-Tatăl a însemnat locul prin uscăciune, căci uscăciunea este urmarea vechimii şi a bătrâneţelor. Fiul, Care S-a pogorât ca roua pe lână, a trimis rouă. Duhul Sfânt, care în limibi de foc s-a pogorât, a trimis foc din cer. Asemenea şi în vremea împodobirii, Tatăl, care a zidit pe om după chipul Său, a zugrăvit chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, fără mâini de zugravi şi sfântul Altar cu muşii l-a împodobit. Fiul, Care este soarele dreptăţii, a umplut biserica cu strălucire. Duhul Sfânt, care S-a arătat în chip de porumbel, a arătat chipul cel de porumbel care a zburat din gura Chipului. Mai pe urmă în vremea sfinţirii: Tatăl, care odată a dat legi pe lespezi de piatră, a dăruit piatra pentru Sfântul Prestol. Fiul, care este Arhiereul cel veşnic, i-a adunat pe arhierei în chip minunat. Duhul Sfânt, Limba cea de foc, care a grăit vestirea cea bună în tot pământul, a răspuns dinăuntru bisericii, nefiind acolo nici un om. Dacă prin atâtea semne, Dumnezeu, cel în Treime, a iubit a-şi întemeia

acestă biserică, în numele iubitei Sale Maici, este arătat că petrece într-însa cu dragoste şi Împărăteasa, ceea ce stă de-a dreapta Lui, Folositoarea şi Scăparea tuturor creştinilor, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, precum s-a făgăduit meşterilor din Vlaherna, zicâdu-le: „Voi veni şi eu să văd biserica şi voi locui într-însa". Asemenea şi Sfinţi lui Dumnezeu, ale căror sfinte moaşte sunt aşezate sub zidurile temeliei, petrec nedespărţiţi în această sfântă biserică. Pentru ale lor sfinte rugăciuni şi ale Cuvioşilor Părinţi, Antonie şi Teodosie de la Pecersca, să ne dea Domnul Hristos, Capul Bisericii, harul şi mila Sa; căruia I se cuvine cinstea şi slava cu Părintele Lui cel fără de început, cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă dătătorul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin (M. 366-371; conf. Viețile Sfinților 14 august).

MINUNEA 346 - Maica Domnului izbăveşte de farmece pe o monahie din mănăstirea Cuvioasei Irina

O femeie frumoasă şi de bun neam din cetatea Cuvioasei Irina, adică din Capadocia, era logodită cu un bărbat. Dar schimbându-şi scopul, nu l-a mai voit, şi ca să nu o mai supere gândul, a fugit de acolo şi s-a călugărit în mănăstirea Sfintei Irina. Diavolul zavistuind-o pe ea, şi vrând să o scoată din mănăstire, a înfierbântat pe logodnicul ei cu multă dragoste spre dânsa. Acesta, încercând să o determine de a ieşi din mănăstire, nu a reuşit, din care cauză, dorind să-şi împlinească scopul, a apelat la un fermecător, slujitor preaiscusit al diavolului, căruia i-a făgăduit mulţi bani, dacă prin farmece va aduce pe acea femeie la voia lui, ca să-l ia de bărbat. Fermecătorul făcându-şi meşteşugul în Capadocia, deodată, femeia şi-a ieşit din minte şi înconjura toată mănăstirea, răcnind şi strigând numele logodnicului său. Ea se jura cu înfricoşate

jurăminte, că dacă nu-i vor deschide uşa, ca să se ducă să-l afle, se va sugruma. Auzind Cuvioasa acestea, plângea, şi bătându-se peste obraz, zicea: „Vai mie, ticăloasa, pentru că din nepurtare de grijă a păstorilor răpesc lupii oile. Dar în deşert te osteneşti, vicleanule diavol, căci Hristos nu te va lăsa să înghiţi mieluşeaua Lui”. Atunci adunând pe toate surorile şi învăţându-le să se păzească mai dinainte de vicleşugul diavolului, le-a sfătuit să postească toată săptămâna, rugându-se către Dumnezeu pentru acea soră, şi fiecare făcând câte o mie de metanii pe zi.

Însăşi Cuvioasa se ruga fierbite în chilia sa. A treia zi, Sfânta vedea acolo unde se ruga la miezul nopţii pe marele Vasile, care îi zicea: „Pentru ce ne prihăneşti, Irino? Oare, pentru că lăsăm de se fac în patria noastră urâciuni şi necuviinţe ca acestea? Când se va lumina de ziuă, să iei pe uceniţa ta cea bolnavă şi să o duci la biserica Vlaherna, acolo va veni să o vindece Maica Stăpânului nostru Hristos, care are putere”. Zicând Sfântul acestea, s-a făcut nevăzut.

Luând Sfânta pe cea care pătimea, împreună cu alte două surori mai alese şi ducându-le la numita biserică a Vlahernei, s-au rugat toată ziua cu lacrimi. Dar la miezul nopţii, au adormit de oboseală. Sfânta Irina a văzut în vis popor mult, care gătea drumurile cu haine aurite şi luminoase, împrăştiind flori mirositoare şi tămâind. Sfânta i-a întrebat pe ei pentru ce fac atâta pregătire. Iar ei au zis: „Vine Maica lui Dumnezeu, pregăteşte-te a i te închina”. Atunci a venit şi împărăteasa tuturor, urmându-i mulţime nenumărată de purtători de lumină, iar dumnezeiasca şi cinstita ei faţă scotea atâta strălucire încât omul nu putea suporta să o vadă.

După ce Stăpâna a văzut pe toţi bolnavii, a venit şi la uceniţa Irinei. Atunci ea înfricoşată şi cutremurată a căzut la picioarele Preasfântei Stăpâne, şi a auzit cum a strigat Preasfânta Născătoare de Dumnezeu pe marele Vasile şi l-a întrebat de Irina, ce-i trebuie; iar el a spus toată pricina, precum e arătată mai sus. Atunci Stăpâna iarăşi a zis: „Chemaţi pe Anastasia”. Când a venit, a zis către dânsa: „Duceţi-vă cu Vasile în Cezareia; cercetaţi cu sârguinţă ca să vindecaţi această fiică pentru că Fiul şi Dumnezeul meu vouă v-a

dăruit acest dar”. Atunci Anastasia şi Vasile, închinându-se Născătoarei de Dumnezeu, s-au dus să săvârşească cele poruncite. Atunci s-a făcut un glas către Cuvioasa Irina, zicându-i: „Du-te la mănăstirea ta, şi acolo se va vindeca”. Deşteptându-se, a spus vedenia celorlalte şi apoi a plecat bucurându-se.

Era într-o zi de Vineri, şi la ceasul Vecerniei s-au adunat toate surorile în biserică. Cuvioasa spunându-le vedenia sa, a poruncit ca toate să ridice mâinile şi ochii spre cer şi cu lacrimi să strige din toată inima: „Doamne miluieşte”. După câtva timp, când s-a udat toată faţa bisericii cu lacrimi, s-a arătat în văzduh marea muceniţă Anastasia şi Marele Vasile.

Atunci s-a auzit un glas, zicând: „Irino, întinde mâinile tale şi primeşte acestea şi nu ne mai prihăni pe nedrept”. Sfânta întinzând sfintele sale mâini, a primit din văzduh o legătură, care cântărea trei litre (954 grame). Dezlegând-o, a aflat într-însa fel de fel de farmece şi lucruri rele; aţă, păr, plumb, noduri şi mai multe lucruri diavoleşti. Erau mai ales doi idoli mici de plumb, unul în asemănarea bărbatului, iar celălalt în al monahiei, şi erau astfel lipiţi unul de altul, ca şi cum păcătuiau. Monahiile s-au minunat şi au petrecut toată noaptea mulţumind Împărătesei celei preaputernice. Dimineaţa, Sfânta a trimis la Vlaherna două monahii, împreună cu ceea ce pătimea şi împreună cu lucrurile cele rele care s-au zis mai sus, de asemenea cu untdelemn şi cu prescuri, ca Preotul să slujească Sfânta Liturghie. După Liturghie, a miruit pe bolnavă cu untdelemn din candelă; apoi au pus farmecele pe jăratic care, arzând, s-au dezlegat şi nevăzutele legături ale monahiei, şi şi-a venit în minte, slăvind pe Dumnezeu, care a izbăvit-o. Când idoli s-au topit desăvârşit, ieşeau nişte glasuri foarte mari de pe jăratec, precum răcnesc porcii când sunt înjunghiaţi. Cei care erau de faţă, văzând şi auzind acestea, au fugit cutremuraţi, slăvind pe Dumnezeu, care face nişte lucruri slăvite ca acestea. După acestea, monahiile s-au întors la mănăstire, povestind către celelalte şi aceste minuni de pe urmă (Viețile Sfinților 28 august).

MINUNEA 347 - Doi frați care zideau o biserică, primesc ajutor din partea Maicii Domnului pentru terminarea ei

Doi fraţi, Ioan şi Gavriil, născuţi din părinţi bine-credincioşi, pe nume Nicolae şi Cristina, din marele oraş Novgorod, de mici au fost crescuţi în dreaptă credinţă şi frică de Dumnezeu. Datorită acestui lucru, când au ajuns la vârsta potrivită, amândoi au hotărât să îmbrăţişeze viaţa cea fericită a petrecerii monahiceşti. Amândoi fiind în acelaşi gând, au făcut acest mare pas, aducând cu ei şi partea de avere ce le-a rămas de la părinţi. Cu aceasta, ei s-au hotărât să zidească o mănăstire din nou. Mai întâi au ridicat o biserică de lemn în numele Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, cu hramul Bunei Vestiri, înzestrând mica chinovie cu toate cele trebuincioase.

Apoi s-au sârguit să zidească o biserică de piatră, pe care începând-o, au mers cu ridicarea ei până la ferestre, dar lipsindu-le banii necesari pentru continuare, au întrerupt lucrul. Pentru aceasta fericitul Ioan şi fratele lui, Gavriil, se aflau în mare mâhnire şi întristare dar, având mare credinţă şi osârdire către Preacurata Născătoare de Dumnezeu, spre dânsa au alergat în mâhnirea lor, ca spre ceea ce este grabnică ajutătoare celor necăjiţi şi mângâietoare dulce pentru cei scârbiţi şi cu lacrimi s-au rugat, zicând: „Tu, Stăpână bună, ştii credinţa şi dragostea noastră, pe care o avem către Fiul tău şi Dumnezeul nostru, şi spre tine Împărăteasa şi Doamna noastră scumpă. De asemenea ştii credinţa şi osârdia pe care noi o avem, pentru zidirea preacinstitului tău locaş, pe care l-am început, punându-ne toată nădejdea spre tine, o, Maică a lui Dumnezeu! Ajută-ne nouă ca să săvârşim biserica ta, trimite ajutorul tău, Stăpână, ca să nu fim ruşinaţi, noi robii tăi, căci iată am început a zidi şi nu putem a o săvârşi fără ajutorul tău”.

Şi aşa rugându-se şi tânguindu-se ei, li s-a arătat noaptea în vis Preacurata Maica lui Dumnezeu, cereasca Împărătească şi le-a zis lor: „De ce sunteţi cuprinşi de atâta îngrijorare şi tânguire pentru zidirea bisericii mele, iubiţii mei, şi robi ai lui Dumnezeu?

Nu voi trece cu vederea rugăciunea, credinţa şi dragostea voastră, ci degrabă vă voi trimite vouă cele de trebuinţă pentru săvârşirea ei, ba vă va prisosi şi pentru alte nevoi, numai sârguiţi-vă la lucru, şi nu vă împuţinaţi în credinţă”. Această vedenie având-o amândoi fraţii, deşteptându-se, s-au umplut de mare bucurie. Iar după cântarea Utreniei au spus unul altuia ce văzuseră, şi cu nădejde s-au întărit.

Într-aceeaşi zi, de dimineaţă, după rânduiala lui Dumnezeu ieşind afară din mănăstire, au văzut un cal foarte minunat, stând înaintea porţii, purtând frâu aurit şi şa ferecată cu aur, blând şi nemişcat, neavând călăreţ pe dânsul. Mirându-se mult de frumuseţea şi mărimea acestui cal, au așteptat mult să vină de undeva călăreţul lui, dar nu a apărut de nicăieri. Văzând că nu mai vine nimeni, şi calul stătea în acelaşi loc nemişcat, s-au apropiat de el şi au văzut doi săcuşori plini, atârnând de o parte şi de alta a şeii. Înţelegând că de la Dumnezeu li s-a trimis lor aceasta, au luat de pe cal săcuşorii aceia, după care calul s-a făcut nevăzut de la ochii lor. Dezlegând săcuşorii, au aflat pe unul plin cu aur, iar pe celălalt plin cu argint, mirându-se de dumnezeiasca purtare de grijă, au înălţat mare mulţumită Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, care le-a trimis acestea. Apoi degrabă terminând biserica, au înfrumuseţat-o cu toată podoaba cuvenită, cumpărând şi moşii pentru folosul mănăstirii, iar rămăşiţa aurului şi a argintului au dat-o egumenului şi fraţilor. Ei îmbrăcându-se în călugărescul chip, li s-a schimbat numele din Ioan-Ilie şi din Gavriil-Grigore, petreceau în mănăstirea aceea cu dumnezeiasca plăcere, în post, în rugăciune şi în toate ostenelile şi nevoinţele călugăreşti (Viețile Sfinților 7 septembrie).

MINUNEA 348 - Maica Domnului acoperă stâlpul Cuviosului Lazăr şi-i dăruieşte încă cincisprezece ani de viață

Cuviosul Lazăr, pustnicind în Muntele Galisiului, într-un loc pustiu, lipsit de apă şi de cele necesare vieţii, pentru nevoinţă şi viaţa lui înbunătăţită, cu toată asprimea locului şi a vieţii, s-au adunat în jurul lui mai mulţi ucenici, pentru care a zidit o mică mănăstire. Cu timpul atât de mult s-au înmulţit ucenicii încât acest locaş a devenit neîncăpător. Atunci Cuviosul Lazăr a rugat pe Dumnezeu cu lacrimi, multe zile, ca să-i arate de este sfânta Lui voie, să zidească o biserică mai mare şi o mănăstire mai largă, ca să locuiască fraţii care veneau să se sălăşluiască acolo, cum şi unde să pună temeliile bisericii. Drept aceea, rugându-se el într-o noapte, a auzit un glas care îi poruncea să iasă afară din chilia sa. Ieşind, a văzut un stâlp de foc, care ajungea până la cer, iar îngerii lui Dumnezeu suindu-se de pe pământ, cântau o cântare dulce: „Să învieze Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui". Îndată a înţeles, că în locul acela unde s-a arătat stâlpul, era voia lui Dumnezeu să se zidească biserica. După aceea începând zidirea cu mare osârdie, a ridicat din temelie o biserică mare şi frumoasă, cu chilii multe şi ziduri mari împrejur.

După săvârşirea mănăstirii, Cuviosul a mai zidit aproape o biserică, un stâlp înalt, descoperit, cu greu de suit şi foarte strâmt, având lăţimea numai de trei palme. El s-a suit deasupra lui, pentru nevoinţă, luând cu sine numai o haină de piele, cu capul descoperit şi desculţ, purtând pe trup fiare grele. Acolo suferea toate greutăţile iernii, ploi tulburătoare, ninsori multe, răceală şi iuţimea îngheţurilor, prin care se făcea ca cristalul, de-a pururea pomenitul. Suferea încă şi fierbinţeala verii şi arşiţele cele mari, cu acestea petrecea fericitul părând ca un om fără de trup.

Odată s-a pornit o ploaie atât de mare şi de tulburătoare, încât pornirea apelor duceau cu ele şi pietrele cele mari, omorând multe dobitoace şi distrugând recoltele. În acel timp, un păzitor de capre, aflându-se aproape de mănăstire, şi văzând potopul acela,

a alergat la mănăstire ca să scape de primejdie. Apropiindu-se de ea, şi trecând prin apropierea stâlpului, rugându-se a cerut ajutor de la Sfântul, ca să scape de primejdie. Atunci el a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria stând în văzduh, deasupra stâlpului, îl acoperea şi ferea de ploaie, păzind astfel pe Cuviosul Lazăr. O minune ca aceasta nu s-a mai auzit şi nici nu s-a mai văzut vreodată! Dacă pe Avva Macarie îl păzea un Heruvim, pe marele Paisie, îngerul Domnului, pe Cuviosul Lazăr însă chiar Împărăteasa îngerilor îl acoperea ca un nor, şi-l păzea nevătămat pe robul său.

Cât de mult iubea Maica Domnului pe Cuviosul Lazăr, se vede şi din cele ce urmează. Odinioară, îmbolnăvindu-se de moarte, şi ajungând la răsuflarea cea mai de pe urmă, mulţimea ucenicilor s-au adunat în jurul Cuviosului, plângând cu negrăită jale şi tânguire pentru despărţirea de dânsul. Atunci Cuviosului făcându-i-se milă de ucenicii săi, care ar fi rămas orfani, s-a rugat pentru dânşii către Maica lui Dumnezeu, ca să-i mai dăruiască, pentru dânşii, câtăva vreme de viaţă. Atunci Preasfânta Maică şi Fecioară, care a născut pe însuşi Viaţa, a rugat pe Fiul ei, care are stăpânirea vieţii şi a morţii în mâna Lui, să lungească viaţa Cuviosului cu încă 15 ani. Drept aceea, pe când era bolnav Cuviosul, a văzut pe Născătoarea de Dumnezeu, rugând pentru aceasta pe Fiul ei, Domnul nostru Iisus Hristos, care lucru s-a şi împlinit, căci îndată s-a făcut sănătos şi a mai trăit încă 15 ani (Viețile Sfinților 7 noiembrie).

MINUNEA 349 - Maica Domnului cheamă pe Cuviosul Maxim în Athos unde i se arată, îl mângâie şi-l apără de diavoli

Cuviosul Maxim a pustnicit în Muntele Athosului, pe la anii 1320. El s-a născut în Lampsac, din părinţi de neam bun, bine-credincioşi şi îmbunătăţiţi cu viaţa. Ei neavând copii, Cuviosul acesta a fost mai mult fiu şi rod al rugăciunilor şi al făgăduinţei. Din Sfântul Botez i s-a pus numele Manuil. Când a ajuns la vârsta corespunzătoare, părinţii l-au lăsat să petreacă pe lângă o biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, împlinindu-şi astfel făgăduinţa făcută. La vârsta de 17 ani intră într-o mănăstire din Muntele Ganu, unde din călugărie primeşte numele de Maxim. Căutând un povăţuitor iscusit după Dumnezeu, a plecat în Constantinopol, unde s-a închinat pe la toate bisericile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, rămânând mult timp pe lângă biserica din Vlaherna, unde petrecea în foame şi sărăcie, fiind considerat de toţi ca un nebun după Hristos. După mai mult timp, a plecat în Tesalonic unde s-a închinat la moaştele Sfântului şi Marelui Mucenic Dimitrie, după care, urcând în Sfântul Munte al Athosului, s-a aşezat în lavra Cuviosului Anastasie. Fiind el în ascultarea mănăstirii şi făcând cu sârguinţă toate cele poruncite, ducea o viaţa aspră, asemenea cu cea de mai-nainte, când era în biserica din Vlaherna. El nu avea chilie în lavră, şi nici vreun lucru din cele necesare pentru mângâiere trupească, ci numai hrana cea de nevoie pe care o lua de la trapeză, mâncând numai ca să trăiască. Iar în biserică locul său şi-l avea în stranele din tindă, fiindcă se nevoia cu nedormirea şi privegherea de toată noaptea.

Însă, precum muntele Sinai a chemat pe Moise, Carmelul pe Ilie, iar pustia pe Ioan Botezătorul, tot aşa şi pe Cuviosul Maxim l-a chemat Athosul, floarea munţilor, ca să înflorească dreptul într-însul, după cum zice Psalmistul, „ca un finic”, şi să rodească roadele Duhului Sfânt. Căci în Duminica Sfinţilor Părinţi, care este după Dumnezeiasca Înălţare a lui Hristos Dumnezeul nostru, i s-a arătat Născătoarea de Dumnezeu, având în

braţe pe Domnul, şi i-a zis: „Urmează-mi, preacredinciosule Maxime şi suie-te deasupra Atonului, ca să iei darul Duhului Sfânt, după cum doreşti”. Văzând ei această vedenie de două-trei ori, a lăsat lavra cea mare, şi după şapte zile s-a suit pe creştetul muntelui, în Sâmbăta Penticostei sau a Rusaliilor, şi a petrecut toată noaptea treaz, împreună cu alţi monahi, care s-au dus după Dumnezeiasca Liturghie. Dumnezeiescul Maxim a rămas acolo singur, trei zile şi trei nopţi, rugându-se necontenit Domnului şi Născătoarei de Dumnezeu, prin rugăciuna minţii.

Dar cine poate povesti ispitele pe care le-a uneltit vrăjmaşul asupra Sfântului, ca să-l izgonească de acolo? Astfel se arătau fulgere şi trăsnete, încât se clătina muntele Athosului şi se desfăceau pietrele şi stâncile; însă toate acestea se făceau prin nălucirea diavolilor, în vremea nopţii, ca să-l înfricoşeze. Ba încă şi ziua auzeau glasuri sălbatice şi tulburări mari, ca şi cum ar fi fost în apropiere mulţime de oameni grozavi, care se suiau pe toate părţile muntelui, spre vârf şi se porneau asupra Sfântului cu prăştii şi cu suliţe, ca să-l pogoare din vârful muntelui; findcă nu sufereau, blestemaţii, să locuiască Sfântul acolo, dar toate acestea se arătau cu nălucire. Însă dumnezeiescul Maxim având în sine darul Sfântului Duh, nu se temea nicidecum, nici se îngrijea de acestea; ci se îndeletnicea şi se sârguia numai în rugăciunea minţii, rugând pe Domnul şi pe Născătoarea de Dumnezeu, ajutătoarea şi părtinitoarea lui. În acel timp de grea ispitire, i s-a arătat lui iarăşi, înconjurată de multă mărire, ca o împărătească, având în jurul său mulţi tineri, ţinând în braţele sale pe Fiul ei, şi Ziditorul a toate... Sfântul, cunoscând-o pe ea, prin necuprinsa şi dumnezeiasca lumină care strălucea şi lumina toate împrejurimile acelea, apoi convingându-se pe deplin, că nu era amăgire diavolească, ci vedenie dumnezeiască şi arătare adevărată a Născătoarei de Dumnezeu, a grăit cu bucurie, zicând: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine”, şi altele ca acestea. După aceea căzând, s-a închinat Domnului şi Născătoarei de Dumnezeu, auzind acestea de la Preasfânta Născătoare: „Primeşte dar asupra diavolilor, cinstite pătimitorule, şi locuieşte în muntele Athosului; căci aceasta este voia Fiului meu, ca să te sui la vârful faptei bune şi să te faci

dascăl şi povăţuitor al multora, ca să se mântuiască”. După aceasta i s-a dat şi pâine cerească, spre hrană şi întărirea firii, fiindcă era de atâtea zile nemâncat; şi îndată ce a luat pâinea şi a băgat-o în gura sa, l-a înconjurat de sus o lumină dumnezeiască şi a auzit laudă îngerească; iar Născătoarea de Dumnezeu, s-a suit la ceruri. În vârful muntelui a rămas atâta strălucire şi bună mireasmă, încât Sfântul fiind uimit, nu mai vroia să se pogoare de acolo, şi să se lipsească de acea bună mireasmă şi de acea strălucire. Cu toate acestea, după trei zile s-a pogorât din porunca Născătoarei de Dumnezeu, şi s-a dus la biserica Ei care se numea Panaghia, şi petrecând acolo câteva zile, s-a suit iarăşi în vârf şi a sărutat locul acela în care a stat cu slavă Născătoarea de Dumnezeu, şi cerea iarăşi cu lacrimi dumnezeiasca Ei arătare. Lumină n-a mai văzut, dar buna mireasmă a simţit ca şi mai înaite şi s-a umplut de bucurie şi de veselie negrăită. Aceasta s-a petrecut de trei ori, când s-a suit la vârf, dar pe Născătoarea de Dumnezeu n-a mai văzut-o ca întâia oară (Viețile Sfinților 13 ianuarie).

MINUNEA 350 - Minunile făcute de Maica Domnului prin sfânta icoană „portărița”

Din vremea drept-credinciosului şi pururea pomenitul împărat Constantin, a început a înflori credinţa noastră şi a creşte prin darul Domnului nostru Iisus Hristos; iar capiştile idolilor se dărâmau, cetele monahilor se înmulţeau şi se zideau biserici şi jertfelnice prin toate cetăţile şi oraşele. Trecând ani mulţi, s-a aflat un bărbat cinstitor de Dumnezeu şi cu fapte bune, Petru cu numele, care dorea să găsească un loc liniştit şi pustiu, unde să se depărteze de lume şi să petreacă viaţă liniştită. Şi rugând pe Dumnezeu ca să-i descopere unde să se ducă, a văzut în vedenie pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a zis: „Părinte, în Muntele Athosului este odihna ta; acest loc l-am cerut ca moştenire de la Fiul şi Dumnezeul meu, ca să-l aibă scăpare toţi câţi se depărtează de grijile şi tulburările lumii, să se pregătească pentru fapta bună, petrecând o viaţă îmbunătăţită spre a dobândi fericirea cea veşnică. Eu foarte mult am dorit muntele acesta şi în puţină vreme are să se umple de călugări din toată ţara şi locul, iar mila mea şi ajutorul Fiului meu, nu va lipsi de la dânşii, ci îi voi acoperi şi păzi rugând pe Fiul meu pentru mântuirea lor”.

După ce s-a deşteptat Sfântul, mulţumind Domnului cu prisosinţă şi pururea Fecioarei Maicii Lui, s-a dus în muntele acela; şi asupra dracilor vitejeşte nevoindu-se, multe vedenii şi vederi de îngeri s-a învrednicit a vedea prin mijlocirile Maicii lui Dumnezeu; şi făcându-se mare făcător de minuni, s-a dus către Domnul. Iar după vreo câţiva ani, a venit şi părintele nostru Anastasie, cel care a zidit Lavra cea mare.

În acea vreme, trăia şi părintele nostru Ioan, lăcaşul cel preacurat cu adevărat al Preasfântului Duh, ivirean de neam, din sânge împărătesc şi bogat care, lăsând slava, bogăţia şi toate cele ce erau ale lui, s-a dus la o mănăstire şi, dezbrăcându-se de hainele lui cele strălucite, s-a îmbrăcat în haină proastă şi sărăcăcioasă. Auzind el de vestea Sfântului Munte şi de Cuviosul Anastasie, s-a dus la el şi aflându-l, au început a se nevoi amândoi ca nişte fraţi, în nevoinţă cea bună şi mântuitoare. Iar după puţin timp, înştiinţându-se cum că fiul său Eftimie a venit în Vizantia pentru pace, s-a dus spre căutarea lui şi, aflându-l, s-au întors amândoi la liniştea cea dorită către marele Anastasie; de la care învăţând filozofia, s-a făcut un nou Gură de Aur, tâlcuind toată Scriptura din greceşte în limba Ivirilor.

Iar după trecere de puţină vreme, a venit şi marele Tornichie de s-a făcut călugăr. Acesta era voievod al împărăţiei Ivirilor, care făcuse multe vitejii şi purtase multe biruinţe în războaie asupra vrăjmaşilor; şi pentru ale lui neobosite osteneli, a dobândit multe semne de biruinţă.

În vremea aceea, neamurile cele fără de Dumnezeu ale perşilor, auzind de moartea împăratului Romano, s-au ridicat cu oaste asupra cetăţii Ţarigradului (Constantinopol). Şi având în frunte un voievod cu numele Siliar, au alergat către răsărit, robind cetăţile şi oraşele, neaflând pe nimeni care să le stea împotrivă, întrucât fiii împăratului erau mici şi nevrednici. Împărăteasa avea multă mâhnire şi necaz, auzind că s-au apropiat barbarii, şi neavând altă nădejde, şi-a adus aminte de Tornichie, zicând: „De nu va veni la noi voievodul ivirilor, nu avem pe nimenea care să ne stea în ajutor". A trimis la Sfântul Munte scrisori poruncitoare lui Anastasie şi Ioan, rugându-i să trimită pe Tornichie. Însă acesta n-a voit, dar de nevoie s-a supus, ca să nu se împotrivească Sfinţilor, şi s-a dus la Vizantia.

Împărăteasa văzându-l pe el s-a bucurat mult şi arătându-i pe fiii săi, i-a zis lui: „De bunătatea ta, cinstite părinte, atârnă viaţa sărmanilor acestora". Tornichie luând oaste şi, ducându-se, a tăiat toată oastea barbarilor, şi pe mulţi ostaşi luându-i robi, s-au

întors cu biruinţă la împărăţie. Atunci tot singlitul l-au întâmpinat şi foarte l-au cinstit pe dânsul şi mai ales împărăteasa, tare i-a mulţumit după cum se cădea şi a vrut să-i dea bani mulţi, dar el n-a vrut să-i ia, ci a zis: „Eu, stăpână, am lăsat pe ai mei pentru Domnul, şi cum să adun bani străini? Însă dacă binevoieşte stăpânirea ta, zideşte o mănăstire în Munte, ca să aibă neamul nostru al ivirilor o mângâiere a străinătăţii lor". Iar împărăteasa cu bucurie a primit şi a trimis boieri cu mare mulţime de aur, poruncindu-le să săvârşească lucrul acesta cu aşa sârguinţă, încât să nu se afle altul mai frumos, şi aşa s-a şi făcut. Şi a împodobit biserica cu vase de argint şi de aur, dăruind acestei sfinte mănăstiri şi o cetăţuie, spre sufleteasca ei pomenire. Făcând încheierea cuvântului pentru mănăstire, să începem a spune pentru sfinţita icoană Portăriţa.

Pe vremea când împărăţea împăratul Teofil, era multă prigonire asupra sfintelor icoane, din care cauză i s-a zis „luptătorul de icoane". Acel urâtor de Hristos a surghiunit pe mulţi drept-credincioşi şi cu multe feluri de munci i-a chinuit. A trimis ostaşi prin toate cetăţile şi oraşele, cu poruncă să cerceteze şi toate icoanele pe care le vor afla, să le pogoare de prin biserici şi de prin case şi să le ardă.

În acel timp era o văduvă cu fapte bune în părţile Niceii, care avea numai un singur fiu. Şi fiind ea foarte bogată, a zidit aproape de casa ei o biserică, în care avea o icoană a Maicii lui Dumnezeu la care ţinea foarte mult şi, ca o a doua Ană, o cinstea cu adevărat. Căutând ostaşii împăratului în fiecare loc, a venit şi în casa acelei femei iubitoare de Dumnezeu, unde, căutând cu multă iscodire, de pe o fereastră a bisericii au văzut înăuntru acea sfântă icoană, şi s-au bucurat nădăjduind că prin aceasta vor căpăta mulţi bani. Şi au zis către femeie: „Ori ne dai nouă bani, ori îndeplinim porunca împăratului, de a te omorî prin felurite munci". Iar înţeleapta văduvă, cu smerit chip a răspuns: „Vă voi da bani mulţi, însă nu azi, ci mâine, căci nu-i am acasă".

Acestea auzind ei, au plecat. Iar ea în noaptea aceea, s-a dus împreună cu fiul ei în biserică unde, plecând genunchii, au înălţat la cer mâinile şi ochii şi s-au rugat mult timp, udând pământul cu lacrimi; după care, ridicându-se cu multă frică şi evlavie, au luat

icoana şi ducând-o la malul mării, iarăşi s-au rugat, zicând: „Stăpână şi Doamna lumii! Darul tău, ca o Maică a lui Dumnezeu, având stăpânire şi putere peste toate făpturile, să ne izbăvească şi pe noi de urgia împăratului celui fărădelege şi pe icoana Ta din apă”. Acestea zicând şi punând icoana pe mare, nu a căzut de-a latul, ci de-a lungul, stând dreaptă deasupra apei mergea, îndreptându-se către apusul soarelui. Văzând femeia această minune şi înspăimântându-se, a mulţumit lui Dumnezeu şi Maicii Lui, după cuviinţă. Şi întorcându-se către fiul său i-a zis acestea cu lacrimi: „Preaiubitul meu fiu! Acum se va pune la încercare dragostea, credinţa către Dumnezeu şi evlavia cea către sfânta icoană a Maicii Lui. Eu, preascumpul meu fiu, sunt femeie şi nu pot să fug în ţară depărtată. De aceea voi sta aici şi mă voi ascunde, iar dacă mă vor găsi, sunt gata să mor, pentru dragostea Maicii lui Dumnezeu. Tu însă plecând, du-te în părţile Eladei, ca să nu-ţi facă rău”. Acestea zicând şi sărutându-se unul cu altul, s-au despărţit vărsând lacrimi. Tânărul s-a dus spre Tesalonic, iar de acolo în Sfântul Munte, unde, mergând la cinstita mănăstire a Ivirilor, acolo s-a făcut călugăr, cu cuvioşie petrecând, până ce s-a dus către Domnul, pe Care L-a dorit. Aceasta a fost rânduiala dumnezeiască, să se ducă tânărul acolo, pentru ca să vestească despre cele întâmplate cu această sfântă icoană, care scriindu-se, să cunoaştem despre dânsa şi noi cei de acum.

Icoana pururea Fecioarei a stat în loc ascuns, neştiută de nimeni mulţi ani, pe uscat sau poate pe mare, lucru ştiut de unul singur, Acela ce ştia toate lucrurile cele slăvite şi înfricoşate. Şi după trecere de multă vreme, oarecare Sfinţi bătrâni din mănăstirea Ivirilor, pe când stăteau de vorbă despre mântuirea sufletului, au văzut deodată pe mare, ceva ca o flacără, ca şi cum ar fi fost un stâlp de foc, cu vârful ajungând până la cer. Aceasta văzând ei, s-au ridicat, strigând: „Doamne miluieşte-ne!”. Şi adunându-se toţi fraţii, se uitau la priveliştea aceea şi se minunau, însă ce anume era, nu puteau să înţeleagă nicidecum. Iar aceasta nu numai ziua se arăta, ci şi noaptea, când strălucea mai mult decât soarele. Şi toţi călugării cei din Sfântul Munte, văzând un lucru de mirare ca acesta, s-au adunat la Mănăstirea Ivirului, cu luntrele, din Lavra de la

Vatoped şi de la alte mănăstiri, şi apropiindu-se, au văzut sfânta icoană a Maicii lui Dumnezeu. Şi pe cât se duceau ei mai aproape, pe atât ea se depărta. Atunci, superiorul mănăstirii a poruncit de s-au adunat toţi în biserică, unde rugând cu lacrimi pe Domnul, ca să poată lua icoana Maicii Lui din mare, ca să o aibă ca mângâiere a străinătăţii lor, le-a ascultat Domnul rugăciunea şi au dobândit cererea lor. Iar aceasta s-a întâmplat în acest chip: Era în acel timp, acolo în mănăstire, un oarecare călugăr, Gavriil, ivirean de neam, cam neputincios, care iubea viaţa singuratică, şi deosebi rugându-se neîncetat lui Dumnezeu. Vara şedea în părţile cele mai înalte ale Muntelui pentru linişte, iar în vremea iernii, din cauza zăpezii prea mari, se cobora în părţile cele mai de jos. Îmbrăcămintea lui era de păr, hrana lui buruieni sălbatice, iar ca băutură numai apă. Avea o fericită simplitate, ca şi toţi ai neamului său şi în adevăr, era înger pământesc şi om ceresc.

Acest călugăr, rugându-se şi dormind puţin, a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cu slavă multă strălucind, care-i zise lui: „Du-te la mănăstire şi vesteşte superiorului şi monahilor, că voiesc să le dau icoana mea, spre acoperământul şi ajutorul lor. Fără de îndoire să cobori la mare şi umblând pe apă, să mergi şi să o primeşti, pentru ca să cunoască toţi dragostea şi purtarea de grijă pe care o am către mănăstire, căci am venit într-adins aici pentru ajutorul vostru”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzută, iar dumnezeiescul bărbat, sârguindu-se, s-a pogorât la mănăstire şi a vestit superiorului cele văzute. Iar acela a poruncit să se adune toţi călugării la biserică, unde aprinzând făclii, au plecat cu tămâieri şi cu evlavie rugându-se. Şi ajungând la malul mării, a coborât Gavriil pe mare şi umbla pe deasupra apei. Atunci şi icoana apropiindu-se, a luat-o pe dânsa în braţe, şi a cântat, bucurâdu-se. Superiorul alergând, l-a întâmpinat pe Sfântul bătrân. Şi ieşind la uscat, s-au umplut de bucurie şi veselie toţi călugării, trei zile priveghind şi cântând. Apoi zidind ei o bisericuţă lângă malul mării, au slujit Sfânta Liturghie, în cinstea Preasfintei. După aceea, aducând sfânta icoană în biserica cea mare, au pus-o pe ea în partea cea mai dinăuntru a Jertfelnicului, şi iarăşi priveghind toată noaptea şi săvârşind Dumnezeiasca Liturghie, s-a dus fiecare la mănăstirea lui.

Iar a doua zi, aprinzătorul de candele intrând la ceasul Utreniei ca să pregătească cele după rânduială, spre citirea pravilei, n-a aflat icoana în locul în care a fost pusă; căutând pretutindenea, a aflat-o tocmai deasupra porţii mănăstirii, în zidul cetăţii, şi luând-o pe dânsa, a dus-o la locul cel mai dinainte. Însă ea s-a mutat iarăşi în poartă şi tot asemenea s-a întâmplat, nu numai de două-trei ori, ci chiar de mai multe ori. Iar călugării, nedumerindu-se de aceasta, nu ştiau ce să facă. Atunci Stăpâna s-a arătat iarăşi monahului Gavriil, zicându-i: „Mergi la mănăstire şi spune călugărilor să nu mă mai supere, căci eu n-am venit aici ca să mă păziţi voi, ci pentru ca să fiu eu păzitoare vouă, nu numai acum, ci şi în veacul ce va să fie. Câţi călugări petrec în muntele acesta cu frică de Dumnezeu, cu evlavie, şi după puterea lor nu se lenevesc la toată fapta bună, să aibă îndrăzneală şi nădejde la milostivirea Fiului şi Stăpânului meu, de la care am cerut-o şi pe care am şi căpătat-o. Şi vă dau vouă semnul acesta, că până ce veţi vedea în mănăstire icoana mea, nu va lipsi de la voi darul şi mila Fiului meu”. Acestea auzindu-le purtătorul de Dumnezeu Gavriil, s-a pogorât la mănăstire şi a vestit superiorului, iar acela, umplându-se de negrăită bucurie, a adunat toată frăţimea şi le-a spus lor cele auzite. Apoi au zidit o biserică la poarta mănăstirii, în numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a Portăriţei, şi au pus-o acolo, iar poarta s-a făcut în altă parte, după cum şi până astăzi se vede, spre nemincinoasa mărturie a pricinii.

De atunci dar, în mănăstirea aceasta, se fac nenumărate minuni, cei îndrăciţi se vindecă, şchiopii umblă, orbii văd şi toată boala fuge de la cel ce pătimeşte. Iar din cele multe câte a săvârşit cea atotputernică, să spunem numai câteva, pentru ca să credeţi şi pe celelalte.

Într-o vreme, când au năvălit cu război neamurile cele păgâne ale perşilor asupra Ţarigradului, pe uscat şi pe mare, mulţime nenumărată, Amira voievodul lor, înşiinţându-se cum că în muntele Athosului sunt multe mănăstiri, a luat 15 corăbii de război şi ducându-se la acel munte, s-au oprit la Mănăstirea Ivirilor. Şi îndată au sărit înconjurând-o ca nişte fiare sălbatice şi neîmblânzite. Iar călugării văzând mulţimea

barbarilor şi urgia aceea fără de rânduială, intrând în dumnezeiasca biserică, au luat sfintele vase şi pe preacinstita icoană a Născătoarei de Dumnezeu şi le-au ascuns pe dânsele în turnul în care erau aşezate spre păstrare şi păzire odoarele mănăstirii, în care s-au ascuns şi ei.

Iar barbarii neavând pe nimeni care să le stea împotrivă, au făcut oarecare meşteşugire şi au intrat în mănăstire. Şi după ce au făcut câte au voit, au pustiit-o desăvârşit şi au prădat-o. Au luat funiile corăbiilor şi legând stâlpii bisericii, i-au tras ca să se surpe sfânta biserică şi n-au putut. Iar călugării văzând şi auzind acestea, ziceau din adâncul inimi lor, graiurile cele prooroceşti: „Pentru ce dormi, Doamne, scoală-te şi nu ne pierde până la sfârşit. Dumnezeule, venit-au neamurile în moştenirea Ta, spurcat-au sfântă biserica Ta. Degrab ne întâmpină pe noi”, şi altele ca acestea. Şi cu lacrimi fierbinţi udând pământul şi sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu, şi pe aceasta înălţând-o, ziceau: „O, Stăpână! Ce fel de făgăduinţă ne-ai făcut nouă? Oare nu te-ai făgăduit ca să ne fii ajutătoare şi păzitoare? Ci să nu ne părăseşti pe noi până la sfârşit, deşi suntem păcătoşi şi nevrednici, pentru ca să nu zică vrăjmaşii noştri: „Unde este Dumnezeul lor?”.

Acestea le ziceau călugării plângând, iar Apărătoarea cea nebiruită, cea iute şi grabnică ajutătoare a celor ce o cheamă pe dânsa pururea Fecioara Născătoare de Dumnezeu, care dădea război înainte pentru a sa mănăstire, n-a trecut cu vederea rugăciunile lor, nici făgăduinţele nu le-a arătat mincinoase, ci le-a împlinit, şi la desăvârşită prăpădenie i-a dat pe vrăjmaşi. Însă cine va fi în stare a spune minunile Fecioarei? Căci după ce a înnoptat, fără de veste s-a făcut vifor înfricoşat şi furtună mare, încât s-au sfărâmat toate corăbiile şi n-a rămas decât una, a lui Amira, şi aceasta, pentru ca să cunoască, nebunul, păcatul său, după cum s-a întâmplat. Căci minunea a urmat minunii.

Când s-a făcut ziuă, călugării au văzut numai trupurile cele moarte ale barbarilor, care zăceau grămadă la malul mării şi toate corăbiile acelea sfărâmate. Atunci

voievodul perşilor văzând pierderea corăbiilor, îşi bătea faţa şi punând ţărână pe capul lui, s-a apropiat cu chip smerit, făcându-se rugător binecunoscător, cel ce mai înainte era fiară şi nu om, a zis către călugări: „Rugaţi-vă, robi ai adevăratului Dumnezeu, ca să nu pier şi eu”. Şi dându-le lor mulţime nenumărată de aur şi de argint, le-a zis: „Luaţi banii aceştia pentru ca să zidiţi zidurile mănăstirii voastre, şi să le faceţi înalte”, după cum şi în ziua de astăzi se văd. Şi nu numai atunci mănăstirea lor a păzit-o fără de necazuri şi fără de primejdie, Preacurata Stăpână, ci totdeauna, în toată vremea.

Aşa, odată fiind lipsă mare de făină şi negăsindu-se nicidecum, stareţul era în mare strâmtorare şi supărare. Iar i s-a arătat Prealăudata în somn şi i-a zis lui: „Ce te mâhneşti, fiule, pentru lipsa făinii? Du-te şi vezi hambarul plin cu făină până sus, pentru ca să cunoşti milostivirea şi purtarea de grijă pe care o am pentru voi”. Iar stareţul sculându-se, s-a dus cu sârguinţă şi văzând hambarul plin de făină până sus, a adunat toată frăţimea şi le-a spus lor cele întâmplate. Iar ei, înspăimântându-se, au plâns de bucurie şi au slăvit pe Domnul şi pe pururea Fecioara Maria. Altădată, având lipsă de vin, li s-a arătat Stăpâna şi le-a umplut toate vasele până sus, încât se vărsa pe deasupra, şi atâta dulceaţă şi gust avea, încât fiecare cunoştea cum că era cu adevărat făcut cu minune, şi nu firesc.

În altă împrejurare, fiind lipsă de untdelemn, li s-au umplut vasele cu untdelemn, altădată cămările cu legume şi alte multe faceri de bine şi minuni s-au săvârşit în fiecare zi, în mănăstirea aceasta, prin această cinstită icoană. Şi în ziua de astăzi, în chip nevăzut şi minunat, acoperă şi păzeşte Stăpâna cea atotputernică mănăstirea aceasta slăvită şi lăudată a Ivirilor, care este mai bogată decât toate mănăstirile Sfântului Munte. Şi aceasta nu este din altă pricină, după cum socotesc, fără numai pentru multa milostenie care au dat călugării la cei străini şi săraci. Căci deşi dau şi celelalte mănăstiri şi miluiesc pe mulţi, dar acelea fac numai un praznic în fiecare an. Ivirenii însă, fac de trei ori pe an praznic: odată la Adormirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, al doilea la Bobotează şi al treilea marţi, în Săptămâna Luminată. La aceste praznice se adună mai mult de trei

mii de suflete, şi îi ospătează pe străini până seara, cum şi a doua zi. Şi nu numai în aceste zile, ci şi în toate Duminicile de peste an, nu lipsesc săracii, pentru că mănăstirea fiind în mijlocul muntelui şi aproape de târgul de la Careia, ei vin în mare număr şi toţi sunt îndestulaţi cu prisosinţă. Fac milostenie şi mănăstirile lui Dionisie, Lavrioţii, Simon Petru, Vatopediţii, cum şi celelalte mănăstiri, dar la aceasta nu se duce multă lume, că sunt aşezate cam de o parte, afară numai de cazul când se întâmplă să vină pe corăbii, la care toate dau milostenie după a lor putere. De asemenea, dau şi chinoviile, precum şi chiliile cele mai mici şi niciodată nu-şi întorc faţa de către săracul care vine, ca să-l lase să se ducă neajutat. Şi acum, faţă de cele arătate până aici prin scurte cuvinte, să aducem mulţumirea cu care suntem datori Împărătesei îngerilor celei prealăudate, purtătoarei noastre de grijă, mijlocitoarei şi păzitoarei celei neadormite.

Tu, o! Iubitoare de bine şi iubitoare de oameni, Stăpână! Ceea ce ca o Maică iubitoare de fii şi doritoare de noi, totdeauna ai purtare de grijă, mântuind, păzind şi chivernisind pe nevrednicii robii tăi, noi în locul acestora propovăduim darurile tale, slăvim purtare Ta de grijă, mărim pronia, lăudăm folosirea, preamărim milostenia. Aducându-ne aminte de darurile tale cele din vremurile trecute, din câte primejdii ne-am izbăvit prin tine, după datorie aducem ţie această mulţumire. Iar pentru cele din timpul de faţă, care mult şi amar ne mâhnesc pe noi, ne rugăm milostivirii Tale, să nu uiţi această turmă a ta, ci stai ca o rugătoare neadormită, către Fiul tău şi Stăpânul nostru. Ajută-ne nouă celor ce ne primejduim, izbăvindu-ne pe noi de nefericirile care ne aşteaptă. Vezi, Stăpână, în câte primejdii am căzut. Ridică-ne pe noi, depărtând toate cele ce sunt pricinuitoare de necazuri, risipeşte fricile ce cad asupră-ne, încetează smintelile, curmă războaiele, îmblânzeşte mânia ce cu dreptate se porneşte asupra noastră, potoleşte tulburările şi sfezile, şi pace tare şi temeinică ne dăruieşte nouă.

Aşa, mult milostivă Stăpână, adaugă şi aceasta lângă celelalte faceri de bine ale tale. Ca totdeauna şi neîncetat propovăduind milele şi minunile tale, să te slăvim pe tine, pe Dumnezeu cel ce S-a născut din tine, pe Cel fără de început al lui Părinte, cum şi

pe Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Duh, în vecii vecilor. Amin (22, Minunile Maicii Domnului, Neamţ, ediția 1924 şi 1990).

MINUNEA 351 - Icoana Maicii Domnului dată pe apă nu s-a stricat

Odinioară, luptătorii împotriva sfintelor icoane, au aruncat icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, pe apă, în iazărul Azurului. Acolo, în acea mare adâncime, a zăcut icoana Preasfinţiei sale. După aceea, singură a ieşit deasupra apei şi cu nimic nu a fost vătămată de această îndelungată şedere în apă. Această sfântă icoană s-a păstrat în mănăstirea Amasiei (243, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 352 - Cel care a lovit în sfânta icoană, s-a prăbuşit la pământ şi a murit

În ţara franţuzească, într-un loc care se chema Dolis, este chipul Precistei făcut din piatră. Acest chip aflându-l doi brabanţieni, au râs de dânsul. Unul dintr-înşii luând o piatră, a aruncat în cinstitul chip şi l-a lovit cu putere. În acea clipă, din cauza loviturii, s-a rupt mâna (cea de piatră) a Pruncului Hristos şi a căzut la pământ. În acea vreme a curs sânge din umărul Pruncului Iisus ca dintr-un mădular viu. Brabanţianul acela care l-a lovit cu piatra, s-a prăbuşit la pământ şi a murit. Celălalt vrând să ridice pe

cel ce murea şi să-i dea ajutor a năvălit duhul rău asupra lui, l-a torturat groaznic şi a doua zi a murit şi el. Pentru necredinţa, răutatea şi profanarea celor Sfinte, amândoi brabanţienii s-au cufundat de duhul rău în iad (379, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 353 - O icoană a Maicii Domnului fiind lovită, a curs sânge, cu care mulți bolnavi s-au vindecat

În Savavdia era o cetate care se chema Montani. În acea cetate era o icoană făcătoare de minuni, a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria. Un tâlhar s-a încumetat de a lovit-o cu sabia. Atunci îndată a început a curge sânge din acel loc unde a fost lovită. Cu acel sânge curs din sfânta icoană, mulţi bolnavi s-au tămăduit de bolile lor. Aflând despre acele minuni, Emanoil, domnul acelor ţinuturi, s-a dus la acea biserică şi s-a rugat Preacuratei Maici, înaintea acelei icoane făcătoare de minuni (246, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 354 - Maica Precistă salvează din pierzare pe fiul mamei credincioase

Într-o cetate care se chema Hispal, era o icoană a Maicii pururea Fecioarei Maria. Înaintea acelei icoane sfinte s-a rugat o femeie, ca să izbăvească pe un fecior al ei din mare primejdie şi din moarte, întrucât căzuse într-un cuptor înfocat. Maica Precista i-a ascultat rugăciunea ei. Îndată s-a rugat Fiului ei iubit, apoi, intrând în foc, l-a ţinut viu şi nevătămat şi aşa teafăr l-a dat mamei sale (245, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 355 – Femeia, călcându-şi făgăduința, şi-a reluat boala

La icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Montani, s-a făcut şi această minune: Odinioară, a venit o femeie bolnavă, care a făgăduit că-şi va da hainele sale cele scumpe Maicii Domnului, dacă va scăpa de boală. Făcându-se sănătoasă, i-a părut rău de hainele sale şi nu şi-a împlinit făgăduinţa făcută. Atunci, cu rânduiala lui Dumnezeu, întorcându-i-se femeii hainele ei, i s-a întors şi boala pe care o avea (247, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 356 - Icoana Maicii Domnului ascunsă într-un chiparos, s-a arătat oamenilor înconjurată de lumină

În cetatea Smirnei era un pom de chiparos, în care nu se ştie de cine, în vremurile de demult, era ascunsă o icoană a Maicii Precistei. După foarte mulţi ani, singur chipul Precistei s-a arătat oamenilor, într-o lumină nespus de frumoasă, asemenea luminii mai multor lumânări. Un om văzând acea lumină, a aflat în chiparos icoana Precistei ascunsă. Mai târziu, în acel loc s-a ridicat o biserică în cinstea Preacuratei Fecioare Maria (248, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 357 - Prin rugăciuni la icoana Mântuitorului Hristos și a Maicii Sale, și-a redobândit sănătatea

Un ostaş, anume Ştefan Armeanul, s-a văzut cuprins de o boală grea. Acea boală îl îngrijora foarte mult. Vrând să scape cu orice preţ de ea, se încredinţă Sfântului Mucenic şi Mărturisitor Ştefan, rugându-se lui să-l tămăduiască. Sfântul Arhidiacon, i-a zis: să se închine înaintea icoanei Domnului nostru Iisus Hristos şi a Preacuratei Maicii Sale şi va redobândi cererea. Făcând aşa, Ştefan Armeanul s-a însănătoşit (249, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 358 - Sfânta icoană a Maicii Domnului l-a făcut cunoscut oamenilor pe Sfântul Alexie

Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu, s-a dus din Roma, de unde locuia, departe, în cetatea Edesei, vrând cu orice preţ a se tăinui de oameni şi a scăpa de slava deşartă a lumii. Acolo, în Edesa, a locuit în apropiere de biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, timp de 17 ani şi s-a făcut iubit de Dumnezeu. După aceasta s-a făcut despre dânsul descoperire eclesiarhului, pentru că acesta a văzut în vedenie icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, grăind către dânsul: „Adu în biserica mea pe omul lui Dumnezeu fiindcă este vrednic de cereasca împărăţie; căci rugăciunea lui se suie ca nişte tămâie cu bun miros înaintea lui Dumnezeu şi precum stă coroana pe capul împărătesc, aşa se odihneşte peste dânsul Duhul Sfânt”. Eclesiarhul căutând după vedenia aceea pe un om ca acela şi neaflându-l, s-a întors spre icoana Născătoarei de Dumnezeu, rugând-o să-i arate pe omul lui Dumnezeu. Şi a auzit iarăşi în vedenie, cuvânt de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu zicând: „Săracul cel ce şade în pridvor la uşa bisericii, acela este omul bisericii, acela este omul lui Dumnezeu”. Aflându-l eclesiarhul, l-a dus în biserică, ca într-însa să rămână.

Atunci aflând mulţi de viaţa lui cea sfântă, au început a-l cinsti. Dar Sfântul Alexie fugind de slava şi cinstea lumească, s-a dus din cetatea Edesa, fără să ştie nimeni. Mergând la limanul mării, a aflat o corabie mergând spre Cilicia; s-a suit în ea, zicându-şi în sine: „Mă voi duce în cetatea Ciliciei, unde nimeni nu mă ştie, şi voi rămâne acolo, în biserica Sfântului Apostol Pavel”. Corabia plutind pe mare, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-a făcut o furtună mare, care a îndreptat corabia spre Roma unde a şi ajuns. Sfântul Alexie, ieşind din corabie, şi-a zis în sine: „Viu este Domnul Dumnezeul meu, nu voi îngreuia pe nimeni, ci mă voi duce la casa tatălui meu, şi voi petrece ca un necunoscut”. Înfăţişându-se tatălui său ca un sărac, nu l-a recunoscut, rugându-l să-i facă

o colibă la poarta casei lui. El i-a împlinit dorinţa şi în această colibă a petrecut, în mare nevoinţă şi smerenie, până la sfârşitul vieţii lui (Vieţile Sfinţilor 17 Martie de Iorgu Dumitrescu, ediția 1905).

MINUNEA 359 - Un credincios află icoana Maicii Precista în locul în care i-a fost vestit

În ţara Spaniei, Simon Roban a aflat într-o râpă icoana Maicii Precistei. Arătându-i-se în vis, l-a îndemnat să meargă, să ia chipul ei de acolo, din acea râpă (253, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 360 - Icoana Maicii Precistei se arăta: galbenă, neagră şi luminoasă

În vremurile de demult a fost o icoană a Maicii Precistei, în vestita cetate a Romei creştinate. Acea minunată icoană a Maicii Precistei, în vremea patimilor lui Hristos şi în Vinerea Mare, de dimineaţă până la al nouălea ceas, îngălbenea. După aceea se înnegrea şi faţa ei se făcea ca a unui mort, până în ziua de Paşti. În ziua de Paşti, faţa icoanei se lumina minunat şi era foarte veselă. Aceste trei minunate schimbări ale feţei sfintei icoane arată prin câte greutăţi trec drept-credincioşii creştini, până se învrednicesc

a intra în Împărăţia Cerurilor (254, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 361 - Icoana Maicii Precistei s-a arătat luminând într-un copac

În ţinutul Slominului din ţara Lidviei, este un loc care se cheamă Jirovig, de la jirul care se face în acei codri, pe care îl mănâncă fiarele sălbatice. Prin acei codri, nişte păstori păscându-şi dobitoacele, au văzut un copac care ardea cu o lumină mare ca un mare foc. Mergând acolo, au aflat icoana Maicii Precistei, stând acolo sus în copac. Din icoana aceea minunată ieşeau raze ca din soare. Păstorii, luând-o de acolo din copac, au dus-o la domnul lor, ce-l chema Alexandru Soltan comornicul (executor judecătoresc) al Lidviei (255, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 362 - Icoana Maicii Precistei nu s-a ars în foc

Biserica Jiroviciului, care s-a zidit prima dată, după mai multă vreme s-a ars în foc. Durerea creştinilor a fost foarte mare. Icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria a rămas întreagă în mijlocul acelui foc. Nimic nu s-a stricat dintr-însa. După aceea a mers singură într-o piatră, care este la jumătatea muntelui, unde era zidită o biserică. În vremea când icoana a ieşit din acea biserică care

ardea, nici un om nu a văzut-o pe ea plecând (256, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 363 - Icoana Maicii Precistei răspândea în juru-i raze ca de soare

Dacă a ars biserica cea dintâi a Jiroviciului, după câteva zile, copiii ieşind de la şcoală se duceau să se joace în acel loc, unde fusese biserica, iar alţii dintre ei umblau pe munte. Pe când umblau ei pe aici, au văzut de departe o fecioară îmbrăcată în veşminte strălucitoare, care răspândea în jurul ei raze ca soarele. Copiii au alergat şi au spus Preotului bisericii despre acest lucru. Când Preoţii au mers la acel loc, n-au văzut acolo nici o fecioară, ci numai o lumină strălucind înaintea icoanei Preacuratei Fecioare. Mai apoi Preoţii au venit cu mulţime de popor ca să ridice sfânta icoană, dar când s-au apropiat mai mult, lumina a dispărut şi icoana a rămas singură. Luând-o de acolo au pus-o mai întâi într-o casă, şi apoi au dus-o într-o biserică de lemn (257, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 364 - Un om a văzut ieşind lumină de la sfânta icoană a Maicii Precistei şi a auzit cântare îngerească

Mihai Panamar, deşteptându-se într-o noapte, a auzit în biserică o cântare foarte frumoasă. Sculându-se şi mergând în biserică, n-a văzut pe nimeni aici, ci numai o lumină mare ieşind de la icoana Maicii Precistei şi se auzea încă acea cântare foarte frumoasă. Mihai a spus acest lucru episcopului Vasile din Măgura, care a zis că acea cântare a fost îngerească, iar acea lumină a fost lumină cerească (258, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 365 - Tătarii care au rănit icoana Maicii Precistei au fost pedepsiți pe loc

Este în ţara rusească o cetate care se cheamă Măgura, numită astfel pentru măgura pe care este zidită cetatea. În această cetate este o icoană a Precistei, în care se află găuri. O gaură este în umărul stâng făcută de o sabie tătărească, altă gaură în mâna cea dreaptă, făcută de săgeata unui alt tătar. Tătarul care a rănit sfânta icoană cu săgeata, pentru păcatul acesta, a orbit, iar celorlalţi necredincioşi li s-au sucit capetele cu gât cu tot (214, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 366 - Un arab săgetând icoana Maicii Precista, a picurat sânge din ea. Pedepsit cu moartea.

În ostrovul Ciprului a fost pe vremuri o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria. Deasupra porţii de la intrarea în curtea acelei biserici era icoana Maicii Preacurate, şezând în scaun şi ţinând pe Hristos ca Prunc, pe genunchii ei. Deoparte şi de alta se aflau zugrăviţi doi îngeri. Într-una din zile trecând pe acolo un arab, a săgetat icoana Maicii Precistei. Atunci îndată a ieşit sânge şi pica pe pământ. Arabul văzând lucrul acesta, s-a înspăimântat groaznic şi a fugit spre casă. Însă n-a putut ajunge, căci a murit pe cale (260, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 367 - Icoane ale Maicii Domnului au lăcrimat

În Rusia cea mică, în cetatea Trezvovlei, în biserica grecească, icoana Maicii Preacurate a plâns câteva săptămâni, curgând lacrimi din amândoi ochii. Preoţii văzând această minune, care a mişcat şi umplut de mirare pe multă lume, au pus un vas curat dedesubt, în care se adunau lacrimile care curgeau din ochii Maicii Domnului. Această minune a durat mai multe săptămâni, în anul 1673, în zilele lui Ioan Cazimir, craiul leşesc (264, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

O astfel de minune s-a făcut şi cu icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula, din Transilvania, ţinutul Dejului, şi de la Mănăstirea Socola din Iaşi şi cu alte sfinte icoane. În cetatea Pescov, din ţinuturile Moscovei, lângă apa Mirojiei în locaşul

Atotmilostivului Mântuitor, icoana Preacuratei Fecioare a plâns, vărsând lacrimi pârâu din amândoi ochii. Acesta a fost semnul că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu se roagă Celui Atotputernic pentru oameni, cu lacrimi (269, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 368 - Chipul Domnului Iisus Hristos şi al Maicii Lui închipuit pe o piatră scumpă

În Roma era o biserică care se numea a Sfintei Maria. Acolo se aduna multă lume şi se folosea. În pridvorul acestei biserici, Sismah Patrichie ospăta pe săraci. Mai târziu, el a fost omorât de ereticul Teodoric. După ce a murit, doamna lui fiind văduvă, deasemeni hrănea pe săraci, mâncând şi ea împreună cu dânşii. În acea vreme, a văzut în acel pridvor o piatră scumpă de safir, în care era zugrăvit chipul Preacuratei Fecioare Maria, cu Pruncul Hristos în braţe. Ea văzând acel chip al Preacuratei, l-a dus şi l-a arătat lui Ioan, papa Romei. În acel timp, toate clopotele din oraş au sunat, fără să le tragă cineva (266, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 369 - Credința şi rugăciunea Preotului evlavios a înviat pe cel mort

În ţinutul Valeriei, din Franţa, era un Preot evlavios cu numele Severin, care slujea la biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Pentru credincioşia şi faptele sale cele bune, a dobândit de la Dumnezeu şi Maica Precista, darul facerii de minuni, chiar de a învia şi morţi.

Un om bolnav, din parohia sa, a trimis să vină la dânsul cât mai curând, să-l spovedească şi să se roage lui Dumnezeu, ca să-i primească sufletul lui în cer. Preotul l-a întors înapoi, spunându-i că va veni şi el în urmă. După ce a mai zăbovit câtva timp pe la biserică, a plecat şi el la acel bolnav. Cum mergea grăbit, l-a întâmpinat un parohian, care i-a vestit că a murit acel bolnav. Mergând el mai înainte, l-au întâmpinat, rând pe rând şi alţi parohieni, spunându-i acelaşi lucru. Fiind încredinţat astfel, de moartea bolnavului, s-a înspăimântat groaznic, s-a aruncat cu faţa la pământ şi a plâns cu amar, învinuindu-se pe sine de moartea aceluia. În acel timp, în care el se ruga cu mare smerenie şi credincioşie, a înviat mortul din morţi. Oamenii l-au întrebat cu deamănuntul: unde a fost după ce a murit şi cum a înviat? El le-a răspuns: „După ce sufletul meu a ieşit din trup, au apărut în faţa mea nişte arapi, groaznic de urâţi, care slobozeau foc din nări. Ei m-au luat şi m-au dus prin nişte locuri întunecoase.

„După aceea - continuă el - a venit la mine un tânăr luminat şi a poruncit cu glas puternic, acelora care mă ţineau şi mă trăgeau în adânc: „Duceţi-l în trup, căci Preotul Severin plânge după dânsul şi se învinuieşte de moartea lui”. Arapii aceia neputând să mă reţină, m-au dus în trup şi iată, cu ajutorul lui Dumnezeu sunt iarăşi viu” (276, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 370 - Icoana Maicii Domnului izbăveşte pe tătari de vătămarea balaurilor

În ţara tătărască, în cetatea Crâm, este o râpă în care, în vremurile cele de demult, erau balauri care vătămau de moarte pe oameni şi pe dobitoace. De aceea au fugit de acolo toţi oamenii şi au lăsat locul pustiu, iar grecii şi francezii, care locuiau în acea vreme acolo, au început a se ruga Precistei să-i izbăvească de acel balaur. Într-o noapte, au văzut într-o stâncă, din apropierea gropii, o lumină mare. Mergând acolo, au aflat sfânta icoană a Precistei. Lumina ardea înaintea sfintei icoane, iar dedesubtul ei zăcea balaurul mort şi umflat pe care, luându-l, l-au tăiat şi l-au ars, aducând mare mulţumire Preacuratei, pentru că i-a scăpat de vătămarea acelui balaur grozav. După aceea, locuitorii acelor ţinuturi veneau la sfânta icoană şi înălţau rugăciuni. Văzând şi hanul tătarilor minunile care se făceau aici, a mers şi el şi s-a rugat Maicii Preacurate înaintea icoanei sale, să-i ajute lui la războiul care îl avea de purtat atunci, cu mai multe popoare. El s-a făgăduit că-i va aduce daruri multe, dacă îl va ajuta în nevoia lui, care lucru l-a şi făcut. Căci întorcându-se acasă cu izbândă, a cumpărat ceară şi a făcut lumânări, pe care le-a dus la acea icoană, cât era de ajuns să ardă un an întreg. După aceea, hanul a adus în fiecare an acest dar, cât a trăit, urmându-i exemplul, fiii, nepoţii şi strănepoţii lui (201, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 371 - Împăratul Teofil iconoclastul, sărutând icoana Maicii Domnului, primeşte vindecare şi iertare

Teofil, ajungând împărat, a depăşit pe toţi înaintaşii săi în nebunia şi ura împotriva sfintelor icoane. El a condamnat la osânde şi pedepse groaznice pe mulţi dintre Sfinţii Părinţi. După ce şi-a săturat cruzimea timp de doisprezece ani, s-a îmbolnăvit de boală grea; când era aproape de moarte, îşi deschidea atât de mult gura, încât i se puteau vedea măruntaiele. Împărăteasa Teodora era foarte întristată din pricina aceasta. Copleşită de durere, a adormit şi a văzut în vis pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu cu Pruncul cel mai înainte de veci în braţe, înconjurată de îngeri strălucitori, care loveau şi îşi băteau joc de Teofil, bărbatul ei. Când s-a sculat din somn, şi-a venit puţin în simţire şi a strigat: „Vai de mine, ticălosul! Sunt bătut din pricina sfintelor icoane!”. Îndată împărăteasa a pus la căpătâiul lui icoana Născătoarei de Dumnezeu şi s-a rugat Ei cu lacrimi. Iar Teofil, deşi era grozav de bolnav, văzând pe unul din cei ce şedeau în jurul lui că poartă engolipion, i l-a smuls şi l-a sărutat. Şi îndată gura lui, care scrâşnea împotriva icoanelor, şi neruşinatul lui gâtlej, care stătea deschis, au venit la starea lor firească de mai înainte, i s-au potolit necontenitele dureri şi chinuri şi a adormit, mărturisind că bun lucru este a cinsti şi a ne închina sfintelor icoane. Împărăteasa scoţând din lăzile ei cinstitele şi sfintele icoane, l-a făcut pe Teofil să le sărute şi să le cinstească din tot sufletul. După puţină vreme, Teofil a murit.

Teodora a chemat pe toţi cei din surghiun, a dat drumul celor din închisori şi a poruncit să se trăiască în libertate. A izgonit de pe scaunul patriarhal pe Ioan, numit şi Ianis, care era mai mult căpetenie vrăjitorilor şi a demonilor, decât căpetenia creştinilor. Pe scaunul patriarhal s-a suit mărturisitorul lui Hristos, Metodie, care pătimise multe mai înainte şi în groapă de viu fusese îngropat.

După aceea, adunându-se Sfinţii Părinţi Mărturisitori la împărăteasa Teodora, ca una ce era evlavioasă şi iubitoare de Dumnezeu, scoţându-şi icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu ce-i atârna la gât şi în văzul tuturor sărutând-o, a rostit: „Să fie anatema toţi cei care nu se închină şi nu sărută icoanele, nu ca pe Dumnezeu, ci ca pe nişte chipuri ale acelora care au iubit pe Dumnezeu!”.

Apoi împărăteasa a rugat pe toţi Sfinţii Părinţi să facă rugăciuni pentru iertarea bărbatului ei, Teofil. Ei au fost înduplecaţi din pricina credinţei ei, cu toate că la început nu voiau. Atunci Sfântul Metodie a adunat poporul, tot clerul şi pe Arhierei în marea biserică a lui Dumnezeu, şi cu toţii au făcut rugăciuni către Dumnezeu pentru Teofil toată noaptea, rugându-se cu toţii cu lacrimi şi cu încordată şi stăruitoare rugă. Aşa au făcut tot timpul celei dintâi săptămâni a Postului Mare. Acelaşi lucru l-a făcut şi împărăteasa Teodora, împreună cu femeile şi cu celălalt popor.

În timp ce făceau aceste rugăciuni, vineri pe la revărsatul zorilor, împărăteasa a adormit şi i se părea că se găseşte la picioarele Crucii şi că treceau pe cale, cu mult zgomot, nişte oameni care duceau felurite unelte de chin. În mijlocul lor era dus legat cu mâinile la spate şi împăratul Teofil. Când l-a văzut, a mers şi ea după cei ce-l duceau pe Teofil. Ajungând la poarta cea de aramă, a văzut un bărbat strălucitor la faţă, care stătea înaintea icoanei lui Hristos. Teofil s-a oprit înaintea lui. Împărăteasa s-a atins de picioarele acelui bărbat şi se ruga pentru împărat. Dar numai ce a deschis Teodora gura, că acel bărbat i-a şi zis: „Femeie, mare este credinţa ta! Află că pentru lacrimile şi pentru credinţa ta, încă şi pentru rugile şi rugăminţile robilor mei şi ale preoţilor mei, iert pe Teofil, bărbatul tău!”. După aceea a spus şi celor ce-l duceau pe Teofil: „Dezlegaţi-l şi daţi-l femeii lui!”. Împărăteasa l-a luat şi a plecat bucurându-se şi veselindu-se. Şi îndată s-a trezit din somn. Acestea a văzut împărăteasa Teodora, spre încredinţarea iertării dăruită lui Teofil, bărbatul ei (Triod, Dea. Ort.).

MINUNEA 372 - O femeie oarbă, închinându-se icoanei Maicii Domnului, a dobândit vederea

Într-o cetate care se chema Avela (în Macedonia), este făcută din pământ (potrivit dispoziţiei dată de turci) o biserică a Sfinţilor Mucenici, Vichentie, Savin şi Hristichit. În acea biserică se afla o icoană făcătoare de minuni, a Maicii Domnului. La acea icoană a mers odinioară o femeie oarbă care, rugându-se, a făcut făgăduinţe bune Maicii Preacurate şi a sărutat icoana Sfinţiei sale. După această rugăciune, Maica Precista i-a dăruit, pe loc, vederea ochilor ei (238, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 373 - Mântuitorul Hristos îndeamnă pe un credincios a căuta icoana Preacuratei Sale Maici

Odinioară, o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care a fost zugrăvită de Sfântul Evanghelist Luca, prin voia şi rânduiala lui Dumnezeu, a fost adusă în Roma, şi ascunsă în turnul bisericii Sfintei Muceniţe Agata. În acea vreme trăiau în Roma trei fraţi drept-credincioşi şi temători de Dumnezeu, care se numeau: Timbul, Şerbul si Gherbul. Unuia din acei fraţi, si anume lui Timbul, i s-a arătat Mântuitorul Hristos şi i-a poruncit să caute în Roma icoana Preacuratei Sale Maici şi să o aşeze în biserica care se afla aproape de locuinţa lor. Auzind aceasta, Timbul s-a sârguit cu mare râvnă şi a împlinit porunca lui Hristos. Pentru aceea li s-a dăruit celor trei fraţi a vieţui

nedespărţiţi de acea biserică, până la sfârşitul vieţii lor (267, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 374 - O icoană a Maicii Domnului strălucea ca un stâlp de foc

În împrejurimile Moscovei, lângă apa Volgăi, la şapte mile (12,96 km) de la Iaroslov, Trifan, Arhiepiscopul Rostovului, a văzut odinioară un stâlp de foc, înalt până la cer. Apropiindu-se de acel loc, a aflat acolo o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. El a zidit acolo o mănăstire care s-a chemat Polca, unde a aşezat icoana Preacuratei, care şi acum se aflǎ acolo (270, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 375 - Dorind să zugrăvească chipul Maicii Domnului, s-a făcut de mână îngerească

În ţara Litviei era un zugrav vestit care se făgăduise Maicii Precistei că-i va zugrăvi chipul întocmai aşa precum este cel de la Ceastochovva, şi să-l pună într-o biserică. Începând lucru şi grijindu-se cu anevoinţă de terminarea lui, se întrista şi se frământa foarte mult, căci nu putea să-şi îndeplinească făgăduinţa sa, şi să termine lucrul început. Într-o zi venind acasă, a intrat în cămara unde se aflau vopselele şi cele necesare meşteşugului său. Privind, a văzut zugrăvit foarte frumos pe o tavă chipul Maicii

Precistei, şi dinaintea chipului sfânt era o lumină aprinsă, apoi a auzit un glas, zicându-i „Dorinţa ta ce ai avut, ca să cinsteşti pe Maica lui Dumnezeu, am împlinit. Pentru aceea, chipul ei pe care l-ai poftit cu mare dor şi te-ai sârguit cu mare nevoinţă să-l faci, iată, de mână de înger este zugrăvit. Ia-l acum şi pune-l în biserica din cetatea Socoalei". El auzind acele cuvinte, a luat icoana Maicii Precistei şi a dus-o în locul care i s-a poruncit, care este în ţara rusească, pe apa Buhului. Au dat acea icoană în mâna preoţilor ruşi şi au pus-o în biserică (271, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 376 - Dobitoacele necuvântătoare se cucernicesc în fața icoanei Precistei, închipuită pe o piatră

Într-un sat care se numea Ghidila, din ţara leşească, un ţăran care se numea Ioan Tezie, ara cu plugul tras de boi, holda sa. Ajungând la un anumit loc, boii s-au oprit pe loc şi au căzut în genunchi, nevrând să mai meargă înainte. Atunci Ioan Tezie, a mers în faţa boilor, vrând să afle cauza pentru care boii s-au oprit. Căutând, el a descoperit o piatră pe care era închipuită Maica Precista, cu Pruncul în braţe. Dându-şi seama că din această cauză i s-au oprit boii, a luat această piatră, pe care era chipul Preacuratei Maici, acasă, şi la pus într-o ladă de haine şi rufe. În acel moment, icoana aceea sfântă a făcut atâta lumină încât, el înspăimântându-se, a fost nevoit s-o ia din acel loc necuviincios, şi a pus-o într-o altă lădiţă, în care păstra lucrurile Sfinte. După ce a fost închisă aici, nevăzându-o nimeni, a plecat de acolo şi s-a dus în ţarină, în locul unde o aflase ţăranul. Văzând aceasta, i-au ridicat acolo un stâlp de piatră în care a făcut loc icoanei şi a pus-o aici. Din acel ceas a început Preacurata Născătoarea de Dumnezeu a face minuni prin

icoana sa (272, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 377 - În Florența, o icoană a Bunei Vestiri a Maicii Domnului, s-a închipuit de înger

În Florenţa era o icoană a Bunei Vestiri a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, făcătoare de minuni. Zugravul care a lucrat la această icoană, a gândit şi s-a frământat mult, cum ar putea să zugrăvească, cât mai frumos, chipul şi faţa Preacuratei Fecioare Maria. Pentru a realiza acest lucru, el s-a rugat şi a închinat lui Dumnezeu această icoană. Drept urmare, pe când lucrul era deja început, venind îngerul lui Dumnezeu într-o noapte, a zugrăvit, în chip minunat, faţa Preacuratei Fecioare. Acea sfântă icoană a făcut multe minuni, fiind în mare cinste, pentru toţi locuitorii acelor ţinuturi (273, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 378 - Icoana Maicii Domnului fiind lovită, a curs sânge

Teofil, împăratul grecesc, luptător de icoane, când a poruncit să se adune icoanele de prin biserici, să le strice şi să le ardă, a trimis ostaşi prin toate oraşele ca să împlinească porunca lui. În acea vreme era o văduvă în laturile Niceii, care ţinea în casă icoana Preacuratei Fecioare şi o cinstea, închinându-se la ea. Iar dacă au venit ostaşii acolo şi au văzut icoana, unul dintre ostaşi a lovit-o cu arma în faţă, şi îndată a curs sânge, ca şi cum icoana Precistei ar fi fost vie (298, Minunile Maicii Domnului 400, de profesor Dumitru Stănescu, ediția 1925).

MINUNEA 379 - Despre ioana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, numită Odigitria

După înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos, şi după pogorârea Sfântului Duh, trecând multă vreme, Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca, fiind iscusit în meşteşugul zugrăvirii de icoane, a executat pe lemn chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi, după ce l-a terminat, l-a arătat Preasfinţiei sale, fiind încă în viaţă. Ea văzând icoana care înfăţişa trăsăturile feţii sale, şi-a adus aminte de proorocia sa, făcută mai înainte, „De acum mă vor ferici toate neamurile!" şi a zis aceasta: „Darul meu să fie cu icoana aceasta". Cuvântul ei, odată rostit s-a transformat în faptă, pentru că a început, cu darul Maicii Domnului, a se face negrăite minuni, de la acea sfântă icoană. Sfântul Evanghelist Luca a trimis această icoană lui Teofil, stăpânitorul Antiohiei, care primise credinţa în Hristos, către care a scris şi Evanghelia sa. Acea icoană făcătoare de minuni

era cinstită cu închinăciune, nu numai de Teofil, ci şi de toţi creştinii de acolo, care vieţuiau în dreaptă credinţă. Trecând mulţi ani după moartea lui Teofil, acea icoană s-a adus mai întâi în Ierusalim, apoi în Constantinopol. Împărăteasa Evdochia, soţia binecredinciosului împărat Teodosie cel tânăr, fiind venită în Ierusalim, a luat această cinstită icoană, şi a trimis-o în dar surorii împăratului, Sfintei Pulheria, precum se scrie şi în viaţa ei. Sfânta Pulheria, luând-o cu dragoste, a pus-o în biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care se numea Vlaherna, biserică ce a fost zidită cu cheltuiala ei. Această sfântă icoană, a fost împodobirea cetăţii împărăteşti, fiindcă izvorau din ea multe minuni de tămăduire. După mulţi ani, poporul a numit-o pe ea Odigitria, care se tâlcuieşte: „Povăţuitoarea şi ajutătoarea de cale”. Ea a fost numită aşa, pentru minunile care s-au făcut de la dânsa, şi anume: „Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, arătându-se la doi orbi, i-a îndrumat la biserica cea din Vlaherna unde, închinându-se la Icoana ei cea făcătoare de minuni, le-a dăruit vederea”.

Pe timpul domniei lui Iraclie, împăratul Bizanţului, Cosroe, împăratul perşilor, a văzut că împărăţia bizantinilor este cu totul slăbită în urma domniei împăratului Foca, tiranul. De aceea a trimis pe unul din satrapii săi, Saravar cu numele, cu multe mii de ostaşi ca să-i supună lui răsăritul. Cosroe şi mai înainte dusese la pieire ca la o sută de mii de creştini. Cucerind satrapul Saravar tot răsăritul, a ajuns chiar până la Hrisopole, numit azi Scutari.

Împăratul Iraclie, pentru că avea lipsă de bani în vistieria statului, a prefăcut vasele sfinte ale bisericilor, cu făgăduinţă că va da înapoi mai multe vase sfinte şi mai desăvârşit lucrate. Iraclie porneşte cu corăbiile prin Marea Neagră şi intră în ţinuturile Persiei, nimiceşte Persia, iar Cosroe, împreună cu întreaga sa oaste, este bătut cumplit. Nu după multă vreme, Sirois, fiul lui Cosroe, s-a răsculat împotriva tatălui său, a luat el conducerea împărăţiei, a omorât pe Cosroe, tatăl lui, şi a făcut pace cu Iraclie.

Hagan, conducătorul misienilor şi al sciţilor, când a auzit că împăratul Iraclie stăbate Marea Neagră spre a se duce în Persia, a stricat pacea cu bizantinii. A strâns

nenumărate oşti şi a năvălit din părţile de miazănoapte asupra Constantinopolului, scoţând strigăte de hulă împotriva lui Dumnezeu. Marea s-a umplut îndată de corăbii şi uscatul de pedeştri şi călăreţi. Patriarhul Serghie îndemna poporul Constantinopolului să nu-şi piardă curajul, ci să-şi pună din tot sufletul întreaga nădejde în Dumnezeu şi în Preasfânta lui Maică, Născătoarea de Dumnezeu. La fel şi Bonos patriciul, care era pe atunci în fruntea cetăţii, pregătea tot ce trebuia pentru izgonirea vrăjmaşilor.

„Trebuie, spunea el, ca împreună cu ajutorul cel de sus, să facem şi noi cele ce se cuvin". Patriarhul, purtând împreună cu tot poporul Dumnezeiasca icoană a Maicii Domnului, mergea împrejurul cetăţii, pe deasupra zidurilor cetăţii, purtând icoana cea nefăcută de mână a lui Hristos, cinstitul şi de viaţă făcătorul lemn al Crucii. Hagan a năvălit pe uscat asupra zidurilor cetăţii Constantinopolului cu o mulţime nenumărată de ostaşi, înarmaţi foarte tare, încât un soldat bizantin trebuia să lupte cu zece soldaţi sciţi. Dar nebiruita Apărătoare a creştinilor, a ucis pe cei mai mulţi dintre sciţi, prin puţinii ostaşi care se găseau în biserica Izvorului Tămăduirii. Din pricina aceasta, bizantinii prinzând îndrăzneală şi curaj, îi biruiau mereu sub conducerea Maicii lui Dumnezeu, cea nebiruită. Cu toate că sciţii au văzut că sunt respinşi, au cerut locuitorilor Constantinopolului să ceară pace; dar ei n-au vrut. Atunci Hagan le-a răspuns: „Nu vă înşelaţi cu Dumnezeul în care credeţi! Neapărat mâine voi lua cetatea voastră!". La auzul acestor cuvinte, locuitorii cetătăţii şi-au întins mâinile către Dumnezeu. Hagan şi Saravar s-au înţeles să atace şi pe mare şi pe uscat. Dar au fost atât de cumplit bătuţi de bizantini, încât nu mai dovedeau cei vii să îngroape morţii. Corăbiile cele făcute dintr-un singur lemn, pline cu soldaţi, care se îndreptau, prin golful numit Cornul de Aur, spre biserica Născătoarei de Dumnezeu din Vlaherna, din pricina unei puternice furtuni, care s-a pornit pe neaşteptate pe mare, le-a despărţit pe unele de altele şi le-a sfărâmat împreună cu toate corăbiile duşmanilor. Şi se putea vedea minunata lucrare a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, căci pe toţi i-a aruncat la ţărmul mării lângă Vlaherne. Poporul, deschizând iute porţile, cu femei şi cu copii, năvălind vitejeşte asupra lor, i-a ucis pe toţi fără

deosebire. Conducătorii vrăjmaşilor s-au întors plângând şi tânguindu-se. Poporul cel iubitor de Dumnezeu al Constantinopolului, dând mulţumire Maicii Domnului, a făcut privegheri şi a cântat toată noaptea imnul Acatist, ca uneia ce a privegheat pentru ei şi a biruit pe duşmani prin puterea ei cea mai presus de fire.

Şi de atunci, spre pomenirea acestui fapt şi a minunii acesteia mai presus de fire, Biserica a rânduit să se afierosească Maicii Domnului această sărbătoare, în acest timp când a avut loc biruinţa prin ajutorul Maicii Domnului. L-au numit Acatist, pentru că întreg poporul şi clerul Constantinopolului au cântat acest imn stând în picioare.

După trecerea a 36 de ani, pe timpul împărăţiei lui Constantin Pogonatul, agarenii venind cu nenumărată oaste, au atacat din nou Constantinopolul. Şi au ţinut înconjurată cetatea timp de şapte ani, în care timp au iernat în părţile Cizicului, şi au murit mulţi de-ai lor. Apoi au plecat şi s-au întors cu corăbiile lor; dar când au ajuns la locul numit Sileo, cu ajutorul Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, au fost toţi înecaţi în mare.

Dar a mai făcut Născătoarea de Dumnezeu şi o a treia minune. Pe timpul lui Leon Isaurul, mahomedanii, urmaşii lui Agar, în număr de foarte multe zeci de mii, au nimicit întâi împărăţia perşilor, apoi Egiptul şi Libia şi au atacat pe indieni, etiopieni şi spanioli. Mai pe urmă au pornit cu opt sute de corăbii pline cu ostaşi şi împotriva oraşelor împărăţiei. Au înconjurat Constantinopolul şi aveau de gând să-l nimicească îndată. Poporul credincios al cetăţii, a luat cinstitul lemn al Sfintei şi de viaţă făcătoarei Cruci şi cinstita icoană a Maicii lui Dumnezeu-Călăuzitoarea (Odigitria) şi au mers de jur împrejurul zidului cetăţii, rugând pe Dumnezeu cu lacrimi să se îndure de ei. Agarenilor le-a venit în gând să împartă oştirele în două părţi: o parte au pornit-o împotriva bulgarilor, unde au căzut mai mult de 20.000, iar altă parte a rămas ca să cucerească Constantinopolul. Fiind însă împiedicaţi de un lanţ de fier care se întindea de la Galata până la zidurile cetăţii, au ocolit şi au ajuns aproape de locul numit Sosten. Apoi a izbucnit un vânt de la miazănoapte, încât cele mai multe din corăbiile lor s-au sfărâmat şi

s-au înecat. Cei care au mai rămas, au căzut în mare foamete, încât au mâncat şi carne omenească şi bălegar. Apoi au plecat şi când au ajuns în Marea Egee, toate corăbiile lor împreună cu toţi ai lor, s-au dus în fundul mării, căci căzând din cer grindină puternică şi înfierbântând marea, a topit corăbiile lor şi aşa acel stol nenumărat de corăbii a pierit şi au rămas numai trei, ca să dea de veste.

Aşadar pomenirea acestor minuni cu cântare de Acatist o prăznuim în toţi anii, în sâmbăta a cincea a marelui Post, întru cinstea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Se numeşte Acatist pentru că atunci întreg poporul a cântat în noaptea aceea imnul Maicii Cuvântului stând în picioare, şi pentru că la toate celelalte icoase obişnuim să şedem, în timp ce icoasele acestea ale Maicii lui Dumnezeu le ascultăm toţi în picioare.

De atunci, locuitorii Constantinopolului au început a numi icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ajutătoare. Amândouă numirile, călăuzitoare şi ajutătoare de cale, în limba greacă se rostesc cu cuvântul de: Odigitria; şi astfel, acea icoană s-a numit Odigitria. După mai mulţi ani s-a ridicat în Constantinopol eresul luptătorilor împotriva sfintelor icoane. Atunci oarecare dintre bărbaţii drept-credincioşi şi sfinţi, a luat noaptea din biserica Vlahernei această sfântă icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care se numeşte Odigitria, şi a dus-o în locaşul care se numeşte Pantocrator. Acolo au ascuns-o în zidul bisericii, aprinzând candelă înaintea ei, şi rugându-se ca să nu fie batjocorită de luptătorii împotriva sfintelor icoane. Acolo a petrecut până la pieirea începătorilor acelui eres. După ce biserica a primit din nou împodobirea şi înfrumuseţarea cea mai dinainte, cu icoane sfinte, s-a făcut multă cercetare pentru această sfântă icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe care a zugrăvit-o Sfântul Evanghelist Luca, şi care mai pe urmă s-a numit Odigitria. Prin descoperirea de la Dumnezeu, au găsit-o ascunsă în zidul bisericii Pantocrator, şi candela au aflat-o arzând încă, prin minune dumnezeiască. Credincioşii au avut mare bucurie de aflarea ei, au luat-o şi au pus-o în locul cel de mai înainte, în biserica Vlaherna.

Pentru rugăciunile Apărătoarei şi nebiruitei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, scapă-ne şi pe noi de nefericirile care ne înconjoară, şi ne miluieşte pe noi ca singur iubitor de oameni (Triod, Sâmbăta a cincea a Postului Mare şi Viețile Sfinților 26 iunie).

MINUNEA 380 - Despre icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, numită Romanca

Sfântul Apostol Petru şi Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu, mai înainte de a pleca la propovăduire în lume, precum au plecat şi ceilalţi Apostoli, ei propovăduiau pe Hristos prin cetăţile din jurul Ierusalimului. Dar când au fost în cetatea Lida, care după aceea s-a numit Diospoli şi petrecând acolo un an, au adus mult popor la credinţa în Hristos Dumnezeu. Atunci au zidit acolo o biserică, în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu; pentru că atunci era linişte între creştini, încetând prigonirea după uciderea Sfântului Arhidiacon Ştefan. Cezarul Tiberie auzind multe despre Domnul Hristos şi de minunile Lui, a poruncit să nu prigonească pe creştini. Despre aceasta se aminteşte în Faptele Apostolilor, astfel: bisericile de prin toată Iudeea, Galileea, şi Samaria aveau pace. Şi acea pace a fost până la sfârşitul lui Tiberie. În acea alinare, Sfinţii Apostoli Petru şi Ioan, zidind în Lida acea biserică, s-au dus în Ierusalim şi au rugat pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu să meargă în Lida, să vadă biserica cea zidită în numele ei, să o binecuvânteze, şi să o sfinţească pe ea prin venirea sa; astfel ca rugăciunile celor ce se vor ruga într-însa să fie bine primite înaintea lui Iisus Hristos, Cel ce S-a născut dintr-însa. Preasfânta Născătoare a zis către dânşii: „Mergeţi acolo bucurându-vă, şi eu voi fi cu voi!”. Iar ei mergând, au aflat în biserică, pe un stâlp ce întărea zidirea, chipul

Preasfintei Născătoarei, zugrăvit nu de mână, ci de Dumnezeu, având întru totul asemănarea cinstitei Ei feţe şi a cinstitelor Ei haine. Ei, văzând-o, s-au închinat acelui chip al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, nezugrăvit de mână, şi au mulţumit Cuvântului cel ce s-a întrupat dintr-însa. După aceea, Preasfânta Născătoare a mers acolo în persoană şi, văzându-şi chipul său şi mulţimea de popor care crezuse în Hristos, s-a veselit cu duhul; iar ea a dat acelui chip al său darul şi puterea facerii de minuni.

Trecând mulţi ani, Iulian Paravatul luând împărăţia grecilor şi a Romei, a ridicat mare prigonire contra bisericii lui Hristos. Atunci s-a trimis de acel prigonitor, în Lida, o rudenie a lui ce purta acelaşi nume, ca să şteargă acel chip făcător de minuni al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu unelte tăietoare de piatră. Dar minunii îi urmează altă minune pentru că, tăietorii pe cât tăiau şi strujeau acel chip nezugrăvit de mână, cu ciocane şi topoare, pe atât se vedea că vopselele zugrăvelei străbăteau cu minune în adâncul stâlpului. Ostenindu-se mult şi nesporind nimic, s-au întors fără nici un rezultat. Vestea despre acest chip al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, despre minunile cele mari şi fără de număr, se răspândise în multe părţi, încât veneau în toţi anii, mulţime de credincioşi din toate părţile şi se închinau la acea icoană.

După mai mulţi ani, mai înainte de a fi ales ca Patriarh al Constantinopolului, fericitul Gherman a mers la Ierusalim, ca să se închine la mormântul Domnului şi la celelalte locuri Sfinte. Trecând prin Lida, a văzut şi s-a închinat la chipul cel făcător de minuni al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi rugându-se cu căldură, a poruncit unui zugrav ca să zugrăvească pe lemn, asemănarea chipului aceluia. El, luând icoana aceea zugrăvită, a dus-o cu sine la Constantinopol şi o avea pe aceea ca pe o visterie nepreţuită, săvârşindu-şi toate rugăciunile sale înaintea ei.

Sfântul Gherman a fost ridicat la treapta de Patriarh al Constantinopolului pe vremea împărăţiei lui Artemie, cel numit şi Anastasie. După el luând împărăţia Leon Isaurul, care se numise mai-nainte Conon, a adus eresul luptării contra sfintelor icoane şi a ridicat prigonire cumplită contra celor drept-credincioşi, izgonind cu necinste pe

sfinţitul Patriarh Gherman din scaunul său. În momentul când a plecat, el a luat cu sine două sfinte icoane: a Mântuitorului Hristos şi a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe cea care o zugrăvise în Lida, de pe cea făcătoare de minuni. Mai înainte de a pleca în surghiunire, a scris o scrisoare Preasfinţitului Grigorie, Episcopul Romei celei vechi, înştiinţându-l de nedreapta sa izgonire şi de muncirea cea făcută în Constantinopol celor drept-credincioşi, de împăratul cel luptător contra sfintelor icoane. Şi făcând loc în scândura icoanei lui Hristos, a băgat acolo scrisoarea aceea şi a pecetluit-o, însemnând data, ceasul şi locul; după aceea cu lacrimi a sărutat de două ori acea icoană, zicând: „Mântuitorule, Mântuitorule, mântuieşte-ne pe noi!”. Apoi i-a dat drumul icoanei pe apă. Acea sfântă icoană plutind o zi şi o noapte pe mare, a ajuns la Roma cea veche, şi în acea noapte s-a făcut arătare Preasfinţitului Episcop al Romei de venirea chipului Mântuitorului.

Dimineaţa, când soarele răsărea, Episcopul Romei a luat clerul său, cu lumânări şi cu cădelniţe şi, urcând într-o corabie, a plutit pe Tibru, spre mare pentru a ieşi în întânpinarea icoanei Mântuitorului. Când a fost la gura râului, unde se vărsa în mare, a văzut icoana că umbla în preajmă pe ape, şi din această pricină s-a umplut de spaimă şi de bucurie; după aceea s-a închinat cu bună-credinţă. Apoi Episcopul Grigorie, cu lacrimi a grăit către sfânta icoană: „Stăpâne, dacă ai venit la noi nevrednicii, te rugăm ca, precum ai umblat cu preaslăvire pe mare, aşa să vii tu însuţi în mâinile noastre; pentru că nu îndrăznim să ne atingem de Tine cu ale noastre porniri”. Zicând acestea, îndată sfânta icoană s-a ridicat din mare în văzduh şi zburând ca o pasăre, a venit în mâinile Arhiereului. Acela, sărutând-o pe ea cu lacrimi de bucurie şi lăudând-o cu vrednică cinstire, a dus-o în Roma cu cântare de Psalmi, şi au purtat-o prin toată cetatea, ca acea dumnezeiască icoană să fie văzută de toată mulţimea poporului. Apoi a pus-o pe ea în biserica cea mare a Sfântului Apostol Petru. Şi scoţând din scândură scrisoarea Patriarhului Gherman, care rămăsese neudată de apă, a citit-o, şi a înţeles ce se făcea în Constantinopol de către împăratul cel rău-credincios. Din acea scrisoare s-a mai înştiinţat

că acea icoană a Mântuitorului a venit din Constantinopol până la Roma, într-o zi şi o noapte; auzind aceasta, toţi slăveau pe Dumnezeu... Grigore, Episcopul Romei, s-a mâhnit foarte mult şi a fost cuprins de întristare mare, pentru eresul luptătorilor de icoane care se ridicase în Răsărit şi pentru izgonirea din scaun a Preasfinţitului Gherman. De aceea a scris împăratului, mustrând cu îndrăznire păgânătatea lui. De la icoana Mântuitorului se săvârşeau în Roma multe minuni, multe neputinţe izgonindu-se de la oameni.

Preasfinţitului Gherman a petrecut în izgonire, până când s-a apropiat de fericitul său sfârşit. În tot acest timp, sfintelor icoane li s-au făcut multă şi neîncetată necinste şi batjocură, pentru că unele erau scuipate şi sfărâmate, altele aruncate în noroi şi călcate în picioare, iar altele arse în foc. Pentru aceea el a scris o altă carte către Episcopul Romei, înştiinţându-l de cele ce se făceau. Atunci, luând icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Lida şi făcând un loc tăinuint în lemnul ei, a pus acolo scrisoarea sa, însemnând în ea ziua şi ceasul în care a fost scrisă. Sărutând sfânta icoană şi plângând mult, i-a zis: „Mergi, Stăpână, şi scapă acum fugind, nu ca de Irod în Egipt, ci de vrăjmaşul cel cu nume de fiară. Mergi în Roma la cei binecredincioşi, ca să te păzeşti cu cel mai-nainte de veci al tău Prunc, de urâtele mâini ale luptătorilor de icoane. Treci această mare largă, cu plutire fără de primejdie; pentru că porţi pe făcătorul cerului şi al pământului. Mergi şi scapă tu în mâinile plăcutului tău Grigore; iar pe noi, cei ce ne primejduim pentru cinstea ta, în sânurile lui Avraam ne sălăşluieşte şi în cereştile tale curţi ne pomeneşte”. Astfel grăind Sfântului Gherman şi pe sfânta icoană cu lacrimi udând-o, şi sărutând-o cu dragoste, i-a dat drumul pe mare. Icoana a plutit mai iute decât zburarea vulturului, şi într-o zi şi o noapte a ajuns la Roma. În aceeaşi noapte i s-a făcut vestire Episcopului Romei de venirea icoanei împărăteşti. Sculându-se degrabă, s-a dus înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ca şi înaintea icoanei lui Hristos. El a ieşit înaintea ei pe râul Tibru, cu tot clerul, cu lumânări şi cădiri. Când au ajuns la gura de vărsare a râului în mare, deodată s-a văzut de toţi icoana Maicii lui Dumnezeu,

venind spre ei pe apă. Atunci Episcopul Romei, întinzând mâinile sale spre dânsa, ea a venit în mâinile lui şi a primit-o pe dânsa cu mare bucurie şi închinându-se ei, a sărutat-o pe dânsa; apoi s-a întors în cetate, minunându-se de lucrurile cele mari şi minunate ale lui Dumnezeu. După aceea desfăcând tăietura din scândura icoanei, a aflat scrisoarea Preasfinţitului Patriarh Gherman şi, citind-o, a înţeles cum ieri dimineaţă icoana a fost trimisă la dânşii, iar astăzi a primit-o, pentru aceasta proslăveau pe Dumnezeu pentru măririle Lui. Episcopului Romei îi era jale de Sfântul Gherman, că un atât de mare luminător al Bisericii, se stinge prin atâta îngrozire de moarte, plângând pentru dânsul foarte mult. Atunci el a luat icoana cea minunată a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi a purtat-o prin toată cetatea, ca şi pe a Mântuitorului; apoi intrând în biserica Sfântului Petru, a pus-o înăuntru Altarului, dăruind acea icoană multora, vindecare de diferite boli.

După ce a trecut 100 de ani şi mai bine, împăraţii luptători de icoane au pierit cu sunet şi a ajuns să împărăţească Mihail, cu maica sa Teodora. Eresul acesta s-a stins cu totul în Constantinopol. În acest timp, sfânta icoană a Maicii lui Dumnezeu a stat în acel loc unde a fost pusă de Sfântul Grigore. Dar de la un timp, ea a început să se mişte adeseori, fără să fie atinsă de nimeni, pe când priveau toţi spre ea. Aceasta s-a făcut în mai multe zile la rând, uneori la cântarea cea de dimineaţă şi de seară, alteori la Sfânta Liturghie. Romanilor nu le era puţină mirare şi frică de această minune, pentru că socoteau aceasta ca un semn de mânie dumnezeiască, ce are să vină asupra lor. În Roma era atunci Episcop Serghie şi într-un timp fiind personal în biserică la soborniceasca cântare, icoana aceea a început mai tare a se clătina. Acea mişcare văzând-o toţi, s-au spăimântat, şi încetând din cântare, au început a striga cu glas mare: „Doamne miluieşte”. Mila Domnului fiind implorată de mulţi, icoana s-a oprit din mişcare, după puţin timp iarăşi ridicându-se şi făcând sunet prin mişcarea sa, s-a dus spre văzduh de la locul său. Aceasta văzând-o cu toţii, s-au adunat în Altar, vrând să o sprijinească cu mâinile, ca să nu cadă la pământ şi să se sfărâme. Dar nimeni nu putea să o ajungă şi să se atingă de ea, pentru că umbla încet prin biserică, purtându-se prin văzduh pe deasupra mâinilor

omeneşti. Astfel a ieşit afară din biserică, ca şi cum s-ar fi scos de mâini îngereşti. Atunci Episcopul Serghie înspăimântându-se cu tot clerul şi poporul, de acea preaslăvită minune, urmau cu cutremur după sfânta icoană. Iar ea ducându-se la râul Tibru, s-a băgat în apă şi a înotat spre mare. Poporul ce era pe mal privea la ducerea ei, petrecând-o pe ea cu ochii plini de lacrimi.

Atunci Episcopul Romei vărsând lacrimi se tânguia, zicând: „O, Împărăteasă! Vai nouă, o Doamnă! Vai nouă, unde te duci de la noi, dumnezeiescule sicriu? În ce chip de demult pe ape ai venit la noi, acum tot pe aceeaşi cale te duci? De aceea ne temem, ca să nu ne ajungă şi pe noi, cei ce suntem în Roma, prigonirea luptăturilor de icoane, pentru care tu ai fugit din cetatea lui Constantin şi acum iarăşi fugi din Roma. O! Atotputernică, de ce nu alini acel vifor ereticesc, care tulbură Biserica lui Hristos?”. Acestea şi multe altele grăia Episcopul Serghie tânguindu-se şi petrecea icoana cu privirea, care cu mare grabă depărtându-se, alerga pe apă, până s-a făcut nevăzută de vederea lor. Atunci Episcopul Romei a poruncit ca această slăvită minune să se scrie în cărţile bisericeşti, spre aducere-aminte pentru neamurile mai de pe urmă, şi spre slava Maicii Domnului nostru Iisus Hristos, cel ce lucrează nişte minuni ca acestea. Acea sfântă icoană a doua zi a ajuns la Constantinopol, şi s-a găsit la liman, aproape de palatele împărătesei. Ea a fost luată de nişte oameni drept-credincioşi, care se aflau acolo şi dusă la binecredincioasa împărăteasă Teodora. Împărăteasa socotea că icoana este dintr-acelea pe care luptătorii de icoane le aruncaseră în mare, legate cu pietre grele şi că acea icoană desfăcându-se din legături, a ieşit deasupra apei. În acea vreme drept-credinciosul împărat Mihail şi Preasfinţitul Patriarh Metodie din Constantinopol au trimis la Roma, nişte oameni vestiţi din rânduiala duhovnicească şi mirenească, cu scrisori la Episcoul Romei, înştiinţându-l de soborul Sfinţilor Părinţi, ce s-a ţinut în Constantinopol, la care Sinod s-a dat anatema eresul luptătorilor de icoane şi s-a întărit iarăşi dreapta cinstire a sfintelor icoane. Ajungând la Roma acei trimişi cu acele scrisori împărăteşti, a înveselit foarte mult pe Episcopul Romei şi pe toţi cei drept-credincioşi. Fiind aici, ei au aflat toate cele despre

icoanele cele făcătoare de minuni: a Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cum în zilele Preasfinţitului Episcop Grigore, au venit la Roma pe mare, trimise de Preasfinţitul Patriarh Gherman; apoi, cum nu de mult, icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a dus iarăşi singură de la Roma. Întorcându-se trimişii la Constantinopol, au spus despre sfintele icoane făcătoare de minuni, împăratului şi maicii lui, Teodora, precum şi Preasfinţitului Patriarh Metodie. Aceia îndată şi-au adus aminte de icoana găsită la limanul mării şi au grăit între ei: „Oare nu este aceasta icoana cea din Roma?”. După aceasta îndată s-au trimis de către Episcopul Romei, soli vestiţi la împărat şi la Patriarhul Constantinopolului, cărora arătându-le acea sfântă icoană, care a fost găsită pe malul mării, romanii îndată au cunoscut-o şi cu lacrimi au căzut înaintea ei, spunând tuturor, că aceea este icoana care a plecat de la ei din Roma. Apoi socotind ziua cea însemnată şi ceasul plecării ei din Roma şi sosirea la Constantinopol, au găsit că într-o zi şi o noapte a mers atâta cale depărtată, şi preamărind tăria cea Atotputernică a lui Dumnezeu. Atunci, Preasfinţitul Patriarh Metodie cu tot clerul, şi împăratul cu toată suita, luând acea icoană din palatul împărătesei, însoţiţi de tot poporul, au dus-o în Halcopatria şi a fost pusă cu cinste în biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, bucurându-se de atâta dăruire ce li s-a dat. Din acea vreme, acea icoană făcătoare de minuni, a Maicii Domnului, s-a numit Romanca, pentru că venise de la Roma şi se făceau de la dânsa foarte multe minuni.

Acestea s-au aflat despre acele două icoane făcătoare de minuni, care au fost în Constantinopol. Despre cea dintâi care s-a numit Odigitria, zugrăvită de Sfântul Luca şi despre cealaltă care s-a zugrăvit de Sfântul Ghermano, după cea din Lida şi mai în urmă s-a numit Romanca. Însă acea icoană făcătoare de minuni a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, care a mers din Constantinopol în Rusia prin văzduh, la locul ce se numeşte Tihfini, nu se ştie care este, Odrigitia ori Romanca, sau altă icoană izvorâtoare de darul minunilor. Iar noi de lucrurile cele neştiute, neiscodind şi neispitind judecăţile cele neştiute ale lui Dumnezeu, cinstim cu bună credinţă pe fiecare icoană a Preasfintei

Născătoarei de Dumnezeu. Cădem cu credinţă la ea, o sărutăm cu dragoste şi cu frică, ne închinăm cu evlavie, privind spre dânsa ca spre adevăratul Fiu care împărăţeşte la cer împreună cu Născătoarea de Dumnezeu şi slăvim pe cel născut dintr-însa, Hristos Domnul nostru, pe cel slăvit împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (Viețile Sfinților 26 iunie).

MINUNEA 381 - Minunata apariție a unei icoanei a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în pământul Rusiei

În anul 1343, pe vremea marelui Domn Dimitrie Ioanovici, şi în zilele Preasfinţitului Mitropolit Pimen şi a lui Alexie, Arhiepiscopul marelui Novgorod, s-a arătat o minunată icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ţinând pe mâna stângă pe Pruncul cel mai-nainte de veci, pe Domnul nostru Iisus Hristos. Arătarea ei a fost astfel: în hotarele marelui Novgorod, nu departe de mare, pe malurile râului Neva, nişte pescari vânau peşte. Fără de veste s-au pomenit luminaţi de o lumină strălucitoare, asemenea soarelui. Privind în sus, au văzut o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ce răspândea raze strălucitoare, mergând prin văzduh pe deasupra apei, purtată ca de o mână nevăzută. Ei, minunându-se foarte mult de aceea şi umplându-se de spaimă şi de bucurie, şi-au lăsat lucrul şi şi-au îndreptat ochii şi mintea la acea minune care se arătase, voind să vadă în ce parte merge şi unde va sta acea icoană preaslăvită a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Dar Dumnezeu nevrând să fie după dorinţa lor, icoana a dispărut de la vederea lor. După aceasta, aceeaşi icoană s-a arătat în aceleaşi hotare ale marelui Novgorod, în satul ce se numea Vimoceniţi, lângă râul Oiti, distanţă de o sută de stadii (185 km) de Tihfini stând în văzduh şi luminând cu negrăită lumină.

Văzând-o oamenii din satul acela, s-au adunat cu toţii şi cu spaimă se mirau de ce se vedea, şi au început a se ruga cu dinadinsul Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Atunci minunata icoană a Stăpânei, s-a pogorât din văzduh la acei oameni şi stătea pe pământ. Luând-o cu negrăită bucurie şi sărutând-o cu multă dragoste, i-au zidit în grabă un mic paraclis, unde mai pe urmă s-a făcut biserică în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a cinstitei şi slăvitei sale naşteri, izvorând de la acea sfântă icoană nenumărate şi negrăite minuni de vindecare a bolnavilor.

Însă nu după multă vreme, acea icoană a fost luată de mână nevăzută şi purtându-se în chip minunat prin văzduh, s-a arătat în locul ce se numea Cojela, aproape de râul Paşi, într-un munte ce se afla la o distanţă de 20 de stadii de Tihfini. Ca şi în satul de mai înainte, aşa şi acolo, sfânta icoană strălucind cu minunată lumină, au văzut-o toţi locuitorii din acea parte, care, adunându-se cu mirare şi cu spaimă, au făcut multe rugăciuni către Maica lui Dumnezeu, ca să rămână la dânşii. Pentru dragostea şi rugăciunea lor călduroasă, ei şi-au dobândit cererea, căci acea icoană s-a pogorât la ei din înălţime. Atunci şi oamenii aceia i-au zidit o casă mică de rugăciune (paraclis) unde mai pe urmă s-a făcut biserică în numele Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, cu hramul Sfântului ei Acoperământ. Dar n-a voit Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nici în acel loc să petreacă prea mult timp icoana sa, căci după un timp iar s-a luat de acolo de mână nevăzută, şi mutându-se, s-a arătat în munte la Tihfini, aproape de râul ce se numeşte Tihfini.

MINUNEA 382 - Minunile făcute la Tihfini, prin sfânta icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu

Icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a arătat şi în Tihftini, ca şi în celelalte localităţi, stând în văzduh, fiind purtată de un nor uşor şi răspândind lumină negrăită, până departe. Văzând şi auzind acestea, s-a adunat acolo mulţime de popor de prin satele dimprejur, având în fruntea lor pe Preoţi şi Diaconi, care purtau cinstite cruci şi sfinte icoane, cu cântări de Psalmi şi rugăciuni... Atunci, poporul văzând minunea aceasta, striga cu lacrimi către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu: „Împărăteasă, vino la noi! Stăpână, vino la noi! Caută spre noi nevrednicii robii tăi, şi trimite asupra noastră îndurările iubirii tale de oameni. Cercetează-ne de sus şi ne luminează pe noi cei întunecaţi de păcate, prin venirea ta cea cu rază luminoasă!”. Rugându-se astfel cu osârdie şi văzând multe lacrimi, s-a pogorât în mâinile lor acea sfântă icoană pe care, cuprinzând-o cu bucurie, au săruta-o cu dragoste. Făcând multe închinăciuni, îndată au început a tăia lemne pentru o casă de rugăciuni, în care să aşeze sfânta ioană, pe care au şi început-o în acel loc din munte. Venind noaptea, oamenii s-au dus pe la casele lor, rămânând numai câţiva pe lângă icoana cea făcătoare de minuni, ca să petreacă toată noaptea în priveghere şi rugăcini. Împlinind cu multă dragoste lucrul acesta, spre ziuă însă, au adormit. În acel timp s-a făcut o foarte mare minune. Icoana aceea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ridicându-se de acolo cu temelie cu tot, de asemenea şi toate lemnele cele gătite pentru casa de rugăciune, până şi surcelele ce erau pe jos, prin dumnezeiasca voie, luându-se de mâini nevăzute, s-a mutat în altă parte, fără să vadă şi fără să audă ceva, din cei ce stăteau de veghe. Când s-au deşteptat oamenii aceia şi n-au mai văzut chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, nici temelia şi nici lemnele ce au fost adunate acolo, au fost cuprinşi de mare frică şi spaimă.

A doua zi venind poporul pentru a se închina preacuratului chip al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi să ridice casa cea de rugăcine ce au început-o, dar negăsind nimic în locul acela, s-au înspăimântat şi au întrebat pe cei ce stătuseră acolo: „Cum şi când s-au făcut aceasta?”. Ei le-au răspuns: „Petrecând toată noaptea fără somn, spre ziuă am adormit puţin şi apoi deşteptându-ne, nu se ştie cum, de cine s-au luat şi unde s-au dus cele de acolo, împreună cu sfânta icoană”. Atunci toţi s-au umplut de mâhnire şi de jale, căci s-au lipsit de o bogăţie duhovnicească mult minunată ca aceea. Au început cu toţii a plânge, a se tângui şi a face rugăciuni către Dumnezeu, strigând: „Stăpâne, iubitorule de oameni, arată-ne dumnezeiescul tău dar, pe care cu iubire de oameni şi preaslăvire, l-ai trimis în partea Rusiei, să nu ascunzi de noi acea nepreţuită comoară, prin care nădăjduiam a ne îmbogăţi sufleteasca noastră sărăcie! O, Stăpână, Maica Milostivirii, unde te-ai dus de la noi nevrednicii robii tăi? Ieri, prin venirea ta la noi ne-am umplut de bucurie negrăită, iar acum prin ducerea ta de la noi, ne-ai lăsat în lacrimi şi în tânguire. Te rugăm o, Maică Preacurată, arată-te nouă, lumina noastră, şi prefă-ne întristarea în bucurie”. Astfel tânguindu-se, au plecat, căutând cu plângere pretutindeni, prin tot muntele acela şi prin toată dumbrava, unii privind prin văzduh, iar alţii cercetând cu dinadinsul pe pământ, pentru a afla pe Cea dorită. Ostenindu-se ei astfel, li s-a arătat spre răsărit, pe partea cealaltă a râului Tihfinului, în pustia cea întunecoasă, departe de munte ca la două stadii, o lumină minunată. Văzând poporul lumina aceea, au alergat acolo degrabă şi au găsit icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, împreună cu temelia şi cu toate lemnele şi surcelele. Temelia sta întreagă, precum era întemeiata în munte; iar sfânta icoană sta la mijlocul temeliei, pe peretele dinspre răsărit, în văzduh, nefiind cu nimic prinsă de perete, şi strălucind ca soarele. Toţi căzând şi închinându-se, cu lacrimi de bucurie, strigau: „Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ţie Maica lui Dumnezeu, pentru că nu ne-ai lăsat pe noi, robii tăi; nu ne lăsă pe noi până la sfârşit şi totdeauna să petreci cu noi, păzind şi mântuind turma cea cuvântătoare a Fiului tău”.

Rugându-se din destul, s-au apucat de zidire şi alegând bărbaţi cinstiţi şi

binecredincioşi, i-au trimis în marea cetate a Novgorodului, la Preasfinţitul Arhiepiscop Alexie, şi la mai-marii cetăţii, ca să-i înştiinţeze de preaslăvita arătare a icoanei celei făcătoare de minuni, care nu se ştie de unde a venit la dânşii, purtându-se de îngeri prin văzduh. Arhiepiscopul şi mai-marii cetăţii auzind despre cele întâmplate, s-au minunat şi s-au umplut de bucurie duhovnicească şi, mulţumind, au preamărit pe Dumnezeu şi pe Preacurata lui Maică. Apoi ei au înştiinţat despre aceasta şi pe stăpânitorul lor, trimiţând vestitori în cetatea împărătească a Moscovei. Apoi, Arhiepiscopul hirotonisind Preoţi şi Diaconi, i-au trimis la Tihfini, împreună cu bărbaţii cei veniţi, dându-le binecuvântarea pentru zidirea bisericii, închinată cinstitei şi preaslăvitei Adormiri a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, precum şi Sfântul Antimis pentru sfinţirea ei. Ajungând ei la Tihfini, au cântat rugăcini înaintea icoanei celei făcătoare de minuni şi s-au apucat cu sârguinţă de zidire şi săvârşirea bisericii, pe care în scurt timp au şi isprăvit-o. Apropiindu-se praznicul cinstitei şi slăvitei Adormiri, a trimis pe eclesiarh în satele din împrejurimi, pe distanţă de 20 de stadii şi mai bine, ca să vestească creştinilor ziua sfinţirii bisericii şi viitorul praznic al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, vestindu-le ca prin postire şi rugăciune să se pregătească pentru praznic, şi pentru sfinţirea bisericii, la care erau rugaţi să vină cu toţii.

Icoana Maicii Domnului din Tihfini (sau Tihvin, sau Tikhvin) - Rusia

MINUNEA 383 - Maica Domnului s-a arătat eclesiarhului, care a vestit despre sfințirea bisericii din Tihfini

Acel eclesiarh (paraclisier), cu numele Gheorghe, al bisericii celei din nou zidită din Tihfini, era un bărbat cu viaţă curată, cucernic şi plăcut lui Dumnezeu. Acela, împlinindu-şi datoria după porunca primită, se întorcea la biserică, în ziua dinaintea Praznicului. El fiind departe de biserică, cale de trei stadii în pustie, a simţit un miros plăcut, de tămâie şi aromate mirositoare - căci Darul Sfântului Duh prin venirea sa de faţă, a umplut acel loc de mireasmă - căci avea să se arate aici, însăşi Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Pe când Gheorghe mergea şi cugeta în sine de unde ar putea să vină în acea pustie, o mireasmă atât de plăcută, deodată a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu stând pe o ramură de brad şi strălucind cu lumină negrăită, şi ţinând în mâna dreaptă un toiag roşu, în care părea că se sprijină. Înaintea ei se afla un bărbat luminos, îmbrăcat în haine arhiereşti, împodobit cu cărunteţe, care după chip semăna a fi Sfântul ierarh Nicolae.

Văzând eclesiarhul acea minunată arătare, s-a cuprins de frică şi spaimă şi a căzut la pământ ca un mort. Arhiereul, cel ce stătea înaintea Născătoarei de Dumnezeu, apropiindu-se de el, l-a atins, zicându-i: „Scoală-te, nu te teme!”. Iar el cu cutremur şi cu spaimă s-a sculat stând în genunchi şi având mâinile la piept, privea la ceea ce se vedea. Atunci, Preacurata Fecioară, care şedea pe ramură, i-a zis: „Omule, ducându-te la biserică, să spui Preoţilor şi oamenilor ca să nu pună crucea cea de fier, pe care vor s-o pună pe biserica mea, ci să pună O cruce de lemn; pentru că aşa am voit eu”. Eclesiarhul luând puţină îndrăzneală, a zis, cu frică: „Doamnă şi Stăpâna mea, nu mă vor crede pe mine”. La aceasta arhiereul, i-a răspuns: „Când nu te vor crede, atunci va fi semn de încredinţare!”. După cuvântul acesta, Preacurata Fecioară care s-a arătat, şi arhiereul cel ce stătea înaintea ei, s-au făcut nevăzuţi. Atunci eclesiarhul a înţeles că arătarea

Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu este adevărată, iar arhiereul care s-a arătat împreună cu ea, este marele arhiereu, făcător de minuni, Nicolae. Îngenunchind încă o dată în locul acela, a înălţat rugăcini de mulţumire lui Dumnezeu, pentru că s-a învrednicit de acea vedere preaslăvită. Mergând la biserică, a spus Preoţilor şi oamenilor cele ce a văzut şi auzit; dar aceia nu l-au crezut, ci au poruncit lucrătorilor ca să pună pe biserică Crucea cea de fier. Când unul din acei lucrători, după porunca Preoţilor, a luat Crucea de fier şi s-a suit cu ea pe biserică, şi a început să o aşeze, deodată s-a pornit un vânt tare cu vifor mare, iar pe omul cu Crucea de fier, apucându-l cineva nevăzut, ca şi cu mâinile, l-a pus pe pământ nevătămat, ca şi cum s-ar fi coborât singur cu picioarele lui. Atunci Preoţii şi oamenii văzând acea minune, s-au temut şi au crezut cuvintele eclesiarhului, preamărind pe Dumnezeu şi pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, şi au fericit pe marele făcător de minuni Nicolae. Apoi îndată făcând o Cruce de lemn, au pus-o pe biserică şi au prăznuit cu bucurie ziua sfinţirii bisericii, împreună şi cu Praznicul Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Și se săvârșeau atunci multe minuni din acea icoană făcătoare de minuni a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, dându-se tămăduire celor cuprinşi de boli, dar nu numai atunci, ci şi după aceea.

După sfinţirea bisericii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Tihfini, tot poporul s-a dus acolo, unde plăcutul lui Dumnezeu, eclesiarhul Gheorghe, a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pe făcătorul de minuni Nicolae, şi, rugându-se, au zidit o casă de rugăcini în numele Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni; iar din ramura aceea, pe care a stat Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, au făcut o Cruce şi au pus-o în casa de rugăciuni, pentru închinare, poporului celui binecredincios care venea acolo. Toate acestea s-au făcut pentru neuitata pomenire a celor de pe urmă, despre arătarea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi a ierarhului Nicolae. Multe minuni se făceau acolo, ca şi în biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, spre slava Domnului şi spre folosul oamenilor celor credincioşi.

MINUNEA 384 - Sfânta icoană din Tihfini şi Crucea făcută din ramură de brad, de două ori scapă nearse

După ce au trecut şapte ani de la sfinţirea bisericii din Tihfini, prin mânia lui Dumnezeu pornită din cauza păcatelor oamenilor, şi prin nepurtarea de grijă a slujitorilor bisericeşti, într-o noapte s-a aprins biserica, de la nişte lumânări rămase nestinse, care fiind de lemn a ars toată şi s-a făcut cenuşă. Dar icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, fiind scoasă din foc, cu puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu, s-a aflat într-un ienuper, la o depărtare de o jumătate de stadie de acel loc.

Prin voia lui Dumnezeu, în acelaşi timp a ars şi casa de rugăciune din pădure, iar crucea care era făcută din ramura pe care şezuse Născătoarea de Dumnezeu, de asemenea, fără să fi căzut în foc şi să fi ars, s-a găsit întreagă şi nevătămată, la o mică depărtare, în desişul ienuperilor.

După ce s-a întâmplat acel incendiu, s-a făcut a doua biserică, tot din lemn, în locul celei arse, deasemeni s-a făcut şi în pustie, în acelaşi loc, o altă casă de rugăciune. După aceea s-a pus cu cinste în biserica cea nouă, la locul său, sfânta icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, asemena şi Crucea şi-a luat locul ei, în noul locaş de rugăciune. După ce au mai trecut cinci ani, prin îngăduinţa lui Dumnezeu, într-o noapte iarăşi s-a aprins biserica şi a ars toată până în temelie. Iar icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, asemeni rugului nears din Sinai, degrabă s-a găsit în cenuşă, fără să fie cât de puţin vătămată de foc. Tot în acelaşi ceas, nu se ştie în ce împrejurare, a ars şi casa de rugăciune din pustie, dar crucea s-a găsit în cenuşă, fiind nevătămată de foc. Toţi mirându-se de nişte minuni ca acestea, preamăreau pe Dumnezeu şi pe Născătoarea de Dumnezeu şi, sârguindu-se, iarăşi au făcut o a treia biserică de lemn, mai mare şi mai frumoasă decât cea dintâi, asemenea au ridicat şi o a treia casă de rugăciune în pustie.

MINUNEA 385 - Minunea care s-a făcut la Tihfini, când s-a zidit biserica de piatră

A treia biserică de lemn din Tihfini, a durat mai bine de 100 de ani, până în zilele bine-credinciosului împărat a toată Rusia, Vasile Ioanovici. Acela cu deosebită dragoste, pornită din râvna şi osârdia ce avea către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, venind oarecând şi închinându-se la icoana ei cea făcătoare de minuni, a poruncit ca să se zidească în Tihfini, din vistieriile sale împărăteşti, o biserică de piatră.

În vremea când s-a lucrat la acea biserică, cu voia lui Dumnezeu s-a făcut o mare minune. Pe când pridvorul bisericii era gata de zidit şi lucrătorii începuseră a tencui şi a albi pereţii, atunci, cu judecăţile pe care numai Dumnezeu le ştie, toată zidirea pridvorului s-a surpat şi a acoperit cu piatră pe cei 20 de lucrători ai bisericii. Preoţii şi tot poporul au fost cuprinşi de mare întristare, crezând cu toţii că lucrătorii îngropaţi sub dărâmături, au murit de greutatea pietrelor. Atunci ei au început a da pietrele la o parte, şi după trei zile de muncă, iau găsit pe toţi vii, nevătămaţi cu nimic, fiind păziţi cu milostivirea lui Dumnezeu şi cu apărarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Când poporul a văzut aceasta, s-a umplut de bucurie şi a dat mulţumire lui Dumnezeu şi celei ce L-a născut pe El, pentru acea minune preaslăvită. Apucându-se din nou de lucru, au zidit mai frumos pridvorul acela, iar după ce a fost terminată toată împodobirea bisericii, s-a făcut sfinţirea ei de către Serapion, Arhiepiscopul marelui Novgorod. După sfinţirea bisericii, Arhiepiscopul a pus într-însa, cu cinste, icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Iar în locul acela unde s-a arătat Maica Domnului împreună cu Sfântul ierarh Nicolae eclesiarhului, s-a întemeiat o mănăstire pentru petrecerea călugărească. După aceea, însuşi împăratul Rusiei, Vasile Ioanovici, a venit la Tihfini, pentru a se închina şi a săruta cu evlavie icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pentru a vedea biserica ce s-a zidit, cu bani din vistieriile

sale. După moartea lui, urmând la împărăţie fiul său, Ioan Vasilievici, având mare evlavie către icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Tihfini, a întemeiat aici o mănăstire de obşte pe care a îngrădit-o cu ziduri de piatră, şi a îndestulat-o cu mari daruri împărăteşti. Primul egumen al acestei mănăstiri a fost părintele Chiril, om foarte sporit în fapte bune, care avea mare evlavie către Maica Domnului. Pentru minunile cele mari şi pentru darul ce se revărsa cu îmbelşugare de la sfânta icoană, mulţi călugări îmbunătăţiţi şi-au părăsit locaşurile lor din pustie şi s-au aşezat în această sfântă mănăstire, în curând întemeindu-se aici o obşte foarte închegată.

MINUNEA 386 - Un monah, făgăduind că va merge să se închine la icoana Maicii lui Dumnezeu, s-a vindecat pe loc

Un monah anume Avram, care vieţuia în mănăstirea lui Serghie ca la cinci sute de stadii depărtare de Tihfini, a fost foarte multă vreme bolnav în stare foarte grea şi aştepta să moară. Dar povăţuitorul acelei mănăstiri, un bărbat plăcut lui Dumnezeu, anume Martirie, ştiind din auzite de icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Tihfini, şi de multele tămăduiri care se dădeau prin ea celor neputincioşi, a poruncit ucenicului său să se ducă acolo şi să se roage Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Bolnavul auzind acestea, a făgăduit că va merge îndată să se închine la icoana Preasfintei Maici, şi din ceasul acela a câştigat tămăduire de boala sa cea lungă şi grea, întorcându-se de la porţile morţii, şi astfel s-a sculat sănătos de pe patul durerii. Bucurându-se şi slăvind pe Dumnezeu, împreună cu el s-a bucurat şi Martirie, povăţuitorul lui, de grabnica însănătoşire. Martirie a poruncit ucenicului său să meargă îndată ca să-şi împlinească făgăduinţa sa. Avram, mergând fără zăbavă şi ajungând acolo,

şi-a împlinit făgăduinţa, căzând cu lacrimi de bucurie la preacurata icoană, şi sărutându-o cu buzele, povestea la toţi de darul cel mare pe care i l-a făcut lui Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Auzind despre acea minune Preasfinţitul Pimen, Arhiepiscopul Novgorodului, s-a umplut de mare bucurie duhovnicească, preamărind pe Dumnezeu şi pe Preacurata Lui Maică. Dar pe Avram nu l-a mai lăsat să se întoarcă la povăţuitorul său, încredinţându-i cheile bisericii, ca el să fie cel dintâi şi cel de pe urmă, înaintea icoanei celei făcătoare de minuni, pentru mila cea negrăită ce a arătat Maica lui Dumnezeu către dânsul.

Stareţul Martirie, după plecare lui Avram a început a plânge, căidu-se că nu s-a dus şi el cu ucenicul, spre a se închina icoanei făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, şi şi-a pus în gând să se ducă, după ce se va întoarce ucenicul. Aşteptând multă vreme sosirea lui, s-a supărat de zăbovire. Dar, pentru mângâierea lui, a avut în vis o minunată vedenie. Se făcea că în partea unde era Tihfini, pe înălţimea unui stâlp mare de foc, se afla stând, chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, asemenea cu icoana din Tihfini. Acel chip strălucea foarte tare, el având dorinţa să-l sărute, şi în acea dorinţă fiind, s-a deşteptat. După această descoperire, lăsând toate, a plecat la Tihfini, unde ajungând cu bine şi văzând sfânta icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a căzut înaintea ei cu negrăită bucurie şi se ruga cu multe lacrimi. Găsind şi pe ucenicul lui aici, s-a bucurat foarte mult şi s-a hotărât să rămână şi el în această mănăstire.

Dar după un timp, voia lui Dumnezeu a fost ca stareţul Martirie să plece de aici într-un loc pustnicesc, la 40 de stadii de la Tihfini. Mai înainte de a pleca, a pus pe cineva de a făcut o icoană după asemănarea icoanei celei făcătoare de minuni, pentru evlavia şi dragostea mare pe care o avea către această icoană, şi pentru ca să aibă cu sine o mângâiere, despărţindu-se de ea. Cu acest dar şi cu această mângâiere a plecat stareţul Martirie, în acel ţinut îndepărtat, purtând neîncetat cu sine această sfântă icoană. Pentru

dragostea lui cea mare, cu care a făcut-o şi cu care o purta, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a făcut prin ea o mare minune.

Odinioară, Simeon împăratul Cazanului, venind în cetatea Tihfini, în acel timp fiul lui, Ioan, îmbolnăvindu-se greu, a murit. Fiind de faţă şi stareţul Martirie, a scos icoana aceea ce o purta la sine, şi punându-o pe cel mort, acesta îndată a înviat. Atunci, împăratul Simeon umplându-se de bucurie, a dat mulţumire lui Dumnezeu şi Preasfintei Născătoare. Iar fericitului stareţ mulţumindu-i, i-a zidit în pustia lui o biserică de piatră, din averea sa, în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi a întemeiat acolo şi o mănăstire.

MINUNEA 387 - Un buchet de minuni, din cele multe, neştiute sau uitate, făcute prin sfânta icoană din Tihfini

De la arătarea sfintei icoane în Tihfini şi până la zidirea mănăstirii, au trecut o sută şaptezeci şi şapte de ani. În acestă vreme, biserica a fost zidită de Preoţi mireni. Făcându-se nenumărate minuni de la acea icoană sfântă şi dându-se felurite vindecări celor bolnavi, nimeni nu le-a scris pe acelea, pentru înştiinţarea neamurilor de pe urmă, ci numai puţine dintre ele, pe care le vom aminti mai jos!

1. Un om amune, Teofil, fiind orb de patru ani şi şase luni, după ce s-a rugat înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a văzut. În aceeaşi vreme, un copil amune, Haralambie, era îndrăcit, şi fiind adus la icoana cea făcătoare de minuni, s-a izbăvit de duhul cel necurat.

2. Zaharia orbul, cinci ani nu a văzut lumina cu ochii, şi fiind adus înaintea sfintei icoane, a căpătat vedere.

3. Femeia unui om, anume Climent, care locuia în Moscova, al cărui nume era Paraschiva, fiind bolnavă şi zăcând în pat un an întreg, pătimea rău cu tot corpul de acea boală. Din pricina durerilor celor mari, îşi pierduse mintea şi orbise. Bărbatul ei a umblat şi a cheltuit foarte mult, ca s-o poată tămădui, dar cu nimic nu a sporit, din care cauză s-a deznădăjduit de viaţa ei. Auzind el că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, prin cinstita sa icoană din Tihfini, face milă şi dăruieşte grabnică tămăduire tuturor credincioşilor, s-a umplut de nădejde şi şi-a îndemnat femeia să făgăduiască cu credinţă că va merge să se închine chipului celui făcător de minuni al Preasfintei Născătoare. Ea a făgăduit şi, îndată cu cuvântul făgăduinţei, s-a sculat din neputinţele cele cumplite, ca dintr-un somn, şi s-a însănătoşit cu tot trupul, numai la ochi nu căpătase vedere. Atunci amândoi, bărbatul şi femeia, s-au dus la Tihfini, împlinindu-şi făgăduinţa lor. Ajungând la locaşul Preasfintei Născătoare, în prima Sâmbătă a Marelui Post, au făcut cântare de rugăciune înaintea icoanei celei făcătoare de minuni şi când se aflau la cântarea cea de toată noaptea, de Sâmbătă spre Duminică, femeia lui a căpătat vedere din milostivirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Văzând toţi acea minune, au preamărit pe Dumnezeu şi pe Născătoarea de Dumnezeu; iar cei care au câştigat această milă, mulţumind mult, s-au întors cu mare bucurie la casa lor.

4. Odată a fost adus un om orb, cu numele Grigore. Acela rugându-se în vremea praznicului Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, înaintea chipului ei cel făcător de minuni, i s-a dăruit vederea şi aşa s-a dus la casa sa, slăvind pe Hristos Dumnezeu şi pe Maica Lui cea Preacurată pentru acea tămăduire.

5. După câteva zile, a fost adus în mănăstire, la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei, un om anume Andrei, care ere slăbănog, mut şi surd. Acela a pătimit într-acele neputinţe, 15 ani. Făcându-se rugăciuni pentru el, îndată s-a tămăduit de neputinţele sale; şi asfel i s-a dăruit auzul, i s-a dezlegat amuţirea limbii, şi s-a sculat sănătos din slăbănogirea de care fusese cuprins tot trupul.

6. O femeie anume Mavra, care trăia în apropiere de râul Ostii, fiind cuprinsă de orbire timp de 70 ani, a fost adusă la icoana cea făcătoare de minuni şi a căpătat vederea.

7. În acelaşi an a fost adus în sfântul locaş, de la Novgorod, un copil cu numele Gheorghe, care era cuprins de duhul cel necurat de şase ani, de care era chinuit cumplit. Venind el înaintea sfintei icoane a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, îndată duhul cel întunecat, nesuferind lumina Darului Preasfintei Născătoare, s-a stins ca întunericul înaintea soarelui, şi astfel s-a însănătoşit copilul.

8. O văduvă, anume Iuliana, era aşa de greu bolnavă de ochi, încât nu văzuse lumina de doi ani. Auzind despre icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu cea din Tihfini şi de negrăitele vindecări care se dăruiau oamenilor, s-a aprins inima ei cu căldura credinţei şi dragostei către Născătoarea de Dumnezeu, şi a făgăduit să meargă la acea icoană spre a se închina. Din momentul acela, Preasfânta Stăpână i-a dăruit vederea, iar ea sârguindu-se, a mers la acea mănăstire, astfel împlinindu-şi făgăduinţa, şi mulţumind Preasfintei Născătoare, pentru minunea ce a făcut-o cu ea.

9. În vremea aceea, un om anume, Achindin, neputând să umble pe picioare nicidecum de doi ani, deoarece îi erau zgârcite, a fost adus înaintea icoanei făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi îndată i s-au tămăduit picioarele. Sculându-se înaintea tuturor, umbla sănătos, mulţumind lui Hristos şi Preacuratei lui Maici.

10. Un tânăr orb, anume Ioan, din cetatea Novgorod, fiind adus în sfântul locaş, şi-a câştigat vederea de la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

11. Alt tânăr îndrăcit, anume Maxim, fiind adus de părinţii săi la chipul cel făcător de minuni al Preacuratei, încă pe cale fiind, diavolul a fost izgonit din el cu puterea lui Dumnezeu. Mergând în mănăstire, au spus de minunea care s-a făcut, dând mulţumire lui Dumnezeu şi Preasfintei Născătoare.

12. O femeie anume Elena, fiind oarbă de doi ani şi şase luni, a luat tămăduire şi a văzut, pe când se afla înaintea chipului celui făcător de multe minuni, al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, într-o zi de duminică, pe când se săvârşea Sfânta Liturghie, în vremea cântării Axionului: „Cuvine-se cu adevărat să te fericim...”.

13. Altă femeie oarbă, Maria, fiind adusă la praznicul Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, la chipul cel făcător de mununi, îndată şi-a căpătat vedere, cu darul ei.

14. Asemenea un om anune Climent, lucrător de argint, fiind bolnav de ochi şi lipsit de lumină, a câştigat vedere, rugându-se la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

15. Alt orb cu numele Filip, n-a văzut lumina cinci ani. Ducându-se în aceea mănăstire în Duminica Ortodoxiei, stătea şi se ruga înaintea icoanei făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare şi, în vremea Sfintei Liturghii, la ieşirea cu Sfintele Daruri, a câştigat vederea.

16. În acelaşi an, a venit din cetatea împărătească Moscova, un om cu munele Chiril, şi rugându-se Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a câştigat vederea. Acela spunea că suferind mai înainte de dureri de cap şi de ochi, după aceea din marea durere a orbit de amândoi ochii, nevăzând lumina zilei o jumătate de an, şi având în continuare dureri mari de cap.

Pentru aceasta el era foarte îngrijit de ai săi. Într-o noapte, cineva i-a şoptit soţiei sale să meargă la Tihfini, la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi va lua vedere; iar de nu va merge, va pătimi mai rău! Femeia, deşteptându-se, a spus bărbatului său cele ce auzise în vis. Începând el a se ruga cu căldură Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, şi făgăduind că va merge la Tihfini, din acel ceas i s-a uşurat durerea de cap şi a văzut cu amândoi ochii, şi astfel s-a însănătoşit desăvârşit. Dar de vreme ce a uitat de făgăduinţa făcută, pe care nu şi-a împlinit-o, după o vreme oarecare, a venit iarăşi asupra lui boala de mai înainte. Atunci, aducându-şi aminte

de făgăduinţa neîmplinită, şi recunoscându-şi greşeala, a început a plânge şi a se tângui. Apoi iarăşi înnoind făgăduinţa, s-a rugat Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi a câştigat sănătate prin milostivirea ei, dar nu ca prima dată, ci vedea numai cu un ochi, celălalt rămânând orb. Plecând fără de întârziere spre Tihfini, spre a se închina la icoana cea făcătoare de minuni, ajungând şi văzându-o cu ochii, i s-a deschis şi celălalt.

17. După puţină vreme, o femeie anume Elena, a venit şi a spus că a fost oarbă trei ani. Având mare credinţă, a poruncit să o ducă şi pe ea la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, şi pe când se afla încă pe cale, a dobândit vederea, ajungând astfel sănătoasă la mănăstire, dând mulţumire lui Dumnezeu, înaintea icoanei făcătoare de minuni. Asemenea şi un bărbat, anume Mamant, care a venit din hotarele Iezerului Alb, a spus că multă vreme a fost orb, şi numai când şi-a pus în minte ca să meargă şi să se închine la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, îndată a văzut.

18. Alt bărbat, din aceeaşi parte, anume Diomid, venind, a spus că a căzut în slăbiciune de un an întreg, dar aducându-şi aminte de icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu din Tihfini, a început a se ruga către dânsa şi făgăduind că va merge acolo, îndată s-a sculat sănătos, după care a venit să-şi împlinească făgăduinţa.

19. Un oarecare Pimen, cuprins de un drac cumplit, a fost legat de ai săi cu lanţuri şi dus la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Pe când erau ei la jumătatea drumului, s-a tămăduit prin milostivirea Preasfintei Născătoare, pentru că a ieşit diavolul dintr-însul. Ajungând sănătos, s-a închinat grabnicei sale tămăduitoare.

20. Un bărbat cu numele Codrat, îmbolnăvindu-se de cap, a orbit de ochi şi n-a văzut lumina un an şi jumătate. Auzind de icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu de la Tihfini, s-a rugat cu umilinţă şi a dat făgăduinţă că va merge la ea spre închinare, şi îndată a văzut. Dar, amânând pe altă dată plecarea, şi-a uitat cu totul făgăduinţa şi n-a mai mers să dea mulţumire tămăduitoarei sale, Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. După zece ani de la căpătarea vederii sale,

iarăşi a orbit, ca şi mai înainte, însă nu şi-a adus aminte de făgădunţa sa, până ce nu a fost înştiinţat prin vis, căci a văzut pe cineva, care i-a zis. „Mergi la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu de la Tihfini, ca să-ţi împlineşti făgăduinţa; căci de nu vei merge şi nu-ţi vei împlini făgăduinţa, nu vei câştiga vederea ochilor”. El, deşteptându-se îndată, şi-a adus aminte de ceea ce a făgăduit, şi şi-a recunoscut greşeala sa; fiind dus la locaşul Preasfintei Născătoare, l-au pus înaintea icoanei celei făcătoare de minuni şi se ruga cu căldură. Şi astfel, a câştigat iarăşi vederea, prin milostivirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

21. Un om anume Ioan, fiind aproape de moarte, i s-a arătat în vis Sfântul ierarh Nicolae, care i-a zis: „De voieşti să fii viu şi sănătos, făgăduieşte-te Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu că vei merge la icoana Ei cea făcătoare de minuni, de la Tihfini”. Omul acela, deşteptându-se, îndată a început a se ruga cu lacrimi şi a dat făgăduinţă; în acel ceas s-a sculat sănătos şi a mers la mănăstire, împlinindu-şi făgăduinţa cu mulţumire. În aceeaşi veme, au adus şi pe o femeie oarbă, anume Maria care nu văzuse lumina zilei de zece ani. Şi acea femeie şi-a câştigat vederea înaintea icoanei Preasfintei Născătoare.

22. O altă femeie, anume Evdochia, din marginea iezerului ce se numeşte Onega, fiind îndrăcită şi slăbănoagă, având încă şi o mână uscată, cum s-a făgăduit a merge la icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, îndată s-a tămăduit în casa sa; pentru că a fugit din ea duhul cel necurat şi slăbănogirea ei s-a prefăcut în sănătate. Dar numai mâna i-a rămas netămăduită, ca să nu uite de făgăduinţa făcută... Mergând la Tihfini şi rugându-se Preasfintei Născătoare, i s-a făcut şi mâna sănătoasă.

23. Un om şchiop şi orb, anume Ioan, făgăduindu-se icoanei făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare, a luat tămăduire în casa sa, prin milostivirea ei; căci a văzut cu ochii cum i s-au îndreptat picioarele, după care a mers la Tihfini, ca să aducă mulţumire tămăduitoarei sale.

În acest chip mulţi oameni, cuprinşi de diferite neputinţe, în vremurile acelea şi după aceea, făcând numai făgăduinţe ca să mergâ spre a se închina la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, îndată câştigau tămăduiri. Duhurile cele necurate se izgoneau, orbii se luminau, slăbănogii se sculau sănătoşi de pe paturile lor, şi de orice neputinţă era cuprins cineva, rugându-se Maicii Domnului, şi făgăduind a merge la sfânta icoană spre a se închina, se tămăduia îndată.

MINUNEA 388 - Maica Domnului, prin icoana sa din Tihfini apără mănăstirea şi pe cei închişi în ea, de duşmani

În zilele domniei drept-credinciosului împărat Vasile Ioanovici, prin îngăduinţa lui Dumnezeu, era mare tulburare pe pământul Rusiei, pentru păcatele oamenilor. Sângele credincioşilor creştini se vărsa pretutindeni, pe de o parte din pricina războaielor dinăuntru, iar pe de alta din pricina năvălirii celor din afară. În acest timp, cetatea Moscovei a fost cucerită de cei de altă credinţă, iar cetatea Novgorodului şi împrejurimile lui, au fost luate în stăpânire de Şfezi. În acest timp şi mănăstirea Tihfinului era tot sub stăpânirea Şfezilor, din partea cărora suferea mare strâmtorare.

Dar mai apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu cel Atotputernic şi cu milostivirea Lui, în zilele drept-credinciosului împărat Mihail Teodorovici, adunându-se oştile ruseşti, a fost luată din mâna potrivnicilor cetatea împărătească Moscova. Fiind trimise oşti şi în părţile Novgorodului, s-a dat o mare luptă lângă râul Ust, unde Şfezii au fost biruiţi şi izgoniţi din părţile acelea. De asemenea a fost eliberată şi mănăstirea Tihfini, făcându-se mare izbândire asupra Şfezilor care au stăpânit-o.

Auzind despre această înfrângere, Voievodului Şfezilor care a stăpânit Novgorodul şi împrejurimile lui, nu după mult timp, vrând să se răzbune, a trimis din nou ostaşii săi, pentru a trece prin foc şi sabie sfântul locaş din Tihfini, precum şi locuinţele omeneşti din împrejurimi, distrugându-le.

Înştiinţându-se despre aceasta, locuitorii cei dimprejur s-au adunat cu femeile şi copii în mănăstire, care era întărită cu ziduri de piatră şi închizându-se într-însa împreună cu călugării şi cu puţini oameni împărăteşti, nădăjduind scăpare, nu atât prin tăria zidurilor, cât prin ajutorul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care este zid nesurpat. Venind Şfezii, au înconjurat mănăstirea şi se luptau cu tărie contra ei, iar cei ce se închiseseră în mănăstire, erau în mare frică. Unii stând pe ziduri se luptau cu potrivnicii, iar alţii adunându-se cu călugării în biserică, se rugau cu lacrimi fierbinţi lui Dumnezeu şi Preasfintei Născătoare, înaintea icoanei ei, cea făcătoare de minuni, făcând priveghere şi rugăciuni de toată noaptea.

Într-acea noapte, o femeie cu numele Maria, dormind puţin de oboseală şi durere, şi lacrimile udându-i faţa ei, i s-a arătat Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, zicându-i: „Spune tuturor celor ce sunt în mănăstire, ca să ia icoana mea, să înconjoare zidurile de jur-împrejur şi vor vedea mila lui Dumnezeu”. Femeia aceea, îndată a început a spune despre aceasta. Auzind cele vestite de dânsa din partea Maicii Domnului, toți s-au umplut de bucurie şi nădejde şi luând icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu cântări de rugăciune, au înălţat-o pe zidul de apărare al mănăstirii şi, făcând litie, au ocolit de jur-împrejur, plângând şi strigând: „Împărăteasă, vezi primejdiile robilor tăi şi ne izbăveşte de potrivnicii care stau împrejur. Arată-ţi puterea ta, ca să înţeleagă toţi vrăjmaşii că tu eşti cu noi, apărătoarea noastră”. În acel ceas a căzut frică mare asupra Şfezilor care s-au tulburat şi care au fugit de la mănăstire, neizgoniţi de nimeni.

După aceea, trecând puţină vreme, Şfezii au venit cu mai multă putere şi înconjurând mănăstirea, s-au luptat multe zile neîntrerupt. De această dată, fiind mult

popor de amândouă părţile, cei din interiorul zidurilor mănăstirii, nefiind lipsiţi de anumite păcate, au întărâtat mânia lui Dumnezeu, care i-a adus până în pragul pierzării, căci păcatele lor dădeau putere şi biruinţă potrivnicilor. Poporul văzând primejdia ce-i ameninţa, fiind cuprinşi de mare frică, s-au căit de păcatele lor, şi cu amară tânguire alergând la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu umilinţă au strigat: „Fecioară de Dumnezeu Născătoare, vezi smerenia noastră şi nu părăsi locaşul tău, în care tu însăşi eşti împărătească. Prin venirea sfântului tău chip, ai voit a se zidi această mănăstire. Milostiveşte-te Preasfântă spre turma ta, că vezi o! Stăpână, pornirea cea cumplită asupra noastră, a potrivnicilor acestora. Nu ne lăsa pe noi robii tăi, care nu avem de nicăieri nici un ajutor, afară de tine”.

Când s-a făcut acea împresurare de către Şfezi, se afla în mănăstirea Tihfinului şi un slujitor al mănăstirii Soloveţului, anume Martinian, bărbat temător de Dumnezeu. Aceluia i s-a arătat în vedenie Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, însoţită de Sfântul ierarh Nicolae şi de Cuvioşii: Varlaam Hutinschi şi Zosima al Soloveţului. Preasfânta i-a grăit acestuia: „Locul acesta este aproape de pierzare, pentru multele păcate cu care s-a prihănit sfântul meu locaş”. Iar bărbatul acela, deşteptându-se din vedenie, s-a înspăimântat foarte mult şi cu multe lacrimi a spus acestea celor mai mari din mănăstire. Aceia dacă au auzit această vestire, au cercetat şi aflat pe toate persoanele care cu păcatele lor au pângărit acest loc sfânt, şi le-au izgonit, curăţind astfel pridvorul bisericesc. Apoi cu multe lacrimi şi rugăciuni, se sârguiau să plece spre milă pe Dumnezeu şi pe Preasfânta Născătoare, pentru a nu fi daţi în mâinile vrăjmaşilor. Iar Domnul cel iubitor de oameni, prin mijlocirea Preacuratei Maicii Sale, a prefăcut mânia Sa cea dreaptă în milostivire, căci din această zi, cei ce erau înconjuraţi au început a se întări, iar potrivnicii a slăbi. Sfătuindu-se cei ce erau închişi şi îngrădindu-se cu mila Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, au ieşit pe porţi şi au pornit asupra potrivnicilor fără de veste, bătându-se cu dânşii foarte tare. Pentru rugăciunile Maicii lui Dumnezeu, au fost sprijiniţi de dumnezeiescul ajutor, pentru că nefiind mulţi, le-a dăruit slăvită

izbândă asupra vrăjmaşilor, biruind multe mii, iar pe alţii prinzându-i vii, i-au dus în mănăstire.

Şfezii, ca să-şi răzbune pentru ruşinea lor, au venit cu mai multă oaste la mănăstire şi cu pornire foarte mare s-au luptat asupra ei din toate părţile. Începând ei a săpa gropi tăinuite pe sub poartă şi ziduri, pentru a pătrunde fără de veste în mănăstire, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i s-a arătat în vedenie de noapte lui Martinian, zicându-i: „Spune celor mai-mari să meargă să izgonească porcii de la casa mea, că au săpat-o de jur-împrejur. Asemenea a săpat şi pragul porţii pe dedesubt". Aceeaşi arătare şi poruncă a Preacuratei a primit în acelaş ceas şi un alt om, anume Grigore. Amândoi au spus acea vedenie la cei din mănăstire.

În acea noapte, Domnul a arătat Şfezilor o minune înfricoşată. Şi anume, au văzut venind la mănăstire dinspre Moscova, mulţime de ostaşi înarmaţi, ce purtau steaguri strălucite cu semnul Crucii închipuit pe ele, din care cauză au fost cuprinşi de mare frică, socotind că este oaste împărătească, ce vine în ajutorul celor înconjuraţi. Dar mai înainte de a fugi, având nădejde în săpăturile lor, se sârguiau să surpe poarta şi zidurile. Dar cei ce erau înconjuraţi, auzind porunca Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu de la cei doi oameni: Martinian şi Grigore, s-au întărit cu bună nădejde, şi făcând cântări de rugăciune înaintea icoanei celei făcătoare de minuni, au ieşit ca şi mai înainte înarmaţi, şi a pornit asupra potrivnicilor. Dumnezeu ajutând drept-credincioşilor, a tulburat oştile Şfezilor, căzând peste dânşii frică şi cutremur mare, din care pricină înspăimântându-se s-au clătinat şi au început să fugă cu ruşine, bătându-se unul cu altul, ba chiar şi de ostaşii cei nevăzuţi fiind loviţi. Atunci drept-credincioşii, văzând pe potrivnicii lor fugind, au luat mai multă îndrăzneală, şi izgonindu-i pe dânşii, îi tăiau ca pe nişte paie. Ieşind oastea din mănăstire, pe Şfezii care erau în gropi, pe unii i-au ucis, pe alţii i-au acoperit cu pământ, iar pe cei prinşi vii i-au închis în mănăstire. Aceştia au povestit cum că în noaptea trecută au văzut venind în mănăstire multă oaste înarmată, care după aceea ieşind, au pornit în mare goană asupra lor. Auzind acestea drept-

credincioşii creştini, au mulţumit cu lacrimi lui Dumnezeu şi Preacuratei lui Maici, pentru această minunată biruinţă.

La doi ani după aceea, voievodul Şfezilor, cel ce stăpânea atunci marele Novgorod, mâniindu-se asupra mănăstirii Tihfinului, unde a pierit atâta mulţime de ostaşi, a trimis mai multă putere de oaste, poruncind să risipească mănăstirea cu desăvirşire până în temelie, iar icoana cea făcătoare de minuni a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu să o taie în bucăţi şi din biserica ei, cărămidă cu cărămidă să se arunce. Pornind oştile Şfezilor, pe drumul ce ducea la Tihfini, s-au înştiinţat despre aceasta cei de aici, şi temându-se cu toţii de frică, voiau să fugă în cetatea Moscovei, luând cu ei şi sfânta icoană. Încercând să ia în grabă sfânta icoană, nu au reuşit, pentru că ea stătea la locul său nemişcată. Încercând atunci cu cântări de rugăciuni a o lua pe dânsa, cu nimic n-au sporit, pentru că de câte ori se ispiteau cei sfinţiţi să se atingă cu mâinile de ea să o ridice, ea rămânea tot nemişcată. Văzând aceasta, au înţeles cu toţii că Preasfânta Născătoare nu binevoieşte a pleca de acolo. Ei punându-şi toată nădejdea în ajutorul ei cel puternic, s-au închis în mănăstire şi aşteptau venirea potrivnicilor la dânşii. Dar grabnica ajutătoare a credincioşilor şi păzitoarea neadormită a locaşului său, n-a lăsat pe Şfezi ca să mai ajungă până la mănăstire, ci le-a împiedicat calea cu o minune ca aceasta: Pe drum li s-a arătat o mare şi înfricoşată oaste, care venea în grabă contra lor. Atunci, ei neputând să stea împotriva unei puteri nebiruite ca aceea, şi fără să mai aştepte ajutor, cuprinzându-se de mare frică, s-au întors în fugă, călcând unii peste alţii. Din acel timp, Şfezii n-au mai îndrăznit să vină la mănăstirea Tihfinului. Astfel Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, de multe ori şi-a apărat cu preaslăvire locaşul său, dar nu numai acel locaş, ci a izbăvit din mâinile şi de sub stăpânirea Şfezilor şi marele Novgorod cu toate ţinuturile din hotarele lui, şi le-a încredinţat drept-credinciosului împărat creştin, cu rugăciunile Ei făcându-se alinare suferinţelor şi întemeindu-se pacea peste pământul Rusiei.

MINUNEA 389 - Mănăstirea Maicii Domnului, Tihfini, trece prin foc, spre curățirea de întinăciuni şi pedepsire

După trecerea primejdiilor şi a necazurilor ce s-au abătut asupra mănăstirii Tihfinului, s-a aşezat o linişte deplină, dar care n-a durat mulţi ani, căci Dumnezeu a voit, după nepătrunsele Sale judecăţi ca pe acea mănăstire ce a păzit-o întreagă de urgia Şfezilor, să o cerceteze cu foc, spre curăţirea de spurcăciunile ce au profanat-o, şi spre pedepsirea celor ce s-au abătut. Cercetarea aceea s-a vestit mai înainte în chip minunat, astfel: la Tihfini era un om sărac, anume Nichita, care făcându-se nebun pentru Dumnezeu, i s-a arătat nu în vis, ci la arătare, Cuviosul Macarie Jeltovodschi, zicându-i: „Mergi de spune egumenului şi fraţilor ca să păzească cu dinadinsul înfrânarea. Mai ales să nu ţină în mănăstire băutură, din care se poate îmbăta, deoarece beţia se face pricinuitoare la toate răutăţile, precum şi feţele cele pricinuitoare de sminteală, adică partea femeiască, şi nici ei să nu plece afară din mănăstire şi de lângă biserică, ci să se roage lui Dumnezeu neîncetat şi Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, deoarece are să vină pedeapsă prin foc asupra mănăstirii”. Nichita se gândea în sine: „Cine este acest stareţ cinstit, împodobit cu cărunteţe, care-mi grăieşte mie unele ca acestea?”. Iar cel ce i se arătase, i-a zis: „Eu sunt Macarie Jeltovodeanul, am venit să mă închin cinstitei icoane făcătoare de minuni şi Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu”. Zicând acestea, s-a făcut nevăzut. Nichita s-a dus de a spus egumenului şi fraţilor, dar ei nu l-au crezut, ci îl şi batjocoreau ca pe un nebun. După câteva zile, dintr-o mică întâmplare s-a aprins o chilie, de la aceea îndată focul s-a lăţit peste toate zidurile, încât s-a aprins toată mănăstirea, şi din mânia lui Dumnezeu era atâta foc, încât toate s-au făcut cenuşă, nu numai clădirile care erau de lemn, dar şi cele de piatră, multe s-au stricat de acel foc cumplit. Atunci călugării au cunoscut că erau adevărate cele arătate de Cuviosul Macarie, nebunului Nichita. Înainte de lăţirea focului, ei au început a păzi cuvintele zise de Cuviosul, a se

ruga lui Dumnezeu şi Preasfintei Născătoare, prin a cărui milostivire, în câţiva ani, s-a înnoit acea aleasă mănăstire. Astfel, acum stă întregă, înflorind ca crinul şi îmbogăţindu-se cu minunile cele făcute de icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu; deoarece şi acum cei ce aleargă cu credinţă, îşi capătă cerinţele lor, şi de toate neputinţele omeneşti câştigă tămăduire în chip minunat, despre care s-a scris cu deamănuntul în locaşul acela, întru slava lui Hristos Dumnezeu şi a Maicii lui Preasfinte.

MINUNEA 390 - De unde a venit în pământul Rusiei, la Tihfini, icoana făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu

Sfânta icoană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de la Tihfini, care a venit aici zburând prin văzduh, luminând cu multă strălucire şi făcând mulţime nenumărate de minuni, nu se ştie cu siguranţă de unde a plecat. Dar în cronicile cele vechi, scrise de mână, ale mănăstirii din Tihfini, printre alte lucruri minunate se află scrisă şi această povestire: Pe vremea când icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu făcea mari şi minunate minuni la Tihfini, de care se dusese vestea în toată Rusia, nişte neguţători din cetatea Novgorodului, aflându-se în Constantinopol, au mers la Preasfinţitul Patriarh, cu care au stat de vorbă. Printre altele, Patriarhul le-a povestit lor despre o icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare ce se afla în Constantinopol, şi care a plecat de la dânşii, în chip tăinuit. După aceea, i-a întrebat şi pe dânşii dacă nu cumva au auzit despre o icoană ca aceea. La această întrebare, neguţătorii au răspuns Patriarhului următoarele: „În Rusia cea mare a venit, cu preaslăvire prin văzduh, o icoană făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu, numai Dumnezeu ştie de unde. Acea icoană se arată în diferite locuri, în hotarele marelui

Novgorod, depărtare ca la 180 de stadii. Apoi s-a arătat la râul Tihfinului cu multă preaslăvire, făcând negrăite minuni şi dând nenumărate tămăduiri, apoi făcându-i-se aici biserică, petrece în mare cinste în acest locaş sfânt". Preasfinţitul Patriarh, auzind această istorisire, a înţeles că acea icoană este cea de care întreba el, din care cauză a început a suspina din adâncul inimii, şi a întrebat despre dânsa mai cu dinadinsul. Apoi le-a mai povestit lor cum acea icoană făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu, se ducea adeseori pe mare, cu preaslăvire, de la Constantinopol, oriunde o îndrepta purtarea de grijă cea Dumnezeiască, după care iarăşi se întorcea înapoi. Astfel făcea multe minuni şi faceri de bine oamenilor credincioşi, dându-le biruinţe asupra potrivnicilor, ca una ce este tare şi grabnică ajutătoare. Dar pentru mândrie, ura de fraţi şi pentru nedreptăţi, a plecat de tot de la dânşii şi nu s-a mai întors.

Preasfinţitul Patriarh, spunând toate acestea cu umilinţă, s-a dus în biserică şi le-a arătat locul şi chivotul unde a stat acea icoană făcătoare de minuni. Acel loc era, cum intri în biserică, în partea apusului, la stâlpul din dreapta, în care loc se pusese o altă icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, dar mai mică în mărime şi deasupra ei ardea o candelă. Bărbaţii aceia din Rusia auzind şi văzând unele ca acestea, s-au mirat foarte mult şi au preamărit pe Domnul Dumnezeu şi pe Preasfânta Născătoare care face, prin chipul său cel făcător de minuni, preaslăvite minuni în multe ţări. Întorcându-se înapoi, au povestit cele auzite despre această icoană, care s-au răspândit în tot pământul Rusiei. De aceea se socoteşte de cei credincioşi că icoana făcătoare de minuni din Tihfini nu este altă icoană decât aceea care a plecat din Constantinopol pe vremea împăratului Ioan Paleologul, cu câţiva ani mai înainte de căderea lui sub stăpânirea turcească. Pentru aceasta, în biserica din mănăstirea Tihfinului, i s-a făcut loc potrivit chipului celui făcător de minuni al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, după chipul locului din Constantinopol, la intrarea în biserică, în partea despre apus, la întâiul stâlp din dreapta, unde stă şi până acum, făcând multe şi nespuse minuni (De la M. 415-424, din Viețile Sfinților 26 iunie).

MINUNEA 391 - Sfânta icoană a Maicii Domnului şi cinstita Cruce aduc biruințe strălucite împăraților creştini

Prăznuirea scoaterii cinstitei Cruci a Domnului s-a aşezat în această zi (1 august) încă de pe vremea drept-credinciosului împărat grecesc Manuil, şi a marelui domn al Rusiei, Andrei Gheorghievici. Acest praznic s-a aşezat de Preasfinţitul Luca, Patriarhul Constantinopolului, de Mitropolitul Constantin al Kievului şi de Nestor, Episcopul Rostovului, pentru o pricină ca aceasta: împăratul Manuil, petrecând în pace şi iubire de fraţi cu marele domn al Rusiei, li s-a întâmplat lor de au ieşit în aceeaşi zi la război. Cel din Constantinopol, contra Turcilor, iar cel din Rostov, contra bulgarilor, pentru că atunci marele domn Andrei petrecea în Rostov. Bulgarii erau un popor necredincios, care se chema aşa după râul Volga, fiindcă petreceau în jos de acel râu, şi le-a dăruit Domnul Dumnezeu amândurora biruinţă contra potrivnicilor. Împăratul grecesc a biruit pe turci; iar domnul Rusiei a biruit pe bulgari şi i-a supus pe ei lui, făcându-i birnici ai stăpânirii sale.

Marele domn Andrei avea un obicei ca acesta: Când mergea la război împotriva vrăjmaşilor, lua cu sine în cetele sale, cinstita icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care avea în braţele sale pe Pruncul cel mai înainte de veci, pe Hristos Mântuitorul nostru.. El mai lua încă şi cinstita Cruce a Domnului, pe care o purtau doi Preoţi îmbrăcaţi în sfintele veşminte; şi astfel ieşea la război, după ce înălţa multe rugăciuni către Hristos Dumnezeu şi către Preacurata lui Maică, şi se împărtăşea cu Dumnezeieştile Taine ale Trupului şi Sângelui lui Hristos. Cu nişte arme ca acestea de nebiruit, se înarma el mai mult, decât cu săbiile şi cu suliţele; mai mult se nădăjduia spre ajutorul Celui preaînalt, decât spre vitejia şi puterea oştirii sale, ştiind bine cuvântul Proorocului David: „Nu în puterea calului va voi, nici în pulpele bărbatului îi va plăcea. Domnul va birui întru cei ce se tem de Dânsul, şi întru cei ce nădăjduiesc spre mila Lui”.

Acest bine-credincios domn întărea oastea sa, pe de o parte, cu chipul cucerniciei sale, prin rugăciuni, iar pe de alta, cu porunca spre rugăciuni. Cu toţii căzând înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, şi a cinstitei Cruci, se rugau Domnului cu lacrimi. Marele domn privind spre icoană, se ruga astfel: „O! Stăpână! Ceea ce ai născut pe Hristos, Mântuitorul nostru, tot cel ce nădăjduieşte spre tine, nu va pieri; şi eu robul tău pe tine te am, după Dumnezeu, zid şi acoperământ, iar Crucea Fiului tău, armă ascuţită asupra vrăjmaşilor. Roagă pe Mântuitorul lumii, pe care îl ţii în braţele tale, ca să fie puterea Crucii ca un foc, arzând feţele potrivnicilor, celor ce doresc război cu noi; iar folosirea ta cea preaputernică să ne ajute nouă şi să calce pe vrăjmaşii noştrii". După această rugăciune, sărutând sfânta icoană şi Cinstita Cruce, toţi au pornit cu mare îndrăzneală contra vrăjmaşilor lor, şi astfel le-a ajutat lor Domnul cu puterea Crucii, iar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu le ajuta lor cu mijlocirile sale cele către Dumnezeu.

Marele domn având totdeauna un obicei ca acesta, a ieşit cu oastea sa într-o rânduială ca aceea şi contra bulgarilor precum de demult marele împărat Constantin a purtat semnul Crucii înaintea oastei şi mergând la câmp, s-a luptat cu oştirea bulgărească. Biruindu-i pe ei, au venit după dânşii şi au luat şi patru cetăţi ale lor, cum şi a cincea, anume Vrehimul, la râul Kamii. Când s-a întors în cortul său de la război cu păgânii, a văzut ieşind din icoana Mântuitorului şi din cea a Preacuratei lui Maici, o strălucire luminoasă ca focul, care strălucea peste toate oştile. Aceasta s-a petrecut în luna lui august, în ziua întâi. După aceea, marele domn câştigând şi mai mare bărbăţie şi îndrăzneală, s-a întors cu oştirea sa contra păgânilor, pe care i-a biruit desăvârşit, luând toate cetăţile lor, cărora le-au pus dajdie, întorcându-se înapoi cu mare prăznuire.

Asemenea şi Manuil, împăratul grecilor, cel ce ieşise cu oastea sa contra turcilor, a văzut în aceeaşi zi aceeaşi minune, adică nişte raze de foc care ieşeau din icoana Mântuitorului şi a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe care le avea împreună cu cinstita Cruce, în mijlocul oştirilor sale. Ei s-au înştiinţat unul pe altul prin epistolă, de biruinţa lor contra vrăjmaşilor, pe care cu ajutorul lui Dumnezeu au făcut-o şi de

strălucirea cea minunată pe care au văzut-o ieşind de la icoanele Mântuitorului şi a Preacuratei Sale Maici, şi au preamărit pe Dumnezeu. Sfătuindu-se cu Arhiereii lor cei mari, au aşezat prăznuire în ziua întâi a lunii august, dând mulţumire lui Hristos Mântuitorul şi Preacuratei lui Maici. Pentru pomenirea puterii Sfintei Cruci, cu care fiind înarmaţi au biruit pe vrăjmaşi, ei au poruncit ca Preoţii să scoată cu mâinile lor Cinstita Cruce din Sfântul Altar, şi să o pună pe ea în mijlocul bisericii, ca să se închine ei şi cu dragoste să o sărute pe ea tot poporul creştinesc, preamărind pe Hristos Domnul, Cel ce a fost răstignit pe dânsa. Arhiereii au mai poruncit ca în această zi să se facă şi sfinţirea apei; de atunci, prăznuirea aceasta s-a numit scoaterea Cinstitei Cruci (Viețile Sfinților 1 august).

MINUNEA 392 - Jurând în fața icoanei Maicii Preacurate, a fost silit să mărturisească, fără de voie, adevărul

În cetatea Kievului erau doi bărbaţi slăviţi, prieteni între ei, Ioan şi Serghie. Aceştia venind în biserica cea de Dumnezeu împodobită a Pecerscăi, au văzut ieşind de la icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, o lumină mai strălucitoare decât soarele, şi înaintea ei s-au legat între dânşii cu duhovnicească frăţie. După mulţi ani, Ioan s-a îmbolnăvit de moarte, lăsând în urmă pe fiul său Zaharia, care era numai de cinci ani. Atunci el a chemat pe fericitul Nicon, egumenul Pecerscăi, şi prin el şi-a împărţit averea la săraci. Iar partea fiului său, 1000 de grivine de argint şi 100 de grivne de aur, le-a dat lui Serghie căruia i-a încredinţat spre pază pe fiul său Zaharia, ca unui prieten al său şi frate credincios, căruia i-a poruncit, ca atunci când va creşte fiul

său, să-i dea argintul şi aurul încredinţat spre păstrare. După ce a rânduit acestea, la puţină vreme a murit.

Zaharia ajungând la vârsta de 15 ani, voia să-şi ia argintul şi aurul de la Serghie. Dar acesta rănindu-se de diavolul iubirii de argint, a socotit să-şi însuşească bogăţia aceea, spre pierzarea sufletului său. Acestea gândind, a răspuns tânărului cu viclenie: „Tatăl tău a dat toată averea lui Dumnezeu, cere argintul şi aurul de la El. Acesta îţi este dator, să-ţi dea averea. Eu nu sunt dator cu nici un galben, nici tatălui tău, nici ţie. Aceasta ţi-a făcut-o tatăl tău cu nebunia sa. El şi-a împărţit toată averea sa în milostenie, iar pe tine te-a lăsat sărac şi scăpătat". Tânărul auzind acestea, a început a plânge de nevoia şi lipsa sa, şi a mers din nou la Serghie, cu rugăminte, zicându-i: „Dă-mi jumătate din moştenirea mea şi cealaltă jumătate să fie a ta". Dar Serghie ocăra cu cuvinte aspre pe tatăl lui şi pe el însuşi.

Apoi Zaharia a cerut a treia parte, după aceea a zecea parte şi văzându-se pe sine cu totul lipsit, a zis lui Serghie: „Dacă n-ai luat, vino şi te jură mie în biserica Pecerscăi, înaintea icoanei celei făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, unde ai făcut cu tatăl meu legătura prieteniei de fraţi". Serghie a mers cu îndrăzneală la biserică şi stând înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a jurat, zicând: „N-am luat o mie de grivne de argint, nici o sută de grivne de aur". Când a vrut să sărute icoana, n-a putut să se apropie de dânsa; apoi ieşind afară, a început a striga: „Cuvioşilor Părinţi, Antonie şi Teodosie, să nu porunciţi să mă piardă îngerul acesta nemilostiv; ci vă rugaţi Preasfintei Doamnei Născătoarei de Dumnezeu, ca să izgonească de la mine pe diavolii cei mulţi, cărora sunt dat şi să ia din cămara mea argintul şi aurul ce se află pecetluit". Atunci s-a făcut frică mare peste toţi, şi de atunci nu mai lăsa pe nimeni să se jure înaintea icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Apoi, trimiţând, au luat vasul cel pecetluit şi au găsit într-însul 2000 de grivne de argint şi 200 de grivne de aur, pentru că aşa a îndoit Domnul, răsplătitorul celor milostivi. Iar Zaharia pe toată averea aceea a dat-o egumenului Ioan, care se afla în vremea aceea, ca să

o cheltuiască spre folosul sfintei mănăstiri, iar el s-a călugărit, şi şi-a săvirşit viaţa în acest sfânt locaş. Iar cu aurul şi cu argintul acela, au zidit o biserică în cinstea Sfântului Ioan Botezătorul, în sfânta mănăstire a Pecerscăi, spre pomenirea boierului Ioan şi a fiului său Zaharia, întru slava lui Hristos Dumnezeu, care mai ales se preamăreşte în acest loc, de la care darul ei cel minunat să nu fie îndepărtat niciodată (Viețile Sfinților 14 august).

MINUNEA 393 - Pentru sfințenia şi nevinovăția Cuviosului Alipie zugravul, şapte icoane se zugrăvesc singure

Fericitul Alipie a fost dat la învăţătura zugrăvirii icoanelor, de către părinţii săi, în zilele bine-credinciosului domn al Kievului, Vsevolod Iaroslavici şi pe vremea egumeniei Cuviosului Nicon. El a fost dat după rânduiala lui Dumnezeu şi cu sfătuirea şi binecuvântarea Cuvioşilor Părinţi, Antonie şi Teodosie. La zece ani după repauzarea lor, aceşti doi Cuvioşi Părinţi s-au arătat în Constantinopol unor zugravi greci, pe care i-au chemat şi cu care s-au tocmit pentru a împodobi minunata biserică a Pecerscăi. Cuviosul Alipie, în acel timp fiind în Percersca, a lucrat împreună cu zugravii greci şi a văzut cu ochii minunile cele mari care s-au făcut în ceea vreme. Cum, atunci când zugravii împodobeau Sfântul Altar, ioana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu s-a închipuit singură, după care faţa ei a strălucit mai mult de cât soarele; apoi cum un porumbel a zburat din gura ei, şi a intrat în gura icoanei Mântuitorului ce era sus. Încă de pe atunci Cuviosul Alipie învăţându-se, ajuta meşterilor săi şi luând aminte, toate le punea în mintea sa; căci lucrarea Preasfântului Duh petrecea în această sfântă biserică a Pecerscăi.

Zugravii sfârşindu-şi lucrul lor şi împodobind cu chipuri sfânta biserică, Alipie s-a împodobit şi el cu îmbunătăţitul chip al rânduielii călugăreşti, de către Cuviosul egumen Nicon. El a început a se deprinde la faptele cele duhovniceşti ale Sfinţilor, ale căror feţe pământeşti ştia cum să le închipuiască bine. Cu darul lui Dumnezeu, el a ajuns un preaiscusit zugrav de icoane, pe care le lucra fără de plată. Pentru viaţa lui îmbunătăţită, a fost hirotonit Preot, dobândind apoi şi darul facerii de minuni, după cum vom vedea din cele ce urmează.

Un oarecare bărbat credincios din cetatea Kievului, care a zidit o biserică, a voit ca să facă şapte icoane mari pentru împodobirea ei. Întâlnind doi monahi din mănăstirea Pecersca, ştiutori ai acestui meşteşug, le-au dat lor argint şi scânduri pentru cele şapte icoane, rugându-i ca pentru zugrăvire să întrebe şi pe Cuviosul Alipie. Acei monahi n-au spus lui Alipie, iar argintul l-au oprit pentru ei. Trecând câtăva vreme, a trimis omul acela la cei doi monahi, să afle dacă sunt gata icoanele. Iar ei au răspuns: „Lui Alipie îi trebuie mult argint”. Şi iar au luat argintul trimis de acel om, pe care asemenea l-au oprit. Apoi fiind cu totul lipsiţi de ruşine şi de frică de Dumnezeu, au vorbit cuvinte nedrepte asupra Sfântului, către omul acela, zicând: „Lui Alipie îi mai trebuie argint, încă atâta pe cât a luat”. Iar omul cel iubitor de Hristos, a dat şi a treia oară argint, zicând: „Voiesc din mâinile lui să iasă, cu rugăciune şi binecuvântare”. Dar fericitul Alipie nu ştia nimic de aceea ce fac acei monahi.

După aceea omul iar a trimis, vrând să ştie cu adevărat, dacă icoanele sunt zugrăvite sau nu. Monahii nemaiştiind ce să răspundă, au zis: „Alipie a luat argintul tău în trei rânduri şi acum nu voieşte să mai zugrăvească icoanele”. Auzind acestea, acel om iubitor de Hristos, a mers cu mai mulţi tovarăşi în mănăstirea Pecersca la Cuviosul egumen Nicon şi i-a spus pricina mâhnirii sale. Chemând egumenul pe Alipie, i-a zis: „Frate, de ce ai făcut acestui fiu al nostru o nedreptate ca aceasta: că te-a rugat de multe ori, dându-ţi cât ai voit, iar tu făgăduindu-te şi luând mult argint, nu-i zugrăveşti icoanele, pe când uneori le faci în dar?”. Alipie auzind acestea, a răspuns: „Cinstite Părinte, ştii

Sfinţia ta că niciodată nu m-am lenevit în acest lucru; dar acum nu ştiu despre ce-mi vorbeşti!”. Egumenul iarăşi a zis: „Ai luat trei preţuri pentru şapte icoane şi nici până acum nu le-ai zugrăvit”. Spre mustrarea Sfântului a trimis să aducă îndată scândurile acelor icoane, care înainte de acea noapte au fost văzute nezugrăvite, puse într-o cămară mănăstirească. De asemenea a trimis să cheme şi pe cei doi monahi, prin care acel om trimitea Sfântului Alipie argintul. Venind trimişii, au adus icoanele zugrăvite cu meşteşug, punându-le înaintea egumenului şi a celor ce erau cu el. Atunci toţi s-au mirat şi înspăimântându-se cu cutremur, au căzut cu faţa la pământ, şi s-au închinat acelor chipuri nefăcute de mână, al Domnului, al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi ale Sfinţilor lui.

Venind după aceea cei doi monahi care minţise contra lui Alipie şi neştiind de minunea ce se făcuse, au început a se certa cu Sfântul, zicându-i: „Trei preţuri ai luat, iar icoanele nu le zugrăveşti”. Auzind cei ce erau acolo de această năpastă, le-au arăt icoanele, zicându-le: „Iată icoanele s-au zugrăvit de Dumnezeu Însuşi, care mărturiseşte nerăutatea lui Alipie”. Văzându-le, s-au înspăimântat de această minune. Atunci egumenul văzând furtişagul şi minciuna lor, i-a izgonit din mănăstire, şi au căzut din toate lucrurile lor, căci grăiau hule împotriva Cuviosului Alipie, spunând oamenilor în cetate: „Noi singuri am zugrăvit acele icoane, iar stăpânul lor nevrând să ne dea plata, ne-am lipsit de tocmeală; şi iată a gândit şi a minţit, că acele icoane s-au zugrăvit de Dumnezeu, şi au îndreptăţit pe Alipie”. Astfel au orbit pe poporul ce alerga la privirea icoanelor şi la închinarea lor. Deşi acei oameni au crezut atunci acelor monahi care cleveteau pe cuviosul Alipie, însă Dumnezeu cel ce preamăreşte pe Sfinţii săi, precum singur a zis în Evanghelie: „Nu poate cetatea să se ascundă stând deasupra muntelui, nici aprinzând făclia şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic ca să lumineze tuturor”, n-a tăinuit îmbunătăţitele nevoinţe ale acestui cuvios bărbat, pentru că vestea a ajuns la domnul Vladimir Monomahul, adică despre minunea ce s-a făcut. Această minune s-a adeverit însă şi mai mult, pentru că oarecând, prin voinţa lui Dumnezeu, luând foc toată cetatea

Kievului, a ars şi biserica care avea acele icoane; dar după foc, acele şapte icoane s-au găsit întregi şi nevătămate. Auzind voievodul de acest lucru, a mers în persoană să vadă minunea ce s-a făcut. Văzând icoanele nevătămate, a auzit cum au fost zugrăvite într-o noapte, cu voia lui Dumnezeu, cel ce a izbăvit de năpastă pe Cuviosul Alipie. Atunci voievodul a preamărit pe Dumnezeu cel ce a făcut această minune, pentru faptele bune ale Cuviosului Alipie şi luând una dintre ele, şi anume icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a trimis-o în cetatea Rostovului, în biserica cea de piatră, zidită de dânsul. S-a întâmplat că odată aceea biserică s-a surpat, dar sfânta icoană a rămas nevătămată. Apoi fiind mutată într-o biserică de lemn, care mai apoi arzând, a scăpat şi de aici nevătămată. Toate acestea închipuiau viaţa îmbunătăţită a Cuviosului Părintelui nostru Alipie, pentru care acele icoane s-au zugrăvit fără de mână.

MINUNEA 394 - Cuviosul Alipie apropiindu-se de moarte, un înger îi zugrăveşte icoana Adormirii Maicii Domnului

Un drept-credincios i-a dat Cuviosului Părinte Alipie o icoană, Adormirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ca s-o zugrăvească, rugându-l ca s-o termine de praznicul Adormirii. După câteva zile Cuviosul îmbolnăvindu-se şi apropiindu-se de sfârşit, icoana a rămas nezugrăvită. Din această pricină, omul acela se supăra şi se mâhnea asupra Sfântului. Dar Alipie îi zicea: „Fiule, nu te supăra când vii la mine, ci aruncă-ţi spre Domnul grija, căci el va face precum va voi, şi icoana pe care o doreşti, de ziua praznicului va sta la locul ei”. Omul crezând cuvintele Cuviosului, s-a dus la casa sa bucurându-se. Apoi venind iarăşi la vecernia praznicului Adormirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi văzând icoana nezugrăvită şi pe Cuviosul Alipie şi mai

bolnav, îl defăima, zicându-i: „De ce nu mi-ai spus de slăbiciunea ta, că aş fi dat altuia să-mi zugrăvească icoana, ca praznicul să-mi fie luminos şi cinstit, dar acum iată că m-ai ruşinat”. Cuviosul i-a răspuns cu blândeţe: „O fiule! N-am făcut aceasta din lenevire, însă Dumnezeu poate ca icoana Maicii Sale să o zugrăvească cu un cuvânt; pentru că eu acum mă duc din lumea aceasta, precum mi-a arătat mie Domnul, iar pe tine nu te voi lăsa întristat”. Auzind aceasta, omul acela a plecat foarte întristat.

Îndată după plecarea acelui om, a intrat la Cuviosul Alipie un tânăr luminos şi a început a zugrăvi acea icoană. Alipie a socotit că stăpânul icoanei s-a mâniat, şi că a trimis alt zugrav să i-o facă. La început i s-a părut că acela este om, dar graba cu care lucra şi frumuseţea lucrului, îl arăta pe el că este înger, căci uneori punea aur pe icoană, iar alteori freca pe piatră felurite vopsele şi cu acelea zugrăvea. Astfel, în trei ceasuri a zugrăvit o icoană foarte frumoasă. După aceea a zis către Cuvios: „Părinte, lipseşte ceva de aici, sau am greşit cu ceva?”. Cuviosul i-a răspuns: „Bine ai făcut-o, Dumnezeu ţi-a ajutat ca să o zugrăveşti cu aşa mare podoabă, căci El Însuşi a lucrat aceasta prin tine”. Apoi sosind seara, zugravul acela s-a făcut nevăzut, împreună cu icoana.

Stăpânul icoanei, toată noptea a petrecut-o fără somn, de mare mâhnire, că nu o avea gata pentru praznic, numindu-se pe sine păcătos şi nevrednic de un dar ca acesta. Dimineaţa sculându-se, s-a dus în biserică, pentru a plânge a s-a greşeală, dar deschizând uşa bisericii, a văzut icoana la locul său, strălucind foarte mult. Atunci de frică a căzut la pământ, socotind că o nălucire i s-a arătat lui, apoi ridicându-se puţin şi privind, a cunoscut că este icoana lui. De aceea fiind cuprins de cutremur şi de spaimă multă, şi-a adus aminte de cuvintele Cuviosului Alipie, care îi zisese, că icoana îi va fi gata de ziua praznicului său. Alergând, a deşteptat pe casnicii săi şi îndată au mers cu mare bucurie în biserică după dânsul, cu lumânări şi cu tămâieri. Văzând ei icoana că strălucea ca soarele, au căzut cu feţele la pământ, i s-au închinat ei şi au sărutat-o cu toată veselia sufletului. După aceea, acel om drept-credincios s-a dus la egumen şi a început a-i spune şi lui minunea ce se făcuse cu aceea icoană. Apoi au mers împreună la Cuviosul Alipie şi l-au

văzut pe el gata de a pleca din lumea aceasta. Însă l-a întrebat egumenul: „Părinte, cum şi de cine s-a zugrăvit icoana omului acestuia?”. Iar el spunându-le toate câte a văzut, a zis: „Îngerul a zugrăvit-o pe ea şi iată-l, acum stă de faţă, vrând să mă ia şi pe mine”. Acestea zicându-le, şi-a dat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, în 17 zile ale lunii lui august. Fraţii, îngrijindu-i trupul lui, l-au pus în biserică unde, făcând deasupra lui cântarea cea obişnuită, l-au pus în peştera Cuviosului Antonie.

Astfel, acest Sfânt zugrav şi făcător de minuni, a împodobit cerul şi pământul, suindu-se acolo cu sufletul său cel îmbunătăţit. Iar aici fiind cu trupul, în cinstea lui Dumnezeu Tatăl, începătorul zugravilor, care a zis: „Să facem om după chipul şi asemănarea noastră”. Asemenea şi a chipului Ipostasului său, lui Dumnezeu Fiul, care cu chipul s-a aflat ca omul, împreună cu a Sfântului Duh, care s-a pogorât în chip de porumbel şi în limbi de foc, prin care de o fiinţă fiind, să ne fie şi nouă parte ca, împreună cu Cuviosul Alipie, să-L lăudăm în vecii vecilor. Amin (Viețile Sfinților 17 august, Patericul Lavrei de la Pecerska).

MINUNEA 395 - Îndrăcitul trimis de cuviosul Lavrentie la biserica Maicii Domnului din Pecersca, se vindecă

Cuviosul Lavrentie închizându-se în peşteră de bună voie, se nevoia astfel monahiceşte. El avea mare sârguinţă pentru mântuirea sa, tinzând în toate zilele spre mai mari osteneli, omorându-şi patimile cu înfrânarea şi tăindu-le cu sabia cea duhovnicească, adică prin rugăciune. Apoi toate săgeţile vicleanului cele aprinse, stingându-le cu apa lacrimilor, cu darul lui Dumnezeu, nu numai că era străin de rănirea diavolească, ci a luat şi dar de la El, a tămădui cu minune, felurite răni şi neputinţe între oameni, cum şi a izgoni diavolii.

Odată, între alţii, a fost adus din Kiev, pentru tămăduire, un om cuprins de un diavol foarte cumplit, care era purtat de zece oameni. Iar fericitul, dorind să fie proslăvită patria sa cea duhovnicească, adică sfânta mănăstire Pecersca, a poruncit ca să ducă pe acel om acolo. Atunci, îndrăcitul a început a striga: „La cine mă trimiţi? Căci eu nici nu îndrăznesc a mă apropia de peşteră, pentru Sfinţii ce sunt într-însa; iar în mănăstire sunt 30 de monahi vieţuitori, de care mă tem, şi cu ceilalţi am război". Acestea mărturisindu-le cel îndrăcit pentru darul pe care îl avea sfânta mănăstire Pecersca, a poruncit iarăşi fericitul ca să-l ducă acolo cu sila, încredinţându-se şi mai mult de cele grăite de însuşi diavolul prin cel îndrăcit. Cei ce-l duceau pe el, ştiind că îndrăcitul nu fusese niciodată în mănăstire, şi că nu cunoştea pe nimeni din cei ce vieţuiau aici, îl întrebară: „Care sunt aceia de care tu te temi?". În vremea aceea vieţuiau în mănăstirea Pecersca 118 fraţi, iar îndrăcitul numărând pe nume, 30 din ei, a zis: „Aceştia toţi, numai cu un singur cuvânt pot să mă izgonească". Şi iarăşi i-au zis cei ce-l duceau: „Noi voim ca în peşteră să te închidem". Iar el le-a răspuns: „Ce folos îmi este mie, ca să mă lupt cu morţii? Pentru că aceia acum au mai multă îndrăzneală către Dumnezeu, a se ruga pentru monahii lor şi pentru cei ce merg la dânşii. Dar de voiţi să vedeţi războiul meu, duceţi-mă în mănăstire;

căci afară de cei 30 precum v-am spus, cu toţi pot să mă lupt". Şi a început a-şi arăta puterea sa, grăind evreieşte, după aceea latineşte, şi apoi greceşte şi într-un cuvânt, în toate limbile, pe care niciodată nu le auzise omul acela, încât se temeau foarte mult cei ce-l duceau pe el, mirându-se de schimbarea limbii şi de felul vorbei lui. Apoi mai înainte de a intra în mănăstire, a fugit duhul cel necurat din om, şi a început cel tămăduit a avea înţelegere. Cei ce erau cu el s-au bucurat foarte mult, şi intrând în biserica cea făcătoare de minuni a Pecerscăi, au dat slavă lui Dumnezeu, înştiinţându-se de acest lucru şi egumenul, s-au adunat cu toţi fraţii în biserică. Cel tămăduit nu ştia pe egumen, nici pe cei 30 de părinţi pe care îi numise. Atunci egumenul l-a întrebat: „Cine te-a tămăduit?". Iar el arătând spre icoana cea făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a zis: „Cu aceasta ne-au întâmpinat cei 30 Sfinţi Părinţi şi astfel m-am tămăduit". Numele tuturor acelora el le pomenea, deşi în persoană el nu cunoştea pe nici unul. Atunci toţii au dat slavă lui Dumnezeu şi Preacuratei Maicii Lui, astfel s-a preamărit acel loc sfânt, prin iconomia lui Dumnezeu cea vestită prin fericitul Lavrentie cel ce s-a închis de bună voie, pentru Dumnezeu (Viețile Sfinților 13 ianuarie).

MINUNEA 396 - Arătarea icoanei făcătoare de minuni, Tolgsca, a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu

În anul 1314, în zilele Sfântului Petru, Mitropolitul Kievului şi a toată Rusia, domnea în Iaroslav bine-credinciosul domn David Teodorovici. Prohor, Episcopul Rostovului şi al Iaroslavului, cercetându-şi eparhia sa, s-a dus şi în mănăstirea Cuviosului Chiril Biloezerschi, şi de acolo a plecat cu luntrea pe apă în josul râului Şecsna, care curge în Volga, pentru a ajunge în cetatea Iaroslav. Când mai aveau şase stadii până la Iaroslav, sfârşindu-se ziua, au tras luntrea la malul dinspre cetate şi, urcându-se pe un deal, au întins cortul pentru a poposi peste noapte. Pe partea opusă, se afla un râu, cu numele Tolga, care se vărsa în Volga, fiind acolo şi o pădure mare. Episcopul rămânând noaptea acolo, pe la miezul nopţii a fost trezit de o lumină mare, care pătrunzând de afară, lumina interiorul cortului. Sculându-se degrabă şi ieşind din cort, a văzut pe toţi cei ce erau cu dânsul, preoţi, clerici, slugile şi păzitorii, dormind, iar lumina cea mare strălucind toată latura aceea, îndreptându-şi privirea spre partea de unde venea lumina, a văzut pe partea opusă a Volgăi un stâlp de foc ce lumina negrăit, iar peste apă un pod ce ajungea până la el. Episcopul văzând această minune se mira, fiind cuprins de spaimă. Apoi rugându-se lui Dumnezeu, şi-a luat din cort toiagul său cel arhieresc şi fără să deştepte pe cineva din cei ce dormeau, s-a coborât la râu. Aici, urcând pe podul cel închipuit, mergea pe apă ca pe lemn, căci acolo pod nu se afla, ci prin dumnezeiască poruncă s-a închegat apa şi s-a făcut ca un pod sub picioarele lui. Trecând astfel de partea cealaltă şi apropiindu-se de stâlpul de lumină, a văzut o icoană cu chipul Preasfintei Fecioare Maria Născătoarei de Dumnezeu ţinând în braţe pe Domnul nostru Iisus Hristos, stând în văzduh, la mai mult de cinci coţi de la pământ. Episcopul a început a se ruga cu căldură, închinându-se la chipul acela şi vărsând multe lacrimi din ochi. Rugându-se vreme îndelungată, s-a întors înapoi, uitându-şi toiagul în locul acela şi trecând râul peste

acelaşi pod. Intrând în cort s-a odihnit până dimineaţa, fără să ştie nimeni de umblarea lui peste râul Volga.

Făcându-se ziuă şi sculându-se cu toţii din somn, au cântat Utrenia după obicei şi rugăciunile dimineţii. Dar pe când se pregăteau să se urce în luntre, slujitorii au observat că lipseşte toiagul arhieresc. Atunci ei au spus Episcopului cum că aseară au pus toiagul în cort, iar acum lipseşte şi nu ştiu ce s-a făcut cu el. Atunci arhiereul aducându-şi aminte că uitase toiagul în partea cealaltă de râu şi înţelegând prin aceasta că Dumnezeu voieşte ca minunea aceea să se facă cunoscută, a arătat cu degetul peste Volga, căci din cauza mulţimii lacrimilor ce curgeau din ochi, nu putea să vorbească cu limba. Apoi abia stâpânindu-se, le-a povestit cu glas lin, ce a văzut în noaptea trecută şi cum a trecut peste Volga. După aceea, le-a poruncit să treacă cu luntrea pe partea opusă a râului şi luând toiagul din locul arătat lor cu degetul, să se întoarcă înapoi. Slujitorii trecând râul Volga şi căutând prin pădure, toiagul arhieresc, au aflat aceea icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu stând pe pământ între copaci şi aproape de ea toiagul arhieresc. Închinându-se ei şi luând toiagul, s-au întors la Arhiereu, căruia i-au spus despre icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Atunci Arhiereul lăsând calea spre cetate, a trecut din nou râul Volga însoţit de toţi oamenii ce erau cu dânsul. Văzând chipul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a cunoscut că acela este, pe care l-a văzut noaptea trecută în văzduh, strălucit de stâlpul cel de foc. Atunci a început a se închina cu multă osârdie, a face rugăciuni cu lacrimi şi a o săruta cu dragoste. Bucurându-se şi veselidu-se cu duhul, se bucurau şi cei ce erau cu dânsul şi vărsau lacrimi de bucurie, făcând multe închinăciuni şi rugăciuni. Acea arătare a chipului Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, s-a făcut în ziua de 8 august, în care se cinsteşte pomenirea Sfântului Emilian, Episcopul Cizicului. Apoi Episcopul însuşi şi cei ce-l însoţeau, au început a tăia pădurea din jurul locului aceluia, a-l curăţi şi a pregăti lemne pentru biserică. Lucrând cu mare osârdie, în aceeaşi zi au croit o biserică mică, în care să aşeze sfânta icoană. Răspândidu-se vestea despre această arătare, în toată cetatea Iaroslavului, s-a adunat aici mulţime de oameni:

duhovnici, mireni, bătrâni, tineri, bogaţi, săraci, sănătoşi şi neputincioşi, care văzând minunata icoană a Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, s-au bucurat negrăit de mult şi se închinau la ea cu osârdie, ajutând cu toţii la lucrul ce se făcea tăind lemne şi ajutând meşterilor. Săvârşindu-se aceea mică biserică, Episcopul a sfinţit-o în aceeaşi zi, spre seară, aşezând într-însa acel chip făcător de minuni. Această bisericuţă a fost închinată cinstitei Intrări în Biserică a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu; iar prăznuirea arătării Chipului ei a săvârşit-o şi aşezat-o să se facă în opt zile ale lunii august. Toţi aceia din poporul adunat care erau atunci bolnavi, neputincioşi, cu toţii au luat tămăduire, cu darul Preasfintei Fecioare Maria, Maica Domnului. Arhiereul a poruncit ca lângă această biserică să fie zidită o mănăstire şi a numit un egumen, pe care l-a şi pus în aceiaşi zi. De atunci s-a întemeiat acolo un locaş, întâi mai mic, apoi după o vreme s-a făcut mai mare. Acel locaş este şi acum, păzindu-se de Dumnezeu. El se numeşte Tolgsca, de la râul Tolga, care în acel loc se varsă în Volga. Din ziua arătării acelui chip făcător de minuni al Maicii Domnului, a început a se face mari şi nenumărate minuni.

MINUNEA 397 - Din chipul Preasfintei Născătoare şi a Pruncului Iisus, din Tolgsca, a izvorât mir vindecător

În anul 1392, în 16 zile ale lunii septembrie, pe vremea egumenului Ghermano, în această mănăstire numită Tolgsca, s-a făcut o mare minune. Pe când toţii fraţii se aflau în biserică la Utrenie, la a noua peasnă, când Preotul a zis: „Pe Născătoarea de Dumnezeu şi Maica luminii, în cântări cinstindu-o să o mărim”, îndată din icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a curs mir din mâna dreaptă, şi biserica s-a umplut de multă bună mireasmă, şi toţi priveau acea minune cu mirare şi cu spaimă. Pentru aceea, ei au preamărit pe Dumnezeu şi pe Preacurata lui Maică. După Utrenie au cântat Paraclisul, şi după ce l-au sfârşit, au cântat: „Stăpână, primeşte rugăciunea robilor tăi...”, atunci, de la Pruncul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, şi anume din piciorul cel stâng, a curs mir. Astfel că din acea icoană se vedeau curgând două izvoare de mir, unul din mâna dreaptă a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi altul din piciorul stâng al Domnului Hristos. Egumenul şi fraţii văzând acestea, se veseleau cu duhul de acea preaslăvită minune şi, cu lacrimi căzând la Preacurata icoană, primeau binecuvântare din sfântul mir, cu care se ungeau pe frunţile lor. Acel mir era dătător de tămăduiri, căci câţi se ungeau cu el, îndată câştigau sănătate de orice neputinţă ar fi fost cuprinşi.

MINUNEA 398 - Un copil mort, fiind adus în biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din Tolga, a înviat

Un bărbat cinstit, cu numele Nichita, din Moscova, dinspre părţile Iezerului Alb, a fost trimis de stăpânitorul său în cetatea Iaroslav. Venind el cu femeia şi cu copii săi, călătorea pe apa râului în sus. Acel Nichita avea un fiu mic, care nu avea decât patru ani de la naştere şi care era bolnav. Pe cale a murit şi l-au adus mort la mănăstirea Presfintei Născătoarei de Dumnezeu din Tolga, vrând să-l îngroape acolo. Tatăl şi mama plângeau pentru copilul lor înaintea icoanei celei făcătoare de minuni a Maicii Domnului şi se tânguiau nemângâiaţi, căci nu mai aveau alt fiu. Ei se îngrijeau de trupul mortului, şi găteau groapa şi cele de îngropare, astfel că vremea s-a lungit de la ceasul întâi, până la al noulea. Pe când se cânta rugăciunea şi obişnuita rânduială deasupra gropii, a înviat pruncul cel mort şi a vorbit. Atunci toţi s-au spăimântat şi s-au bucurat, dar mai ales părinţii s-au umplut de mare bucurie, deoarece şi-au luat copilul viu şi sănătos. Pentru acesta au dat mulţumire lui Dumnezeu şi Preacuratei Maicii Lui.

MINUNEA 399 - Arzând biserica din Tolga, icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu a scăpat nevătămată

După mai mulţi ani, cu voia lui Dumnezeu, s-a întâmplat un foc mare în mănăstirea Tolga şi văpaia a cuprins atât de repede întreaga biserică, încât fraţii n-au mai putut să deschidă uşile bisericii şi să scoată câte ceva de acolo. Biserica a ars cu toate lucrurile care erau într-însa şi toţi credeau că a ars şi icoana cea făcătoare de minuni, pentru care erau trişti. Însă după acel foc au găsit sfânta icoană, afară din mănăstire, în dumbravă, stând într-un copac, fiind scoasă din foc de mâini îngereşti şi nu de mâini omeneşti şi de acolo strălucea cu multă lumină. Ei au luat-o iarăşi cu multă bucurie şi în scurt timp au zidit o biserică mai frumoasă decât cea dintâi, înfrumuseţând-o cu cele necesare şi cuviincioase unui asemenea sfânt locaş. Această biserică şi mănăstire zidită din piatră, se vede până astăzi, iar darul Preacuratei Fecioare Născătoarei de Dumnezeu, nu încetează şi acum a face minuni, curgând mir ca din izvor din sfânta sa icoană, dând tămăduiri de toate neputinţele şi izgonind duhurile cele rele din oameni. Despre acele minuni se scrie în locaşul acela, iar noi din cele multe, am povestit puţine, pentru că nu ne ajunge vremea, ca să preamărim pe Dumnezeu, pe Preasfânta Fecioară Maria care L-a născut pe El şi să cinstim pe icoana ei cu dreaptă-închinăciune, pe care toate neamurile creştineşti sunt datoare să o cinstească, acum şi pururea şi în vecii, vecilor. Amin (De la M. 430-433, din Viețile Sfinților 8 august).

MINUNEA 400 - Despre icoana făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ce se numeşte Gruzinsca

În Rusia cea mare este un sat, Dvinsca, numindu-se astfel de la râul Dvini, care curge spre miazănoapte şi se varsă în Oceanul cel mare. În apropierea acelui sat, mai este un râu care se cheamă Penega, care curge în Dvini, având pe lângă sine multe sate. Lângă râul acela se află un munte foarte mare şi înalt, care se cheamă Cerna, lungindu-se până la Ocean, spre partea de miazănoapte şi având lungimea ca la 500 de stadii, care mai-nainte era pustiu şi neplăcut oamenilor.

În anul 1603 de la Hristos, după oarecare descoperire dumnezeiască, s-a zidit în muntele acela o mănăstire, în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, de către un preot din părţile acelea, cu numele Miron, care mai pe urmă a fost pus egumen. În vremea bine-credinciosului împărat a toată Rusia, Mihail Teodorovici, împăratul Persiei, Şahavas, a prădat pământul Iberilor, şi aflând acolo veşmântul cel mult vindecător al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, l-au luat cu ei. Perşii au luat de acolo şi alte multe lucruri sfinte şi icoane, pe care le-au dus în Persia, nu pentru cinstire - pentru că ei erau păgâni - ci ca să le vândă neguţătorilor Rusiei pe care îi ştiau că ţin cu evlavie la închinarea sfintelor icoane.

Atunci se întâmplase să fie acolo un neguţător din cetatea Iaroslav, anume Ştefan, păzitorul averii cetăţeanului Gheorghe din Iaroslav. La acel Ştefan a adus un persan o icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, înfrumuseţată cu argint şi cu aur, de vânzare. Bărbatul acela a cumpărat-o cu mare bucurie. În vremea când a cumpărat aceea sfântă icoană, în Persia, lui Gheorghe, stăpânul lui cel pomenit mai sus, i s-a făcut o descoperire dumnezeiască în vis, care i-a zis: „Ştefan, păzitorul averii tale, fiind în Persia, ţi-a cumpărat un mărgăritar de mult preţ. Când ţi-l va aduce, să-l trimiţi la mănăstirea ce se află în hotarele Dvinschii, din Muntele cel Negru”. Gheorghe deşteptându-se din

somn, s-a gândit la aceea vedenie, neştiid ce este acel mărgăritar şi nici de Muntele Negru. După câtăva vreme, Ştefan cel pomenit mai sus, a venit din Persia şi i-a dus cinstita icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe care o cumpărase. Primind icoana aceea cu bucurie şi aducându-şi aminte de vedenie, a zis: „Acesta este mărgăritarul cel de mult preţ, de care mi s-a spus în vedenia visului”. Apoi mergând degrabă în hotarele Dvinschii, după cum i se poruncise în vis şi aici aflând de Muntele Negru, a ajuns la mănăstirea care se afla aici, cu acea icoană a Maicii Domnului, care se numea Gruzinsca, după denumirea localităţii Gruzina. El a dăruit-o mănăstirii aceleia, împreună cu mult aur şi argint, şi alte lucruri bisericeşti, precum şi multe cărţi de folos sufletesc.

În vremea când acel bărbat drept-credincios, Gheorghe, şi cei cel însoţeau, se apropiau cu sfânta icoană de acea mănăstire, egumenul şi fraţii se aflau în biserică, săvârşind privegherea cea de toată noaptea. Un monah din mănăstirea aceea, anume Pitirun, fiind orb şi surd de mulţi ani, şedea la bolniţa mănăstirească. În vremea acelei cântări, a ieşit să se roage în tinda dinaintea chiliei sale. Rugându-se, îndată l-a strălucit o lumină mare şi din acea pricină s-a spăimântat foarte tare, căci de mulţi ani nu văzuse lumina şi i se părea că este o nălucire diavolească. Apoi făcându-şi semnul cinstitei Cruci, şi-a ridicat ochii spre muntele acela mare şi a văzut pe dânsul luminând o strălucire ca razele soarelui. Făcând rugăciunea, îndată a început a vedea şi a auzi. După slujba Utreniei, s-a dus în sobor şi a spus egumenului şi fraţilor, despre tămăduirea sa. Atunci toţi cei care erau de faţă au preamărit pe Dumnezeu şi pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, de la a cărei icoană Pitirun şi-a câştigat tămăduirea. Gheorghe, cel ce a venit cu acea sfântă icoană, văzând acea minune preaslăvită, a zidit în mănăstirea aceea o biserică frumoasă, în cinstea Maicii Domnului.

De la acea sfântă icoană au început a se face multe minuni, cu cei cuprinşi de diferite neputinţe. O femeie anume Neonila, fiind slăbănoagă, s-a tămăduit de la acea icoană, cu darul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Alta anume Teodosia, ce pătimea

de ochi, s-a vindecat. Un om anume Codrat, care se îndrăcise şi era gonit de zece săptămâni de diavoli prin pustietăţi, nemâncând nimic şi slăbind de foame, arătându-i-se Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, l-a izbăvit de foame, i-a arătat calea spre casa părinţilor şi i-a poruncit să se ducă la biserica ei, la icoana cea făcătoare de minuni, făgăduindu-i să-i dea sănătate desăvârşită, pe care i-a şi dat-o. Pe un alt om anume Ioan, care era pescar, înecându-se în iezer şi afundându-se, la scăpat de la înecare. Un alt om anume Pavel, ce era din partea de lângă mare, pătimind de o durere dinăuntru, vreme de un an, afându-se în neputinţa aceea, i s-a făcut lui o dumnezeiască descoperire, care l-a învăţat ce să facă pentru a scăpa de boală. A mai tămăduit şi multe feluri de neputinţe purtătoare de moarte, dureri de pântece, umflături şi diferite dureri de ochi şi de dinţi şi pe cei ce pătimeau de duhuri necurate, sau erau cuprinşi de farmece. Dar şi până astăzi lucrează nenumărată mulţime de feluri de minuni şi nu numai acolo, dar şi în cetatea Moscovei, de la o icoană care s-a zugrăvit după dânsa, şi care se află aşezată în biserica Sfintei Treimi, celor ce se apropie cu credinţă, întru slava lui Hristos Dumnezeu, care s-a născut dintr-însa, cel împreună slăvit cu Tatăl, şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (Viețile Sfinților 14 august).

MINUNEA 401 - Maica Domnului mijloceşte către Fiul său pentru fecioara Ecaterina, spre a şi-o logodi mireasă

Pe vremea împăratului păgân Maximin, se afla în cetatea Alexandriei o fecioară cu numele Ecaterina, fiica lui Consta, care fusese mai-nainte împărat. Fiind de 18 ani, era foarte frumoasă, de statură înaltă şi foarte înţeleaptă. Ea deprinsese toată înţelepciunea filozofilor, a doctorilor şi a ritorilor elini, încât toţi se mirau şi se minunau de înţelepciunea ei. Din această cauză, mulţi domni dintre cei mai bogaţi, căutau să o ceară de soţie, de la mama sa, care era creştină într-ascuns, de teama prigoanei celei mari ridicate contra creştinilor, de către păgânul Maximin. Rudeniile şi maica sa adeseori o sfătuiau pe dânsa să se mărite, ca să nu se înstrăineze împărăţia tatălui său. Dar fecioara Ecaterina, ca o înţeleaptă ce era, iubea foarte mult fecioria şi văzând că este foarte mult supărată cu aceasta, a zis către dânşii: „De voiţi ca să mă mărit, apoi aflaţi-mi un tânăr care să fie asemenea mie, cu patru daruri, cum sunt eu, precum singuri mărturisiţi - că întrec pe toate celelalte fecioare - şi atunci îl voi lua de bărbat. Pentru că mai prost şi mai nevrednic de cât mine nu voiesc a lua. Cercetaţi dar pretutindeni, de se va afla vreunul asemenea mie, bun cu neamul, cu bogăţia, cu frumuseţea şi cu înţelepciunea: iar de-i va lipsi vreunul din aceste daruri, apoi nu-i vrednic de mine”. Ei i-au spus Ecaterinei că feciorii de împăraţi, sau de domni mari, pot să fie de bun neam şi mai bogaţi decât dânsa, dar în frumuseţe şi în înţelepciune, nu se va asemăna nimeni cu ia. Iar Ecaterina zicea: „Eu, bărbat necărturar nu voiesc a avea”.

Mama ei, care era creştină în ascuns, avea un părinte duhovnicesc, om sfânt şi plăcut lui Dumnezeu, care vieţuia într-un loc ascuns, afară din cetate. Luând pe Ecaterina, a mers cu dânsa la acel bărbat, cu petrecere plăcută lui Dumnezeu, ca să primească un sfat bun de la dânsul. Văzând el pe fecioara Ecaterina cu chip frumos şi cu bună-cuviinţă şi auzind cuvintele ei cele măsurate şi pline de înţelepciune, şi-a pus în

mintea sa, ca să o câştige pentru slujirea lui Hristos, Împăratul Ceresc. A zis către dânsa: „Eu ştiu un tânăr minunat, care fără de asemănare te întrece pe tine în toate darurile, care ai zis că le ai. Pentru că frumuseţea lui întrece strălucirea soarelui; iar înţelepciunea lui îndreptează toate făpturile lui şi pe cele văzute şi pe cele nevăzute. Apoi vistieria bogăţiei lui se împarte la toată lumea şi niciodată nu se împuţinează, ci cu cât este ea mai mult împărţită, tot mai mult se înmulţeşte. Iar neamul lui cel bun este negrăit, neajuns şi neştiut". Acestea auzindu-le fericita Ecaterina, socotea că spune de vreun domn pământesc, s-a tulburat cu inima, s-a schimbat cu faţa şi a întrebat pe bătrânul, dacă sunt adevărate cele grăite. El o încredinţa că sunt adevărate şi că tânărul acela mai are încă multe daruri, pe care nu-i este cu putinţă a i le spune acum. Atunci a întrebat fecioara: „Al cui fecior este acela, pe care tu îl lauzi atât de mult?". Iar el a răspuns: „Acest tânăr nu are tată pe pământ, ci s-a născut negrăit şi mai presus de fire, dintr-o Fecioară de bun neam, Preacurată şi Preasfântă, care pentru curăţenia şi sfinţenia sa, s-a învrednicit a naşte un Fiu ca Acesta. Ea a rămas nemuritoare şi cu sufletul şi cu trupul şi este înălţată mai presus de ceruri. Ei i se închină toţi Sfinţii îngeri, ca unei împărătese a toată făptura". Ecaterina a zis către dânsul: „Oare este cu putinţă ca să-l văd pe tânărul acela, despre care vorbeşti nişte lucruri atât de minunate?". Iar bătrânul a zis către dânsa: „De vei face precum te voi învăţa eu, apoi te vei învrednici a vedea preastrălucita lui faţă". Iar ea a zis către dânsul: „Te văd pe tine om priceput, bătrân cinstit şi cred că nu minţi; sunt gata a face toate cele ce-mi vei porunci, numai să văd pe cel lăudat de tine". Atunci bătrânul i-a dat icoana Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, care avea pe dumnezeiescul Prunc în braţe şi a zis către dânsa: „Aceasta este închipuirea Fecioarei şi a tânărului aceluia, de care ţi-am spus, că are asemenea minunate vrednicii. Ia-o în casa ta şi închizând uşile cămării tale, fă rugăciune către dânsa, cu bună cucernicie, toată noaptea, iar numele ei este Maria. Apoi roagă-o pe dânsa ca să-ţi arate pe Fiul său, şi am nădejde că de o vei ruga cu credinţă, te va asculta pe tine şi te va învrednici a vedea pe acela, de care doreşte sufletul tău".

Atunci luând fecioara sfânta icoană, s-a dus la casa sa şi s-a rugat, precum o învăţase bătrânul. Rugându-se, a adormit de osteneală şi a văzut în vedenie pe Împărăteasa îngerilor, precum era închipuită pe icoană, cu Preasfântul Prunc în braţe, care răspândea raze mai strălucite decât soarele; dar îşi întorcea faţa către Maica Sa, încât nu putea Ecaterina să-l vadă în faţă. Mergând ea în partea în care avea îndreptată privirea, Pruncul îşi întoarce faţa sa în cealaltă parte. Aceasta făcându-se de trei ori, a auzit pe Preasfânta Fecioară, zicând către Fiul său: „Vezi, Fiule, pe roaba Ta Ecaterina, cât este de frumoasă şi cu chip cuvios?”. Iar El a răspuns: „Este foarte întunecată şi grozavă, încât nu pot privi spre dânsa”. Apoi iarăşi a zis Preasfânta Născătoare de Dumnezeu: „Dar nu este, oare, mult mai înţeleaptă decât toţi ritorii, mai bogată şi mai de bun neam decât fecioarele tuturor cetăţenilor?”. Iar Hristos a răspuns: „Adevăr zic ţie, Maica Mea, că fecioara aceasta este fără de minte, săracă şi de neam prost; căci se află în păgânătate şi de aceea nu voi căuta spre dânsa, nici voiesc ca să mă vadă în faţă” iar binecuvântată Maică a zis către dânsul: „Rogu-te, Fiul meu preadulce, nu trece cu vederea zidirea Ta şi învaţ-o pe ea şi îi spune ce să facă, ca să se îndulcească de slava Ta şi să vadă preadorita şi prealuminată faţa Ta, pe care îngerii doresc să o vadă”. Iar Hristos a răspuns: „Să meargă la bătrânul, care i-a dat ei icoana şi precum o va învăţa pe dânsa acela, aşa să facă; şi atunci mă va vedea, şi va afla la mine dar”. Acestea văzând şi auzind Ecaterina, s-a deşteptat şi se mira de acea vedenie. Făcându-se ziuă, a mers cu câteva slujnice ale sale la chilia sfântului bătrân şi căzând cu lacrimi la picioarele lui, i-a spus vedenia, şi-l ruga ca să o povăţuiască pe dânsa ce trebuie să facă, ca să se îndulcească de dragostea celui dorit. Iar cuviosul i-a spus ei cu deamănuntul toate tainele adevăratei credinţe creştineşti, începând de la facerea lumii, de la crearea lui Adam, până la venirea cea mai de pe urmă a Stăpânului Hristos; despre slava cea negrăită a raiului, şi despre munca cea cu durere şi fără de sfârşit a iadului. Iar ea, ca ceea ce era foarte învăţată şi înţeleaptă, degrabă le-a priceput pe toate şi a crezut din toată inima, apoi a primit Sfântul Botez. I-a poruncit ei

bătrânul ca să se roage iarăşi cu multă râvnă către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ca şi mai înainte.

Ecaterina, dezbrăcându-se de omul cel vechi şi îmbrăcându-se în haina înnoiri Duhului, s-a întors la casa sa şi toată noaptea s-a rugat cu lacrimi, până a adormit. Şi atunci iarăşi a văzut pe Împărăteasa Cerului cu Dumnezeiescul Prunc în braţe, care căuta asupra Ecaterinei cu multă milostivire şi blândeţe. Şi a întrebat Maica lui Dumnezeu pe Fiul său, zicând: „Fiul meu, îţi place ţie fecioara aceasta?". Iar el a răspuns: „Foarte plăcută îmi este, pentru că acum este prealuminată şi slăvită; pe când mai înainte era ruşinată şi ocărâtă. Acum este bogată şi înţeleaptă, pe când mai înainte era săracă şi nepricepută; acum o iubesc pe dânsa, pe când mai înainte o uram; şi atât de mult o iubesc, încât voiesc să mi-o logodesc ca mireasă". Atunci Ecaterina a căzut la pământ, zicând: „Nu sunt vrednică, Preaslăvite Stăpâne, a vedea Împărăţia Ta; şi mă învredniceşte ca să fiu împreună cu robii tăi". Atunci Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, a luat pe Ecaterina de mâna cea dreaptă, şi a zis către Fiul său: „Dă-i Fiul meu, inel de logodire, şi o fă pe dânsa mireasa Ta, ca să o învrediceşti Împărăţiei Tale". Atunci Stăpânul Hristos i-a dat ei un inel preafrumos, zicând acestea: „Iată, astăzi te primesc pe tine mireasa mea veşnică; să păzeşti arvuna aceasta cu dinadinsul şi să nu mai primeşti nicidecum arvună de la alt mire pământesc". Acestea zicând Hristos Domnul, s-a sfârşit vedenia; şi deşteptându-se fecioara, a văzut cu adevărat în dreapta sa un inel preafrumos şi a primit în inima sa atâta veselie şi bucurie, încât din acel ceas i s-a robit inima ei de Dumnezeiasca dragoste. Şi atât de minunat s-a schimbat, încât nu mai gândea nicidecum la lucrurile pământeşti, ci numai la preaiubitul său Mire cugeta ziua şi noaptea, pe acela îl dorea şi de acela se povăţuia întotdeauna. Sfânta Fecioară Ecaterina nu a trădat iubirea Mirelui Hristos. Iubirea ei a fost atât de mare, încât pentru El a jertfit bogăţia, înţelepciunea, frumuseţea şi viaţa ei cea atât de tânără, prin suferinţe cumplite şi decapitare (Viețile Sfinților 25 noiembrie)

MINUNEA 402 - Un tânăr bolnav şi-a pierdut un picior, dar strigând către icoana Maicii Domnului, i-a crescut la loc

În anul 1684, în satul Cameniţa, ce aparţinea localităţii Aliches, şi care se afla aproape de Ahaia, vechea Episcopie de odinioară, se afla un tânăr bolnav, cu numele Ioanichie. Acela zăcând în boală trei ani, i s-a îmbolnăvit un picior care, rănindu-se câte puţin, s-a cangrenat şi a putrezit. El a încercat să se trateze cu tot felul de buruieni vindecătoare, dar nu s-a folosit cu nimic. Și la atâta stricăciune a ajuns, încât i-a căzut piciorul de la genunchi cu tot cu os. În tot timpul acesta, el nu a încetat a chema în ajutor numele Presfintei Născătoarei de Dumnezeu, însă ea nu l-a ajutat îndată, ci i-a pus la încercare răbdarea. Însă el nu s-a împuţinat sufleteşte şi nici nu s-a deznădăjduit, precum fac unii dintre cei de astăzi, care atunci când sunt în necazuri şi nu sunt ascultaţi îndată de Dumnezeu şi de Sfinţi, unii aleargă la diavolul prin descântece şi vrăji, iar alţii cârtesc şi hulesc împotriva lui Dumnezeu, că s-au rugat şi n-au fost ascultaţi. Tânărul acesta nu a alergat la descântători, ci răbda lămurindu-se ca aurul în topitoare. Şi cu toate că piciorul era căzut de la genunchi, el nu înceta a chema în ajutor pe Preamilostiva Doamnă, Născătoarea de Dumnezeu. În această stare aflându-se, cu vremea şi-a adus aminte de sfânta icoană a Preacuratei care se afla la Peştera cea mare, şi de minunile ei cele mari, şi suspinând cu umilinţă, a strigat: „O, preasfântă icoană! De ce m-ai lăsat şi nu mă miluieşti! Te rog, grăbeşte şi mă mântuieşte”. Zicând aceste cuvinte, vedea cu ochii cum a început a creşte piciorul, puţin câte puţin, până când s-a făcut întreg şi desăvârşit. De când a început a creşte, rudele lui au făcut un picior de argint pe care l-au dus la sfânta icoană spre pomenirea minunii. După ce s-a făcut sănătos, tânărul a venit şi s-a închinat cu mare dragoste la acea sfântă icoană, şi ca drept recunoştinţă a rămas pentru totdeauna în această mănăstire, făcându-se monah. Părinţii din acea mănăstire au scris pe acel picior de argint minunea care s-a făcut, pentru a se cunoaşte şi de generaţiile viitoare.

MINUNEA 403 - Arhanghelul Gavriil învață pe un călugăr cântarea Axionului Maicii Domnului

În apropiere de schitul Protatului, era o chilie închinată Adormirii Maicii Domnului, unde vieţuia un ieromonah cu ucenicul său.

Într-o sâmbătă seara, bătrânul vrând să meargă la priveghere, la schitul Protatul, a zis ucenicului său: „Fiule, eu mă duc să ascult privegherea după obicei, iar tu rămâi la chilie şi-ţi citeşte rânduiala rugăciunilor tale”. După ce a zis acestea, bătrânul a plecat. Mai târziu cineva a bătut la uşă. Fratele deschizând, a văzut la uşă un monah străin, pe care poftindu-l a intrat în chilie unde a rămas toată noaptea... Iar la vremea Utreniei sculându-se, au cântat împreună toată rânduiala cuvenită. Când au ajuns la cântarea: „Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii...”, monahul cel de casă a rostit numai această cântare, aşa cum a fost ea alcătuită de către Sfântul Cosma Melodul. Cântând şi monahul cel străin, a făcut începutul astfel: „Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi preanevinovată şi Maica Dumnezeului nostru”, continuând cu: „Ceea ce eşti mai cinstită”, până la terminare. Auzind aceasta ucenicul bătrânului, a zis către monahul care părea străin: „Noi cântăm numai „Ceea ce eşti mai cinstită”, dar „Cuvine-se cu adevărat” niciodată n-am auzit, nici noi, nici cei mai-nainte de noi. Fă dragoste, te rog, şi scrie-mi cântarea aceasta, pentru ca să o cânt şi eu Născătoarei de Dumnezeu”. Acela răspunzând a zis: „Adu-mi cerneală şi hârtie ca să scriu”. Fratele a răspuns că nu are nici cerneală, nici hârtie. Atunci monahul cel străin a cerut să-i aducă o lespede de piatră, pe care primind-o a început să scrie cu degetul pe ea, ca pe ceară moale, cântarea: „Cuvine-se cu adevărat”... După aceea dându-i lespedea scrisă, i-a zis: „De acum înainte, aşa să cântaţi şi voi, şi toţi creştinii dreptcredincioşi”. Acestea zicând, s-a făcut nevăzut, căci acesta era Arhanghelul Gavriil,

precum se vede aceasta la Sinaxarul lunii iunie, în 11 zile, când se prăznuieşte „Soborul Arhaghelului Gavriil”.

Venind bătrânul de la priveghere şi intrând în chilie, ucenicul a început a cânta: „Cuvine-se cu adevărat”, după cum îl învăţase îngerul şi i-a arătat lui şi lespedea cea scrisă în chip minunat. Bătrânul văzând şi auzind acestea, a rămas uimit.

Luând amândoi lespedea cea scrisă de înger, au mers la Protatul şi au arătat-o întâi-stătătorului Sfântului Munte şi la ceilalţi bătrâni ai obştescului Sobor, povestindu-le toate cele ce se făcuseră. Auzind ei acestea, cu toţii într-un glas au slăvit pe Dumnezeu, şi au mulţumit Doamnei noastre de Dumnezeu Născătoare, pentru această preaslăvită minune. Ei îndată au trimis lespedea în Constantinopol la Patriarhul şi la împăratul, însemnându-le prin scrisori, toată cuprinderea acestei minuni ce s-a făcut. Şi de atunci, această cântare îngerească a fost primită, şi s-a trimis în toată lumea ca să se cânte de toţi creştinii drept-credincioşi. Iar sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu care se afla în biserica chiliei aceleia în care s-a făcut minunea, s-a adus de către Părinţii Sfântului Munte, în biserica Protatului şi acolo se află până astăzi, aşezată în Sfântul Altar, deasupra sfinţitului Scaun de sus, pentru că înaintea ei s-a cântat pentru prima dată, de către Arhanghelul Gavriil, cântarea aceasta. Iar chilia aceea, de atunci a fost numită „Axion estin”, (adică „Cuvine-se cu adevărat”), şi valea aceea în care se află chilia, se numeşte până astăzi „Adin” (care înseamnă „cântare”), pentru că în acest loc s-a cântat întâia oară această cântare îngerească, cu adevărat vrednică de cinstea ce se cuvine să o aducem, din toată fiinţa noastră, Preasfitei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, speranţa şi mângâierea noastră (Viaţa Preacuvioșilor Părinți din Sfântul Munte Atos, tradusă de arhimandrit Calinic Boteanu 1903, București).

MINUNEA 404 - Minunea zugrăvirii icoanei Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, Prodromița

În anul 1863, părinţii ieroschimonahi Nifon şi Nectarie, fondatorii Sfântului Locaş Prodromul, din Sfântul Munte Athos, mergând în ţara Românească pentru trebuinţele acestui schit, aveau în inima lor o mare evlavie şi dorinţă, pentru o sfântă icoană mai însemnată şi făcătoare de minuni, a Maicii lui Dumnezeu, ca să fie aşezată în această sfântă biserică nouă, spre mângâierea celor ce vor vieţui în acest sfânt locaş, după cum mai în toate mănăstirile sfântului Munte au câte o icoană făcătoare de minuni.

Aflându-se părinţii Nifon şi Nectarie în oraşul Iaşi, au început a cerceta acolo, pentru a afla un zugrav mai iscusit şi cu viaţă plăcută lui Dumnezeu, care să le zugrăvească o icoană a Maicii lui Dumnezeu. Şi din Pronia dumnezeiască, au găsit pe un zugrav bătrân, cu numele de Iordache Nicolau, cu care s-au învoit să le facă această icoană, după modelul ce i-au dat părinţii. Însă i-au pus o condiţie, ca să lucreze numai cu post, adică de dimineaţă până când va flămânzi să nu ia nimic în gură; iar după masă să nu mai lucreze la această icoană, ci alt lucru să facă, până a doua zi, şi astfel să urmeze cu lucrul acesta, până la terminarea lui. Bătrânul zugrav a primit această învoială cu toată evlavia şi mulţumirea, zicând numai că el nu poate lucra acum ca mai-nainte, fiindcă a îmbătrânit şi-i tremură mâinile. Iar Părinţii Nifon şi Nectarie l-au îmbărbătat, zicându-i să se silească şi să aibă credinţă, că îi va ajuta Maica lui Dumnezeu. Şi aşa bunul bătrân zugrav, a început lucrul cu multă evlavie; şi lucra bine şi cu multă sporire câmpul şi hainele icoanei, iar feţele le-a lăsat la urmă, după obiceiul zugravilor. După ce a terminat veşmintele după ştiinţa meşteşugului său, a început să lucreze la chipul Maicii Domnului şi al Domnului nostru Iisus Hristos, şi făcând mai întâi mâna întâia şi a doua, a mai rămas puţin ca să le termine. A doua zi de dimineaţă s-a sculat şi făcându-şi rugăciunile obişnuite, a început iarăşi a lucra la cinstitele feţe, ostenindu-se cu mare osârdie şi ajunare

mai toată ziua, ca doar ar reuşi să le îndrepteze şi isprăvească. Însă lucrul ieşea cu totul dimpotrivă, căci nu numai că nu putea să le îndrepteze, ci mai mult le-a stricat, încât au rămas cu totul fără de chip, strâmbe, urâte şi cu totul nepotrivite. Văzând acestea blagoslovitul zugrav bătrân, s-a mâhnit şi s-a scârbit foarte mult, nepricepându-se ce poate să fie cu lucrul acesta. Atunci a încetat de a mai lucra, zicând în sine „păcat de osteneala şi postul ce am suferit atâtea zile, lucrând la această icoană în zadar. Dumnezeu să mă ierte, nu ştiu ce să mai zic, căci de astă noapte mă chinuiesc cu toată silinţa, şi nu pot să le îndreptez; ba încă acum, chiar desăvârşit le-am stricat, făcându-mă ca un ieşit din minte şi ca şi cum mi-aş fi uitat meşteşugul”. Din întâmplare, au trecut în ziua aceea pe la dânsul, părinţii Nifon şi Nectarie, ca să vadă cum merge lucrul la icoană şi când au văzut-o şi ei în acea stare nepotrivită, s-au mâhnit şi s-au scârbit din suflet, socotindu-se a fi nevrednici darului şi bunăvoinţei Maicii lui Dumnezeu. Atunci şi întristatul zugrav a început a le povesti întâmplarea ce a pătimit. Auzind acestea părinţii, mai mult s-au mâhnit şi s-au amărât, zicând că nu le ajută Maica lui Dumnezeu la dorinţa şi evlavia lor. Însă părinţii nu s-au deznădăjduit cu totul, ci au lăsat lucrul la bunăvoinţa Maicii lui Dumnezeu şi mângâind, pe cât au putut, pe întristatul zugrav, i-au zis să nu i se împuţineze credinţa, ci să se apuce şi să termine icoana, pe cât îi va fi cu putinţă, fiindcă ei tot o vor lua, oricum va fi, şi plata ostenelii lui îi vor da-o pe deplin, după cum s-au tocmit cu dânşii.

În acea vreme s-a întâmplat de era acolo cu părinţii şi părintele ieromonah grec Grigorie Esfigmenitul, din Sinodia părintelui Nil Pentapoleos, care şi el văzând icoana ce se afla în acest fel, a zis părinţilor Nifon şi Nectarie păcat de cheltuielile ce faceţi Sfinţia voastră, sfătuindu-i să nu mai ducă o astfel de icoană în Sfântul Munte, căci acolo sunt destui zugravi mult mai buni, care pot cu adevărat să facă o icoană cum se cuvine, după cum doriţi. Părinţii i-au răspuns că poate o vor dărui acolo în ţară, la vreo biserică mai săracă. Apoi părinţii au plecat şi s-au dus la metocul lor, iar bătrânul zugrav a acoperit icoana cu o pânză curată şi, încuind cu cheia uşa odăii unde lucra icoana, a

rămas foarte scârbit, nemâncând nimic în ziua aceea, ci tot s-a închinat şi s-a rugat până la obosire, şi aşa s-a culcat fiind acum seară.

A doua zi, sculându-se mai de dimineaţă şi luând cheia, a deschis uşa odăii unde lucra şi a început a-şi găti cele trebuincioase pentru zugrăvit, având multă evlavie şi dorinţă, ca să se apuce de lucru; şi făcând câteva metanii, se ruga şi se închina Maicii lui Dumnezeu, ca să-i lumineze mintea şi să-i ajute, spre a nu pătimi ca ieri. Şi aşa mergând la icoană, ca să se apuce de lucru, a ridicat pânza de pe faţa icoanei. Atunci vede cu adevărat că sfintele feţe sunt cu minune dumnezeiască îndreptate, cu bunăvoinţă şi de la sineşi săvârşite, şi pline de dumnezeiesc dar, după cum se vede chiar şi acum icoana Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Această preaslăvită minune văzând-o bătrânul zugrav, împreună cu ucenicii săi, se minunau foarte şi proslăveau pe Maica lui Dumnezeu, căci Ea singură cu minune Dumnezeiască şi-a proslăvit Sfânta sa faţă şi a Fiului său. Şi pentru mai buna adeverire a acestei minuni, numitul zugrav a scris o declaraţie în care a arătat toată întâmplarea, pe care întărind-o prin iscălitură şi punerea peceţii, au dat-o părinţilor Nifon şi Nectarie, rugându-i să o ia şi să o depună în arhiva schitului Prodromul, lucru pe care l-au şi făcut. Iar cuprinsul acestui înscris este următorul: „Eu, Iordache Nicolau, zugrav din oraşul Iaşi, am zugrăvit această icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însăşi mâna mea, şi în vremea lucrului a urmat o minune preaslăvită, în modul următor: după ce am terminat veşmintele, după meşteşugul zugrăviri mele, m-am apucat să lucrez faţa Maicii Domnului şi a Domnului nostru Iisus Hristos; iar după ce am dat gata mâna întâia şi a doua, apucându-mă de noapte, ca să termin de zugrăvit, privind eu la chipuri am văzut că totul a ieşit dimpotrivă, pentru care foarte m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meşteşugul. Şi aşa, făcându-se seară, m-am culcat mâhnit, nemâncând nimic în ziua aceea, dar socotind că a doua zi sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul de lucru. După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă să-mi lumineze mintea, ca să pot isprăvi icoana; şi când m-am dus să mă apuc de lucru, s-au aflat chipurile terminate desăvârşit, precum se vede. Eu văzând

această minune, n-am mai îndrăznit a-mi pune condeiul pe ea, fără numai am dat lustrul cuviincios, deşi cu greşeală am făcut aceasta, ca să mai dau lustru la o asemenea icoană. Aceasta este povestirea acestei sfinte icoane. Semnat: Iordache Nicolau, 1863 iunie 29, Iaşi.

MINUNEA 405 - Sfânta icoană Prodromiţa este înzestrată cu darul facerii de minuni

Zugravul Iordache Nicolau, văzând icoana terminată, s-a spăimântat şi, privind cu evlavie, nu se pricepea cum s-a făcut aceasta. Asemenea şi ucenicii lui văzând, s-au înspăimântat, şi au început a chema prietenii şi vecinii de primprejur, ca să vadă. Şi îndată s-a umplut casa zugravului de creştini, care se minunau de proslăvirea acestei icoane şi toţi se închinau aprinzând lumânări, îndulcindu-se duhovniceşte de privirea Dumnezeieştilor feţe, aşa de bine încuviinţate şi minunate. Părinţii Nifon şi Nectarie, fiind la metocul schitului din Iaşi, îngrijoraţi şi întristaţi, neştiind nimic de această minune, văd că vine unul din ucenicii zugravului, foarte repede şi obosit, spunând în gura mare: „Să trimiteţi degrab să ia icoana, fiindcă în noaptea aceasta, singură s-a zugrăvit şi acum poporul nu mai încape în odaie, privind acea minune!”. Deocamdată, părinţii nu credeau cele spuse de ucenic şi cu acea idee au trimis pe părintele schimonah, Dositei, care avea ascultarea de metocar în Iaşi. Ajungând părintele Dositei la casa zugravului nu putea să intre spre a vedea icoana, de îmbulzeala poporului. Îndată luând o trăsură şi învelind icoana cu o pânză curată, a adus-o la metoc, urmând după el şi poporul. Intrând în metoc, a închis porţile şi nu a mai lăsat pe nimeni să intre, până ce se vor sfătui ce este de făcut. Părinţii au făcut cunoscut grabnic Sfintei Mitropolii despre această minune. Şi

venind însuşi Preasfinţitul Mitropolit Calinic Miclescu, cu tot clerul său, a văzut sfânta icoană şi căzând i s-a închinat cu toată evlavia, minunându-se şi zicând: „Cu adevărat mare dar ne-a dăruit Maica lui Dumnezeu, prin această minunată şi proslăvită icoană a sa”. Apoi, dând binecuvântare de sfinţirea apei, a năvălit poporul la metoc, spre închinare la sfânta icoană, cerând a li se citi paraclise şi a face aghiasmă, cu care stropindu-se, a început darul Maicii Domnului a lucra prin această icoană şi a face minuni.

MINUNEA 406 - Minunatele vindecări care au izvorât de la icoana Prodromița

Pentru ca să nu mâniem pe Dumnezeu tăcând adevărul, vom povesti aici, spre slava lui Dumnezeu şi a Preacuratei Maicii Sale, puţine din minunile cele multe, pe care le-a făcut această icoană a Maicii Domnului, văzute chiar cu ochii lor de către părinţii Nifon şi Nectarie şi de poporul care era de faţă.

Un om avea albeaţă pe amândoi ochii, încât se vedeau luminile ochilor lui ca laptele de albe; şi aducându-l cei ce-l purtau, s-a închinat la icoană, apoi stropindu-se şi spălându-şi ochii cu aghiasmă, a băut şi a luat şi acasă, pentru ca să bea şi să se mai spele, spunându-i-se să aibă credinţă către Maica Domnului. Şi aşa făcând, peste trei zile a venit să mulţumească Maicii lui Dumnezeu, arătând că ochii s-au curăţit şi văd luminat.

Altul avea lepră şi peste tot trupul lui erau numai bube care închinându-se cu credinţă şi stropindu-se cu aghiasmă, a căzut lepra de pe trupul său ca nişte solzi şi s-a curăţit.

Un boier a venit şi a spus că un fiu al lui de trei zile e aşa de bolnav, încât abia se mai cunoaşte că este viu; şi rugându-se la această icoană a Maicii Domnului, a

luat aghiasmă şi s-a dus de l-a stropit, dându-i puţină şi în gură ca să bea. Şi îndată copilul s-a trezit cu totul sănătos, pe care l-a adus tatăl său de s-a închinat la icoană şi a mulţumit Maicii lui Dumnezeu.

Pe lângă aceste minuni şi alţi bolnavi de friguri, surzi, cu dureri de cap şi de măsele, de ochi, de vătămâturi şi de felurite boli i-a tămăduit această sfântă icoană; dar care minuni nu le-au însemnat părinţii de la metoc, fiind obosiţi de îmbulzeala poporului, care cerea neîncetat a le citi paraclise şi aghesme, încât nu puteau să ţină socoteală de fiecare, cu ce se foloseşte; şi mai ales că erau ameninţaţi de orăşeni de a le opri icoana acolo, zicând că este a lor, fiindcă în Iaşi s-a făcut minunea cu zugrăvirea Dumnezeieştilor ei feţe. Aceasta înţelegând părinţii Nifon şi Nectarie şi văzând că se îmbulzeşte poporul neîncetat, au ridicat cu grăbire sfânta icoană şi au plecat cu ea spre Sfântul Munte.

MINUNEA 407 - O evreică chemând în ajutor Sfânta icoană Prodromița, scapă de la moarte şi se botează

După pornirea sfintei icoanei din Iaşi, a urmat o preaslăvită minune, care a îngrozit pe locuitorii din acel oraş, şi anume: într-un han ce se afla la drumul mare, locuia un evreu cu soţia şi cu copiii săi. Acel evreu ducându-se după negoţul său, a lăsat acasă pe soţia sa cu copiii şi o slugă. S-a întâmplat însă că evreul a murit ocolo unde s-a dus; iar un prieten al său tot evreu, a luat marfa şi banii rămaşi şi i-a adus evreicii, soţiei mortului, povestindu-i de întâmplarea morţii bărbatului ei. Iar după ce a plecat evreul acela de la soţia mortului, vrăjmaşul a iscodit mintea slugii, ca să omoare pe evreică şi luându-i averea, să se ducă de acolo. Pândind o noapte când evreica era singură numai cu copiii, a

intrat la dânsa pe când dormea, şi a început a o ameninţa, că o va omorî de nu-i va da banii. Ea văzând primejdia, şi că toate rugăminţile ei nu îi folosesc cu nimic, a scos tot ce a avut şi i-a dat, numai să scape cu viaţă. Sluga luând banii şi lucrurile date, a intrat în altă grijă, socotind că evreica va spune la oricine va veni în han şi va fi vădit. Ca să fie fără de grijă şi-a pus în gândul său să o spânzure. Gătind el spânzurătoarea, evreica se ruga de dânsul plângând, ca să o lase cu viaţă, el însă îşi căuta de planul său. Atunci evreica şi-a adus aminte de minunile sfintei icoane, fiindcă străbătuse vestea pretutindenea, şi fiind în acea nevoie, a început cu lacrimi a se ruga ca o creştină, zicând: „Maica Domnului! Dacă cu adevărat chipul tău s-a zugrăvit cu dumnezeiască minune şi eşti făcătoare de minuni precum am auzit, izbăveşte-mă de această primejdie, că atunci voi crede în tine, şi mă voi boteza şi eu, cu toată casa mea”. Acestea şi multe altele zicând evreica cu mare plângere, s-a apropiat sluga de evreică să o pună în laţ. Dar socotind el că este prea sus laţul şi nu o va putea ridica, a pus un scaun sub el şi laţul de gâtul său, să vadă de este bine potrivit; şi nu se ştie cum a călcat el, că a căzut scaunul de sub picioarele lui şi a rămas singur spânzurat, iar evreica văzând această minune, a crezut împreună cu toată casa sa, şi s-a botezat după cum făgăduise.

MINUNEA 408 - Minunile făcute de Sfânta icoană a Maicii Domnului, în drum spre Sfântul Munte

Plecând din Iaşi, au venit cu sfânta icoană în oraşul Huşi. Dar şi acolo mult s-au mirat cum de a simţit poporul, fiindcă la Episcopie au sosit seara târziu, iar a doua zi când s-a luminat de ziuă a venit lume din tot oraşul, ca şi cum le-ar fi vestit cineva, încât s-a umplut episcopia de popor. Însă părinţii îndată au plecat, temându-se ca nu cumva să-i urmărească de la mitropolie, mai ales că aflase şi Vodă Cuza şi zicea: să se oprească icoana, fiindcă s-a făcut minunea în ţară.

De la Huşi au mers în oraşul Bârlad, şi ducând sfânta icoană în casa doamnei Ecaterina Suţu, aceasta a primit cu multă evlavie şi dragoste, atât icoana, cât şi pe părinţii care o purtau. Dar aflând protoiereul de Bârlad, a poftit pe părinţi să aducă icoana în catedrala oraşului ca să se închine şi poporul. Şi începând a se închina mulţimea din acel oraş, icoana iarăşi a săvârşit şi în Bârlad multe minuni, dintre care vom spune una mai însemnată: în oraşul acela era un dascăl foarte înţelept şi iscusit la învăţătură, care avea în şcoala lui pe fiii celor mai însemnate persoane de acolo şi spuneau despre dânsul bârlădenii, că este foarte de treabă şi cinstit, dar la biserică nu merge, fără numai la Sfintele Paşti. Auzind acela de venirea icoanei, a trimis trăsura sa, rugând pe părinţi să ia osteneală, ca să aducă icoana în casa lui, dar părinţii nu au voit, ci i-au trimis răspuns că mai cuviincios este să vină el la icoana, deşi el a trimis trăsura în trei rânduri, ca să meargă părinţii cu icoana la dânsul. Apoi s-au rugat mulţi oameni şi au îndemnat pe părinţi a merge cu icoana la dânsul, pentru folosul sufletului lui.

Când au voit părinţii să ia icoana şi să o pună în trăsură, s-a făcut aşa de grea, încât abia patru inşi cu mare greutate au dus-o până la trăsură, iar când au vrut să o pună în trăsură, a trosnit icoana aşa de tare, încât toţi s-au înspăimântat, şi chiar caii de la trăsură au tresărit. Iar rama icoanei s-a desfăcut din toate încheieturile. Atunci au

cunoscut toţi că nu voieşte Maica lui Dumnezeu să meargă acolo, şi întorcând-o înapoi doi oameni, au adus-o foarte uşor.

Asemenea o doamnă evlavioasă, fiind foarte de mult bolnavă, afară la moşie, se temea să se suie în trăsură, ca să nu moară pe drumul ce duce la oraş, i s-a arătat această icoană în vedenia visului poruncindu-i să se scoale degrabă şi să vină la Bârlad ca să se binecuvinteze de sfânta icoană. Cum s-a suit în trăsură, îndată s-a simţit deplin sănătoasă şi venind la Bârlad, a mărturisit, zicând: „Cu adevărat pe această sfântă icoană am văzut-o astă noapte în vis, şi mi-a zis să vin cât mai în grabă la Bârlad, să apuc închinarea ei, şi acum iată că sunt deplin sănătoasă".

De la Bârlad, au venit părinţii cu sfânta icoană la Galaţi, şi au pus-o în biserica Sfinţilor împăraţi. În această biserică, un zugrav lucra meşteşugul său. Văzând îmbulzeala poporului la icoană, s-a mirat foarte, şi a început a ocărî pe oameni, făcându-i proşti şi înşelaţi, că nu cunosc nimic. „Oare credeţi voi - zicea el - basmelor călugăreşti! Nu vă amăgiţi, căci greşiţi!". Acestea bârfind, s-a uitat cu obrăznicie în faţa sfintei icoane, ocărând pe popor în gura mare; atunci deodată Maica lui Dumnezeu prin schimbarea feţei sale, atât l-a îngrozit, încât s-a înfricoşat cu totul, apoi el singur s-a făcut propovăduitor poporului, zicând: să creadă, căci cu adevărat această sfântă icoană este zugrăvită cu minune Dumnezeiască.

MINUNEA 409 - Minunile icoanei Maicii Domnului Prodromița, după ce a ajuns în Sfântul Munte

La plecarea părinţilor Nifon şi Nectarie din Galaţi cu icoana, fiind aproape plecarea, s-a făcut faţa sfintei icoane „ca ghermesit”, având adică valuri de-a curmezişul obrazului, ca fiind asudată, apoi intrând în vaporul austriac, Loid, toţi câţi se aflau în vapor, se mirau de acest chip minunat al icoanei, nu numai pasagerii creştini ortodocşi, dar şi matrozii austrieci o cinsteau şi i se închinau. După acestea, ajungând părinţii cu sfânta icoană la Sfântul Munte, la arsanaua schitului românesc, au trimis veste sus la schit, ca să se pogoare Preoţi îmbrăcaţi în Sfintele veşminte, ca prin cântări şi tămâieri să întâmpine sfânta icoană. Şi aşa fiind dusă sfânta icoană cu mare pompă, în sunetul clopotelor, s-a aşezat în această biserică, unde o vedem cu toţii, şi îi facem astăzi obştească prăznuire.

În Moldova s-au făcut multe minuni de către această sfântă icoană care, precum am zis mai sus, nu s-au scris, fiindcă părinţii Nifon şi Nectarie n-au avut ca scop să le publice, fiind mulţumiţi că au câştigat un asemenea nepreţuit şi scump odor pentru schitul acesta din nou întemeiat, care nu avea cu ce să se proslăvească. Iar cele povestite, sunt numai acelea care s-au văzut cu ochii, de unii din părinţi, şi altele au fost povestite de cei care s-au folosit de la această sfântă icoană. Pricina pentru care au fost adunate aceste câteva minuni, este preaslăvirea Maicii lui Dumnezeu şi spre folosul celor ce nu cunosc minunea zugrăvirii acestei icoane. Iar dacă cineva nu crede, noi nu ne păgubim cu nimic, fiindcă ne-am făcut datoria cuvenită de a scrie aceste minuni. Noi însă credem şi mărturisim că Maica lui Dumnezeu pururea a săvârşit şi săvârşeşte minuni, până la sfârşitul veacurilor, din bunătatea sa, spre folosul celor ce cred şi se închină ei cu credinţă şi cu dragoste.

MINUNEA 410 - Un frate, închinându-se la icoana Prodromita, s-a făcut sănătos, apoi a adormit cu pace

Pe când sfânta icoană a Maicii Domnului a fost adusă în schit, se afla aici un frate topit de boală, cu numele Inochentie, care numai după suflare se cunoştea că este viu, şi fiind de trei săptămâni nemâncat, nu mai vorbea nicidecum. Îndată ce a intrat icoana în schit, s-a trezit ca dintr-un somn şi a cunoscut că a venit Maica lui Dumnezeu închipuită pe icoană. A cerut ca să-l ducă să se închine şi el şi, închinându-se, a grăit acestea către icoană: „Maica lui Dumnezeu, de-mi este de folos ca să mai trăiesc, însănătoşează-mă, căci cred că poţi; iar dacă, trăind, mai rău mă voi strica, mai bine să mor acum, decât să mă chinuiesc aşa. Fie cum voieşti, Stăpâna mea, şi cum cunoşti, căci îmi este de folos". Acestea zicând el, s-a întors la chilia sa, vesel şi plin de duhovnicească bucurie, dar nu a spus nimic, ci îndată a cerut o cămaşă curată ca să se schimbe; apoi a cerut să se îmbrace în toată rânduiala monahicească, căci era schimnic. Şi cerând împărtăşirea cu Preacuratele Taine, adică cu Trupul şi Sângele lui Hristos Mântuitorul nostru, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, netrecând nici un ceas de când se închinase la sfânta icoană.

MINUNEA 411 - Sfânta icoană Prodromița vindecă pe un călugăr surd şi pe un meşter stăpânit de duhul cel rău

Un frate, care se numea Serghie, luându-se după mintea sa, a fugit din schit, nespunând la nimeni, şi s-a dus de s-a ascuns într-o peşteră pustie, cu gândul ca să se apuce de o nevoinţă mai mare. Odată rugându-se el după obicei, s-a pogorât deasupra capului său un luceafăr luminos, care sta neclintit în faţa ochilor lui. El însă îşi făcea canonul călugăresc. Apoi acel luceafăr, atât de tare a trăsnit, încât Serghie a căzut la pământ, ameţit şi asurzit, şi tocmai după trei zile s-a deşteptat, fiind rămas cu desăvârşire surd şi slăbit de tot. Cu toate acestea, aşa cum a putut, a venit la schit şi a mărturisit întâmplarea care s-a petrecut cu el. Noi auzeam şi înţelegeam ce ne spunea el, dar el nu auzea nimic din ceea ce spuneam noi, fără numai prin scrisoare ne înţelegeam cu dânsul. Făcându-ni-se milă de el, l-am dus la sfânta icoană, înălţând cu dinadinsul rugăciuni pentru dânsul. Iar Maica lui Dumnezeu, ca o milostivă, l-a vindecat, încât i-a revenit auzul ca şi mai înainte.

Altădată pe un meşter dintre cei care lucrau la schit, din nepătrunsele judecăţi ale lui Dumnezeu, l-a apucat un duh necurat, care foarte rău îl muncea. Aducându-l înaintea sfintei icoane, citindu-i acatiste şi paraclise, s-a izbăvit de acea neputinţă.

MINUNEA 412 - Maica Domnului poartă grijă de peşte pentru ziua prăznuirii icoanei sale, Prodromița

Într-un an, pe 10 iulie, părinţii acestei chinovii fiind rânduiţi a pescui, s-au pogorât noaptea spre mare la arsana, ca să arunce toate mrejele spre pescuire, deşi în timpul acela nimeni, nici mănăstirile, nici oricare alt pescar, nu aruncă mreje, căci apa fiind caldă, peştii umblă la suprafaţa apei şi nu se prind în mreje. Însă părinţii, fiind trei la număr, au zis: „Noi să cercăm şi să aruncăm mrejele şi Maica lui Dumnezeu, de va voi, puternică este să-şi prindă peşte pentru sărbătorea Sfinţiei sale”. Iar unul dintre aceşti trei monahi, fiind cam la îndoială, a îndrăznit a zice în sineşi: „Să văd acum dacă icoana aceasta a Maicii Domnului s-a zugrăvit cu minune, după cum spun părinţii, apoi să facă să se prindă peşte la sărbătoarea ei, în timpul acesta de vară, căci atunci voi crede fără îndoială”. Şi aşa au aruncat în mare, cinci mreje de câte 80 de stânjeni bucata şi le-au lăsat în mare, nu trei ceasuri după obicei, ci cinci, ca să se pescuiască bine, apoi începând a le scoate, nu găseau într-o mreajă decât patru sau cinci peştişori mici, aşa urmând la toate mrejele, iar când au scos bucata cea mai de pe urmă, au început aceşti părinţi a cârti că Maica Domnului nu a voit să-şi prindă peşte la sărbătoarea sa şi păcat, ziceau ei, de osteneala pe care am făcut-o; dar scoţând mreaja, mai mult de jumătate era cu peşte. Iată că fără de nădejde fiind, Maica lui Dumnezeu nu i-a lăsat împuţinaţi, ci arătându-le minunea Sfinţiei sale, numai dintr-un capăt de mreajă au scos 30 oca (38 kg) de peşte.

MINUNEA 413 - Trăsăturile feței celei nefăcute de mână a Maicii Domnului de pe Sfânta icoană Prodromița

Mărimea acestei icoane este în lungime de 4,5 palme (1 m), iar lăţimea după analogie (75 cm). Nu este făcută după nici una din icoanele făcătoare de minuni, ci este făcută după un nou plan al zugravului. Faţa ei este asemenea spicului de grâu, nasul, gura şi bărbia sunt foarte potrivite la măsură; iar ochii atâta dar au, ca şi cum ar soarbe inima privitorilor; cu toate acestea, căutătura este cu stăpânire, căci privind cineva cu înţelepciune, şi cu luare aminte în faţa acestei sfinte icoane, va vedea înfăţişare de mare neam, amestecată cu o blândeţe, prin care se arată că este însăşi Maica lui Dumnezeu închipuită pe icoană, plină de dar Dumnezeiesc, şi nu poate să o privească cineva fără să nu simtă în inima sa dulceaţă duhovnicească, bucurie şi umilinţă, fără numai de va fi vreun om prea cerbicos şi întunecat la minte, ca să nu simtă nimic din toate acestea. Căci numai din privirea ei se încredinţează fiecare că nu este săvârşită de mână de om, precum mărturisesc şi străinii, care vin de o văd, deoarece nu stă numai într-un fel sfânta ei faţă, ci uneori se cam smoleşte, alteori se îngălbeneşte, iar la privegherile cele de toată noaptea, la sărbători împărăteşti, şi mai ales la această serbare de acum (12 iulie) a Sfinţiei sale, atât este de veselă şi voioasă, cum este un trandafir, încât privitorilor nu li se par că văd chip, ci ca şi cum ar privi chiar pe adevărata Maica lui Dumnezeu. Ea se află în strană în mijlocul bisericii, cu bună-cuviinţă înfrumuseţată, atrăgând ochii tuturor, cu privirea ei cea plină de dulceaţă. Aşa precum a văzut-o odinioară Sfântul Dionisie Areopagitul, în Sfântul Sion, asemenea şi aici în Sfântul Munte, a văzut-o în Dumnezeiască vedenie, în stare de trezie, Cuviosul Marcu, ucenicul Sfântului Grigore Sinaitul, şezând pe scaun ca o împărătească, înconjurată de îngeri şi de arhangheli şi de toţi Cuvioşii Sfântului Munte, slăvind-o şi închinându-I-se ei, având palate de aur înalte către partea ce se zice Vigla, în care loc acum, cu ajutorul ei, s-a făcut această nouă

biserică, întru slava Fiului ei, spre mântuirea monahilor români şi a tuturor credincioşilor ortodocşi.

Cu toţi să aducem mulţumire lui Dumnezeu pentru această nouă şi preaslăvită minune, căci la Dumnezeu toate sunt cu putinţă, precum vedem din Sfintele Scripturi. Drept aceea, noi toţi câţi serbăm această sfântă şi veselitoare sărbătoare a Maicii lui Dumnezeu, căzând înaintea acestei icoane a ei, ce-şi are feţele închipuite cu minune, să strigăm toţi credincioşii: „Preasfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară Maria, protectoarea şi apărătoarea noastră, cerem a ta nebiruită apărare! Împărăteasa Cerului şi a pământului, ceea ce ai cu dreptate numele de „Prodromiţa”, adică „Înainte-Mergătoare”, întăreşte-ne în lucrarea faptelor bune, şi ne du de mână în Împărăţia cea Cerească; povăţuieşte-ne pe noi şi pe toţi drept-credincioşii creştini, spre a vedea şi veşnic a ne îndulci de mărirea Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, că binecuvântată şi preaproslăvită eşti, în vecii vecilor”. Amin. Minunile (430 - 439) istorisite despre sfânta icoană cea cu minune Dumnezeiască zugrăvită, sunt adevărate şi petrecute sub ochii mei. 01 octombrie 1899.

Nifon ieroschimonah, Schitul Prodromul.

MINUNEA 414 - Povestire despre icoana Maicii Domnului cea nefăcută de mână, din Mănăstirea Cosfinița

Această vestită şi sobornicească mănăstire a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria, numită Cosfiniţa, se află în părţile Macedoniei, deasupra unui munte înalt, în eparhia Filipon şi Drama, aproape de apostolescul oraş Filipi, sau Filipisiu. Ea este renumită pentru măreţele sale zidiri şi minunată pentru icoana cea făcătoare de minuni a Născătoarei de Dumnezeu ce se află într-însa, care fără mână omenească şi fără vopsele de meşter, ci prin dumnezeiască lucrare s-a zugrăvit în chip minunat, după cum mai pe urmă vom povesti. Cum că de Dumnezeu a fost zugrăvită această icoană a Preasfintei Născătoare, avem mărturii mai vechi şi anume: Sfinţita mahramă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cea trimisă către Avgar şi lespezile Legii cele scrise şi date lui Moise Proorocul. De aceea nu avem nici o îndoială că întipărirea acestei icoane este însuşi chipul Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, şi al Unuia-Născut Fiul ei, pe care Îl ţine în sfintele sale braţe, căci privind-o se cunoaşte preabine că la zugrăvirea ei nu are nimic greşit, nici vreo urmă de neputincioasă mână omenească, ci de Atotputernicul şi fără de greşeală deget al lui Dumnezeu este făcută. S-a văzut această preasfântă şi preaminunată icoană în această mănăstire, în zilele celui între Sfinţi părintelui nostru Gherman sihastrul şi ctitorul acestui sfinţit locaş.

Acest sfinţit Părinte, părăsind tulburarea şi împătimirea lumii din vârstă copilărească, a plecat în pustiul Iordanului, unde a petrecut ani îndelungaţi urmând viaţa sihăstrească, povăţuindu-se la desăvârşirea faptelor bune, de către Preacuvioşii şi de Dumnezeu purtătorii Părinţi, cei ce se aflau acolo în anii cei de atunci. Iar după ce a ajuns la cel mai înalt nivel de trăire şi contemplaţie şi s-a făcut vrednic ca să împărtăşească şi altora din dumnezeieştile daruri şi să se facă povăţuitor a multor suflete la limanul

mântuirii, i s-a arătat îngerul Domnului în trei rânduri şi i-a zis că este voia lui Dumnezeu să lase de acum pustiul Iordanului şi să se ducă în părţile Macedoniei, ca să zidească o mănăstire deasupra unui munte al filipisenilor, în numele Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Atunci el neputând să se împotrivească voii lui Dumnezeu, a ieşit de acolo şi după un an de călătorie a ajuns în Macedonia. Povăţuindu-se de îngerul Domnului, a venit în oraşul filipisenilor, aproape de munte, unde era voia Maicii Domnului să se zidească o mănăstire. Şi pe când se ruga, ca să-i arate Dumnezeu locul cel orânduit, deodată a văzut o văpaie de foc care începea din vârful muntelui şi se urca până la cer şi din aceasta a înţeles că voia lui Dumnezeu era ca acolo să se zidească mănăstire. Pe de o parte el s-a bucurat foarte mult, că i-a arătat Dumnezeu locul unde să se zidească, însă pe de alta se mâhnea foarte mult, că într-un asemenea loc îi lipseau mijloacele necesare şi cheltuielile erau foarte mari. Dar credinţa sa cea către Dumnezeu i-a făcut lui mare mângâiere, gândind că nu l-ar fi orânduit dumnezeiasca Pronie la o asemenea lucrare dacă nu ar fi hotărât mai înainte şi chipul săvârşirii acestui lucru, după cum s-a făcut cu adevărat, precum vom vedea în cele se urmează.

Doi boieri mari şi bogaţi din Roma, care se numeau Nicolae și Neofit, care în deosebite împrejurări au fost trimişi ca soli ai romanilor în diferite părţi, fiindcă se simţeau îngreuiaţi de tulburarea lumii şi de ispitele vieţii, au hotărât să plece şi să caute un loc de linişte şi vreun bărbat cu fapte bune, de la care să se înveţe viaţa monahicească, cum şi adevărata şi neprihănita faptă bună. Şi aflând de la toţi despre petrecerea cea îngerească a acestui sfinţit bărbat, au luat cu dânşii toate bogăţiile lor şi venind le-au încredinţat în mâinile lui, supunându-se şi ei învăţăturii şi povăţuirii lui celei folositoare de suflet şi de Dumnezeu iubitoare. Iar dumnezeiescul şi sfinţitul Părinte, văzând aceasta, a slăvit pe Dumnezeu şi îndată a început a zidi mănăstirea în acel loc, unde a văzut minunea văpăii şi după multe osteneli şi nepovestite rele pătimiri, s-a săvârşit această sfântă mănăstire, atât de măreaţă şi frumoasă, cu stăruinţa acestui Cuvios Părinte şi cu mijlocirea şi cheltuiala acestor bărbaţi evlavioşi şi cinstitori de Dumnezeu.

Iar după ce s-a terminat de zidit mănăstirea şi n-a mai rămas altceva de făcut, fără numai înfrumuseţarea interioară a bisericii, meşterii lucrători au gătit două scânduri pentru icoanele împărăteşti. Dar pe când se îndeletniceau să geluiască mai bine o scândură care era rânduită pentru icoana Născătoarei de Dumnezeu, deodată a crăpat, iar meşterii, lepădând-o, cereau alta. Dar Cuviosul s-a mâhnit foarte mult, fiindcă el însuşi alesese acea scândura, pentru evlavia cea nemărginită pe care o avea către Născătoarea de Dumnezeu.

Se vede însă că aceasta s-a făcut după iconomia lui Dumnezeu, ca să se proslăvească mai mult Stăpâna Născătoarea de Dumnezeu şi să se bucure mai mult credinciosul slujitor. Şi precum Unul-Născut Fiul ei a ales pe Apostoli dintre săraci şi neînvăţaţi, ca să ruşineze pe înţelepţii pământului, în acest chip şi Născătoarea de Dumnezeu a primit acea scândură, lepădată şi crăpată, ca să o arate izvor de minuni şi obştească tămăduire. Şi pe când Cuviosul s-a dat la o parte mâhnit, ca să se roage deosebi la vremea cea orânduită, deodată a văzut pe Stăpâna Cerului şi a pământului, care strălucea mai mult decât soarele şi neputând privi cu ochiii săi spre acea dumnezeiască strălucire, a căzut jos tremurând. Atunci a auzit pe Născătoarea de Dumnezeu, care i-a zis cuvintele acestea: „Ghermane, slugă preacredincioasă a Unuia-Născut Fiului meu! Am văzut credinţa ta şi adevărata evlavie ce o ai către mine. Şi fiindcă atâta te-ai mâhnit pentru că s-a crăpat scândura ce ai gătit-o pentru mine, iată eu îţi dăruiesc icoana mea, zugrăvită întocmai în chip minunat, fără să pună mâna pe ea meşterul. Îţi dau acest dar, spre răsplătirea credinţei şi evlaviei tale şi a multor sudori ce ai vărsat, ca să se zidească această mănăstire în numele meu”.

După ce Cuviosul a auzit aceste cuvinte, a ridicat ochii săi şi a văzut pe Născătoarea de Dumnezeu că s-a apropiat de acea scândură crăpată şi cum cu preaslăvire s-a întipărit pe dânsa dumnezeiescul chip al Maicii lui Dumnezeu şi al Unuia-Născut Fiului ei, şezând pe sfintele sale braţe. Şi îndată se revărsau raze în chip de aur de la dumnezeiasca ei icoană, care luminau toată latura aceea. Tot în acel timp, un ucenic al

lucrătorilor amintiţi, a venit cu totul înspăimântat la dânşii şi a zis că, aflându-se în locul unde era lepădat lemnul pentru icoană, deodată a văzut că a venit acolo o preafrumoasă femeie, cu strălucire ca de fulger, ţinând în braţele sale un Prunc, care se vedea ca o împărătească măreaţă, cum s-a apropiat de locul acela unde era scândura lepădată şi văzând-o a zis: „Această scândură este foarte potrivită pentru icoana mea şi în zadar caută meşterii alta". Iar aceia, auzind aceste cuvinte, au alergat toţi împreună şi deodată au văzut că era zugrăvit pe acea scândură Preacuratul chip al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi a Unuia-Născut Fiului ei şi strălucea mai mult decât soarele.

Toţi cei ce se aflau acolo, atât monahi cât şi mireni, au rămas înspăimântaţi şi s-au bucurat foarte mult, slăvind cu glas mare pe Domnul nostru Iisus Hristos şi pe Maica Sa Preacurată care a voit, cu acest preaslăvit şi minunat lucru, să slăvească sfinţitul ei locaş, să veselească pe credinciosul şi recunoscătorul ei rob şi să întărească pe bine-credincioşii creştini, în adevărata credinţă şi să ruşineze pe cei necredincioşi.

Şi ca drept dovadă că această minune este adevărată, se constată din aceasta căci scândura sfinţitei icoane este negeluită iar crăpătura se vede până astăzi. Ceva mai mult, şi Preasfinţitul Mitropolit Matei de la Mira, trimiţându-se exarh în această mănăstire, la anul 1610, cercetând cu luare-aminte şi încredinţându-se de această minune, a scris şi un canon de rugăciune (Paraclis) Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, prin care mărturiseşte şi laudă acest mare şi înfricoşat lucru, doxologind cu cuvioşie pe cea neispitită de nuntă, Maica Mântuitorului nostru, care poate oricâte voieşte. Se învederează aceasta încă şi mai mult din neîncetatele minuni care se săvârşesc în toate zilele, către toţi cei care aleargă sub acoperământul ei, cu credinţă şi cu dragoste. Pentru aceasta aleargă şi creştinii neîncetat, din toate laturile filipisenilor şi din toată Macedonia, aducându-şi pe bolnavii lor şi nici unul nu se întoarce fără a primi vindecare sufletească şi trupească, de la această icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, nefăcută de mână omenească. Prin ale cărei rugăciuni, să ne păzească şi pe noi Domnul Dumnezeu de tot răul şi să ne învrednicească Împărăţiei Cerurilor, Amin

(Slujba şi Minunile sfintei icoane a Maicii Domnului numită Prodromiţa, traducere De Calinic Boteanu, 1903, Bucureşti).

Minuni săvârşite de Maica Domnului în zilele noastre

MINUNEA 415 - Strigând către Maica Domnului în timpul căderii, este salvat de la moarte

Între anii 1951-1952 se picta biserica din satul Celmegeşti, Vâlcea. Între pictori, va lucra pe schelă şi pictorul Marin Săndulescu din satul sus-numit. Între altele, el spunea următoarele: „În viaţa mea am fost un păcătos. Însă aveam o mare evlavie la Maica Domnului, aşa cum am şi acum. Când pictez icoana cu chipul Maicii Domnului, mă rog la ea şi mă ajută să le pictez bine, cu toate că sunt păcătos”.

Iată că într-o zi pe când Marin Săndulescu vopsea acoperişul de pe turnul bisericii, a călcat greşit şi s-a prăbuşit de pe schelă, de la o înălţime de 25-30 m. Toţi credeau că a murit. După 10 minute a deschis ochii, s-a deşteptat ca dintr-un somn şi a zis: „Daţi-mi o cană cu lapte să beau”. Cei din jur şi-au făcut cruce şi i-au zis: „Cum ai scăpat cu viaţă, frate Marine?”. El le-a răspuns: „În clipa când cădeam de pe turn, m-am rugat la Maica Domnului cu credinţă, zicând: „Maica Domnului, ajută-mi!”. Şi îndată am simţit sub mine ca nişte aripi, care mă sprijineau, până am ajuns jos”. După ce a băut o cană cu lapte, pictorul Marin Săndulescu s-a urcat din nou pe schelă şi a lucrat cu spor până seara.

MINUNEA 416 - Maica Domnului ajută celor condamnați pe nedrept

Pe timpul războiului a fost închis un cetăţean nevinovat. Zi de zi aştepta cu mare teamă ceasul judecăţii. Era slab la credinţă. De aceea îl supăra tot mai mult gândul sinuciderii. Dar şi-a adus aminte de Dumnezeu şi de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi noaptea a început să se roage cu lacrimi, zicând: „Maica Domnului, scapă-mă de primejdia aceasta". Apoi a adormit. În vis a văzut o fecioară îmbrăcată în haine albe, că a intrat pe uşa celulei şi i-a zis: „M-ai chemat? Iată am venit! Roagă-te şi nu te teme". Apoi a păşit prin mijlocul celulei şi a trecut prin peretele celălalt. Era Maica Domnului! A doua zi, cu adevărat nu a mai fost judecat, iar după puţină vreme a fost eliberat din închisoare, ca achitat.

MINUNEA 417 - Cum a vindecat Maica Domnului o femeie grav bolnavă

În oraşul Vaslui, mai este încă în viaţă profesorul Dumitru Cotoran. Prin anul 1939-1940 era profesor de filozofie la liceul din Vaslui. Şi după cum singur mărturiseşte, era un ateu convins. Soţia era însă credincioasă. Dar nu avea copii. Iată însă, că soţia i se îmbolnăveşte grav şi este internată pentru operaţie la un spital din Bucureşti. După operaţie, ajunsese în stare aproape de inconştienţă. „Domnule doctor, mai este vreo speranţă cu soţia mea?" întreabă profesorul Cotoran, la care el răspunde: „Numai Dumnezeu dacă mai face vreo minune! Altfel...".

Cum a auzit cuvintele acestea, a ieşit foarte zdrobit la inimă din spital şi fără să ştie unde merge, a căutat o biserică deschisă în cale. De unde nu intrase în biserică din copilărie, iată acum întâlneşte prima biserică a Sfinţilor Ioachim şi Ana, pe strada Traian.

Intră repede înăuntru şi căzând în genunchi la icoana Maicii Domnului, a rostit cu lacrimi această rugăciune disperată: „Maica Domnului dacă exişti, salvează-mi soţia!”. Apoi s-a întors la spital unde soţia sa se zbătea între viaţă şi moarte. Parcă dormea. S-a aşezat lângă patul ei. S-a rugat Maicii Domnului în gând, pentru ea. Deodată femeia deschise ochii şi întrebă: „Dumitre, tu eşti?”. „Da, eu sunt, vrei ceva?”. „Ajută-mă să mă ridic puţin” - a zis ea, apoi a continuat: „Acum o jumătate de ceas a venit la mine o femeie în haine albe, foarte frumoasă, şi mi-a spus: Iată, aici în prăpastia aceasta, era să cazi. Dar pentru rugăciunea soţului tău, te scot deasupra... Apoi m-a apucat de mână şi m-a urcat pe un loc ridicat şi luminat”. Din clipa aceea a dispărut acea fecioară, iar muribunda a început a se întări. „Vrei să te plimbi cu mine pe coridor?” a întrebat-o soţul. „Vreau, pentru că nu mă mai doare nimic!”. Când l-au văzut doctorii că se plimbă cu soţia, după o operaţie aşa de grea, s-au mâniat pe profesor şi i-au zis: „Ce faci, domnule, ai înnebunit?”. „Nu, domnule doctor, abia acum m-am trezit!”. În câteva zile soţia s-a făcut complet sănătoasă şi s-au reîntors la Vaslui. Aici, profesorul Dumitru Cotoran şi-a schimbat cu totul viaţa, devenind un bun creştin. Era nelipsit de la biserică, unde la fiecare sărbătoare citea câte un capitol din Noul Testament şi se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi.

MINUNEA 418 - Prin rugăciunile mamei şi ale Maicii Domnului, fiul necredincios se întoarce la pocăință

O creştină aleasă, Doina Militaru, din comuna Greci-Măcin, judeţul Tulcea, istoriseşte acest fapt vrednic de luat în seamă: în acest sat trăia până de curând o femeie văduvă, foarte credincioasă, care avea un singur fecior, Nicolae, ca de 30 de ani şi acesta căsătorit. Feciorul, gospodar de altfel, o ajuta pe bătrână la munca câmpului şi la întreţinerea casei. Dar avea un mare şi greu păcat: Nicolae nu mai vroia să creadă în Dumnezeu. De aceea nu mergea la biserică deloc, încă din copilărie nu se mărturisea, nu se închina. Ba nu putea să vadă pe Preot pe la casa lor. „Măi, Nicolae - îi zicea mama - iată mâine, va veni Părintele cu icoana prin sat, pentru că se apropie Crăciunul. Trebuie să-l primim şi noi". „Mamă, - răspundea Nicolae - dacă intră la noi în casă, îl scot pe uşă în stradă". „Măi, Nicolae - îi spunea mama altădată - va veni Părintele cu Sfânta Agheasmă, să ne sfinţească şi nouă casa, pentru că mâine este Botezul Domnului. Nu cumva să te împotriveşti, pentru că te bate Dumnezeu". „Lasă să vină, că îi dau eu cu barda..." îi răspundea el. Şi într-adevăr, nu primea niciodată pe Părintele în casă, iar biata mamă plângea nemângâiată, să-l întoarcă la Dumnezeu pe fiul ei, la sfânta credinţă şi la pocăinţă. Ani de zile au răbdat Dumnezeu şi mama lui Nicolae, doar s-ar întoarce. Dar rugăciunea mamei şi a preotului din sat nu conteneau pentru Nicolae. Și iată cum l-a întors Dumnezeu la credinţă şi căinţă.

De la o vreme s-a îmbolnăvit Nicolae, încă aşa de grav, că a căzut la pat. După câteva zile de suferinţă, într-o dimineaţă, striga stăruitor la mama: „Mamă, mamă, adu pe Părintele Postolache, să mă spovedească şi împărtăşească, căci eu am să mor!". „Dar cum să-l chem? Nu l-ai înjurat tu pe Părintele de atâtea ori şi ai zis că îl dai pe uşă afară?" i-a răspuns lui. „Mamă, astă-noapte am văzut pe Maica Domnului stând lângă patul meu. Era îmbrăcată în alb, foarte frumos şi toată noaptea s-a rugat cu lacrimi în ochi

pentru mine" i-a povestit Nicolae. Când a văzut biata mamă că fiul ei spune aceste cuvinte cu lacrimi, s-a bucurat mult că a auzit-o Dumnezeu şi îndată a chemat Preotul satului acasă. Iar Părintele, ca un adevărat păstor al turmei lui Hristos, a venit numaidecât la cel căzut. „Părinte, l-a întrebat, nu eşti supărat pe mine?". „De ce să fiu supărat, Nicolae?". „Păi, ţi-am făcut atâta supărare, te-am înjurat, te-am ameninţat cu bătaia, te-am...". „Nu, Nicolae, nu sunt deloc supărat pe tine. Hristos a fost răstignit de oameni şi nu s-a supărat pe ei. Eu m-am rugat todeauna pentru tine şi am avut credinţa că te vei întoarce la calea cea adevărată", i-a răspuns Preotul. „Atunci, te rog, spovedeşte-mă, Părinte, şi împărtăşeşte-mă, căci nu mai am multe zile de trăit", a zis Nicolae. Și mărturisindu-se cu lacrimi multe, s-a căit de păcatele sale şi a primit şi Sfânta împărtăşanie, iar după trei zile a murit împăcat cu Dumnezeu, cu sine şi cu toţi oamenii. Astăzi, Preotul Postolache din comuna Greci-Tulcea se află în Brăila şi confirmă cele de mai sus.

MINUNEA 419 - Maica Domnului este grabnic ajutătoare

Preasfinţitul Episcop Chesarie Păunescu povesteşte că prin anul 1934, când era director la Seminarul monahal din Mănăstirea Cernica, s-a întâmplat că în iarna aceea s-au terminat alimentele şi lemnele de foc la elevi. Nu mai aveau nici bani în casă, nici mănăstirea nu avea rezervă de lemne şi hrană. „Ce să fac? spunea Preasfinţitul. Nu găseam să împrumut de nicăieri, iar elevii sufereau. Atunci m-am dus la biserică, am căzut în genunchi la icoana Maicii Domnului şi am citit Paraclisul ei cu lacrimi, cerându-i ajutorul în acea grea nevoie. Şi iată că Maica Domnului nu ne-a lăsat. A doua zi dimineaţa a venit din Bucureşti la mănăstirea Cernica, o doamnă credincioasă şi a

întrebat: „Cine este directorul Seminarului?”. „Arhimandritul Chesarie Păunescu” - i s-a răspuns. „Şi unde este chilia lui?”. „În incinta mănăstirii, la etaj” i s-a răspuns iarăşi.

Numai ce se pomeneşte Arhimandritul cu o doamnă la uşă, care-i zice: „Părinte director, am auzit că nu aveţi cu ce întreţine Seminarul. Iată, vă donez din munca mea 5000 de lei, să procuraţi pentru elevi tot ce vă trebuie”. „Bine, soră - i-a răspuns - Dumnezeu şi Maica Domnului să vă plătească! Dar spuneţi-mi numele, să vă facem un pomelnic pentru familie”. „Nu, părinte, nu trebuie, ştie Dumnezeu numele meu şi de ce am eu nevoie...”.

MINUNEA 420 - Folosul Paraclisului Maicii Domnului

Soţii Teodor şi Sultana Petre din satul Crăsani - Ialomiţa, au fost din tinereţe credincioşi, buni, milostivi, nelipsiţi de la biserică. Iată însă cu rânduiala lui Dumnezeu se îmbolnăveşte greu femeia, în vara anului 1950. Internată la Bucureşti în spital, supusă la cel mai bun tratament, boala se agrava, încât sfârşitul era inevitabil. Avea o infecţie gravă la abdomen. Doctorii nu ştiau ce medicament să-i mai dea. Vestea aceasta a îndemnat pe soţul ei să alerge la Mănăstirea Balaciu (Ialomiţa), unde de altfel veneau regulat. „Părinte stareţ, îmi moare soţia!” spunea soţul plângând. „Este aproape de comă. Nu ştiu doctorii ce să-i mai facă”. „Să mergem, frate Teodor, în biserică cu toţii, să facem un Paraclis la icoana Maicii Domnului şi să avem credinţă, că mult poate rugăciunea Maicii Domnului înaintea Preasfintei Treimi!” i-a răspuns Părintele. Au căzut cu toţii în genunchi, au citit Paraclisul cu lacrimi, au sărutat sfânta icoană şi au cerut mila Maicii Domnului pentru cea bolnavă. În acelaşi ceas, soţul a pornit apoi repede la spital, apăsat de durere. Cum intră pe poarta spitalului Brâncovenesc, observă pe soţia sa plimbându-se încet, pe sub

umbra castanilor. Se simţea mai bine chiar din ceasul când au făcut Paraclisul Maicii Domnului.

Pe când părinţii se rugau la Mănăstirea Balaciu, doctorii au fost inspiraţi să-i facă injecţii de penicilină cu streptomicină. Din prima injecţie s-a simţit tot mai bine, până s-a vindecat cu totul.

Femeia este astăzi în viaţă, cu mila Domnului şi ajutorul Maicii Domnului. De atunci Paraclisul se face zilnic în casa lor.

MINUNEA 421 - Paraclisul Maicii Domnului izbăveşte pe om de primejdia morții

Locuitorul Nicolae Gavriluţ din comuna Galu, județul Neamţ, ne mărturiseşte următoarele: „În vremea ultimului război mondial, mă aflam pe front. Lupte grele, atacuri ziua şi noaptea, moartea mă pândea la fiecare pas. Singura mea nădejde de scăpare mi-a fost însă Maica Domnului. Aveam la mine Paraclisul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, pe care îl citeam permanent, cu lacrimi, de câteva ori pe zi. Îl rosteam zi şi noapte pe dinafară.

Odată a căzut un proiectil la doi metri de mine, tocmai pe când citeam Paraclisul. Explozia a fost puternică, dar toate schijele au trecut pe deasupra. Am făcut cruce şi am continuat rugăciunea către Maica Domnului. Altădată un alt proiectil mare a căzut la jumătate de metru, de tranşeul în care mă aflam. Eu citeam cu lacrimi Paraclisul sfânt. Acum Maica Domnului a făcut cu mine o adevărată minune. Proiectilul n-a explodat. S-a înfipt numai pe jumătate în pământul uscat de secetă. L-am zărit cum strălucea în soare. Dacă exploda, nu puteam scăpa de moarte. Cu ajutorul Maicii

Domnului am scăpat neatins de nici un glonte, în cei patru ani de război, în timp ce în jurul meu vedeam permanent morţi şi răniţi”. După terminarea războiului, Nicolae Gavriluţ a fost călăuzit la mănăstire şi a ajuns călugăr sporit.

MINUNEA 422 - Cum a izbăvit Maica Domnului o mamă de la moarte

O creştină din satul Cut, jud. Neamţ, numită Elena Dumitru, a tocmit o căruţă cu cal a locuitorului Ion Vieru, din comuna Dumbrava Roşie, jud. Neamţ, ca să-i aducă lemne de foc din lunca Bistriţei. S-au urcat în căruţă omul, femeia şi fiica ei, ca de 15 ani. Trebuia să treacă prin vadul apei ca să ajungă dincolo, în lunca Bistriţei. Iată că din greşeală, au nimerit într-o groapă adâncă, de câţiva metri. În câteva clipe, s-au înecat calul, locuitorul Ion Vieru şi fiica femeii. Numai mama, singură, a scăpat, cu ajutorul Maicii Domnului. Sătenii o întrebară miraţi: „Femeie, cum ai scăpat de moarte?”. Ea le-a răspuns: „În clipa când mă cufundam, am strigat din adâncul inimii la Maica Domnului, zicând: Maica Domnului, nu mă lăsa să mor, că am copil! În clipa aceea m-am văzut scoasă din apă pe malul celălalt al Bistriţei”. Minunea aceasta s-a petrecut în vara anului 1965. Femeia aceasta trăieşte şi astăzi.

MINUNEA 423 - O creştină înviată de Maica Domnului spre a-şi mărturisi păcatele

Mărturisesc bătrânii de pe valea Bistriţei că prin anii 1934-1935, în satul Izvorul Muntelui, Ceahlău, s-a petrecut un fapt cu totul neobişnuit. O fată din sat, cam de 20 de ani, necăsătorită, păştea oile pe munte. Iar din lucrarea vrăjmaşului, un cioban a căzut cu dânsa în păcat. Fiindu-i ruşine să n-o afle părinţii, şi-a ucis mai înainte de vreme pruncul. Apoi ruşinându-se şi de Preotul satului, nu şi-a mărturisit acest greu păcat al desfrânării şi uciderii.

Însă sufletul acesta avea mare evlavie la Maica Domnului, înaintea căreia se ruga şi plângea ziua şi noaptea, să-i ierte păcatul acesta şi să-i ceară milă de la Domnul. După câţiva ani, fata s-a îmbolnăvit şi a murit. A treia zi a venit Preotul şi mult popor şi s-a început slujba de înmormântare. După terminarea trisaghionului şi a praznicului de familie, pe când să pornească cu moarta spre biserică, iată că se deşteaptă răposata, mişcă puţin capul şi începe a striga: „Părinte, părinte, vino încoace... nu te teme! Cu sfinţia ta am treabă... Eu am făcut un păcat mare în viaţă şi m-am ruşinat să-l spovedesc. Dar pentru că am avut evlavie la Maica Domnului, ea s-a rugat pentru mine înaintea Mântuitorului şi mi-a trimis sufletul în trup, ca să-mi spovedesc păcatul pe pământ, căci pe pământ l-am făcut...”. Lumea uimită s-a retras afară, iar fata s-a mărturisit la Preot de păcatele sale, cu multe lacrimi. Apoi rudele au îmbulzit-o în jurul sicriului cu tot felul de întrebări: „Cum este dincolo? Ce ai văzut acolo? Ai văzut fericirea Raiului? Dar muncile iadului?”. La aceste întrebări, ea le-a răspuns: „Cum este dincolo, nu pot să vă spun. Atât vă pot spune, că aşa cum este aici, pe pământ, unde fiecare este scris la primărie cu tot ce are, tot aşa şi dincolo, fiecare este scris cu tot ce a făcut, bun sau rău... Vă rog cu lacrimi să fiţi spovediţi fiecare de toate păcatele, că ce se dezleagă pe pământ, se dezleagă şi în cer... Dincolo nu mai este pocăinţă şi nici Maica Domnului nu se roagă pentru păcătoşi.

Tot ce aţi făcut pentru mine, rugăciuni şi pomană, sunt primite. Continuaţi!”. Şi a adormit din nou răposata.

MINUNEA 424 - O femeie, punând toată nădejdea spre Dumnezeu şi Maica Domnului, a născut cu bine

O femeie din Pipirig s-a internat la spitalul din Târgu Neamţ. Printre altele, doctorul i-a spus: „Femeie, câţi copii ai?”. „Am doi copii, domnule doctor”. „Bine! Iată, te-ai făcut sănătoasă. Mâine pleci acasă, dar să ţii minte ce-ţi spun eu: dumneata nu mai ai voie să naşti copii. Dacă nu mă asculţi şi mai naşti, vei muri în chinurile naşterii. Vezi să nu uiţi cuvintele mele!”.

În câteva zile după ieşirea din spital, femeia a venit tulburată la duhovnicul ei din mănăstire. „Părinte, ce mă sfătuieşti să fac? Eu n-am făcut niciodată avorturi. Acum iată, mi-a spus doctorul că nu mai am voie să nasc copii, dacă vreau să mai trăiesc”. „Soro Marie, eu te sfătuiesc un singur lucru: ori trăieşte cu soţul tău în curăţie, ori naşte copii. O mamă trebuie să se sacrifice. Ai credinţă în Dumnezeu. În nici un caz nu vei muri. Lasă, că de lucrul acesta răspund eu. Una din două”. „Bine, părinte, vă ascult”.

După câteva luni se întoarce femeia la mărturisire: „Părinte, sunt însărcinată. Am încredere în cuvintele sfinţiei voastre şi nădăjduiesc la Maica Domnului. Rugaţi-vă pentru mine!”. „Soră Marie, nu te îndoi! Eu te voi pomeni zilnic la rugăciune. Domnul să te binecuvinteze!”. După alte câteva luni, femeia a venit cu pruncul nou-născut, în braţe, la mănăstire: „Părinte, am născut bine, cu ajutorul Maicii Domnului. Acesta-i copilul! Îl cheamă Ştefan. Am venit să mulţumesc lui Dumnezeu şi sfinţiei voastre căci dacă nu mă sfătuiai, el nu era pe lume”. „Slavă Domnului, soro! Vezi că Dumnezeu face minuni? El

este doctorul doctorilor. Dumnezeu să-l binecuvinteze pe Ştefan, să crească mare şi sănătos! Stai în genunchi să-ţi citesc o rugăciune de mulţumire. Apoi să duci copilul în biserică şi să-l închini la Maica Domnului". După puţină vreme, femeia s-a întâlnit cu doctorul. „Domnule doctor, ştiţi că am născut un copil? M-a păzit Dumnezeu şi l-am născut uşor". „Nu cred până nu-l văd. Vino într-o zi cu el la mine!". Când l-a văzut, a luat copilul în braţe, l-a sărutat şi plin de emoţie a zis: „Cu adevărat, numai o minune a fost!". Astăzi Ştefan este copil mare şi frumos. Iarna merge la şcoală şi vara paşte oile pe dealurile Pipirigului. Iar din când în când mama lui îmbrăcată în catrinţă şi bundiţă, vine cu Ştefan să se închine la mănăstirea Sihăstria.

MINUNEA 425 - Maica Domnului avertizează pe cei ce trăiesc necununați

În comuna Bălceşti - Iaşi, doi soţi au trăit necununaţi 38 de ani şi au născut câţiva copii. Amânând mereu cununia religioasă, nu li se primeau slujbele la biserică şi nu puteau fi împărtăşiţi cu Trupul şi Sângele lui Hristos, căci trăiau în desfrânare.

Într-o noapte, însă, i s-a arătat femeii în vis o împărătească îmbrăcată în alb, cu cunună pe cap care, desigur, era Maica Domnului, şi i-a spus cu asprime: „Dacă nu vă cununaţi şi trăiţi mai departe în desfrânare, o să vă pedepsească Dumnezeu şi o să vă ia două suflete din cele mai dragi!". Ei însă n-au luat în seamă aceste cuvinte şi au rămas necununaţi. După aproape un an de zile de aşteptare, i-a ajuns mânia Domnului, căci le-au murit două fete într-un accident, împlinindu-se astfel cele vestite prin vedenie de Maica Domnului. Cutremuraţi de păcatul făcut şi de pedeapsa care i-a ajuns, s-au trezit ca din somn şi s-au cununat imediat la Biserică, înainte de înmormântarea fiicelor lor, spovedindu-şi păcatele şi căindu-se cu multe lacrimi de fărădelegile lor.

MINUNEA 426 - O femeie silită de bărbat să avorteze, rugându-se Maicii Domnului, are o vedenie înfricoşată

Într-una din zile, a venit la duhovnic o femeie gravidă cu primul copil, să se mărturisească, şi a spus: „Părinte, am venit să mă mărturisesc căci am o mare tulburare şi nelinişte cu soţul meu, care este un om rău şi fără credinţă în Dumnezeu. Îmi spune să nu-i fac copii, căci copiii sunt „salba dracilor!”. Mă ameniţă că dacă nu avortez, mă lasă, ori are să mă omoare. Dar eu i-am spus că mai bine vreau să mor decât să fac crimă, omorând copilul pe care Dumnezeu voieşte să mi-l dea. Eu vreau să fiu mamă, nu criminală. Dar el mereu mă înjură şi mă ameninţă cu moartea şi nu mai ştiu ce să fac”. „Eşti cununată cu el?” a întrebat-o Preotul „Da, Părinte”. Iar el i-a zis: „Posteşte după puterea ta, roagă-te şi mergi la biserică. Prin aceste fapte ai să-l faci bun şi pe el, după mărturia Apostolului Pavel care zice că se sfinţeşte bărbatul credincios prin femeia credincioasă şi invers!”.

După ce s-a mărturisit femeia curat de toate păcatele, a zis: „Părinte, te rog să-mi dai un canon să-l fac, ca Bunul Dumnezeu să schimbe gândurile cele rele ale bărbatului meu, că doar ne-am căsătorit din dragoste şi cu bună înţelegerea noastră şi a părinţilor; şi nu era aşa ca acum, că n-aş fi mers după el în veci!”.

Preotul i-a spus: „Soră, dacă voieşti să faci canon, te sfătuiesc să iei pe Maica Domnului ocrotitoare în viaţa ta, căci ea are mare trecere înaintea Preasfintei Treimi, mai mult decât toţi Sfinţii lui Dumnezeu. Fă cum te-am învăţat şi, pe lângă acestea, să citeşti în fiecare dimineaţă Acatistul Maicii Domnului şi seara cinstitul ei Paraclis. După ce termini de citit, să pomeneşti şi pe soţul tău, să-i dea Dumnezeu gând bun şi să-l întoarcă la calea cea bună”.

Femeia a primit cu mare bucurie canonul şi s-a făgăduit să-l facă cu toată sârguinţa. După două luni de zile a venit iar femeia şi a zis: „Părinte, mare minune s-a

întâmplat cu mine. Am făcut toate cum m-ai învăţat şi am pomenit cu lacrimi l-a rugăciune pe soţul meu Ioan, şi iată ce mi s-a întâmplat: într-o seară, fiind tare obosită, mi-am făcut rugăciunile de seară şi Paraclisul Maicii Domnului cu candela aprinsă înaitea sfintei icoane şi adormind puţin am avut o vedenie înfricoşată: se făcea că mă aflu pe o vale frumoasă între două rânduri de munţi, care se terminau cu piscuri înalte de stânci. Între munţi era o şosea. Mergând pe acest drum frumos şi aruncându-mi privirea am văzut că la marginea pădurii erau nişte arbori de foc şi la fiecare arbore, era legată cu funii de foc câte o femeie, toate ţipau groaznic şi se zvârcoleau, că de la spate le ardeau arborii aceia de jăratec aprins de care erau legate. Apoi am văzut că de pe munţi, au venit nişte vulturi de foc care cu ghearele lor şi cu ciocul, se aşezau pe pieptul acelor femei şi le mâncau sânii, până li se vedeau oasele, apoi zburau din nou iar prin munţi, iar ele răcneau îngrozitor şi cereau ajutor de la Dumnezeu. Sânii acelor femei în puţină vreme au crescut înapoi şi îndată vulturii aceia înfocaţi iar veneau şi le mâncau sânii. Femeile acelea răcneau foarte tare şi se zvârcoleau în chinurile cele mari şi amare. Eu, văzând acestea, eram foarte îngrozită şi înspăimântată, fiind singură pe acel drum. Căutând şi de cealaltă parte a şoselei, am văzut acelaşi lucru. În faţa acestei groaznice privelişti, am căzut în genunchi şi mă rugam Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi Preacuratei Sale Maici, să mă scoată de acolo, căci mă temeam foarte mult ca nu cumva acei vulturi înfocaţi să vină şi la mine şi să mă sfâşie ca pe femeile acelea, căci eram singură în acel loc. În timp ce mă rugam, văd venind un om în urma mea şi m-am bucurat foarte mult, sperând să-mi fie de mare ajutor în călătoria mea prin această groaznică priveliște. Când a ajuns la mine acel om, mi-a zis: „Vezi, femeie, ce se întâmplă aici?”. Eu luând îndrăznelă am întrebat: „Te rog, omule, unde sunt eu aici?”. Iar el mi-a răspuns: „Aici eşti unde a binevoit Dumnezeu să fii, ca să vezi chinurile acestor femei care fac avorturi şi ucid pe copiii lor, fiind mai rele decât fiarele şi târâtoarele pământului. Căci acelea, oricât de sălbatice ar fi şi oricât de veninoase, nu numai că nu-şi omoară puii lor, ci îi şi apără foarte mult, chiar cu preţul vieţii. Iată aceste femei blestemate pe care le-a ajuns urgia lui

Dumnezeu, cum se ard din spate, iar din faţă le sfâşie sânii aceşti vulturi de foc ai mâniei lui Dumnezeu. Căci ele n-au voit să-şi nască copiii care s-au zămislit în pântecele lor, prin puterea lui Dumnezeu. De aceea se vor chinui în vecii vecilor. Apoi mi-a zis: „Şi tu era să te chinuieşti la fel dacă ascultai de sfatul bărbatului tău cel tiran şi fără frică de Dumnezeu. Că dacă ascultai de el şi mergeai la doctor să ucizi copilul, chiar atunci în vremea raclajului ai fi murit în mâinile doctorului, pentru mânia cea dreaptă a lui Dumnezeu. Iar dacă ai ascultat de duhovnicul tău şi te-ai rugat la Maica Domnului, ea a mijlocit pentru tine la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, să nu te lase să cazi în această crimă". Acestea mi le-a spus acel tânăr cu care mergeam. Şi privind spre dreapta şoselei, am văzut un singur arbore de foc în marginea pădurii, de care nu era legat nimeni. Atunci tânărul mi-a zis: „Aici era locul tău, dacă ucideai şi tu pruncul pe care îl ai în pântece". Şi zicând el acestea, m-am trezit în patul meu plângând foarte. Şi auzind soţul meu din camera lui, a venit repede şi m-a întrebat: „Ce ai femeie, de ce plângi, ce ţi s-a întâmplat?". Iar eu i-am spus toate acele lucruri înfricoşate, pe rând aşa cum le-am văzut şi nu mă puteam opri din plâns. Iar el mi-a zis: „Fă ce ştii, că eu de acum înainte nu te voi mai îndemna să faci raclaje, şi-mi pare rău că te-am sfătuit la acesta". Şi din ziua aceea m-a lăsat în pace. El fiind mustrat de conştiinţă, s-a dus la duhovnic şi s-a mărturisit, cerându-şi canon pentru păcatele sale şi mai ales pentru crima ce era să facă cu uciderea pruncului său.

Am însemnat această povestire înfricoşată, ca să fie spre folosul şi trezirea femeilor celor ce-şi ucid în pântece pruncii lor cei nevinovaţi, şi să ştie ce le aşteaptă după moartea lor.

MINUNEA 427 - O femeie sectantă care a ars icoana Maicii Domnului, a murit arsă de foc

În vara anului 1991, o femeie sectantă din comuna Frătăuţi, jud. Suceava, s-a dus la soacra ei, o femeie foarte evlavioasă, bolnavă. Nora văzând pe perete o icoană mare, frumoasă, a Maicii Domnului, la care se ruga bătrâna ziua şi noaptea cu lacrimi, i-a zis cu mânie: „Mamă, nu te mai închina la icoane, căci icoanele sunt idoli!”. Apoi, pornindu-se cu furie, a luat sfânta icoana de pe perete şi a aruncat-o în sobă, fiind foarte mult jăratec, şi a ars-o. Atunci bătrâna a plâns şi cu lacrimi i-a zis din patul suferinţei: „Eu sunt bolnavă şi neputincioasă, şi nu pot să-ţi fac nimic, dar o să te ardă Maica Domnului. Tu vei vedea!”. Aceasta s-a întâmplat într-o sâmbătă. După o săptămână, nora sectantă făcea mâncare la o nuntă, ca bucătăreasă. Şi cum aşeza mâncarea la foc şi cocea pâine la cuptor, deodată o pară de foc a ieşit din gura cuptorului, i-a aprins hainele şi în câteva minute a ars toată, în flăcări, în strigăte cumplite de durere. Până au venit oamenii să o salveze, era deja moartă. Numai o parte din oase au putut aduna. De această grea pedeapsă s-au cutremurat toţi şi toate satele din jur.

Iată cum pedepseşte Dumnezeu pe cei ce hulesc Biserica, preoţii, sfânta Cruce şi sfintele icoane. Căci acea femeie, nu numai că hulea cele Sfinte, ci a căutat să le şi profaneze şi să le distrugă. Aceiaşi soartă vor avea toţi cei ce hulesc Credinţa Ortodoxă Apostolică şi toate cele Sfinte.

MINUNEA 428 - Hulitorul Maicii Domnului şi distrugătorul icoanei Sale a fost pedepsit năpraznic

Un bărbat sectant din Frătăuţii de Sus, judeţul Suceava, ura de moarte cele sfinte ale Bisericii, adică preoţii, icoanele, sfânta Cruce şi hulea pe Maica Domnului. Aflându-se într-un sat vecin, între mulţi creştini ortodocşi, s-a luat la discuţie cu ei, ocărându-i că se închină la idoli, pentru că cinstesc sfintele icoane. Apoi, pornindu-se din lucrarea diavolului, a luat de la cineva o icoană a Maicii Domnului şi a călcat-o în picioare înaintea tuturor, zicând: „Iată, nimeni nu are ce-mi face, căci icoanele sunt idoli. Să vedem ce o să-mi facă Maria, căci a fost o femeie ca toate femeile, cu mai mulţi copii!”. Oamenii, uimiţi şi supăraţi de acest gest diavolesc, credeau că este beat sau că este stăpânit de un demon.

Apoi acel hulitor s-a urcat într-o maşină mică a fratelui său şi s-a dus în satul din apropiere. Când a coborât din maşină chiar în faţa casei lui, a venit o altă maşină cu viteză, l-a lovit greu şi i-a rupt ambele picioare, mai sus de genunchi. Rudele l-au dus repede la spitalul din Rădăuţi, dar după trei ore a decedat, dându-şi sufletul în mâinile diavolului. Aşa mor hulitorii de Dumnezeu şi ai Maicii Domnului, care urăsc Biserica şi pe Sfinţi.

MINUNEA 429 - Cum a izbăvit Maica Domnului de ispită pe monahul Ilarion

Prin anul 1920, a venit la Sihăstria un creştin să se facă monah, îl chema Ioan Ionică. Dar după câteva luni diavolul îl chinuia cu întristarea. Permanent plângea şi cugeta să se ducă într-o altă mănăstire. Într-o noapte, pe când era în biserică la slujba Utreniei şi se ruga cu lacrimi la icoana Maicii Domnului, a văzut cu ochii lui cum a ieşit din sfânta icoană o femeie îmbrăcată în alb, care semăna cu chipul Maicii Domnului şi l-a întrebat: „De ce plângi şi eşti tulburat, frate Ioane?". „Mi-e urât şi aici şi aş vrea să plec în altă mănăstire!". „De ce ţi-e urât în casa mea? Fii liniştit, roagă-te mai mult şi fă toate cu dragoste, căci de acum nu-ţi va mai fi urât niciodată în casa mea!". Apoi acea femeie minunată l-a însemnat cu Sfânta Cruce, s-a întors iarăşi spre icoană şi s-a făcut nevăzută. Era Maica Domnului! Din ceasul acela, fratele Ioan s-a izbăvit de acea grea ispită, s-a liniştit, s-a făcut călugăr iscusit şi a fost econom 20 de ani în obştea mănăstirii Sihăstria, fiind iubit de toţi, şi de fraţi şi de Dumnezeu.

MINUNEA 430 - Cum a vindecat Maica Domnului pe monahul Ilarion

Arhimandritul Cleopa Ilie, părintele nostru duhovnicesc, ne povesteşte cum a vindecat Maica Domnului piciorul cangrenat al smeritului monah Ilarion Ionică, din mănăstirea Sihăstria şi cum i-a vestit sfârşitul cu un an înainte. În primăvara anului 1933, bătrânul călugăr Ilarion Ionică a fost trimis la pădure să aducă lemne de foc pentru obşte. Acolo a fost lovit la un picior şi rana s-a cangrenat, încât suferea mult şi era îngrijit la chilie de fratele Constantin, devenit mai târziu Arhimandritul Cleopa.

Într-o noapte plângea de durere în patul său şi se ruga cu lacrimi, zicând: „Maica Domnului, miluieşte-mă şi-mi uşurează boala, căci nu mai pot răbda durerea piciorului!”. După puţin timp a văzut că intră în chilia lui o femeie foarte cuvioasă, în chipul unei doctoriţe din Târgul Neamţ, şi îl întreabă: „De plângi, părinte Ilarion?”. El i-a răspuns: „Doamnă doctoriţă, mi-am rupt piciorul şi mă doare greu. Simt că voi muri curând şi plâng pentru că nu m-am pocăit”.

După ce doctoriţa aceea minunată s-a atins cu mâna de piciorul lui, l-a mângâiat cu aceste cuvinte: „Nu mai plânge, părinte Ilarion. De acum te vindeci la picior şi vei mai trăi încă un an de zile. După aceea te vei odihni”. Apoi a plecat acea Sfântă femeie şi bătrânul a adormit liniştit. Era Maica Domnului. Dimineaţa bătrânul s-a sculat sănătos din pat, s-a dus la biserică şi a spus tuturor minunea Maicii Domnului. Mai trăind exact un an de zile, la Duminica Izgonirii lui Adam din Rai, părintele Ilarion şi-a dat sufletul în mâinile Domnului şi a fost petrecut de obştea mănăstirii pe ultimul drum până la cimitir.

MINUNEA 431 - Maica Domnului ajută în ceasul morții pe cei cu inimă curată

Ieşind fratele Vasile din biserică, după terminarea Sfintei Liturghii, i-a apărut înainte o ceată de diavoli şi cu toiege de foc în mâini şi cu mare furie îl băteau şi strigau: „În zadar te mai rogi, căci nu te mântuieşti! Tu eşti al nostru, pentru că eşti păcătos!”. Atunci tânărul nevoitor a strigat către Preasfânta Fecioară, zicând: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-mă şi mă scapă de diavoli!”. În aceeaşi clipă i-a apărut Maica Domnului în văzduh, înaintea bisericii şi a alungat pe diavoli. Apoi i-a zis: „Frate Vasile, nu te teme, căci de acum mai ai trei zile şi vei veni la noi!”. Părinţii, auzind strigătul lui, l-au întrebat: „Frate Vasile, de ce ai strigat aşa de tare şi te-ai înfricoşat?”. Iar el le-a spus cum au venit diavolii şi l-au bătut cu toiege de foc şi cum a cerut ajutorul Maicii Domnului. Apoi, deodată, căzând în genunchi, le-a zis: „Închinaţi-vă părinţilor, căci iată Stăpâna noastră a venit! Iată Maica Domnului stă deasupra noastră cu Mântuitorul în braţe. Iată Mântuitorul ne-a binecuvântat pe toţi şi acum se înalţă la cer. Mare putere şi îndrăzneală are Maica Domnului nostru Iisus Hristos!”.

Părinţii s-au închinat cu toţii Maici Domnului, iar egumenul Sihăstriei i-a zis: „Frate Vasile, să nu te înşele vrăjmaşul, căci multe sunt cursele lui!”. Iar către părinţi a zis: „Dacă fratele Vasile se duce la Domnul după trei zile, cum i-a spus Maica Domnului, atunci vedenia aceasta este de la Dumnezeu. Iar dacă nu, atunci este amăgit de diavolul!”. După trei zile, exact la aceeaşi oră, tânărul nevoitor Vasile Ilie, fratele mai mare al părintelui Cleopa Ilie, a adormit cu pace în mai 1931 şi a fost primit în ceata drepţilor.

MINUNEA 432 - Maica Domnului izbăveşte pe copii de primejdii şi de moarte

O fetiţă de 13 ani, numită Amariţiei Maria, din satul Budeasa - Argeş, fiind certată de mama ei, a plecat de acasă într-o după-amiază şi s-a aşezat pe malul lacului cu acelaşi nume. Noaptea a rămas acolo, de frica părinţilor. Pe la miezul nopţii a auzit o voce înălţându-se din valuri, care îi zicea: „Hai, vino nu mai sta, căci de când te aştept!”. Era glasul diavolului care o îndemna să se înece în lac. În timp ce copila se descălţa să intre în lac, a văzut lângă ea o femeie îmbrăcată frumos în veşmânt alb, care i-a spus cu o voce blândă: „Nu te duce, Marie! Mergi acasă la mama ta, căci te aşteaptă plângând!”. Era Maica Domnului, ocrotitoarea copiilor.

În ceasul acesta, mama fetiţei plângea şi citea Acatistul Bunei Vestiri. La îndemnul Preasfintei Fecioare îmbrăcată în alb, fetiţa s-a întors acasă la mama ei, povestindu-i toate cele întâmplate. Apoi mama, căzând la pământ, a dat laudă Maicii Domnului că i-a auzit rugăciunea şi i-a izbăvit copila de la moarte. (Minunile 425-432 sunt culese din cartea „Istorioare Duhovniceşti” de Protosinghel Ioanichie Balan).

MINUNEA 433 - Minunile icoanei Maicii Domnului numită Evanghelistria, din insula Tinos

Boala Măriei Sale Regelui Constantin

În luna mai a anului 1914, M.S. Regele grecilor, Constantin, a căzut grav bolnav. Medicii greci care îl îngrijeau, i-au dat toate ajutoarele posibile pe care le dicta ştiinţa şi experienţa lor medicală. Dar toate mijloacele întrebuinţate le vedeau zadarnice şi nu puteau aduce nici un folos. Augustul bolnav mergea din ce în ce mai rău şi cumplita boală de care era cuprins, îi ameninţa viaţa. Pericolul fiind mare, au fost chemaţi în ajutor şi alţi doctori străini, din Viena şi Berlin. Aceştia au venit în grabă; dar şi ei cu toată ştiinţa şi experienţa lor ce-au întrebuinţat, bolnavul mergea totuşi către deznodământul fatal. Disperarea era mare şi generală. Pe lângă familia regală, întreg poporul grecesc era cuprins de groază şi deznădejde. Panica cuprinsese pe toţi, căci se temeau ca să nu piardă pe preaiubitul şi viteazul lor rege. „Dumnezeu ştie ce-o mai fi!”. Într-una din nopţi, când starea augustului bolnav se înrăutăţise, popor mult aştepta (cu nerăbdare şi spaimă în împrejurimile Palatului Regal), ştiri despre starea regelui. Pe la ora două, după miezul nopţii, unul dintre doctori ieşind din palat, a fost înconjurat de mulţime şi întrebat despre mersul bolii. Doctorul, ca drept răspuns, privindu-i lung şi înălţând din umeri, le-a spus: „Dumnezeu ştie...” ce-o mai fi!... ceea ce însemna starea disperată şi pericolul cel mare în care se afla regele. Răspunsul acesta cuprindea totodată şi neputinţa ajutorului ştiinţei medicale.

Rugăciuni pentru însănătoşirea bolnavului. În toate bisericile Regatului se făceau rugăciuni, şi afluenţa poporului umplea bisericile. Locuitorii din

Atena şi Pireu erau toată ziua şi toată noaptea în biserică, la Paraclisele şi rugăciunile care se făceau.

În ziua de 12 mai s-a hotărât, ca la ora 19, să se facă Sfântul Maslu în biserica Mitropoliei din Atena, oficiind membrii Sfântului Sinod, cu Mitropolitul în frunte şi luând parte toţi Preoţii din Atena şi Pireu. În aceeaşi zi chiar, Mitropolitul Atenei a primit un ordin de la Palatul Regal, invitându-l ca să ia măsurile cuvenite, pentru a fi adusă, în grabă la Palat, sfânta icoană făcătoare de minuni, Evanghelistria, din insula Tinos, pentru vindecarea augustului suferind.

Sfânta icoană făcătoare de minuni din insula Tinos. După spusele ziarelor, aducerea sfintei icoane se datoreşte visului unei pioase femei, soţia unui înalt demnitar al curţii. Acestei femei, în două nopţi la rând i s-a arătat Preasfânta Fecioară, spunându-i că: „Regele se va pierde, de nu va fi adusă sfânta icoană de la Tinos, ca să-l scape". În insula Tinos, din Arhipelag, s-a descoperit în mod minunat, în secolul 18, o mică icoană (între 25-35 cm), care era îngropată în pământ. Icoana dovedindu-se făcătoare de minuni, pe locul unde a fost găsită s-a ridicat o biserică. Astăzi însă ea este o mare mănăstire, cu o biserică monumentală, în care se păstrează sfânta icoană, care reprezintă Bunavestire. În greceşte ea se numeşte: Evanghelismos, adică: Evanghelistria = icoana care cuprinde Bunavestire a Maicii Domnului, sau Maica Domnului buna vestitoare. La Tinos, zilnic se află sute şi mii de închinători din tot Orientul. Creştini, musulmani, iudei, sirieni şi tot felul de neamuri, aduc daruri şi depun tot felul de lucruri preţioase şi de valoare. Biserica în care se află sfânta icoană, administrată fiind de o epitropie specială, dispune astăzi - de pe urma icoanei - de o mare avere. Ea întreţine spitale, şcoli, biserici sărace, elevi la studii, studenţi la Atena şi în străinătate. Înzestrează fete sărace; întreţine aziluri şi acordă tot felul de ajutoare. La hramul bisericesc şi al Icoanei Bunavestire, întotdeauna sunt acolo mii de închinători. Deasemenea şi la al doilea hram, Adormirea Maicii Domnului (15 august), se adună mii de închinători. Această

Sfântă Icoană a fost o adevărată binefacere şi dar de la Dumnezeu pentru această insulă mică, stearpă, uscată şi cu desăvârşire săracă. Toţi locuitorii insulei trăiesc de pe urma Sfintei icoane.

Telegrama Mitropolitului Atenei. Înalt Preasfinţia Sa, Teoclitos, Mitropolitul Atenei, a trimis atunci către epitropia bisericii din Tinos, unde se păstrează Sfânta icoană, următoarea telegramă:

„Vă rog ca să se aducă aici de către Preoţi, sfânta icoană Evanghelistria, ca înaintea ei să se facă rugăciuni pentru însănătoşirea M.S. Regelui nostru şi să fie depusă la patul augustului bolnav".

Şi în aceeaşi zi, chiar pe când se oficia Sfântul Maslu în biserica Mitropoliei, înaltul Ierarh a primit răspunsul că: „Sfânta icoană a fost pornită din Tinos, cu vaporul de seară către Pireu".

La ora 21, după terminarea Sfântului Maslu, când Mitropolitul s-a dus pentru orânduiala bisericească la palat, ca să ducă untdelemn sfinţit spre a unge pe augustul suferind, a dus şi vestea îmbucurătoare, că a doua zi dimineaţa, sfânta icoană Evanghelistria va sosi la Pireu şi va fi dusă la Palat.

Ridicarea sfintei icoane de la biserica din Tinos. De la biserica din Tinos, sfânta icoană a fost ridicată de P.S. Atanasie, Episcopul Siriei, după toată pravila bisericească. Episcopul, îmbrăcat în veşmintele sale arhiereşti, a ridicat sfânta icoană şi, purtând-o pe braţe, a fost precedat şi urmat de Preoţi cu făclii aprinse. Era însoţit de mulţime mare de popor; mergând înaintea procesiunii, eclesiastici cu simbolurile heruvimice şi serafimice. În procesiune au mers cu toţii până la debarcader.

De aici, cu luntrele, au mers la vaporul „Atromitos", care era ancorat în apropiere. Făcându-se cuvenitele rugăciuni, sfânta icoană a fost aşezată în salonul clasei

întâi. Episcopul Siriei, Epitropii şi Preoţii bisericii au rămas pe vapor, spre a însoţi icoana.

Poporul din Pireu şi sfânta icoană. A doua zi de dimineaţă, vaporul, împodobit sărbătoreşte cu stindardele - a sosit la Pireu. La debarcader aşteptau: clerul Pireului, cu P.S. Spiridon, membru al Sfântului Sinod în frunte, autorităţile oraşului şi mulţime mare de popor. Sfânta icoană a fost ridicată de pe vapor în sunetul clopotelor de la toate bisericile din Pireu şi al sirenelor de la toate vapoarele comerciale şi de război aflate în portul Pireu. Preoţii din Pireu s-au dus în procesiune şi au mers la biserica Sf. Treime, în cântări şi rugăciuni urmaţi de o mulţime mare de popor, purtând lumânări aprinse. La ora 9:15 a.m. a sosit în automobilul regal î.P.S. Teoclitos, Mitropolitul Atenei, care - intrând în biserică - s-a închinat şi cu evlavie a sărutat sfânta icoană. A dat voie apoi ca poporul să vină şi să se închine şi să sărute sfânta icoană.

Procesiunea cu sfânta icoană şi înaltul cler către Atena. La ora 10 a.m. Mitropolitul, îmbrăcat în mantie şi mitră şi omoforul arhieresc, a ridicat sfânta icoană şi, purtând-o pe braţe, a luat loc - singur - în automobilul regal. După el urmau trăsuri cu Episcopi şi Preoţi, toţi în veşmintele lor sacerdotale şi astfel au pornit de la Pireu spre Faler, pentru Atena, urmaţi fiind de o mulţime mare de popor. Cu toate măsurile luate de autorităţile militare şi poliţieneşti, spre a ţine ordinea, mulţimea căuta să fie tot mai aproape de icoană. Unii din credincioşi purtau lumânări aprinse, iar alţii tămâietoare cu smirnă şi tămâie. Pe tot parcursul nu se auzea altceva decât: „Kirie eleison; Kirie soson ton Basilea!”, adică: Doamne miluieşte; Doamne scapă pe rege; cântat de clerici şi de mulţimea enormă de popor, ce însoţea sfânta icoană. Procesiunea a mers pe malul mării până la capătul frumoasei şosele Sigros, care are alee de o parte şi de alta, cu arbori de piper şi flori. Este cea mai frumoasă din împrejurimile Atenei şi are o lungime de 8-9 km. Abia după amiază, au putut sosi la Atena, unde au mers de-a dreptul la Mitropolie. Încă

din dimineaţa zilei, biserica era plină de credincioşi, care aşteptau cu nerăbdare şi evlavie sfânta icoană. Toată piaţa din faţă şi toate străzile care duceau la Mitropolie, erau pline de lume. O ordonanţă a Poliţiei, care era afişată, punea în vedere tuturor ca să-şi închidă magazinele, în semn de respect către sfânta icoană făcătoare de minuni. Întreg oraşul Atena era în mişcare mare.

La Palatul Regal. După prânz, pe la ora 14, Mitropolitul a ridicat sfânta icoană spre a o duce la Palat. Îmbrăcat în mantie, mitră şi omofor, a luat loc în automobilul regal. Înaintea sa mergeau Preoţi îmbrăcaţi în veşminte şi purtând lumânări aprinse, precedaţi de simbolurile heruvimice şi serafimice ale bisericii mitropolitane. Apoi urmau în trăsuri: membrii Sf. Sinod, ministrul Cultelor şi înalţii demnitari ai statului. O mulţime mare de popor îi urma. Astfel au mers în procesiune, până la poarta grădinii palatului regal. Acolo a încetat cântarea: „Doamne miluieşte; Doamne scapă pe rege"; şi s-a făcut linişte mare. Dar când Mitropolitul s-a ridicat cu sfânta icoană, arătând-o poporului, toţi au căzut în genunchi, purtând lumânări aprinse. Toţi erau cuprinşi de un fior sacru şi de evlavie; mulţi plângeau şi se rugau ca Dumnezeu să se milostivească şi să scape pe rege.

Credința însănătoşează pe bolnav. Mitropolitul Teoclitos, însoţit de Episcopi şi de înalţii demnitari, au intrat în palatul regal cu sfânta icoană. La intrare, aşteptau prinţul moştenitor în mare ţinută, împreună cu principii şi principesele familiei regale. Când Mitropolitul a venit cu sfânta icoană în faţa lor, toţi au căzut în genunchi şi închinându-se au sărutat sfânta icoană. Prinţul luând sfânta icoană a dat-o Reginei Sofia, care urma să fie îngerul binevestitor. Regina a mers cu ea la augustul bolnav, care nu ştia nimic despre aducerea sfintei icoane, făcătoare de minuni. Regina Sofia, după câteva minute, găsind ocazia favorabilă, a introdus sfânta icoană în odaia regelui, care însă se afla în criza cea mare a bolii şi l-a anunţat că i s-a adus sfânta icoană făcătoare de minuni

Evanghelistria, din insula Tinos, ca să-i dăruiască sănătate. Regele Constantin, în criza bolii în care se afla, a luat în mâini sfânta icoană, pe care a sărutat-o de mai multe ori cu credinţă şi evlavie mare.

Săvârşirea minunii. Regele, care se afla în dureri cumplite şi în chinurile morţii, simte deodată uşurare. Din acel moment starea sa se îmbunătăţeşte. Doctorii care îl îngrijeau constată cu surprindere schimbarea neaşteptată care s-a produs în starea augustului bolnav şi cu toţii o atribuiesc Atotputernicului Dumnezeu, care dă viaţă şi ridică din patul durerii pe cei bolnavi.

Organismul slăbit şi amorţit de boală, al suveranului, s-a simţit renăscut şi s-a împuternicit în mod minunat. Îmbunătăţirea a venit ca un torent, căci regele chiar în momentul când a sărutat sfânta icoană, fiind foarte mişcat, a fost cuprins de puterea lui Dumnezeu, care aşa de mare influenţă a avut asupra sa, încât chiar în acel moment s-a spart şi a plesnit umflătura, care cuprindea în ea infecţia, şi tot puroiul s-a scurs cu furie afară.

Minunea se săvârşise, căci din acel moment regele era scăpat.

„Regele a scăpat cu viaţă” au exclamat cu bucurie doctorii când au văzut aceasta. Mulţimea de puroi şi infecţia, care ducea la groapă pe augustul suveran, a ieşit din trupul său slăbit. Trupul, rămânând curat şi liber de orice piedică, a putut să-şi revină, să se îndrepte către starea sa normală şi naturală şi să poată merge spre însănătoşire. Minunea aceasta, săvârşită sub ochii tuturor, a fost vestită poporului de către presă prin ediţii speciale şi toţi au simţit bucurie mare, preamărind pe Dumnezeu. Apoi icoana a fost aşezată deasupra patului, la capul regelui.

Rugăciuni de recunoştinţă şi mulțumire. Rugăciunile n-au încetat a se face pentru sănătatea regelui. Ele erau acum unite cu rugăciuni de recunoştinţă şi mulţumire. Starea sănătăţii regelui mergea din ce în ce mai bine. Doctorii, cu mare

surprindere, constatau zi cu zi cum însănătoşirea revenea. Regele era plin de speranţă şi încredere în Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care l-a scăpat. Sfânta icoană a stat la patul augustului suferind, până la deplina sa însănătoşire timp de aproape două luni (iulie). Atunci s-a hotărât plecarea regelui la Dekelia (reşedinţa de vară, aproape de Atena), iar sfânta icoană să fie transportată înapoi la Tinos.

Transportarea sfintei icoane de la Palatul Regal. În ziua de joi, 2 iulie, la ora 19, A.S.R. Principele Gheorghe, după ce s-a închinat, a sărutat sfânta icoană, a ridicat-o de la patul de suferinţă (al regelui), şi urmat de întreaga familie regală s-a pogorât în grădina palatului, unde se afla Regele. Când Moştenitorul tronului, îmbrăcat în uniformă de amiral de marină, s-a apropiat de sfânta icoană, urmat de întreaga familie regală, Regele s-a ridicat de pe scaunul său şi închinându-se, a sărutat sfânta icoană. Acelaşi lucru l-au făcut şi toţi membrii familiei regale, cu regina Sofia în frunte. În faţa Mitropoliei, aşteptau principii Alexandru, Nicolae şi Cristofor, consiliul de Miniştrii, Mitropolitul, membrii Sfântului Sinod, înalţii demnitari civili şi militari ai statului, clerul mitropolitan, etc.

Tedeumul de mulțumire. Mitropolitul, intrând în Mitropolie, a aşezat sfânta icoană pe iconostas. După Tedeumul de mulţumire, s-a cântat polihroniul regal. Apoi Mitropolitul a ţinut o cuvântare, din care extragem următoarele: „Da, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu. Auzi-tu-ne-ai pe noi păcătoşii şi prin minune ai ridicat pe regele nostru din patul durerii şi ni l-ai dăruit nouă în deplină sănătate. Cu credinţă caldă ridicăm mâinile şi ne rugăm la Sfânta şi venerata ta icoană, pe care în acest moment fiul regelui vindecat, moştenitorul Gheorghe, iubitul poporului, plin de recunoştinţă a adus-o de la Palat în această biserică, ca să fie aici spre închinare pioasă, bine-credinciosului tău popor”. După această rugăciune, moştenitorul tronului a îngenunchiat cel dintâi, s-a

închinat şi făcând mătănii până la pământ, a sărutat sfânta icoană şi după aceea mâna Mitropolitului. Exemplul său l-au urmat şi ceilalţi principi, miniştrii şi toţi oficialii.

Religiozitatea manifestată de locuitori. Era hotărât ca sfânta icoană să stea în biserica Mitropoliei trei zile, pentru ca tot poporul din Atena, Pireu şi împrejurimi, să vină şi să se închine. Cele trei zile s-au prelungit la zece, căci închinătorii din zori de zi şi până la miezul nopţii, nu mai încetau. Este cu neputinţă de a descrie pietatea şi religiozitatea manifestată de locuitorii Atenei, Pireului şi din împrejurimi. În tot decursul celor zece zile, biserica Mitropoliei, ziua şi noaptea era asaltată de mii de credincioşi, din toate treptele sociale şi de toate vârstele, nerăbdători de a se închina şi a săruta sfânta icoană.

Alte două minuni. În decursul celor zece zile, s-au săvârşit şi două minuni: Copilul ofiţerului de marină Vasile Kaţirone, orb din naştere, când a fost atins de sfânta icoană i s-au deschis ochii.

De asemenea o fetiţă, Maria Tzuderu, în etate de 11 ani, care de şapte ani pierduse vederea, când a fost adusă de mama ei şi a sărutat sfânta icoană, îndată a strigat cu glas mare: „Mamă, văd!”...

Poporul care se afla de faţă la săvârşirea acestor minuni, a fost cuprins de un cutremur sacru. Toţi au fost cuprinşi de frică, unită cu cea mai desăvârşită evlavie. Entuziasmul a fost de nedescris. Și aceste minuni s-au anunțat imediat de către toate ziarele prin ediţii speciale, în Atena, Pireu precum şi în toată Grecia, căci un popor întreg era martor ocular la săvârşirea lor.

Ultima zi de închinare. Ultima zi de închinare era ziua de 11 iulie (sâmbătă). Conform programului oficial întocmit de Ministerul Cultelor, pentru

transportarea sfintei icoane de la Atena la Tinos, în dimineaţa zilei de 12 iulie (Duminică) oraşul Atena, Pireu şi staţiunile Falerului vechi şi nou, erau în sărbătoare.

La ora şapte şi jumătate dimineaţa, erau sosiţi la Mitropolie casa civilă şi militară a M.S. Regelui, toţi înalţii demnitari ai Statului, întreg consiliul de Miniştri, etc. S-a început imediat slujba Tedeumului. La ora 8 şi jumătate, înaltul Ierarh, în veşminte arhiereşti, iese din biserică cu sfânta icoană pe braţe. Întreg poporul care se afla pe scări, cât şi mulţimea care umplea piaţa din faţa Mitropoliei şi toate răspântiile, au căzut în genunchi şi s-au închinat. S-a dat semnalul ca să înceapă salvele de artilerie de la Acropole şi sunarea clopotelor tuturor bisericilor.

Pe vaporul Averof. În sunetul paradei militare, al clopotelor de la toate bisericile din Atena şi al salvelor de artilerie de la Acropole, s-a format procesiunea şi a fost pornită sfânta icoană de la Mitropolie. Cele patru trăsuri regale erau precedate de către un excadron de cavalerie. Până la gara din piaţa Concordiei, soldaţii prezentau arma, mulţimea de popor, care aştepta trecerea pe străzi şi pe la balcoane, avea făclii aprinse şi tămâietori. Toţi se descopereau cu respect şi stăteau în genunchi închinându-se fiecare şi rugându-se lui Dumnezeu pentru milă şi ajutor. Atât staţia cât şi piaţa de la Noul Faler erau luate cu asalt de popor încă din zorii zilei. La ora nouă şi jumătate dimineaţa, soseşte trenul regal cu procesiunea. Cel dintâi care s-a pogorât din tren a fost Mitropolitul, ţinând sfânta icoană, iar după el prinţul Alexandru, miniştri, etc. Când înaltul Ierarh, cu sfânta icoană, s-a pogorât de pe estrada cea mare şi a luat loc în vaporaşul Kilkiş (un bastiment de război), întreaga flotă greacă aflată la Faler, a început a trage salve de tunuri. Acestea au ţinut tot timpul până ce vaporaşul cu sfânta icoană, în care se mai aflau şi prinţul Nicolae, miniştri, etc., a ajuns la cuirasatul Averof. La scara vaporului, Mitropolitul a fost întâmpinat de contra amiralul Kunduriotis şi Preotul vaporului în veşminte sacerdotale şi cu Sf. Evanghelie, oferind-o spre sărutare şi închinare înaltului Ierarh, prinţului moştenitor, miniştrilor. Icoana a fost aşezată în

paraclisul vaporului. În salvele date de tunurile de pe vapor, Averof împodobit cu steaguri, a pornit spre Tinos. Înaintea sa avea bastimentele de război, Pantera şi Vulturul, iar în urmă Victoria şi Aspida. Averof era la mijloc. În timpul navigaţiei, întregul echipaj al lui Averof a defilat şi închinându-se, fiecare marinar a sărutat sfânta icoană făcătoare de minuni.

În biserica Evanghelistriei. La orele 16, cele cinci bastimente ancorau la Tinos. Atunci, în paraclisul vaporului, s-a făcut un Tedeum de mulţumire. Sosiţi la chei, înaltul Ierarh a încredinţat sfânta icoană P.S. Episcop Atanasie al Siriei. Debarcaderul era aşternut cu tapete, iar la intrare un frumos arc împodobit cu portretele Regelui şi al Reginei. Pe arcada lui era inscripţia: „Bucură-te, Împărăteasa Cerului". În frunte mergând simbolurile heruvimice şi serafimice, urmând după aceea şi peste 30 de preoţi, procesiunea a pornit pe jos către biserica Evanghelistriei, unde se păstrează sfânta icoană. Astfel s-a făcut intrarea în biserica Evanghelistriei, unde se află atâta bogăţie şi daruri preţioase depuse aici, spre pomenirea minunilor ce s-au făcut prin această sfânta icoană.

Dacă această minune mare, săvârşită în Grecia, nu este cunoscută absolut de toată lumea, cauza este că pe acel timp Europa întreagă era cuprinsă de marele război mondial. Dar minunea ca să o vezi, trebuie să ai credinţă în Dumnezeu şi să crezi în pronia Sa. Trebuie să fii întărit în această credinţă. Să trăieşti în ea; şi să o urmăreşti. Numai astfel se poate vedea minunea (Minunile Icoanei Maicii Domnului - Evanghelismos - de Preot Grivas D. Cruceanu).

MINUNEA 434 - Maica Domnului împlineşte legământul sfânt a unei copile care dorea să meargă la mănăstire

În anul 1928, în ziua de 15 decembrie, în familia lui Gheorghe şi Elena Crengăniş, din comuna Andrieşeşti, județul Iaşi, s-a născut cea de-a treia fiică, căreia la Sf. Botez i-a pus numele Virginia. Venirea ei pe lume a dezamăgit pe părinţii săi, care doreau nespus de mult să aibă un copil de parte bărbătească. Mama ei era foarte credincioasă, iar tatăl ei, cu toate că nu era un necredincios, totuşi era un om care, faţă de credinţa în Dumnezeu şi facerea faptelor creştineşti, era indiferent şi rece până la împietrire. Virginia crescând mai mărişoară, în sânul familiei, a primit de la mama sa o educaţie simplă şi curată, de credinţă nezdruncinată în Dumnezeu şi de rugăciune şi evlavie fierbinte către Maica Domnului. Pe măsură ce creştea, această copiliţă se arăta a fi deosebită de ceilalţi copiii de seama ei. Când mama ei o lăsa liberă să se joace cu copiii, ea nu era atrasă spre aceasta, ci se retrăgea întotdeauna în mijlocul oiţelor ce le aveau părinţii ei şi se juca cu mieluşeii pe care îi iubea din toată inima. Adeseori obosind de joacă, mama ei o găsea dormind în mijlocul oilor. Această apropiere a ei de oile şi mieluşeii cei necuvântători era o mai înainte-vestire că şi ea va deveni o mieluşea binecuvântată a Păstorului Hristos, prin martiriu urmând să îndure suferinţe de o viaţă întreagă.

Împreună cu mama şi cu o mătuşă a ei făceau rugăciuni pe ascuns de tatăl său, care nu suporta să le vadă rugându-se, şi făcea mare scandal. După ce a început să citească, lua câte o cărticică cu rugăciuni către Maica Domnului, se ascundea într-un dud stufos şi se ruga acolo spre a nu fi văzută de tatăl ei.

La vârsta de 13-14 ani, într-o zi de duminică, pe când se afla în biserică, a venit la sfânta slujbă o călugăriţă, de loc din satul vecin. Fiind rugată, a început să cânte şi ea, precum era obişnuită la mănăstire. Cântarea ei dulce şi plăcută, a mişcat atât de

mult pe copilă, încât i se părea că aude şi vede o persoană venită din lumea cerească. Atât de mult a fost copleşită de o emoţie deosebită faţă de această măicuţă şi de cântarea ei, încât a început să verse lacrimi cu îmbelşugare. Era pentru prima dată când a văzut şi auzit cântând o măicuţă. Din acel moment i s-a aprins inima de dorinţa de a merge şi ea la mănăstire. Când s-a întors acasă, i-a făcut cunoscută mamei dorinţa ei şi ea a consimţit la aceasta, dar tatăl s-a împotrivit cu totul, zicând că el nu poate trăi, ştiind că copilul lui se află închis între zidurile unei mănăstiri. Atunci Virginia plângând mult, a trebuit să rămână pe loc.

La vârsta de 15-16 ani s-a îmbolnăvit de peritonită (cu lichid) şi i s-a făcut tratament acasă. În acest timp, ea ardea de aceeaşi dorinţă, de a merge la mănăstire, dar tatăl său avea acum un argument în plus spre a nu o lăsa, faptul că era bolnavă. Văzând că nu este nici o scăpare, Virginia s-a rugat cu lacrimi Maicii Domnului, făgăduind că de se va face sănătoasă, va merge la mănăstire, chiar şi fără voia părinţilor, iar de nu-şi va respecta cuvântul, sau peste voia ei va fi împiedicată de a-şi împlini făgăduinţa, s-a jurat pe sine să nu mai fie om sănătos pe toată viaţa ei.

Între timp tatăl ei a murit şi acum lucrurile s-au complicat şi mai mult căci nu a putut să mai plece din cauza mamei, pe care ar fi îndurerat-o profund. În urma rugăciunii şi a făgăduinţei solemne pe care a făcut-o către Maica Domnului, situaţia sănătăţii ei a început să se înrăutăţească tot mai mult. A fost nevoie de mai multe internări: la Iaşi, la Agigea şi Bucureşti şi de 11 intervenţii chirurgicale. Toate încercările au rămas zadarnice, fiind cuprinsă de tuberculoză osoasă la coloană, însoţită de infecţii ale cărora focar nu s-a stins până la moarte. Astfel a fost condamnată la o zăcere cu faţa în jos, pe timp de 23 de ani în spitalul de Ortopedie Foişorul de Foc din Bucureşti, în cunoscutul salon nr. 11, după ce (mai întâi) a petrecut 11 ani, numai în internări şi externări. Rugăciunea pe care a făcut-o Maicii Domnului, prin care cerea ca, în caz de nu va putea merge la mănăstire, să nu mai fie om în toată viaţa, s-a împlinit cu exactitate. De

aceea, pe parcursul anilor care au urmat, ea a primit această suferinţă fără cârtire, ca urmare a unei datorii neachitate.

Suferinţa ei îndelungată, însoţită de rugăciune permanentă şi mare răbdare, atât de mult au purificat-o sufleteşte, încât părea mai mult o fiinţă cerească decât pământească. Devenind vas ales al lui Dumnezeu, a dobândit mult dar şi dulceaţă la cuvânt, încât uimea pe toţi cei care o vedeau şi ascultau. De aceea adeseori salonul ei era plin de personalul spitalului şi de pacienţi, vizitatori, care o ascultau cu multă atenţie şi plăcere. De asemenea era vizitată şi de foarte mulţi credincioşi din Bucureşti, iar alţii venind de la mari depărtări. Ea alina cu cuvântul suferinţele celor cuprinşi de întristare şi de mari dureri sufleteşti şi întorcea la dragostea de Dumnezeu, pe cei ce o ascultau cu sinceritate.

Prin suferinţă, ea a câştigat o foarte mare sensibilitate sufletească, o profundă înţelegere faţă de neputinţele omeneşti, şi statornicie în apărarea dreptei credinţe. În tot timpul acestei pironiri la pat, ea a citit foarte mult şi s-a luminat la minte prin cuvântul lui Dumnezeu. Adeseori fiind asaltată de sectanţii care încercau să o ameţească cu învăţăturile lor false, ea însă ştia să le răspundă politicos, uneori tăcea şi rămânea statornică în învăţătura Sfintei noastre Biserici Ortodoxe.

Patul ei de suferinţă se afla aşezat într-un colţ al salonului 11 şi era de o construcţie specială (ce semăna a sicriu). Pe marginea dinspre perete avea o banchetă pe care erau aşezate: cărţi sfinte, icoane, candelă care ardea neîncetat şi câteva ghivece cu flori naturale. Toate acestea produceau o deosebită plăcere şi atracţie vizitatorilor care simţeau iradiind din acest colţ farmecul purităţii feciorești şi binecuvântarea sfinţeniei ce izvora din suferinţă.

Patul acesta, pe durata celor 23 de ani de pătimire, a fost ca şi un amvon, de la care Virginia a predicat, mai puţin prin grai, cât mai ales prin viaţa şi suferinţa ei, predică ce a răsunat nu numai în salonul nr. 11, ci în tot spitalul şi în afara acestuia până la mari depărtări. Toate bolnavele din salonul nr. 11 şi din alte saloane, se întorceau cu

sufletul complet transformat, înnoit din punct de vedere duhovnicesc, socotind zilele de spitalizare ca cele mai frumoase din viaţa lor.

Patul său de suferinţă a fost ca o vatră caldă a credinţei creştine, care iradia căldura celei mai curate iubiri de Dumnezeu şi de oameni, la care se topea şi gheaţa cea mai groasă de pe inimile împietrite de necredinţă. Patul său de suferinţă era izvor duhovnicesc ce scăpa şi potolea setea sufletelor dogorite de arşiţa necazurilor. Era cămin părintesc, în jurul căruia toţi se regăseau ca fii ai Părintelui Ceresc şi fraţi ai Mântuitorului Hristos, Care a suferit şi S-a răstignit pentru noi. Patul său de suferinţă era ca o uzină spirituală pentru spitalul Foişor, de unde întreg personalul medical şi de serviciu, primea curentul duhovnicesc de paşnică şi călduroasă activitate binefăcătoare.

Virginia era ca o farmacie duhovnicească, de unde toţi cei ce aveau pe suflet răni ascunse şi netămăduite, primeau ca o alifie vindecătoare, cuvântul mângâietor al Evangheliei trăite, cuvânt dres cu sarea înţelepciunii şi dătător de pace sufletească. Lângă patul ei s-au regăsit fraţii şi surorile întru Domnul, pentru a da slavă lui Dumnezeu, văzând această fiinţă nobilă, care prin dăruire şi răbdare s-a răstignit de bunăvoie pentru toată viaţa pe crucea suferinţei. Cine a avut fericirea să o cunoască, nu s-a mai putut despărţi de ea, de dulceaţa cuvântului său, de mireasma plăcută ce se simţea în salonul în care se afla. Era captivantă prin curăţia ei, prin dragostea faţă de aproapele, prin răbdarea şi bărbăţia cu care biruia durerile trupului. Toate aceste daruri le-a câştigat prin credinţa şi dragostea cea mare pe care o avea către Maica Domnului. Ea se ruga către Dânsa neîncetat şi-i pomenea numele cu cea mai caldă afecţiune. Dorul de casa părintească, de cele două surori şi mai cu seamă de mama care a născut-o, de care a trebuit să se despartă pentru totdeauna, şi l-a putut potoli prin neţărmurita iubire faţă de Maica orfanilor şi a săracilor, Maica celor străini şi copleşiţi de suferinţe cumplite, Maica Domnului nostru Iisus Hristos. Iubind din toată inima ei feciorelnică pe Preasfânta Fecioară şi Maică, a fost şi ea iubită de Dânsa şi încărcată de minunate daruri duhovniceşti. Din rândurile ce

urmează se va vedea cât de mult o iubea Maica Domnului şi de câtă purtare de grijă şi protecţie s-a învrednicit din partea Ei.

Era prin anul 1977, ultimul an din viaţa Virginiei, cu puţin timp înainte de cutremurul cel mare care s-a produs pe 4 martie. În acel timp, o creştină din Bucureşti, pe nume Vasilica, a avut un vis prevestitor. A văzut pe cer o cruce mare, neagră şi a auzit un glas ca de tunet care a rostit „Crezul”, de la început până la sfârşit, apoi a rostit: „Credeţi în Fiul lui Dumnezeu”. Această creştină fiind convertită de Virginia la o trăire cu adevărat creştinească, adeseori o cerceta şi îi cerea sfaturi în toate nedumeririle ce le întâmpina în viaţa creştinească pe care a început-o. Fiind foarte zguduită de acest vis, a mers la dânsa şi a întrebat-o ce ar putea să însemneze aceasta. Atunci dânsa i-a răspuns profetic: „Acest vis este o prevestire pentru un mare doliu ce se va abate peste toată ţara noastră”. Peste câteva zile s-a produs cutremurul cel mare din 4 martie.

În seara zilei în care s-a întâmplat marele cataclism, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu şi cu rugăciunile Maicii Domnului, salonul nr. 11 era plin de bolnavi, care ţinând lumânări aprinse în mâini, făceau rugăciuni cu toţii. După ce s-au rugat împreună, în momentul premergător cutremurului, cântau o cântare duhovnicească, care avea drept refren cuvintele: „Treziţi-vă... treziţi-vă”. Pe când se cântau ultimele strofe, a început să se zguduie pământul şi atunci toţi bolnavii au fugit afară şi a rămas în salon numai Virginica singură. Atunci ea a început să se roage şi să strige către Maica Domnului: „Maica Domnului... Maica Domnului... ajută-mă şi mă acoperă pe mine păcătoasa”. Şi într-adevăr Maica Domnului a acoperit-o, căci din tot ce se afla în cameră şi mai ales pe lângă patul ei: cărţi, icoane, candelă aprinsă, ghivece cu flori, nimic nu s-a răsturnat, nimic nu s-a spart. Totul a rămas intact, spre uimirea tuturor. De aici se vede că Maica Domnului i-a ascultat rugăciunea şi a protejat-o în chip minunat.

În acest an, 1977, prin dragostea şi bunăvoinţa credincioşilor care o iubeau, a fost dusă de trei ori la Mănăstirea Cernica, pentru a participa la Sf. Maslu. Pe tot timpul oficierii rugăciunilor, ea a stat pe targă cu faţa în jos şi numai uneori ridica puţin capul

pentru a fi miruită cu untdelemn sfinţit. Într-unul din aceste momente, Preotul N.B. din această Mănăstire, mărturiseşte că a văzut faţa ei atât de luminată, încât semăna a fi mai mult îngerească decât omenească. Apoi mărturiseşte deasemeni, cum că a văzut cu o zi înainte de repauzare, pe Virginia prin curtea mănăstirii, însoţită de o gloată foarte mare. Pentru aceasta, după ce a fost înmormântată în cimitirul mănăstirii, el de bunăvoie a tămâiat mormântul 40 de zile, cu convingerea că prin aceasta slujeşte sfinţilor.

Fiind adusă înapoi la patul său de suferinţă, după cel de al treilea Sfânt Maslu, au fost ascultate rugăciunile Sfinţiţilor Slujitori ai Bisericii, care au cerut de la Dumnezeu iertarea şi dezlegarea păcatelor roabei Sale, Virginia. Ea simţea că se apropie cu grăbire de momentul plecării din această viaţă plină de suferinţă, spre viaţa cea fericită şi odihna cea bine meritată. Dar un singur lucru o îngrijora cel mai mult şi anume faptul că sora Felicia, femeia care o îngrijea cel mai mult şi avea toate cele pentru îngropare în seama ei, precum şi loc de veci promis, în cimitirul Cernica, era plecată la Ierusalim pentru două luni. Şi nu avea nici o posibilitate să o anunţe, spre a veni în ţară, acum când era atât de necesară prezenţa ei aici. Atunci Virginia a început să se roage Maicii Domnului, ca să o ajute în această mare nevoie în care se afla. Maica Domnului i-a ascultat rugăciunea ei curată şi a adus-o la îndeplinire în chip minunat. Pe când acea creştină se afla la Ierusalim, ascultând Sfânta Slujbă, un Preot slujitor, în timp ce tămâia s-a oprit în dreptul ei şi fără să o cunoască i-a zis, în două zile la rând: „Dumneata trebuie să te întorci în ţară numaidecât, căci te aşteaptă un necaz”. Fiind foarte zbuciumată şi neştiind ce să facă, s-a sfătuit cu maicile la care găzduise şi ele au îndemnat-o să plece imediat, căci Preotul respectiv este văzător cu duhul. Ajungând la Bucureşti, a găsit pe Virginia aproape de trecerea din viaţă şi a aflat cum că ea s-a rugat Maicii Domnului să o trimită acasă, şi rugăciunea ei a fost ascultată. Fiind îngrijită sufleteşte, ea a repauzat în pace şi spre uimirea tuturor, trupul ei a răspândit bună-mireasmă. A fost condusă de foarte mulţi credincioşi şi Preoţi, cu multă cinste şi evlavie, până la Mănăstirea Cernica. După ce s-a slujit Sfânta Slujbă de înmormântare şi s-au rostit cuvinte de laudă prin care

s-a cinstit nevoinţă ei cea mucenicească, a fost înmormântată în groapa dăruită de sora Felicia. Cu toţii aveau convingerea că au condus pe ultimul drum o persoană care, prin rugăciune şi suferinţa grea suportată cu îndelungă-răbdare, a dobândit de la Dumnezeu darul sfinţeniei.

MINUNEA 435 - Minunea de la şcoala primară din satul Saravali-Patra, Grecia

Era vineri, 21 aprilie 1989, în jurul orei 10 dimineaţa. Elevii şcolii erau în recreaţie. În clasă se aflau numai câteva eleve care îşi pregăteau lecţiile. Deodată, ridicându-şi ochii la icoana care atârna pe perete, văd că ochii Domnului Iisus Hristos din icoană se mişcă la dreapta şi la stânga. Lucru inexplicabil, dar neîndoielnic. Se uită din nou, mai cu atenţie; aşa era cu adevărat. Fără îndoială era o minune. Îndată elevele aleargă la cancelarie şi-i spun învăţătorului lor, care era şi preot, preotul Constantin Canelos. Minunea continuă. Preotul s-a străduit să-i liniştească pe copii. Mulţi din ei plângeau, fiind foarte emoţionaţi.

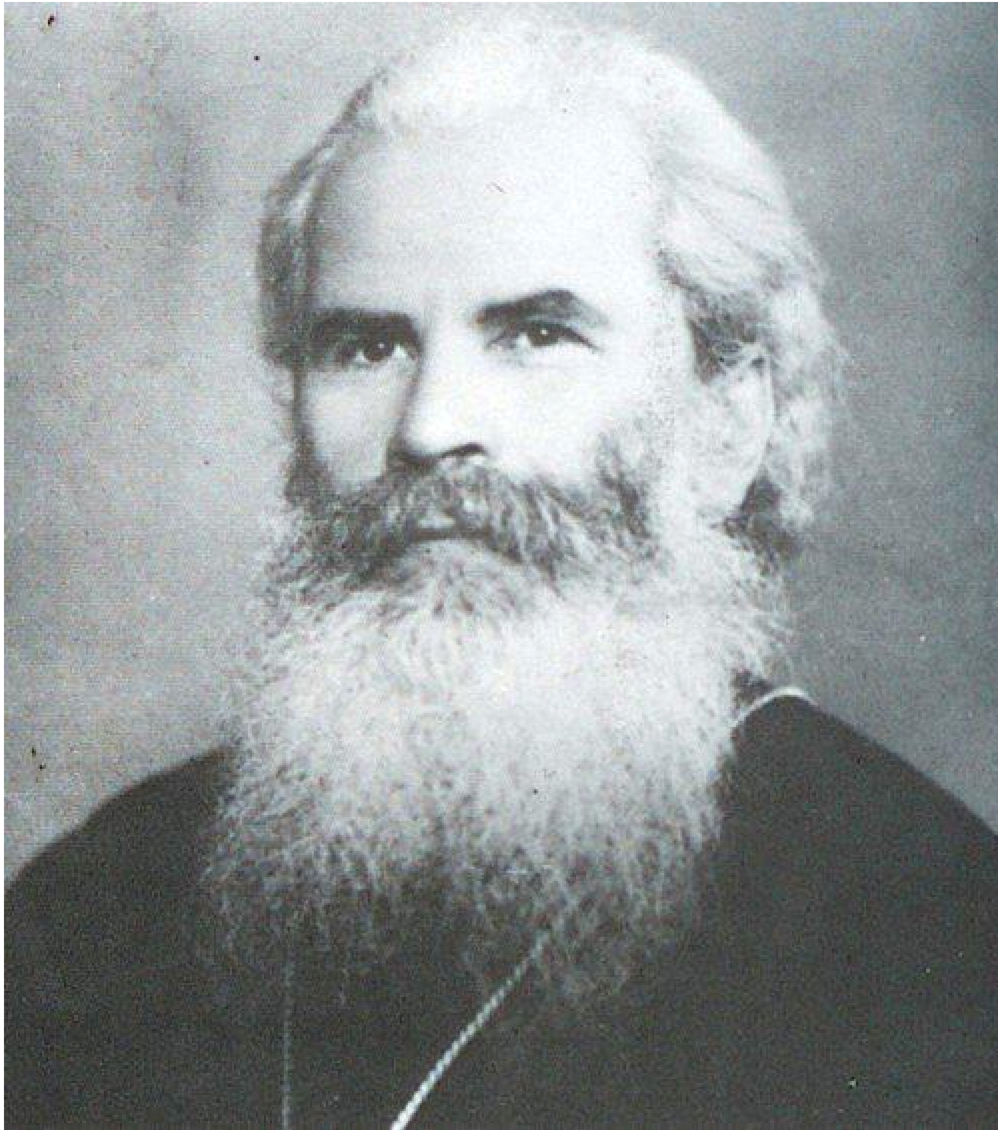
Când, după puţin, a început lecţia (în această sală chiar preotul ţinea lecţiile cu clasele V şi VI, despre Patimile Domnului), a fost întrerupt de strigătele copiilor: „Părinte, uită-te!”. Preotul s-a întors spre icoană şi vede cum buzele Domnului se închid şi se deschid, cum îşi mişcă mâinile şi degetele şi culoarea feţei i se schimbă în tonuri nemaivăzute şi cu neputinţă de descris.

Părintele cheamă pe directorul şcolii, care văzând minunea s-a făcut galben ca ceara. La propunerea preotului, au fost de acord să se facă agheasmă. Copiii cuprinşi de spaimă s-au aşezat în genunchi cu fruntea la pământ, ca să nu vadă. Când preotul citea

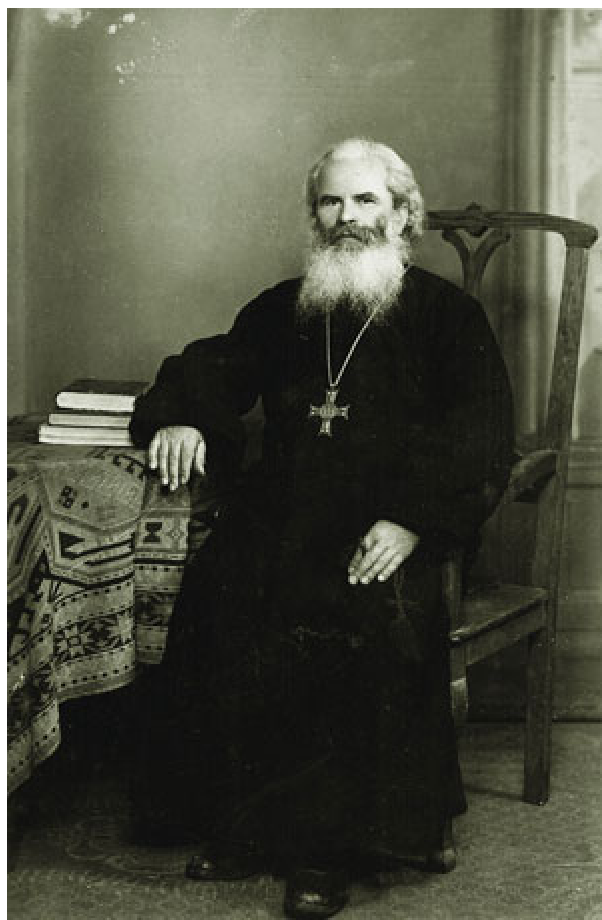
Evanghelia, copiii l-au întrerupt cu exclamaţia: „O, o, o, Dumnezeule!”. Pentru că vedeau pe Hristos că vorbeşte, că a binecuvântat pe copii de trei ori, că închide şi deschide Evanghelia, şi că îşi fereşte haina ca să i se vadă rana din coastă.

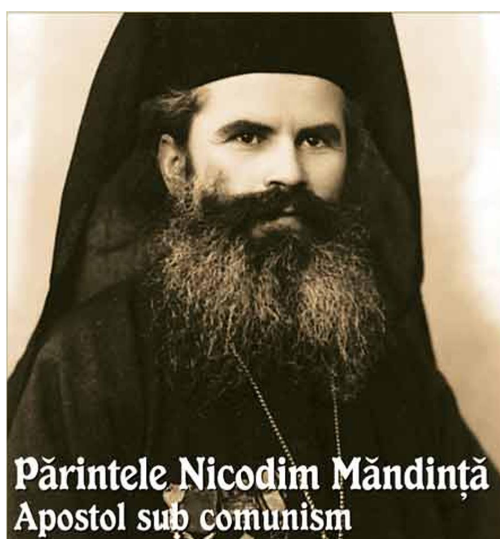
În jurul orei 12, agheasma s-a terminat, dar minunea continua. Despre minune a auzit şi educatoarea şcolii care, cum a intrat în clasă, văzând pe Hristos că se uită la ea cu asprime şi cu mânie, a fugit îngrozită. Îndată au intrat în clasa unde era icoana şi ceilalţi învăţători. Toţi au văzut minunea, au îngenunchiat şi s-au închinat Domnului. După puţin timp, când icoana a încetat să mai facă vreo mişcare, copiii au mers la clasele lor, unde au văzut că toate hărţile ieşiseră din cuiul de sus şi atârnau în jos. Apoi în clasa a III-a, pe harta Greciei, apăruseră trei pete negre deasupra oraşelor Atena, Patra şi Zakintos. În jurul orei 12, minunea a încetat. Atunci preotul a luat icoana din perete şi a sărutat-o. Lumea era aşa de înfricoşată, încât numai câţiva au îndrăznit să-şi atingă buzele de ea. Mai pe urmă preotul a dus sfânta icoană la biserică şi a aşezat-o pe iconostas, spre închinare. Mulţi dintre copiii care văzuseră minunea, în mai multe nopţi după aceea, au avut spaime în vis. (Ziarul „Dreptatea”, duminică 29 iulie 1990. După revista „Mărturie Aghioritică”, nr. 4/1989).

Poze

Părintele Nicodim Măndiță
Apostol sub comunism